"Lezzetli bir işkence gibi... Nefes kesici derecede bağımlılık yaratıyor. Duygusal gerilimin zirvesi."

— New York Times Çoksatan Yazarı **ELSIE SILVER**

Viski'ye Aşk Mektubu

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

KANDI STEINER

Aşık olmak asla sorun olmamıştı.
Ama zamanlama... İşte o bambaşka bir hikâyeydi.

Brecks Kennedy yıllarını kendi hayat hikâyesini yazarak geçirmişti ama bir türlü kapanmayan bir bölüm vardı: **Jamie Shaw.**

Her şey bir koşu, sakar bir çarpışma ve aniden filizlenen bir hoşlanma hissiyle başlamıştı. Ancak Brecks'in kalbi heyecanla çarparken Jamie'nin gözleri onun yerine en yakın arkadaşını bulmuştu. Böylece Brecks, hoşlandığı çocukla yalnızca yakın arkadaş olmak zorunda kalmıştı. Ama aralarındaki bağ, ne kadar karşı koymaya çalışırlarsa çalışsınlar... inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü.

Üniversite kampüsleri, tesadüfi karşılaşmalar ve baş başa geçirilen kısa anlar arasında kader, hiç beklemedikleri zamanlarda onları yeniden bir araya getirmenin bir yolunu hep buluyordu.

Brecks ve Jamie duygularıyla ve onları birbirinden uzak tutan seçimlerle boğuşurken, yıllardır hep yanı başlarında duran ama bir türlü ulaşamadıkları aşk uğruna sonunda her şeyi riske atmaya hazır olup olmadıklarına karar vermek zorundalardı.
Çünkü bazen aşk doğru kişiyi bulmaktan ibaret değildi,
her şeyin yerli yerine oturduğu o doğru anı beklemekti.
Peki ya o an hiç gelmezse ne olacaktı?

TMG 0456496 ZUY

/onyxyayinlari Çevirmen: Oğuzhan Yusuf Doğan
ONYX YAYINLARI
9 786258 718423

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Viski'ye Aşk Mektubu

KANDI STEINER

Viskiye Aşk Mektubu

KANDI STEINER

Orijinal Adı: A Love Letter to Whiskey
Çevirmen: Oğuzhan Yusuf Doğan

Yayın Yönetmeni: Derya Sevim
Editör: Gülsena Karaca
Düzelti: İrem Şimşek
Son Okuma: Öznur İlter
Kapak Tasarım: TRC Designs
Kapak Uygulama: Şeyma Çebi
Sayfa Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Ağustos 2026
ISBN: 978-625-8718-42-3
Sertifika No: 73186

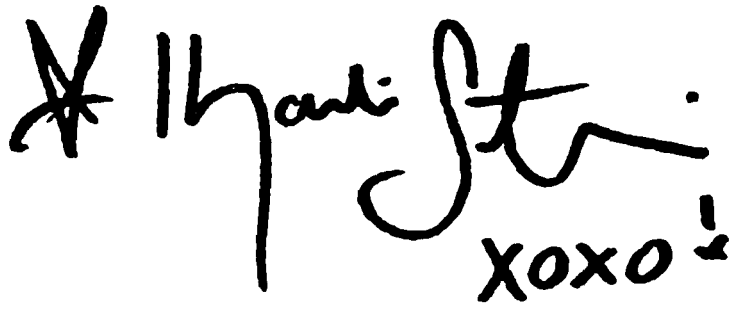
Copyright © 2016 by Kandi Steiner
Bu kitabın Türkçe yayın hakları United Talent Agency aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ONYX YAYINLARI
Mahmutbey Mah. 2567 Sok.
No: 1 Daire: 21 Bağcılar/İstanbul
info@onyxyayinlari.com

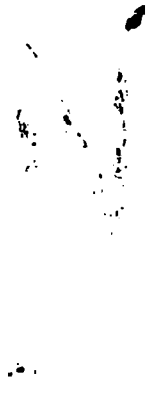
BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

Onyx Yayınları, Pukka Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Viski'ye Aşk Mektubu

KANDI STEINER

En iyi dostum ve viskinin o yakıcı hissini
en az benim kadar seven tek kız olan Sasha Whittington'a.
Bu senin için.

Günün birinde, ister 14'ünüzde olun,
ister 28'inizde ya da 65'inizde,

içinizde hiç sönmeyecek bir ateş yakacak
birine rastlayacaksınız.

Ne var ki, öğreneceğiniz
en acı, en korkunç gerçek şu ki-

hayatımızı birlikte geçirdiğimiz kişi
bizi içimizde böyle bir ateşle buluşturan kişi değildir.

- Beau Taplin

Yazarın ÖNSÖZÜ

13 EKİM 2016'DA YEDİNCİ KİTABIMI YAYIMLADIM.

Daha önce altı kez yazma, düzenleme ve yayımlama süreçlerinden geçmiş olmama rağmen içimdeki bir his bu kitabın diğerlerinden farklı olduğunu söylüyordu. Evime, kalbime daha yakın gibiydi.

Gerçekti, hamdı, duygusaldı ve yazması kesinlikle acı vericiydi.

Sanırım büyülü bir şey yarattığınızı işte o zaman anlıyorsunuz... Acının, hazdan ağır bastığı anda.

Viski'ye Aşk Mektubu, hayatımın çalkantılı bir döneminde doğdu. Çirkin ve kalp kıran bir boşanmanın ortasındaydım. Aynı zamanda içimde özgür kalmak için can atan bir parçamı keşfetmenin eşiğindeydim. Jamie ve B'nin birbirleriyle savaşan duygularıyla mücadele ettiği gibi ben de kendi duygularımla aynı mücadeleyi veriyordum.

Bu kitabın yayımlandığı günü asla unutmayacağım. Nasıl sevinç gözyaşları döktüğümü ve hem *kendi* doğum günümü hem de kalbimde sonsuza dek özel bir yere sahip olacağını bildiğim bir kitabın doğumunu nasıl kutladığımı...

Peki ya siz okurların bu kitabı karşılayış biçimi?

Bunu asla tahmin edemezdim.

Ve bu beni kesinlikle büyüledi.

2016'daki ilk yayımlanışından bu yana *Viski'ye Aşk Mektubu*, Amerika Birleşik Devletleri'nde *Amazon Top 10 Bestseller* listesine girdi. İtalya, İsrail, Kanada, Avustralya ve Birleşik Krallık'ta uluslararası çoksatan oldu. İlk kez dinlediğimde beni gözyaşlarına boğan bir sesli kitaba ve *Hello, Lovely Box* için hazırlanan özel sınırlı sayıda bir kapağa dönüştü. Ve belki de hepsinden önemlisi, insanlar benim adımı duyduklarında akıllarına gelen ilk kitap oldu.

Kitap fuarlarına katıldığımda benimle ilk kez tanışan okurların *açık ara* en çok sözünü ettiği kitap bu oluyor. Bazı acı verici anların ne kadar yüreğinize dokunduğunu konuşurken birlikte hıçkıra hıçkıra ağladığımız anlarda size sarıldım. Hikâyeleriniz o karşılaşmalarımızdan çok sonra bile benimle yaşamaya devam etti. Sayısız sosyal medya mesajları, e-postalar ve bir odanın duvarlarını baştan aşağı kaplayacak kadar çok el yazısı mektup... Yine de o itirafları benimle paylaştığınız için size teşekkür edecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

Bütün bunlara rağmen, yıllar içinde tek bir büyük şikâyet vardı...

Kitabın sonu.

Bunu nasıl yapabildim, on bir yıllık işkenceyi noktalamak için sizi nasıl sadece o altı küçük kelimeyle baş başa bırakabildim?

İçimden bir ses doğru sonun bu olduğunu söylüyordu. Ve çoğunuzda uyandırdığı duygulardan anladığım kadarıyla siz de aynı fikirdesiniz. Tabii aynı zamanda beni hâlâ boğmak istiyorsunuz ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum.

Yine de bu kıymetli kitabımın hayata gelişinin beşinci yıl dönümünü kutlamak için özel bir şey yapmak istedim.

İşte bu yüzden, bu özel beşinci yıl dönümü baskısının sonunda *Sevgiler, Viski* bölümünü sizlere sunmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum.

Sevgiler, Viski, hikâyenin Jamie cephesinden anlatımı olmasının yanı sıra o kahredici sondan *sonra* neler yaşandığına dair daha fazlasını görmenizi sağlayan kapsamlı bir sonsöz niteliğinde.

Ayrıca bu baskıda yıllar boyunca kaleme aldığım mektuplar, perde arkasına dair birkaç eğlenceli bilgi ve sesli kitabın seslendirmeni *Lauren Sweet*'ten gelen, hikâyenin yıllar içinde *onda* nasıl bir iz bıraktığını anlattığı bir mektup gibi bonus içerikler de bulacaksınız.

Bu baskı sizler için sevgili okurlarım. Bu kitaba duyduğunuz sevgiyi var gücünüzle haykırdığınız ve bana hayal edebileceğimden çok daha fazla mutluluk ve minnet duygusu yaşattığınız için teşekkür ederim. Tutkunuz karşısında mahcubum ve yazılı sözcükler aracılığıyla sizinle böyle bir bağ paylaşmaktan gerçekten onur duyuyorum.

O zaman bir kadehe daha...

Çünkü dürüst olalım, bu bağımlılık asla ölmez.

Tüm sevgimle,

Kandi Steiner

GİRİŞ
Nüksetme

UZUN SÜRE TEMİZ KALDIKTAN SONRA o sarhoşluğun ne kadar hızlı geri döndüğü akıl alır gibi değildi.*

Kapımı açtım ve sırf onu görmemle başım dönmeye, gözlerim bulanıklaşmaya, bacaklarım titremeye başladı. Bu noktaya gelmek için eskiden en az bir *shot* atmam gerekirdi ama toleransım mesafeler ve zaman yüzünden zayıflamıştı. Sadece onu görmek bile kanımı ısıtmaya yetti. Bir faydası olacakmış gibi kapı kolunu daha sıkı kavradım ama bu, geri dönüşü olmayan noktayı geçtikten sonra kafaya su dikmeye çalışmak gibiydi.

Viski tam da bir yıl önce olduğu gibi kapımın önünde dikiliyordu. *Ama tek bir farkla.* Bu kez ne yağmur vardı ne öfke ne de bir düğün davetiyesi...

Sadece biz vardık.

Sadece o vardı; eski dost, içten gülüş, ışıltılı bir şişeye sarılmış o karmaşık teselli.

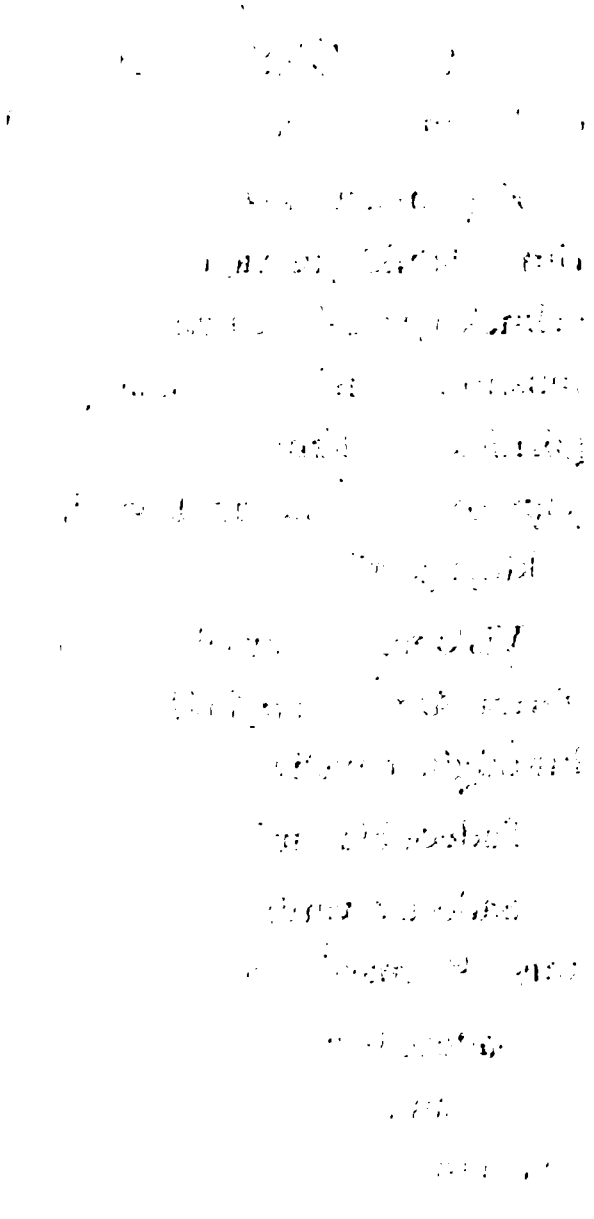
Sadece ben vardım; onun tadına bakmak istemiyormuş gibi davranan ama aylardır temiz kalmanın onu daha az arzulamama yetmediğini çok çabuk anlayan o alkolik.

Ama buradan başlayamazdık.

Hayır, bu hikâyeyi doğru düzgün anlatmak için geriye dönmemiz gerekiyordu.

En başa.

O ilk damlaya.

BİR
İlk Tat

İLK KEZ VİSKİYİ TATTIĞIMDA YÜZÜSTÜ YERE KAPAKLANMIŞTIM.

Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Daha ilk yudumda sarhoş olmuştum ve sanırım bu, ondan uzak durmam gerektiğine dair bana verilmiş bir işaretti.

Jenna'yla beraber evinin yakınında bulunan gölün etrafındaki patikada koşuyorduk. Güney Florida'nın bunaltıcı sıcağı yüzünden ter damlaları gözümüze giriyordu. Eylül ayının başında olsak da hava sanki temmuz ayındaymışız gibi hissettiriyordu. Ocak ve şubat ayları arasında yaklaşık altı hafta süren, sıcaklığın yirmi altı derecenin altına düştüğü zamanı saymazsak burada hiç *çizme ve atkı* sezonu olmuyordu.

Şu anda da otuz iki dereceyi aşan sıcaklıkla baş etmeye çalışırken bir yandan da gösteriş yaparak Jenna'nın amigo kız antrenman programına ayak uydurabileceğimi ispatlamaya çalışıyordum. Jenna en sonunda okul takımına girmeyi başarmıştı. Tabii bu *ayrıcalık* sürdürmesi gereken gülünç standartları da beraberinde getirmişti.

Koşmaktan nefret ediyordum, hatta *tiksiniyordum*. O gün orada olmak yerine sörf tahtamın üzerinde olmayı çok isterdim.

Ama Jenna şanslıydı çünkü hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyen, hırslı bir en yakın arkadaşa sahipti. Bu yüzden onunla antrenman yapmamı istediğinde günün sonunda kaburgalarımın ve bacaklarımın isyan edeceğini bilmeme rağmen hevesle kabul etmiştim.

Onu ilk ben görmüştüm.

Jenna'nın birkaç adım önünde, betona vuran parlak pembe ayakkabılarıma bakıyordum. Kafamı kaldırdığımda yaklaşık on beş metre ilerdeydi, o mesafeden bile başımın dertte olduğunu anlamıştım. İlk bakışta ortalama biri gibi görünüyordu; kahverengi saçları, fit bir vücudu ve sırılsıklam olmuş beyaz koşu tişörtü vardı. Ancak yaklaştıkça ne kadar iştah kabartıcı biri olduğunu fark etmiştim. Bize doğru koşarken bacaklarındaki kasların hareket edişi, hafifçe dalgalanan saçları ve odaklanmış şekilde sıkıca kapanmış dudakları dikkatimi çekti.

Omzumun üstünden arkama bakıp Jenna'ya kaşlarımı oynatarak, "*yakışıklı geliyor*," anlamına gelen gizli yakın arkadaş sinyalini vermeye çalışsam da o ayakkabılarını bağlamak için durmuştu.

Geri döndüğümdeyse artık çok geçti. Ona *sertçe* çarpıp kendimi asfaltın üzerinde bulmam saniyeler içinde gerçekleşti. Darbenin etkisini hafifletmek için yerde hafifçe yuvarlandım. O küfrederken dudaklarımdan bir inilti koptu, sebebiyse acıdan çok utançtı. Keşke zarif bir şekilde yerden kalktığımı, parlak bir gülümsemeyle numarasını istediğimi söyleyebilseydim. Ancak ne yazık ki, başımı kaldırıp ona baktığım anda konuşma kabiliyetimi kaybetmiştim.

Kaslı bedeninin arkasından süzülen güneş ışınlarını engellemek için elimi kaldırdığımda göğsüme yabancı, sıcak bir sızı yayıldı. Bu tıpkı viskiden alınan ilk yudumun hissettirmesini bekleyeceğiniz türde bir şeydi. Üzerime doğru eğilmişti. Elini uzatıp bir şeyler söyledi ama hiçbirini anlayamıyordum çünkü

bir şekilde elimi onun eliyle buluşturmayı başarmış ve o tek dokunuş bile tenimin alev almasına yetmişti.

Yakışıklı kelimesi onu tanımlamak için doğru olmazdı ama yüz hatlarını incelerken beynimde dönen tek şey buydu. Saçları sütlü kahve tonlarındaydı, dipleri terden nemlenmiş ve hafifçe alnına düşüyordu. İri, neredeyse fazla yuvarlak gözleri vardı. Altın, yeşil ve koyu kahverenginin adeta büyüleyici bir karışımıydı. *Viski* lakabını ona çok sonradan taksam da ilk kez o an görmüştüm. Resmen viski rengi gözlere sahipti. *İnsanın içinde kaybolacağı, sizi içine çekip hapseden türden gözlere.* O gözler uzun kirpiklerle çevrelenmişti. Köşeli, sert bir çenesi vardı. Hatta çene hattı o kadar sert ve belirgindi ki, yüzündeki gülümseme olmasa bana sinirli olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerim geniş göğsünde dolanıp hızla o muzip gülüşüne geri döndüğünde o hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Aman Tanrım, kör müsün?!" Jenna'nm sesi beni daldığım o büyülü dünyadan hızla çekip çıkardı. Viski'yi kenara itip bileğimden kavradığı gibi beni ayağa kaldırdı. Ben daha dengemi tam kazanamamışken azarına devam etmek için hışımla ona döndü. "Şu uzun saçlarını gözünün önünden çekip gittiğin yere baksan nasıl olur, şampiyon?"

Ah, hayır.

Daha onu ilk benim gördüğümü söyleyip niyetimi belli etmeye vaktim olmamıştı. Hatta kelimeler bir yana, *düşüncesi* bile zihnimden geçemeden her şey için çok geç olmuştu. Viski'ye daha tek bir kelime dahi edemeden onun en yakın arkadaşma gözümün önünde vuruluşunu izledim.

Jenna her zamanki gibi kollarını kavuşturmuş, kalçasını bir tarafa atarak adamın kendini savunmasını bekliyordu. Bu onun her zamanki tarzıydı. Ayrıca iyi anlaşmamızın sebeplerinden biri de buydu. İkimiz de *ateş parçası* dedikleri tiplerdendik ama Jenna'nın hırçınlığın yanı sıra, nefes kesici derecede bir güzelliğe

sahip olmak gibi bir avantajı vardı. Uzun, dalgalı sarı atkuyruğunu arkaya atıp tek kaşını havaya kaldırdı.

Adam da tek kaşını kaldırarak karşılık verdi.

Viski'nin gözleri onunkilerle buluştuğunda gülümsemesi yüzüne yayıldı, bu daha önce sayısız erkekte gördüğüm o bakışın aynısıydı. Jenna tıpkı tek boynuzlu bir at gibiydi, erkekler ona hayran olurdu. Olmaları da oldukça normaldi... Platin sarısı saçlara, buz mavisi gözlere, upuzun bacaklara ve harika bir kişiliğe sahipti. Tabii kimse benim o özgüvensiz yakın arkadaşlardan olduğumu sanmadan belirtmem gerekirse, benim de kendime göre bir cazibem vardı. Çok çalışkan ve yetenekliydim. Ancak bunlar sıradan liseli çocukların değer verdiği şeyler değildi.

O konuya sonra gelecektik.

"Merhaba," dedi Viski elini bu sefer Jenna'ya uzatarak. Bakışları sıcak, gülüşü davetkârdı. Onu tanımlamak için tek bir kelime seçmem gerekseydi bu *büyüleyici* olurdu. Resmen üzerinden çekicilik akıyordu. "Ben Jamie."

"Pekâlâ, *Jamie*. Başka bir masum koşucuyu ezmeden önce göz doktoruna görünsen iyi olur. Ayrıca Brecks'e bir özür borçlusun." Çenesiyle beni işaret etti, adımı duyunca yerin dibine girmiştim. Bunu neden ifşa etme gereği duyduğunu merak ettim. O da tıpkı herkes gibi bana *B* derdi. O halde neden kalbimin bu kadar hızlı atmasına sebep olan ilk çocuğun önünde tam adımı kullanmayı seçmişti ki?

Jamie Jenna'yı çözmeye çalışırcasına süzerken hâlâ sırıtıyordu ama bir an sonra aynı muzip gülüşle bana döndü. "Üzgünüm, önüme bakmam gerekirdi." Sözlerini oldukça ciddi bir tonla söylese de son cümlede hafifçe kaşlarını kaldırmıştı çünkü ikimiz de asıl önüne bakmayanın kim olduğunu biliyorduk. Burada suçlu kesinlikle o değildi.

"Sorun değil," diye mırıldandım, nedense sesimi bulmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Jamie başını hafifçe yana eğdi, bu kez gözlerini tamamen bana kilitlemişti. O bakışlar altında kendimi çırılçıplak hissettim. Daha önce hiç kimse bana böyle, bütün dikkatiyle bakmamıştı. Bu hem huzursuz edici hem de heyecan vericiydi.

Ancak ben daha bu hisse tutunamadan tekrar Jenna'ya döndü ve gözleri buluşurken ikisinin de yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu sahneyi daha önce milyon kez görmüştüm ama ilk defa izlerken midemin bulandığını hissettim.

Onu ilk ben görmüş olsam da artık hiçbir önemi yoktu.

Çünkü o, Jenna'yı görmüştü.

Jamie ve Jenna'nın tam sekiz gündür sürdürdükleri bu flörtöz ilişkinin adını koymaları sadece bir hafta kadar sürmüştü. Zaten lisede işler böyle yürürdü. Oyunlar ya da "*biraz takılalım da nereye varacağına bakarız,*" gibi muhabbetler yoktu. Birisiyle ya birlikte olurdun ya da olmazdın. Onlar da *aşırı* birliktelerdi.

Bense ders aralarında onların öpüşmelerini izleme ayrıcalığına sahiptim ve onları beraber görmekten ne kadar nefret etmek istesem de yapamıyordum. Aslında Jamie'yi ilk benim gördüğümü neredeyse tamamen unutmuştum çünkü mide bulandıracak kadar tatlı bir çift olmuşlardı. Jenna benden uzun olmasına rağmen Jamie'nin kolunun altına mükemmel şekilde oturacak kadar da kısaydı. Jenna bir amigo kızdı, Jamie ise basketbolcuydu. Farklı dönemlerin sporcuları olsalar da ikisi de oldukça popüler ve saygı duyulan tiplerdi. Jamie'nin esmer hatları, Jenna'nın açık tenini tamamlıyordu, üstelik espri anlayışları ortaktı. İsimleri bile yan yana güzel duruyordu: *Jenna ve Jamie*... Açıkçası, buna nasıl kızabilirdim ki?

Böylece konuyu kapatmış, Jamie'ye dair zihnimdeki tüm fikirleri silmiş ve Jenna'yla o bitmek bilmeyen uzun erkek arkadaş listesi arasında alışık olduğum *üçüncü tekerlek* konumuna rahatça geçiş yapmıştım. Jamie o listedekiler arasında yanlarında olmamdan keyif alıyor gibi görünen ilk kişiydi. Benimle sürekli konuşuyor, şakalar yapıyor ve aramızdaki o olası gerginliği kırıp ortamı yumuşatıyordu. Bu güzeldi, onlar için gerçekten mutluydum.

Yine de o gün okul çıkışı üçüncü tekerleri olmamayı seçtim. Bunun yerine eve döndüm, *Jansport* çantamı yatağımın üzerine fırlattım ve güneş batmadan önce kendimi suya atmaya can atarak en üst çekmecedeki kıyafetleri karıştırıp bikinimi aramaya başladım. Kış saati uygulaması henüz başlamamıştı ama günler yavaş yavaş kısalıyor, bana yazın artık ne kadar uzak olduğunu hatırlatıyordu.

"Merhaba, tatlım," dedi annem parmak eklemlerini kapı pervazına hafifçe vurarak. "Aç mısın? Bu akşam dışarıda yemek yeriz diye düşünmüştüm, belki şu çok sevdiğin *sushi* barına gideriz."

"Henüz pek aç değilim. Gidip sörf için dalgaların durumuna bakacağım," diye yanıtladım zoraki bir gülümsemeyle. Kafamı bile kaldırmadan çekmeceden en sevdiğim beyaz, ince askılı bluzumu çıkardım ve annemle göz göze gelmekten kaçındım. Annesinden nefret eden dramatik ergen kızlardan değildim, aksine onu seviyordum. Sadece... aramızdaki şeyler iki yıl öncesine göre çok farklıydı.

Pekâlâ, işte uyarı geçmem gereken kısım buydu... Babamla ilgili sorunlarım vardı. Sanırım bir bakıma annemle ilgili de sorunlarım vardı.

Ama açıklamak gerekirse, lise ikinci sınıftan önceki o yaza kadar hayatımdaki her şey mükemmeldi. *En azından benim*

gözümde. O yaz, tatlı gri gözlerimi açıp hayatıma şöyle bir baktığım ve hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını fark ettiğim yazdı.

Her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Annemle babam evli değillerdi, hatta birlikte bile değillerdi ama zaten hiçbir zaman olmamışlardı. Buna alışıktım. Bizim normalimiz buydu. Annemin kimseyle ilişkisi olmazdı, babamınsa hayatında birileri olurdu ama asla yeniden evlenmemişti. Bir şekilde her Noel'de kendimizi yine hep birlikte -sadece üçümüz- bulurduk. Hep annemle yaşasam da babamın evinde de bir o kadar vakit geçirirdim. Annemle babam asla kavga etmezdi ama hiç birlikte güldükleri de olmazdı. Sırf benim için durumu yürüttüklerini varsayıyordum, bunun için onlara minnettardım.

Sıra dışı bir aileydik. Benim iki ev arasında gidip gelmem, onların benim iyiliğim için birbirlerine tahammül etmeleri sayesinde bir şekilde yürüyordu. Babamın teni bembeyazdı; olabildiğince soluk, çilli ve hafif pembeye çalan bir tondaydı. Anneminkiyse siyahın en pürüzsüz, en zarif tonuydu. Geceyle gündüz gibiydiler. Bense ikisinin kusursuzca kusurlu bir karışımıydım.

Kendi işlerinden kazandıkları para beni doğum günü hediyelerine boğmaya ya da on altıncı yaş günümde yepyeni bir araba almaya yetmiyor olabilirdi ama çok çalışırlardı, faturaları zamanında öderlerdi ve bu zihniyeti bana da aşılamışlardı. Kennedy ailesi para yönünden zengin olmasa da karakter bakımından fazlasıyla zengindi.

Yine de hiçbir şey göründüğü gibi değildi...

Bu sözü hiçbir zaman tam anlamıyla anlamamıştım. *Ta ki lise ikinci sınıftan önceki o yaza, hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şeyin acımasız bir yüzleşmeyle silinip gittiği o güne kadar.* Annem bir gece sık sık yaptığı gibi yine çok fazla içmişti. Midesindekileri krem rengi tuvaletimize boşaltıp bir yandan da

benimle ne kadar gurur duyduğunu anlatırken ben de saçlarını geride tutarak ona eşlik ediyordum.

"Sen dileyebileceğimden çok daha fazlasısın," diye tekrarlayıp duruyordu sürekli. Fakat sonra kusma eylemi bir anda iç dökmeye dönmüş ve annem hazır olmadığım bir gerçeği açıklamıştı.

Hayatım boyunca bana anlatılan bir hikâye vardı... *Annemle babamın birlikte büyüyüp çok yakın arkadaş olduklarına dair.* Hatta ayrılmaz ikili gibilermiş ve anlattıklarına göre çevrelerindeki herkesin yıllarca onların flört etmeleriyle ilgili yaptığı şakalardan sonra sonunda pes etmişler. Sonuçta da birbirleri için mükemmel oldukları ortaya çıkmış. Birkaç yıl mutlu bir ilişki yaşamışlar, ikisinin de çok sevdiği sevimli bir kız bebekleri olmuş ama en sonunda yürütemeyip arkadaş kalmışlar. *Son.* Kulağa sevimli geliyordu, değil mi?

Ancak bu koca bir yalandı.

Gerçek genelde olduğu gibi çok daha çirkindi, bu yüzden de bunu benden saklamışlardı. Annem o gece çok fazla tekila içip sarhoş olduğundan, belli ki bana yalan söylemeyi neden bu kadar önemsediğini tamamen unutmuştu. Böylece tüm gerçeği ortaya dökmüştü.

Yakın arkadaş oldukları doğruydu -neyse ki- ama hiçbir zaman sevgili olmamışlardı. Aksine, babam kıskançlık krizlerine girip annemle konuşmaya cesaret eden her erkeği onun hayatından bezdirip kaçırırmış. Ama bununla da kalmamıştı...

Bir gece, annem kendisini terk eden son sevgilisinin ardından ağlarken babam ona zorla yaklaşmış ve hayır cevabını kabul etmemişti.

Ne annemin ilk söyleyişinde ne de *on birinci* söyleyişinde.

Evet, gerçekten saymıştı...

O zamanlar annem daha on yedi yaşındaydı ve ben de o gecenin eseriydim. *Yaşanmaması gereken bir dehşetten doğan, dünyaya gelmesi hiç planlanmamış bir bebek.*

Sanırım burası babamdan nefret ettiğimi söylediğim kısım olmalıydı. Ancak ne yazık ki, bir yanım ondan nefret etse de başka bir tarafım onu hâlâ seviyordu. O hâlâ benim babamdı. Beni *küçük kızım* diye seven, günüm kötü geçtiğinde bana dondurmalı gazoz hazırlayan adamdı. Beni büyüten o yumuşak dilli, şefkatli adamın nasıl böyle bir şey yapabildiğini aklım almıyordu.

Bir süre bu iki duygu -sevgi ve nefret- arasında, o paramparça olmuş arafta yaşamıştım. En sonunda ona sorma cesaretini gösterip ne olduğunu bildiğimi söylediğimdeyse bana cevap verecek tek bir kelimesi bile yoktu. Ne özür dilemiş ne de kendisini savunmuştu. Annemin bunu bana anlatmış olmasına duyduğu öfkeden başka hiçbir duygu kırıntısı göstermemişti. O andan sonra nefretim daha ağır basmaya başlamıştı ve annemin bana gerçeği anlattığı o geceden beş ay sonra babamla konuşmayı tamamen kesmiştim.

Bana daha önce anlatmadığı için anneme öfkelenmemem gerektiğini bilsem de öfkelenmiştim. Babamın iyi bir insan olduğunu sanmama izin verdiği için onu suçlamamı hak etmiyordu belki ama yine de suçluyordum.

Böylece hayatım bir daha asla eskisi gibi olmamıştı...

Kısacası, mesele annemden nefret etmem değildi çünkü etmiyordum. Ama o geceden sonra aramıza aşılmaz, sarsılmaz bir uçurum girmişti. Ona her baktığımda o uçurumun sivri kayalıklarının göğsüme battığını hissediyordum.

Bu yüzden de çoğu zaman bakmamayı tercih ediyordum.

"Peki," diye yanıtladı yenilmiş bir tonla. "Eh, umarım eğlenirsin." Hâlâ bikini altımı bulmaya çalışarak eşyalarımı karıştırırken annem gitmek için arkasını döndü. Ancak tam o sırada duraksayıp omzunun üzerinden seslendi. "Seni seviyorum."

Olduğum yerde kaldım, gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim. "Ben de seni seviyorum, anne."

Bu sözlerine karşılık vermeyi asla ihmal etmezdim. İlişkimiz değişmiş olsa bile ona olan sevgim hâlâ çok derindi.

Bikinimi bulup giyene, sörf tahtamı eskimiş SUV'min tavanına bağlayıp sahile varana kadar günün ağırlığı beni boğacak noktaya gelmişti. Fakat tahtamı suya bırakıp üzerine uzandığım anda kollarım kulaç atmanın verdiği o tanıdık yanmayla kendi ritmini bulmuş, daha rahat nefes almaya başladım.

Güney Florida'daki dalgalar harika olmaktan çok uzaktı ama benim açımdan yeterliydi. Vakit geçirmek için en sevdiğim yollardan biriydi. *Suyla ve kendimle bağ kurmak için.* Bu benim yalnız kalma, düşünme ve olan biteni sindirme zamanımdı. Çoğu insan sporu veya yemeği nasıl kullanıyorsa ben de sörfü öyle kullanıyordum. Başa çıkmak, iyileşmek, sorunlarımı çözmek veya ruh halime bağlı olarak onları görmezden gelmek için sörf benim güvenli limanımdı.

Tam da bu yüzden Jamie yanımdan kulaç atarak geçtiğinde neredeyse tahtamdan düşüyordum.

"Seni burada görmek ne güzel bir tesadüf," dedi kısık ve boğuk bir sesle. Dengemi kaybetmem onu güldürmüştü. Gözlerimi kısarak karşılık verdim ama ben de gülümsedim. Vücudu hakkında bildiğimi sandığım her şey o anda zihnimden silinip gitti. Kollarındaki kasları gözlerimle takip ettim ve karın bölgesine ulaştığımda yutkundum. Sağ tarafında, kalçakemiğinin hemen üzerinde bir yara izi vardı. Boğazımı temizleyip bakışlarımı yeniden suya çevirmeden önce gözlerim orada gereğinden biraz fazla oyalandı.

"Jenna'yla planınız var sanıyordum."

Omuz silkti. "Vardı. Ama görünüşe göre bir amigo kız krizi patlak vermiş."

Göz göze geldik, ikimiz de kahkahamızı tutmaya çalıştık fakat sonunda kendimize engel olamayıp güldük. "Şu okul takımı ve programlı spor işini hiçbir zaman anlayamayacağım," dedim başımı iki yana sallayarak.

Küçük bir dalganın üzerinden geçerken bacaklarımız sörf tahtalarımızın iki yanından aşağı sarkıyordu. Jamie güneşe bakarak gözlerini kıstı. "Nasıl yani? Aynı hedef için çalışan bir takıma sahip olmayı mı hiçbir zaman anlayamayacaksın?"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Sinir bozucu davranma, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ah, demek eğlenceden nefret ediyorsun?"

"Hayır ama *programlı* eğlenceden nefret ederim." Ona yandan bir bakış atıp hafifçe sırıttım. Karşılık olarak dudağının bir kenarı yukarı kıvrılınca gülümsemem biraz daha yayıldı. "Sörf yaptığımı bilmiyordum."

"Yapıyorum," diye yanıtladı gayet rahat bir tavırla. "İster inan ister inanma, *programlı eğlenceden hoşlanan* insanlar olarak biz de bireysel sporlardan keyif alabiliyoruz."

"Bunu söylemekten gerçekten vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Güldüğünde biraz daha rahatladım. Jamie'nin akılalmaz derecede yakışıklı ve Brad Pitt'in gençliğindeki gibi karın kaslarına sahip olması neyi değiştirecekti sanki? Bunu başarabilirdim. Onunla arkadaş olabilir, bana gülümsediğinde midemde hissettiğim o ufak kıpırtıyı görmezden gelebilirdim. Üstelik Jenna dışında bir arkadaşımın olması güzeldi. Jenna çok kolay arkadaş edinirken ben, insanları kendimden uzaklaştırma eğilimindeydim. Bunu bazen isteyerek bazen de farkında olmadan yapıyordum. Belki *Jamie-B-Jenna* grubunun üçüncü tekerleği olmak sandığım kadar kötü olmayabilirdi.

Ancak bir erkeğin arkadaşım olması ihtimalini gerçekten düşündüğümde midem bu sefer bambaşka bir sebeple altüst oldu. Bir anlığına annemin tuvaletin üzerine eğilmiş hali gözlerimin

önünde belirdi. *Kan çanağına dönmüş gözleri ve buz sarkıtları gibi boğazıma saplanan o dürüst sözleri...* Sertçe yutkundum ve bileğimdeki su geçirmez saate bakmadan önce bir anlığına gözlerimi kapattım.

"Hadi şu gelen dalgayı yakalamaya çalışalım."

Yanıt vermesini beklemeden kulaç atmaya başladım. Elimizden geldiğince sörf yaptık ama o gün dalgalar içler acısıydı, tahtalarımızı kıyıya ittirecek gücü bile zar zor buluyorlardı. Sonunda kendimizi yine başladığımız yerde bularak bacaklarımızı altımızdaki tuzlu suda sallayıp denizi izlemeye başladık. Güneş arkamızda yavaşça batıyor ve Batı Yakası'nı terk ederken kumsalı puslu, sarı bir parıltıya boğuyordu.

"Bunu yaptığında nereye gidiyorsun?"

"Neyi yaptığımda?" diye sordum.

"Yüzündeki şu bakışı. Bazen uzaklara dalıp gidiyorsun, sanki buradasın ama aslında değilmişsin gibi."

O sırada tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi beni izliyordu. Başparmağımı sörf tahtamın üzerindeki siyah desenlerden birinin üzerinde gezdirirken omuz silktim. "Sadece düşünüyorum sanırım."

"Tehlikeli bir işe benziyor."

Sırıttığında sadece benim fark edebileceğim bir şekilde yanaklarının ısındığını hissettim. Tenim kızardığını Jenna'nınki gibi hemen ele vermezdi. "Muhtemelen öyle. Bence uzak durmalısın."

Jamie gözlerini benden ayırmadan dudağının içini ısırdı, bir şey söylemek için ağzını açsa da bundan çabucak vazgeçti. Başını çevirdi ve yeniden konuşmadan önce birkaç dakika boyunca benim baktığım yöne baktı.

"Peki şu an tam olarak ne düşünüyorsun?"

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Buradan gidip Kaliforniya'ya taşınmak ve sonunda gerçek bir dalgada sörf yapmak için ne kadar sabırsızlandığımı düşünüyorum."

"Taşınıyor musun?"

"Henüz değil ama umarım üniversite için giderim."

"Anladım," dedi düşünceli bir tavırla. "O halde Palm South Üniversitesi'ne gitmek gibi bir niyetin yok, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, orada çok fazla drama var. Ben Batı Yakası'nda, daha rahat bir okul istiyorum. Dalgaları berbat olmayan bir yer."

Jamie elini suya daldırıp tekrar kaldırdı, parmak uçlarından süzülen su damlalarının omuzlarındaki sıcak tenine düşmesine izin verdi. "Ben de öyle, Brecks. Ben de."

İsmimi kullanmasıyla yüzümü buruşturdum. "Sadece *B*."

"Sadece B, öyle mi?"

Başımı salladım. "Sen de Kaliforniya'da mı okumak istiyorsun?"

"Planım bu. Orada bazı okullarda bağlantıları olan bir amcam var. Senin aklında gitmek istediğin belirli bir yer var mı?"

"Henüz yok. Sadece buradan uzak bir yer olsun yeter."

Başını bir kez salladı. Neyse ki, beni o dramatik açıklamayı detaylandırmam için zorlamamıştı. Bir süre daha sessizce oturduktan sonra kıyıya doğru kulaç attık. Sörf tahtalarımızı kolumuzun altına alıp arabalara doğru yürüdük. Ayaklarımızın altındaki kum biraz pütürlü olsa da bu hissi seviyordum. Plaja dair her şeyi, özellikle de sörf yapmayı çok seviyordum. Gözucuyla Jamie'ye baktım. Onunla karşılaştığım için sandığımdan çok daha minnettardım.

Tuzlu sudan arındıktan sonra Jamie eşyalarımı yüklememe yardım ederek fıstık yeşili eski sörf tahtamı *Güvenilmez İhtiyar*'ın tavanına bağladı. Ve son derece güvenilir olan 1998

model *Kia Sportage* Betty, tıpkı kendisinden beklenildiği gibi çevirdiğimde bir türlü çalışmadı.

"Harika," diye mırıldandım kafamı direksiyona vurarak. Jamie birkaç araba ötede kendi tahtasını yüklemeyi henüz bitirmişti ki yanıma geri geldi.

"Çalışmıyor mu?"

"Bugün şanslı günümdeyim galiba."

Gülümseyip kapıyı açtı. "Hadi gel, seni eve ben bırakayım."

O zaman henüz bilmiyordum ama bu küçük jest, bu altı kısa kelime Jamie Shaw'la aramdaki her şeyi değiştirecekti.

İKİ
Tatlı Sarhoşluk

SAHİLE ÂŞIK OLSAM DA SAÇLARIMI getirdiği halden nefret ederdim.

Tam olarak annemle babamın karışımıydım, her ikisinin hatlarını da eşit ölçüde taşıyordum. Babamın gözlerine, annemin saçlarına ve ikisinin ten renklerinin pürüzsüz bir karışımına sahiptim. Beyaz bir babayla siyahi bir annenin çocuğu olarak açık kahverengi ten rengimle tam ikisinin ortasında kalıyordum. Annem gibi kısa boylu, babam gibi inatçıydım ve bir şekilde her ikisinin çalışma azminin en hırslı birleşimini miras almıştım. Annem minyon bir kadındı, neredeyse hiç kıvrımı yok denebilirdi ve ben bu konuda tamamen ona çekmiştim. Jenna'nın kalçaları gibi erkeklerin dikkatini çeken hatlarım olmamasına rağmen atletik fiziğimi seviyordum.

Bütün bunların yanında da tuzlu suyla saçlarımın ilişkisi zeytinyağı ve su gibiydi, asla birbirlerine uyuşmuyorlardı. Jamie'nin *Jeep*'indeki güneşliğin küçük aynasına bakıp saçlarımı yatıştırmak için elimden geleni yaparak parmaklarımla o sıkı sarmal buklelere tekrar can vermeye çalıştım. Ardından parmaklarımı yanaklarımda gezdirip kurumuş tuz kalıntılarını temizledim. Gri-mavi gözlerimde günün yorgunluğu vardı. Bakışlarım bir

saniyeliğine yanaklarımdaki çillere takıldıktan sonra güneşliği kapatıp deri koltuğa iyice yaslandım.

Bu kadar güzel bir *Jeep*'e daha önce hiç binmemiştim, hatta böylesini gördüğüm bile söylenemezdi. Yepyeni, vişneçürüğü renginde, siyah deri koltuklu ve bir sürü teknolojik özellikle donatılmış ön paneli olan bir araçtı. Bana bir lise öğrencisi için fazla lüks gelmişti. On yedi yaşındaki birinin gerçekten bu kadar pahalı bir arabaya ihtiyacı var mıydı?

Kesinlikle hayır.

Tanıştığımızdan beri geçen o sekiz günde, sosyal medyadaki küçük *stalk* seanslarım sayesinde Jamie hakkında çok şey öğrenmiştim. Okulumuz devasaydı ve sadece bizim dönemimizde altı yüzden fazla öğrenci vardı. Yine de en yakın arkadaşımın yeni sevgilisi hakkındaki detayları öğrenmek için internette araştırma yapmayı gurur meselesi yapacak biri değildim ve epey bilgi edinmiştim. Babasının Fort Lauderdale'deki en büyük özel muhasebe şirketlerinden birinin sahibi olduğunu ve Jamie'nin hayatı boyunca hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyeceğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Ben Kaliforniya'da okumayı sadece *hayal* ederken onun, gerçekten isterse oraya gidebileceğinden en ufak bir şüphem yoktu.

Maddi imkânsızlıkların sizi hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağını bilerek büyümenin nasıl bir his olduğunu içten içe merak etsem de pek umurumda değildi. Hayatta elde etmek istediğim her şey için çok çalışmam gerektiği anlayışıyla büyütülmüştüm ve izleyeceğim yol da tam olarak buydu. Zaten bunun için şimdiden sağlam adımlar atmaya başlamıştım. Notlarımı yüksek tutmaya odaklanıyor, üniversite başvurularında özgeçmişimi doldurmak için midemin kaldırabildiği her okul aktivitesine katılıyordum.

Ayrıca Jamie'nin Brutus adında bir köpeği ve kendisi kadar göz alıcı iki küçük kız kardeşi olduğunu öğrenmiştim. Durumun

artık ürkütücü bir hal aldığını inkâr edemeyecek noktaya geldiğimdeyse araştırmamı sonlandırmıştım.

Cherry Caddesi'ne saparken, "Şimdi buradan Scenic Yolu'na kadar dümdüz mü gidiyoruz?" diye sordu Jamie

"Aynen. Scenic'e girince sola dön, sağdaki dördüncü ev benimki. Parlak sarı bir renkte, fark etmemen imkânsız."

Ortama hafif bir sessizlik çöktü. Saçlarımı ellerimle tekrar düzeltirken Jamie'nin saçlarımın nasıl göründüğünü zerre umursayıp umursamadığını merak ediyordum.

"Araban cidden çok güzelmiş," dedim aniden sessizliği dağıtmak için. Jamie'nin gözleri parladı, direksiyonu tutan elini değiştirip koltukta hafifçe kıpırdandı.

"Teşekkürler. Bunu alabilmek için üç yaz boyunca canım çıkana kadar çalışmam gerekti, o yüzden beğenilmesi hoşuma gidiyor."

Merakla kaşımı kaldırdım. "Bu arabayı kendi paranla mı aldın?"

"Yani, sayılır. Üç yaz boyunca babamın şirketinde hiç para almadan çalıştım. Sonra da babama sadece bir *Jeep* istediğimi söyledim. Hem sörf tahtamı rahatça taşıyabileceğim hem de uzun yolculuklarda konforlu hissettirecek kaliteli bir şey." Bana doğru döndü. "Geçen yazın sonunda nihayet aldı."

"Güzelmiş. Peki arabanın neden özellikle uzun yolculuklarda konforlu olması gerekiyor?"

Jamie kuruyan tuzlu su yüzünden tenimin ürperdiğini ve kollarımı göğsümde kavuşturduğumu fark etti, ısıtıcıyı ayarlamak için öne doğru uzandı. "Bilmiyorum, her ihtimale karşı sanırım. Araba sürmeyi çok seviyorum. Zihnimi arındırmama yardımcı oluyor."

Başımı salladım. "Evet, o hissi bilirim."

"Bir de sadece araba sürerken gerçekten dinlemek istediğim müzikleri dinleyebiliyorum. Bilirsin işte, arabada buna laf edecek başka kimse yokken."

"Pekâlâ, işte şimdi beni meraklandırdın," dedim kollarımı çözüp bacaklarımı altıma toplayarak. "Tam olarak ne dinliyorsun?"

Jamie dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Hayır."

Sırıttı. "O zaman sana söylemem."

"Tamam, tamam. Gülmeyeceğim." Güvenip güvenmeme konusunda kararsız kalarak beni süzdü. "En azından senin duyabileceğin kadar yüksek sesle gülmem."

"Kulağa yeterince adil gibi geldi." Gülümsedi ancak telefonunu *AUX* kablosuna bağlayıp müzik listesinde gezinmeye başladığında ifadesi hemen ciddileşti. Başparmağını her yukarı kaydırışında kolundaki kaslar kasılıyor ve kolunun alt kısmında belirgin, derin bir çizgi oluşuyordu. Kırmızı ışıkta durana ve ilk nota duyulana kadar gözlerimi oradan alamadım, o kasın hareketini izledim.

Yumuşak, rahatlatıcı ve tanıdık bir melodiydi. *Hem de çok tanıdık.* Şarkının ne olduğunu tam olarak anladığım anda tepkime engel olamadım. "Yok artık, siktir. Şaka yapıyorsun."

"Evet... Biliyorum, biraz ezikçe ve tuhaf." Jamie ses düğmesine doğru uzandığında eline hafifçe vurdum.

"Hayır, hayır, bu harika. Sadece... *senin* klasik müzik dinlediğine inanamıyorum. Bu *Brian Crain*, değil mi?"

Bu kez şaşırma sırası ondaydı. "Evet."

"Ona bayılıyorum," dedim heyecanla koltuğumda dikleşerek. Hatta hafifçe zıplamış bile olabilirdim. "İnanılmaz biridir. Lütfen bana *The Piano Guys* da dinlediğini söyle."

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "*The Piano Guys*'a bayılıyorum."

Kahkaha atmaya başladık, resmen gözlerimiz parlıyordu. İkimiz de karşımızdaki insan gerçek olamazmış gibi birbirimizi inceliyorduk. "Bu inanılmaz! Daha önce bu tarz müzikleri seven hiç kimseyle tanışmamıştım. Yani... gerçekten *hiç*."

"Ben de aynı şekilde," dedi ışık yeşile dönerken ancak arabayı hemen hareket ettirmedi. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, bana yine zihninden neler geçtiğini merak etmeme sebep olan o bakışıyla bakıyordu.

Sanki ben bir sanat eseriydim, o da bir küratör... Etrafımda dolandığını, beni koleksiyonuna dahil etmekle öylece geçip gitmek arasında kaldığını hissedebiliyordum.

Yapmamam gerektiğini bilsem de içten içe ilk seçeneği seçmesi için dua ettim.

Arkamızdaki *Mazda*'nın kornaya basmasıyla Jamie gözlerini kırpıştırdı ve büyü bozuldu. Yolun geri kalanında tek bir kelime bile etmedik, sadece müzik listesinin ve saçlarımızın arasından süzülen rüzgârın tadını çıkardık. Jamie'yle böyle sessizce oturmak tuhaf bir şekilde huzur vericiydi. Sanki kelimelere ihtiyacımız yoktu. *Özellikle de onun sürdüğü arabada radyodan bize Les Miserables'dan Bring Him Home parçasının piyano versiyonu eşlik ederken...*

Evimin önünde durduğunda gülümsedim. Başım hâlâ koltuk başlığına yaslıyken ona döndüm. "Bunu çalabiliyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, kemanla."

"Keman mı çalıyorsun?"

"Hayır."

Ağzını açıp tekrar kapattı, ardından kahkahayı bastı. "Pekâlâ, kafam cidden çok karıştı."

Gülümsemem büyüdü. "Keman çalamıyorum. Ama bir gün öğle yemeğinde bandodan bir çocuğun yanında otururken bu şarkıyı dinlediğimi duydu. Kulaklığımın tekini çekip aldı ve kulağıma eğilip bu şarkıyı kemanla nasıl çalabildiğini anlatmaya başladı. Kendince çok sevimli olduğunu, beni tavlayabileceğini sanıyordu." Omuz silktim. "Ama hiç etkilenmedim. Herkesin bunu çalmayı öğrenebileceğini söyledim. O anda çocuk flört etmeyi bırakıp bir anda ciddileşti. Bu şarkıyı çalmayı asla öğrenemeyeceğimi söylediğinde de iddiaya girdik. Ve beş hafta sonra özgüvenli adımlarla oturduğu masaya yaklaştım, yanındaki kemanı alıp şarkıyı çaldım."

"Yok artık, cidden mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Cidden. Ben çok rekabetçi biriyimdir, Jamie Shaw. Ayrıca bir meydan okumayı asla geri çevirmem."

Günün son ışıklarında gözleri altın yeşili bir renge bürünmüştü. Alacakaranlık çökerken kafasını geriye atıp tıpkı benim gibi koltuğa yaslandı. Gözlerinin kenarında ince çizgiler belirmişti. "Bunu unutmayacağım, *Br-*" Duraksadı. "Yani, *B.*"

Sadece bir saniyeliğine ona öylece bakakaldım. Ardından emniyet kemerimi çözüp plaj çantamı aldım, askısını omzuma geçirdim. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler." İç çekerek başımı iki yana salladım. "Yarınki maça gelemeyeceğimi öğrendiğinde Jenna beni kesin öldürecek."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, babamı arayıp arabamı almasını ve bir arkadaşının tamirhanesine götürmesini isteyeceğim. Ama yarına kadar yetişmesi mümkün değil. Jenna bu sezon kendi sahamızdaki ilk maçta amigo kızlık yapacak. Gideceğime dair ona söz vermiştim fakat annem işten erken çıkamazsa pek mümkün görünmüyor."

"Ben seni götürürüm," dedi Jamie hiç düşünmeden.

"Hayır, hayır, sorun değil. Buna hiç gerek yo-"

"Götürmek istiyorum. Gerçekten. Zaten ben de gideceğim. Hem yanımda oturacak birinin olması güzel olur." Bacaklarımı uyuşturan o kaygısız, çarpık gülümsemesiyle tekrar gülümsedi.

"Pekâlâ."

Gülümsemesi daha da genişledi. "O zaman anlaştık."

Sörf tahtamı garaja astığımda annem çoktan odasına çekilmişti. Bu yüzden kendime kaşarlı bir tost yapıp odamda tek başıma yedim. Ne televizyonu açmış ne de telefonumdaki bildirimlere bakmıştım. Sadece gözlerimi dolabımın kapağına dikip akşamın her anını zihnimde canlandırarak ağır ağır yemeğimi yedim. Olabildiğince uzun süre yemekle oyalandıktan sonra babamı aradım. Telefonu açar açmaz bir şeye ihtiyacım olduğunu anlamış olmalıydı çünkü onu artık sadece böyle zamanlarda arıyordum. Lafı hiç dolandırmadan anlattım. Bana halledeceğini söyledi. O tam olarak böyle biriydi, her şeyi hemen hallederdi.

Fakat aynı zamanda da anneme tecavüz edebilecek türde bir adamdı ve bazen kendimi bunu hatırlamaya zorlamam gerekiyordu. Özellikle de bana *küçük kızım* dediği ve kalbimin ona karşı her zaman duyduğum o sevgiyle dolup taştığı gecelerde...

Telefonu kapatır kapatmaz sıcak bir banyo yapmak için küveti hazırladım, muhtemelen tuzlu su yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Küvette yıkanmayı daha çok seviyordum, sadece bir yere yetişmem gerektiğinde duşta yıkanırdım. Sıcak suyun içinde öylece kalmak, düşünmeye vakit ayırmak çok güzeldi. Gün içinde kendime ayırabildiğim tek zaman bu otuz dakika bile olsa bana yetiyordu.

Ancak o gece, su etrafımda yavaşça yükselirken ve musluğun altında ayak parmaklarımı oynatırken içimde farklı bir his vardı. Sıcaklık biraz daha yakıcı, ışıklar biraz daha parlaktı. Görüşüm bir türlü tam olarak netleşmiyordu. Düşünmemem

gereken tek insanı haddinden fazla düşünüyordum. Onun bütün zihnime sızmasına izin verdiğim an, daha önce hiç tatmadığım yeni bir heyecan dalgası tüm bedenimi sardı. Zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

Jamie'yi arayıp beni maça götürmemesini söylemeliydim.

Bu aşk üçgeninde üçüncü tekerlek olduğumu unutmamak için Jamie'yle Jenna'nın bir fotoğrafını açıp bakmalıydım.

Ama bunların hiçbirini yapmadım.

İşin kötü yanı, bundan en ufak bir suçluluk duymamamdı.

Okul ruhu denen o şeyden ne kadar nefret etsem de Güney Florida'da kendi sahanda oynanan bir lise Amerikan futbolu maçının havası bambaşkaydı. Öğrenciler kendilerini baştan aşağı takımımızın renkleri olan turkuaz ve beyaza boyamışlardı. Tüm güçleriyle bağırıyor, havalı kornalar çalıyorlardı. Bando da öyle coşkulu çalıyordu ki ritimlere eşlik etmeden durmak neredeyse imkânsızdı. Bizimkiler sayı yaptığında tribündekiler hep birlikte seviniyor, kalabalığa beklenmedik bir kenetlenme duygusu hâkim oluyordu.

South Springs Lisesi geçen sezon tek bir maç bile kazanamamıştı ama bu yıl kadromuz pek fena değildi. Muhtemelen her maçta tribünde Jenna'nın amigo kızlık yapışını izleyeceğimden bu benim için harika bir haberdi.

Jenna Kamp, onu bulduğunuzda bir daha asla bırakmak istemeyeceğiniz türden bir arkadaştı. Son derece sadık, eğlenceli ve hırslıydı. Tam olarak yanımda olmasını isteyeceğim türden biriydi. Hayallerinden asla vazgeçmez, benim de kendiminkilerden vazgeçmeme asla müsaade etmezdi. Tüm bunların da ötesinde, hayatımda beni olduğum gibi -tüm benliğimle- kabul eden ve beni her şeyimle seven tek insandı. Ailemi, adımı, eski

döküntü arabamı en ince ayrıntısına kadar bilirdi. Annem evde sigara içtiği için kıyafetlerimin duman kokmasını ya da sekizinci sınıfa gelene kadar saçlarıma şekil vermeyi bile beceremeyişimi zerre umursamamıştı. Bütün o garip zamanlarımda beni nasıl sevdiyse, çok daha beter durumlarda da öyle seveceğinden emindim. Biz sonsuza dek en yakın arkadaşlar olacaktık.

İşte tam da bu yüzden, o sahada amigo kızlık yaparken tribünde dizimin erkek arkadaşının dizine değdiği o noktaya odaklanmış olmak beni kelimenin tam anlamıyla rezil biri gibi hissettiriyordu.

Tribünler o kadar kalabalıktı ki Jamie'yle üçüncü sıradaki küçük bir boşluğa kendimizi zor atmıştık. Ya diğer yanımdaki tanımadığım birinci sınıf öğrencisine değecektim ya da Jamie'ye... Ben de Jamie'yi seçmiştim.

Sebebi sadece onu tanıyor olmamdı, kesinlikle başka bir neden yoktu.

"Orada hayatta kalmayı başarabiliyor musun?" diye sordu devre arasında aldığı kırmızı buzlu içeceğinden bir yudum alırken. "Bu *programlı* eğlence aktivitesinin sana işkence gibi geldiğini biliyorum."

"Okul ruhundan yoksun olduğum için beni içten içe yargılıyorsun, değil mi?"

"Sadece birazcık."

İç geçirdim. "Ve bunu müzik zevkinle dalga geçmeyeceğime dair söz verdikten sonra yapıyorsun. Gerçekten hiç kurallara göre oynamıyorsun, Jamie Shaw."

Pipetini bardağın içinde döndürdü, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Daha dur, henüz hiçbir şey görmedin."

Gözlerimi kıstım, ne demek istediğini soracağım sırada amigo takımı yeni bir tezahürata başladı. Jamie'nin gözleri Jenna'yı buldu ve o seksi gülümsemesiyle tamamen ona odaklandı.

Jenna hareketleri yaparken ikisinin gözleri de bir an için bile birbirlerinden ayrılmamıştı. Ben de Jenna'yı izliyordum, kusursuzluğu karşısında adeta büyülenmiştim. Gerçekten hayatımda gördüğüm en güzel insandı, hem de listeye Jamie dahil olmasına rağmen. Göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı.

Gösteri bittiğinde Jenna, Jamie'ye öpücük attı ve Jamie gülümseyerek karşılık verirken havada süzülen kısa eteğiyle sahaya doğru geri döndü.

Ardından Jamie tekrar bana döndü.

"Peki okulda üye olduğun bir kulüp falan var mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ah, var ama sakın gülme. Çok ciddiyim, kahkaha yasak çünkü benim ilgi alanlarımla Jenna'nınkiler tamamen farklı."

"Sizi kıyaslamıyorum."

Gözlerindeki samimiyeti fark ediyordum. Yanağımın içini ısırarak cevap verdim. "Münazara kulübündeyim. Bir de *Interact*."

Yüksek sesli bir kahkaha attı. "*Tabii ki*, münazara kulübündesin."

"Ne demek istiyorsun?!"

Jamie iki büklüm olup daha da şiddetli gülmeye başladı, bu sırada elini dizimin üzerine koymuştu. Kot pantolonumun üzerinden tenime yayılan o ani sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Hiç, sadece çok mantıklı geldi. Sen ve şu hiç susmayan ağzın." Elini çekti ama bakışları az önce bahsettiği dudaklarıma takılıp kaldı. Aniden nefes almakta zorlandığımı hissettim.

Burnunu çekip bakışlarını yeniden sahaya çevirdi. "*Interact* ne peki?"

"Temelde bir sosyal sorumluluk kulübü. Son sınıftan önce özgeçmişimi biraz doldurmak istiyorum, anlıyorsun değil mi?"

Tam o sırada takımımız sayı yaptı ve herkes çılgınca bağırarak ayağa fırladı. Jamie'yle ben biraz geç kalmıştık. Çevremizdeki birkaç kişiyle beşlik çaktık, Jenna'nın havada bacaklarını iki yana açarak yaptığı o amigo sıçrayışını izledik ve ardından tribündeki yerimize geri oturduk.

"Evet, Kaliforniya'da okumak istediğini söylemiştin. Hangi bölümü istiyorsun?"

Elindeki buzlu içeceği kaptım, bir yudum almadan önce pipeti ona doğru salladım. "Bu sorunun cevabını almak için sıraya girmen gerekecek, tam annemin arkasına."

Jamie içeceğini elimden kurtarıp hızla büyük bir yudum aldı. Aynı pipeti paylaştığımızı fark ettiğimde midemde garip bir kıpırtı hissettim. Nedenini bir türlü çözemiyordum. "En azından sıranın en arkasındaki kişiye küçük bir ipucu veremez misin?"

"Gerçekten henüz ben de bilmiyorum. Muhtemelen ilk başta bölüm seçmeden girerim, genel zorunlu dersleri alırken gidişata göre bir yol çizerim. Yazmayı çok seviyorum ama bir matematik problemini çözmenin o kesinliğini, nesnelliğini de seviyorum. Topluluk önünde konuşmaktan çok keyif alıyorum, öte yandan tek başıma yürüttüğüm bir projenin sessizliğinde de huzur bulabiliyorum." İç çektim. "Bilmiyorum, sadece seçeneklerimi tek bir şeye indirgemenin saçmalık olduğunu düşünüyorum. Birden fazla şeye tutkuyla bağlı olmak çok mu kötü?"

Başını yana eğdi. "Hiç de bile. Bence bu seni farklı kılıyor. *Nadir.*"

"Harika. *Nadir*... Tıpkı az pişmiş biftek kadar nadir. Bu bana annemin küçükken ne kadar *özel* olduğumu söylediği zamanları hatırlattı."

Jamie güldü. "Zaten öylesin. Eşsizsin, B. Senin bu yönünü seviyorum."

Nefesim göğüs kafesimin içinde sıkışıp kaldı, dizimi onun dizine değdiği yerden çekip ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırırken derin bir nefes aldım. Bu his aniden çok yoğun gelmişti. Dikkatimi dağıtmak için tribünün tenimi sızlatan soğuk metaline odaklanmaya çalıştım.

"Peki ya sen? Her şeyi çoktan planlamışsmdır, değil mi?"

"Sayılır. Demek istediğim... benim için bu durum her zaman kolay oldu. Babamın sahip olduğu hayatın aynısını istiyorum, anlıyorsun değil mi?" Gözleri parlıyordu, heyecanlıydı. "Sana daha önce bahsettim mi bilmiyorum ama kendisi muhasebeci, *Fort Lauderdale*'de kendi firması var."

Şaşırmış gibi yaptım. "Öyle mi?"

Jamie ellerini kullanarak konuşurken duruşunu dikleştirdi. "O firmayı kurduğunda yirmi altı yaşındaydı, B. *Yirmi altı*. Hayal edebiliyor musun?" Başını iki yana salladı. "İki kez batma noktasına gelse de bırakmamış, savaşmış. Şimdiyse şehrin en iyi firmalarından birine sahip. Ben de bunu devam ettirmek, işi bana devredene kadar onun yanında çalışmak istiyorum. Firma tamamen bana geçtiğindeyse onun kurmak amacıyla canını dişine taktığı bu itibarı korumak için daha da çok çalışacağım. Hayatımın aşkıyla tanışıp onunla evlenmek, evimizi çocuklarla doldurmak ve onlara ihtiyaç duydukları her şeyi verebilmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum."

"Gerçekten tüm bu şeyleri istiyor musun? Yoksa baban mı senin adına bunları istiyor?" Karşı takım sayı yaptığmda etrafımızdaki kalabalığın yuhalamaları konuşmamızı bir anlığına böldü. Uğultular kesildiğinde Jamie devam etti.

"*Ben* istiyorum," dedi kesin bir dille. "Babamın annemle birlikte kurduğu bu hayatı, onların ben ve iki kız kardeşim -Sylvia ve Santana- için yaptıklarını çok seviyorum." Omuz silktiğinde bir tutam saçı alnına düştü, gözlerimi ondan alamayıp izledim. "Son üç yaz tatilimi şirkette çalışarak geçirdim ve bu

işi seviyorum. Üstelik başarılıyım. Bilmiyorum, sanırım bu yol bana mantıklı geliyor."

"İnsanın ne istediğini senin gibi net bilmesi çok rahatlatıcı bir duygu olmalı."

Yutkundu, bakışları benden uzaklaşıp tekrar maça odaklandı. "Bazen düşündüğünden daha zor oluyor. Ne istediğimi bilsem bile bunu asla gerçekleştirememe ihtimalinin korkusu hep benimle." Bana kaçamak bir bakış attı. "Bir şeyi sadece istemek ve onu hayata geçirmek sanıldığı kadar kolay değil, her şey çok daha karmaşık."

Onaylarcasına kafamı salladım, en azından öyle yaptığımı umuyordum. Bana yine o her zamanki bakışıyla bakıyordu ve o böyle baktığında bedenime verdiğim komutları gerçekten yerine getirip getirmediğimden emin olamıyordum.

"Bir yolunu bulacağını biliyorum."

Gülümsedi. Anın getirdiği tüm gerginliğini silip süpüren, içten bir gülümsemeydi bu. "Teşekkürler, B. Bence sen de bulacaksın."

Maçı yirmi dört- on dört kazandık. Bitiş düdüğü çaldığı gibi Jenna sahadan fırlayıp doğrudan Jamie'nin kollarına koştu. Jamie onu tek hamlede havaya kaldırıp etrafında döndürdü, ardından da öptü. Film sahnelerini aratmayan bu ana şahit olan tribündekilerden toplu bir sevgi mırıltısı yükseldi.

Beni kendime getirip acı gerçekle yüzleştiren şey de tam olarak o öpücüktü. *Jamie'nin en yakın arkadaşımın sevgilisi olduğu gerçeği...* Jenna hemen sonra bana döndü, o bana sarılmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Geldiğine çok sevindim! Böyle ortamlardan pek hoşlanmadığını biliyorum."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değildi." Gözlerim bir saniyeliğine Jamie'ninkilere kaydı. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı ancak bakışlarımı hemen kaçırıp tekrar Jenna'ya çevirdim. Çok sevdiğim, bana güvenen en yakın arkadaşıma... "Bu gece bizde kalıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki! Bu en yakın arkadaş gecesine ihtiyacımız var. Lütfen bana jelibonların ve *Mountain Dew*'ların hazır olduğunu söyle."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hadi ama. Aksini düşünmen bile hata."

Stadyum ışıklarının altında mavi gözleri parıldarken neşeyle gülümsedi. "Buradaki işlerimi bitirir bitirmez geleceğim. Bir saat sonra görüşürüz o zaman?"

"Harika."

Jenna parmak uçlarında yükselip Jamie'yi bir kez daha öpmesinin ardından yanımızdan uzaklaştı. Jamie o gittikten sonra bana dönmek için gereğinden fazla bekledi. Bakışlarımız buluştu, sanki kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylüyor gibiydi. Ondan önce davranıp döndüm, arkamdan beni takip eden adımlarını hissederek otoparka doğru yürümeye başladım.

Eve giden yolda Jamie'nin *Jeep*'inin içi fazlasıyla sessizdi. İkimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık, ta ki telefonum çalana kadar.

"Selam, baba."

"Selam, küçük kızım. Maç nasıldı?"

"İyi," dedim kısa keserek. Annemin itiraf ettiği gerçeklerden sonra babamla olan ilişkimizin gerildiğini söylemek hafif kalırdı. Anlık duygu değişimlerimle adamı muhtemelen

delirtiyordum. Bazı zamanlar yaşananları bir süreliğine unutup her şeyin eskisi gibi olmasına izin verirken bazen de kusmadan onunla konuşabilmek için kendimi zor tutuyordum. Parmaklarımı şıklatarak bir anda babamdan nefret etmeyi beceremiyordum. *Her ne kadar bunu yapmayı sık sık denesem de...* Sanırım bu durumu atlatmanın *doğru* bir yolu yoktu, en azından ben henüz bulamamıştım.

"Güzel, evden çıkmana sevindim." Ses tonu değişmişti, muhtemelen konuşma şeklimden şu anki ruh halimin nasıl olduğunu sezmişti. Bugünün benim için nasıl bir gün olduğunu biliyordu. "Bak, arabanla ilgili bazı haberlerim var."

"Ne?"

"Şey... Sorunun ne olduğunu bir türlü bulamıyoruz. En azından şimdilik. Aküyü, alternatörü ve triger kayışını kontrol ettik. Nick sorunun elektriksel bir şey olabileceğini düşünüyor."

İç çektim, bacaklarımı Jamie'nin yolcu koltuğuna doğru kaldırıp çenemi dizlerime dayadım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Neler olduğunu çözmek için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Nick iki haftalığına şehir dışına çıkacak ama döner dönmez ilk iş senin arabayla ilgilenecek."

"İki hafta mı?!" Sesim düşündüğümden daha yüksek çıktığında Jamie kaşlarım çatarak bana döndü ve iyi olup olmadığımı sorarcasına baktı. Başımı sallamakla yetindim. "Kahretsin, bu berbat bir haber."

"Biliyorum. Ama bu süreçte seninle birlikte para biriktirmeye başlayabiliriz."

Yutkundum. "Sence ne kadar tutacak?"

Babam uzun bir süre sessiz kaldı, şu anda elini kızıl sakalına götürdüğünü gözümde canlandırabiliyordum. Kötü bir haber vereceği zaman hep böyle yapardı. "Emin olamıyorum ama en az bin doları gözden çıkarmak gerek."

"Şansımı sikeyim."

"Kelimelerine dikkat et, Brecks."

Yanaklarım öfkeyle kızardı. "Bana Brecks deme."

İç geçirdi. "Senin adın bu, tatlım."

"Hayır. Benim adım *B*. Bunu artık sen de çok iyi biliyorsun, o yüzden bilmiyormuş gibi davranmayı kes."

"Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Sesindeki o yenilmişlik hissi üzerine dişlerimi birbirine kenetledim, telefonu tuttuğum elimi daha da sıktıktan sonra derin bir nefes verdim. "Biliyorum, baba. Kapatmam lazım ama teşekkür ederim. Yarın seni ararım."

"Tamam. Seni seviyorum."

Duraksadım. "Ben de."

Telefon konuşması bittiğinde çöken sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı. Jamie de bunu sezmiş olacak ki, tek bir kelime bile etmeden telefonunu bağlayıp radyodan *The Piano Guys* açtı. Şarkının *With or Without You* versiyonu hoparlörden yavaşça yükselirken içten içe minnettar kalsam da bunu dile getirmedim. Bunun yerine arabayı tamir ettirmek için ihtiyacım olan parayı nasıl bulacağımı düşünmeye başladım. Yaz boyunca bir zincir markette çalışmıştım ama okul döneminde derslerime odaklanmak, hatta biraz da eğlenmek için çalışmaya ara vermeyi umuyordum.

Demek ki buraya kadarmış.

Eski müdürüme mesaj attım. Mesajı görür görmez cevap yazdı ve pazartesi okuldan sonra işe dönebileceğimi söyledi.

Jamie bu kez arabayı doğrudan bizim garaj yoluna sürdü, motoru kapattıktan sonra ben pes edip ona bakana kadar gözlerini üzerimden ayırmadı.

"İsminden neden bu kadar nefret ediyorsun, B?"

Boğazıma bir yumru oturdu, ne cevap vereceğimi düşünerek huzursuzca kıpırdandım. Gerçeği mi anlatmalıydım, yoksa onu ilgilendiren bir durum olmadığını mı söylemeliydim?

Yalan söyleyemeyecek kadar bitkindim, bu yüzden titrek bir nefes alıp tıpkı bir önceki akşam yaptığım gibi başımı koltuk başlığına yasladım. "Annemin bana hamile kaldığı gece babam ona zorla sahip olmuş."

"Tanrım," diye fısıldadı Jamie usulca.

Anlatmaya devam ettim. "Bunu sadece bir yıl kadar önce öğrendim. O zamana kadar ismimi çok seviyordum. Kısa, tatlı ve eğlenceli geliyordu. Ama bir gece annem alkolün dozunu kaçırdı ve bana hayatıma dair bildiğim her şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu anlatmaya karar verdi." Hafifçe güldüm, histerik bir kahkahaydı bu. Tüm bunları Jamie'ye neden anlattığım hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat annemin gerçeği itiraf ettiği geceden beri ilk defa bir şeyler hissetmeye başlıyordum. Bu his göğsümde bir baskı olarak başlayıp ağzımdan çıkan her kelimeyle büyüdü. Nefes almam gereken o boşluğu can yakıcı, rahatsız edici bir sızıyla doldurdu. "Biliyor musun, annem beni doğururken babam yanında bile değilmiş. Hiç kimse yokmuş. Ne anneannem ne de annemlerin arkadaşlarından biri. Sadece ikimiz. Hemşire beni kollarına bıraktığında annem hıçkıra hıçkıra ağladığını söyledi."

Jamie hiçbir şey söylemedi, sadece elini uzatıp teselli etmek ister gibi bacağıma koydu.

"Babam İrlandalı ve yüzünün her yerinde çiller var. Bu yüzden annem yanaklarımdaki çilleri gördüğünde aklına hemen babam gelmiş. O geceyi, ona tecavüz ettiği o sekiz dakika boyunca dayanabilmek için saydığı çillerini düşünmüş..." Gözlerim yaşlarla doldu, onları aceleyle sildim. Ağladığıma, bunca zamandır içimde neredeyse tamamen hissizleştiğim bu şeye

karşı sonunda bir şeyler *hissettiğime* inanamıyordum. "Adımı *Brecks* koymuş çünkü İrlandacada 'çilli' anlamına geliyormuş."

Bacağımı daha sıkı kavradığında elini tutma isteğine karşı kendimle savaştım.

"Bunu öğrendikten sonra artık ismime katlanamaz oldum. Hatta nefret ettim. Taşıdığı anlamdan nefret ettim. Babamın anneme yaptığı şeyden ve annemin böyle korkunç bir şeyin hatırasıyla bana isim vermesinden nefret ettim." Tekrar güldüm, başımı iki yana sallayarak bir türlü durmak bilmeyen gözyaşlarımı sildim. Jamie Shaw benim bile varlığından haberdar olmadığım bir yarayı bulup çıkarmıştı ve sanki bunu ona anlatmak bana acımı özgürce yaşama izni vermişti. "Tanrım, özür dilerim. Bunları sana neden anlatıyorum hiç bilmiyorum."

"Çünkü ben sordum."

Burnumu çekip bakışlarımı ona çevirdim. "Bu cevap vermek zorunda olduğum anlamına gelmez."

Jamie elini bacağımdan çekti, başparmağıyla çene çizgim boyunca süzülen bir gözyaşını sildi. Dokunuşuna doğru eğilip gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes verdim.

"Verdiğine sevindim."

Eli hâlâ yüzümdeyken altdudağımı ısırıp kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım.

Ama bu kez öyle hissediyordum.

Sessizce, "Bıraktığın için teşekkürler, Jamie," dedim ve aramızdaki teması keserek kapıyı açtım.

Arabadan indiğimde, "Hey," diyerek beni durdurdu. Kapıyı kapatıp pencereden içeri doğru eğilerek konuşmasını bekledim. "Araban tamir edilene kadar yolcu koltuğum senindir. Tabii istersen."

Fazlasıyla dikkatli bir şekilde beni izliyordu, hızla gözlerimi kaçırdım. "Bunun kötü bir fikir olduğunu bence ikimiz de biliyoruz."

Jamie bir şeyler söyleyecek oldu ama sesi duyamayacağım kadar kısıktı, ardından cümlesini tamamlamaktan vazgeçip sessiz kaldı. Burnumu bileğimle silip ona hafifçe tebessüm ettim.

"Okulda görüşürüz."

Otuz dakika sonra Jenna geldi. Bu süre yüzümü yıkayıp üzerime bol bir tişörtle şort geçirmem için tam yetmişti. Jelibon yiyip *MTV* izlerken Jenna durmadan Jamie'nin ne kadar harika biri olduğunu anlatıp durdu. Ne demek istediğini çok iyi bildiğimden sadece başımı sallayarak, gülümseyerek ve gereken yerlerde yorum yaparak eşlik ettim.

Jenna uykuya daldığı sırada telefonuma Jamie'den mesaj geldi.

Jamie: *Söylediklerimde ciddiydim.*
Araban tamir edilene kadar seni
ben alayım. Arkadaş olabiliriz, B.

Cevap vermeyip bir bardak su almak için mutfağa geçtim. Suyun tamamını tek dikişte bitirdiğim sırada telefonumun ekranı yeniden aydınlandı.

Jamie: *Lütfen. Arkadaşın olmama izin ver.*

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ortada sadece kırmızı bir bayrak yoktu; uyarı çanları, alarmlar, düdükler ve büyük harflerle *SAKIN YAPMA* yazan neon ışıklar vardı. Ama bazen bir şeyin bizim için kötü olduğunu bilsek bile yine de yapıyorduk. Belki o heyecan, belki merakımızı dindirmek ya da belki de kendimize biraz daha uzun süre yalan söyleyebilmek için.

Ona hayır deyip numarasını sildiğimi ve telefonumu kapatıp sevgilisinin -en yakın arkadaşımın- yanına, yatağa kıvrıldığımı söylemek isterdim. Ama bunun yerine eski koltuğumuzda kıvrıldım, saatler gibi gelen bir süre boyunca orada yapayalnız yattım ve sonunda tek bir kelimeyle cevap verdim.

B: *Tamam.*

ÜÇ
Tek Bir Şans

SONBAHAR USULCA YERİNİ KIŞA BIRAKTI. Burada hava durumu pek değişmediği için mevsimlerin nerede başlayıp nerede bittiğini zihnimde ayırt edemiyordum.

Basketbol antrenmanları yoğunlaştığında bile Jamie beni her gün okula götürüp getirmeye devam etmişti ve arabamın durumuyla ilgili can sıkıcı bir haber daha verdiğimde bir kez bile şikâyet etmemişti.

Aslında bu durum işimize bile yarıyordu çünkü ben *Interact* kulübünde gönüllü çalışırken ya da münazara kulübüne yardım etmek için okulda kalırken Jamie de antrenmanda oluyordu. Çıkışlardaysa otoparkta buluşuyorduk. O, üstündeki ter kokusuna rağmen bir şekilde gözüme daha da yakışıklı gelmeyi başarıyordu, bense onun takımında dönen dramalarla sürekli dalga geçiyordum.

Bazen de beni işe bırakıyor ya da marketteki geç vardiyamdan sonra almaya geliyordu. Ayrıca futbol maçlarına da beni o götürüyordu. Yan yana oturup buzlu içeceklerimizi yudumlarken Jenna'nın gösterisini izliyorduk.

Daha çok konuşsak da daha az göz teması kuruyorduk, ki bu da vicdanımı biraz da olsa rahatlatıyordu.

İkimizin de boş olduğu bir günde sörf yapmak için sahile bile gitmiştik. İkimizin sörf tahtası *Jeep*'inin üstüne rahatça sığıyordu.

Kısacası mevsimler değişirken belli bir rutinimiz olmuştu. Bir de o ve Jenna birbirlerine âşık olmuşlardı...

Bunun gerçekleşmesini en yakından izleyen kişi bendim ve onlar adına gerçekten mutluydum. Jamie tartışmasız tanıdığım en iyi adamdı, Jenna da en yakın arkadaşımdı. Daha iyi bir eşleşme düşünemezdim.

En azından kendime söylediğim şey buydu.

Arabam sonunda dört aralıkta -babamın onu sanayiye bırakmasının üzerinden tam üç ay sonra- tamir edilmişti. Jamie'ye söylediğimde mutlu görünüyordu. Tam olarak rahatlamış gibi değil, sadece mutluydu ve bu durum beni üzmüştü. Bir yanım onun hayal kırıklığına uğramasını, sohbet edip müzik dinleyerek geçirdiğimiz araba yolculuklarını onun da özlemesini umuyordu.

Böyle hissettiğimi fark ettiğimde kendime daha da çok kızdım çünkü onun bu tarz şeyler hissetmeye hakkı olmadığı gibi, benim de bunları dilemeye en ufak bir hakkım yoktu.

Güz dönemi bittiğinde Jenna ailesiyle birlikte her yıl Colorado'da yaptıkları geleneksel kayak tatili için şehir dışına gitti. Jenna buralarda olmadığından, tatil boyunca Jamie'den haber almayı beklemiyordum, zaten almamıştım da... *Ta ki Noel Arifesi'ne kadar.*

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama uyuyamıyordum. Ertesi gün babamın mutfak masamızda oturacağını bilmek mideme kramplar girmesine sebep oluyordu. Ne olursa olsun, ailemiz Noel'de her zaman bir arada olurdu. Eskiden bayılarak katıldığım bu gelenek, artık kâbusum haline gelmişti. Eskiden sırf bana gösteri yapmak, ailemizin hâlâ bir şekilde bir bütün

olduğunu hissettirmek için böyle yaparlardı. Ama artık her şeyi bildiğimden, bunun amacının ne olduğunu anlamıyordum. Bu oyunu oynamak istemiyordum. Tüm bu karmaşık hisler yüzünden yatakta dönüp duruyordum, uyumayı denememiştim bile. Aniden telefonum Jamie'den gelen bir mesajla titredi.

Jamie: *Uyanık mısın?*

Karanlığın içinde gözlerimi kısarak ekrana baktım, cevap verip vermemek arasında kalmıştım. Midemde tuhaf bir kasılma hissettim. İçimden bir ses beni yapmamam için uyarırken diğer yanım Jamie'nin bu gece birisiyle konuşmaya ihtiyacı olduğunun bir şekilde farkındaydı. En sonunda merakıma yenik düştüm.

B: *Evet, uyanığım.*

Jamie: *Biraz arabayla turlayalım mı?*

Midemde yine o küçük kasılma belirdi. Sanki uyarı çanları çalıyordu.

B: *Olur.*

On beş dakikadan kısa bir süre sonra Jamie şehrin benim oturduğum tarafındaki ıssız sokaklarda gezinirken ben de yan koltukta emniyet kemerimi bağlamış oturuyordum. Herkes uyumuş, kırmızı giysili koca adamın evcil hayvan kapılarından gizlice içeri girmesini bekliyordu. Sonuçta Güney Florida'da kimsenin şömine bacası yoktu. Müziğin sesi her zamankinden yüksekti, Jamie'nin elleri direksiyonda sürekli hareket ederken William Joseph'in *Standing the Storm* parçası hoparlörden yükseliyordu.

Her zamanki rahat ifadesinin yerini daha düşünceli bir hal almıştı; kaşları çatılmış, gözleri önümüzdeki yola kilitlenmişti.

Arada bir iç çekse de hâlâ tek bir kelime bile etmemişti. Müziğin sesini kısmak için öne doğru uzanmadan önce neredeyse bir saat boyunca aramızdaki o alışıldık sessizlikte arabayı sürmesine izin verdim.

"Sana kedilerden neden nefret ettiğimi hiç anlatmış mıydım?"

Kelimelerim Jamie'yi daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. Yüzüne bir tebessüm yayılırken başını hızla bana doğru çevirdi. "Bak, bu kesin güzel bir hikâyedir."

"Bir zamanlar benim kedim vardı," dedim koltukta daha dik oturup ayaklarımı bacaklarımın altına toplarken. Ayakkabılarımı çoktan çıkarmış, Jamie'nin yanındaki koltukta rahat ettiğim pozisyonu bulmuştum. Geçen dönemin ardından burası bana neredeyse evim gibi hissettiriyordu. "Adı Aurora'ydı, hani şu prenses olan ama biz ona *Rory* derdik. Yalnız prenses falan değildi, hatta alakası yoktu diyebilirim. Kelimenin tam anlamıyla şeytandı."

Jamie'nin boğazından gür bir kahkaha koptu. Hikâyemin işe yaradığını -en azından şu an için- bilerek içten içe gülümsedim.

"Tuvaletini kumuna yapmayı reddediyordu. Şaka yapmıyorum, gerçekten *reddediyordu*. Onun yerine tuvaletini kutunun tam dışına yapardı. O lanet kediyi sahiplenmek için anneme yalvaranın ben olduğumu düşünürsek, sence arkasından kim temizliyordu?" Başparmaklarımın ikisini de sertçe göğsüme bastırdım. "Bu kız. Ama en kötüsü bu bile değildi."

"Arabayı sağa çekeyim mi, ne dersin?" diye dalga geçti Jamie.

"Bu çok ciddi bir mesele, Jamie Shaw!" diyerek koluna vurdum. O da hafifçe kıkırdayıp direksiyonu sadece başparmaklarıyla tuttu, diğer parmaklarını da "*kusura bakma*," der gibi havaya kaldırdı.

"*Her neyse,*" diye devam ettim. "Rory bana işkence etmek için hep böyle ufak tefek yollar bulurdu. Mesela ipli oyuncaklarını yer, sonra gidip en sevdiğim kıyafetlerimin üzerine kusardı. Ya da uykunun en derin yerindeyken yatağıma atlar, tam kulağımın dibinde sokak kedisi gibi miyavlardı."

"Sanırım ben bu Rory'yi sevdim."

Gözlerimi kıstığımda Jamie sırıttı. "Çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Oturup kendi şakalarına da gülüyor musun? Hatta onları bir yere not edip geceleri tekrar okuyorsun musun?"

Jamie güldü, gözlerinin kenarında ince çizgiler belirmişti.

"Neyse, konumuza dönelim," dedim sesimi yükselterek. "Tam bir baş belasıydı. Ama tuhaf bir şekilde, ne zaman küvete girsem yanıma gelirdi. Benimle banyoda durmaya bayılıyordu."

"Sen küvette mi banyo yapıyorsun?"

"Hikâyenin ana fikrini kaçırıyorsun şu an!"

"Bu hikâyenin bir ana fikri mi var?"

Homurdansam da yüzümdeki gülümsemeye engel olamamıştım. "Evet! Ana fikir şu ki, bunun bizim bağ kurma anımız olduğunu düşünüyordum. Ben kıyafetlerimi çıkarırken Rory bacaklarımın arasında dolanır, küvette olduğum tüm süre boyunca kenarda takılırdı ve ara sıra miyavlayıp patisini suya vururdu. Oldukça tatlıydı."

"Yani kedinle arandaki bağı banyo saatlerinde mi kurdun?"

"Gerçekten insan öyle sanıyor, değil mi? Ama bir gece o küçük şeytan lavabonun üstüne zıpladı ve bana dik dik bakmaya başladı. Nedenini bir türlü çözemesem de gözlerini benden *asla* ayırmıyordu. Patisini yavaşça yukarı kaldırıp indiriyor, ardından tekrar kaldırıyor ve yine indiriyordu. En sonunda ne yapacağını anladım. Anladığımı o da fark etmişti çünkü tam o anda

Rory bana sırıttı -bunun yaşandığına yemin edebilirim- ve banyonun ışığını kapattı."

Jamie kahkaha atmaya başladı, onun gülüşlerinin arasından sesimi daha da yükselterek anlatmaya devam ettim.

"Karanlıktan çok korkarım, Jamie! Gerçekten dehşet vericiydi! Işığı geri açabilmek için aceleyle havlu bulmaya çalışırken hızla ayağa fırladım. Ama tam bir dâhi olduğumdan doğrulmama yardım etsin diye duş perdesine asıldım. Tabii bu da onun olduğu gibi aşağı inmesine, peşinden de benim gitmeme sebep oldu. Doğrudan zemine kapaklandım. Neyse ki, yüzümün üzerine düşmek yerine ellerimin üstüne çakıldım."

"Şanslıymışsın."

"Hah," diyerek çıkıştım. "Aynen, *çok* şanslıyım. Peki tahmin et bakalım, sence Rory'nin kum kabı tam olarak neredeydi?"

Jamie'nin kocaman açılan gözleri yoldan ayrılıp bana döndü. "Hayır!"

"Maalesef, evet. Sol elim doğrudan iğrenç bir kaka yığınının ortasına gömüldü. Rory de o deli kafasının içinde kahkaha atarak gösteriyi keyifle izledi."

"Bu hikâyeyi uydurduğuna yemin edebilirim." Kırmızı ışıkta durduğumuzda Jamie gülmekten neredeyse nefessiz kalmıştı, boşta kalan eliyle karnını tutuyordu.

"Keşke o kadar yaratıcı olsaydım."

Birlikte kahkahalara boğulduk, arabadaki o boğucu sessizlik sonunda dağılmıştı. Işık yeşile döndüğünde Jamie gaza hafifçe yüklendi fakat müziğin sesini tekrar açmak için düğmeye uzanmadı.

"Hımm... Demek küvet, ha?"

Başımı sallayıp bacaklarımı serbest bıraktım ve çıplak ayaklarımı Jamie'nin torpidosuna uzattım. "Aynen öyle. En iyi

kararlarımı sıcak su dolu bir küvette alırım. Köpükler de işin ekstra ödülü tabii." Göz kırptım.

"Sıcak su dolu bir küvet senin için neyse, araba sürmek de benim için o."

"Hı-hı," diyerek onayladım. "Bu da bizi asıl meseleye getiriyor." Başımı arkaya yaslarken yavaşça yüzündeki gülümsemesi silinen Jamie'yi süzdüm. "Gecenin bir yarısı bu ıssız sokaklarda neden tur attığımızı anlatmak ister misin?"

Jamie'yi ele veren şeyler her zaman o küçük hareketleri oluyordu. Asla hiçbir şeyi abartmasa da bir şeye kafayı taktığını anlamamı sağlayan ince değişimler olurdu. Başparmağı direksiyonun üzerinde yavaşça kayar ya da sol kaşı hafifçe çatılıp tekrar eski haline dönerdi. Bazen de hızlı ve sessizce boynunu kütledirdi. O gece üçünü de görmüştüm, bana ters giden bir şey olmadığını söylemeye yeltenmemesi gerektiğinin farkındaydı. Beni kandıramazdı.

"Bilmiyorum, B. Sadece... okul kapandığından beri her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini düşünmeden duramıyorum. Yani Noel geldi ve bu ailemle evde geçireceğim son Noel. Altı ay sonra lisede olmayacağım. Sekiz ay sonra da artık Florida'da bile olmayacağım. Tüm hayatım boyunca büyümek, ilerlemek için can atıyordum... Şimdiyse zaman yaklaştığı için bundan korkuyorum. Çok erken. Hazır değilim." Yutkunup sola saptı ve arabayı sahile doğru sürdü. "Korkuyorum."

"Korkman çok normal," diye fısıldadım.

"Gerçekten mi?" diye üsteledi arabayı bir sahil barının önündeki boş bir yere park ederken. Parkmetreyi kontrol etmek için camını indirdi ama sanırım gecenin bu saatinde ücretsizdi. Para çıkarmak için hamle yapmadı, dirseğini kenara yaslayarak camı açık bıraktı. "Ben hep ne yaptığını bilen biri oldum. Özgüvenliydim. Şimdiyse hayatımın en heyecan verici dönemlerinden birindeyim ama tek yapmak istediğim saklanmak."

Ben de kendi camımı açtığımda Jamie bunu motoru durdurmak için bir işaret olarak algıladı. Barın arkasından gelen dalgaların uzaktaki sesi motorun gürültüsünün yerini aldı ve ikimiz de bu sesin getirdiği huzurla rahatladık.

"Gelecek için hem heyecanlanıp hem de dehşete düşmenin çok normal olduğunu düşünüyorum. Bahse varım, bütün son sınıf öğrencileri senin yaşadıklarını yaşıyordur. Liseden mezun olacağın için heyecanlı olmana rağmen bir yandan da üzgünsün çünkü berbat zamanlar olduğu kadar eğlenceli anlar da vardı. Yani kendine bir baksana, okulun basketbol yıldızısın ve son sezonunu oynuyorsun. Mükemmel bir sevgilin olmasına rağmen, lise üçe gittiği için seninle gelemeyeceğini biliyorsun. Dahası bildiğin, tanıdığın bir şehirden ve eyaletten uzaklaşıp sadece gezmeye gittiğin bir yere taşınmak üzeresin."

Jenna'dan bahsettiğimde yerinde huzursuzca kıpırdandığı için hızlıca konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Demek istediğim, tüm bu hissettiklerin çok normal. Eğer korkmuyor olsaydın, asıl o zaman endişelenirdim."

Bir süre sessizce oturduk. Jamie iki elini birden uzatıp uzun saçlarını arkaya doğru taradığında mezun olunca onları kestirip kestirmeyeceğini merak ettim. Kestirmemesini umuyordum.

"Ya başarısız olursam? Ya üniversiteden, tüm o baskıdan nefret edersem ve sonunda pes edip çökersem?"

"Olmayacaksın."

"Ama ya olursam?"

"*Olmayacaksın*, Jamie," diye tekrarladım orta konsola doğru eğilerek. Devam etmeden önce gözlerimin içine bakmasını bekledim. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde senin hakkında çok şey öğrendim. Bir şeyi istediğin zaman -gerçekten istediğin zaman- ondan vazgeçmene imkân olmadığını biliyorum. Tıpkı nefret ettiğimi bildiğin halde o aptal basketbol maçlarından birini

izlememi istediğin ve ben pes edene kadar her gün beni ikna etmek için yeni yollar bulduğun zamanki gibi." Kıkırdadım ama o hâlâ ciddi bir ifadeyle durmaya devam ettiğinde boğazımı temizleyip biraz daha yakınına eğildim.

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu da o şirketin senin için ne ifade ettiğini de biliyorum. Hem zaten sen asla kurallarına göre oynamazsın," diyerek takıldım. "O yüzden başarılı olamamak gibi bir korkun olmasın." Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ama bu gülümseme çok çabuk kayboldu. Elimi uzatıp parmaklarımı usulca elinin üzerine koydum. "Şaka bir yana, başaramamak gibi bir ihtimalin yok. Çünkü sen o tarz biri değilsin, öyle yaratılmamışsın. Bence Kaliforniya'ya adımını atar atmaz oranın enerjisiyle hayat bulacaksın ve bu sana ilerlemen için güç verecek. Belki çok fazla içki içip sabahlara kadar ayakta kalacaksın ama bir yandan da sıkı çalışacaksın. Günün birinde de buraya dönecek, o şirketin başına geçecek, hep hayalini kurduğun eş ve çocuklarla yuvanı kuracaksın." Onun bir aile kurmasından bahsederken boğazım düğümlendi. "Ben de tam burada oturup, '*Sana söylemiştim*,' diyeceğim."

Jamie o anda bana döndü ve birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Fazla yakındık. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum ama gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadım. Sonbahar gibi kokuyordu; balkabağı ya da yeni dökülmüş yapraklar gibi değil, Florida'nın sonbaharı gibiydi. Deniz havası kadar tuzlu, palmiye ağaçları gibi toprak kokuluydu. Bir yandan da babamın her Şükran Günü yemeğinden sonra içtiği ballı viskiyi hatırlatan tatlı ve baharatlı bir yanı vardı.

"Umarım haklısındır," dedi sonunda. Sesi neredeyse bir fısıltıyı andırıyordu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, elim hâlâ elinin üzerindeydi. Karşılık verip elimi tutacakmış gibi parmaklarını benimkilerin altında hareket ettirdiğinde bu fırsatı aramıza mesafe koymak

için kullandım. Gülümsedim ve göz kırparak koltuğuma geri yaslandım. "Ben her zaman haklıyımdır."

Jamie bir süre sonra yeni bir çalma listesi açtı. Zihnimizdeki düşüncelerle uzaktan gelen sakin dalgaları izleyerek yan yana oturduk. Hava onları gerçekten görebilmek için fazla karanlık olsa da seslerini duyabiliyor, kokularını alabiliyor ve onları hissedebiliyorduk.

Jamie beni eve götürmek için motoru tekrar çalıştırdığında şafak sökmek üzereydi. Arabayı evimin önüne yanaştırdığında artık göz kapaklarım iyice ağırlaşmıştı.

Elimi kapı koluna attığım sırada Jamie, "Bir şey sorabilir miyim?" dedi. Başımı salladım. "Rory'ye ne oldu?"

Gülümsedim, uyku bastırdıkça yüzümün gerildiğini hissediyordum. "Banyo olayından çok kısa bir süre sonra büyükannem bizde kalmaya gelmişti. O ve Rory o zaman birbirlerine resmen âşık oldular. İsterse kediyi sahiplenebileceğini söylediğimde daha cümlemi bitirmeme bile izin vermeden onu arabaya götürdü."

Jamie de yorgun görünüyordu, bal rengi gözlerinin kenarları kızarmıştı. Yine de bana içten bir şekilde gülümsüyor, dikkatle beni izliyordu. *Tıpkı her zaman yaptığı gibi.*

"Şimdi de ben sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadım.

"Bana her zaman ne istersen sorabilirsin."

Bu sözlerin sert bir kadeh içki gibi hem içimi sızlatmasından hem de beni heyecanlandırmasından nefret ettim.

"Eğer Jenna şehir dışında olmasaydı, bu gece benim yerime ona mı mesaj atardın?"

Jamie'nin kaşları çatıldı, cevap vermesini beklerken nefesimin daralması beni kahrolası derecede rahatsız ediyordu.

Sonunda konuştuğunda bu soruyu hiç sormamış olmayı diledim.

"Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Gözlerini benimkilere dikmiş, vereceğim tepkiyi dikkatle izliyordu. Hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yaptım. Başımı sallayıp dudaklarımı hafifçe yukarı kaldırdım ama gülümsemem belirdiği gibi aynı hızla kayboldu. "İyi geceler, Jamie."

Kapıyı açtım, arkamdan olabildiğince sessizce kapattıktan sonra parmak uçlarımın üzerinde odama gittim. Hava çoktan aydınlanmaya başlamıştı, uyumak için çok fazla vaktimin olmadığını bilmeme rağmen yine de gözüme uyku girmiyordu. Dizlerimi kendime doğru çekip battaniyeye sıkıca sarıldım ve öylece duvarımı seyrettim.

Tabii ki burada olsaydı Jenna'yı arayacaktı. Jenna onun sevgilisiydi, bense sadece arkadaşıydım. Ve bu sorun değildi. *En azından kendime sürekli bunu hatırlatıyordum.* Hatta sorun olmamaktan da öteydi, olması gereken buydu. Jenna ve Jamie birbirlerine çok yakışan bir çiftti. Üstelik ben de onların üçüncü tekerleği olarak takılmaktan oldukça mutluydum.

Her şey *iyiydi.* Her şey yolundaydı.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, yorgunluk vücuduma yayılıyordu. Ancak tam uykuya dalmak üzereyken komodinin üzerindeki telefonum titredi. Uzanıp aldım, ekrandaki mesajı görünce kalbim duracak gibi oldu.

Jamie: *Bu gece için teşekkürler...*
Sen benim en iyi arkadaşımsın, B.

Adımdan hemen önce gelen üç kelimeye uzun uzun baktım. Önce birlikte okudum, sonra da kelimeler birbirine karışıp bulanıklaşana kadar her birini zihnimde parçalara ayırdım. Ardından telefonu komodinin üzerine bıraktım ve kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

Okul yılının bitmesine bir aydan az bir zaman kalmıştı ki Jenna, Jamie'den ayrılacağını söyledi.

"*Ne?!*" diye bağırdım. Sanırım sesim beklediğimden fazla yüksek çıkmıştı ve ağzımdaki *burrito*'nun yarısı dışarı fırlamak üzereydi. Şaşkınlıktan büyümüş gözlerimi Jenna'nın fazlasıyla rahat görünen yüzünden ayırmadan hızlıca peçeteye uzanıp ağzımı sildim. "Neyden bahsediyorsun sen? Niye? Ne oldu?"

"Neden olduğu belli değil mi?" diye sordu Jenna, ardından cipslerinden birini avokado sosuna batırıp ağzına attı. Alışveriş merkezinin yemek katının tam ortasındaydık, etrafımızdaki yüzlerce insan çılgınca alışveriş yapıyor ve en yakın arkadaşımın Meksika yemeğiyle ziyafet çektiğim anın ortasındayken üzerime bomba gibi bir haber bıraktığından bihaber dolanıyorlardı. "Gidiyor, B. Jamie mezun olmak üzere ve Kaliforniya'ya taşınacak. İlişkimiz güzeldi, eğlendik ama bitti. Yani bunun olacağını zaten biliyordum. Harika bir sevgiliydi ama buraya kadarmış."

Bunu fazlasıyla umursamaz bir ifadeyle söylemişti. Bir cips daha alıp sosa batırdığı sırada folyoya sarılı *burrito*'mu hırsla sıktım, öyle sıkı kavramıştım ki içindeki malzemeleri ellerime taşırmıştım. *Burrito*'yu tabağıma bırakıp biraz daha peçete almak için uzandım, ağzım hâlâ şaşkınlıktan açıktı. "Jenna, Jamie'den ayrılamazsın. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Jenna burnunu kırıştırdı. "Yani evet, birbirimize yakışıyoruz. Ama çocuk üniversiteye gidiyor, dostum. Kesin orada üniversite kulübündeki kızlardan falan hoşlanacak. Ben de son sınıfta olacağım. En son isteyeceğim şey uzak mesafe ilişkisi."

"Ama bahsettiğimiz kişi *Jamie!*" diye üsteledim. "Komik, mütevazı, zeki ve ne istediğini bilen Jamie'den bahsediyoruz. Regl haftamızda bize romantik komediler, patates kızartmalarıyla çikolatalar getiren çocuktan. Sen amigo kızlık yaparken

tek bir maçı bile kaçırmayıp seni izlemeye gelen çocuktan. Sırf senin balo elbisenle uyumlu olsun diye pespembe bir kravat takan çocuktan bahsediyoruz!" Çılgınlar gibi kollarımı sallayarak konuşsam da Jenna hiç oralı olmadı.

"Dediğim gibi, harika bir sevgiliydi. Hatta muhteşemdi. Ama ikimiz de bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorduk. Ve bu tamamen normal bir durum."

"Hayır, değil!" Bu haberin beni neden bu kadar dehşete düşürdüğünü anlamasam da bir türlü peşini bırakamıyordum. "Klasik müzik dinliyor, Jenna. Hadi ama... Klasik müzik dinleyen başka kaç tane erkek tanıyorsun?"

"Şey... hiç?"

"İşte, ben de bundan bahsediyorum!" dedim çileden çıkmış bir halde. "Ayrıca hedefleri olan biri. Bir aile kurmak istiyor. Harika bir mizah anlayışı olmasına rağmen gerektiğinde gayet ciddi olabiliyor. Sen tekboynuzlu atsan, o da senin yanındaki *Pegasus*."

"Pekâlâ..."

"Üstelik o çok iyi bir dost. Yani, bulunabilecek en iyilerden. Annesine bir kraliçe gibi davranıyor ve bu bir erkek hakkında çok şey anlatır. Vişneçürüğü renginde bir *Jeep* sürüyor, Jenna! Çocuk sörf yapıyor ya!"

"Aman Tanrım, anladım. Tamam!" Homurdanarak ellerini havaya kaldırıp göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, belki de onunla sen sevgili olmalısın."

Ağzımda boğulmama sebep olacak hiçbir şey olmamasına rağmen yine de kendi tükürüğümle boğulur gibi oldum. "Ne? Yok artık, hayatta olmaz. O, yani Jamie *senin* sevgilin. Siz birlikte mükemmelsiniz. Hem Jamie ve ben mi? Hayır. Yapamayız, asla olmaz. İmkânsız." Kelimelerim birbirine dolanıyor, her

cümlenin arasında içeceğimi gürültüyle içime çekiyordum. Sakin olmakla uzaktan yakından alakam yoktu.

Üstelik Jenna bunu fark etmişti.

Gözlerini kıstı. "Şaka yapıyorum herhalde, şaşkın. Sana ne oluyor böyle? Bu konu seni neden bu kadar gerdi?"

Jenna adeta benden bir itiraf koparmak istercesine gözlerini üzerime dikmişti. Bir dakika boyunca donakalmış bir halde ona baktım, sonra nihayet kendimi uzun ve derin bir nefes almaya zorlayıp ellerimle yüzümü kapattım. "Ah, bilmiyorum. Özür dilerim. Sadece gerçekten birbirinize çok yakıştığınızı düşünüyordum." Ellerimi yüzümden aşağı kaydırıp kucağıma bırakırken iç geçirdim. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Ama belli ki bu konuda için rahat ve istediğin şey de bu, o zaman elbette seni destekliyorum. Sonuçta en yakın arkadaşın olarak böyle büyük kararları sorgulamak ve iyice düşündüğünden emin olmak benim görevim."

Hâlâ şüphe dolu gözlerle beni izliyordu ama yine de gülümsedi. "Seni seviyorum, B. İnsanı hayretler içinde bırakacak kadar tuhaf olsan da."

"Ben de seni seviyorum."

Zoraki bir şekilde gülümseyerek konuyu değiştirdim. Bir yandan da kafamın içinde konuşmamızı tekrarlıyor, Jamie'nin bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

O gece Jenna'ya ayrılıp ayrılmadığını sormak için neredeyse milyon kez mesaj atsam da henüz ayrılmamıştı. Ondan ayrılmak için dört gün daha beklemişti ve bana sonunda bittiğini söylediğinde yine beklemeye başladım. Bu sefer Jamie'yi bekliyordum. *Bana mesaj atmasını, evime gelmesini, arabayla dolaşmak istemesini.* Ama yapmamıştı. Bana tek bir kelime bile etmedi. Ne olayın olduğu gece, ne ertesi gece ne de bir hafta sonra.

Jamie mezuniyet gecesine kadar hem beni hem de Jenna'yı tamamen görmezden gelmişti.

İşte o zaman, Jamie Shaw'nun diğer yüzüyle tanıştım.

Bir cuma gecesini boş geçirmeyeli üç aydan fazla olmuştu.

Güz dönemindeki maçlar yüzünden her cuma izin almam gerekmişti. Bu yüzden futbol sezonu biter bitmez açığı kapatmak için cuma günleri markette fazladan mesaiye kalmak zorunda kalmıştım. Ama artık okullar kapanmıştı. Son sınıflar şu anda lisemizin spor salonunda sahneye çıkıp diplomalarını alıyorlardı ve benim de onların henüz boşalttığı o unvana adım atmama bir saatten az bir zaman kalmıştı.

Son sınıf.

Bunu söylemek tuhaf hissettiriyordu. Bir kelimeyi yüksek sesle defalarca tekrar edersiniz de en sonunda bütün anlamını yitirirdi ya, şimdi de aynen öyleydi.

O geceki planımız mezuniyet partilerini basmak, son sınıf arkadaşlarımıza veda etmek ve bizim devrimizin başlamasının şerefine kadeh kaldırmaktı. Ancak Brad Newman'ın ailesi mezuniyetin hemen ardından onu Bahamalar'a uçuracak bir sürpriz yapınca, gecenin en büyük partisi de kendiliğinden iptal olmuştu.

Durumu öğrendiğimizde Jenna o hafta başında benim evimde bir parti vermemiz gerektiğine dair bir şaka yapmıştı. "Hadi yapalım!" dememi beklediğini hiç sanmıyordum. Gerçi *ben* bile kendimden öyle bir şey beklemiyordum. Ama o hafta üzerimde garip bir coşku vardı. Son sınıfa geçmenin verdiği o heyecanı iliklerime kadar hissediyordum, üstelik annem de şehir dışında olacaktı. Neden bir parti vermeyecektim ki?

Böylece dışarı çıkmak için hazırlanmak yerine Jenna'yla bizim evi partiye hazırlamaya giriştik. Son sınıfların bu geceye özel el birliğiyle tedarik ettiği ne kadar içki varsa hepsini tezgâha dizdik. Annemin eski, beş *CD*'li müzik setinin sesini sonuna kadar açtık. Bir yandan bol alkollü kokteyller hazırlayıp annemin gözü gibi baktığı *shot* bardaklarını diziyor, diğer yandan da kırmızı plastik bardakların kenarında kolayca iz bırakan rujlarımızı sürerek dans ediyorduk.

"Şerefimize," dedi Jenna bardağını benimkiyle tokuşturarak. "Okulun yeni son sınıflarına."

İçkimden hızlıca bir yudum alıp ona neredeyse nefesini kesecek kadar sıkı sarılmadan önce, "*Son sınıfız*, Jenna!" diye çığlık attım. "Buraya kadar gelebildiğimize inanabiliyor musun? Örgülü saçlardan ve kum havuzlarından, lise son sınıflığa kadar."

Jenna başını iki yana sallayarak, "Değil mi? Düşüncesi bile kulağa çılgınca geliyor," diyerek katıldı, gözleri parıldıyordu. Evimin küçük mutfağındaydık, o arkasını tezgâha yaslamış dururken ben de ortalığı -muhtemelen on beşinci kez falan- toplu-yordum. "Sen olmasan bunca yılı atlatamazdım."

Olduğum yerde duraksayıp en yakın arkadaşıma gülümsedim. "Ben de öyle." İçkimden bir yudum daha almak için bardağı dudaklarıma götürürken gözlerimi tezgâhtan ayırmadan sordum. "Sence Jamie gelir mi?"

Bu ihtimalden Jenna'ya göre ben daha çok etkilenmiş gibiydim çünkü o sadece omuz silkmekle yetinip sarı saçlarını omzunun arkasına doğru savurdu ve ince askılı bluzunun ipini düzeltti. "Hiç sanmam. Ondan ayrıldıktan sonra resmen ortadan kayboldu. Dışarı çıkacak olsa bile muhtemelen başka bir partiye gider." Kaşları çatıldı. "Sanırım onun kalbini kırdım, B."

Meyve aromalı alkolün yakıcı hissinin içime işlemesine izin vererek içkimden uzun bir yudum daha aldım. "Klimanın derecesini düşürsem iyi olacak. Burası yakında epey sıcak olur."

Bu konuda ne kadar haklı çıkacağımı tahmin bile edemezdim.

Parti yavaş yavaş hareketlenmiş, saat dokuza doğru gelen birkaç kişinin ardından birileri daha gelmiş ve evde adım atacak yer kalmayana kadar bu böyle devam etmişti. Masalardaki fotoğraf çerçeveleriyle biblolar kaldırılıp yerlerini çeşit çeşit içki oyunlarına bırakırken gümbürdeyen müzik her odada yankılanıyordu. Yeni gelenler için ön kapının, sigara içmek isteyenler için de arka kapının durmadan açılıp kapanması yüzünden içeriyi serin tutmaya çalışmak anlamsız bir çabaya dönüşmüştü. Güney Florida haziran ayında sıcaktı işte. Gerçek bu kadar basitti, ben de artık bununla savaşmaktan vazgeçmiştim.

Yine de evin havasını değiştiremediğim için serinlemenin başka bir çaresini bulmalıydım. Alkol soğuk olsa da içtiğim her yudumda içime bir sıcaklık dalgası yaymaya devam ediyordu. Jenna ve çok da iyi tanımadığım bir sürü insanla bardak çevirme oyununun tam ortasındayken sonunda pes ettim ve bir sonraki seçeneğe başvurmaya karar verdim. *Kıyafetlerimi çıkarmak.*

Tişörtümün altına ince askılı bir bluz giymiştim, yani sergileyeceğim striptiz gösterisi en fazla on üç yaş ve üzeri kalitesinde olabilirdi. Bol *V* yakalı tişörtü kafamdan sıyırıp çıkardım, lavanta rengi kumaş yüzünden görüşüm geçici olarak kapanmıştı. Ardından yüzümde bir tebessümle tişörtü yere bıraktım. Etrafımdakiler bu küçük gösterime müziğin sesini bastıran tezahüratlarla karşılık verdi. Üç saniye boyunca kendimi daha serinlemiş hissetsem de bu, gözlerim partiye yeni gelenlere takılana kadar sürdü. Yüzümdeki gülümseme solarken elimdeki bardak kayıp gitti ve içindeki her şey masanın üzerine döküldü.

Jamie farklı görünüyordu. Beraber takılmayalı sadece birkaç hafta olduğunun ve hâlâ aynı yaşta olduğunun farkındaydım ama onda değişen bir şeyler vardı. Kendinden emin tavırları, oturma odamdaki çocuklardan birkaçıyla beşlik çakarken bana attığı o ukala tebessümü ve gözlerini benden ayırıp Jenna'nın amigo takımındaki minyon esmer kıza çevirmeden hemen önceki o meydan okuyan bakışları... Ağzım açık bir halde ne kadar süre ona öylece bakakaldım bilmiyordum. Belli ki Jenna'nın fark etmesine yetecek kadar uzun sürmüştü çünkü bakışlarımı takip ettiğinde onun da şaşkınlıkla soluğu kesildi.

"Siktir, cidden gelmiş."

Yutkundum, sonunda gözlerimi ondan ayırıp yeni bir oyun için bardakları dizmeye başladım. "Hı-hı."

"Çok ateşli görünüyor."

"Herkes öyle, içerisi kırk derece."

Jenna sırıttı, gözlerini yeniden Jamie'ye çevirmeden önce dirseğiyle beni dürttü. "Dostum, keşke ayrılmak için mezuniyet sonrasını bekleseydim. Onunla bir gece daha geçirmek hiç fena olmazdı..."

"Ben gidip şu saçlarımı toparlamaya çalışayım," dedim hızla. Yeni oyuna başlamaktan vazgeçerek kalabalığın arasından odama doğru ilerledim. Kapının üzerinde içeri girmeye cüret edecek olanları uyaran ve buranın kesinlikle *PARTİYE KAPALI ALAN* olduğunu belirten birkaç yazı vardı. Kendimi içeri atıp evde kliması çalışan tek yerin rahatlığını hissettiğimde bu yazılara bir kez daha şükrettim. Sırtımı kapıya yaslayarak iç geçirdim ve gözlerimi yeniden açmadan önce ciğerlerime o çok ihtiyacım olan temiz havadan birkaç derin nefes çektim.

Boynuma elimle hava yaparak küçük makyaj aynamın karşısına geçtim ve nasıl göründüğümü kontrol ettim. Makyajım garip bir şekilde hâlâ bozulmamıştı. Gözlerim Jenna'nın tam da

öğrettiği gibi koyu ve iddialı duruyordu ama saçlarım kabarmış, kontrol edilemez bir hal almıştı. Bu yüzden saçlarımı kafamın üstünde sıkı bir topuz yapıp birkaç tel tokayla sabitledim, ardından rujumu tazeledim. Bu koyu kırmızı renk, gri gözlerimin altındaki çillerimi daha da belirginleştiriyordu ama onları bu haliyle kabul ettim.

Aynanın karşısında dönüp bluzumdaki ıslak lekelere baktım, üzerimi değiştirmeyi düşünsem de bunun sınıftakilerin ima dolu bakışlarına sebep olacağını biliyordum. Zaten az önceki davranışımla üzerimdeki kıyafete dikkat çekmiştim ve şimdi dışarı bambaşka bir şeyle çıkmam tuhaf kaçardı.

Kendimi toparladıktan sonra partinin o boğucu sıcağına geri döndüm ve aklıma gelen yeni bir serinleme fikriyle mutfağa yöneldim. *Buzlu margarita.* Partinin tam olarak ihtiyacı olan şey buydu. Ama önce annemin sağ üst dolabın en üst rafına koyduğu *blender*'a ulaşmam gerekiyordu.

Dolabın kapağını sonuna kadar açıp ellerimi belime yerleştirdim ve rafın kenarından taşan *blender*'ın ucuna bakıp ne yapacağımı düşündüm. Tam ellerimi tezgâha dayayıp kendimi yukarı doğru kaldıracağım sırada güçlü eller belimi kavradı.

"Bekle," dedi derin ve boğuk bir ses. "Sana yardım edeyim."

Belimi daha sıkı kavrayıp beni tek hamlede yukarı kaldırdı. Heyecandan nefesim kesilirken dengemi bulmak için dizlerimi tezgâha dayadım. Bir anlığına donup kaldım, artık uzanabileceğim mesafede duran *blender* yerine sıcak teninin benimkiyle buluştuğu yere odaklanabiliyordum. Askılı bluzum yukarı sıyrılmıştı, elleri çıplak tenime temas ediyordu. Kendimi nefes almaya zorlayıp *blender*'ı tuttum, arkamı dönmek için hamle yaptığımda beni bir kez daha durdurdu.

Bir adım daha atarak tezgâha yaklaştı. Aşağı inmeme yardım ederken vücudumun her bir santimi onunkine temas ediyordu. Önce ellerinin arasındaki belim, ardından kalçam bedenine

sürtündü. Ayaklarım sonunda zeminle buluşurken bu temas karşısında boynuma doğru boğuk bir inilti bıraktı. Elleri hâlâ üzerimdeyken ona döndüm, nefesim boğazımda düğümlenmiş bir halde gözlerimi onunkilerle buluşturdum.

"Selam, Jamie."

Bana tepeden bakarken sırıttı. Gözlerinde tutkulu bir ifadeyle bakışlarını bedenimde gezdirdi. "Selam."

Ellerini tenime mühürlendiği yerden çekmesi için boğazımı temizledim ama bu imayı ya anlamamış ya da umursamamıştı. Bu yüzden parmaklarının arasından sıyrılıp *blender*'ın fişini prize taktım, buz almak için dondurucuya uzanırken bir yandan da dolaplarda *margarita* karışımı arıyordum. Neyse ki biraz bulabilmiştim. *Blender*'a dönerken yanımda duran *Jose Cuervo* şişesinin dibinde kalanı da kaptım.

Jamie kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat bir tavırla tezgâha yaslanmış halde *blender*'ın yanında dikiliyordu. Saçları hatırladığımdan daha uzundu, kulaklarının kenarından kıvrılıp alnına doğru kusursuz bir dalga halinde dökülüyordu. Mezuniyet kıyafetlerini değiştirmemişti ama boynundaki kravatı gevşetmişti. Gömleğinin en üst düğmesini açmış, kollarını dirseklerinin hemen altına gelecek şekilde katlamıştı. Gömleği tertemiz, ütülü ve bembeyazdı. Onu son gördüğümden beri belirgin şekilde bronzlaşan tenini iyice ön plana çıkarıyordu. Sörf yapmaya gidip gitmediğini düşündüm, yoğun iş temposu benim gitmeme engel olmuştu.

"Makyaj yapmışsın," dedi yanına yaklaştığımda.

Blender'ın içine buz küplerini atıp *tekila*'yla doldururken cevap verdim. "Sen de klasik ayakkabı giymişsin."

Aşağıya bakıp hafifçe güldü, ardından puslu bakışları yeniden gözlerimle buluştu. "Dans etmeliyiz."

"Ne-"

Sorumu bitirmeye fırsatım bile olmamıştı çünkü Jamie bileğimden yakaladığı gibi beni kendi etrafımda döndürdü, ardından göğsüne yapıştıracak şekilde kendine çekti. Liseliler Jamie'nin kalbimi nasıl delice çarptırdığından tamamen habersiz bir halde etrafımızda dönerken o, küçük mutfağımızda valsin sarhoş bir versiyonunu yapmaya çalışıyordu. Kıkırdayıp bir tur daha döndükten sonra tutuşundan sıyrıldım. *Blender*'ın yanındaki yerime geri dönerek *tekila*'nın üzerine *margarita* karışımını ekledim ve kapağı kapatıp sabitledim.

"Sarhoşsun sen, Jamie Shaw."

"Ya sen öyle misin, B Kennedy?"

Blender'ı çalıştırıp kırılan buzların çıkardığı gürültünün üzerinden sesimi duyurmayı denedim. "Olmak üzereyim." Başımı hafifçe yana eğip neyin değiştiğini çözmeye çalışarak ona baktım ama bir türlü başaramadım. Jamie o gece gözüme daha tehlikeli görünüyordu. Çok yakınımdaydı, bakışlarını uzun süre üzerimde tutuyordu. Bu durum huzursuz edici olsa da tuhaf bir şekilde keyif de veriyordu. "Sahi, sen ne içiyordun?"

"Viski," diye cevap verdi rahat bir tavırla. Dudaklarımdan kısa bir kahkaha kaçtı.

"Tabii ya. Tahmin etmeliydim."

"O da ne demek?"

Omuz silktim, büyük bir buz kütlesini kaşıkla parçaladıktan sonra *blender*'ın kapağını kapatıp cihazı yeniden çalıştırdım. "Sadece sana çok uygun. Yürüyen bir viski gibisin zaten. Saçının rengi, gözlerin, kokun... Sanki senin için üretilmiş bir içki gibi."

"Sana viskiyi mi hatırlatıyorum?"

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandım. Onun duyamayacağı kadar kısık bir sesle cevap vermiş olabilirdim. Bana dokunduğunda teninin benimkini nasıl yaktığını, sadece

yakınında olmanın bile her bir uzvumu nasıl karıncalandırdığını düşündüm.

Tam o anda, artık en yakın arkadaşımla bir bağı kalmamışken üzerimdeki etkisini yok saymanın çok daha zor olduğunu fark ettim.

"Birer *shot* atmalıyız." Jamie yaslandığı tezgâhtan doğrulup oradaki tek *Jack Daniel's* şişesini kaptı ve annemin *shot* bardaklarından ikisini de ağzına kadar doldurup yeniden bana döndü. Üzerinde şehir merkezindeki kumarhanenin logosu olan bardağı elime tutuşturup diğerini havaya kaldırdı.

"Ben de *tekila*'lı bir şeyler hazırlıyorum." Önümdeki içeceği işaret ettim. "İçkileri karıştırmak gecenin ilerleyen saatlerinde muhtemelen beni fena çarpacak."

"Bir şey olmaz."

"Bilemiyorum, Jamie..."

"Hadi ama," diyerek meydan okudu ve bana doğru küçük bir adım attı. Küçücük, neredeyse birkaç santimlik bir adımdı ama aniden sıcaklığının beni sardığını hissettim. Boşta kalan elimle bluzumu çekiştirdim, en ufak esintiye bile çaresizce ihtiyaç duyuyordum. "Dudaklarında biraz viski olsun istemez misin?"

Gözlerim anında onunkileri buldu çünkü sorduğu sorunun altında birden fazla anlam yattığını ben de en az onun kadar iyi biliyordum. Tek kaşını kaldırıp beklemeye başladı. Onu itmem, aramıza mesafe koymam, kendime bir *margarita* koyup yanından uzaklaşmam gerekirdi ama bunun yerine bardağımı havaya doğru kaldırdım.

"Yanlış kararlara."

Sırıtışı daha da büyüdü. Başımı geriye atıp kehribar rengi sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin verirken gözlerini benden bir an bile ayırmadı. Jamie daha ağırdan alarak içkisini içti,

alkol boğazını yakarak inerken dişlerinin arasından derin bir nefes çekti.

Böylece hayatımdaki ilk *shot*'ımı atmıştım. Jamie'ye bunun bir ilk olduğunu söylememiştim, buna gerek olduğunu düşünmüyordum.

Bu içkiden nefret etmek, tiksinmek istiyordum. Yüzümü buruşturup elimin tersiyle ağzımı silmek ve hemen arkasından ağzımın tadını değiştirecek bir şeyler aramak istiyordum. Ancak bardaklarımızı yavaşça tezgâha bırakırken parmaklarımız birbirine değdi ve Jamie'nin gözleri dudaklarımdaki viski kalıntısına takıldı. Dilimle o ıslaklığı yalayıp temizlediğimde sert bir nefes aldı ve gözleri aniden benimkilere kilitlendi.

İşte, kediyle fare artık karşı karşıyaydı.

Annem beni kesinlikle öldürecekti.

Telefonumun ekranı saatin 3.47 olduğunu gösteriyordu ve artık neredeyse herkes gitmişti. Yatağımda sızıp kalmış olan Jenna, babamla ilgili gerçekleri bana söylediği gece annemin sarılıp ağladığı klozete kıvrılan bizim dönemden basketbolcu Ali ve parti kalabalığı dağıldıktan sonra olabildiğince ortalığı toplamama yardım etmek için kalan Jamie dışında kimse yoktu.

Halılar mahvolmuştu, orası kesindi. İyi bir ovalamayla dolapları ve masaları muhtemelen kurtarabilirdim. Ayrıca her köşeyi dikkatle inceleyip çöp aramam gerekecekti. Yapış yapış olmuş plastik bardakları toplayıp çöpe atmıştık ama *shot* bardakları hâlâ mutfakta ve oturma odasının çeşitli yerlerinde darmadağınık duruyordu. Evin her yanında keskin bir alkol kokusu vardı. Bu kokudan nasıl kurtulacağımdan emin değildim ve işin kötüsü, yedi saat sonra iş başında olmam gerekiyordu.

En sonunda, "Müdürü arayıp gelemeyeceğimi söylemem lazım," dedim etrafımıza göz gezdirip derin bir nefes vererek.

Jamie de elini uzun saçlarının arasından geçirerek etrafa baktı. "Annen ne zaman dönecek?"

"Yarın gece geç saatte." Telefonumu tekrar kontrol ettim. "Aslında bu gece geç saatte demeliyim."

"Zamanın var. O kadar da kötü değil." Ona ters ters baktığımda gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Pekâlâ, halı mahvolmuş olabilir ama geri kalan her şey halledilir."

"Televizyonun kumandası kayıp."

"Yenisi alınır."

"Sahip olduğumuz birkaç aile fotoğrafından birinde çiğneme tütünüyle yüzüme bıyık yapmışlar."

Jamie ellerini kumaş pantolonunun cebine soktu. "Evet, sanırım başın belada."

"Sana içkileri karıştırırsam ne olacağını söylemiştim," diye takıldım, hâlâ yapabiliyorken durumla dalga geçmeye çalışıyordum.

Jamie oturma odasını geçip durduğum yere geldi. Gözleri kıpkırmızı olmasına rağmen hâlâ çok güzeldi. "Hadi, biraz buradan uzaklaşalım."

"Deli misin sen? Temizlik yapmam lazım. Benim..." Ellerimi havada salladım. "Tüm bu pisliği bir şekilde halletmem lazım."

"Zaten başının belada olduğunu kabul ettin, B. Yapabileceğin şeyler en fazla birkaç saatini alacak, o yüzden neden bu geceye muhteşem bir kapanış yapmıyoruz?"

Haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordum. Dudağımı ısırdıktan sonra sonunda konuştum. "Aklında ne var?"

Kumların üzerine serdiğimiz battaniyeye yerleştiğimizde Jamie telefonunu kurcalamaya başladı. Ayaklarımız dalgalara dönüktü, sahil hâlâ karanlıktı. Chad Lawson'ın *The Piano* albümünü açtı, sesini ayarladıktan sonra telefonu aramıza bırakarak kucağındaki kese kağıdına uzandı. İçinden bir *burrito* çıkarıp bana uzattı, ardından kendininkini de alıp torbayı kenara koydu ve rüzgârda uçmaması için üzerine ayakkabılarını bıraktı.

Taksi şoförünü şehirdeki tek yirmi dört saat açık arabaya servis kahvaltıcısına uğramaya ikna edebilmesine hâlâ inanamıyordum ama ikimizin de direksiyon başına geçecek durumda olmadığını fark edecek kadar akıllıca davranmasına mutluydum. Bir *Vitamin Water*'ın kapağını açtı, uzun bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana uzattı.

"Sence bu bizi akşamdan kalma halimizden kurtarır mı?" diye sordum şişeyi ona geri uzatmadan önce bir yudum alarak. Kapağı tekrar kapattı ve ikimiz de kahvaltılık *burrito*'larımızın etrafındaki alüminyum folyoyu açmaya başladık. Benimki jambonlu, onunkiyse sosisliydi.

"Bence en parlak fikirlerimden biriydi. Akşamdan kalma halimize yağlı yumurtadan, *Vitamin Water*'dan ve sahilden daha iyi ne gelebilir ki?"

"Çok mütevazısın," diye takıldım ilk ısırığımı alırken. Fakat o ilk lokmadan sonra alaycılığım yok oldu. "Aman Tanrım," diye inledim. Jamie beni izleyip sırıtırken bir ısırık daha aldım.

"Bir şey değil."

Ağzım doluyken sadece gülümsemekle yetindim, bir şey söylemedim. Bir süre hiç konuşmadık, yemeğimizi yiyip elimizdeki tek içeceği paylaşırken Jamie'nin telefonundan çalan o huzurlu melodileri dinledik. Şafak sökmek üzereydi. Sahili önce soğuk bir mavilik kapladı, ardından tatlı bir mor renge büründü. Hâlâ partide giydiğim askılı bluzla duruyordum. Dalgalardan kopup gelen serin rüzgâr yüzünden hafifçe ürperdim.

"Al," dedi Jamie gömleğinin geri kalan düğmelerini de açarken. Kravatım tek hamlede çekip çıkardı, ardından kollarını sallayarak gömlekten kurtuldu. Ona karşı çıkmaya çalıştım, en azından öyle yaptığımı sanıyordum ama gözlerimin göğsüne takılıp kaldığı gibi sesim de boğazıma hapsolmuştu. Çıplak, muazzam göğsüne... Gömleğini omuzlarıma bıraktı, kumaş hâlâ onun sıcaklığını ve kokusu taşıyordu. Verdiği huzurla iç geçirdim.

"Teşekkür ederim." Gözlerim sudan ayırmadan *burrito*'mu saran folyoyu çıkardım. "Eee, buralardan gideceğin için heyecanlı mısın? *UC San Diego*'da ortalığı karıştırmaya hazır mısın?"

Sırıtıp omuz silkti. "Hem evet hem hayır. Noel tatilindeki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Hâlâ biraz aynı şeyleri hissediyorum. Beni yanlış anlama, hayatımın yeni dönemi ve getireceği her şey için heyecanlıyım ama yine de biraz korkutucu."

"Zaten korkmuyor olsaydın endişelenirdim." O geceki konuşmamızı ona hatırlattığımda hafifçe gülümsedi. Artık gelecek hakkında konuşmak istemediğini anlayabiliyordum ve açıkçası onu suçlamıyordum da. Hayatımızın o anma kadar lise yaşadığımız en büyük, en güzel deneyim olmuştu. O zamanlar bizim için bu kadar önemli olan şeylerin gelecekte sadece uzak birer anı olarak kalacağını hayal etmek zordu.

Burrito'larımızı bitirdiğimizde ikimiz de avuçlarımızın üzerinde geriye doğru yaslandık ve güneşin yükselişini izlemeye başladık. Florida'nın batı kıyısındaki günbatımları her zaman çok ilgi görüyordu ama ben kıyımızdaki gündoğumlarını daha güzel buluyordum. Yeni olasılıklarla dolu yeni bir günün şafağında, okyanusa bu kadar yakın olmanın insanı cezbeden bir yanı vardı.

"Benden kaçıyordun," dedim bir süre sonra. Gözlerimi ayaklarımın hemen ilerisindeki ufuk çizgisinden ayırmamıştım.

"Sadece senden değil."

"Biliyorum," diyerek konuya açıklık getirdim. "Sadece... belki beni ararsın diye düşünmüştüm. Ya da arabayla dolaşmak isteyebileceğini. Ya da..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için cümlemin rüzgârda uçup gitmesine izin verdim.

"İstiyordum," dedi Jamie avuçlarına verdiği ağırlığı dengelerken. "Bilmiyorum. Jenna bana çok zor bir dönemden geçerken darbe vurdu, anlıyorsun değil mi?" Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Annemle babam da lise aşkıydı."

Bu cümleyle göğsüme bir ağırlık çöktü. Aslında söylemek istediği şey annesiyle babasının sahip olduğu o bağın aynısını istediği ve Jenna'yı da buna giden yolun anahtarı olarak gördüğüydü. Aniden Jenna'nm ondan ayrılmasının başıma gelen en güzel şey olduğunu fark ettim. O zamanlar ona olan takıntımı hâlâ inkâr ediyor olsam da Jamie'nin en yakın arkadaşımla evleneceği düşüncesi neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Jenna'nın doğru kişi olmaması sorun değil."

"Biliyorum," dedi hızla. "Sanırım içten içe bunu hep biliyordum. Eğlenceli biriydi, iyi anlaşıyorduk ve birlikte harika zaman geçirdik. Ama yine de bazı şeyler eksikti." Bana döndü, bakışlarımı onunkilerle buluşturmayı reddettiğim için gözleri yüzümün yan tarafına kilitlenmişti.

"Birini bulacaksın," dedim yumuşak bir sesle gözlerim hâlâ dalgalardayken. Güneş dünyanın bizim yaşadığımız kısmını uyandırmak için çabalarken deniz, pembemsi turuncu bir parıltıyla yıkanıyordu.

"Eh..." dedi sesini yükseltip daha dik oturarak. "Hayatımı şansa bırakmayı pek sevmem. O yüzden bir teklifim var." Tam

o anda gözlerinin içine baktım, bakışlarında neşeli ve muzip bir parıltı vardı. "Tabii eğer varım dersen."

"Neden şu anda arkama bakmadan kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Jamie kahkaha attı. O gece ilk defa gerçek gülüşü yüzünde belirmişti. Bembeyaz dişleri parıldıyor, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Diyorum ki, bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma mı?"

Başını salladı. "Eğer otuz yaşımıza geldiğimizde ikimiz de evlenmemiş olursak, birbirimizle evleniriz."

"Aman Tanrım." Alaycı bir ses çıkardım ve onun gibi daha dik oturmak için doğruldum. "Bu çok saçma, Jamie. Ayrıca gelmiş geçmiş bütün ucuz romantik komedi filmlerinin de ana konusu."

Ellerindeki kumu silkeleyip tekrar denize doğru bakarken omuz silkti. "Sanırım birileri korkuyor."

"Hayır, *korkmuyorum*. Sadece saçma."

"Tabii."

"Ben otuz yaşma kadar çoktan evlenmiş olurum, Jamie. Sen de o zamana kadar *kesinlikle* birine bağlanmış olursun."

"O zaman endişelenmeni gerektirecek bir durum yok demektir." Bu gece bana ikinci kez meydan okuyordu, bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinin içi parıldadı. Elini bana doğru uzattı. "Eğer on iki yıl içinde evlenmemiş olursak, Bayan Shaw olursun."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum. *Bayan Shaw*. "Bu hiç adil değil. Sen benden önce otuz olacaksın."

Jamie yine omuz silkti. "Benim anlaşmam, benim kurallarım. Anlaştık mı?" Elini bana daha da yaklaştırdı, kaşlarımı çatıp yanağımın içini ısırarak eline dik dik baktım. En sonunda

gözlerimi devirdim ve elini kavrayıp üç kez salladım. "İyi, tamam. Ama bu çok saçma ve tamamen anlamsız."

Jamie sadece sırıtmakla yetindi.

"Çok tuhafsın," diyerek bu saçma anlaşma hakkındaki hislerim konusunda son sözü söyledim.

"Evet ama yine de beni seviyorsun." Göz kırpıp aramızda duran *Vitamin Water*'ı aldı ve kafasına dikip son damlasına kadar içti. Sonra tekrar ellerinin üzerinde arkaya doğru yaslandı.

Onu sevdiğimi söylemiş olması ya da haklı olma ihtimali üzerinde pek durmadım. O anlaşmayı ya da on iki yıl sonra ne olacağını da düşünmedim çünkü Jamie gidiyordu, bense burada kalıyordum.

Annem o yazın ilk ayı boyunca bana evden çıkmama cezası vermişti ve halıları yenilemek için para ödemek zorunda kalmıştım ama umurumda bile değildi. O ilk viski *shot*'ını atmak, sahilde kahvaltılık *burrito* yemek ve tutmayacağımız aptalca sözler vermek her şeye değerdi.

O gece Jamie Shaw'yu son görüşüm olmalıydı.

Tam da yapmam gerektiği gibi gitmesine izin vermiş ve bir daha onu düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Ne kasabada onunla karşılaştığımız o yaz, ne onun Kaliforniya'ya gittiği ve benim geride kaldığım o sonbahar ne de *UC San Diego* ile aynı şehirde olduğunu bilerek *Alder Üniversitesi*'ne başvurduğum o zaman düşünmüştüm. Sosyal medya hesaplarına bakmaktan da kaçınmıştım. En sonunda son sınıf temposu artmaya başladığında ve tüm odağım *kendi* mezuniyetim olduğunda, onu gerçekten de unutmaya başlamıştım.

Fakat kader bizim planlarımıza göre hareket etmezdi.

O gece Jamie Shaw ile geçirdiğim son gece değildi.

Hatta yakınından bile geçmiyordu.

DÖRT
Fıçıda Yıllanmış

VİSKİYLE İLGİLİ MESELE ŞU Kİ, fıçıda ne kadar uzun süre kalırsa o kadar değişime uğrardı ve bu değişim asla durmazdı. İki yıllık bir viski, on yıllık bir viskiden tamamen farklıdır. Yine de pes edip kendinize bir kadeh doldurmaya karar verdiğiniz anda kaç yıllık olursa olsun, asla pişman olmazdınız. Tam kıvamındaki, genç ve karakter dolu viski insanı büyülerdi. Ama biraz olsun yıllanmış bir viski? İşte o, tam anlamıyla eşsiz bir lezzetti.

Zamanla alkolün bir kısmının buharlaşıp gitmesi insanı yanıltmamalıydı. Çünkü o yıllanmış viski tadıldığında, tıpkı ilk günlerdeki gibi yine aynı lezzetle yakardı insanın içini.

San Diego'daki Alder Üniversitesi'nin ana kampüsünde, öğrenci kulüplerinin sıralandığı masaların arasında dolaşıyordum. Gözüme çarpan broşürleri alıp diğerlerinin yanından geçip giderken fıçının kapağı birden açıldı.

"Selam!" dedi *Kampüs Konaklama* yazan masanın arkasında oturan sarışın kız heyecanla. "Yurt bilgilerinizi almaya mı geldiniz?"

The O.C. dizisindeki *Ryan Atwood*'un o meşhur ifadesini takınarak dudağımı büzdüm ve umursamazca kaşımı yukarı kaldırdım. Sonuçta *Kaliforniya'daydım*. "Aynen öyle."

"Süper!" diye yanıt verdi kız hızlı bir şekilde ellerini birbirine vurarak. "Soyadınız?"

"Kennedy."

Masasının üzerindeki sıralanmış zarfların arasında benimkini aramaya başladığında ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıp bekledim. Güneşin sıcaklığıyla serin esintinin karışımının tadını çıkarıyordum. Ağustosun son haftasıydı. Güney Florida'da yılın bu zamanı normalde cehennem gibi sıcak olurdu ama San Diego'da hava hâlâ oldukça ılıktı. Güneş parlıyor, gökyüzünde birkaç beyaz bulut süzülüyordu ve kıyıdan gelen hafif rüzgâr etrafı serinletiyordu. Hava sıcaklığı yirmi yedi dereceden fazla olamazdı. Hafif havanın verdiği hissiyatla gülümsedim. Nem olmasına rağmen Florida'daki kadar bunaltıcı değildi. Önümüzdeki dört yıl boyunca evim olacak yere *resmen* varmıştım ve Alder Üniversitesi'ni seçerek ne kadar doğru bir karar verdiğimi anında anladım.

Alder Üniversitesi küçük, özel ama oldukça prestijli bir kampüstü. San Diego'nun merkeziyle *Imperial Beach* arasına gizlenmiş olan ve ne okuyacağına henüz karar verememiş lisans öğrencileri için tonla seçenek sunan bu okul, benim için mükemmel bir tercihti. Lise hayatım boyunca kullandığım aynı *Jansport* çantayı omzumda düzeltirken yeniden gülümsedim. Tam o sırada neşeli sarışın kız parmaklarını şıklatıp konuştu.

"İşte! Buldum!" Zarfların arasından bir dosya çekip çıkardı, bana bakmadan önce içindekileri hızlıca gözden geçirdi. "Brecks, değil mi?"

Sorduğu soruyla birlikte yüzümdeki gülümseme ve tabii ki tüm neşem anında yok oldu. Bir şekilde dudaklarımı zorlayarak gergin bir tebessüm takındım ama daha başımı bile

sallayamadan arkamdan gelen bir ses sorunun cevabını benim yerime verdi.

"Adı B," dedi. Sesi pürüzsüzdü, meşe fıçıda yıllanmış viski gibi tok ve hatırladığımdan daha derindi. Arkamı döndüm. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti, şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerimle onu inceledim. Eskimiş spor ayakkabıları ve basketbol şortundan, karın kaslarının belirgin hatlarına yapışan ıslak *Alder* tişörtüne kadar her bir zerresini süzdüm. Bakışlarım boynuyla çenesindeki hafif sakalların üzerinden yukarı doğru tırmandı ve en sonunda o bal rengi viski gözlerini buldu. Tam o anda yanıma yaklaştı, bakışlarıma karşılık verirken yüzünde her zamanki o çarpık gülümsemesi belirdi. "Sadece B."

O an zaman durdu. Gözlerimi onun hatlarını incelemekten alıkoyamıyordum. *Artık daha kısa olan yeni saçları, Florida'daki sahilde onu son gördüğüm zamandan beri epey irileşen kol kasları ve uzayan boyu...* Etrafına yaydığı enerji bile farklıydı; daha ukala, daha kendinden emindi. Keşke onu o patikada ilk gördüğüm andakinden çok daha kendinden emin davrandığımı söyleyebilseydim ama dürüst olmak gerekirse, onu gözlerimle resmen taciz ediyordum. O da bunu fark etmişti çünkü bakışlarım yeniden yüzüne ulaştığında tek kaşını kaldırıp sırıtışım daha da büyüttü.

"Saçlarını kestirmişsin," demeyi başardım en sonunda. Aldığım derin nefesle bedenim sanki dünyaya geri dönmüştü. Sanki etraftaki öğrencilerin sesleri ve Kaliforniya ağaçlarındaki kuşların cıvıltıları bir anda geri dönmüş, ucuz güneş gözlüğümün ardından süzülen güneşin parlaklığıyla birlikte tüm duyularıma hücum etmişti.

Jamie alçak bir sesle güldü ve elini kaldırıp parmak uçlarıyla yüzüme dokundu. "Sen de hızma taktırmışsın."

Hâlâ ona bakarak gülümsüyor, masanın arkasından bana yeni yurt odam hakkında önemli bilgiler vermeye çalışan

sarışın kızı hiç duymuyordum. Neyse ki Jamie kızı dinlemişti. Uzanıp zarfla anahtarları kızın elinden aldı ve kıza -bana değil, ona- göz kırptı. Ben de ancak o zaman bakışlarımı tekrar kıza çevirebilmiştim.

"Seni görmek çok güzel, Jamie. Nasılsın?" diye sordu kız fazla hevesli bir şekilde. Onu baştan aşağı yavaşça süzdüm. *Kabarık sarı saçlar, seksenler tarzı bukleler, açık mavi gözler ve sahte olabileceğinden şüphelendiğim kadar bronz bir ten...* Jenna kadar güzel olmasa da benzer hatlara sahipti, bu da kıza karşı tavrını incelemek için Jamie'ye dönmeme neden oldu.

"Bilirsin işte, her zamanki gibi. Sanırım gerisini ben hallederim," dedi elindeki zarfı sallayarak. "Kendine iyi bak, Melanie."

Masadan uzaklaşmaya başladığımızda Melanie'nin neredeyse kendinden geçtiğini fark ettim. Gözlerimi devirmemek için kendimle büyük bir savaş veriyordum. "Görünüşe göre birbirinizi tanıyorsunuz?" dedim hâlâ arkasından ona bakan kızı başımla işaret ederek.

Omuz silkti. "Öyle de denebilir."

Ve sonunda o dürtüye yenik düşüp gözlerimi devirdim.

Jamie buna karşılık içten, gürültülü bir kahkaha attı. Sonra durup beni süzdü ve kollarını iki yana açtı. "Gel buraya."

"İğrenç," dedim hızla başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ederek. "Terden sırılsıklam olmuşsun, yaklaşma."

"Hadi ama," diye takıldı arkamdan. "Sadece birazcık ter." Bir an sonra ayaklarım yerden kesildi. Beni etrafında döndürürken sırtım, göğsünü kaplayan o nemli kumaşa iyice yapışmıştı. Beni yere bırakana kadar kahkahalar atıp çığlık çığlığa debelendim.

"Neden bu kadar terlisin? Hem senin burada ne işin var?"

"Dışarıdaki sahada basketbol oynuyordum. Ayrıca ben burada okuyorum." Ardından Kampüs Konaklama masasından aldığı zarfı havaya kaldırarak ekledi. "Sanırım artık ikimiz de

burada okuyoruz." Zarfı elinden kaptım ve zihnim hızla çalışırken anahtarlarımı avucuma bırakması için elimi uzatarak içindekilere hızlıca göz attım.

"Burada okuduğunu bilmiyordum."

"Tabii tabi," dedi. "Beni gizlice takip ediyor olman sorun değil, B. Hatta belki bu durum hoşuma bile gidiyordur."

"Çok beklersin," dedim kafamı kâğıtlardan kaldırmadan. "Ama cidden, senin *UC San Diego*'da olman gerekiyordu. Ne oldu?" Cevap vermesini beklerken klasörün içindeki kâğıtları karıştırmaya başladım. İçi kat görevlimle ilgili bilgilerin yanı sıra dönem için planlanan çeşitli etkinlikler ve güvenlik kurallarıyla doluydu. Kendi odasına sahip az sayıdaki şanslı birinci sınıf öğrencilerinden biriydim. Ama yine de mutfakla banyoyu diğer üç kızla ortak kullanacaktım. Kızlardan biriyle o yazın başındaki oryantasyonda tanışmıştım, diğerlerine ise sadece sosyal medyadan bakabildiğimden onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Sana bahsettiğim amcamı hatırlıyor musun? Hani Kaliforniya'daki bir üniversitede tanıdıkları olan?" Başımı sallayınca sırıttı ve kollarını iki yana açıp kampüsü gösterdi. "Şu an tam olarak babamla amcamın muhasebe bölümünden mezun olduğu üniversiteye bakıyorsun. İlk başta başvurum yedek listesine alınmıştı ama amcam kabul heyetinden birkaç kişiyi tanıyor... Yani sihrini konuşturdu diyebilirim."

"Ve şimdi buradasın," dedim gözlerimi kâğıtlardan kaldırıp ona bakarak.

Sırıtışı daha da genişledi. "İşte buradayım."

Karnımda kelebekler uçuşturan o hisle birlikte gözlerimi yeniden yurt belgelerine indirerek başımı iki yana salladım. Jamie Shaw beninle aynı üniversitedeydi. Şanslı mıydım, yoksa

lanetlenmiş miydim emin olamıyordum. Göğsümdeki o lanet sızı karar vermemi zorlaştırıyordu.

Sahildeki o geceden beri ondan kaçmış, gitmesine izin vermiştim. Ona dair tüm *düşünceleri* de zihnimden silip atmıştım. O Jenna'nındı ve sonra da gitmişti. Hikâye de burada bitmişti.

Tabii şimdi hiç de bitmiş gibi durmuyordu.

"Demek sonunda Kaliforniya'ya gelebildin."

Kafamı kaldırıp gözlerimi Jamie'nin eğlenen bakışlarıyla buluşturdum. "Sanırım öyle oldu."

Jamie'ye dair pek çok şey değişmiş olsa da değişmeyen tek bir şey vardı. *Bana bakış şekli.* O beklenti dolu, sanki benim henüz çözemediğim bir şeyi çoktan biliyormuş gibi bakan gözleri... Bakışlarının altında huzursuzca kıpırdandım, aniden ateşim çıkmış gibi hissetmeye başlamıştım. Tam buradaki hayatından memnun olup olmadığını soracakken arkadan gelen bir çift kol tarafından o gün ikinci kez havaya kaldırıldım.

Daha havadayken beni kendine sıkıca bastırıp etrafında döndürenin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Jamie'yle karşılaştığımdan beri geçen son on dakika boyunca onu bir kez bile aklıma getirmemiş olmam içimi acıttı.

Çünkü Jamie'yi burada görmeyi hiç beklemiyordum ama o gün orada başka biriyle karşılaşacağımı biliyordum.

Erkek arkadaşımla.

"Aman Tanrım, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum," diyerek Ethan beni yere bıraktı. Yanaklarıma bir kızarıklık yayılırken beni geriye doğru eğip dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Ardından tekrar doğrultup elleriyle yüzümü kavradı ve tam o sırada Jamie boğazını temizledi.

Ses Ethan'ın irkilmesine sebep oldu, kendine gelerek beni kolunun altına alıp yanına çekti ve Jamie'ye bakarak kocaman gülümsedi. "Ah, demek oda arkadaşımla çoktan tanıştın!"

Duyduklarım karşısında donakaldım, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Jamie ise çatık kaşlarının altından sertçe bakıyordu.

"Jamie senin oda arkadaşın mı?"

"Evet," diye yanıt verdi Ethan, ardından parmağıyla ikimizi işaret etti. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Jamie'nin gözleri hâlâ üzerimde olsa da bakışları değişmişti. Artık daha soğuk, daha mesafeliydi. "Aynı liseye gitmiştik," dedi kısaca.

Yutkunup Jamie'nin yüzünü inceledim, bir anda neden birini öldürmek ister gibi baktığını anlamaya çalışıyordum. "Evet. Eskiden benim en yakın arkadaşımla çıkıyordu."

"Vay canına," dedi Ethan gülümseyerek. "Dünya ne kadar küçük!"

Jamie'nin burun delikleri öfkeyle titredi, bakışları Ethan'la benim aramda gidip geldikten sonra kenetlenmiş olan ellerimizin üzerinde çakılı kaldı. "Ben de tam duş almak için yurda dönüyordum. Sonra görüşürüz, Ethan."

"Görüşürüz, dostum."

Jamie arkasını dönüp hafif tempoda koşmaya başlamadan önce bana son bir bakış attı ve beni oda arkadaşının yanında şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde bıraktı.

Erkek arkadaşımın yanında...

Tanrım.

"Hadi seni odana yerleştirelim, bebeğim," dedi Ethan bizi öğrenci merkezinden uzaklaştırırken saçlarıma bir öpücük kondurarak.

Buraya küçük bir nakliye kamyonetiyle gelmiştim. Annemi bu yolculuğu tek başıma yapmak istediğime ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Sık sık verdiğim molalar yüzünden yolculuk

neredeyse bir hafta sürmüştü ama tek başıma çıkmak için keyifli bir yolculuk olmuştu. Hayatımın bir sonraki bölümü hakkında düşünmem için bana zaman tanımıştı ve artık o bölümü yazmaya başlamak için sabırsızlanıyordum.

Kaldığım yurdun yakınındaki otoparka vardığımızda Ethan'a nakliye kamyonetini işaret ettim. Bir yandan eşyaları taşırken bir yandan da bana göstermek için sabırsızlandığı her şeyi durmaksızın anlatıp durdu. Tüm bu süreçte dikkatimi ona vermeye ve ana odaklanmaya çalışmama rağmen aklımda sadece tek bir şey vardı. *Tek bir kişi.* Bir daha asla görmemem gereken o çocuk...

Asla itiraf edemezdim ama o zamanlar bile o hissi bir daha tatmak için can atıyordum.

Jamie o günden sonra beni görmezden gelme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Bazen onu kampüste görüyordum, genellikle kolunu kıvrımlı bir sarışının omzuna atmış oluyordu ki bunun onun *tipi* olduğunu kolayca öğrenmiştim. Ama ne zaman kendimizi aynı ortamda bulsak -onunla Ethan'ın yurt odası ya da kampüste ortak bir alan- ben ortaya çıkar çıkmaz bir şekilde gitmek için bir bahane buluyordu. Kampüsteki o ilk günden beri toplamda belki üç dakika yan yana kalmıştık ve artık benden nefret ettiğine ikna olmuştum.

Fakat nedenini bir türlü çözemiyordum.

Aklıma ilk gelen cevap oda arkadaşıyla çıkıyor olmamdan hoşlanmadığıydı. Ama sürekli kendimi aynı soruyu sorarken buluyordum. *Neden?* O da lisedeyken benim en yakın arkadaşımla çıkmıştı ve ben onlara destek olmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım. Yoksa Ethan'ı mı sevmiyordu? Ya da Florida'daki geçmiş hayatına ait bir bağ olduğum için aniden ortaya çıkıp havasını bozmamdan mı rahatsız olmuştu? Buraya gelmeden

önce ona haber vermediğim için mi kızgındı? Onun mezuniyetinden sonra, sahildeki o son geceden beri hiç konuşmamıştık ve ben de Ethan'la daha bu yaz tanışmıştım. Jamie'nin Alder'a gittiğinden bile haberim yokken Ethan'ın oda arkadaşı olduğunu nereden bilecektim ki? Üstelik Ethan'ın bunu ona anlatacak pek zamanı da olmamıştı çünkü Jamie yaz boyu Alder'da kalırken Ethan, yazı Florida'da geçirmişti.

İlk karşılaşmamızın ardından birkaç gün boyunca kafamdaki sorularla kendimi yiyip bitirmiştim. Sonra bu endişe yerini öfkeye bırakmıştı. Karşımdaki kişi Jamie'ydi, bir zamanlar arabayla şehirde tur attığım ve bana *en yakın arkadaşım* diyen çocuktu. Şimdi de bir anda dünyanın en büyük pisliği olup çıkmıştı. O ilk gün yüzüme gülüp benimle şakalaşan çocuk gitmiş, yerine beni tamamen görmezden gelen biri gelmişti. *Tabii ben onunla Ethan'ın yurt odasında takılırken odadan çıkmadan önce bana attığı ters bakışları saymazsak.* Gerçekten delirmemek elde değildi.

Her neyse. Beni görmezden mi gelmek istiyordu? Sorun değildi. Ben de onu görmezden gelirdim.

Okul başladıktan yaklaşık bir ay sonra ilk sosyoloji sınavıma çalışırken Jenna aradı. Telefonumun ekranına bakıp gülümsedim ve mola verip ülkenin öbür ucundaki en yakın arkadaşımla konuşmak için kendimi yatağa bıraktım.

"Seni çok özledim!" diye cıyakladı açar açmaz.

"Ben de seni çok özledim! New York nasıl, alışabildin mi?"

Homurdandı. "Şehir harika ama ödevler ve dersler berbat. Hava durumu hakkındaysa henüz karar verebilmiş değilim. Sende ne var ne yok? Dersler nasıl? Ethan nasıl?"

"Dersler fena değil, Ethan da harika. Bu aralar Öğrenci Konseyi işleriyle çok meşgul ama bu aralar neredeyse her akşam görüşüyoruz. Bana kampüsün her yerini gösterdi."

"Bol bol seks yapıyorsunuz, değil mi?"

"Aman Tanrım, Jenna!" Diğer yanıma dönüp parmaklarımı açık sarı yorganımın çizgileri üzerinde gezdirdim. Yurt odam küçüktü ama beni oda arkadaşlarımdan ayıran bir kapısı vardı ki hayatta gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu. Odam oldukça sadeydi, masamda bilgisayarım dışında sadece Jenna'yla çekildiğimiz bir fotoğraf duruyordu ve duvarda da iki tane motivasyon posteri asılıydı. Odaya renk katan tek şey sarı-beyaz nevresimlerim ve gardırobumun içine yaslanmış, kullanmam için yalvaran fıstık yeşili sörf tahtamdı.

"Ne var? Bekâretini bu yaz kaybettin, B. Sonunda bana seks hayatın hakkında soru sorma hakkı doğdu ve bu fırsatı sonuna kadar değerlendireceğim."

Gözlerimi devirdim. "Düzenli bir seks hayatımız var, doktor. Doğum kontrol haplarımı da aksatmadan alıyorum. Başka bir konuya geçebilir miyiz artık?"

Jenna kahkaha attı. "İyi, tamam. Eğer beni merak ediyorsan, henüz kimseyle yatmadım ama gözüme kestirdiğim birkaç aday var."

"Bilgilendirme için teşekkürler, avcı."

"Ee, başka ne var ne yok?"

Jenna New York Üniversitesi'ne gidiyordu, yani kelimenin tam anlamıyla ülkenin diğer ucundaydı. Profesörler ve kampüs yemekhaneleri hakkında konuştukça onu daha da çok özlüyordum. Küçük birer çocuk olduğumuz günden beri ilk kez birbirimizden ayrı düşmüştük, üstelik oda arkadaşlarımla yakınlık kurmakta hâlâ zorlanıyordum. Üç oda arkadaşım vardı. Biri Virginia'dan burslu gelmiş bir voleybolcuydu, diğeri Kuzey Kaliforniya'dan bir hayvan hakları aktivistiydi ve sonuncu da Kansaslı, kendi halinde dindar bir kızdı. Henüz hiçbirimiz

ortak bir noktada buluşamamıştık ama yine de umutlu olmaya çalışıyordum.

"Seni ne zaman ziyarete gelebilirim? Şimdiden sahili özledim," dedi Jenna özlem dolu bir şekilde iç çekerek.

"Tek kişilik yatağım ne zaman istersen gelip benimle sarılarak uyuman için seni bekliyor."

"Ciddiyim bak, bir gün aniden kapında belireceğim."

Gülümsedim. "O günün dünyanın en güzel günü olacağına eminim."

Telefon görüşmemizden sonra anneme derslerin nasıl gittiğine dair detayları içeren bir e-posta gönderdim. Programlarımız telefonla konuşmak için neredeyse hiç uyuşmuyordu ama e-posta yoluyla oldukça düzenli bir şekilde haberleşiyorduk. Garip bir şekilde aramızdaki bağ lisenin son yılında daha da güçlenmişti. Bunun bir nedeni babamı hayatımdan tamamen çıkarmış olmam, diğer nedeni de muhtemelen bana koyduğu isim yüzünden annemi en sonunda affetmiş olmamdı. İsmimi yeniden benimsemeye henüz hazır değildim ama gecenin geç saatlerine kadar yaptığımız pek çok konuşmanın ardından onun motivasyonunu artık anlıyordum. Annem beni kollarına bıraktıklarında henüz çok genç ve korkmuş bir genç kızdı. Bir trajedinin içinden doğmuş olsam da o bende bir güzellik bulmuş ve hayallerimin peşinden koşabilmem için kendi hayatından pek çok şey feda etmişti.

Kaliforniya'ya gelebilmemi sağlayan birkaç burs kazanmama rağmen hâlâ ihtiyacım olan miktarı toplayamamıştım. Tabii bu durum annemin doğduğum günden beri okul masraflarım için düzenli olarak para biriktirdiğini öğrenmeme kadar sürmüştü. Babamınsa bana mezuniyette sırtımı sıvazlamaktan başka sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. O günden beri de onunla tek kelime konuşmamıştım.

Babamı hayatımdan çıkarmak canımı yakmıştı çünkü çok uzun zamandır belirsizlik hissiyle yaşıyor, ona ya da anneme yaptıklarına karşı nasıl hissetmem gerektiğinden emin olamıyordum. Oysa o arada kalmışlıkta bile birbirimizden kopmuştuk. Babamla olan güzel anılarımın yerini gergin, kasıntı dolu anıların almasını istemiyordum. Bu yüzden mezuniyetten sonra onu kendi haline bırakmaya karar vermiştim. O günden beri beni yalnızca bir kez aramıştı, onu da görmezden gelmiştim. Belki ileride bir gün yeniden bağ kurabilirdik ama şu an için bir süreliğine sadece kendime odaklanmaktan memnundum.

Çalışma kartlarımı yeniden elime aldığım sırada odamın kapısı ardına kadar açıldı.

"Ethan geldi," dedi Marie başını telefonundan bile kaldırmadan. Kendisi hayvan hakları aktivistiydi ve yurtta en rahat anlaşabileceğimi düşündüğüm kişiydi. Sonuçta ben de Kadın Çalışmaları alanından dersler alıp feminist yönümü kucaklıyordum, o ise yavru kedileri kurtarmaya çalışıyordu. Bir elmanın iki yarısı gibiydik, değil mi? Tabii benimle toplamda on üç kelimeden fazla konuşmamış olmasını hesaba katmazsak... Ve bu sayıya az önce erkek arkadaşımın geldiğini haber vermek için kullandığı iki kelime de dahildi.

"Selam, güzelim," diye mırıldandı Ethan kapıyı arkasından kapatıp odama adım atarken.

Beni öpmek için eğildiğinde gülümseyip ellerimi boynuna doladım. Ethan güçlü ve yapılıydı. Benden çok uzun olmasa da kalıplı biriydi. Ten rengiyse anneminkiyle aynıydı, esmer teni pürüzsüzdü. Öpmeye bayıldığım dolgun dudakları vardı. Ayrıca *Spiker Gülüşü* dediğim bir gülümsemeye sahipti; göz alıcı derecede beyaz, neredeyse fazla geniş ve içten.

Onunla liseden mezun olduğum yaz, bir staj için Florida'ya geldiğinde tanışmıştık. *Palm South Üniversitesi*'ndeki bir partide, ucuz tavlama taktikleri ve rasgele meyve bilgileriyle aklımı

başımdan aldığı o gecenin ardından. Şaka yapmıyordum, adam resmen beni nektarin ve mango hakkındaki saçma sapan bilgilerle etkilemişti. Aslında tadı da biraz nektarini andırıyordu. Mayhoş, tatlımsı bir tadı vardı.

"Lütfen bana ders çalışmanın bitmek üzere olduğunu söyle," dedi boynuma doğru. Hâlâ beni kendine yakın tutuyordu.

"Evet, neredeyse bitti."

"İşte bu!" dedi neşeyle. Yüzüme bakmak için geri çekilse de ellerini belimden ayırmamıştı. "Bu gece bir sahil evi partisine gidiyoruz."

"Gidiyoruz demek, öyle mi?"

Başını salladı. "Evet, gidiyoruz. Rahat bir ortam, havuz falan da var. O yüzden bikini, üstüne de elbise gibi bir şey giysen yeter. Seni gelip alırım, beraber geçeriz."

Dudağımı ısırdım. "Bilemiyorum, Ethan. Çalışmam bitmek üzere olabilir ama pazartesiden önce yazmam gereken şu dönem ödevi hâlâ duruyor."

"Yani? Hadi ama. Bugün perşembe. Cuma günü dersinin olmadığını, bu hafta sonu da çalışmadığını çok iyi biliyorum," diyerek üste çıktı. Buna itiraz edemezdim. Kampüsteki kitap kafede bir işe girmiştim ama dönem ödevimi yazmak ve son dakika tekrarlarımı yapabilmek için bu hafta sonu izin istemiştim. "O yüzden bu geceyi partide eğlenmek için can atan, seksi sevgiline ayır. Hafta sonunun geri kalanında çalışırsın, ben de seni hiç rahatsız etmem. Söz veriyorum."

Gece karası gözlerini bana dikip altdudağını büzdü ve kirpiklerini kırpıştırdı. Kendimi tutamayıp güldüm.

"İyi, tamam."

"Ben kazandım!"

Koluna hafifçe vurduğumda elimi yakalayıp üstüne bir öpücük kondurdu. Ethan bu konularda her zaman çok tatlıydı. Bana

nazlıkçe dokunur, kulağıma tatlı sözler fısıldar, hep *güzelim* ya da *hayatım* diye hitap ederdi.

"Saat kaçta hazır olayım?"

"Altı gibi. Jamie de orada olacak, yani ikimiz de seninle olacağız. Hem bu daha fazla insan tanıman için mükemmel bir fırsat."

Jamie'nin adının geçmesiyle kalp atışlarımın hızlandığını hissederek yutkundum. *İkimiz de seninle olacağız.* Bu hayal etmekten kesinlikle keyif alacağım bir fanteziydi.

"Anlaştık."

Gülümsedi, beni bırakmadan önce dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

Ethan odadan çıktıktan sonra masama çöktüm. Çalışma kartlarıma boş boş on beş saniye boyunca baktıktan sonra pes edip hepsini çantama tıktım. Son sınıfta arabam tamamen kullanılamaz hale geldikten sonra Kaliforniya'ya getirdiğim tek ulaşım aracımın -bisikletimin- kilidini açmak için anahtarı kaptım ve bisiklet parkına doğru yöneldim. Ethan beni almaya gelmeden önce yaklaşık dört saatim vardı. Biraz alışveriş yapmam gerekiyordu. Yanımda getirdiğim tek bikini liseden kalma eski siyah bir üst ve ona hiç uymayan iki ayrı alt parçaydı. İkisi de bu parti için uygun sayılmazdı.

O an aklımdan geçirmem gereken son kişi olmasına rağmen, Jamie'nin beni görmezden gelme şekline kafayı takmaktan kendimi alamıyordum. Eğer planına devam etmekte kararlıysa, bu planı sürdürmesini onun için son derece zorlaştırmak amacıyla elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Erkenden hazırlandım ki bu benim için şaşırtıcı bir durumdu. Bu durumu Jamie'yi göreceğim için yaşadığım o gerginliğe

değil, Ethan'ı görme sabırsızlığıma bağlamaya çalıştım. Tabii gerçek, muhtemelen ikisinin tam ortasında bir yerdeydi. Yurttaki tek aynada nasıl göründüğümü kontrol ederken kafamdaki tüm bu düşünceleri zihnimin arkalarına ittim. Aynamız ortaktı, iki duşun arasındaki iki lavabonun üzerine yerleştirilmişti. Boyu diz seviyesinde bitse de bu kadarı bana yetiyordu.

Üzerimdeki mercan rengi bikini üstüne güçlükle kazandığım elli doları harcamıştım ama kesinlikle buna değmişti. Destekli bikini üstlerinin var olduğundan haberim bile yoktu ama zar zor *B* kup olan göğüslerimi öyle bir dikleştirmişti ki, her zamankinden çok daha dolgun görünmüşlerdi. Parlak, mercan rengiyse açık kahverengi tenimde adeta alev alev parlıyordu. Boyundan bağlamalı bikini üstünü ipli, düz siyah bir bikini altıyla kombinlemiştim.

Makyaj yapmak benim için hâlâ biraz zordu çünkü lisedeyken çoğu zaman bana Jenna yardım ederdi. Yine de dumanlı bir göz makyajıyla gri gözlerimi ön plana çıkarmayı başarıp dudaklarıma açık renk bir parlatıcı sürmüştüm. Saçlarımı doğal haline bırakmıştım, kıvırcık buklelerim farklı yönlere doğru uçuşsa da yeterince düzgün duruyorlardı. Son bir kez daha kendime bakıp altın sarısı sandaletlerimi ayağıma geçirdiğim sırada Ethan kapıyı çaldı.

Üzerime siyah, file tül plaj elbisemi geçiremeden Marie kapıyı açıp onu içeri almıştı. Ethan kapı eşiğinde donakaldı, gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Vay canına."

Güldüm, açıkçası bana bakış şekline nasıl tepki vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Lavabonun kenarından sarkan plaj elbiseme uzanıp başımdan geçirmeye çalıştım ama Ethan ellerini belime yerleştirerek elbisenin aşağı inmesine engel oldu.

"Belki de partiyi boş vermeliyiz," diye mırıldandı.

Onu hafifçe ittim, ellerinden kurtulunca elbisem aşağı dökülüp kalçalarımı örttü. "Olmaz, hiç şansın yok. Ders çalışacağım koca bir geceyi feda ediyorum, beyefendi. Beni dışarı çıkarmak zorundasın."

Ethan da dizinin hemen üstünde biten, Amerikan bayrağı desenli deniz şortu ve düz beyaz tişörtüyle oldukça çekici görünüyordu. Elimi tutup beni dış kapıdan arabasına doğru götürmeden önce burnuma küçük bir öpücük kondurdu.

Üstü açık *Mustang*'inde rüzgâr etrafımızda delice uğuldarken yolculuğumuz oldukça sessiz geçti. Arabanın lise mezuniyeti için babasından bir hediye olduğunu söylemişti. Nasıl bir ailede ve nasıl bir refah içinde büyüdüğünü tahmin etmek için bu kadarı benim açımdan yeterli olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, geçmişlerimiz ve nereden geldiğimiz hakkında pek fazla konuşmamıştık. İkimiz için de önemli olan daha çok nereye doğru gittiğimizdi. Henüz tam karar veremediğim ana dalım hakkında bana pek çok soru sormuştu, kendisi ülkede bir şeyleri değiştirmek amacıyla kurduğu planları anlatmaya bayılıyordu. Politikaya atılacaktı. Bundan adı gibi *emindi*. Onun bu netliğini kıskanmadığımı söylemek yalan olurdu.

Ethan'ın en çok da bana olan o sarsılmaz inancını seviyordum. Kendime inanmadığım anlarda bile o bana inanmaya devam ediyordu. Hayattan ne istediğimi kendime sormam için beni hep teşvik ederdi. Onunla tanışmadan önce kimse beni bu konuda gerçekten düşünmeye zorlamamıştı. O sadece bu gece arabasmda oturan kızı görmüyordu, o kızın on yıl sonra dönüşeceği kadını görüyordu. Ben onun için gelecektim, o ise benim için huzur.

Yarım saatten az bir süre sonra büyük, rustik bir kapının önünde durduk. Ethan şifreyi girdi ve her iki tarafı da ağaçlarla korunan uzun bir garaj yolundan yukarı doğru sürdü. Yolun

sonundaki o görkemli malikâne görüş alanımıza girdiğinde resmen ağzım açık kaldı.

Florida'daki birkaç sahil evine gitmiştim ama hiçbirinin boyutu buradakiyle kıyaslanamazdı. İki katlıydı, genişliği en az bir futbol sahası kadardı. Koyu kırmızı panjurlu, kırık beyaz renkte bir malikâneydi. Ben hayran hayran etrafı izlemeye devam ederken Ethan arabayı park etti ve inmem için kapımı açtı.

"Hadi bakalım, şimdi herkesi sana hayran bırakma zamanı." Gülümseyerek kolunu uzattı, koluna girerek beni içeri götürmesine izin verdim.

İçeride mermer zeminler ve devasa avizeler görmeyi bekliyor, duvarlarda birbirinden şık sanat eserleriyle her masanın üstünde okul harcımdan daha pahalı vazolar bulmayı umuyordum. Nitekim öyle de olmuştu. Fakat bulmayı hiç beklemediğim şey çılgın bir ev partisiydi. Devasa oturma odasının en uç köşesine kurulan *DJ* kabininden yükselen müzik sesi kulakları sağır edecek cinstendi. Masasından yayılan renkli ışıklar öğrenci kalabalığının üzerinde süzülüyordu.

DJ masasının önünde boşaltılan o koca alan tıpkı bir gece kulübünü andırıyordu. Evin geri kalanıysa haraketle konuşan, içki oyunları oynayan ya da uyuşturucu kullanan farklı insan gruplarıyla doluydu.

"Vay canına."

Ethan bakışlarımı takip ederken bir elini neredeyse yok denecek kadar kısa olan saçlarında gezdirdi. "Evet, buraların çılgın bir hal aldığını söylemeyi unuttum sanırım." Tekrar bakışlarını şaşkın ifademe çevirdi ve iki elimi birden kavradı. "İyi misin? İstersen hemen kaçabiliriz. Gerçekten sorun değil."

"Hayır!" Fazla hızlı cevap vermiştim ama ikimiz de gülümsedik. "Burada olduğum için heyecanlıyım. Eğlenceli... görünüyor." Müzik sesinden kendi sesimi bile duymakta

zorlanıyordum, bu yüzden Ethan'a biraz daha sokuldum. Dudaklarıma kısa ve tatlı bir öpücük kondurdu, ardından mutfakta kırmızı plastik bardakları dolduran kalabalığa katıldık.

O ilk partiye katılmak gerçekten bambaşka bir deneyimdi. Tabii ki yaz boyunca birkaç kez Palm South Üniversitesi partilerine gizlice sızmıştım ama bu? Bu tamamen başka bir seviyeydi. Birçok ortak noktası olsa da sıradan bir öğrenci kulübü partisi değildi. Burası resmen *elit* bir üniversite partisiydi. Büyülenmiştim ama kendimi ortama biraz yabancı, buraya ait değilmiş gibi hissettiğimi söylersem de yalan olmazdı.

Bir saat boyunca farklı gruplarla selamlaşan Ethan'ın kolunu hiç bırakamadan bol bol etrafı inceledim. Herkes Ethan'ı tanıyordu, çoğunlukla da Öğrenci Konseyi'ndeki pozisyonu nedeniyle. Onun birbirinden tamamen farklı insan gruplarıyla konuşmasını izlemek büyüleyiciydi. Konuştuğu herkesle anında bağ kuruyordu.

İçerideki müzik ve sıcaklık dayanılmaz bir hale gelmeye başlamadan önce kurdukları dans pistinin ortasında onunla birkaç kere dans ettim. Eğlenmiyor değildim, aksine keyfim yerindeydi ama biraz havaya, sessizliğe ve sakinliğe ihtiyacım vardı.

"Biraz dışarı çıkıyorum!" diye bağırdım Ethan'ın kulağına müzik sesini bastırmaya çalışarak. Başını salladı. Yanağından öpüp kalabalığın arasından sıyrılarak ilerledim. Üzerinde dört sıra kokain dizili bir sehpanın yanından geçtim. Etraflarındaki tezahürat fırtınası eşliğinde o tozları yok eden dört istekli kıza dik dik bakmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum.

Bu *kesinlikle* bir Palm South Üniversitesi partisi değildi.

Sürgülü cam kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz tüm evren bir anda susmuş gibi oldu. *Sessizlik*. Gerçekten huzur vericiydi.

Tuzlu havayı ciğerlerime derinlemesine çekerek rahat bir nefes aldım, ardından dönüp hayatımda gördüğüm en güzel

havuzlardan biriyle karşılaştım. Tam olarak üzerinde durduğum balkonun aşağısındaydı. Gri taşlarla çevrelenmişti ve sol tarafında havuz içi bir bar yer alıyordu. Barın hemen üzerinde küçük bir şelale, havuzun iki yakasını birbirine bağlayan minik bir köprü vardı. Havuzun sağ tarafı sanki hemen aşağıda uzanan okyanusa dökülüyormuş gibi bir illüzyon yaratıyordu. O gece ay ışığı öyle parlaktı ki, ışıltısı okyanus boyunca düz bir hat halinde uzanıp havuzu geçiyor ve tam ayaklarımın dibinde son buluyordu.

Asıl garip olan, herkesin havuz partisi konseptine uygun giyinmesine rağmen havuzun boş olmasıydı.

"Gerçekten büyüleyici, değil mi?"

Sesini duyunca irkilmem gerekirdi belki ama sanırım vücudum onun orada olduğunu çoktan hissetmişti. Sanki ortamda bir hayalet varmış gibi tenim hafifçe ürperiyordu.

Jamie az önce çıktığım sürgülü cam kapının sağındaki korkuluklara yaslanmış, sırtı bana dönük dururken birasını yudumluyordu. Yanına yaklaşıp duruşunu taklit ederek dirseklerimi tırabzanın kenarına dayadım ve ciğerlerime derin bir nefes çektim. Kaliforniya'nın havası çok tazeydi, çok hafifti. Tıpkı Florida gibi sıcak ve tuzlu olmasına rağmen o boğucu ağırlığı taşımıyordu.

Sonunda, "Öyle," diye yanıtladım yüzümü ona çevirerek. Onunla ilgili bu anı her zaman çok sevmiştim. *O ilk görüş anını, o ilk çarpılmayı.* Biraz sarsıcı, yakıcı bir histi ama arkasında bıraktığı etki sıcacık, huzur doluydu. Sanki eski bir dostun beni eve çağırışı gibiydi. "Demek sonunda varlığımı kabul etmeye karar verdin?"

Şişeyi tekrar kafasına dikip omuz silkti, gözleri hâlâ okyanustan ayrılmamıştı.

"Şımarık çocuk gibi davranmayı kes artık, Jamie Shaw," dedim kendi içkimden bir yudum alarak. Gözucuyla sırıttığını gördüm.

"Bana az önce gerçekten şımarık dediğine inanamıyorum."

"Ben de senin öyle davrandığına inanamıyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu, sonunda tamamen bana dönmüştü. Savunmaya geçtiği her halinden belliydi ama beni gerçekten gördüğü an kaşlarının arasındaki o gergin çizgi bir anda yok oldu. Bakışları göğsüme doğru adeta alevden bir iz bırakarak inerken kendimi saklama dürtüsüyle savaştım. Bikini üstümün parasını son kuruşuna kadar hak ettiğini anlamıştım çünkü yutkunmuş, gözleri alev almıştı. Aniden bu ilgiyi neden bu kadar çok istediğimi sorguladım. Bir erkek arkadaşım vardı ama yine de olay tam olarak buydu... Bir bikini üstüne elli dolar harcamamın asıl sebebi tam karşımda duruyordu. Jamie'nin şu an bana attığı o bakış ve o bakışla birlikte içimi saran heyecan içindi her şey.

"Geçtiğimiz bir ay boyunca beni görmezden geldin," diye fısıldadım. Sesim tam da en çok ihtiyaç duyduğum anda bana ihanet etse de onun dikkatini yeniden yüzüme çekmeye yetmişti.

Alaycı bir tavırla güldü. "Seni görmezden gelmiyordum. Meşguldüm. Senin de öyle olduğunu tahmin edebiliyorum." Açıkça söylememesine rağmen demek istediği şeyin *Ethan'la* meşgul olduğum gerçeği olduğunu çok iyi biliyordum. Birasından uzun bir yudum aldı, ardından dirseklerini yeniden korkuluklara dayadı. "San Diego nasıl, sevdin mi?"

Bu sohbetten resmen tiksinmiştim. Bir zamanlar en derin sırlarını paylaşan iki insan gibi değil de iki yabancı gibiydik. Kulağa fazlasıyla zorlama geliyordu. "Güzel. Pek bir yer görme fırsatım olmadı henüz," diye yanıtladım düz bir tonla. Bir elim

korkulukta, diğeri kalçamdayken ona dönük bir şekilde kalmaya devam ettim.

"Ethan sana etrafı gezdirmiyor mu yoksa?" Ethan'ın adını söylerken takındığı o hafif alaycı ton gözümden kaçmamıştı.

"Gezdiriyor," diyerek diklendim. "Beni kampüste pek çok yere götürdü. Buradaki geleneklerden bahsediyor, katılabileceğim öğrenci kulüpleri hakkında fikirler veriyor. Kampüsteki kitap kafede bir işe de girdim. Öğrenci Konseyi toplantılarını orada yaptığından bu benim için harika oldu."

Ay ışığının altında Jamie'nin yüz hatları o kadar güçlü görünüyordu ki çene hattı hemen altında kalan gölgelerle iyice belirginleşmişti. "Görünüşe göre senatör eşi olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun."

"Yok artık." Kendime engel olamayıp güldüm. Bu sonunda gözlerini yeniden bana çevirmesini sağladı. "Henüz on dokuz yaşındayım, Jamie."

"Yani?" diye cevapladı anında. "Ethan o hayatı şimdiden inşa etmeye başladı. Kusursuz planı üzerinde çalışıyor. Öğrenci Konseyi'nde doğru mevkiler, doğru dersler, tanınmış politikacıların yanında doğru stajlar..." Duraksadı. "Doğru kız arkadaş."

Bakışlarımı sürgülü cam kapıdan içeriye çevirdiğimde Ethan'ın bir grubun ortasında durmuş, kahkahalar atarak etrafındaki herkesi büyüleyen bir hikâye anlattığını gördüm. Bu doğru olabilir miydi? Politikayla ilgilendiğini, geleceğinin orada olduğunu biliyordum ama gerçekten de şimdiden her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlıyor muydu? *Ben* de o planın bir parçası mıydım?

"Geleceği konusunda ciddi demek ki. Bunda yanlış bir şey yok."

Güldü. "Onun hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsun?"

Bu kez savunmaya geçen bendim. Kollarımı tenimi saran mercan rengi bikini üstümün altında kavuşturdum. Bu hareketim Jamie'nin dikkatini sadece bir saniyeliğine de olsa yeniden aşağı çektiğinde kazandığım küçük zaferle içten içe gülümsedim. "Yeterince biliyorum. Ayrıca ondan hoşlanıyorum, o yüzden bu konuyu kapat."

Jamie'nin gözleri yeniden benimkilerle buluştuğunda bu kez farklı bakıyorlardı. Bana mezun olduğu geceyi hatırlatmıştı. *O muzip parıltıyı, o meydan okuyan bakışı.* "Ne içiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açsam da bir şey söyleyemedim. Yüzümde belirmek üzere olan gülümsemeyi bastırmak için büyük bir savaş veriyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessümümü gizlemeye çalıştığımda Jamie sırıttı.

"B..." Kişisel alanıma sızdığı anı iliklerime kadar hissettim, zihnimi bir sis perdesi kaplamadan hemen önce o tanıdık yangın beni yeniden esir aldı. "Ne içiyorsun?"

Derin bir nefes verdim. "Viski."

Tam o sırada sürgülü cam kapı ardına kadar kayarak açıldı. Arkadaki kargaşa, ikimizin yarattığı o huzurlu vahaya sızdı. Jamie'nin yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. Birileri bağırmaya başladı ama tam olarak ne dediklerini anlayamamıştım. Ardından birer birer havuza atlayan bedenler ortamı hareketlendirdi. Görünüşe bakılırsa en sonunda gerçek havuz partisi başlıyordu. *Hem de tam zamanında.* Bu kargaşa beni Viski'nin sarhoş edici sınırını aşmaktan kurtarmıştı.

"Sana San Diego'yu gezdirmeme izin ver."

Jamie hâlâ bana o kadar yakın duruyordu ki, bu kelimeleri fısıldarken nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Ders çalışmam gerek."

Gülerek bana daha da yaklaştı. Aramızdaki sıcaklık katlanarak artıyordu. "Yarın olmak zorunda değil. Sadece seni dışarı

çıkarmama, yeni şehrini sana tanıtmama izin ver. Eminim daha sörf bile yapmamışsındır ki bu Kaliforniya'da suç sayılır."

Haklıydı, sörf tahtam henüz suyla buluşmamıştı ve bunun için can atıyordum. Yerimde kalabilmek için tırabzanı daha sıkı kavradım. Hem ondan uzaklaşmak hem de ona daha yakın olmak istiyordum. Ne halt istediğimi gerçekten bilmiyordum.

En sonunda cevap verebilecek kadar sesimi toparlamayı başardım. "Tamam."

"B!" Adım havuzun karşısından yankılanınca Jamie'yle aynı anda kafamızı sesin geldiği yöne çevirdik. Ethan havuzun içindeki bar taburelerinden birine oturmuş, el sallayarak beni yanına çağırıyordu. Gülümseyerek başımı salladım ve yeniden Jamie'ye döndüm.

"Sonra görüşürüz o zaman."

Jamie'nin sert bakışları hâlâ Ethan'ın üzerindeydi. Sonunda bakışlarını zorlukla koparıp bir kez daha bana çevirdi. "Evet, görüşeceğiz." Bir süre öylece beni izledi, gözlerindeki değişimin yarattığı o hissi aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Tehlikeli arzulara bulanıp daha koyu, daha derin bir kahverengiye bürünmüşlerdi. "Bana hep kurallara göre oynamadığımı söylerdin, hatırlıyor musun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet..."

Benden uzaklaşırken gözleri adeta kor gibi yanıyordu, aramızdaki enerjinin bir anda çekildiğini hissettim. Dudaklarını ıslattı, gözlerim istemsizce dilinin hareketini takip etti.

"Sadece unutmadığından emin olmak istedim."

Bunu söyler söylemez üzerindeki Alder tişörtü ensesinden tuttuğu gibi tek hamlede başından çıkarıp ayaklarının dibine bıraktı. Karın kaslarının tüm görkemiyle gözler önüne serilmesiyle nefesim kesildi, hatları son gördüğüm zamankinden çok daha belirgin ve keskindi. Kalçakemiğinin hemen üzerindeki o

yara izi gözüme çarptı. *Parmaklarımı o izin üzerinde gezdirmeyi delicesine arzuluyordum.* Başımı yeniden bakışlarıyla buluşmak için kaldırdığımda bana göz kırptı. Ardından korkulukların üzerine tırmandı ve kalabalığın çılgın tezahüratları eşliğinde havuza atladı.

Hani insanın içine yaklaşan bir felaketi haber veren içgüdüler doğardı ya... O gece partide birbirimizin etrafında dolanıp dururken içimi o hislerden koca bir ordu kaplamıştı. Bir daha konuşacak kadar hiç yakınlaşmamamıza rağmen, birbirimizin görüş alanından da asla tamamen çıkmamıştık. Ben Ethan'ın dibinden ayrılmıyordum, Jamie de mesafesini koruyordu. Yine de kalabalığın arasından gözlerimiz her kesiştiğinde karnıma uyarı dolu kramplar girip durmuştu.

O iç sese kulak vermeliydim ama söz konusu Jamie olduğunda uyarı çanlarının üzerimde hiçbir etkisi olmuyordu.

BEŞ
Lekeli

EN SONUNDA PES EDECEĞİMİ BİLSEM DE o gecenin ardından Jamie'nin ilk birkaç buluşma davetini geri çevirmeyi başarmıştım. Henüz bir hafta bile geçmemişken yaptığı ilk teklifte ders çalıştığımı söylemiştim. Bir sonrakinde Ethan'laydım. Üçüncüsündeyse regl sancılarımı bahane etmiştim. Bu son bahaneden sonra artık bunun peşini bırakacağından adım gibi emindim. Fakat viski denilen şey, öyle kolayca yok sayılmaya gelmeyen inatçı bir içkiydi. Süslü bir şişenin içinde, bir rafın köşesinde uslu uslu durup sabırla beklemezdi. Aksine kendini belli edip dikkatleri üzerine çekmek isterdi ki bu da benim gibi susuzluktan ölen aptallar için tam anlamıyla berbat bir haberdi.

Saat henüz sabahın onu olmasına rağmen kitap kafede altı saatlik tam bir vardiyayı çoktan devirmiştim. Sabah açılışını yapmak resmen bir işkenceydi, özellikle de günün en yoğun saati altıyla dokuz arasında olduğu için. Bu işi bulduğuma ne kadar şükretsem de sabahları rahat rahat uyumayı deli gibi özlüyordum.

Esneyip cuma gününü küçük yatağıma kıvrılarak geçirme hayalleri kurarak yürüyordum. Yurdun köşesini döndüğümde Jamie'yi, lisedeyken de sürdüğü vişneçürüğü rengindeki *Jeep*'ine yaslanmış halde buldum. Park yerine yanaşma gereği bile

duymamıştı, arabayı doğrudan yurt binamın girişine en yakın kaldırımın kenarına çekmişti.

Beni ilk başta fark etmemişti, ben de yakaladığım o birkaç kaçamak saniyeyi hiç utanmadan onu süzmek için kullandım. Hâlâ lisedeki gibi ince yapılı ve uzun boyluydu ancak o zamandan bu yana kolları irileşmişti. Aslına bakılırsa tüm vücudu irileşmiş gibiydi. *Boynu bile.* Bir insanın her şeyini bu kadar fark etmek belki garipti ama benim gözümden kaçmamıştı. Bir yıl önce sahilde bıraktığım o liseli çocukla, beş yıl sonra tanıma şerefine erip eremeyeceğimi bilmediğim o yetişkin adam arasında sıkışıp kalmış tuhaf bir hali vardı.

Yaklaştığımı fark ettiğinde Jamie dikleşti, yüzünde o ukala sırıtışı belirdi. Tekrar esneyerek ona doğru yürürken, "Selam, uykucu," dedi.

"Buraya park etmek yasak diye biliyorum," dedim esnemekten bozulan sesim ve geniş bir hareketle *Jeep*'ini işaret eden elimle.

"Sorun değil. Gitmek üzere olduğumuz için yakalanmamız mümkün değil."

"Biz mi?"

Başım salladı. "Biz. Hadi, bin."

"Jamie..." İtiraz etmeye çalıştım.

"Hayır. Bahane kabul etmiyorum. Son birkaç haftada yeterince dinledim zaten." Yaslandığı yerden uzaklaşıp arabanın diğer tarafına geçti ve yolcu kapısını açtı. "Hadi, gidelim."

"Çok yorgunum. Üstelik kıyafetlerim de hiç uygun değil." İşe giderken üzerime geçirdiğim beyaz kot şortu ve soluk yeşil polo yaka tişörtü işaret ettim.

"Üzerindekiler gayet iyi. Hem yol üstünden kahve de alırız."

Jamie tek kaşını kaldırıp başıyla yeniden ön koltuğu işaret etti. "Hadi. Atla."

Tekrar itiraz etmeyi düşündüm ama o noktada bunun tamamen anlamsız bir çaba olacağını biliyordum. Koltuğa yerleşirken, "Şımarık," diye homurdandım.

Jamie sırıtsa da şansını fazla zorlamadı. Kapımı kapatıp hızlı adımlarla sürücü tarafına dolandı. İtiraf etmek gerekirse yeniden o koltukta, o *Jeep*'in içinde olmak gerçek gibi hissettirmiyordu.

Florida'daki ıssız sokaklarda arabayla dolaşıp korkularımızdan, sırlarımızdan ve hayallerimizden bahsettiğimiz o uzun gecelerin anıları bir anda zihnime üşüştü.

Parmaklarımı ön konsolda gezdirirken Jamie beni izliyordu. "Seni özlemiş," dedi.

"Kim?"

"*ScarJo*," diye yanıtladı kollarını iki yana açarak arabasını işaret ederken.

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın. *Scarlett Johansson* gibi mi?"

"Hey!" dedi kendini savunurcasına. "Yargılama! Arabayı ilk aldığımda hormonları tavan yapmış on altı yaşında bir ergendim."

"Ezik," diyerek onunla dalga geçtim. Yine de elimi kapı panelinin üzerinde gezdirirken memnuniyetle iç çekerek koltuğa huzurla yaslanmıştım. Sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı ön konsola uzattım. *Evimde gibiydim.* "Bu koltuk gerçekten de bana aitmiş gibi hissettiriyor."

Jamie'ye kaçamak bir bakış attığımda bana yine o kendine has, tuhaf tarzıyla baktığını gördüm. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Ne düşündüğünü sormak istesem de fırsat bulamadan eli vites koluna gitti ve arabayı hareket ettirdi.

"Hadi, gidip San Diego'yu görelim."

İlk bir saat boyunca Jamie sadece arabayı sürdü. Gerçekten gitmek istediği belirli bir yer olduğunu bile sanmıyordum. *Jeep*'iyle San Diego'nun farklı bölgelerinin sokaklarında yavaşça dolaştı, bizi *Chula Vista*'dan geçirip şehrin tam merkezine çıkardı. İkimiz de dışarıyı izliyor, etraftaki şeyleri işaret edip nadiren konuşuyorduk. Claude Debussy'nin ezgileri Kaliforniya rüzgârına karışıyor, yolculuğumuz için kelimenin tam anlamıyla muazzam bir arka plan müziği oluşturuyordu. Hava güneşli olmasma rağmen, gökyüzündeki pamuksu beyaz bulutlar bizi güneşin sıcağından koruyordu.

Bir süre yorgun olduğum aklıma bile gelmedi. San Diego o kadar sanatsal bir şehirdi ki, her köşe başında insanı cezbeden renkli bir şeyler vardı. Yine de sonunda esnemelerim beni yeniden ele geçirdi. Bunun üzerine Jamie kahve almak için mükemmel bir yer bildiğini söyledi.

Aklındaki yere vardığımızda ayaklarımı paspasa indirdim, yüksek sesli bir kahkaha attım. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Yoksa *gel buraya pisi pisi* mi demek istedin?"

"Hiç sevimli değilsin, Jamie Shaw," diye karşılık verdim. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüğümü başımın üzerine itmiştim.

Kedi Kafe.

"Gayet de sevimliyim. Hem ne var? Rory'nin anısını yaşatırız diye düşündüm. Ayrıca ilk randevumuzda uyuyakalırsan bunu ömür boyu unutmam."

Park yeri bulmak için tur atarken gözlerimi devirdim. "Bu bir randevu değil."

"Bir erkekle bir kız baş başa dışarı çıkmış, birlikte eğlenceli şeyler yapıyorlar."

"*Arkadaş* olarak."

"Ya da..." diye takıldı Jamie bulduğu yere park ederken. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle *Jeep*'i tek hamlede boşluğa soktu.

"Benim bir sevgilim var."

Emniyet kemerini çözerken bir anlığına duraksadı, gözleri kemer tokasını tutan eline kilitlenmişti. Derin bir nefes verip boynunu kütletti ve ardından kemeri serbest bıraktı. "Hadi, gel. Bünyene biraz kafein yükleyelim."

Bu gerçeği geçiştirmesine izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, bunun asıl sebebi canımın fena halde kahve çekmesiydi. Bir kahve dükkânında çalışıyor olmanın beni kahveden soğutacağı düşünülebilirdi ama aslında durum tam tersiydi. Her sabaha mutlaka bir fincan kahveyle başlardım ve şu an öğleden sonra için beni kendime getirecek iyi bir enerji takviyesine hayır diyecek durumda değildim.

Kafeye doğru yürürken Jamie kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini ayaklarımızın altındaki kaldırım taşlarına dikmişti. Ancak kafenin kapısını açtığımız anda kendine geldi.

İçerisi gözüme biraz tuhaf görünmüştü. Kapıdan girer girmez karşımıza çıkan pek de etkileyici olmayan iki koridor, bizi adeta bir seçim yapmaya zorluyordu. Jamie beni tam karşıda duran ve lisedeki kantinleri andıran bir tezgâhın olduğu koridora doğru yönlendirdi. Duvardaki pati izlerini ve satılık atıştırmalıkları incelerken siparişlerimizi verdik. Jamie tercihini sade kahveden yana kullanırken ben *Americano* seçmiştim. Elimizdeki sıcak içeceklerle diğer koridora yöneldik. Duvarlar boyunca oturma yerleri olan açık bir alana çıktığımızda elimdeki bardağı neredeyse düşürüyordum.

"Siktir!" diye bağırdım düşündüğümden çok daha yüksek bir sesle. İlk masada oturan çiftin beni duyduğuna kesinlikle emindim. "Burada gerçekten canlı kediler var!"

Jamie kahkahalarla gülerken etrafa bakabilmek için kapının girişinde dikildik. Kafenin şirin, otantik bir havası vardı. Ahşabın kahverengi tonları odanın duvarlarıyla zeminine sıcak bir hava katıyordu. Ama aralardaki canlı renkler de göze çarpıyordu. Arka taraftaki kırmızı kapı, yerlere gelişigüzel atılmış parlak turuncu minderler ve tüm alanı dolduran rengârenk kedi evleriyle oyuncaklar...

Ve kelimenin tam anlamıyla *her yerde* kediler vardı.

"Tabelada *Kedi Kafe* yazdığını gördüğümde kelimenin tam anlamıyla öyle olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldandım. Siyah gri çizgili bir tekir ayak bileklerimin arasından süzülürken gözlerim hâlâ mekânda geziniyordu. Çıplak bacağıma sürtünürken sırtını kamburlaştırdı, ardından yavaşça uzaklaşıp boş minderlerden birine kuruldu. Dönüp bana baktığında sanki, "*Eee, neyi bekliyorsun?*" diye sorar gibiydi.

"Dikkatli ol. Bence seni bir küvette nasıl yalnız yakalayacağının planlarını yapıyor." Jamie kendi şakasına gülerken ona ters bir bakış attım, ardından boş kalan son masalardan birini kapmak için ilerledim. Bazı müşteriler kedilerle birlikte yere oturmuş, oyuncaklarla oynuyor ya da fotoğraf çektiriyordu. Diğerleriyse Jamie ve benim yaptığımız gibi küçük masalarda oturuyordu.

"Bir dakika, o hikâyeyi hâlâ nasıl hatırlıyorsun?" diye sordum. Etrafımızdaki sakin miyavlamaların ve insan seslerinin oluşturduğu senfoninin eşliğinde *Americano*'mdan bir yudum aldım.

"Nasıl hatırlamam? Çırılçıplak bir halde kedi pisliğinin tam ortasına düşmüştün."

"Sen gerçekten berbat birisin."

Güldü. "Hadi ama. Kedilerden sonsuza kadar nefret edemezsin." Kahvesini dikkatlice masaya bıraktı ve masamızın yanına

kadar sokulan yavru, siyah bir kediyi kucağına aldı. "Bak. Bu çok tatlıymış."

Ufaklığı Amerikan futbolu topu gibi tek kolunun altına kıstırmıştı. Önce kulaklarının arkasını kaşıdı, ardından karnını okşayıp sevdi. Jamie Shaw zaten baktıkça insanın aklını başından alan, seksiliğiyle içini eriten biriydi. Şimdi bir de gelmiş, çenesini kaplayan o çekici kirli sakalı ve elindeki minik yavru kediyle kafenin ortasında oturuyordu.

Tanrım, bana yardım et.

Son bir buçuk yılın acısını çıkarıp birbirimize her şeyi anlatarak kahvelerimizi yavaşça içtik. Jamie'nin ailesi hakkında bir şeyler duymak harikaydı. O da Jenna'yla lise son sınıfta yaşadığımız maceraları anlattığım hikâyelere bayılmıştı. Jenna'nın *NYU*'ya gitmiş olmasını takdir etti. Onun hakkında peş peşe sorular sorduğunda içimde beliren o tanıdık kıskançlığı bastırmaya çalıştım. Aramızdaki uyum sessiz kaldığımız anlarda bile o kadar rahatlatıcıydı ki... Onunla geçirdiğimiz vakitlerin en çok bu yönünü seviyordum. Hiçbir şey asla zoraki hissettirmiyordu.

Yine de aramızda zaman zaman o rahat ortamı sarsan, neredeyse mikroskobik diyebileceğim küçük elektriklenmeler yaşanmıyor değildi. Bu anlar ikimizden biri diğerine biraz fazla uzun baktığında, biraz fazla gülümsediğinde ya da derinlere biraz fazla daldığında ortaya çıkıyordu. Sanki dikkatimizi toplamamızı, çizgiyi fazla aşmamamızı hatırlatan küçük elektrik çarpmaları gibiydiler. Sanırım içten içe ikimizin de en çok arzuladığı anlar onlardı.

Bardaklarımız boşaldığında ve kafedeki istisnasız her bir kediyle oynayıp turumuzu tamamladığımızda Jamie telefonundan saate baktı.

"Hâlâ yazıyor musun?"

Diz çökmüş bir halde, bizi kapıda karşılayan o tekiri severken başımı kaldırıp ona baktım. "Evet?" Bunu hatırladığına inanamıyordum. Jamie'yle tanıştığım yıl yazmaya henüz yeni başlamıştım ve o gittiğinden beri kendimi yavaş yavaş daha da çok yazarken bulmuştum. Genelde sadece şiir ya da okul ödevleri oluyordu ama bir gün kendi dünyamı kurabileceğimi, benim için bir anlamı olan bir hikâye anlatabileceğimi görebiliyordum. "Neden sordun?"

Elini uzattığında ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Jamie'nin dudakları yukarı doğru kıvrılırken avuçlarımdaki tüyleri silkeledim. "Şehrin en popüler yazarını ziyaret etmeye ne dersin?"

Kahkaha atmamak için elimi ağzıma sıkıca bastırmak dahil içimdeki tüm gücü sarf etmem gerekti.

Kütüphanecinin bize sekizinci kez *Dr. Seuss* koleksiyonunu görmemizin imkânı olmadığını söyleyişini dinlerken Jamie'nin yumrukları sıkılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Beyefendi, az önce de açıkladığım gibi koleksiyon halkın ziyaretine açık değil. Doğum günü olan mart ayında ve bazen yaz aylarında sergiler düzenliyoruz ama şu an için-"

"Bu sikik kuralın mantıklı hiçbir tarafı yok!" Jamie'nin normalde hep pürüzsüz ve derinden gelen sesi şu anda kütüphanede gürlüyordu. Ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken minyon kütüphaneci hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. Kadının Jamie'ye ters ters bakarken bile yüzünün yarısını kaplayan kocaman, baykuş gibi gözleri vardı. Ayrıca boyu da en fazla benim ilkokul beşinci sınıftaki halim kadardı. Yine de asla geri adım atmıyordu. "Anladığım kadarıyla bana koleksiyonun hâlâ burada olduğunu söylüyorsunuz, değil mi? Hepsi *burada*. Ama

saçma sikik bir sebepten dolayı kapalı tutuluyor ve kimse göremiyor, öyle mi?"

"Beyefendi, eserler son derece hassas. Sadece önceden özel izin almış olan araştırmacılar içeri kabul ediliyor."

"Sadece görmek istiyoruz," diye adeta yalvardı. "Hiçbir şeye elimizi sürmeyeceğiz."

"Üzgünüm," dedi kadın bir kez daha. "Ayrıca sesinizi yükseltmeye devam ederseniz, sizden dışarı çıkmanızı rica etmek zorunda kalacağım. Burası bir kütüphane."

Jamie pes eder gibi ellerini havaya kaldırarak alayla güldü. "Aynen öyle! Kütüphane! Ama siz bizim şu lanet kitapları görmemize izin vermiyorsunuz!"

Kütüphaneci kadın bıkkınlıkla gözlerini devirdiği anda içimde tuttuğum kahkaha sonunda beni ele geçirdi ve Jamie'nin koluna yapıştım. "Hadi gel, sorun değil. Gidelim."

Onu geriye doğru çekiştirirken Jamie parmağını kadının burnuna doğru salladı. "Karma diye bir şey var, Bayan Seuss Güvenliği. Bunu sakın unutma."

Büyüyen kahkahalarım arasında onu daha sert çekiştirerek ön kapıdan dışarı, UC San Diego Kütüphanesi'nin -daha doğrusu tam adıyla, tek ve gerçek Theodore Seuss Geisel'ın, yani Dr. Seuss'un adını taşıyan Geisel Kütüphanesi'nin- yürüyüş yoluna çıkardım.

Dr. Seuss.

"O sergiyi gezmeyi ne kadar çok istesem de tutuklanmana kesinlikle değmezdi." Kahkahalarımın arasından arkama dönüp ona baktım. Jamie hâlâ söylenip duruyordu. Bir yandan onu çekiştirmeye çalışıp bir yandan da arkaya bakarak yürümenin el ve göz koordinasyonumu fena halde aştığını acı bir şekilde tecrübe ettim. Kendi ayaklarıma takılıp öne doğru tökezlediğim

sırada Jamie'nin kolları belime dolandı, beni yakalayıp dengemi bulmamı sağladı.

Bir anda kendimi onunla burun buruna buldum. Gözlerim göğsüne yerleştirdiğim ellerime kaydı, onun elleriyse kalçamdaydı. Başımı kaldırıp ona baktığım anda bunu hiç yapmamış olmayı diledim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım aramıza biraz mesafe koyarak. "Bir fotoğrafımı çeker misin?" Cevap vermesine, bakışlarını daha fazla üzerimde tutmasına fırsat bırakmadan telefonumu çıkarıp eline tutuşturdum. Nefesimi toparlayıp yüzüme en güzel gülümsememi yerleştirdim ve arkamdaki kütüphanenin tabelasını kadraja alacak şekilde kollarımı havaya kaldırdım.

"Kütüphaneci tam bir *Doc Blocker*'dı*," dedi Jamie ve fotoğrafı çekmeden önce benim gülmemi bekledi.

"İşte bu gerçekten zekiceydi."

Telefonumu bana geri verirken hafifçe eğilip selam verdi. Üzerindeki gerginliğin dağılıp yerini sakinliğe bıraktığını hissettim. Onu kütüphaneden çıkarmak ilk adımdı ve görünen o ki, durumun sinirini üzerinden atmayı başarıyordu.

"Şurada *Snake Path*** dedikleri bir patika var," dedi Jamie kütüphanenin yan tarafını işaret ederek. "Meyve ağaçlarının arasından kıvrılarak geçiyor. Kampüs turuna geldiğimde gidip bakma fırsatım olmamıştı. Sonrasında Alder'a kaydolunca buralara bir daha yolum düşmedi. Biraz yürüyelim mi?"

"Olur."

---

* İngilizcede romantik veya heyecanlı anları bölen, işi bozan kişilere kullanılan küfürlü/argolu *Cockblocker* deyimine atıfta bulunulmaktadır. Jamie bu kelimedeki "Cock" kısmını kafiyeli olan "Doc" (Dr. Seuss) ile değiştirerek kütüphanecinin Dr. Seuss koleksiyonuna ulaşmalarını engellemesine zekice ve mizahi bir gönderme yapmaktadır. (e.n.)

** *UC San Diego* kampüsünde Geisel Kütüphanesi'nin hemen yanında yer alan *Snake Path* (Yılanlı Yol) ünlü bir açık hava sanat eseridir. Ağaçların ve çimlerin arasından dev bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen, üzeri yılan derisi desenli taşlarla kaplı ünlü bir yürüyüş yoludur. (e.n.)

Sadece kütüphane değil, üniversite kampüsü de gerçekten harika bir yerdi. Bir kütüphanenin tamamen tek bir yazara adanması fikrine bayılmıştım. Onun yaptığı gibi insanlara ilham veren hikâyeler yazıp insanların ruhuna dokunabilmek? İşte bu *gerçekten* çok özel bir şeydi.

"Ee," dedi Jamie patikaya doğru yöneldiğimizde. İleride, kaldırımın hemen kenarından kendini gösteren yılan kafasını görebiliyordum. Farklı renklerdeki karolar gerçekçi bir illüzyon yaratıyordu. "Neler yazıyorsun peki?"

"Değişiyor. Şu sıralar çoğunlukla şiir ama sanırım bir gün bir roman yazmak isterim. Belki."

"Üniversitedeki ana bölümün o olabilir mi peki?"

Burnumu kırıştırdım. "O kadarınız henüz ben de bilmiyorum."

Jamie sırıttı. "Ah, doğru. Az kalsın unutuyordum, *Bayan Kararsız*." Ona dil çıkararak karşılık verdiğimde güneş gözlüğünü hızlıca gözlerinin üzerine indirdi. "Peki okumayı da sever misin?"

"Elbette."

Omuz silkti ve bizi ilk iki meyve ağacının arasından yönlendirdi. "Belki yayıncılık sektörüne girebilirsin."

"Öyle mi?" Elimi yapraklardan birine sürttüm. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Aslında harika olabilir. Okumayı çok seviyorum ve bence iyi bir satış temsilcisi olurdum."

"Ona ne şüphe." Alaycı sözlerinin altındaki imayı fark ederek ona dirsek attım. "Peki ne tür şeyler okumaktan hoşlanıyorsun?"

"Pek çok şey okurum. Bir sürü farklı türde. Şu sıralar aşk romanlarına takmış durumdayım."

"Aşk romanları mı?!" dedi Jamie kahkahalarla. "Yok artık. Peki Ethan'ın bundan haberi var mı?"

"Emin değilim, herhalde beni elimde kitaplarla birkaç kez görmüştür. Hem bunun ne alakası var?"

Omuz silkti. "Sadece şunu söyleyeceğim... Eğer sevgilimi yeterince tatmin edemiyor olsaydım ve o da rahatlamak için ateşli bir seks kitabına ihtiyaç duysaydı, bir erkek olarak bunu kesinlikle bilmek isterdim."

"Aman Tanrım, Jamie!" Kitaplarını göğüslerine bastırmış iki kız yanımızdan aceleyle geçip giderken yürümeyi kestim. "Olayın bununla hiçbir alakası yok. Hem de hiç."

"Tabii." Alaycı bir şekilde sırıttı. *Pislik.*

"Gerçekten öyle değil. Aşk romanlarını okuyorum çünkü âşık olma hissini seviyorum. Üstelik romantik kitaplar sayesinde bunu defalarca kez yaşayabiliyorum. Farklı çiftlerin yerine geçebiliyor, aşkın getirdiği büyük kalp kırıklıklarını da zaferleri de sonuna kadar hissedebiliyorum. Aşk, hissettiğimiz en güçlü ve en gerçek duygu. Bence tarihin en büyük aşklarından bazılarını sadece kitaplar aracılığıyla deneyimleyebilmek çok büyülü bir şey."

"Tek sorun gerçek olmamaları."

Öfkeyle soludum. "Gerçekten çekilmez birisin."

Yeniden yürümeye başladığımızda Jamie özür diledi. "Sadece şaka yapıyorum. Eminim harika kitaplardır." Bir an duraksadı ama merakına engel olamadı. "Yani Ethan yatakta seni tatmin ediyor, öyle mi?"

"Bu konuyu kesinlikle konuşmuyoruz."

"Hadi ama," diye ısrar etti. "Jenna ile çıkarken sana bütün özelimizi anlatmıştım. Bana borçlusun."

Bu doğruydu. Jenna ile olan... maceraları hakkında bana bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlatmıştı.

"Sanki yaptığın çok düzgün bir şeymiş gibi..."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama bizim aramızdaki sınırlar her zaman oldukça belirsizdi zaten, değil mi?"

Bu bir soru değildi. Bir tespitti.

Üstelik tamamen doğruydu.

İç çektim. Karşımdaki *sadece* Jamie'ydi. Hayatımın en kişisel hikâyesini -ismimin arkasındaki o sırrı- paylaştığım adamdı. Bana en yakın arkadaşı olduğumu söylemişti ve bir bakıma ben de onu hep öyle görmüştüm.

"İyi, tamam. Ama dalga geçmek yok."

"Yemin ederim."

Gözlerimi devirdim çünkü ona kesinlikle inanmıyordum. Ancak yine de derin bir nefes alıp konuştum. "Açıkçası, ne anlatacağımı pek bilmiyorum."

"Bana Ethan'ın yatakta nasıl olduğunu anlat işte," dedi gayet rahat bir tavırla. Bu kadar pervasız oluşu karşısında afallamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Yüzüm kızarmıştı, lafı geveliyordum. "Fena değil işte."

"*Fena değil* mi? Seks hakkında konuşuyoruz, B. Porselen takımları hakkında değil."

"Dalga geçmeyeceğini söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

"Belli oluyor."

"Ciddiyim," diyerek bizi bir kez daha durdurdu. Yılanlı yolun tam ortasındaydık, ağaçlar bizi dış dünyadan tamamen soyutluyordu. *Bir anlığına bile olsa...* "Hadi ama. Seks ayıp ya da yasak bir şey değil. Konuşulması gerekir. Önemli olan sana neyin iyi geldiğini, neyin *zevk* verdiğini bulmak."

Tanrım, sadece o kelimenin dudaklarından dökülüşünü duymak bile tepeden tırnağa tüm bedenimin alev almasına neden oldu.

"Fena değil işte. İyi..." Sesim kısıldı. "Sadece keşke biraz daha... heyecanlı olsaydı. O çok nazik, çok kibar ve bu harika bir şey tabii ama..." Yüzüm kızardı. Jenna'ya açıldığım o birkaç sefer de dahil olmak üzere hayatımda seks hakkında hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Utanmak istemesem de buna engel olamıyordum. "Gerçek bir tutku yok. Sabırsızlık yok. Kulağıma tatlı sözler fısıldanmasına karşı değilim ama bazen sadece yatağa fırlatılmak istiyorum, anlıyor musun? Çılgınca arzulanmak... Sanki ellerini üzerimden çekme fikrine bile tahammül edemiyormuş gibi."

Birilerinin bizi duyabileceğinden korkarak gözlerimi etrafta gezdiriyor, bir yandan da durmaksızın gevezelik ediyordum. Fakat başımı çevirip Jamie'yle göz göze geldiğim an zaman durdu. Güneşin sıcağı etrafımızı sardı ve aniden bulunduğumuz yerin taşıdığı o sembolik anlam kafamda oturdu. Bir bahçenin ortasında, yılanlı bir yoldaydık. Kendimi *Havva* gibi hissetmiştim. Jamie ise o sulu, kırmızı elma gibiydi. Tam karşımda durup beni kışkırtıyor ve günaha davet ediyordu.

Gözleri ağırlaşmıştı. Daha önce kimsenin nefes alış verişini izlerken bu kadar büyülendiğimi hatırlamıyordum. Her nefes alışında boynunun alt kısmında küçük bir çukur beliriyor ve nefesini dışarı verdiğinde kayboluyordu. O konuşana kadar bu hareketi tam dokuz kez saydım.

"Anlıyorum."

Dudaklarından sadece tek bir kelime dökülebilmişti, sesi boğuk ve derinden geliyordu. Bundan fazlasını söylerse kendini tutamayacağından korktuğunu biliyordum.

"Sörf yapmak için biraz geç kaldık galiba, değil mi?" diye sordum güneşin gökyüzünde ne kadar alçaldığına bakarak.

"Bugün mü?" diye sordu aramızdaki o büyülü havadan sıyrılarak. "Evet. Ama yarın gidebiliriz. Erkenden kalkıp sabah dalgalarını yakalarız. Ne dersin?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Harika olur."

Jamie parlak ve içten bir şekilde gülümsedi. Ardından arabaya doğru aramızdaki huzurlu sessizliğin tadını çıkararak yürüdük.

Akşam yemeği davetini geri çevirmemin ardından saat beşi biraz geçe beni yurda bıraktı. Çok yorgundum ve sabah erken kalkacağımız için uyumak istiyordum.

Ethan bana iki kez mesaj atmıştı. Birinde hâlâ Jamie'yle arabadaydım, diğerindeyse yurda yeni dönmüştüm. Takılmak istiyordu ama onu da reddetmiştim. Yorgun olduğumu söylemiştim ki bu doğruydu fakat ona söylemediğim şey, kafamı toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğuydu. Jamie'yle geçirdiğim gün Ethan'a karşı olan hislerimi değiştirmese de Jamie'ye karşı her zaman ne hissettiğimi bana yeniden hatırlatmıştı. Jamie'nin mezuniyetinin ertesi sabahı sahilde serbest bıraktığım tüm o düşünceler yeniden etrafımı sarmıştı. Şimdi hepsi buradaydı, zihnimi tamamen kaplamıştı ve onlarla yüzleşmemi bekliyorlardı.

Şu anda odada bir küvetim olmasını her şeyden çok istiyordum çünkü tek yapmak istediğim şey küveti bol köpüklü, sıcacık bir suyla doldurup saatlerce orada kalmaktı. Hem suyun hem de düşüncelerimin içinde kaybolmam gerekiyordu.

Jamie'nin benim hakkımda, bizim hakkımızda bu kadar çok şey hatırlıyor olmasına inanamıyordum. Garip bir şekilde bu bana her şeyden çok huzur veriyordu çünkü ben de hatırlıyordum. Anlaşılan *Viski* lekesi de en az mürekkep kadar kalıcı bir iz bırakıyordu ve bir gün kendimi bu izden tamamen arındırıp arındıramayacağımı merak ediyordum.

Ya da bunu gerçekten isteyip istemediğimi...

ALTI
Damakta Kalan Tat

"B, UYAN."

"Mmmm," diye mırıldandım adımı söyleyip duran çalar saatin erteleme düğmesine basmak için elimi uzatarak. Elim sıcacık, sert bir bedene çarptı ve onu saran tişörtü çekiştirdim. "Beş dakika daha..."

Odada boğuk bir kıkırdama duyuldu. Gözlerimi araladım, gece lambasının yaydığı loş ışık dışında her yer hâlâ karanlıktı.

"Hadi ama. Sabah dalgalarını yakalamak istiyorsak, yola çıkmamız lazım."

Jamie.

Elimi hızla geri çekip kafam karışmış bir halde yorganı üzerimden fırlattım.

"Sen içeri nasıl girdin?" Hemen yan taraftaki telefonuma uzandım. Saat 05.35'ti.

"Kapıyı sen açtın ya, şaşkın. Seni aradım."

"Ne?" Arama geçmişimi kontrol ettim, gerçekten de adı oradaydı. Arayalı beş dakika bile olmamıştı. "Şu an kafam çok karıştı."

Jamie yatağımın kenarına oturdu ve o an yorganı fırlattığıma pişman oldum. Üzerimde sadece kısa bir şortla göbeği açık

bir tişört vardı. "Kapıyı sen açtın, sonra da elimden tutup beni buraya kadar çekiştirdin. Ardından tekrar yatağa girip yattın."

"Aman Tanrım." Elimi sesli bir şekilde alnıma vurduğumda Jamie tekrar güldü. Bu sesi çok seviyordum. O boğuk, gırtlaktan gelen tınıyı...

"Rahat ol. Sadece yorgunsun. Eğer dinlenmek istiyorsan, bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Hayır," dedim hızla. Yanından sıyrılıp geçerek şifoniyerimin üst çekmecesinden mayomu kaptım.

Sabah sabah zaten gözünün önünde defile yaptığım için üzerimdeki minicik şortla kıçımı gizleme gereği duymamıştım. "Hemen üstümü değiştirip geliyorum."

"Sorun değil, başka zaman da-"

"Gitmek istiyorum. Neredeyse iki aydır buradayım ve hâlâ bir kere bile sörf yapmadım. Oysa Kaliforniya'ya gelmeyi bu kadar çok istememin en büyük sebeplerinden biri de buydu."

Jamie başını salladı, yatağımdan kalkıp gardırobumun kenarına dayalı duran sörf tahtamı kaptı. "Pekâlâ. Sen hazırlan. Ben G otoparkındayım."

Tahtamı koluyla gövdesinin arasına sıkıştırdı, çıkması için ona kapıyı açık tuttuktan sonra Marie'yle ortak kullandığımız banyoya geçtim.

Klozetin üzerine çöküp kendimi üç kere derin nefes almaya zorladım. Sörfe gideceğimiz için aşırı heyecanlıydım ama Jamie tarafından bu kadar yakın mesafeden, üstelik üzerimde çok az kıyafet varken uyandırılmak kan akışımı hızlandırmıştı.

Bunun üzerine çok fazla düşünmemeye karar verdim. Hızla üstümü değiştirip dişlerimi fırçaladıktan sonra koşar adım dışarı çıktım ve Jamie'nin arabasına doğru ilerledim. Karşımda çok özlediğim bir manzara vardı. İkimizin sörf tahtası da *Jeep*'in tavanına bağlanmıştı; gökyüzü günün ilk açık mavi tonlarıyla

yeni yeni ağarırken Jamie camı indirilmiş arabanın içinde, yüzündeki kocaman gülümsemesiyle beni bekliyordu.

Bugün güzel bir gün olacaktı.

"Üzerindeki ne öyle?" diye sordu Jamie tişörtümle şortumun altından görünen eski, sade mayomu süzerek.

"Mayom?"

Güldü. "Orada böyle donarsın. Dalış elbisen yok mu?" Kafamı iki yana salladığımda gaza basıp yola koyuldu. "Pekâlâ, o zaman ilk durağımız belli oldu."

Sahile giden yol boyunca sohbetimiz oldukça rahattı. Çoğunlukla Jamie buraya geldiğinden beri keşfettiği en iyi sörf noktalarından bahsetmişti. Beni Windansea'ye götürüyordu. Televizyonda profesyonel sörf yarışmalarını izlerken adını kim bilir kaç kez duyduğumu düşünürsek, sadece oraya gidiyor olmak bile başlı başına çılgıncaydı. Sörf izleme meraklısı falan değildim aslında. Sörf yapmak benim için her zaman bir çeşit terapi gibiydi ama ara sıra denk geldikçe izliyordum. Ve Windansea, büyük sörfçülerin ana vatanı olarak sıkça adı geçen bir yerdi.

Tam sahile vardığımız anda, yepyeni dalış elbisem kucağımda katlanmış halde onu giymemi beklerken Ethan'dan bir mesaj geldi. Ne cevap yazacağımı bilmeden ekrana bakarken Jamie tahtalarımızı indirmek için hızla arabadan atladı.

Ethan: *Hey, sana yatakta kahvaltı sürprizi yapayım demiştim ama odada yoktun. Neredesin?*

Parmaklarım hızlıca bir cevap hazırladı ama cümlenin son kısmında kararsız kaldım. Ardından *kiminle* olduğumu söylemekten vazgeçerek sadece sorusuna cevap vermekle yetindim.

B: *Sonunda sörf yapmaya karar verdim. Kampüse dönünce seni arayayım mı?*

Ethan: *Süper fikir. Sevgilimi akşam yemeğine çıkarmak istiyorum.*

Gülümsedim.

B: *Harika olur.*

Ethan: *O zaman anlaştık. Orada iyi eğlenceler!*

Telefonumu plaj çantamın cebine tıkıştırıp iç çektim. Mideme garip bir suçluluk duygusu oturmuştu. Jamie'yle sörf yapmamda yanlış bir şey yoktu. Öyleyse neden Ethan'a verdiğim cevapta Jamie'nin adını geçirmeme ihtiyacı hissetmiştim ki?

"Hazır mısın?" Jamie ben arabadan inerken yolcu tarafındaki kapıyı ardına kadar açarak aniden yanımda belirdi.

İşte o anda durumun farkına vardım.

Kaliforniya'nın dalgalarında sörf yapmak üzereydim.

Arabaya yaslı duran tahtamı alırken yüzümdeki gülümseme suratıma sığmıyordu sanki. "Hadi yapalım şu işi."

Arkamızdan doğan güneşin altında çoğunlukla kayalardan oluşan ve neredeyse bomboş görünen sahile doğru indik. Suda şimdiden birkaç vardı ama Florida'daki plajların kalabalığıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Tabii aylardan ekim ve saatin henüz çok erken olduğunu da unutmamak lazımdı. Çok geçmeden buranın insanla dolacağını tahmin edebiliyordum.

Jamie'yle hiç vakit kaybetmeden çantalarımızı küçük bir sörf kulübesinin yanına bırakıp sörf elbiselerimizi üzerimize geçirdik. Kumaş ilk başta garip gelse de ayak parmaklarım o buz gibi suya değdiği an, bu korumaya şükrettim. Dişlerimin arasından nefes alıp ilk başta geri çekildiğimde Jamie güldü.

"Sana donarsın demiştim."

Neyse ki güneş etrafımızdaki havayı çoktan ısıtmaya başlamıştı ve soğuk su, hayallerimden birini gerçekleştirmeme -Kaliforniya'da sörf yapmama- engel olmaya yetmeyecekti.

Tahtamı suya bırakıp üzerine çıktığım, güvenlik ipini ayak bileğime dolayıp kollarımı kulaç atmaya hazır şekilde her iki yana yerleştirdiğim anda hemen evimdeymiş gibi hissettim.

"Tanrım, bunu o kadar özlemişim ki," dedim fısıldayarak.

Jamie, "Ben de," diye cevap verdi ama henüz kendi tahtasının üzerine çıkmamıştı bile. Onun yerine bana bakıyordu. Tahtamın üzerine oturup bacaklarımı iki yana sarkıtırken ona gülümsedim. Kampüse geldiğimden beri saçları biraz uzamıştı ve o an -suyun içinde, tahtasmm üzerine çıkarken- tıpkı benim Jamie'm gibi hissettiriyordu.

O gün kendime dair çok şey öğrenmiştim. Mesela ne kadar büyük konuşursam konuşayım, Kaliforniya'da sörf yapmanın tahmin ettiğimden çok daha zor olduğunu anlamıştım. Beceremiyor değildim, gayet güzel yapmıştım ama açık denize doğru kulaç atmak Florida'daki kadar kolay değildi. Buradaki dalgalar çok daha büyüktü, bu da dalgayı ne zaman yakalayacağım ve üzerinde nasıl duracağım konusundaki bilgilerimi güncellemem gerektiği anlamına geliyordu. Yine de kısa sürede işi çözmüştüm. Jamie'yle beraber tüm sabahı ve öğleden sonranın ilk saatlerini dalgaların tadını çıkararak geçirmiştik.

Yine de sık sık mola vermek zorunda kalmıştık. Florida'da sörf yapan eski halimle kıyaslandığında kondisyonum içler acısıydı.

Jamie yanında öğle yemeği hazırlayıp getirdiği için sahilde bolca vakit geçirdik. Kahkahalar atarak güneşin tadını çıkardık ki en çok da buna minnettardım. Suyun bu kadar soğuk olacağını hiç tahmin etmemiştim. O soğukluk, dalgaların şiddetiyle birleşince tatlı bir yorgunluğa dönüştü.

Öğle yemeğinden sonra tempomuzu düşürdük. Tahtalarımızın üzerinde yan yana oturup dalgaların arasında muhabbet

ederek acele etmeden anın tadını çıkardık. Güneş tam tepeye geldiğinde deniz sörf yapan insanlarla dolmaya başladı ve o an Ethan'la olan randevuma yetişebilmek için kampüse dönmemiz gerektiğinin farkına vardım. Dalgalardan ayrılmayı hiç istememe rağmen hep burada olacaklarını biliyordum. Ayrıca Jamie'nin beni yakında tekrar buraya getirmek isteyeceğini umuyordum.

"Bir dahaki sefere Imperial Beach İskelesi'ni denemeliyiz. Daha kalabalıktır ama eğlencelidir. Sonrasında öğle yemeği de yeriz. Orada bir sürü harika balıkçı var."

"Çok isterim," diye cevap verdim iç çekmeden önce. "Hiç gidesim yok ama artık dönmeliyiz."

"Ah, yoruldun mu? Kaliforniya dalgaları sana ağır mı geldi?"

Gözlerimi devirdim. "Bu akşam Ethan'la randevum var," dedim ona bakarak. Neden bir tepki vermesini beklediğimi bilmiyordum ama yüzü tamamen ifadesizdi.

"Ah. Tamam. O zaman son bir dalga daha yakalayalım." Gülümsedi ve tahtasının üzerine yüzüstü uzanıp kulaç atarak açılmaya başladı.

Ve işte bu kadardı...

Arabayı bıraktığımız yere doğru sahildeki ahşap platformdan yukarı adımlarken resmen rüyada gibiydim. Sonunda Kaliforniya'da sörf yapmıştım. Gün o kadar hızlı akıp geçmişti ki ne yaşadığımı tam idrak bile edememiştim. Bu yüzden tahtaları yükleyip Jamie üzerine bir tişört geçirdikten sonra yürüyüş yolunun başına geri döndüm. Dalgaları ve sörfçülerin kıyıya doğru süzülüşünü izleyerek manzaranın tadını çıkardım.

Sörf elbisemi arabada bırakmış ve mayomun üzerine ince bir kazak geçirmiş olmama rağmen hâlâ titriyordum. Tuzlu su yüzünden iyice kabarıp elektriklenen buklelerim rüzgârla etrafımda uçuşuyor, ara sıra görüşümü kapatarak bana evimi hatırlatıyordu.

Jamie'nin yanıma sokulduğunu hissettim. İkimiz de kollarımızı korkuluklara yaslayıp denizi seyretmeye başladık.

"Kaliforniya'da olduğumuza hâlâ inanamıyorum."

Jamie gülümsedi. "Hem de birlikte."

Güneş gözlüğüm hâlâ arabada olduğu için gözlerimi kısarak ona döndüm. "Bugün için teşekkür ederim, Jamie. Ayrıca dün için de."

"Daha yeni başlıyoruz," diye cevap verdi. Bu sözler içime işleyip yankılandı. *Daha yeni başlıyoruz.*

İkimiz de sessizce bir süre öylece durduk. Ardından Jamie o rahat gülümsemesiyle yeniden korkuluğa yaslandı.

"Bu arada sormadan duramayacağım. O destekli bikini üstünü nasıl odada bırakırsın? Onunla sörf yapmaya çalışmanı izlemeyi heyecanla bekliyordum."

Gözlerimi kısarak hafifçe omzuna vurdum. "Bir havuz partisindeydik, tamam mı? Beni erkek çocuğu gibi gösteren sörf üstlerimden biraz daha gösterişli bir şeye ihtiyacım vardı." Delikli kazağımın altından görünen mayoma baktım, sörf tahtamla uyumlu siyah ve fıstık yeşili boyundan bağlamalı bir modeldi. Bedenimi en az tahtam kadar dümdüz gösteriyordu.

"Ah... Demek o gece gösteri yapıyordun, ha?"

"Yani biliyorsun, birileri beni görmezden geliyordu," diye takıldım. "Ben de dikkat çekmek için bir yol bulmak zorunda kaldım." Burnumu kırıştırıp dil çıkardım. Jamie'yle böyle atışmaya bayılıyordum ama aramızdaki hava birden ciddileşip o gülümseyince midemin altüst olmasından nefret ediyordum.

İşte yine oradaydı. *Jamie'nin meşhur, sarsıcı bakışı.* Gün ışığıyla birleşen o bakış tenimin alev almasına sebep olunca aniden titremem kesildi.

"Bu arada erkek çocuğuna falan benzemiyorsun." Sesi yine alçak ve boğuktu.

İnanmayarak güldüğümde bana doğru bir adım attı ve eli tuzlu su yüzünden kabarmış saçlarımın arasına süzüldü. Gülmeyi bıraktım. Hatta *nefes almayı* bile bıraktım.

"Ve seni görmezden gelmiyordum. Senden kaçıyordum. Uzak durmaya çalışıyordum." Yutkundu, gözleri benimkilere kenetlenmişti. Ardından bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıp tekrar yukarı tırmandı. Bu sırada diğer eli de yukarı kayarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum."

Beni kendine doğru çekti ve ben daha ne olduğunu idrak edemeden dudakları dudaklarıma kapandı.

Tüm dünyam tepetaklak oldu, ben de onunla beraber savruldum.

Jamie öpücükle birlikte nefesini tutmuştu, bir anlık duraksamayla ben de nefessiz kaldım. Fakat parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere daha sert bastırdığımda ve onu kendime daha da çekmek için ellerimi tişörtüne geçirip sıktığımda ikimiz de aynı anda soluduk. Nefeslerimiz birbirine karışırken Jamie altdudağımı dişlerinin arasına alıp emdi, ardından inleyerek bırakıp beni yeniden öptü. Bu sefer dilini içeri kaydırıp benimkini bulmuştu.

Başım dönüyordu. Çakırkeyiftim, Viski'nin etkisiyle sarhoş olup sızmanın tam eşiğindeydim. Jamie'yi öpmeyi sayamayacağım kadar çok kez hayal etmiştim ama hiçbiri gerçeğiyle kıyaslanamazdı. *O güçlü ellerinin üzerimdeki hissiyatı, tutkulu ve ustaca hareket eden dudakları...* Bacaklarım güçsüzleşmişti, bunu hissederek tüm ağırlığımı kollarına aldı. Beni sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi öpüyordu.

"Siktir," diye inledi geri çekilip alnını alnıma yaslayarak. İkimiz de nefes nefeseydik, kendimizi toparlamaya çalışıyorduk.

"Jamie, benim-"

"Erkek arkadaşın var. Biliyorum." Beni bıraktı, arkasını dönüp benden uzağa doğru bir adım attı. Ellerini sertçe saçlarının arasından geçirip öylece durdu. "Kahretsin. Üzgünüm."

Kalbim üzerinde durduğumuz ahşap tahtaların arasından kayıp gitti ve altımızdaki kayalıkların bir yerine çarpıp paramparça oldu. Üzgündü. Az önce hayatımın en iyi öpücüğünü yaşamıştım ve o *üzgündü*.

Yüz ifadesini göremeden arkasından öylece bakakaldım. Ve asıl üzgün olması gereken kişinin ben olduğumu neden tam da o an anladığımı bilmiyordum.

Az önce aldatan bendim.

"Gitmeliyiz," dedim fısıldayarak. Cevap vermesini beklemeden arabaya doğru ilerledim. Kendimi hızla yolcu koltuğuna attım ama Jamie acele etmedi. Sonunda yanımdaki koltuğa oturduğundaysa yüzüme bile bakmamıştı. Motoru çalıştırdı, ardından sessizce yola koyulduk. Ne bir müzik çaldı ne de tek bir kelime konuşuldu. Sadece rüzgârın sesi vardı.

Telefonumun aniden çalmasıyla ikimiz de irkildik. Çantamdan çıkardığımda Ethan'ın adı ekranı kapladı.

"Selam, bebeğim," diye açtım telefonu. Jamie'nin direksiyondaki tutuşu daha da sıkılaştı.

"Selam, yurda döndün mü?"

"Yoldayım. Dinle... gerçekten çok yorgunum, yemeğe başka bir akşam gitsek olur mu?"

Ethan'ın yaşadığı hayal kırıklığını telefonun öbür ucundan bile hissedebiliyordum. Tam o sırada Jamie kaşlarını çatarak kafasını bana doğru çevirdi.

"Seni özledim, B. Bütün hafta seni göremedim zaten. En azından yanına gelemez miyim? Film de getiririm, istersen göğsümde uyuyakalabilirsin. Ne yaptığımız umurumda bile değil. Sadece bu gece seninle olmak istiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu, onlardan kurtulmak için hızla gözlerimi kırpıştırdım. Ethan çıktığım en harika adamdı. Kendimi ona teslim edecek kadar güvendiğim tek kişiydi. Bekâretime özen gösterip beni incitmekten kaçınmıştı ve her geçen gün bana adeta tapmaya devam ediyordu. Tatlıydı, nazikti, bir

geleceği ve planları vardı. Ve her nedense, benim de o planların bir parçası olmamı istiyordu. Bir kadının hayal edebileceği her şeyin vücut bulmuş haliydi.

Bense tam bir aptaldım.

"Ben de seni özledim. Bana bir saat ver, sonra gelebilirsin."

İç çekti, yüzündeki gülümsemeyi sanki yanındaymışım gibi görebiliyordum. "Sabırsızlanıyorum. Görüşürüz."

Jamie kampüse girerken aramayı sonlandırdım. Yine G otoparkına yanaştı ve kapı koluna uzandığım anda bütün kapıları kilitledi.

"Üzgünüm, B."

Yine söylemişti ve onları ikinci kez duymak canımı ilkinden de çok yakmıştı.

"Ethan harika bir adam ve seni gerçekten önemsiyor. Senin de onu önemsediğini biliyorum. Bugün yaptığım şey bencillikti. Aptalcaydı. Seni öptüğüm için üzgün değilim," diyerek durumu netleştirdi. O sırada gözlerim onunkilerle buluştu. "Ama seni öpmeye hakkım yokken, sen bana ait değilken bunu yaptığım için üzgünüm."

İçimde kabaran duygularla savaşarak dudağımı ısırdım. "Ben de üzgünüm. Belki de bu gerçekten kötü bir fikirdi."

"Hayır," diyerek karşı çıktı, Jamie tamamen bana doğru dönüp başını iki yana salladı. "Bak, söz veriyorum. Bir daha öyle bir saçmalık yapmayacağım. Ama lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Hâlâ arkadaş olabiliriz, B. Seni kaybetmek istemiyorum." Bir anlığına birlikte gittiğimiz ilk futbol maçından sonra bana mesaj attığı o geceye, Jenna'yı izlemeye gidip onun yerine sadece birbirimizi izlediğimiz o güne gittim. "Lütfen, arkadaşın olmama izin ver."

Arkadaş olabilir miydik? Artık öpüştüğümüze, aramızda her zaman belirsiz duran o sınırı sonunda aştığımıza göre lisedeki gibi birlikte takılabilir miydik gerçekten? Emin değildim. Yine

de içimden bir ses muhtemelen cevabı öğrenmeyi hiç istemediğimi söylüyordu.

Yine de başımı sallayarak onayladım. Onu kaybetme düşüncesinin altında ben de eziliyordum. "Tamam."

Jamie rahatlamış bir nefes verdiğinde koltuğumda dikleştim.

"Ama bir daha olmaz... Yapamam... Olmaz." Elimle arkamı, sahili, o öpücüğü işaret ettim.

"Biliyorum."

Birbirimizi anladığımızdan emin olarak tekrar başımı salladım. "Tahtamı indirmeme yardım eder misin?"

Bir saat sonra duştan çıkmış, tek kişilik yatağımda başımı Ethan'ın göğsüne yaslamış halde korku filmi izliyordum. Beni sıkıca sarmıştı. Filmin ilk yarım saati boyunca parmakları hafifçe şortumun kenarında gezindi. Ona öpücükten bahsetmemiştim. Söylemeliydim ama canını yakmak istemiyordum. Üstelik o sırada Jamie'nin arabada söylediği sözleri tekrarlayarak hâlâ kendimi kandırmaya devam ediyordum. *Arkadaş olabiliriz.*

Çok geçmeden Ethan üzerime eğildi, bacaklarımın arasına sokulup beni nazikçe öpmeye başladı. Sanki öpücükleriyle bana dünyaları vaat ediyordu. Ben de ona inanmayı, istemem gerektiğini bildiğim şeyi istemeyi arzulayarak onu hevesle içime çekiyordum.

Yine de gerçek hâlâ oradaydı... Yastığımın altına tıkıştırılmış, zihnimin bir köşesine saklanmış halde bekliyordu.

O gece Ethan'ı son damlasına kadar açlıkla içtim. Ama işimiz bitip yana yattığımda ve o da arkamdan sokulup beni göğsüne yasladığında titreyen parmaklarımla dudaklarıma dokundum.

Her şeye rağmen hâlâ dudaklarımda kalan Viski'nin buruk tadıydı.

YEDİ
Hayat Suyu

JAMİE'NİN YANINDA NORMAL davranamayacağıma dair korkum yersiz çıkmıştı ya da en azından ilk başta bana öyle gelmişti.

Öpüşmemizden sonra birkaç gün boyunca Jamie'den sürekli kaçsam da sonunda tekrar birlikte vakit geçirdiğimizde sanki o an hiç yaşanmamış gibiydi. Sohbet kolayca akıp gidiyor, fırsat buldukça görüşüyorduk. Hatta Jamie, Ethan'ın yanındayken bile gayet normal görünüyordu. Sık sık sörfe gidiyorduk. Ethan sörf yapmayı, hatta sahilde vakit geçirmeyi bile hiç sevmediği için bu zamanlarda genellikle Jamie'yle baş başa kalıyorduk. Üstelik eğlenceliydi de. Yeni yerler keşfediyor, yeni dalgalara meydan okuyorduk. Jamie yeni bir sörf tahtası alıp kullanmıştı bile. Öte yandan ben, kendi tahtamdan asla ayrılamayacakmış gibi hissediyordum.

Jamie sözünü tutmuş, beni tekrar öpmeye çalışmamıştı. Hatta aksine, kendini tamamen geriye çekmişti. Garip bir şekilde sürekli onu süzen ya da fazlasıyla yakınında duran taraf artık bendim. Jamie mesafesini koruyordu. Konuşmaları hep güvenli sınırlarda tutuyor, aramızdaki her temas arkadaşça olmaktan öteye geçmiyordu.

Ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamak ister gibi hayatına birilerini bile almıştı. Gerçi bunlara *ilişki* demek doğru olmazdı. Ethan'la ortak kaldıkları odaya girip çıkan o sarışınlar ordusuyla yaşadığı maceralara hiçbir zaman resmi bir ad koymamıştı ama ben vermek istediği mesajı net bir şekilde almıştım.

Geçmişe dönüp baktığımda, sanırım bana verdiği arkadaşlık sözünü sağlamlaştıracağını sanmıştı...

Üstelik işe yaramıştı. Fakat bu durum en başta beni neden öptüğünü sorgulamama yol açtı. O kızların hiçbirine benzemiyordum. Hepsi açık tenli, kıvrımlı ve sarışındı. Belli ki onun için bir anlık hatadan ibaretti, zaten bu yüzden hemen üzgün olduğunu söylemişti.

Sadece bir öpücüktü, zararsız bir hata.

Arkadaş olarak gayet iyiydik.

Onunla vakit geçirmek kolaydı, tıpkı her zaman olduğu gibi. Böylece neredeyse lisedeki gibi Jamie'yle sakin bir rutin oluşturmuştuk. Sörf yapmış, San Diego'da yeni yerler keşfetmiş, ders çalışmış ve hatta tatil dönemi için Florida'ya bile birlikte uçmuştuk. Özellikle de annemle ilk defa Noel'i baş başa geçirdikten sonra buna çok minnettardım. Babamın ne yaptığını öğrendikten sonra bile Noel zamanı hep birlikte olmuştuk. Ama bu defa ona gelmemesini söylemiştim, bu kararımın arkasında durmama rağmen yine de kahroluyordum. Jamie o gece beni evden almıştı ve tıpkı o lise son sınıftayken Noel arifesinde yaptığımız gibi eski şehrimizde arabayla dolaşmıştık.

Gerçekten de arkadaş olmuştuk ya da en azından kendimizi öyle olduğuna ikna etmiştik.

Ama içki hakkında muhtemelen herkesin bildiği, benimse hayatımın o döneminde henüz kavrayamadığım şey şuydu: Her alkol türü sizi farklı bir şekilde etkilerdi.

Jamie viskiydi, bundan kesinlikle emindim. O yakıcı tarzını, tadının dudaklarımda bıraktığı hissi inkâr edemezdim. Yine de kimse beni, bir kez viski kadını olduğunda bir daha *asla* geri dönüşünün olmadığı konusunda uyarmamıştı. Bunu yavaş yavaş anlıyordum.

Ethan ise rom gibiydi. Tatlı ve eğlenceliydi, tıpkı sahilde içilen meyveli bir kokteyl gibi. Hep söylenmesi gereken doğru şeyleri söylüyor, beni doğru yerlere götürüyor, birlikte kutladığımız bayramlarda tam da doğru hediyeleri alıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, o her bakımdan kusursuz ve gayet güzel bir içkiydi.

Ama rom beni *viski* gibi sarhoş etmiyordu.

Şubat ayının oldukça geç bir saatinde Ethan habersizce yurduma geldi. O döneme kadar Marie ile aramızda güzel bir arkadaşlık kurmuştuk ve o kapıyı çaldığı sırada mutfakta alkollü elma şarabı hazırlıyorduk.

Çakırkeyif bir halde kapıyı açtım ve Ethan'ı karşımda görünce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Selam, bebeğim!" Kollarımı boynuna dolayıp kıkırdadım ama o bana sadece sarılmakla yetindi. Geri çekildiğimde kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştuğunu gördüm. Gözlerini benimkilerden kaçırıyordu.

"Biraz yürüyebilir miyiz?"

"Şimdi mi?" diye sordum mutfaktaki Marie'ye doğru dönerek. Elindeki tarçın çubuğuyla elma şarabını karıştırıyor, bir yandan da *Katy Perry* şarkısı mırıldanıyordu. "İçeri gelsene. Sana da bir içki hazırlayayım."

"B..." Adımı söyleyiş şekli omurgamdan aşağı soğuk bir ürpertinin yayılmasına neden olmuştu. Üzerimdeki bol kazağın içinde biraz olsun sıcaklık bulmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Lütfen. Sadece... seninle konuşmam gerek."

Görmeye alışık olmadığım asık suratını inceledim, normalde hep orada duran o tebessümünü özlemiştim. "Tamam. Botlarımı giyeyim."

Marie her iki elinde birer bardak elma şarabıyla odasına doğru geçerken bana iki kaşını birden kaldırarak baktı. Bu haline gülüp hızlıca botlarımı ayağıma geçirdim ve dışarıda Ethan'la buluştum. Yürümeye başladığımızda karnıma kramplar girmeye başlamıştı. Kampüs sokak lambalarıyla yurt pencerelerinden süzülen ışıklar dışında kapkaranlıktı. Ethan elime uzanıp parmaklarını benimkilere kenetlendiğinde biraz olsun rahat bir nefes alabilmiştim ama hepsi o kadardı.

"Sana bir şey sormam gerek ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

Boğazıma düğümlenen o koca yumrudan kurtulmak istercesine yutkunup elini sıktım. Hava San Diego için oldukça soğuktu. Tıpkı Florida gibi Güney Kaliforniya'nın da yaklaşık bir buçuk ay süren nispeten düşük sıcaklıklara teslim olduğunu öğrenmiştim. O an hava yaklaşık on derece civarındaydı ama içimi ürperten şey sadece gecenin serinliği değildi.

"Jamie'yle sen birlikte çok vakit geçiriyorsunuz. Ve bunu anlıyorum. Lisede yakın olduğunuzun farkındayım. İkinizin de sörf yapmayı sevmesini anlayışla karşılıyorum. Onunla görüşmeyi falan kesmeni de istemiyorum. Ama..." Ethan duraksadı, bizi bir bankın yanına çekip oturdu. Ben ayakta kalmaya devam ettim. Ethan'ın bakışları benden başka her yerde dolaşıyordu. "B, ben Jamie'yle rekabet edemem." Gözleri sonunda benimkileri buldu ve o bakışların ardında gördüğüm şey beni neredeyse paramparça ediyordu. "Bunu yapamam. Bu yüzden senin için yeterli değilsem, bana bunu hemen şimdi söyle."

"Ethan," diyerek yanına oturup iki elimle birden onunkilere uzandım. Parmaklarımızın birleştiği yere bakarken altdudağını sertçe ısırıyordu. "Sen benim için yeterlinin de ötesindesin.

Hatta asıl şanslı olan *benim*. Hâlâ senin bende ne bulduğunu çözmeye çalışıyorum." Hafifçe güldüğümde Ethan da kendini gülümsemeye zorladı ama bu tebessüm yüzünden çabucak silindi. "Ciddiyim, Ethan. Jamie'yle ben... sadece arkadaşız."

Burnunu çekerek başını salladı ve bir sonraki sorusunu sorarken dudaklarından süzülen dumanı izledim. "Söz mü?"

Kalbime bir bıçak saplandı. Buna rağmen gülümsemek için kendimi zorladım. "Söz. Kesinlikle endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Ethan başparmağını avucumun içinde gezdirdikten sonra beni kendine çekti. Kollarını boynuma dolayıp yavaşça nefes verirken çenesini başıma yasladı. "İkinizin çok ortak noktası olduğunu biliyorum. Ama sadece... beni biraz daha önceliğin yapmana ihtiyacım var, tamam mı? Kendimi ondan daha önemli hissetmeye ihtiyacım var. Kulağa çocukça ve zavallıca geldiğini biliyorum ama umurumda değil. Kafamm içinde kendimi onunla kıyaslayıp durmaktan artık yoruldum. Sadece sana bakmak ve gözlerinde, ona baktığında gördüğümden çok daha fazlasını görmek istiyorum."

O an fiziksel olarak irkildim, göğsüne yasladığım başımı iki yana sallarken ellerimi kapüşonlusunun cebine soktum. "*Tanrım*... Ethan, çok özür dilerim."

"Sorun değil, yanlış bir şey yapmıyorsun." Hafifçe geri çekilip koyu renk gözleriyle beni inceledi. Etrafımızda tam bir sessizlik hâkimdi. Kampüste geç bir salı akşamıydı, banklar yerine koltuklarda sarılıp oturulması gereken soğuk bir geceydi. "Sadece bazen içimi rahatlatmana ihtiyacım oluyor. Ben..." Duraksadı, sanki söylemekten pişman olacağı bir şeyi söylemekten son anda kurtulmuş gibiydi. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, tamam mı? Ve senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum."

Gülümsedim, ellerimle yüzünü kavrayıp dudaklarımızı birleştirdim. "Hissediyorum."

Jamie'yle arkadaş olabileceğimize karar vermiş olmamızın ya da bu sözü tutmamızın hiçbir önemi olmadığını o an anladım. Eğer bu arkadaşlık erkek arkadaşıma ilişkimizin yeterince sağlam olmadığını hissettirecek kadar güçlüyse, verdiğimiz sözlerin ne önemi kalırdı ki?

Ethan beni tekrar göğsüne çekip parmaklarını tembelce saçlarımın arasında gezdirmeye başladığında bakışlarımı kampüsün ötesine, Jamie'nin şu anda yatağında uzandığını bildiğim odaya doğru çevirdim. Yalnız olup olmadığını bilmiyordum. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Sörf tahtasını mı cilalıyordu, yoksa yeni tanıştığı bir kızın boynuna doğru baştan çıkarıcı sözler mi fısıldıyordu hiçbir fikrim yoktu. Öpüşmemizi hâlâ düşünüp düşünmediğini ya da arkadaşlığımıza çekmek üzere olduğum o yeni sınırlardan nefret edip etmeyeceğini de kesinlikle bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, gözucuyla karşımdaki sek Viski kadehine bakarken yanımdaki rom kokteylinin tatlı ve baharatlı aromasından keyif almamın imkânsız olduğuydu.

Bu yüzden yapmam gerekeni yaptım.

O son kadehi lavaboya döktüm, şişenin kapağını sıkıca kapattım ve tekrar rafa kaldırıp içki dolabının kapaklarını sımsıkı kilitledim.

Başımı kaldırıp dikkatle Ethan'a baktım, beni öpmeden önce saçlarımı kenara çekti. Hindistancevizi ve çilek tadında yumuşacık, tatlı bir öpücüktü bu. O benim *Miami Vice* kokteylimdi ve artık tüm dikkatim ondaydı.

Şimdilik.

Jamie kendimi geri çekmemi pek fark etmiş gibi görünmüyordu. *En azından ilk başta.* Sadece çok daha az takılmaya ve nadiren mesajlaşmaya başlamıştık. Ancak bu durum ikimiz için de sorun değildi. Ben Ethan'la meşguldüm, Jamie de haftalık kaçamaklarıyla.

Ethan'la daha fazla vakit geçirdikçe onun siyasi kariyer planı konusunda gerçekten ne kadar *ciddi* olduğunu fark etmiştim. Gelecek dönem üçüncü sınıfa geçeceği için Öğrenci Konseyi Başkan Yardımcılığı'na adaylığını koymuş, tam anlamıyla bir seçim kampanyası moduna girmişti. Baş başa geçirdiğimiz bu yeni zaman diliminin çoğunu afiş tasarlayıp basarak, konuşma metinlerinin üzerinden geçerek ve sağlam bir sosyal medya kampanyasıyla desteklenen bir internet sitesi kurarak geçirsek de bundan keyif alıyordum. Hatta kampüsteki birkaç pizza standını yönetmesine bile yardım etmiştim. O ders aralarında önümüzden geçen aç üniversite öğrencilerine bedava pizza dağıtırken ben de onlarla oyları hakkında konuşuyordum. En iyi adayın Ethan olduğuna dair güvence veriyor ve buna gerçekten inanıyordum.

Ethan'ın en sevdiğim özelliği kararlarının arkasında dimdik durmasıydı. Sınıf temsilcisi olduğu bir yıl içinde bile kampüste bir sürü değişiklik yapmıştı. Başkan yardımcılığını kazanırsa ortaya çok daha büyük işler çıkaracağını biliyordum. Birlikte seçime girdiği başkan adayı kız da harika biriydi. Adı Shayla Hart'tı ve ikisi okul tarihinin ilk siyahi başkan ve başkan yardımcısı aday kadrosuydu. Bu seçimi kazanmalarını çok istiyordum, kazanacaklarını hissedebiliyordum. Bence tüm kampüs de benimle aynı fikirdeydi.

Bir perşembe öğleden sonrası, üzerlerinde *HART | HAMILTON* yazan son çıkartmalarımızı dağıtırken Jamie'den midemi altüst eden bir mesaj aldım.

Jamie: *Neredesin? Seni almaya geliyorum.*

Aramıza mesafe koyduğumdan beri ilk kez bana vakit geçirmeyi teklif etmiyor, doğrudan ne yapacağımı söylüyordu. Daha parmaklarım telefonun tuşları üzerinde hareket etmeye başlamada önce bile ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım.

B: *Ethan'la beraberim, seçim işlerini hallediyoruz. Başka zaman yapalım mı?*

Başımı iki yana salladım ve telefonumu arka cebime tıkıştırıp daha fazla çıkartma dağıtmak için gülümsemeye çalıştım. Son çıkartmayı da verdiğim an telefonum tekrar titredi. Görmezden gelmeyi deneyerek Ethan'a yapmamı istediği başka bir şey olup olmadığını sordum ama o Amelia ile derin bir tartışmaya dalmıştı. Sadece alnımdan öpüp bugünlük yeterince çalıştığımı, odama gidip biraz dinlenmem gerektiğini söyledi. Hafta sonu bir sahil partisine gidecektik ve ben şu seçim çılgınlığının yorgunluğunu atmak için uzun bir uyku çekmenin hayalini kuruyordum.

Sonunda pes ederek standın arkasından sırt çantamı aldım, kampüsün ilerisindeki yurduma doğru yürümeye başladım. Telefonum cebimi resmen delip geçecekmiş gibi titremeye başladığında henüz on adım bile atmamıştım.

Jamie: *Bugünlük işin bitmedi mi?*
Bekleyebilirim. Sadece arabayla biraz dolaşalım.

Üç farklı cevap yazsam da -hepsi birer bahaneydi ve hiçbiri gönderebileceğim kadar yeterli değildi- en sonunda cevap vermeden telefonu tekrar cebime koydum. Belki de onu görmezden gelebilirdim. Belki cevap vermezsem ısrar etmezdi ve arabada dolaşacak başka birini bulurdu.

Zihnimden geçen bu düşüncelere kendim bile inanmıyordum.

Odaya adım atar atmaz çantamı yatağa fırlatıp üstümdekileri hızla çıkardım. Tek istediğim sıcak bir duş almaktı. Şubat ayının sonlarıydı ve bana *soğuk havaların* neredeyse sonuna geldiğimiz söylenmişti. Yine de dışarıda, sert esen rüzgârın da etkisiyle iyice düşen on derecelik havada dikildikten sonra sıcak bir duşa fazlasıyla hazırdım.

Suyun tenimden akıp gitmesine izin verirken aceleci davranmadım. Öte yandan küvette keyif yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışıyordum. Vücudumu havluya ve saçlarımı duş bonesine sararak odama geri döndüğümde çantamın içindeki telefonum titredi.

Tamamı Jamie'den gelen altı cevapsız arama ve o akşamki tüm planlarımı altüst eden tek bir kısa mesaj vardı.

Jamie: *Sana ihtiyacım var, B. Lütfen.*

Karnım öyle şiddetli bir şekilde kasıldı ki neredeyse ikiye katlanacaktım. Kendimi yatağın üstüne bırakmadan önce düşmemek için bir yerden destek almak zorunda kaldım. Nemli havlumun yatakta iz bırakacak olması o anda hiç umurumda değildi.

Cevap vermemeyi, uyuyakalmış gibi davranmayı düşünsem de Jamie'yi tanıyordum. Gerçekten ihtiyacı olmasa asla bana öyle söylemezdi. Ters giden bir şeyler vardı ve sırf bu his yüzünden bir saniye bile durup düşünmeden ona cevap yazdım.

B: *Yirmi dakikaya görüşürüz. G otoparkı.*

Viskinin Galce karşılığının *Hayat Suyu* olduğunu acaba kaç kişi biliyordu?

Bu küçük bilgiyi hayatımın epey sonraki dönemlerinde öğrenmiştim ama o keşişlerin viskiyi ilk tattıklarında ona bu ismi

verecek kadar nasıl bir sihre kapıldıklarını düşündüğümü dün gibi hatırlıyordum. Hayat değiştirici bir deneyim olmuş olmalıydı. Onları duraklatmış, nefeslerini kesmiş ve artık onsuz yaşayamayacaklarını ilan ettirmiş olmalıydı. Ne de olsa susuz yaşayamazdık, değil mi?

O geceden önce bunu bilmiş olmayı çok isterdim. Üzerime basit bir eşofman altıyla bol bir kazak geçirip makyaj yapmaktan vazgeçtiğim ve Jamie'nin beni bekleyeceğini bildiğim yere doğru kampüsten gizlice süzüldüğüm o andan önce... Eğer bilseydim ya da birisi beni uyarmış olsaydı, belki gerçek bağımlılığımın tam olarak başladığı o saniyede kendimi kurtarmayı başarabilirdim.

Belki.

G otoparkına doğru ilerlerken nefesimin havada bıraktığı küçük dumanları izledim. Otopark tamamen dolu olsa da Jamie'yi anında fark etmiştin. Arabasının kaputuna yaslanmış, kapüşonunu kafasına geçirmiş ve ellerini lacivert Alder kazağının cebine sokmuştu. Onun da altında gri bir eşofman vardı ve onu gördüğüm an içimi kaplayan o ani rahatlama hissini inkâr edemezdim.

Kafasını kaldırmak için yanına varmamı beklemişti. O anda gözlerinde gördüğüm o acı beni olduğum yere çiviledi. Ters giden bir şeyler vardı. *Hem de çok fena.* Konuşmak için dudaklarımı aralamama rağmen ne diyeceğimi bilemeyip tekrar kapattım. Öylece dikildim, ondan bir işaret bekledim.

Jamie'nin kaşları beni yavaşça süzerken çatıldı. Ardından ani bir hareketle arabasından destek alarak doğruldu ve kollarıyla beni sardı. Başını benimkine yasladı. Kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılıyordu, sanki hayatta kalmak için tutunabileceği sol dal bendim. Kollarımı tereddütle beline doladım ve burada olduğumu hissettirmek istercesine onu sardım. Jamie saatler gibi gelen bir süre boyunca beni öylece tuttu. Ne konuştu ne de

ağladı. Sadece beni kendine daha da yaklaştırmak için sarılışını sıkılaştırıp durdu. Göğsüne yaslanmış halde kokusunu içime çektim. Sedir ağacının baharatlı dokunuşuyla tıpkı Florida'daki bir sonbahar gibi kokuyordu.

"Jamie," diye fısıldadım bir süre sonra biraz geri çekilmeye çalışarak.

Derin bir iç çektiğinde nefesinin gücü saçlarımı dalgalandırdı. "Henüz değil, olur mu?"

Yüzüm hâlâ göğsüne yaslıyken başımı salladım. Beni bırakıp arabaya binmeden önce alnıma kısa bir öpücük kondurdu. Koltuğa oturduğunda ben hâlâ dudaklarının dokunduğu yerdeki yanan tenimle bekliyordum. Ardından aracın etrafından dolanıp bindim, yolcu koltuğunda emniyet kemerimi takarken parmaklarımla o noktayı ovuşturup durdum.

Jamie daha arabayı bile çalıştırmadan çalma listesini açtı ve sesini on yediye kadar yükseltti. Bu gecenin arka plan müziğinin açılışını Andre Gagnon yapmıştı. *Like the First Day* parçası midemde büyüyen ve hiç de güzel olmayan hisse tamamen zıt, muazzam bir fon oluşturuyordu.

Jamie'nin *Jeep*'inde tavanı kapalıyken oturmak farklı bir histi. Bütün camlar kapalıydı ve kalorifer kısık ayarda çalışıyordu ki bu da müziğin sesinin normalden çok daha gür çıkmasına neden oluyordu. Ama bazı şeyler hiç değişmiyordu. Başparmağını direksiyonun üstünde hafifçe aşağı yukarı kaydırışı gibi... Ne zaman gergin olsa kendini böyle ele verirdi. Ya da lise yıllarındaki gibi boynunu aniden ve sessizce kütleterek.

İlk başta neler olduğunu anlatmasını bekleyerek yanında dimdik oturdum. Ancak aradan tek bir kelime dahi etmediği koskoca yirmi dakika geçince, zamana ihtiyacı olduğunu anladım. Botlarımı ayağımdan çıkarıp çoraplı ayaklarımı ön panele uzattım. Jamie bu hareketime ne gülümsemişti ne de konuşmak için müziğin sesini kısmıştı. Sadece uzun, derin bir nefes

vermişti ve o an sadece yanında bulunmamın bile onu rahatlatmaya yettiğini anladım.

Bu farkındalık göğsümde bir karıncalanmaya sebep oldu.

Havanın yeniden normale dönmesine çok fazla zaman kalmamıştı. Güney Kaliforniya'da her yıl neredeyse tüm yıl boyunca ılımandı ama şu sıralar etkisini gösteren soğuk hava dalgası açıkçası hoşuma gidiyordu. Sadece birkaç haftalığına bile olsa böyle bir havada sıcacık köşene çekilmek güzeldi.

Ne zaman yan yana gelsek bizi bulan aynı tatlı sessizlik içinde, çalma listesinin tadını çıkararak ve gerçek hayattan bir süreliğine kaçarak dolaşmaya devam ettik. Bir saatin ardından elim ses düğmesine uzanacak gibi oldu ama bu kez aklımda kedilerle ilgili komik bir şey yoktu. Jamie'nin canını sıkan meseleyi sorgulayacak doğru kelimeleri bulamıyordum. Bu defa onu beklemek zorundaydım. Eğer ihtiyacı buysa, bütün gece beklemeye de razıydım.

Sanırım o anda Ethan'ı düşünüyor olmam, bunu öğrenip öğrenmeyeceğini ya da bana kızıp kızmayacağını merak etmem gerekirdi. Evet, bir yanım tüm bunlar için gerçekten endişelense de hiçbir şey, bana ihtiyacı olduğunu bildiğim bir anda beni Jamie'den uzak tutmaya yetmezdi.

İki saat tahmin ettiğimden çok daha hızlı geçip gitti. Şahane müzikler ve yeni manzaralar eşliğinde zaman su gibi akıyordu. Jamie San Diego sokaklarında amaçsızca dolaşırken kafasında belirli bir rota var gibi görünmüyordu. Mission Valley ve Pacific Beach'in içinden yavaşça geçtikten sonra Bird Rock üzerinden La Jolla'ya doğru kıvrıldık. En sonunda ikimiz de dayanamayıp camlarımızı açtık. İçerideki kalorifer beni donmaktan koruyacak kadar yüksek ayarda üflemeye devam ederken elimi camdan dışarı sarkıtıp rüzgâr dalgalarının üzerinde sörf yaptım.

Müziğin ve motorun ritmik uğultusunun etkisiyle sersemlemiş hale gelmişken yavaşladığımızı fark ettim. Jamie yol

kenarındaki bir park yerine arabayı çekti, okyanusun tuzlu kokusunu içime çekebiliyordum. Tek kelime etmedi, motoru durdurduktan sonra hemen dışarı çıkıp arabanın arkasından büyük bir çanta aldı. Sessizce adımlarını takip ederek arkasından arabadan indim.

Bizi birkaç küçük evle ağaçların arasından geçirip gözlerden uzak, küçücük bir plaja çıkardı. Uzunluğu en fazla yetmiş metre, ağaçlıkla su arasındaki genişlikse bunun yarısı kadardı. Uzaktaki evlerin birkaçında ışık yanıyordu ama plaj oldukça sessiz, zifiri karanlıktı. Sadece biz vardık. Bir de ayaklarımızın altındaki kum, önümüzde uzanan deniz ve gökteki ay.

Jamie elindeki çantayı kuma bırakıp içinden kalın, dokuma bir battaniye çıkardı ve yere serdi. Tereddüt etmeden oturduktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı, çantadan ikinci bir battaniye daha çıkarırken yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. Botlarımı tekrar ayağımdan çıkartıp yanına çöktüm. Getirdiği diğer battaniyeyle üzerimizi örttü. Hava şu an kesinlikle on derecenin altına, belki de sekiz dereceye kadar düşmüştü ama üzerimizdeki kalın kıyafetlerle battaniye sayesinde o kadar da kötü hissettirmiyordu.

Ellerimin üzerinde geriye doğru yaslanıp sakin dalgaların kıyıya vuruşunu izledim. Jamie'nin konuşmasını bekliyordum. O da bir şeyleri -belki de bir işareti- bekliyor gibiydi ama en sonunda uzun ve derin bir iç çekerek sessizliği bozdu.

"Geleceğin için planladığın her şey bir anda yanıp kül olsaydı ve elinden hiçbir şey gelmeseydi ne yapardın?"

Bu ağır soru karşısında huzursuzca ellerimin üzerinde kıpırdandım. "Yeni bir gelecek bulurdum sanırım."

"Ya öyle bir gelecek hiç yoksa?"

Oturduğum yerde doğrulup bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve yanağımı dizlerime yasladım. "Neler oluyor, Jamie?"

Yutkundu, ay ışığının çenesine düşürdüğü gölge sayesinde bu hareketini net bir şekilde görebiliyordum. Gözlerinin ne kadar yorgun, ne kadar üzgün ve ne kadar mağlup göründüğü gerçeğini zihnimden atamıyordum. Jamie tam burada, yanımda oturuyordu ama yine de kilometrelerce uzakta gibiydi.

"Bazı şeyler çok zorlaştı, anlıyor musun? Yani üniversitedeyiz ama ekonominin şu an ne halde olduğunu göremeyecek kadar da kör değiliz. Yine de bunun beni doğrudan etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım tam da kendimizi yenilmez hissettiğimiz o yaştayız. Sanki hiçbir şey bize dokunamazmış gibi... Ama dokunabiliyormuş." Başını iki yana sallayıp üzerimizdeki battaniyenin kenarından sarkan ipleri çekiştirmeye başladı. "Babamm şirketi batıyor. Hem de çok hızlı. Bense buradayım. Kaliforniya'da, lanet olası bir *üniversitede*. Onu kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmiyor ama bir yandan da hâlâ tamamen ona bağımlıyım."

Elim benden bağımsız bir şekilde hareket ederek eline uzandı. Avucunu açarak tutuşumu karşıladı ve ellerimiz kenetlendiği anda tıpkı otoparkta yaptığı gibi beni sımsıkı kavradı. Jamie o gece tutunduğu her şeyi amansızca, hiç çekinmeden kavrıyordu.

"Durum ne kadar kötü?"

"Çok kötü," dedi boğuk bir sesle. Elimi biraz daha sıktığında ona iyice yaklaşıp başımı omzuna yasladım.

"Her şeyin düzelme şansı hiç yok mu?"

Omuz silkti. "Her zaman bir şans vardır herhalde."

"O zaman buna odaklan," dedim ve gözlerimi dalgalara çevirip kokusunu içime çektim. "Jamie, o şirketi baban kurdu. Yirmi altı yaşından beri de şirket onun bir parçası. Oraya ömrünü verip her şeyini adadı. Ufak bir ekonomik krizin onun hayalini, gözü gibi baktığı eseri yok edebileceğine gerçekten inanıyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "İmkânı yok. Çünkü

Shaw ailesi pes etmez, savaşır. İstediğiniz -*gerçekten* istediğiniz- bir şeyi gördüğünüzde peşinden gidersiniz. Hepiniz böylesiniz. Ve baban da şirketi ayakta tutmanın bir yolunu mutlaka bulacak. Onun için başka bir seçenek yok."

"O kadar basit değil," diye itiraz etti Jamie boştaki eliyle battaniyenin iplerini çekiştirmeye devam ederken. "Şirketler teker teker batarken kimsenin üst düzey muhasebecilere ihtiyacı kalmıyor. Ellerinde kalan az sayıdaki müşteri de kendi sonlarıyla savaşmıyorsa, çok daha ucuz seçeneklerin peşine düşüyor."

"Tamam ama bu ekonomik kriz sonsuza dek sürmeyecek. Eğer baban birazcık dayanabilirse-"

"Peki ya dayanamazsa, B?" Jamie bana döndü, sesinde bariz bir çaresizlik ve öfke vardı. "O zaman ne olacak?"

"O zaman sıfırdan başlar, *Jamie*." Ben de yerimde dikleşip ona döndüm. "Sen de öyle yaparsın. Bir yolunu bulursunuz çünkü hayat dediğin şey tam olarak budur. Seni kıyıya taşıyacak o kusursuz dalgayı bulana kadar denize açılmak ve sularla boğuşmaktır."

"Sıfırdan başlayabilir miyim hiç bilmiyorum," dedi umutsuzca. Sesindeki parçalanmışlık hissi beni harekete geçirmeye yetmişti. Gözlerime bakmak zorunda kalacağı şekilde tam karşısına geçip oturdum. Jamie'yi hep dertsiz tasasız görmeye alışkındım. *Sörf yaparken, arabasını sürerken ya da kampüsteki her sarışının aklını başından alırken...* Onu böyle kırılgan bir anın içinde yakalamak çok nadirdi ve ben gerçek Jamie'yi yeniden yüzeye çıkarmayı her şeyden çok istiyordum.

"Lisedeyken Noel gecesi sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?" Bu sözümle kaşlarının arasındaki o gergin çizgi yumuşadı ve başını salladı. "O zaman ne kadar ciddiysem, şimdi çok daha ciddiyim. Henüz üniversite ikinci sınıfta olmana rağmen şimdiden iki staj bitirdin. Üstelik normalde yüksek lisansa kadar dönüp bakmana gerek olmayan mali müşavirlik sınavına

hazırlanmaya başladın bile. Derslerde derece yapıyorsun, şehir merkezindeki o havalı etkinliklerin hepsine katılarak kendine şimdiden çevre ediniyorsun. *Başarıyorsun*, Jamie. Tıpkı babanın yaptığı gibi kendi hayallerini gerçekleştiriyorsun. Bu ekonomik kriz geçip gidecek ve ne olursa olsun, sen yine üstesinden geleceksin. Çünkü sen böyle birisin."

Altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, gözlerini ellerimin onunkileri kavradığı noktaya dikmiş halde dediklerime kafa sallıyordu. "Haklısın. Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin," dedim ellerini sıkarak.

Gözlerimin içine baktı, burun delikleri genişlemişti. "Korkmadığımı söyleyip yalan atacak değilim ama bunu yapabileceğimi söylediğinde sana inanıyorum. Her şeyin düzeleceğini söylediğinde sana güveniyorum."

"Güzel. Çünkü zamanın yüzde doksan yedisinde falan haklıyım."

Bu iğrenç şaka girişimime karşılık dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. *İşte burada*, diye düşündüm. *İşte benim Jamie'm.*

"Sanırım bu yaz eve döneceğim, babama işleri yoluna koyması için yardım etmeye çalışacağım."

"Dönmelisin. Senin için harika bir deneyim olur. Hem babanın da seni yanında görmekten çok mutlu olacağım biliyorum."

"Benimle gelir misin?"

Sorusu göğsümdeki bütün nefesi çekip aldı. Sanki o ana kadar karanlık bir sahilde onunla baş başa olduğumu tamamen unutmuştum. Ellerimi ellerinin arasından çekip kucağımda birleştirdim. "Yaz için ne yapacağımı henüz ben de bilmiyorum. Ama bensiz de gayet iyi idare edersin."

"Son zamanlarda kendini geri çekiyorsun," diye fısıldadı Jamie. Bu konuşmayı yapmaya hiç hazır olmadığım için başımı iki yana salladım. "Farkındayım, çekiyorsun. Bana yalan söyleme."

"Sana hiçbir zaman yalan söyleyemedim."

"O zaman bana neler olduğunu anlat."

İç çektim. Jamie'nin konuyu değiştirmeme izin verme ihtimalini hesaplamaya çalışıyordum ama bu meseleyi öylece kapatmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Yine de bir yanım bu konuyu konuşmaya, ondan neden uzak durduğumu anlatmaya hazırdı. Belki her şeyi dürüstçe ortaya dökersem kararıma saygı duyardı. Belki beni anlardı.

"Ethan seni bir tehdit olarak görüyor sanırım." Jamie'nin gözleri duydukları karşısında büyüdü. Hızlıca başımı iki yana salladım. "Yanlış ifade ettim. O sadece... Bilmiyorum. Seninle rekabet etmek zorundaymış gibi hissediyor. Ve ona böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Şu anda sadece onunla olan ilişkime odaklanmam gerekiyor ve o beni sürekli başka bir adamla vakit geçirirken görürken bunu yapamam."

"Ama biz *biziz*," diye itiraz etti Jamie. "Biz her zaman bizdik."

"Öyle miydik gerçekten?" diye karşı çıktım kirpiklerimin altından ona bakarak. "Bana kalırsa her zaman biz vardık, bir de hayatımızdaki diğer insanlar." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olsam da onları geri alamazdım.

Jamie'nin gözlerindeki o yeşilimsi altın renk ayın parlak ışığı altında alev alev parlıyordu. Ancak tam o anda bakışları değişti. Az önce gözlerinde olan o savunmasızlığın yerini doymak bilmez, arzulu bir açlığa bırakışını adeta ağır çekimde izledim.

"Şu an sadece biz varız," dedi kısık bir sesle.

"Jamie..."

"Bana asla yalan söyleyemeyeceğini söylemiştin."

Etrafımızdaki hava giderek daralıyor, resmen alev alıyordu. "Söyleyemem."

"O zaman bana doğruyu söyle, B," diye üsteleyip kucağımda sakladığım ellerime uzandı. Bileklerimden tutup beni kendine

doğru çekti. "Baş başa kalmamızdan asıl korkan kişi Ethan mı, yoksa sen misin?"

Sorumun cevabını beklerken çenesi seğirdiğinde nefesimin kesildiğini sandım.

"İkimiz de."

Dudaklarını yaladı. "Neden?"

Burnumdan aldığım her bir nefes sanki zehirliymiş gibi, sanki bir sonraki nefesim sonuncusu olacakmış gibi içimi yakıyordu. "Çünkü senin yanındayken kendime güvenmiyorum."

Jamie gözlerini sımsıkı kapatıp burnundan sert bir nefes verdi. Sağ eli elimi bırakıp kolumdan yukarı tırmandı ve boynuma yerleşti. Gözlerini hızla tekrardan açtığında bakışları artık çok daha tehlikeli, arzulu ve açtı.

Jamie bana yaklaştıkça geri çekildim, ta ki en sonunda o önümde diz çökmüş halde kalana kadar.

"Şu an seni öpsem bana kızar mıydın?"

"Evet," diye yalan söyledim az önceki dürüstlük iddiamın tam tersini kanıtlayarak. Beni öpmesini istiyordum. *Tanrım*, beni öpmesini her şeyden çok istiyordum. Bana bu kadar yaklaşması karşısında tek yapabildiğim geriye kaçmaya çalışmaktı. Fakat erkek arkadaşı olan normal bir kız buna sinirlenirdi. Zaten o soruyu da bu yüzden sormuş ve ben de yalan söylemiştim. İçimde kalan son ahlak kırıntısına tutunmaya çalışıyordum ama Jamie bir sonraki cümlesiyle o kırıntıyı da kaldırıp attı.

"O zaman umarım beni daha sonra affedersin."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, onu durdurmak için ağzımı açsam da artık çok geçti. Dilinin benimkine ilk temasıyla kelimelerimi hapsetti. Öpücüğün etkisiyle nefesim kesildi, ona karşılık vermek için dizlerimin üzerinde doğruldum. Jamie bu hareketimle birlikte inleyerek ellerini kazağımın altına soktu ve belimi kavradı.

Beni öpmeye devam etmek için izin istemedi. Gerek de yoktu. Kapüşonlusunu çekiştirip duruyor, onu daha yakından hissetmek istiyordum. Diline, dokunuşuna, kokusuna ihtiyacım vardı. Dişlerini boynumdan aşağı kaydırmak için öpücüğümüzü kısa süreliğine kesti, ellerini belimden yukarı doğru kaydırdı ve başparmakları sutyenimin danteline sürtündü.

Kalbim göğüs kafesimin içinde kontrolden çıkmış gibi çarpıyordu. Jamie parmaklarını dantelin kenarında gezdirdikten sonra beni tekrar kavradı. Bu kez yüzüm okyanusa dönük olacak şekilde beni çevirdi. Dengemi kaybedip geriye, göğsüne doğru yaslandığımda dudakları yeniden boynumu buldu. Dişlerinin arasına aldığı hassas tenimi ısırıp emdiğinde başımı arkaya atarak inledim.

"Eksikliğini çektiğin tutku bu muydu?" diye sordu dudakları kulağımın hemen altındayken. "Bu acele, bu sabırsızlık mı?" Vücudum baştan aşağı ürperdi. Başparmaklarını sutyenimin altına geçirirken kulakmememi ağzının içine alıp emdi. Sutyenimi çıkarmadan sadece göğüslerimi açığa çıkaracak kadar yukarı itti ve büyük elleriyle ikisini de kolayca kavradı. Meme uçlarımı hafifçe çimdiklediğinde sırtımı ona yasladım. Sertliğinin kalçama baskı yaptığını hissedebiliyordum. Jamie hırıltılı bir nefes aldı. Elleri buz gibi olmuştu ama öpücükleri hâlâ yakıcıydı. "Çünkü şu an ellerimi üzerinden çekmeyi hayal bile edemiyorum."

Jamie'nin sözleri bütün direncimi kırarken altdudağımı ısırıp dişlerimi yavaşça üzerinde gezdirdim. Tamamen savunmasız, çıplak kalmıştım. Ellerinden yayılan güç tüm benliğimi sararken bütün çekincelerimden arınmış, ona teslim olmuştum.

Doğrusu, Viski'den aldığım ilk tat hiçbir şeydi. Peki ya ilk *shot*'ım? Çocuk oyuncağıydı. O güne kadar hep kendimi tutmuş, çok fazla içmekten korkarak o ince çizginin üzerinde hassas bir denge tutturmaya çalışmıştım. Ama işte buradaydım. Sonum gelmişti. Çakırkeyiflikten körkütük sarhoşluğa giden o düşüşün

her bir anını ruhumda hissediyordum. Tamamen kendimden geçmiştim ve tek istediğim sonsuza dek böyle hissetmekti.

Jamie göğüslerimi serbest bıraktı, bir elini saçlarımın arasına dolayarak dudaklarımı kavrayana kadar başımı geriye doğru çekti. Daha yüksek sesle inledim. Diğer eli yavaşça aşağı kaydı, kazağımın altından tenime dokunup eşofmanımın belinden taşan çamaşırımın kenarını buldu. Parmakları kumaşın altına sızıp kasıklarımın üzerinde tutkulu bir iz bırakırken ona doğru kıvrıldım. Elini saçlarıma dolayıp başımı arkada sabit tuttu ve beni tamamen dokunuşunun insafına bıraktı.

Gelecek o büyülü dokunuşu bekleyerek kıvranıyordum. Kendime destek olmak için ellerimi uyluklarına yaslamıştım. Elini daha da derine daldırdı, ardından aniden geri çekip göğsümü tekrar avuçlamak için yukarı kaydırdı. Sabırsızlıkla inleyip elini yakaladım ve eşofmanımın içine sürükledim. Dudaklarımdan ayrılmadan sırıttı, altdudağımı dişlerinin arasına alıp çektikten sonra hafif bir sesle serbest bıraktı. Elini iç çamaşırımın içine yönlendirdim. Parmakları uyluklarımın arasından içeri sızdığı an ikimiz birden inledik.

"Siktir," diye soludu Jamie. Kendimi desteklemek için elimi geri atarken beni tekrar öptü. Parmaklarını ıslaklığımda aşağı doğru kaydırdı ve tek parmağını yavaşça içime soktu. Tırnaklarımı eşofmanının kumaşına geçirip uyluklarım sıktım. Acele etmeden, yavaşça ilerliyordu. O tek parmağıyla her defasında daha da derine ulaşıyordu. En sonunda ikinci parmağını da içime daldırdığında bu hissin yoğunluğuyla öpüşmemizi kesip yüksek sesle çığlık attım.

"Şşt," diye emretti, çığlığımı bastırmak için elini saçlarımdan çekip ağzımın üstüne kapattı. Parmaklarını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Ardından elimi arkaya, bacaklarının arasına kaydırarak eşofmanının üzerinden onu kavradım. Jamie başını geriye

atıp aletini sertçe elime bastırarak inledi ama tam o anda, elleri birden üzerimden kayboldu.

Bir anda boşluğa düşen bedenim yokluğuyla sarsıldı. Dizlerimin üzerinde ona doğru döndüğümde tişörtünü çoktan sıyırdığını gördüm. O kıyafetlerinden kurtulurken ben de hızlıca üzerimdekileri çıkardım. Aramızda uçuşan kıyafetlerin engeli dışında bakışları bir an olsun benimkilerden ayrılmamıştı.

Boxer'ını da indirdiğinde onu öylece görmek nefesimi kesti, zorlukla yutkundum. O da göğsü hızla inip kalkarak bana bakıyordu. Sonra gözlerimiz yeniden buluştu ve birbirimizin üzerine atıldık.

Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu üzerime, kendime doğru çektim. Bacaklarımın arasına rahatça yerleşti. Elini uzatıp ani bir hamleyle üstteki battaniyeyi yakaladı ve kalçalarımızın birleştiği yerin üzerine doğru çekti. Ardından sertliğini ıslaklığım boyunca ağır ağır gezdirdi.

Aklına bir şey gelmiş gibi aniden yavaşladı, daha yumuşak ve daha uzun öpücüklerin arasında derin nefesler almaya başladı.

"Yavaşlamamız lazım," diye fısıldadı.

"Asla."

Dudaklarımın üzerinde hafifçe sırıtıp öpücüklerimin hızını kesti. "Yanımda... yok." Geri çekilip göğüslerimiz hızla inip kalkarken tepeden bana baktı. Ay ışığı arkasından vuruyor, güçlü çene hatta gökyüzünün koyu maviliğine karşı iyice belirginleşiyordu. "Korunmamız yok."

Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi. "Sorun değil." Topuklarımı kalçasının sert kaslarına bastırıp aramızdaki mesafeyi kapatmak için kalçamı tekrar kaldırdım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve temizim. Ya sen?"

"Ben de."

Kelimeyi sanki bir küfürmüş gibi söylemişti. Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken gözlerini sımsıkı kapattı ve alnını alnıma yasladı.

"Jamie," diye soludum ellerimi boynuna dolayıp dudaklarını yeniden benimkilere yaklaştırırken. "Beni öptüğün için seni affedebilirim ama tam şu anda durursan seni asla affetmem."

Derinden, boğuk bir inilti çıkarıp öpücüğüme karşılık verdi. Ardından bir uzmanın o sakin ve sarsılmaz tavrıyla içimi doldurdu. Birlikte cehenneme doğru yuvarlandık.

Ağızlarımız birbirine mühürlenmiş halde ikimiz de derin bir nefes aldık. Ellerim boynunu kavrıyor, onun kollarıysa iki yanımda bana destek oluyordu. Bu kez çok daha yavaşça geri çekildi ve ardından yeniden içime girdi. İlkinden daha derine ulaşmıştı.

"Tanrım, *B*," diye tısladı Jamie. "Bunun nasıl bir his olacağını, seni altıma almayı, beni sarmaladığını hissetmeyi o kadar çok hayal ettim ki... Ama o hayaller gerçeğin yanından bile geçemezmiş. Ben..." Başını iki yana sallayıp hareketlerini biraz daha hızlandırdı. Uyluklarının, sırtının ve omuzlarının her bir hareketiyle darbelerini tüm benliğimde hissediyordum. Bacaklarımı beline daha da sıkı doladım. "Ben bir daha asla-"

"Biliyorum," diyerek lafını kestim çünkü gerçekten biliyordum.

O bir daha asla eski Jamie olmayacaktı, ben de asla eski ben.

Üç ayrı viski üreticisine en iyi viskinin hangisi olduğunu sorsaydınız, üç farklı cevap alırdınız. Bazıları viskisini tatlı severdi; bal ya da meyve aromalarıyla harmanlanmış, buzun üzerinde yumuşakça kayan cinsten. Bazıları da keskin baharatlar ve naneyle harmanlanmış sert viskileri tercih ederdi. Peki ya ben? Ben şahsen viskinin yakanını severdim -yavaşça, içten içe- ve insanı tamamen ele geçiren cinsten olanını.

Ve o gece, şişeyi son damlasına kadar tüketirken bedenimin her bir santiminin alev alev yandığını hissettim.

Jamie acele etmemiş, bana neyin iyi gelip gelmediğini tek tek keşfetmişti. Bedenimi ezberlemiş, tenimi tatmış ve beni o geceden önce hayatımda hiç tatmadığım bir tutkuyla tanıştırmıştı. Önce ben boşalmıştım. Onu sıkıca kavrarken battaniyenin kenarındaki kumları avuçlamıştım. Jamie de çok geçmeden beni takip etmişti. Tamamen darmadağın olurken dudaklarından dökülen ismimi duymak neredeyse yeniden kendimi kaybetmeme sebep olacaktı.

Yeryüzüne geri dönen o merdivenleri tırmanırken beni göğsüne sıkıca bastırmıştı. Hâlâ içimdeydi, gözlerini gözlerimden ayırmadan beni usulca öpüyordu. Sanırım Jamie de o gece beni yudum yudum içine çekiyordu. *Acaba ben de onun içini yakıyor muydum? Acaba bu yangın onun da hoşuna gidiyor muydu?*

Görüldüğü üzere bu bağımlılık soğuk bir şubat gecesinde, Kaliforniya'daki özel bir plajın incecik kumları üzerinde doğmuştu. O anda, bir battaniyenin altında kollarının arasındayken kendimi bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordum. Ama hepimizin daha küçük yaşta öğrendiği gibi yükselen her şey, günün birinde aşağı düşmek zorundaydı...

Ve biz öyle bir çakılmıştık ki...

SEKİZ
Sek

ERTESİ SABAH KENDİME GELDİĞİM O İLK ÜÇ dakika boyunca mutlak bir mutluluk içindeydim.

Yatakta uzanmış, kollarımı yukarı doğru iyice esnetip parmak uçlarımı gererken yüzüme uykulu bir gülümseme yerleşti. Üzerimde tatlı bir yorgunluk vardı. Hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak içim sızlıyordu. Daha fazlasını istiyordum, dün geceyi tekrar yaşamak istiyordum. *Sonsuza dek* o anının içinde kalmak istiyordum.

Üç dakikanın ardından gözlerim aniden açıldı ve içime akşamdan kalma sersemliği gibi dehşetli bir kasvet çöktü.

Yatakta doğruldum, bir elimle çarşafları sımsıkı kavrarken diğeriyle alnımı tuttum. Odamın içinde gözlerimi gezdirirken saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Jamie'yle geç -fazlasıyla geç- saate kadar dışarıdaydık. Beni bıraktığında güneş çoktan doğuyordu. Eve dönüş yolunda ikimiz de konuşmamıştık. Her ne kadar yol boyunca elimi hiç bırakmamış olsa da aklından neler geçtiği hakkında endişeliydim. Ethan'a karşı suçluluk mu hissediyordu? İlk hamleyi yaptığı için pişman mıydı? Yoksa o da yaptığımız şey ne kadar yanlış olursa olsun, benim gibi hayatın tadını sonuna kadar çıkarmış olmanın sarhoşluğu içinde miydi?

Cevabı bilmiyordum, üstelik beni bıraktığında hava aydınlandığı için ne bir öpücüğü ne de bir sarılmayı göze alabilmiştik. Sadece elimi sıkmıştı. Ardından parmaklarını çekmiş, yurduma doğru gizlice ilerlememi izlemişti.

Telefonuma uzandığımda saate bakıp homurdandım. *13.42.*

Sosyoloji dersimi kaçırmıştım ve kıçımı kaldırıp yirmi dakikadan kısa bir sürede kampüsün öbür ucunda olmazsam İngilizce Kompozisyon I dersini de kaçıracaktım.

Yataktan fırladım. Saçlarımı gelişigüzel bir topuz yapıp hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra elime geçen ilk kot pantolonla uzun kollu tişörtü giydim. Her ne kadar acelem olsa da zihnimde dönüp duran düşünceleri bastıramıyordum.

Sırt çantamı omzuma atarken telefonumu tekrar çıkardım ve Jamie'den mesaj gelmiş mi diye kontrol ettim. Hâlâ gelmemişti... Sabahtan beri karnımın derinliklerinde hissettiğim o huzursuzluk, şüphe ve endişenin de içeri süzülüp kendine yer açmasına fırsat verdi.

Dün gece muhteşemdi ve Jamie de son derece samimi görünüyordu. Ama düşüncelerime engel olamıyordum... *Ya her şey bir oyundan ibaretse? Ya hamlesini yapmadan önce bana içini dökmek de dahil olmak üzere her şeyi planladıysa?*

Aklımdan geçerken bile bunların doğru olamayacağını biliyordum. Ama doğru olabilecek asıl şey, Jamie'nin dün geceyi bir *hata* olarak görmesiydi. Ya da daha kötüsü, dün gecenin onun için hiçbir anlam ifade etmemesiydi. Belki de beni düşünmüyordu. Muhtemelen bu yüzden mesaj atmamıştı.

Ya da hâlâ uyuyor.

Belki de oryantasyon günü tanıştığım Melanie'nin sutyenini fırlatıp atmakla meşguldü.

Belki de sadece derste. Cuma günleri dersi var mı ki?

Hayır. Kesinlikle yatak başlığına yeni bir çentik daha atıyordu. Dün gece benim için attığı o çentiğin hemen yanına.

Olduğum yerde kaldım.

Bir saniye, bugün cuma mı?

Alnıma sertçe vurup elimi yavaşça yüzümden aşağı kaydırdım, dudaklarımın üzerinden geçerken işaretparmağımı ısırdım.

Benim cuma günleri dersim yoktu ki.

Kendi kendime söylenerek yurda dönmek için ilerledim ama kahve dükkânının önünden geçerken yolumu değiştirdim. Kesinlikle kafeine ihtiyacım vardı. Resmen aklımı kaybediyordum.

Yürüyüşüm yavaşlasa da kafamın içinde durmaksızın dönen düşünceler aksine daha da hızlanmıştı. Nasıl oluyordu da dün gece her şey doğru hissettirirken şu an her şey bu kadar yanlış gelebiliyordu? Nasıl oluyordu da Jamie'nin kollarındaki o güven hissi, birkaç saat yalnız uyuduktan sonra aniden yok olup gidebiliyordu?

Abartılı bir nefes verdim. Bu işkenceye son verip ona ilk mesajı atan taraf olmaya karar vermiştim. Ama parmaklarım klavyenin üzerinde durduğunda ne diyeceğime dair en ufak bir fikrimin olmadığını fark ettim.

B: *Vay canına. Ertesi sabah bana kahvaltı bile ısmarlamadın. Tam bir hayal kırıklığı.*

Çok ezikçe. Sildim.

B: *Şey... dün gece eğlenceliydi.*

Ah... Fazla çaresiz. Başımı iki yana sallayıp tek bir kelimede karar kıldım.

B: *Selam.*

Boğazım düğümlendi, düğmeye bastığım an artık mesajı geri alamayacağımı biliyordum. İçimden bir ses abarttığımı, deli gibi davrandığımı ve birkaç dakika içinde bana cevap yazacağını söylüyordu. Ama sesi daha gür çıkan öteki tarafım, Jamie Shaw söz konusu olduğunda hiçbir şeyin asla kesin olamayacağını haykırıyordu.

Vücuduma acilen kafein sokma arzusuyla kahve dükkânına çıkan yürüyüş yolunu döner dönmez telefonumu arka cebime tıktım. Ancak Jamie'nin kapıdan dışarı adım attığını gördüğümde olduğum yerde kalakalmıştım.

Öğleden sonranın bu saatinde hava o kadar da soğuk değildi, hatta Jamie ceketini çoktan çıkarıp tek koluna asmıştı bile. Diğer kolunu ise bu dönemin başlarında birlikte olduğu kızlardan birinin omuzlarına rahatça dolamıştı. Sanırım adı Tina'ydı ama emin değildim. Açıkçası umurumda da değildi. O an tek önemli olan, kız başım geriye atıp kahkahalarla gülerken Jamie'nin dudakları boynuna fazlasıyla yakın bir halde ona sırıtmasıydı.

Soğuk parmak uçlarımdan boynumun sıcaklığına doğru tırmanan o iğrenç hissi üzerimden atmaya çalışarak yutkundum. Fakat Tina ikisi de kahkaha atmaya devam ederken elini usulca Jamie'nin göğsüne koyduğunda, gördüğüm şeyin masum olduğuna dair kendimi ikna etmek için içimde verdiğim tüm savaşı kaybettim.

Kusacaktım.

Jamie beni görmeden önce kitapçının kapısından içeri daldım ve gözüme çarpan ilk çöp kutusuna doğru koşup öğürdüm. Midem zaten bomboş olduğundan bu canımı yakmaktan başka bir işe yaramamıştı. Birkaç kız benden uzaklaşırken kasiyerlerden biri iyi olup olmadığıma bakmak için aceleyle yanıma koştu. Adamı elimle savuşturup dengemi sağlamak için bir anlığına çöp kutusuna tutundum, sonra vakit kaybetmeden kendimi yeniden dışarı attım.

Attığım her adım ayak tabanlarımdan yukarı süzülüp hâlâ onun yüzünden sızlayan bacaklarımın arasına kadar titreşiyordu. Yürürken başparmaklarımı sırt çantamın askılarına geçirip onları daha sıkı çektim. Hayatımda hiç böyle bir anksiyete yaşamamıştım; insanı felç eden, mantıklı her bir düşünceyi kavramayı kelimenin tam anlamıyla imkânsız kılan türden.

Jamie mesajıma geri dönmemişti. Ne yurda yürürken, ne o gecenin ilerleyen yürürken ne de yorganıma sarılmış halde telefona bakıp hislerimin beni yanılttığını kanıtlayacak bir şeyler -herhangi bir şey- umut ederken...

Beni rahatlatacak o haber hiç gelmemişti. Midemde hissettiğim huzursuzluk, anksiyete ve şüphenin koptuğu o çılgın partiyi dağıtacak kimse yoktu. Hemen ardından suçluluk duygusu da aralarına katılmıştı ve artık içeride sadece tek bir kişilik yer kalmıştı. Cenin pozisyonu alıp gözlerimi sımsıkı yumdum, hafifçe sallanarak umuda tutunmaya çalıştım.

En sonunda gece yarısını henüz geçmişken beklemekten vazgeçtim. Titrek bir nefesle birlikte pişmanlık da içeri sızıp o son boşluğu ele geçirdi.

O gece gözüme hiç uyku girmedi.

Ertesi gün erkenden kendimi yataktan kazıyarak kaldırdım. Gece üzerimde kalmasına izin verdiğim kum ve Jamie'nin kokusunu duşta yıkayıp akıttım. Bir önceki gün resmen deli gibi davranmıştım ama artık üzerime yeni bir dinginlik çökmüş, midem bile sonunda durulmuştu. Hatta neredeyse uyuşmuş gibiydim. Bedenim tüm bu yaşananların acımasız gerçekliğine uyanmakta isteksiz davranıyordu.

Bir hataydı.

Anın sıcaklığıyla yapılmış, aptalca bir mantık tutulmasıydı.

Ve bunda bir sakınca yoktu.

Jamie'nin yaşananları hiç umursamadığı açıkça ortadaydı. O zaman ben neden umursayacaktım ki? Belki de sadece genç ve toy olduğum için durumu gerektiğinden fazla büyütüyordum. Alt tarafı birlikte olmuştuk, bu herkesin yaşadığı sıradan bir şeydi.

Jamie'nin üstümdeki izlerini kazırken bu sözleri bir nakarat gibi defalarca tekrarlayarak tenime işledim. Onun her bir katmanı ayaklarımın dibindeki suyla birlikte süzülüp giderken altında pusuya yatmış diğer katmanları keşfettim: *Suçluluk, utanç, korku ve acı.*

Üzerimi giyinip saçlarımı yaptığım sırada artık en büyük endişem Ethan'dı. Akşam gideceğimiz sahil partisinden önce son dakika seçim hazırlıkları için beni evlerine çağırmıştı ve onun yüzünü görecek olma fikri ödümü koparıyordu. Jamie'yle benim hakkımdaki gerçekleri ona anlatmaya karar vermiştim ama bu, ortada *Jamie ve ben* olduğunu sandığım zaman için geçerliydi. Şimdiyse öyle bir şey olmadığını, nasıl bir hata yaptığımı anlamıştım ve Ethan'ı da kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Bunun beni iğrenç bir insan yaptığını biliyordum. Onun gerçeği bilmeye hakkı olduğunu, benim de bu gerçeğin doğuracağı her türlü sonuca katlanmam gerektiğini *biliyordum* ama bu yine de olacaklar hakkındaki hislerimi hafifletmiyordu. Son bir buçuk günde yeterince hata yapmıştım ve ıstırap dolu, uykusuz geçen bir gecenin ardından tek istediğim sonunda doğru bir şey yapmaktı.

Ona anlatmak zorundaydım, bunu yaptıktan sonra da başıma gelecek her şeyi kabullenmeliydim.

Kampüsteki en sevdiğimiz *taco* dükkânına giderek öğle yemeği için paket yaptırıp Ethan'ın yanına doğru yola koyuldum.

Attığım her adımda zihnime bir yalanın tohumunu ekiyor ve onu suluyordum.

Sadece bir hataydı. Sorun yok. Hayatta böyle şeyler olur. Büyütülecek bir şey değil.

Buna gerçekten inanıyor muydum, yoksa beni asıl duygularımdan korumasını umarak tuğla üstüne tuğla atıp bir duvar mı örüyordum emin değildim.

Ama o sözleri, düşünceleri durmadan tekrarladım, tuğlaları dizdim ve en üstünü de dikenli tellerle çevreledim.

Ben *iyiydim.*

Yedek anahtarımı kullanıp içeri girdiğimde buna neredeyse inanmıştım.

"*Taco* getirdim!" diye seslendim arkamdan kapıyı ayağımla kapatıp elimdeki iki torbayı havaya kaldırarak. İçeri girer girmez Jamie'nin odada olduğunu hissetsem de o tarafa bakma riskini göze alamadım. Bunun yerine gözlerim Ethan'ı buldu. Gülümsemesini görmek içimi ısıtmıştı.

"Ciddi olamazsın."

Başımı sallayıp kucağımdaki her şeyi tezgâhın üzerine bıraktım. Ardından bir poster yığınının yanında bağdaş kurmuş oturan Shayla'ya el salladım. "Gayet ciddiyim."

O da oradaydı, köşede Shayla'nın bir yandan materyalleri düzenlerken bir yandan bilgisayarının tuşlarına bastığı yerin hemen yanındaydı. Yine de bakışlarımı ona çevirmedim.

Ethan yerden kalkıp hızla yanıma geldi. Beni kollarının arasına alıp uzun, ağır ve ateşli bir öpücükle selamladı. "Evlen benimle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Kıkırdadım ama dudaklarım hâlâ Viski yüzünden şişken onları öpmesiyle içimi amansız bir suçluluk dalgası kapladı. Poşetleri karıştırmaya başlamadan önce onu şakacı bir tavırla geriye doğru ittim.

"Ben şunları hazırlayayım. Siz ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Sadece envanteri gözden geçirip haftaya yapılacakların planını çıkarıyoruz ki, bu akşamki partide şu seçim işini tamamen *unutup* biraz eğlenebilelim."

Shayla, "İşte bu!" diye bağırdığında kıkırdadım.

Dudaklarımdaki tebessüm zayıftı, Ethan'a doğru bir adım daha yaklaşırken içim içimi kemiriyordu. "Konuşmak için bir dakikan var mı? Sana... sana bir şey söylemem gerek."

Kaşları çatıldı, elleri kollarımı bulup beni rahatlatmak ister gibi şefkatle okşadı. "Her şey yolunda mı, bebeğim?"

"Evet, iyiyim," dedim yutkunarak. "Sadece konuşmamız gereken bir şey var."

"Tamam," dedi gözleri benimkiler arasında gidip gelirken. Omzunun üzerinden arkaya, Shayla'ya doğru bir bakış attı. "Akşamın ilerleyen saatlerinde konuşsak olur mu? Gerçekten partiden önce tüm bunları yetiştirmeye çalışıyoruz. Tabii iyi olduğundan eminsen ve biraz bekleyebilecek bir şeyse?"

O hâlâ odanın köşesinden bana dik dik bakıyordu. Ethan cevabımı beklerken Jamie'nin bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyordum.

"Evet, tabii. Bekleyebilir." Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Siz işinize dönün. Ben de herkese bir tabak hazırladıktan sonra yardıma gelirim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Shayla'nın yanına, yere geri dönüp oturmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Kafa kafaya verip ekrandaki bir şeyi işaret ederek sayılardan konuşmaya başladılar. Ben de ancak o zaman gözlerimin Jamie'ye doğru kaymasına izin verdim.

Yüzü taştan bir duvar gibiydi, çatık kaşlarının altından bana diktiği gözlerinde amansız bir keskinlik vardı. Gözlerimin onun ağzına, düz bir çizgi halinde gerilmiş dudaklarına kaymasına

izin verdim. Ardından yutkunup arkamı döndüm ve tabak almak için dolaba uzandım.

Buraya yıkılmış bir halde geleceğimi mi sanıyordu? Ağlayıp sızlayarak neden hiç mesaj atmadığını, neden aramadığını sormamı mı bekliyordu? İpleri elinde tuttuğunu sanıyordu, belki de gerçekten öyleydi ama bunu ona belli etmemeye sonuna kadar kararlıydım.

Sadece bir hataydı. Sorun yok. Hayatta böyle şeyler olur. Büyütülecek bir şey değil.

Gerçek olmalarını dileyerek aynı düşünceleri tekrar tekrar içimden geçirdim, kendimi buna inandırmaya zorladım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Sesinin gürlüğüyle irkildim, raftan indirdiğim tabaklar elimde titreyip çınladı.

"*Taco* hazırlıyorum. İster misin?" İçinde malzemelerin olduğu paketleri tek tek açarken gözlerimi ondan kaçırdım ve tabakları tezgâha dizdim.

"Aptala yatma, hiçbir zaman beceremezdin zaten."

"Sanki beni çok iyi tanıyormuşsun gibi."

"Evet, tanıyorum," dedi sesini yükselterek ve *taco*'ya uzanan bileğimi yakaladı. İkimiz de başımızı kaldırıp Ethan ve Shayla'ya baktık ama sanki odada hiç yokmuşuz gibi kendi dünyalarındaydılar.

"Seni *kahrolası derecede* iyi tanıyorum." Bu sefer sesini alçaltmıştı. "Senin neyin var?"

"Yok bir şey."

"B," dedi uyarırcasına. Bileğimi sertçe çekip elinden kurtardım.

"Yok bir şey. İyiyim ben."

"İyisin demek." Bunu o kadar ifadesiz bir sesle söylemişti ki...

Sıkıntıyla nefesimi vererek ilk *taco*'nun içini tavukla doldurup tabağa bıraktım. Ardından Jamie'ye döndüm. Beni ne kadar kırdığını fark etmemesi için yüzüme sert bir ifade yerleştirdim. "Aynen öyle. Şimdi bunları hazırlamama yardım edecek misin, etmeyecek misin? Etmeyeceksen aradan çekil."

Jamie keskin bir kahkaha patlattı. "Böyle iyi, arada olmak hoşuma gidiyor. Hatta galiba en sevdiğim yer tam olarak orası."

İmasına karşılık gözlerimi kıstım.

"Sana ne oldu böyle? Bir şey mi yaptım?"

"Neden öyle düşündün ki?" Hâlâ sakin ve umursamaz görünmeye çalışıyordum.

Alaycı bir ses çıkardı. Kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Ah, bilemiyorum... Daha otuz saat önce elimi bacaklarının arasına bastırıyordun, şimdiyse yüzüme bile bakmıyorsun. Belki bu yüzden olabilir mi?"

"Şşt!" diye çıkıştım, gözlerim anında Ethan'a kaydı. Hâlâ her şeyden habersiz oturuyordu. Ardından hızla tekrar Jamie'ye döndüm. O kadar yakınımda duruyordu ki, sözleri sanki içimi delip geçen alevler gibiydi. "Kes sesini. Bir hataydı."

Sözlerim ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi hızla başını geriye çekti. "Bir hata mı?"

"İkimiz de hassastık, duygusal bir andı. Hayatta böyle şeyler olur."

"Hayatta böyle şey-" Cümlesini bitirmedi bile. Ellerini havaya kaldırıp açık kahverengi saçlarının arasından hırsla geçirdi, ardından başının üzerinde kenetleyip öylece kaldı. Sonra ellerini tekrar serbest bıraktı, avuçları sertçe uyluklarına çarptı. "Tanrı aşkına, şu anda ne saçmalıyorsun? Ne söylediğinin farkında mısın? Şu haline bir bak, kendini *görüyor* musun? Titriyorsun, B."

Bana doğru uzanmaya yeltendiğinde geriye doğru kaçtım, belim tezgâha çarptı. "Gayet iyi görüyorum, teşekkürler. Geçen gece yaşananların dün gün ortasında Tina'yla kırıştırmana zerre engel olmadığını görecek kadar iyi görüyorum hem de."

Tam o anda gözlerinin içine baktım ve içindeki o hararetli tartışma isteğinin bir anda sönüp gidişini izledim.

"Ne? *Tina* mı?"

"Sorun değil, Jamie. İkinizi gördüm ama sorun yok. Aramızda yaşananlar... benim için de bir şey ifade etmiyordu zaten," diye yalan söyledim. "Yani sorun yok. Dediğim gibi, hayatta böyle şeyler olur." Bu konuşma da onunla işim de tamamen bitmişti.

Dönüp *taco*'ları tabaklara dizmeye devam ettim.

"Vay canına." Jamie başını iki yana salladı, ardından daha da yakınıma sokularak kişisel alanımı tamamen ihlal etti. "Ne *gördüğünü* sanıyorsun bilmiyorum ama gerçekten böyle hissediyorsan, kendini daha iyi hissetmek için o hastalıklı küçük zihninde bütün bu saçmalığı uydurmuş olmana sevindim."

Bununla birlikte uzaklaştı ve arkasını dönüp gitti. Odasına girip kapıyı arkasından gürültüyle çarpana kadar attığı her adımı, sırtındaki her bir kasın gerilişini izledim.

"Tanrı aşkına, nesi var bunun?" diye sordu Shayla.

Ethan da kaşlarını çatmış, aynı soruyu gözleriyle sorarcasına yüzüme bakıyordu. Omuz silkmekle yetindim.

"Galiba *taco* sevmiyor."

Shayla güldü, Ethan da ona zoraki bir tebessümle karşılık verdi. Ancak gözleri yeniden benimkileri bulduğunda bu kez o bakışlardaki suçlamayı açıkça hissettim. Görmezden gelmeye çalışarak *taco*'larını hazırlamayı bitirdim, iki şişe suyla birlikte götürdüm. Ardından kendi tabağımı hazırlayıp yanlarına oturdum ve seçim kampanyası planları hakkında konuşmaya başladım.

Kendi yurduma doğru yola çıktığımda saat neredeyse beş olmuştu. Attığım her adımda zihnim Jamie'nin sözlerinin ağırlığıyla eziliyordu. Aramızda yaşananlara karşı tamamen umursamaz görünmeyi kafaya koymuştum ama şimdi gördüğüm şeyin gerçekten de düşündüğüm şey olup olmadığından emin değildim. Peki öyle değilse, o zaman neden bana hiç mesaj atmamıştı? Neden aramamıştı? Neden aramızda yaşananların gerçek olduğuna dair içimi rahatlatacak *herhangi bir şey* yapmamıştı?

Hayatımda hiç zihnen bu kadar darmadağın hissetmemiştim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve nedenini açıklayamadığım bir sebepten dolayı bu konuyu konuşmak istediğim ilk kişi babamdı. Bir erkeğin fikrini almak istiyordum. Ama telefonumu çıkarıp rehberden onun ismini açtığımda duraksadım. Onun aslında bir erkek -gerçek bir erkek- olmadığını fark etmek kalbimi paramparça etti. Gerçek bir erkek, *bir adam* onun anneme yaptıklarını yapmazdı. Gerçek bir adam hatalarını üstlenir, af diler ve kızına borçlu olduğu o açıklamayı yapardı.

Babamın isminden çıkıp yerine Ethan'ınkini açarken midem yeniden bulandı. Parmaklarım bu akşamki sahil partisine gidemeyecek kadar kendimi halsiz hissettiğime dair o saçma mazeret mesajını yazıyordu ki, tanıdık bir ses adımı haykırdı. Başımı kaldırdım ve az kalsın elimdeki telefonu düşürüyordum. Yurt odamın kapısının önünde iki büyük valiz duruyordu ve hemen yanlarındaysa nerede görsem tanıyacağım o uzun, bronz bacaklar vardı.

"Sürpriz, sürtük!"

Jenna.

DOKUZ
Jack Daniel's

HAYATIMDA BİR MATARADAN HİÇ BU KADAR öfkeyle viski yudumlamamıştım.

Jenna bir yandan fıçıdan bardağını dolduruyor, bir yandan da kendisini dersten bırakmayı kafaya koyduğuna yemin ettiği profesörlerinden birini çekiştirip duruyordu. Bense hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. En yakın arkadaşım bana sürpriz yapmak için ülkenin öteki ucundan çıkıp gelmişti ama benim aptal beynim hâlâ inatla Jamie'yle dolup taşıyordu. Sinir bozucuydu. Onu düşünmek istemiyordum fakat bunu denedikçe başarması daha da imkânsız bir hal alıyordu.

Partiye henüz gelmemişti ve içimden bir ses benim burada olduğumu bildiği için gelmediğini söylüyordu. Buraya gelmekten başka çarem kalmamıştı, özellikle de Jenna çıkıp geldikten sonra. Yine de daha önce yaşananlardan dolayı hâlâ huzursuzdum.

Hangi ihtimalin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum. Bu gece başka bir yere gitmesi mi, sırf benim yüzümden evde kalması mı, yoksa bir anda gelip aynı anda hem onun hem Jenna'nın hem de Ethan'ın yanında bulunmak zorunda kalmam mı?

Mataradan bir yudum daha aldım.

"Kısacası benimle yatmak istediğine adım gibi eminim ama bunu istediği için kendine o kadar *sinirleniyor* ki benim hayatımı zorlaştırıyor," diyerek lafını bitirdi Jenna. Yeni doldurduğu biranın köpüğünü dudaklarıyla sıyırdı.

"Yani eninde sonunda hocanla yatacaksın."

Omuz silkip beni ateş başına doğru yönlendirdi. "Büyük ihtimalle."

İkimiz de kahkaha attık. Belki de ellinci defa kendimi rahat bırakmaya, eğlenmeye çalışıyordum. Jenna Alder kampüsünde alkol tüketiminin serbest olmasına ve kampüsün hemen dışındaki sahilde, ateş başlarında böyle fıçı partileri yapabilmemize hayran kalmıştı. Tabii bunu resmi bir etkinlik olarak kaydettirmemiz gerekiyordu, bazı kısıtlamalar vardı ama yine de harika bir olaydı.

Tüm o fıçılara rağmen bu gece canım hiç bira çekmiyordu. Daha sert bir şeye ihtiyacım vardı.

İşte matara tam da bu yüzden buradaydı.

Matarayı bir kez daha dudaklarıma götürdüm, viski boğazımdan aşağı yakarak inerken dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. Pahalı bir şişe de almamıştım, klasik *Jack Daniel's* ile idare ediyordum. Bir gün, sırf böyle anlar için elimin altında her an hazır bulunsun diye tamamen kaliteli viskilerden oluşan koskoca bir içki dolabım olacağına dair kendime söz verdim.

"Biraz durgunsun," dedi Jenna durumu fark ederek. "Her şey yolunda mı?"

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Tabii ki. En yakın arkadaşım yanımda sonuçta!"

"Ama?"

Rol yapmayı bırakıp en uzaktaki ateş çukurunun yanındaki banklardan birine çöktüm, Jenna da hemen yanıma oturdu.

San Diego'da yaşayacağımız son serin gecelerden biriydi ve ateşin yaydığı o sıcaklık içimi ısıtmıştı. "Çok özür dilerim, Jenna. Burada olmana gerçekten çok sevindim. Sadece, bilmiyorum..." O anda içimi döküp her şeyi bir çırpıda anlatmayı düşündüm. İşin aslı, bunu birine anlatmayı *fena halde* istiyordum ama doğru zaman değildi. "Yorgunum. Ethan'a tüm bu seçim işlerinde yardım edip duruyorum ve bu beni biraz yıprattı."

"Anladım," diye mırıldandı Jenna, gözleri kalabalığı tararken en sonunda Ethan'ı buldu. O ve Shayla az önce bizim önünde durduğumuz fıçının başına kurulmuş, bardakları doldurup insanlara dağıtıyorlardı. Söylediklerinin aksine, bu gece ara vermedikleri çok açıktı. "Başkan yardımcılığına aday olması bayağı etkileyici. İyi bir adama benziyor."

"Öyle," diyerek onayladım, sesim boğazıma bir şey takılmış gibi pürüzlü ve hırıltılı çıkmıştı. Ethan harika bir adamdı, yediğim haltları öğrendiğinde onu kaybedecektim. Midem altüst oldu, matarayı daha da sıkı kavradım.

"Mutlu musun?" diye sordu Jenna bir anda. Birasından bir yudum alırken uzun, sarı saçlarını omzunun üzerinden arkaya doğru savurdu. Güneş batıyordu, gökyüzü ateşin arkasında derin bir laciverte bürünmüştü. Sorusunun cevabı normalde çok basit olmalıydı ama gülümseyip omuz silkmeden önce boğazımdan tuhaf bir ses çıktı. Jenna tek kaşını kaldırdı. "Tanrı aşkına, o da ne demek?"

"Mutluyum," dedim alelacele. "Tabii ki mutluyum. Dediğim gibi, o harika biri."

"Gördüğüm en berbat yalancısın."

Güldüm. "Hep şu seçim stresi yüzünden. Bu iş bittiğinde çok daha mutlu olacağım."

Jenna gözlerini kıstı ama konuyu kapatmama izin verdi. "Pekâlâ, öyle olsun bakalım. Ee," dedi heyecanlı bir ses tonuyla yerinde dikleşerek. "Bir hafta buradayım. İlk ne yapıyoruz?"

Onunla geçireceğim koskoca bir haftanın ve kafamı dağıtacak bir sürü şeyin heyecanıyla ben de canlandım. "Şey, Batı Yakası'nın ne kadar harika olduğunu görmen için kesinlikle önce plaja gitmeliyiz. Şehir merkezinde girebileceğimiz birkaç eğlenceli kulüp var ve buradan ayrılmadan önce kesinlikle yemek yemen gereken en az dört mekân biliyoru. La Jolla'daki *The Taco Stand* ile başlarız."

Jenna heyecanla tiz bir çığlık attı. "Bir yerlere dans etmeye gidebilir miyiz?!"

"Herhalde yani!"

Beraber gülüştük. Seslerimiz kesildiğinde onun gerçekten burada, yanımda olduğu gerçeğini sindirmek için anın tadını çıkardım. "İyi ki geldin, Jenna. Zamanlaman daha mükemmel olamazdı gerçekten."

Beni dirseğiyle dürttü. "Şu *en yakın arkadaş hissiyatı* dedikleri şey süper çalışıyor olmalı."

"Kesinlikle." Mataramın metal kapağını çevirerek açtım ve kırmızı plastik bardağına tokuşturdum. "Şerefe, sürtük."

"Şerefe."

İçkilerimizi kafaya diktik. Jenna tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki vazgeçti. Onun yerine, "Yok artık, şansa bak," dedi.

Jenna arkasını döndü, bense midem altüst olurken gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes verdim.

"*Jamie?!*" Jenna yerinden fırlayıp kollarını onun boynuna dolarken mataramı sımsıkı tutup onu yeniden ağzıma götürdüm. "*Senin* ne işin var burada?"

Jamie güldüğünde sonunda ona bakma riskini göze alabildim. Üzerinde iki gece önce giydiği aynı kapüşonlu vardı. O anda anılar, ardı ardına çakan şimşekler gibi hızlı ve büyüleyici bir şekilde zihnime üşüştü. Saçları darmadağındı, gözleri kısılmıştı. Dudaklarında o alaycı gülümsemesi vardı. Tek bir bakış iki şeyi anlamam için yetmişti. Birincisi sarhoştu ve ikincisi, başım fena halde beladaydı.

"Nasıl yani? Ben burada okuyorum."

Jenna'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı ve kaşlarım çatarak bana döndü. "Ne? Aman Tanrım, B! Jamie'nin seninle aynı okulda olduğunu nasıl bana hiç söylemezsin?"

Jamie'nin bakışları o anda beni buldu. Dudaklarındaki o rahat, alaycı gülümsemesi yerli yerindeydi. "Demek sana hiç söylemedi, ha?"

Parmaklarım huzursuzca buklelerimle oynarken dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silktim. "Sosyal medyada görmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Tabii canım," dedi Jenna kıkırdayarak. "Bu pislik kalbimi kırdıktan sonra beni her yerden sildi."

Aman Tanrım, resmen Jamie'yle flört ediyordu.

Jamie tek kaşını kaldırdı, gözleriyle Jenna'yı süzdükçe gülümsemesi daha da büyüdü. "Yanlış hatırlamıyorsam, hikâyede kalbi kırılan taraf bendim."

O an zihnimde bambaşka bir anı canlandı. *Patikadaki o ilk gün, birbirlerine bakışları, birbirlerini süzüşleri ve bunca yıldır birbirlerini neden tanıyamadıklarını merak edişleri...* Hepsi aklımda dönüp duruyordu.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kurumuştu. Birden ayağa kalktım, zoraki bir gülümsemeyle Jenna'nın koluna girdim. "Biraz etrafı dolaşalım, seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

Gözleri hâlâ Jamie'nin üzerindeyken cevap verdi. "Olur, birazdan dolaşırız. Bence şu anda Jamie'nin bir içkiye ihtiyacı var."

Gözlerindeki buğulu, donuk bakıştan zaten fazlasıyla içtiğini anlamıştım, şu an elleri boştu. Gözlerimiz sadece bir saniyeliğine birbirine kenetlendiğinde günün erken saatlerinde oradan gördüğüm öfkeden eser kalmamıştı. Gözlerimizin buluştuğu o kısacık anda ona bir şey sormaya çalıştım fakat ne sormak istediğimden ben bile emin değildim.

Ben ne istediğimi çözemeden bakışlarını hızlıca Jenna'ya çevirdi. "Kesinlikle haklısın. Bana eşlik eder misin?" Kolunu uzattı.

Jenna sanki onu yakmışım gibi kolumu aniden bıraktı ve Jamie'nin koluna girdi. "Elbette." Yürümeye başladıklarında Jenna omzunun üzerinden bana dönerek sessizce, "*Aman Tanrım,*" dedi. Ardından kaşlarını oynatıp kıkırdayarak Jamie'ye odaklandı. Bense iç çekerek kendimi yeniden banka bırakırken arkalarından bakmakla yetindim.

Siktir.

Gecenin nasıl geçeceğini şimdiden anlamıştım. Bu yüzden mataramdan art arda üç uzun yudum aldım, viskinin boğazımı yakan acısına karşı dişlerimi sıktım. Bir kaçışa ihtiyacım vardı, kendi düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşmam gerekiyordu.

Körkütük sarhoş olmam gerekiyordu.

O andan sonraki ilk yarım saat boyunca onları izledim. Her dakika mataramı kafama dikmeye devam ediyordum. Bardaklarını doldurduklarını, konuşup gülüşmelerini, Jenna'nın her fırsatta elini ona uzatıp dokunmak için can atışını seyrettim. Tam karşımdaki ateş çukurunun yanındaki bir banka geçtiklerinde aniden ayağa fırladım. Viskinin hızla etkisini gösterip başımı döndürmesiyle bir anlığına duraksadım. Kendime çeki düzen verip ateşlerin yandığı alanı taradım ve Ethan'ı bulana kadar

bakmaya devam ettim. Sonunda gördüğümde kalabalığın arasından sıyrılarak ona doğru ilerledim.

Kendime daha fazla işkence etmeyecektim. Jamie benim sadece arkadaşımdı, Jenna ise *en yakın* arkadaşımdı. Daha önce de birliktelerdi. O yüzden Jenna'nın burada kalacağı bir hafta boyunca o ateşi yeniden körükleseler ne olacaktı ki sanki? Tıpkı her şey lisedeki gibi olurdu.

Ancak o zamanlar henüz Jamie'yle yatmamıştım. Tenimi alev alev yakmasına, beni mühürlemesine, beni *mahvetmesine* izin vermemiştim.

Başımı iki yana sallayarak homurdandım. Sadece bir gece geçirmiştik, büyütülecek bir şey yoktu. Jamie'nin umurunda olmadığı çok açıktı, benim de umurumda olmamalıydı. Benim Ethan'ım vardı, Jamie'ye ise kampüste takıldığı diğer tüm o sarışın kızlar yeterdi. Her şey normale dönmüştü.

Mataramın dibinde kalan son yudumu da kafaya dikerken içimden sürekli bunu tekrarlayıp duruyordum.

"İşte buradasın," dedi Ethan gülümseyerek. Kolumu omuzlarına dolayıp çoktan kucağma yerleşmiştim.

"Buradayım." Onu sertçe öptüm, daha da yakınıma çekmek için ellerimle gömleğini sımsıkı kavramıştım. Ona ihtiyacım vardı. İçimi onun kokusuyla doldurmaya ve Jamie'nin izlerini tamamen silmeye ihtiyacım vardı.

"Hey," dedi öpücüklerimin arasından. Dudaklarımı daha da sert bastırdım. "Sen iyi misin?" Geriye çekilip beni süzdü. Ne kadar sarhoş olduğumu anlamaya çalıştığına hiç şüphe yoktu.

"Harikayım. Sadece sevgilimi öpüyorum." Gülümsedim, tereddütlü bir tebessümle karşılık verdi. "Siz ne konuşuyordunuz bakalım?"

Shayla bir noktada muhtemelen herkesin ortasındaki bu sevgi gösterisinden biraz rahatsız olup kafasını başka yöne

çevirmişti ama konuşmamla yüzü aydınlandı. "Ah! Tam da önümüzdeki hafta stantlarda bir şeyleri değiştirmekten konuşuyorduk. Bilirsin, seçimlerden hemen önce gaza iyice basmak lazım." Başımı sallayıp matarama uzandım ama boş olduğunu fark ettim. "Pizza yerine *dondurma* nasıl olur?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, ikisi de benden bir cevap bekliyordu. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp ısırdım, ardından serbest bırakıp ellerimi sertçe uyluklarıma vurdum. "Kulağa harika geliyor! Bana bir içki lazım. Hemen dönerim."

Konuşmalarına fırsat vermeden hızla yerimden fırladım ve doğruca fıçıya ilerledim. Viski değildi belki ama idare ederdi.

Bardağımı doldurduktan sonra etrafta dolandım, Jenna için endişelenmeyi bırakmaya karar vermiştim. Sonuçta aklı başında bir kızdı ve bu gece ne yapmak istediğini gayet iyi biliyordu. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. O yüzden konuyu unutmaya karar verip farklı farklı grupların yanına uğradım, en sonunda yine Ethan'ın yanına döndüm.

Fakat artık Jamie ve Jenna da aynı ateş çukurunun başındaydı.

Mükemmel.

Tekrar Ethan'ın kucağındaki yerimi aldığımda eli kalçamı bulup beni daha da yakınına çekti. "Selam," diye fısıldadı kulağıma.

"Selam."

"Az önceki davranışım için üzgünüm. O öpücükten keyif almadığımı falan düşünmeni istemem çünkü kesinlikle bayıldım." Dudaklarını omzuma bastırdı. "Sadece Shayla tam seçim kampanyası muhabbetinin ortasındaydı, kendini tuhaf hissetmesinden korktum."

"Sorun değil. Dudaklarını sömürmeye başlamadan önce herhalde benim de bir nefes almam gerekirdi."

Gülümsedi, ateşin loş ışığında bile bembeyaz dişleri parlıyordu. "Dudaklarımı sömürmen hoşuma gidiyor." Sonra bana doğru eğildi, çenemi başparmağıyla eklemleri arasına alıp yavaşça dudaklarımı öptü. Gözlerim bir anlığına tam çaprazımızdaki bankta oturan Jamie'ye kaydı ama onun gözleri Jenna'nm üzerindeydi. Her zamanki gibi tamamen ona odaklanmış bir haldeydi.

Ethan geri çekildiğinde hâlâ çenemi tutuyordu, gözleri bir şeyler arar gibi dikkatle yüzümü inceliyordu. "Şimdi konuşmak ister misin?"

"Ne?" diye sordum bakışlarımı ona çevirerek ama bir yandan da Jamie'nin her hareketinin son derece farkındaydım.

"Gündüz bir şey konuşmak istediğini söylemiştin ya. Her şey yolunda mı?"

Siktir. Bir anda Ethan'a her şeyi anlatma fikri beni dehşete düşürdü. *Özellikle de içtiğim o kadar viskiden sonra.* Ateşin ışığında o nazik, masum yüzünü görmek göğsümdeki sıkışmayı daha da arttırdı. Bilmeye hakkı vardı ve hâlâ ona söylemeyi planlıyordum.

Ama bu gece değil.

"Aslında o kadar da önemli bir şey değildi. Sadece bu gecenin tadını çıkaralım."

Ethan'ın kaşları çatıldı. "Emin misin?"

Başımı sallayarak onu yeniden öpmek için eğildim ve tüm endişesini dudaklarımla yok ettim. "Eminim."

Ethan'dan sakladığım şey yüzünden kalbim paramparça olsa da hâlâ içten içe Jamie'nin öpüşmemizi izleyip izlemediğini merak ediyordum. Ethan'ın dudaklarından uzaklaşıp Jamie'nin bizi izlemediğini fark ettiğimde hayal kırıklığımı gizlemekte zorlandım.

Onun gözünde resmen bir ölüydüm.

Belki de gerçekten öyleydim.

Aniden etraftakilere bakıp, "Hadi bir oyun oynayalım," diye seslendim bardağımdan bir yudum alırken.

Jenna ellerini birbirine vurdu. "Evet! *Ben Hiç Yapmadım* oynamaya ne dersiniz?"

"Oldukça klasik bir seçim, dostum," diyerek uzaktan bardağımı Jenna'ya doğru salladım. Göz kırparak kendi bardağını kaldırdı.

"Oyun oynamak için biraz yaşlı sayılırız, öyle değil mi?" Jamie'nin sesi ortamda gürledi. Jenna'yla uzaklaştıklarından beri ilk kez bana bakıyordu ama gözlerimi ateşten ayırmadan omuz silktim.

"Oynamak zorunda değilsin. Tina da şimdi geldi zaten. Neden gidip ona bir içki almıyorsun? Böylece biz çocukları rahat bırakırsın." Gülümseyerek konuşsam da sesimdeki iğneleyici ton gayet açıktı.

Jenna beni süzdükten sonra bakışlarını Jamie'ye çevirdi. "Sevgilin mi?"

Jamie'nin kaşları çatılsa da yüzümdeki tatlı gülümsemeyi hiç bozmadım. "Hayır. B'nin ekonomi dersindeki proje ortağımla ilgili garip bir takıntısı var sanırım, bir türlü konuyu kapatamıyor."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Kal ya da git, umurumda değil. Ethan, ilk sen başla."

Ethan durumdan rahatsız görünüyordu. Ateşin etrafındakilere temkinli bakışlar attı, ardından pes etti. "Pekâlâ. Ben hiç tek gecelik ilişki yaşamadım."

Jamie ve Jenna bardaklarının kenarından birbirlerine gülümseyerek içkilerinden bir yudum aldılar. Hemen ardından Jamie'nin gözleri bana kaydı. Daha tek kelime bile etmemesine

rağmen gözlerindeki meydan okumayı görmüştüm. "Sen içmiyor musun, B?"

"Yok." Cevap dudaklarımdan hızla döküldü. "Sıra sende."

"Yani *hiç* tek gecelik ilişkin olmadı, öyle mi?" diye üsteledi Jamie dirseklerini dizlerine dayayarak. Boğazıma düğümlenen o cevabı beklerken tek kaşını havaya kaldırmıştı.

"Onun ilki bendim," dedi Ethan kendinden emin bir tavırla, beni kendine doğru çekip boynumdan öptü. "Ve sonuncusu."

Ağır bir suçluluk duygusu üstüme çökerken gözlerimi Jamie'ninkilerden kaçırıp Ethan'ı öptüm.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Jenna iç çekerek.

"Evet. *Çok tatlı*," dedi Jamie buz gibi bir sesle. "Pekâlâ, sıra bende. Hımm... Ben hiç üçlü yapmadım."

Jenna'yla yıllar önce birbirimize verdiğimiz o sözü -eğer bir gün üçlü yapacak olursak kesinlikle diğerimizin de işin içinde olması gerektiği sözünü- düşünerek ateşin üzerinden birbirimize gülümsedik. Fakat Ethan içkisinden bir yudum aldığında yüzümdeki gülümseme silindi.

"Dur, ciddi misin?"

Ethan suçüstü yakalanmış mahcup bir tavırla omuzlarını düşürdü. "Üniversitede ilk senemdi, o zamanlar havalı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir anlamı yoktu."

"Anladım," diye karşılık verdim kısık bir sesle. Bunu bana neden daha önce hiç anlatmadığını merak ediyordum.

"Kızdın mı?"

O anda Jamie'nin bu soruyu neden sorduğunu anladım, alevlerin üzerinden ona ters bir bakış attığımda sırıtmakla yetindi.

"Tabii ki hayır," diyerek içini rahatlattım. "Sonuçta benden önce yaşanmış. Büyütülecek bir şey yok." Yalanımı sağlamlaştırmak için gülümsedim. O bana sıkıca sarılıp boynuma

öpücükler kondururken içkimi yudumlayıp Jenna'ya döndüm. "Sıra sende."

"Buldum! Ben hiç dövme yaptırmadım," dedi Jenna heyecanla ateşin etrafındakileri süzerek. Hiç kimse içkisinden yudum almayınca dudaklarını büzdü. "Hadi ama. Hayatımıza biraz heyecan katmamız lazım."

Güldüm, sonra birden parmaklarımı şıklattım. "Biliyor musun, bence sen gitmeden önce gidip dövme yaptırmalıyız."

"Ciddi misin?" Hevesle çığlık attı.

"Kesinlikle! Neden olmasın? Yarın gideriz."

"Aman Tanrım! Ben varım." Jenna yerinde zıplarken Shayla Ethan'ın yanındaki boşluğa oturdu, ona yeni bir bira uzatırken kendi bardağından da bir yudum aldı.

"Ne yapıyorsunuz?"

"*Ben Hiç Yapmadım* oynuyoruz. Katılmak ister misin?" diye sordum.

"Olur."

Bardağımı dudaklarıma götürürken elimi ona doğru salladım. "Sahne senin."

"Hımm.... Ben hiç plajda seks yapmadım."

Bira genzime kaçınca öksürmeye başladım, Ethan hızla sırtımı sıvazladı. "İyi misin?"

Başımı sallarken aniden ayağa kalktım, gözlerimi Jamie'den kaçırmaya çalışıyorum. O alaycı gülümsemenin kusursuz yüzündeki yerini aldığını bilmek için dönüp bakmama gerek yoktu. "İyiyim. İçkimi tazeleyeceğim."

Ethan beni daha sıkı tutmaya çalışsa da elinden sıyrılıp fıçıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Jenna da arkamdan geldi.

"Hey, gerçekten iyi misin?"

"İyiyim dedim ya!" diye bağırdım. Jenna'nın kaşları şaşkınlıkla havalandığında sıkıntılı bir nefes bıraktım. "Özür dilerim. Bu gece herkes bana bunu sorup duruyor, artık sinirim bozuldu."

Güldü. "Tamam, bunu unutmayacağım. *İyisin.* Hadi gel, içkilerimizi tazeleyelim."

Jenna önden yürüyüp fıçının başına geçti, bardağını doldurdu. Ben de kendiminkini doldururken Jenna içkisinden koca bir yudum alıp gözlerini arkaya, ateşin oraya çevirdi.

"Şu Jamie meselesi..."

"Ne olmuş?" Umursamaz görünmeye çalışmama rağmen ne kadar becerebildiğimden emin değildim.

"Sadece... onun ne kadar *seksi* olduğunu unutmuşum. Yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuş. Yıllanmış şarap gibi."

Ya da viski.

"Aynen. Bayağı çekici," dedim ifadesiz bir sesle.

"Sanırım bu gece geçmişe bir yolculuk yapmak istiyor. Bana kızmazsın, değil mi? Bu gece... buradan onunla ayrılırsam?"

Düşüncesi bile göğsümü yakarken fıçının musluğunu elimden düşürdüm. Doldurduğum içkinin yarısını tek seferde kafama dikip yeniden doldurmaya başladım. Hâlâ ona bakmıyordum. "Tabii ki hayır. Keyfine bak."

"Emin misin?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan Jamie dibimizde bitti, bardağımı doldurmayı bitirirken musluğu almak için elini uzattı. Hırsla eline tutuşturdum.

"Kızlar, yüzmeye ne dersiniz?" diye sordu Jamie ateş çukurlarının otuz metre bile uzağında olmayan havuzu başıyla işaret ederek.

"Hava buz gibi," dedim ciddi bir ifadeyle.

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Biraz anı yaşa."

"Sanki bu her zaman harika sonuçlar doğuruyormuş gibi," diye mırıldandım bardağımı dudaklarıma götürürken.

Jenna gözlerini kıstı. "Bu gece neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Alkolün etkisiyle başım hafifçe dönerken, "Garip falan davrandığım yok," dedim dişlerimin arasından. Ayakta durdukça bu gece kendimi sarhoş etme planımı başarıyla yerine getirdiğimi fark ediyordum.

"Bilemiyorum," diye araya girdi Jamie. Bardağını ağzına kadar doldurup dikleşti. "Bence de biraz garip davranıyorsun."

Gözlerimi ona çevirip sertçe baktım. Sırıtarak karşılık verirken içkisinden bir yudum aldı. İğneleyici bir cevap vermek üzereyken son anda vazgeçtim ve başımı iki yana salladım.

"Gidip Ethan'ı bulacağım. Size de hipotermi geçirirken iyi eğlenceler."

Jenna arkamdan seslense de onu duymazdan geldim. O anda Jamie'yle Jenna'nın bu gece ne yapacağının zerre umurumda olmadığına karar vermiştim.

Ancak gece sabaha dönerken ve art arda biraları kafama dikerken bunu kendime ne kadar kabul ettirmeye çalışırsam çalışayım, gözlerimi onlardan alamıyordum. Tıpkı feci bir trafik kazası ya da kaldırımda vaaz veren sarhoş bir adam gibiydiler. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bakışlarımı otuz saniyeden fazla üzerlerinden çekemiyordum. Gece ilerledikçe birbirlerine daha çok dokunmaya, daha çok gülmeye başlamışlardı. Gördükçe midem bulanıyor, kusmak istiyordum.

Daha da kötüsü, Jamie'nin gözleri bir daha hiç benimkilerle kesişmemişti. Ne Ethan'la dans ederken kalçamı hırsla sertliğine sürttüğümde ne de bankta kucağına çıkıp onu tutkuyla öptüğümde... Kahkahalar attığımda bile dönüp bakmamıştı.

Ethan'ın dudakları boynumla köprücükkemiğimi bulduğunda öfkeli bakışlarından eser yoktu. Sanki ben hiç yokmuşum gibi davranıyordu ve içtikçe bu durum canımı daha da sıkıyordu.

Her insanın zihninde dönüp dolaşan bir gece olurdu. *Hani şu çok fazla içki içip kendini rezil ettiği o ilk gece.* İşte benim için de o gece, bu geceydi. Ayrıca sert alkolün üzerine içilen biranın insanı her zaman *çarpmadığına* dair o popüler inancın koca bir yalan olduğunu acı bir yoldan öğrenmek üzereydim, özellikle de geceye *Jack Daniel's* ile başlamışken.

"Yüzmeye gitmek istiyorum," diye mırıldandım Ethan'ın dudaklarına karşı. Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Jamie yüzmek istemişti, ben de Jamie'nin dikkatini çekmek istiyordum. Olay basitti.

Ethan güldü. "Bunun için hava biraz fazla soğuk, bebeğim. Belki bir iki hafta sonra."

"Hayır, ben şimdi gitmek istiyorum," diye üsteledim dudaklarımı büzerek.

Tam o sırada birinci sınıflardan bir çocuk üzerindekileri fırlatıp çırılçıplak yüzmekle ilgili bir şeyler haykırarak yanımızdan koşa koşa geçti. Etrafımızdaki herkes kahkahalara boğulurken gözlerimi ona dikip birden canlandım ve yeniden Ethan'a döndüm.

"Hadi, kalk!" Yerimden fırladım, hızla botlarımı ayağımdan çıkarıp birinci sınıflardaki çıplak çocuğun peşine takıldım. Ethan dirseğimden yakalayarak beni durdurdu.

"B, hayır. Çırılçıplak yüzmeye falan gitmiyorsun."

Nedenini bilmiyordum ama emrivaki tavrı hiç hoşuma gitmemişti. Kaşlarım çatıldı. "Canım ne isterse onu yaparım."

Ethan'ın bakışları sertti ve geri adım atma niyeti yoktu. "Ciddiyim. Etrafta çok fazla insan var ve bu bir kampüs partisi. İki

sokak ötede polis var, üstelik yaşın tutmadığı halde alkol alıyorsun. Aptallık etme."

Kolumu hırsla elinden kurtardım. Gözucuyla Jamie'yle Jenna'nın ayağa kalktığını görmüştüm. "Ne o, seçimden önce kusursuz itibarını zedeleyeceğimden mi korkuyorsun?" Dudaklarımı büzmüş, alay ediyordum. Çirkinleştiğimin farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Kontrolden çıkmış durumdaydım. "Sanırım az önce beni öpmek senin için yeterince utanç vericiydi. Herhalde kıyafetlerimi çıkarsam utançtan *ölürsün*." Neden onu kızdırmayı bu kadar çok istediğimi bilmiyordum ama bunu kanıtlamak için kazağımı üstümden sıyırıp attım. Altımdaki askılı bluzla kalmıştım. Birkaç çocuk ıslık çaldığında onlara bakıp göz kırptım.

"Pekâlâ, yürü. Gidiyoruz." Kolumu tekrar yakalamaya çalıştı ama yana kayıp elinden sıyrıldım.

"Sen istiyorsan gidebilirsin. Benim gitmeye niyetim yok."

"Bu bir rica değildi."

"Benimki de tavsiye değildi."

"Lanet olsun, *Brecks!*" Adımı bir küfür gibi haykırdı. Aslında ondan farksız da sayılmazdı. "O havuza girmeyeceksin. Konu kapandı."

Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor, tam adımı kullanarak beni azarlıyordu. Ağzım açık bir halde ona bakakaldım, bunu yaptığına inanamıyordum. Ailemle ilgili gerçekleri bilmiyordu belki ama gerçek adımı ona güvendiğim için söylemiştim. Ayrıca bu adı *asla* kullanmamamın çok ciddi bir sebebi olduğunu anlatmıştım.

Ve o bu güvene ihanet etmişti.

"B..." Jamie yanıma geldi, sanki tehlikeli olan benmişim gibi ellerini iki yana açmıştı. "Hadi. Seni yurduna götüreyim."

"Kendim yürüyebilirim," diye bağırdım hepsine birden. Ardından kazağımla botlarımı yerden hırsla kapıp arkamı döndüm, bizi izleyen kalabalığı yararak koşmaya başladım. İçimde biriken o yoğun duyguları bastırmaya çalışıyor, bir yandan da botlarımı ayağıma geçirmeye çalışırken yere kapaklanmamaya odaklanıyordum.

Otoparkı daha geçemeden arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

"Git başımdan, Jamie," diye seslendim arkama bakmadan. Yurda çıkan yola doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordum. Üniversite, kampüsün iç ve dış kısımlarını birbirine bağlayan dairesel yürüyüş yollarıyla tasarlanmıştı. Partinin olduğu yer de benim yurdum da kampüsün dış çemberindeydi. Aradaki mesafenin sadece on dakikalık kısa bir yürüyüşten ibaret olması A otoparkındaki arabaların arasından geçerken içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

"Ne oldu? Şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Git başımdan dedim."

"Hadi ama," dedi alay edercesine, uzun bacaklarıyla bana yetişmesi hiç de zor olmamıştı. "Bütün gece dikkatimi çekmek için elinden gelen her şeyi yaptın. İşte, başardın. Bütün dikkatim senin üzerinde."

Alayci bir ses çıkardım. "Dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyor olabilirsin, Jamie ama bu gece aklımdaki son şey bile değildin."

"Bırak bu saçmalıkları."

Aniden arkama döndüm, ikimiz de olduğumuz yerde kalakaldık. Öfkeden deliriyordum. "Beni rahat bırak! Jenna'nın yanına dön de ona *Jamie'nin Meşhur Yatak Odası* turunu yaptır. Kampüsün *en popüler* turistik mekânı olduğunu duydum!"

Jamie'nin dudakları düz bir çizgi halini alırken elini rasgele bir kamyonete hırsla vurdu. "Kahretsin, B!" İrkilip arabanın alarmının çalmasını bekledim ama olmadı. "Benden tam olarak ne istiyorsun? Onca zamandan sonra kendini bana teslim ediyorsun, kahrolası ertesi günde de sanki bir pislikmişim gibi davranıp her şeyin bir hata olduğunu ve senin için hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorsun. Ama beni en yakın arkadaşınla gördüğünde kıskançlıktan deliye dönüyorsun." Dibime kadar girdiğinde nefesim kesildi. "Tina'yla yattığımı mı düşünüyorsun? Yatmadım. Sadece sınıftan bir arkadaşım, hepsi bu kadar. Ya da o gecenin benim için bir anlamı olmadığını mı sanıyorsun? Vardı! O günden beri düşünebildiğim tek şey o gece yaşadıklarımız. Yoksa Ethan'ın ellerini senin üzerinde görmenin beni *mahvetmediğini* mi düşünüyorsun?" Biraz daha yaklaştı, gözlerinde vahşi bir ifade vardı. "Çünkü mahvediyor. Hatta sikeyim, beni *öldürüyor*. Belki de aramızda geçenlerin gerçek olmadığını düşünüyorsundur? Ama gerçekti." Göğsü hızla inip kalkıyordu. Etrafımızdaki her şey bulanıklaşmıştı. Bakışları dudaklarıma kaydı. "Ve hâlâ da gerçek."

Kalan mesafeyi de kapatıp dudaklarını benimkilere sertçe bastırdı. Dudakları içimdeki ateşi körükledi, başım dönerken derin bir nefes aldım. Ardından ellerimi göğsünün tam ortasına koyup onu hırsla geriye doğru ittim. Kamyonete çarptığında ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. İkimiz de nefes nefese kalmışken gözlerinden sanki alevler fışkırıyordu.

Ona baktım. Mantığım arkama bakmadan çekip gitmemi söylerken bedenim onu asla bırakmamam için haykırıyordu. Hiçbir şey anlamlı değildi. Yine de *her şey* çok anlamlıydı. Viski zihnimi bulandırıyordu ve artık o sisle savaşmayı bırakacaktım. Kendimi hırsla üstüne attım, dudakları yeniden benimkileri bulana kadar kazağından tutup onu kendime çektim. Beni havaya kaldırıp kendi etrafında döndürerek sırtımı kamyonete yasladı.

Dudakları boynumdan köprücükkemiğime, sonra da göğsüme indi. Tenimi sertçe emdi, sanki üzerimde izini bırakmak ister gibiydi ama ben damgalayabileceği biri değildim.

"Dur," dedim nefes nefese. Bunu bir meydan okuma olarak algılayıp hırladı ve elini askılı bluzumun altına soktu. Dili benimkine dolanırken ağzının içine doğru inledim. Başım dönüyordu. Pes etmek, kendimi tamamen ona bırakmak istiyordum. Onu istiyordum. *Deliler gibi.*

Fakat bu yanlıştı.

"Dur!" Onu bu kez sertçe ittim ve beline doladığım bacaklarımı çözdüm. "Bunu yapamayız."

"Neden?"

"B?"

Jenna'nın sesiyle ikimiz de irkildik. Gözlerimi kapatıp başımı kamyonete yasladım, ardından ona bakmak için kafamı çevirdim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Burada ne halt oluyor?"

Jamie burnundan derin, uzun bir nefes verdi. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmedim. Gözlerindeki o acıyı, o kabullenişi görmek istemiyordum.

"Hadi, Jenna. Gidelim." Elimi uzattığımda sıkıca tuttu, Jamie'den uzaklaştırmak için onu kendime doğru çekerken çattığı kaşlarının altındaki bakışları hâlâ vahşiydi. Neyse ki Jamie bu kez peşimizden gelmemişti.

Sesimizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda Jenna elini çekip adımlarını hızlandırdı. "Umarım odanda kaliteli bir içki vardır çünkü bana *çok büyük* bir açıklama borçlusun."

Arkama dönüp hâlâ kıpırdamadan duran Jamie'ye baktım. Öylece durmuş, gidişimizi izliyordu. Jenna'ya olanları anlattıktan sonra artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını çok iyi

biliyordum. Beni bir seçim yapmaya zorlayacaktı. Kaçıp durduğum o mantığın sesi olacaktı.

"Viskiden başka hiçbir şeyim yok," diye fısıldadım gözlerimi güçlükle Jamie'den ayırıp yola çevirerek. Bu cümleyi birden fazla anlamda söylemiştim ve Jenna'ya bir şey anlatmadan önce bile şunu çok iyi biliyordum. Onu asla ama asla kaybedemezdim.

Fakat bu, bir başkasını kaybetmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

ON
Akşamdan Kalma

ZAMANLAMANIN HER ŞEY OLDUĞUNU söylerlerdi, bense zamanlamanın her şey olabileceğini ama Jamie'yle bana karşı asla insaflı davranmadığım yeni yeni öğreniyordum.

Ertesi öğleden sonra berbat bir akşamdan kalmışlıkla uyanmıştım ama en sonunda göğsümü ezen o baskının hafiflediğini, üzerimdeki yükün kalktığını hissediyordum. Güneş yurt odamın penceresinden içeri yakıcı bir şekilde sızıyordu. Üstümdeki örtüyü tekmeleyerek attım. Tavanı seyredip günün planını kafamda netleştirmeye çalıştığım sırada Jenna ışıktan kaçmak istercesine diğer tarafa dönüp mırıldandı.

Sabahın neredeyse beşine kadar Jenna'yla konuşup içimdeki her şeyi döktükten sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Beni yargılamasını, hatta -lisedeyken Jamie'yle çıktığı düşünülürse- belki de bana öfkelenmesini beklemiştim. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Hıçkırıklara boğulup darmadağın oluşumu sessizce dinlemiş, tüm bu süreç boyunca bana sarılıp destek olmuştu. Ardından tam da yapacağını bildiğim o şeyi yapmıştı.

Beni bir seçim yapmaya zorlamıştı.

Bunu yapmanın daha zor olacağını sanıyordum. Kimi istediğimi yüksek sesle dile getirmenin beni öldüreceğini düşünüyordum. Fakat her şeyi itiraf ettikten ve viskiyle biranın etkisinin

yavaş yavaş bedenimden çekildiğini hissettikten sonra sanki o yoğun sisten sıyrılıp kusursuz bir berraklığa adım atmıştım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, canımın yanacağını bilsem de artık bunu yapmaya hazırdım.

Yataktan sürünerek çıktım, banyoya doğru adımlayıp saçlarımı düzeltmeye çalışmadan önce iki tane *ibuprofen* yuttum. Aynadaki halimi görünce yüzümü ekşittim. Berbat görünüyordum ve bunu sonuna kadar hak ettiğimi biliyordum. Ethan dün geceki saçmalıklarıma katlanmak zorunda kalmamalıydı. Üstelik ona yalan söylenmesini de hak etmiyordu. Umarım beni anlardı. Beni affetmesini umuyordum. Umarım hayatma devam eder ve ona benim davrandığımdan çok daha iyi davranacak bir kız bulurdu.

Onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordum.

Bir de Jamie vardı. Onu düşünmek bile karnımın kasılmasına yetiyordu. Dün geceden sonra beni dinler miydi, kendimi açıklamama izin verir miydi ya da açıklamalarımı umursar mıydı hiç bilmiyordum. Yine de denemek zorundaydım. Gece boyunca Jenna'yla konuştuktan sonra emin olduğum tek bir şey vardı. Jamie'yle birlikte olmak istiyordum. Hatta buna *ihtiyacım* vardı. Sadece çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

Sonraki altmış saniye, ağır çekimde gerçekleşen bir trafik kazası gibi aklımdaydı.

Ben aynadaki yansımama bakıp söyleyeceğim tüm kelimeleri kafamda planlarken Jenna elindeki telefonumla bana doğru koşuyordu. Sesi telaşlıydı. Saçları darmadağındı. Telefonun diğer ucundan annemin haykırışları yükseliyordu. Yüksek sesli ve kulak tırmalayıcıydı, *ibuprofen*'in henüz hafifletemediği baş ağrımın içinde yankılanıyordu. Her şey -tüm bu yaşananlar- bir anda olmuştu ama ben her birini biçim değiştirmiş anılar gibi, sanki bir kâbusun içindeymişçesine ayrı ayrı hatırlıyordum.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım -Ethan'a ne söyleyeceğimi, Jamie'ye nasıl açılacağımı- ama buna hiç fırsatım olmamıştı.

Tam o saniyede hayatımdaki her şeyin odağı değişti. Önemli olduğunu sandığım şeyler birden önemsizleşti, aklımın ucundan bile geçmeyen şeyse ilk sıraya yerleşti.

Jamie Shaw'yu sevdiğimi anladığım gün babam öldü.

Aşk ruhumu bir tarafa çekiştirirken yas onu bambaşka bir yöne çekiyordu. Ruhum ortadan ayrıldı; pürüzlü, bir daha asla onarılamayacak iki parçaya bölündü. Bir yarısı gökyüzüne yükselip beni de peşinden çağırırken diğer yarısı dipsiz, kara bir boşluğa gömüldü.

Ne yazık ki, ben uçacak kadar güçlü değildim.

Ağır basan yarım beni de peşinden dibe sürükledi. Ne ağladım, ne çığlık attım ne de karşı koydum. Kolayca boğuldum. Aşağı sürüklenirken yukarıda süzülen diğer yarıma bakıyor, bir gün yeniden kavuşup kavuşamayacağımızı düşünüyordum.

Dalgalı suya doğru bakarken içimde canlı olan her şeyin yavaşça kayıp gittiğini hissediyordum. Bir fırtına yaklaşıyordu. Güneş yavaş yavaş batarken gri bulutlar uzakta, bir yerlerde pusuda bekliyordu. Hava önceki geceki kadar soğuk değildi. Suyun kumsalla birleştiği yerde, kolumun altındaki sörf tahtam ve fermuarı boğazıma kadar çekili dalgıç elbisemle dikiliyordum.

Sanki dalgalar her yükselip ayak parmaklarımı yalayacak kadar yaklaştığında içimde canlı kalan son kırıntıları da çalıyor, yerine kıyıya vurmuş cansız odun parçaları bırakıyordu. Bakışlarım donuklaştı, nefeslerim düzene girerken kalbim giderek zayıfladı.

Annemin sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve hâlâ hiçbir mantığa oturtamıyordum. *Talihsiz bir kaza*, demişti. Kulağa korku filmi ya da tanımadığım, yabancı biri hakkında yazılmış gazete haberi gibi geliyordu. Sanki benim hayatım değildi.

Ama öyleydi.

Babamın ailesinin Orta Florida'da, göl kenarında bir evi vardı. Eskiden hafta sonları oraya gider, *jet-ski*'ye biner ve yüzerdik. Çocukluğumdan oraya dair hatırladığım her anı neşeyle doluydu. Annemin dediğine göre babam, büyükannemin doğum günü için oraya gitmişti ve tıpkı eskiden yaptığımız gibi iskelenin hemen açığında yüzüyordu. *Sadece yüzüyordu.* Gölde sıradan bir hafta sonunun tadını çıkarırken hayatı sona ermişti. İskeleye ve tekne evine bağlı olan kablolar düşmüş, suya elektrik vermişti. Babam da suda elektrik akımına kapılarak boğulmuştu. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum, belki de bu yüzden olanları bir türlü idrak edemiyordum.

Belki de o an hissettiğim her şeyin bir karışımıydı. Ethan'a yaptığımdan dolayı duyduğum suçluluk, Jamie'ye karşı hissettiklerimin sızısı, babamın ölümünün yarattığı şok... Sanki hepsi bir *blender*'ın içine atılmış, ayarı da parçalama moduna getirilmişti. Şimdi tek yapabildiğim okyanusun kıyısında durup içinde boğulmayı arzulamamaya çalışmaktı.

Kendim yapabilecek durumda olmadığım için Jenna'yı odada bavulumu hazırlarken bırakmış, bir şeyler hissedebilmek umuduyla sahile gelmek için bir taksiye atlamıştım. Sadece bir şeyler hissetmek istiyordum. *Herhangi bir şey.* İliklerime kadar hissetmek istiyordum. Ağlamak istiyordum. O hissizliğin geçip gitmesini istiyordum ama aksine içimde daha da derinlere iniyor, eklemlerimin arasındaki çatlaklara sızıyor ve yeni yuvasına yerleşiyordu.

"Oraya gidemezsin."

Sesi her zamanki gibi kararlı, tok ve güven vericiydi. Sesini duyunca dudaklarım titredi, sörf tahtamı neredeyse elimden düşürüyordum. Tahtayı daha sıkı kavrayıp yukarı doğru çektim, bambaşka bir duygunun içime sızmasından korktuğum için arkama dönüp ona bakmadım. "Bir şey olmaz."

"Fırtına yaklaşıyor, hava da iyice karardı," diye uyardı Jamie. Kollarını sörf tahtamın diğer ucuna doladığını hissettim. İlk başta tahtayı daha sıkı kavrasam da sonra omuzlarım çöktü ve tutuşumu gevşetip Jamie'nin onu elimden almasına izin verdim.

Tahtayı kuma yavaşça bıraktığı anda içimde kocaman bir boşluk hissettim. Ona bakmamak için gözlerimi yükselen dalgalardan ayırmıyordum.

Yanımda durup benimle birlikte suyu seyretti. Bir süre boyunca duyulan tek şeyin rüzgâr ve dalgalar olmasına izin verdi

Sonra usulca elini uzattı, serçeparmağı hafifçe benimkine değdi. Elimi avucuna kaydırıp sıkıca tuttum.

"Jenna aradı. O... olanları anlattı." Cevap vermedim ama başparmağım parmaklarını okşadı.

Uzaklarda gök gürültüsü boğuk ve tehditkâr bir şekilde gürledi. Haykırışını içimde, derinlerde bir yerde hissediyordum.

"Konuş benimle."

Göğsüme mide bulandırıcı bir sızı yayıldı, hıçkırarak ağlamamak için kendimle savaşıyordum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Mantıklı olmasına gerek yok, sadece konuş. Sadece... içini dök."

Elini tutarken dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp tekrar tekrar başımı salladım ve fırtına bulutlarından oluşan duvarın ardında batan güneşi izledim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama son altın sarısı ışık huzmesi de griliğin ardında

kaybolurken kesik ve titrek bir nefes aldım. Ardından konuşmaya başladım.

"Ondan nefret etmem gerekiyor." Burnumu çektim. "Adımı onun yüzündeki çillerden aldım, benim yüzümdekilerin birebir aynılarından... Ondan nefret etmem gerekiyor. O anneme tecavüz etti," dedim boğazım düğümlenerek. Duygularım yüzeye çıkmaya başlamıştı; gözlerim doluyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. "Ve benim hiçbir fikrim yoktu. Bana bisiklet sürmeyi öğreten ellerle benim olduğum gece annemi zorla tutan ellerin aynı olduğunu hiç bilmiyordum. İlk dişim düştüğünde bana şefkatle bakan gözlerle canını yakmayı bırakması için yalvaran annemi izleyen gözlerin aynı olduğunu hiç bilmiyordum." Başımı iki yana salladım. Jamie elimi daha sıkı kavradı. "Her zaman yanımdaydı. Bana ilk defterimi ve kalemimi alıp yazmamı söyleyen oydu. Çocukluk arkadaşım taşındığında beni alışverişe çıkaran oydu. O her zaman oradaydı." Diğer elimle ağzımı kapatıp gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sonra birden yok oldu. Çünkü onu uzaklaştırdım. Çünkü öyle yapmam gerekiyordu. Liseden mezun olduğum günden beri onunla tek kelime konuşmadım. Aramalarını açmadım. Hayatımda ilk kez ona Noel yemeğine gelmemesini söyledim." Boğazım düğümlendi ve gerçeği bastırmaya çalışarak gözlerimi daha da sıkı yumdum. "Onunla konuşmadım, Jamie. Ve şimdi... bir daha asla onunla konuşamayacağım."

Gözyaşlarım taşacak kadar birikmişti, Jamie beni göğsüne çekerken yanaklarımdan süzülen sıcaklığı hissettim. Kollarımı beline doladım. O beni sıkıca kavrarken yaşlarım tişörtünü ıslatıyordu.

İlk yağmur damlasının alnıma düştüğünü hissetsem de silmeye yeltenmedim.

"Onu sevmen yanlış değil," diye fısıldadı Jamie. Sözlerine gürleyen bir başka gök gürültüsü eşlik etti.

"Hayır, yanlış," dedim başımı göğsünden kaldırarak. Gözlerinin içine baktım, bakışlarındaki o yeşilimsi altın rengi sonraki kelimeleri söyleyebilmem için bana ihtiyacım olan gücü veriyordu. "Tıpkı seni sevmemin de yanlış olduğu gibi."

Şaşkınlıkla burun delikleri genişlerken çenemi tutup yukarı kaldırdı, ardından boynumu kavradı. "Beni seviyor musun?"

Başımı salladım, boğazımdan kopmak üzere olan hıçkırıkları engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanaklarımdan az öncekilerin açtığı yolu izleyen yeni bir yaş akıp gitti. Jamie başparmağıyla onu usulca sildi.

"Bu neden yanlış olsun ki?"

"Çünkü..." Açıklamayı denedim. Parmaklarım tişörtünün eteğiyle oynarken doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordum. Kafamdaki düşünceleri ve kalbimdeki hisleri bir araya getirmek için ne harfleri ne heceleri ne de cümleleri yan yana dizebiliyordum. "Şu an seninle olamam, Jamie. Yarın cenaze için eve dönüyorum ve ben... sana hiçbir şeyin sözünü veremem. Yapamam..." Kelimeler boğazımda düğümlendi çünkü onları yüksek sesle söylemek canımı yakıyordu. Jamie'ye hiçbir söz veremezdim çünkü verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. *Özellikle de her şey yerle bir olduktan sonra.*

Bundan beş saat öncesine kadar benim için önemli olan her şey on dokuz yaşında bir kızın evreninin etrafında dönüyordu. Bir bölüm seçmek istiyordum, bütün hafta en yakın arkadaşımla çılgınlar gibi eğlenmek istiyordum. Hepsiden öte, Ethan ve Jamie'yle olan durumları yoluna koymak istiyordum.

Ama o dünya artık çok uzak görünüyordu.

Artık önemli olan tek şey babamın gitmiş olmasıydı. *O ölmüştü.* Hayatımdaki yerinin ne olacağını çözmek için önümde

koca bir ömür varmış gibi davranıp onu görmezden gelmiştim. Görünüşe göre fena halde yanılmıştım.

Dediğim gibi... Jamie Shaw'yu sevdiğimi anladığım gün babam ölmüştü.

İşte her şey bu kadar basit ve bir o kadar da karmaşıktı.

Jamie yüzümü avuçlarının arasına almak için diğer elini de kaldırdı. Aramıza yavaş yavaş örmeye çalıştığım o duvarı yıkmak istercesine, her zamanki gibi tüm dikkatiyle beni inceledi. Çatık kaşlarının altındaki gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu.

"Peki benim de seni sevmem yanlış mı?"

Dudaklarımdan kısa bir hıçkırık koptu. Cevap vermeme fırsat vermeden dudaklarımızı birleştirdi. Beni sanki avuçlarının arasından kayıp gidiyormuşum, sanki o öpücük beni yanında tutabilmek için son şansıymış gibi öptü. Ona durumun hiç de öyle olmadığını söyleyecek cesarete sahip değildim.

O gün o kumsalda paramparça oldum ve her ne kadar savaşmaya çalışsam da tüm bu olanların getirdiği hissizlik beni ele geçirdi.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Bedenlerimizi tek bir vücut halinde getirmek istercesine beni kendine daha da yaklaştırdı. Sessizce ağlamaya devam ederken başımı salladım. Jamie ise yaşlar yanaklarımdan süzülmeden hepsini öperek kurutmak için tüm gücüyle çabaladı. Gece boyunca beni öptü. Dudaklarım çatlayana, kalbim ezilene kadar öpmüştü. Üzerimde kendi izini bırakmak için delicesine çırpınıyordu ve bu kez ona izin verdim.

Ertesi gün cenaze için gittim ve bir daha asla geri dönmedim.

Jenna da benimle gelmişti. Okuldaki evrak işlerinden annemin sorularına, hatta cenaze kıyafetine kadar beceremediğim her şeyi o halletmişti. Tören boyunca taziye dileklerini iletmeye gelen kalabalığın karşısında hep elimi tutmuştu.

O gece annemin evine döndüğümüzde bilgisayarımın başına oturup yazdım.

Sayfalar dolusu hiçbir değeri olmayan ama benim için bir o kadar anlamlı şeyler yazdım. Her bir kelime bana aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissettiriyordu. Ben de bir duygunun peşinden koşup diğerinden kaçtım ve parmaklarım sızlayana kadar bu döngünün içinde dönüp durdum.

O geceki gibi yazabilmek için sanırım insanın canını gerçekten yakan o ilk kalp kırıklığını tatması gerekiyordu. Hiç sızlamamış bir kalpten kelimeler dökülmezdi. Tüm o sözcükler acıdan, aşktan, dile dökülemeyen o derinliklerden doğardı. Ve onlar benim tek kurtuluşumdu.

O gece aynı zamanda viskiyi hayatımdan tamamen çıkarmaya yemin ettiğim geceydi.

Jamie'nin tadı hâlâ dudaklarımda tazeyken onu rafa kaldırdım çünkü gitmesine izin vermezsem onu da tüketeceğimi biliyordum. Jamie'yi neden arkamda bıraktığımı kendime itiraf edebilmem ancak hislerimi yazıya döktükten sonra mümkün oldu. İşin aslı, beni sevdiğini söylediğinde ona inanmıştım ve beni, kendimle birlikte onu da dibe çekmeme izin verecek kadar çok sevdiğini biliyordum. Ben her gün yataktan bile zor çıkarken bu halimle Jamie'nin beni sevmesine izin verseydim, nasıl bir insan olurdum?

Sonradan bazı şeyleri anlamıştım. Ben suydum, o ise viski... Ve artık beni bu kadar çok sevdiğini bilirken onun sertliğini yumuşatmaya hakkım yoktu. Bir daha ona kavuşup onunla eriyeceksem, önce buz kadar güçlü olmam gerekiyordu.

Kampüse bir telefon açıp Ethan'la konuşmuştum ve ona yüz yüze duymayı hak ettiği her şeyi telefonda anlatmıştım. Sonra okulumu Palm South Üniversitesi'nde bitirmiş ve Jamie'nin dönme ihtimali olduğunu düşündüğüm yaz aylarında mutlaka şehir dışında olmaya dikkat etmiştim.

Beni her yıl iki kez arıyordu; biri doğum günümde, diğeriyse babamın ölüm yıl dönümünde. Hiçbirini açmamıştım. Ona hiç geri dönmemiştim.

Ben Viski'yi bırakmaya çalışıyordum, o ise bana tutunmaya.

Hangimizin kazanacağını anlamamız an meselesiydi.

ON BİR
Ayık

KIYIDAN BU KADAR UZAKTA OLMAMA rağmen ceptelefonumun çalışını hâlâ duyabiliyordum. Tıpkı bu sabah olduğu gibi, tıpkı Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri her yıl bugün olduğu gibi telefonun titreyişini hâlâ hissedebiliyordum. Ve yine her zamanki gibi ne sesini kısmış ne de cevap vermiştim. Öylece titreyip çalmasına izin verdim. Ekrandaki adına bakıp neredeyse hazır olduğumu düşündüm. O telefonu açabileceğim noktaya gelmeme *çok az* kalmıştı. Yaklaşmıştım ama hâlâ tam olarak o noktada değildim. Bu yüzden sörf tahtamın iki yanından suya sarkan ayaklarımı tembelce sallarken o arama hâlâ zihnimin en baş köşesinde duruyordu.

Son üç yılda bana kendimi iyi hissettiren sadece iki şey olmuştu. Yazmak ve sörf yapmak. Her ikisi de bana kendilerine özgü, bambaşka bir teselli sunuyordu.

Yazarken korkularımla, kaygılarımla ve hislerimle yüzleşiyordum. Onları kelimelere döküyor, onlara can veriyor ve varlıklarının farkında olduğumu hissettiriyordum. Bu benim için bir çeşit terapi gibiydi. Yazdıklarımı profesörlerimden başka kimse görmemiş olsa bile içimde birikenleri atmak rahatlatıcıydı.

Sörf yapmaksa tam aksine yazmaktan bir önceki adımdı. Bir duygudan kaçmaya ihtiyaç duyduğumda ya da onunla yüzleşip

ne olduğunu açıkça adlandırabilecek hale gelmeden önce kendime üzerinde düşünmek için zaman tanımam gerektiğinde yaptığım şeydi. Şu anda geldiğim noktayı değerlendiriyor, ne kadar yol katettiğimin sevincini yaşarken yeniden tamamen bütün olabilmek için önümde hâlâ uzun bir yol olduğunu da kabul ediyordum.

Dalgaların yüksekliği Kaliforniya'dakilerden daha küçük olsa da yeterliydi. Kusursuz bir dalga oluşmaya başlayınca öne eğilip hızla kulaç attım ve tam zamanında tahtamın üzerinde doğrularak kıyıya doğru süzüldüm. Rüzgâr uzun, ıslak saçlarımın arasından geçerken dalganın tepesinde kayıp gittiğim o birkaç saniye boyunca kendimi özgür hissettim.

Ardından biraz daha açıldım, tahtamın üzerinde doğruldum ve bacaklarımı iki yana sarkıtarak tekrar üzerine oturdum. Gözlerimi benim gibi uyanmaya çalışan güneşe diktim.

Babamın ölümünün üzerinden tam üç yıl geçmişti.

O günden beri hayatım o kadar değişmişti ki...

O zamandan beri iyileşmeye çalışırken yaşadığım her sancılı an hâlâ dün gibi aklımdaydı. Jamie'yle o kumsaldaki kırılma anımızı, cenazeden sonra üzerime çöken hissizliği, sonunda olanları kabullenip yeni hayatıma uyum sağlamaya başlayana dek neredeyse bir yıl boyunca peşimi bırakmayan inkârı ve çaresizliği hatırlıyordum. Yazmakla sörf yapmak tek çıkış yolum olmuştu.

İlk başlarda babamın ölümüyle ilgili internette cevaplar arayarak kendimi delirtmiştim. Suda elektrik akımına kapılarak boğulma hakkında bilinebilecek her şeyi araştırmıştım. *Sanki bunun bir faydası olacakmış, sanki bu onu geri getirecekmiş ya da onu en iyi tanıyanların böylesine talihsiz bir kaza sonucu onu kaybetmenin ne kadar trajik olduğunu söyleyişlerini duymayı biraz olsun kolaylaştıracakmış gibi.* Talihsiz bir kaza... Böyle söylemelerinden nefret ediyordum. O aptalca ifadeden nefret

ediyordum. Ne içimi rahatlatıyordu ne de olanları anlamama yardımcı oluyordu. Bu asla gerçekten anlamlandırılamayacak bir şeye anlam vermeye çalışmanın duygusuzca bir yoluydu sadece.

Sonrasında annem beni terapiye gitmeyi denemem konusunda ikna etmişti. Babamın ona yaşattığı şeylerin yükünü yıllarca omuzlarında taşıdıktan sonra sonunda kendisi de terapiye başlamıştı. Babamın ölümü annemi aynı ölçüde hem yıkmış hem de özgür kılmış gibiydi. Terapisti de bu duygularla yüzleşmesine yardımcı oluyordu. Yine de sadece iki seansın ardından bunun bana göre olmadığını anlamıştım. Konuşmak istemiyordum.

Ben de yazdım.

Zamanla, *yavaş yavaş*, yazmak gerçekten işe yaramaya başlamıştı. *Özellikle de Palm South Üniversitesi'nde ana bölümümü İngiliz Dili: Yaratıcı Yazarlık olarak seçtikten sonra.* Yazma ödevleri gelmeye başladıkça ve duygularımı daha ulaşılır kılan diğer kurgusal eserleri okumakla görevlendirildikçe her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Artık kendimi daha iyi hissediyordum.

Annemin de çok yardımı olmuştu ve tabii erkek arkadaşı Wayne'in de. Bir sabah annem beni sörf yaparken izlemeye geldiğinde sahilde tanışmışlardı. O günden beri de Wayne, ikimizin hayatma huzur getiriyordu. Hayatımda ilk kez annemi âşık görüyordum ve birini *sevebilmesi* için acaba babamın ölmesi mi gerekiyordu diye düşünmeden edemiyordum. O ana kadar annemin, ona en iğrenç biçimde zarar vermiş bir adamın yanı başında hayatının on dokuz yılını geçirdiğini gerçekten hiç düşünmemiştim. *Hem de sadece benim için.* Büyürken iki ebeveynim de yanımda olsun diye bizi bir aile olarak tutmaya çalışmıştı. Şimdiyse en sonunda kendine odaklanıyordu ve bunu görmek, bana kendime odaklanmanın yanlış olmadığını hissettiriyordu.

Tıpkı annem gibi ben de birileriyle görüşmüştüm. Tabii görüşmek derken iki farklı çocuğun beni yemeğe çıkarmasına ve ardından beni yataklarına götürmelerine izin vermemi kastediyordum. İkisi de tenime dokunan o son adamın bıraktığı boşluğu dolduramamıştı ama en azından kafamı dağıtmak için iyi birer kaçamak olmuşlardı.

Bazen Ethan da beni arıyordu. Onun aramasına sadece bir kez, neden gittiğimi açıkladıktan -yani ona Jamie'yle aramızdaki tüm gerçeği anlattıktan- sonraki o ilk seferde cevap vermiştim. Bu konuşmanın üzerinden bir hafta bile geçmeden beni tekrar aramıştı, körkütük sarhoştu. Kalbini kırdığım için bana lanetler okurken kelimeleri birbirine dolanıyordu. Ona yaşattıklarımdan utanç duyarak ve bir yandan da hâlâ babamın acısını çekerek onunla birlikte ağlamıştım. O günden sonra aramalarına bakmayı bırakmıştım.

Üç yıl.

O günü, o günün hissettirdiklerini, o acıyı hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Sanki bir yumak iplikten ibarettim ve o gün tamamen söküldüğüm, iplerimin tiftiklenip aşındığı gündü. Geçen üç yıl boyunca kendimi yavaş yavaş toplamıştım. Eskiden olduğum o yumağı yeniden oluşturmuştum ama bu kez iplerim başka türlü sarılmıştı. Neredeyse yeniden iyiydim.

Neredeyse.

Sadece iki ay sonra üniversiteden mezun olacak ve hayatımın yeni bölümüne başlamak üzere Pittsburgh'e doğru yola çıkacaktım. Bu düşünce içimde yankılanırken son bir dalgayı daha karşılayıp kıyıya döndüm. Ayaklarım yeniden kuma değdiğinde, tahtam kolumun altında dururken mezun olmadan önce son bir engelle daha yüzleşme isteği içimi kapladı.

Tahtamı plaj havlumun yanındaki kuma bırakıp çantamı karıştırarak cep telefonumu aramaya başladım. Şubatın o serin esintisine rağmen güneş yüzünden telefon ellerimi yakıyordu.

Cevapsız çağrılar listesinde parmağımı gezdirip adının üzerinde durdum. Numarasını aramak için parmağımı bir santim daha oynatmam yeterliydi ve bunun düşüncesi bile elimi titretiyordu. *Onunla konuşmaya gerçekten hazır mıydım? Ne diyecektim? Ona ne sunabilirdim ki?*

Bu soruların hiçbirine cevabım yoktu. İç çekerek plaj havlumun üzerine kendimi bıraktım ve aramak yerine sesli mesaj kutuma girdim. Kaliforniya'dan ayrıldıktan sonraki ilk doğum günümde kaydettiği o mesaja -ondan gelen en sevdiğim mesaja- tıkladım, arkama yaslanıp pembemsi mavi gökyüzünü izlerken telefonu hoparlöre aldım.

Selam, B. Benim... Jamie... ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? İç çekti. Bu mesajı o yeniden konuşmaya başlamadan önce bu iç çekişin tam olarak ne kadar sürdüğünü ezbere bilecek kadar çok dinlemiştim. *Canının yandığını biliyorum. Tüm bunlarla tek başına mücadele etmen gerektiğini düşündüğün için beni kendinden uzaklaştırdığının da farkındayım. Ve dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum... belki de haklısın, belki de şu an sana yardım edebilecek kişi ben değilimdir.* Tam o sırada hışırtılı bir ses geldi, ne olabileceğine dair birkaç tahminim vardı. Belki elini yüzüne sürtüyordu? Ya da rüzgârın sesi miydi? Yoksa vedalaştığımız o kumsalda mıydı? *Ama o kişi olmayı çok istiyorum. O yüzden lütfen, sadece... beni geri ara. Seni özledim.* Göğsüm tam bu kısımda hep sızlardı. *Doğum günün kutlu olsun.*

Mesaj sona erdi. Gözlerimi kapattım, Viski'nin sesinin tenime bir güneş ışığı gibi işlemesine izin verdim. Beni bir süre daha kuru ve dik tutmaya yetmesini umuyordum.

"Üniversitenin bitmesinin şerefine!" dedi Jenna içi buz gibi *Patrón*'la dolu *shot* bardağını havaya kaldırarak. "Onun o tatlı kıçına tekmeyi basıp giderken bizi hep sevgiyle hatırlasın!"

"Şerefe!" diye bağırdık masadakilerle tek bir ağızdan. Hepimiz bardaklarımızı tokuşturup masaya vurduk, ardından tek dikişte kafaya diktik. *Tekila* burnumu ve boğazımı yakıp kavururken tısladım, hızla bir limon dilimine uzanıp suyunu tamamen emdim.

"Kahretsin, fena yakıyor." Jenna güldü, mavi gözleri yaşarmıştı.

"*Tekila*'dan nefret ediyorum," diyerek ona katıldım limonu kâseye fırlatıp birama uzanırken.

"Ben de ama bir şekilde işe yarıyor," dedi Kristen. Jenna'yla beraber, "*Aynen öyle*," dercesine biralarımızı ona doğru kaldırıp birer yudum aldık. Kristen bar taburesinden kayarak inerken ikimizi birden işaret etti. "Hemen dönerim, işemem gerek."

Kristen bitirme projelerimden birindeki partnerimdi. Son birkaç yılda birbirimizi epey iyi tanımıştık, özellikle de *İngiliz Dili: Yaratıcı Yazarlık* bölümündeki birkaç kişiden ikisi olduğumuz düşünülürse. Brezilyalıydı ve onun edebiyata -özellikle de modern Amerikan edebiyatına- olan o kendine has bakış açısına bayılıyordum. Onu özleyecektim ama Palm South Üniversitesi'nden defolup gitmeye kahrolası derecede hazırdım.

Başımdaki mezuniyet kepini düzelttim, Jenna bütün gece bunu bana zorla taktırdığı için hâlâ ona biraz sinirliydim. Mezun olanların bunu yapmasını her zaman saçma bulurdum. Sanki mezuniyet günlerinde gittikleri barlardaki her bir müşteriden ilgi ya da tebrik bekliyor, hatta bunun için yalvarıyor gibi göründüklerini düşünürdüm. Yine de keyfim yerindeydi, sanırım o kürsüden geçip diplomayı almak insana bunu yapıyordu. Bu yüzden Jenna'ya uymuş ve son dört yılı sağ salim atlatışımızı kutlarken kepimi yüzümde bir gülümsemeyle taşımıştım. Neyse ki, cübbemi çıkarıp şık bir kot pantolon giymeme izin vermişti.

"Yani pazar gecesi gidene kadar hafta sonunun geri kalanında tamamen dolusun, öyle mi?" diye teyit etti Jenna bir kez daha. Dudakları büzülmüştü.

"Aynen öyle, hanımefendi. Annem yarın için küçük bir aile partisi planladı. Sonra gece sahile gideceğiz ve ben ayrılana kadar pazar gününün tamamını da orada geçireceğiz."

"Yapacak bir şey yok... Anne-kız zamanına da kızamam herhalde." Derin bir iç çekişle durumu kabullendi. Birasını dudaklarına götürdü ama içmeden önce tekrar konuştu. "Seni çok özleyecek, biliyorsun değil mi?"

Ben de onun gibi iç çektim. "Biliyorum." Biramın etiketini tırnağımla kazımaya çalışırken Kaliforniya'dan döndüğümden beri geçen üç yılda annemle ne kadar yakınlaştığımızı düşündüm. Birlikte yas tutmuş, birlikte iyileşmiş ve birlikte büyümüştük. Okulumu Palm South Üniversitesi'nde bitirirken yeniden annemle yaşamaya başlamıştım. Onunla tekrardan bağ kurup eskisinden bile daha yakın olmayı ne kadar çok sevmiş olsam da artık hayatımda yeni bir sayfa açmaya hazırdım. Yeni bir şehre, yeni insanlara, kendimi bulmak için yeni bir şansa hazırdım. "Ama o iyi olacak. Wayne hep yanında."

"Ah, şunu hatırlatma. Şanslı sürtük."

Kahkaha attım. Jenna ise annemin erkek arkadaşını çekici bulmaktan zerre utanmıyormuş gibi sırıtıyordu. Neredeyse bir yıldır birlikteydiler ve adam anneme çok iyi gelmişti. Aslında ikimize de iyi gelmişti. Buralardan gitmekten delicesine korkarken eyalet dışındaki yüksek lisans programlarına başvurmamda bana yardımcı olmuştu. O yüzden bunun için ömrüm boyunca ona minnettar kalacaktım.

"Sana hâlâ kızgınım, haberin olsun," diye ekledi Jenna. "Ben sonunda eve temelli dönüyorum, sense çekip gidiyorsun."

"Belki yüksek lisanstan sonra dönerim. Kim bilir."

Jenna homurdandı. "Yatağında bana da bir yer ayır, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, sakın *Steelers* taraftarı olma."

"O beyzbol takımıydı, değil mi?"

Jenna inlerken Kristen aramızda tekrar katıldı, ben de gülerek tekrar bacak bacak üstüne attım.

Gülmek, eğlenmek iyi hissettiriyordu. Yeniden *gülebileceğim* bir ruh haline kavuşmak çok uzun zamanımı almıştı. Babamı kaybetmek zihnimi sandığımdan çok daha fazla darmadağın etmişti ve ancak son bir yılda onu gerçekten geride bırakmayı -o suçluluk duygusunu salıvermeyi- öğrenebilmiştim. Onu seviyordum ve bu normaldi. Ona kızgındım ve bunda da yanlış bir şey yoktu. Ama artık onu burada, Florida'da bırakmanın; yeni bir şehirde, yeni bir eyalette kim olduğumu -kim olabileceğimi- keşfetmenin vakti gelmişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jenna ve birasını masaya bırakıp kotumun belinden hafifçe çekiştirdi. Bakışları arkamdaki bir yere odaklanmışken iyice yaklaştı. "Sakın arkana bakma. Jamie burada."

"*Ne?!*" diye fısıltıyla çığlık attım.

"Kim?" diye sordu Kristen aynı anda, boynunu Jenna'nın baktığı yöne doğru döndürmüştü. Jenna bana bakmamamı söylemişti ama *tabii ki* onu dinlemedim. Nasıl dinleyebilirdim ki? Bara az önce geçmişimin bir parçası girmişti ve onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Bakışlarım Jamie'yi bulduğu anda kalbim yerinden fırladı. Onu son gördüğüm günden beri içimde büyüyen boşluk bir anda kapandı, içimi bir sıcaklık kapladı.

Tam üç yıl olmuştu. Yoksa daha dün müydü?

Emin değildim. İkisini de aynı anda hissediyordum. Barın diğer ucundan bile ondaki değişimleri fark ediyor ama aynı zamanda o tanıdıklığı da görebiliyordum. İskoçya'da bir viskinin

Scotch olarak sınıflandırılabilmesi için meşe fıçılarda en az üç yıl yıllandırılması gerekirdi. O anda fark ettim ki, Jamie artık genç bir *Scotch*'tu. *Deneyim ve yoğun lezzet vaat eden harmanlanmış bir viski.*

Ağzım sulandı. Arkasındaki kapı kapanırken bir mıknatıs gibi gözleri gözlerimi buldu.

Yanında hepsi takım elbise giyen bir grup adam vardı. İçlerinden biri omzuna vurup barın diğer ucunu işaret etti. Jamie başını salladı ama adamlar o tarafa doğru ilerlerken peşlerinden gitmedi. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Gerçekten orada olduğumdan emin değilmiş gibi başını hafifçe yana eğdi, ardından bana doğru ilk adımını attı.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimde sakladım. Jenna yanımda çıldırmak üzereydi, Kristen ise ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışarak gözlerini üzerimizde gezdiriyordu.

Jamie mekânın içinde ilerlerken gözlerimi ondan ayıramadım, sanki onu böyle izlemeye hakkım varmış gibi doya doya içime çekiyordum. Boynundaki kravatı gevşetilmiş, açık gri gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ama dikkatimi asıl çeken üzerindekiler değildi. Hatırladığımdan biraz daha koyu olan ve özenle taranmış kızıl-kahve saçlarıydı. Üç yıl önce üzerlerine kapanıp ağladığım geceden daha geniş olan omuzlarıydı. Hâlâ o kadar köşeli ve sert duran, şimdiyse hafif bir sakalla kaplı olan çenesiydi. Ve tam önümdeki boşluğa adımını attığı anda alev alev yanan, içi hem acı hem de merakla gölgelenmiş o derin kehribar gözleriydi.

Benim Jamie'm gibi görünmüyordu. Yine de yüzeyin hemen altında onu görebiliyordum. Onu, varlığının yarattığı o titreşimi hissediyordum.

Hemen ardından ortamı kokusu sardı, eskisinden daha baharatlıydı ama yine aynı bal notalarını taşıyordu. Sonunda

ciğerlerimde tuttuğum o nefesi yavaş ve sakin bir şekilde dışarı bıraktım.

Bar taburemde ona doğru dönmüştüm. Hâlâ bacak bacak üstüne atmış bir şekilde otururken ellerim kucağımda sıkıca kenetlenmişti. Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken ellerini rahat bir tavırla kumaş pantolonunun ceplerine soktu.

"Saçını değiştirmişsin," dedi boğuk bir sesle. Bakışları acele etmeden, ağır ağır yeniden yüzüme tırmanırken burun delikleri hafifçe genişledi. Ondan yayılan arzuyu sıcak bir hava dalgası gibi hissediyordum ve karşımda dikilmeye devam ettikçe tenimdeki buzlar yavaş yavaş çözülüyordu. Saçlarım artık daha gür, daha uzundu; her zamanki o yumuşak, küçük bukleleriyle sırtımın ortasına kadar dökülüyordu.

"Sen de dövme yaptırmışsın," diye mırıldandım. Gömleğin kıvrılmış kolunun hemen altından dövmenin bir kısmı görünüyordu. Belli belirsiz sırıtıp dövmesine baktı, ardından gözlerini yeniden bana çevirdi.

Bir süre hiçbir şey yapmadan sadece birbirimize baktık. İkimiz de gülümsüyor, aramızdaki o fazlasıyla tanıdık çekime karışan yeni heyecana alışmaya çalışıyorduk. Sonra Jamie başını iki yana salladı ve yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "O tabureden kalkıp kollarıma gelmen için iki saniyen var. Yoksa seni kendim indiririm."

Yanaklarım kızarırken kocaman gülümsedim. Topuklu ayakkabılarıma bakıp tabureden rahatça indim ve aramızdaki son mesafeyi de kapattım. Bedenlerimizin buluştuğu, kollarını minik bedenime doladığı ve ellerimin onun boynundaki yerini bulduğu an ikimiz de derin bir iç çektik.

Barın geri kalanı yeniden netleşirken içimi garip bir huzur kapladı. Bir anda Jamie'yle gelen erkek grubundan yükselen kahkahaları ve bar tezgâhının arkasındaki buz seslerinin karmaşasını yeniden duymaya başladım. Jenna'nın arkamızda

boğazını temizlediğini işittim, arka planda çalan pop şarkısının sesi artık daha yüksek geliyordu. Ancak Jamie beni bırakmadı, kolları beni kavramaya devam ederken ona daha sıkı sarıldım.

"Selam, Jamie. Ben de seni gördüğüme çok sevindim," dedi sonunda Jenna iğnelercesine. Jamie tutuşunu gevşetince kollarının arasından sıyrıldım ve birama uzandım. Hâlâ yerime oturmamıştım.

"Selam, Jenna," diye karşılık verdi Jamie. Gözlerini yeniden bana çevirmeden önce ona kısaca gülümsedi. "Demek bu gece kutlama var?"

Parmağıyla mezuniyet kepime hafifçe vurduğunda utançla sızlandım. "Evet. Bütün gece uyumadan çalışıp ders notlarını ezberleme konusunda harika olduğumu söyleyen bir kâğıt parçası aldım işte."

Jamie hafifçe güldü. "Tebrikler."

"Üstelik yüksek lisansa da kabul edildi," diye ekledi Jenna. "Pittsburgh'de."

"*Pittsburgh* mü?" Kaşları havaya kalkarken başını yana eğdi. "Benim sörfçü kızım öyle bir şehirde ne yapacak?"

Yanaklarım alev alırken cevap vermek yerine tekrardan biramın etiketini tırnaklarımla kazımaya başladım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm.

"Peki ya sen?" diye sordu Jenna. Kristen hâlâ sadece bizi izleyip gözleriyle bana sorular soruyordu. Omuz silkmekle yetindim. "Senin Florida'da ne işin var?"

"Aslında ben de kutlama yapıyorum. Mali müşavirlik sınavını geçtim ve babamdan gelen iş teklifini kabul ettim."

"Gerçekten mi?" diye sordum yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. Hissetmeye hakkım olduğundan bile emin olmadığım bir gurur dalgası içimi kaplamıştı. "Vay canına, bu harika bir haber. Senin adına çok sevindim."

"Teşekkürler."

Jamie gözlerini benden bir saniye bile ayırmıyordu. *Tanrım*, bu bakışına -bana böyle odaklanmış ve hiç çekinmeden bakmasına- bayılıyordum. Jenna tam başka bir soru soracaktı ki Jamie lafını kesti.

"Buradan gitmek ister misin?"

Kalbim kaburgalarımı dövercesine sertçe çarptı, yüzümde belirmek üzere olan gülümsemeyi bastırmak için kendimle savaştım. "Klişelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuz silkti. "Benim için bir istisna yapacağını da biliyorum."

"Öyle mi? Demek biliyorsun?"

Jamie kendinden emin bir tavırla ellerini yeniden pantolonunun ceplerine soktu. "Evet, biliyorum."

Dudağımı ısırarak gözlerine baktım, ardından Jenna'ya döndüm. Jenna ellerini havaya kaldırıp birasına uzandı. "Tanrı aşkına, git. Şu lanet bakışıyla *beni* hamile bırakmadan önce gidin."

Gülüşümü elimle gizleyip bar tezgâhından çantamı alırken Kristen'a sessizce dudaklarımı oynatarak, "*Kusura bakma*," dedim. Kristen'ın gözleri şaşkınlıkla açılmış olsa da gülümsedi ve birasını Jenna'nınkine doğru eğdi. "Biz iyiyiz. Sen git."

Ve böylece yeniden Viski'ye döndüm. Üç yıllık ayıklığın ardından artık onu tadabileceğim kadar yakınımdaydı. Gülümsedim.

"Yolu göster."

ON İKİ
Scotch ile Bir Gece

O ANLA İLGİLİ HER ŞEYE BAYILMIŞTIM.

Jamie'nin bir elinin rahatça direksiyonun üzerinde duruşuna, diğerininse vitesi kavrayışına bayılmıştım. Yeni *Jeep*'inin pencerelerinden içeri giren ılık rüzgârın tenimizi yalayıp geçişine bayılmıştım. On yedi yaşmdayken gezdiğimiz aynı yollar önümüzde uzanıp giderken ayaklarımı onun ön konsoluna uzatmış olmanın keyfine bayılmıştım. Ve her şeyden de çok rahat sohbetimize, huzurlu sessizliğimize bayılmıştım çünkü ikisinin içinde de birbirimize kusursuzca uyuyorduk.

Aradan yıllar geçmişti, aramızda hâlâ söylenmemiş sözler vardı ama o an, tam da orada önemli olan tek şey birlikte olmamızdı. Bunu hissediyordum, onun da hissettiğini çok iyi biliyordum. Bu bize ayrılmış bir geceydi ve onu boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

Geçmiş günlerden sohbet ederken Jamie çalma listesini seçmeme izin verdi. O bana babasının şirketinin ekonomik krizi nasıl atlattığını anlatırken ben de ona kendimi nasıl İngiliz Dili bölümü öğrencisi olarak bulduğumdan bahsettim. Sohbet ederken arkadan Peter Jennison'ın *Longing for Home* albümü kısık sesle bize eşlik ediyordu. Jamie'yle en son aynı yerde bulunduğumuz zamana göre aramızdaki havanın ne kadar değiştiğini

fark etmiştim. Artık ikimiz de büyümüştük. Birlikte geçirdiğimiz son gecede üzerimize çöken, bizi yıpratan o yüklerden kurtulmuştuk. Sanki evren bizi tam da olması gereken mükemmel anda bir araya getirmişti ve ben de yıldızların bu kusursuz hizalanışının tadını sonuna kadar çıkarıyordum.

"ScarJo'dan vazgeçtiğine hâlâ inanamıyorum." Ellerimi koltuğumun kenarında gezdirirken konuştum. Yeni *Jeep*'i harikaydı. İlkinden bile daha donanımlı ve koyu rengiyle sert, asi bir havası vardı. Deri döşemeli iç tasarımı son derece şıktı, ön paneli oldukça teknolojikti, dışıysa mat siyahtı. Hatta jantları bile koyu antrasit rengindeydi.

Jamie'nin direksiyon başındaki rahat, özgüvenli, aşırı seksi duruşuna bayılıyordum.

Virajı dönerken direksiyondaki tutuşunu ayarlayıp hafifçe güldü. "Eh, ScarJo yaşlandıkça huysuzlaşmaya başlamıştı. Yaklaşık iki ay öncesine kadar ondan vazgeçmemiştim ama sonunda pes edip yenisini aldım."

"Ah, eminim *çok* zor olmuştur," diye takıldım elimi yeni bebeğinin ön konsolunda gezdirerek.

Burnunu çekti. "Aslında evet, o arabada çok fazla anı vardı. Ondan vazgeçmek istemedim, ta ki mecbur kalana kadar."

Sözlerinin üzerine aramıza bir ağırlık çöktü. Bunu hissetmiştim... Artık sohbetin nereye doğru gittiğini biliyordum. Aileden, okuldan ve sörften konuşup arayı kapatma kısmını geçmiştik. Jamie bana cevaplayabileceğimden emin olmadığım soruları sormak üzereydi ve bunları açıklamaya çalışmanın düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetti.

"Hiç geri dönmedin," diye fısıldadı. Müziğin sesinden dolayı onu zar zor duymuştum. Sesi kısıp ayaklarımı ön konsoldan çektim ve altıma toplayıp oturdum.

"Biliyorum."

"Ve aramalarıma da hiç cevap vermedin. Beni hiç geri aramadın. Hiç..." Sesi yavaşça kısılırken vitesin üzerindeki eli bembeyaz kesildi.

"Biliyorum."

Gözlerimi kapatıp başımı deri koltuğa yasladım, sonra derin bir nefes aldım. Bana nedenini sormadı. Bir açıklamaya deli gibi ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen bunun için ısrar etmedi. Kırmızı ışıkta durduğumuzda başımı yana çevirdim ve gözlerimi açıp ona baktım.

"Söyleyeceğim hiçbir şey sana kendini daha iyi hissettirmeyecek, Jamie. Bahanelerim, seni kendimden uzaklaştırmak için kendimce sebeplerim vardı ama hiçbiri sana yaptığım o boktan şeyi telafi etmeyecek. Gençtim, canım çok yanıyordu ve hayatımın yeni haliyle nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Senden ve Kaliforniya'dan kaçtım çünkü yapılması gereken en doğru şeyin bu olduğunu sanıyordum. Bir yanım bunun daha iyi olduğunu söylüyor çünkü iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ama öteki yanım... seni öylece bırakıp gittiğim için kendimden nefret ediyor."

Çenesinin altındaki bir kas seğirdiğinde tereddütle elimi onunkinin üzerine koydum.

"Babamın ölümü beni değiştirdi, Jamie." Sesim titriyordu. "Ve Ethan'a yaptığım şey... sahip olduğum tüm ahlaki değerlere aykırıydı. Kontrolümü kaybettiğim, onu sevmem gerekirken sana âşık olduğum için kendimden nefret etmiştim. Sadece..." Gözlerimi yeniden kapattım. Jamie elini çevirip parmaklarımızı birbirine kenetledi, devam etmemi istercesine hafifçe sıktı. "Berbat haldeydim. Zamana ihtiyacım vardı."

Işık yeşile dönünce Jamie elini yeniden çevirdi ve parmaklarım hâlâ elinin üzerindeyken vitesi değiştirdi.

"Peki ya şimdi?" diye sordu gözleri tekrar yolu bulmadan önce bana kısa bir bakış atarak. Sormaya çalıştığı şeyin ne olduğunu anlamak için çabaladım.

"Şimdi... senin *Jeep*'inde oturuyorum ve hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirse de her şey değişti."

Söylediklerimi sindirmeye çalışırken kaşlarını çatıp başını salladı.

"Ve beni öpme arzuna karşı daha ne kadar direneceğini merak ediyorum." Nefes nefese fısıldadığım sözleri duyduğu anda gözlerini hızla bana çevirdi. "Çünkü kırk sekiz saatten az bir süre sonra gidiyorum, Jamie. Ve o uçağa binmeden önce beni öpmene *ihtiyacım* var."

Jamie keskin bir virajı tam zamanında dönebilmek için gözlerini zorlukla benimkilerden ayırdı. Boynunu kütletti, motoru kükreterek hızlandı. Tepemizde asılı duran arzunun bir anda üzerimize boşalıp ikimizi de sırılsıklam edişini izledim, ikimiz de ondan saklanmaya çalışmıyorduk.

"Seni evime götürüyorum. Şimdi," dedi boğuk bir sesle. Bu ne bir soru ne bir rica ne de bir seçenekti. "Az önce söylediklerinin tek bir kelimesini bile gerçekten kastetmediysen, geri almak için yaklaşık yedi dakikan var. Ondan sonra tek kelime etmene izin vermeyeceğim. Adımı bile söyleyemeyeceksin çünkü seni konuşamayacak hale gelene kadar becereceğim."

Sözleri içimdeki bastırılmış arzuyu serbest bıraktı, güçlükle nefes almaya çalışırken tutku tüm bedenimi sarıp bacaklarımın arasında toplandı. Çenesi kasılmıştı. Bana dönüp cevabımı beklerken yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu. Bakışlarında bir meydan okuma vardı; bunu kabul etmem, ona teslim olmam için beni kışkırtıyordu. Sanırım ona karşı çıkmamı, bunun neden kötü bir fikir olduğunu, zamanlamamızın hâlâ yanlış olduğunu ve kendimizi yine yüksekten düşüp paramparça olmaya hazırladığımızı söylememi bekliyordu. Ama umurumda

değildi. Sadece tek bir gece bile olsa onunla kendimi yeniden bütün hissedebilmek için sonundaki yıkıma razıydım.

Bu yüzden söyleyeceğim son üç kelimemi dikkatle seçtim.

"Daha hızlı sür."

Jamie evinin kapısı arkamızdan kapandığı anda beni kapıya yasladı, anahtarlarını yanımızdaki küçük sehpanın üzerine fırlatırken dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Anahtarlar ahşap yüzeyde kayıp gürültüyle yere düşse de ikimiz de umursamadık. Jamie beni havaya kaldırdığında ayaklarımı beline doladım. Yüksek topuklularım kalçasının sert kaslarına baskı yaparken onu kendime daha da çektim.

İnleyip kalçalarıyla beni kapıya doğru bastırırken gömleğini başından çıkarıp yere fırlattı. Dudakları boynuma doğru indi, köprücükkemiğimi ısırarak tenimi sertçe emdi. Hafifçe geri çekilip straplez bluzumu sertçe aşağı çektiğinde kollarımı kaldırdım ve üzerimden sıyırmasına izin verdim. Sutyen takmıyordum. Bu durum onu memnun etmişçesine hırlayarak göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarımı bulduğunda ona doğru kıvrıldım.

"Jamie..." Adını inlediğimde dudakları yeniden benimkileri buldu.

"Şşt," dedi beni havaya kaldırıp mutfağına doğru taşırken. Etraf kusursuz derecede düzenliydi; ahşap zeminleri ve pürüzsüz granit tezgâhları vardı. Beni mutfak adasının önünde yere indirdi. Kotumu çekiştirip, "Çıkar şunu," dedi ve kendi kumaş pantolonundan kurtulmaya başladı. Ardından gözleri topuklu ayakkabılarıma kaydı. "Onlar kalsın."

Scotch üç yıl önce beni sarhoş etmesine izin verdiğim Viski'den çok daha sertti. Daha özgüvenliydi, daha deneyimliydi.

Bu gecenin ilk seferimize hiç benzemeyeceğini çok iyi biliyordum. Jamie beni yakmaya hevesliydi, bense buna izin vermek için sabırsızlanıyordum.

Pantolonumun düğmesini açıp fermuarı yavaşça indirdim, gözlerimi dikkatle beni izleyen Jamie'nin üzerinden ayırmadan yavaşça aşağı sıyırdım. Yere düştüğünde ayağımdaki topukluları çıkarıp pantolondan kurtuldum, hemen ardından on beş santimlik siyah rugan ayakkabılarımı geri giydim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Jamie vücudumu süzerek. *Boxer*'ını yerdeki pantolonunun yanma attı, ardından tam karşımda durdu. Bir eliyle kendini kavrarken dişlerini altdudağına geçirmişti. İç çamaşırıma uzandığımda başını iki yana salladı. "O da kalsın. Arkanı dön."

Kalçam serin granitle buluşurken kendi etrafımda döndüm ve omzumun üzerinden Jamie'ye baktım. Arkamdan yaklaştı, saçlarımı yana sıyırıp boynumu öperken kendini okşamaya devam ediyordu. Nefesim kesildi. Jamie aletini bırakıp iki bileğimi birden kavradı ve ellerimi ada tezgâhının karşı kenarına tutunacak şekilde öne uzattı. Öne doğru eğilmiştim; göğüslerim tezgâha tamamen yapışmıştı, kalçamsa sertleşmiş erkekliğine baskı yapıyordu.

Dudaklarını sırtım boyunca gezdirdi ve dantelli tangamın hemen altındaki tenimi ısırdı. İrkildim, acı beklenmedik derecede keskindi ama hoşuma gitmişti.

Yeniden doğruldu, elini kalçamda gezdirdikten sonra sertçe şaplak attı. İrkilsem de bıraktığı o yanmayı sevmiştim. Yanağım soğuk granite dayanmış haldeyken yüksek sesle inledim. Jamie bir eliyle kalçamın kıvrımını kavradı, diğer elinin tek parmağını da tangamın şeridine geçirip kadınlığıma ulaşana kadar aşağı kaydırdı. Ne kadar ıslandığımı hissedince keskin bir nefes aldı, iki parmağını içime sokarken kalçasını da öne doğru itti.

"Siktir," diye inledi. Parmaklarını içimden çıkarıp tekrar sokarken tezgâha daha sıkı tutundum. Tangamın dantelli kumaşını uyluklarıma hafifçe vuracak şekilde çekip bıraktı. "Bacaklarını aç."

Dediğini yapıp bacaklarımı ayırdım, o da ihtiyacı olan alanı kendine yaratmak için kalçalarımı kendine doğru çekti. Dizlerinin üzerine çöktü, iç çamaşırımı kenara sıyırdı ve dilini kadınlığımın üzerinde gezdirmeye başladı. Klitorisimi ağzının içine aldığı anda kendimi ona doğru ittim. Beni yalayıp emdikçe bacaklarım etrafında titriyordu. Sırıtışını hissedebiliyordum. Sıcak nefesi hâlâ merkezimi yakarken aynı şeyi tekrar yaptı; beni orgazmın eşiğine daha da yaklaştıracak şekilde yaladı, emdi ve dişledi.

Dişlerimi dudağıma öyle sert geçirdim ki neredeyse kanatacaktım. Sonunda bıraktım, çığlık atarak kalçalarımı ağzına doğru ittim. Çok yakındım, *çok* yakın ve Jamie de bunu anlamıştı. Yeniden ayağa kalktığında omzumun üzerinden geriye baktım, dudaklarını yalayıp başparmağının ucuyla çenesini siliyordu.

"Kımıldama."

Pantolonuna uzandı, cüzdanından folyo bir paket çıkardıktan sonra yeniden yere bıraktı. Tezgâhta doğrulmaya çalıştığımda eli sırtımı buldu ve beni nazikçe tekrar aşağı bastırdı. Aleti çoktan kalçalarımın arasında yerini almıştı.

Prezervatif paketinin yırtılma sesini duydum. Bir anlığına bedeni benden uzaklaştı, ardından prezervatifle kaplı sertliğini kadınlığımda gezdirip ucuyla beni kışkırttı. Öne eğildi, saçlarımı kavrayıp yumruğuna doladı.

"Şu kahrolası saçların..." diye boğuk bir sesle fısıldayıp kulakmememi dişlerinin arasına alarak emdi. Bu temasıyla ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı. Saçlarımı çekince başım tezgâhtan kalktı. Jamie arkamdan içime yerleşip sonuna kadar kendini ittiğinde gözlerimi tepemizdeki lambaya diktim.

İnledi, geri çekilip yeniden içime girmeden alnını enseme yasladı. "Tanrım, bütün gece ellerimi saçlarına böyle dolamanın hayalini kurdum. Ve şu lanet topuklular..." Tekrar bir inilti çıkarıp doğruldu, sırtımın kavis alması için saçlarımı da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bu kez daha sertçe içime girdiğinde çığlık attım. Çoktan dağılmanın eşiğine gelmiştim.

Öyle ustalıklı ve kontrollü hareket ediyordu ki, son üç yıldır ne kadar pratik yaptığını merak etmeden duramadım. Fakat bu düşünceyi hızla bir kenara ittim. Evet, belli ki bu süreçte dersine iyi çalışmıştı ama artık sınav bendim. Şimdi öğrendiklerini bana kanıtlama zamanıydı.

Saçımdaki tutuşu uzaklaştığında elleri kalçalarımı buldu. Her darbede beni kendine doğru çekiyor, tezgâha bastırıp her seferinde içime daha sert gömülüyordu. Klitorisim pürüzsüz yüzeye sürtünürken yaklaşan orgazmla birlikte bedenim onun etrafında titredi. Zirveye ulaşmaya çalışıyor, çaresizce peşinden gidiyordum ama Jamie aniden içimden çıkarak gözlerimi hızla açıp nefesimi tutmama neden oldu.

"Henüz değil." Beni hızla kendine çevirdi, eğilip kollarına aldığı gibi arka koridora doğru taşıdı. Yol boyunca dudaklarını benimkilerden ayırmamıştı, bense kollarımı boynuna dolayıp onu kendime daha çok çekerken ağzına doğru soluyordum.

Son kapıyı tekmeleyerek açıp beni yumuşak yorganın üzerine bıraktı. Yatağa rahatça serildim ve gözlerimi ondan ayırmadan sırtımı yatak başlığına yaslayana kadar geriye doğru çekildim. Bacaklarımın arasına yerleşip beni takip etti. Omuzlarım ahşaba dayandığında Jamie kalçalarını bacaklarımın arasına sokup onları ayırdı, ardından yeniden içime girdi. En derine ulaştığında dudaklarımız tekrar buluştu. Bu zevkin yoğunluğu karşısında titreyip o içimde hareket ederken tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Kahretsin, B." Hırladı, üzerimde dengede durmaya çalışırken kolları titriyordu. Mutfakta yaşananlardan sonra bacaklarımdaki tüm güç çekilmişti ama yine de onları beline dolayıp topuklarımı kalçasına bastırdım. Dişlerini boynuma geçirerek tıslad, bu verdiği his ve bedeninin en hassas noktama sürtünmesi birleşince kendimi kaybettim. Görüşüm karardı, nefesimi tuttum ve dudaklarımda onun adıyla zirveye ulaştım.

Ellerimi sırtından çekip yorganı avuçladım, orgazmımın dalgalarının dinmesini beklerken sıkıca tutundum. Bacaklarım tamamen gevşeyene kadar aynı ritmi, aynı baskıyı sürdürdü. Ardından beni uzun uzun, yavaşça öptü ve hareketlerini yavaşlatıp zirveden usulca indirdi.

Hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Sol dizimin altından kolunu geçirip ayak bileğimi omzuna yasladı. Bileğimi öpüp oradaki yumuşak teni emdi ve bu pozisyonda yepyeni derinliklere ulaşarak ritmini artırdı. Boşalması sadece dört darbe daha sürmüştü. Bir eli ayak bileğimi sıkıca kavrarken diğeriyle üzerimde dengesini korudu. İnleyip son bir kez daha derine girdi, ardından bacağımı bıraktı ve bütün ağırlığıyla üzerime çöktü.

Bacaklarım sızlıyordu. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımla omuzlarındaki çıkıntıları usulca okşadım. Dokunuşumla titrerken boynumu öptü. Soluk soluğa kalmıştı, sıcak nefesleri tenimi yakıyordu. Ben de kendi nefesimi düzene sokmakta zorlanıyordum. Dirseklerinin üzerinde doğrularak dudaklarımı öptü ve başını iki yana salladı. "Vay canına."

Hafifçe kıkırdadığımda burnuma bir öpücük kondurdu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Bundan sonra benim olmak zorundasın," diye soludu. Hâlâ içimdeydi ve bu yoğunluk mantıklı düşünmemi imkânsız kılıyordu. Yine de zihnimdeki sisi dağıtmak için kendimi zorladım.

"Yapamam."

"Sikerler," diye itiraz etti. "Yapabilirsin. Benimsin işte."

"Pazar gecesi gidiyorum, Jamie," dedim ciddi bir tonla. Bana bakmasını sağlamak için dudaklarımızı ayırdım.

Derin bir nefes verip kaşlarını çattı. "O zaman hafta sonu boyunca benim ol."

Bana böyle bakmasından nefret ediyordum. Bunu yapamayacağımı bildiğim için de bu bakışı canımı çok yakıyordu. "Yapamam. Ailemle planlarım var. Hepsi bu... Sunabileceğim her şey bu kadar."

"Peki neden uzak mesafe ilişkisi yürütemiyoruz?"

Hafifçe gülüp ellerimi boynunun arkasında birleştirdim. "Çünkü bu kalplerimizin kırılacağını garantilemenin en kesin yolu." Gözlerindeki hayal kırıklığını görünce hemen ekledim. "Ama artık senden kaçmıyorum, Jamie."

"Bu aramalarımı açacağın anlamına mı geliyor?"

Hafifçe gülümsedim ve başımla onayladım. "Sadece... Buna bir isim koymaya çalışmayalım. Bize."

Bu onu biraz rahatlatmış gibiydi. Burnundan uzun bir nefes verdi, gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. "Pekâlâ. Ama bana iki şey vermene ihtiyacım var." Bekledim, yeniden konuşmadan önce dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu gece ve bir gün."

"Bu gece," diye tekrarladım. "Ve bir gün."

Başını salladı. "İkisine de ihtiyacım var."

Ne istediğini uzun uzun düşündükten sonra şu an bunun üzerinde kafa yormama gerek olmadığına karar verdim. Başımı sallayarak kabul ettim ve dudakları yeniden benimkilerle buluşana kadar onu kendime doğru çektim. Beni istekle öpmeye başladı. Hâlâ içimdeyken yeniden sertleştiğini hissettim. Vücudum sızlayarak yeniden hayata dönerken beni epey ağrılı bir hafta sonunun beklediğini anladım.

İşte kendime izin verdiğim şey tam olarak buydu. *Scotch* ile bir gece. Jamie de o gecenin hakkını sonuna kadar vermişti ve yatak odasındaki koyu renk perdelerin arasından güneş sızmaya başlayana kadar beni uyutmamıştı.

Sözlerine umut bağlamamaya çalışıyordum çünkü ne olursa olsun ben Pittsburgh'e gidiyordum, o ise burada kalıyordu. Beş yıl önce sahilde geçirdiğimiz o geceye çok benziyordu. Tek fark, bu kez rollerimizin değişmiş olmasıydı. Ben onun peşinden Alder'a gitmiştim ama onun benim peşimden Pensilvanya'ya gelmeyeceğini biliyordum.

O gece defalarca sevişirken bunu hep aklımın bir köşesinde tutmuştum ama yine de ona sımsıkı sarılmaktan kendimi alamıyordum. Üç yıl önce gitmesine izin vermiştim ve şimdi bunu yeniden yapmak zorunda olduğumu bilmeme rağmen fena halde korkuyordum. Geriye dönüp baktığımda zamanlamadan tam anlamıyla nefret etmeye başladığım gecenin o olduğunu biliyordum. Viski'yle uzun soluklu bir ilişki kurmak ne kadar kolay görünürse görünsün, gerçeğin hiç de öyle basit olmadığını -hem de zerre kadar basit olmadığını- anladığım gece o geceydi.

Benden iki şey istemişti. Bu gece ve bir gün.

Ama o bir gün hiçbir zaman gelmedi.

ON ÜÇ
Viski'deki İ Harfi

"RYE YAYINEVİ'NE HOŞ GELDİN," DEDİ MONA aceleyle. Kafasındaki sıkı, koyu renk topuzu düzeltirken bizi asansörden dışarı yönlendirdi. "Bu turu hızlıca bitireceğiz çünkü yapacak bir sürü işim var, tamam mı? O yüzden iyi dinle."

Önemli bir şey yazmam gerekebilir diye kolumun altına sıkıştırdığım not defterine takılı kalemin ucuyla oynayıp heyecanla başımı salladım. Ofise ilk gelişimdi, stajımın ilk günüydü ve Mona'nın sıkılmış bakışlarıyla patlatıp durduğu sakızına rağmen burada olduğum için çok heyecanlıydım. Hatta burada olmaktan *onur duyuyordum.*

Rye Yayınevi sektörün en tanınan ve gözde yeriydi. Burada bir stajyerlik kapmak zordu, tam zamanlı işe girmekse neredeyse imkânsızdı. Ellerinde tonla yazarla müşteri olmasına rağmen çalışan ekibi küçük, seçkin ve işinin en iyilerinden oluşuyordu. Aralarında kendime bir yer edinmeyi öyle çok istiyordum ki arzunun dilimde bıraktığı tadı alabiliyordum. Eğer hayatta yapacağım son şey bu olsa bile, Rye Yayınevi'nde adımı herkese duyuracaktım.

"Burası benim masam, yani resepsiyon. İçeri giren tüm müşteri ve misafirlerle ben ilgileniyorum. İdari işler de bende.

Gördüğün gibi işime kelimenin tam anlamıyla bayılıyorum," dedi gözlerini devirerek. "Ofisimiz büyük bir kare şeklinde. Çalışma bölmeleri tam ortada yer alıyor, ofislerse iki toplantı alanı hariç dış tarafa dizilmiş durumda. Burası da o toplantı alanlarından biri," diyerek uzun, dikdörtgen bir masa ve her iki yanında onlarca deri sandalyenin bulunduğu bir konferans salonunu işaret etti. Karşı duvarda devasa bir ekran, pencerelerin kaplamadığı arka tarafta ise üzeri karalamalarla dolu koskoca bir beyaz tahta duvar uzanıyordu. "Burası neredeyse her zaman doludur, o yüzden çağrılmadığın sürece içeriyi kullanmayı aklından bile geçirme. Bu koridorun diğer ucundaki toplantı odasıysa daha rahat, içinde hamaklar falan var. Orada neredeyse her zaman yer bulabilirsin."

Mona topuklularının çıkardığı tıkırtılarla koridorda önümden ilerliyordu. Yıllar içinde topuklularla yürümeyi bu kadar kusursuzlaştırmış olması, benim her zamankinden bile daha sakar görünmeme neden olmuştu. Yanından geçtiğimiz ofisleri incelerken bir yandan da ona yetişebilmek için peşinden koşturuyordum. *Her yerde* kitaplar vardı. *Raflar dolusu kitaplar, el yazmalarının sergilendiği çerçeveler, poster boyutuna getirilmiş klasik kitap kapakları...* Her pencere Pittsburgh şehir merkezinin birbirinden farklı, büyüleyici manzarasını sunuyordu. Ofisin tamamı modern, şık bir havaya sahipti. Etraftaki kara ve beyaz tahtalar göze çarpıyordu. Mona en sonunda beni bir dinlenme odasından ziyade rustik bir barı andıran *mola odasının* önünden geçirdi.

Yazar temsilcilerinden medya ekibine kadar her departmanın ofis içinde nerede bulunduğunu tek tek gösterdi. Ardından ortak çalışma bölmelerinin tam köşesindeki küçük bir masayı işaret etti. Üzerinde bir bilgisayarla boş bir kalemlik vardı. Yanında da siyah dosya dolabıyla uyumlu deri bir sandalye duruyordu.

"Burası senin," dedi diğer eliyle masayı işaret ederken. Bir yandan da tırnaklarını inceliyordu. "Buraya çok alışma. Ekibe alınma ihtimalinin sıfıra yakın, hatta imkânsız olduğunu sana söylememe gerek yoktur herhalde."

Yutkundum ama içimdeki o kararlılığın daha da derinlere kök saldığını hissettim. Bana bunu yapamayacağımı söylediği anda zihnim anında ona yanıldığını kanıtlayacak tüm yolları aramaya başlamıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, sana ne yapacağını kimin söylemesi gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok ama herhalde eninde sonunda biri gelip söyler. Tuvaletler de şu tarafta," diye ekledi asansörün olduğu yönü işaret ederek. "Bana ihtiyacın olursa girişte olacağım." Özenle şekillendirilmiş koyu kaşlarından birini kaldırıp bana imalı bir bakış attı. "Ama bana ihtiyaç *duymamak* için elinden geleni yap, tamam mı?"

Gülüşümü bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Tur için teşekkürler, Mona."

Elini sallayıp beni geçiştirdi, ardından dar kalem eteğinin içinde hafifçe salınarak uzaklaştı. Güzel ve çarpıcı bir kadındı. Birden kumaş pantolonumla bol bluzumun içinde kendimi buraya göre fazla sade hissettim.

Çantamı masaya bırakıp etrafa bakındım.

Henüz erkendi, ofisteki birkaç kişiden biriydim ve orada olanlar da bana dikkat etmiyordu. *En azından şimdilik.* O sırada kendime bir söz verdim. Ağustos ayında stajım bittiğinde hepsi adımı öğrenecekti. Kim olduğumu çok iyi bileceklerdi.

Telefonum titredi ve ekranda Jamie'nin adının belirmesiyle gülümsedim. Hızlıca mesajı açtım.

Jamie: *Ee, daha şimdiden New York Times çoksatarı olacak bir yazarla anlaştın mı?*

Geçen hafta sonu Florida'da geçirdiğimiz o geceden beri bana ne yazarsa yazsın, parmaklarından dökülen kelimeleri görmek yanaklarımın kızarmasına yetiyordu. Telefonla aradığında daha da iyi oluyordu ki Pittsburgh'e uçtuğumdan beri neredeyse her gece aramıştı.

B: *Üzerinde çalışıyorum. Önce en iyi yazar temsilcilerinden biri mi, yoksa doğrudan CEO mu olsam diye düşünüyorum. Stratejiyi ona göre belirlemem lazım, anlarsın ya.*

Jamie: *Göster bakalım kendini, şampiyon. Bu gece beni ara.*

İsteği karşısında kalp atışlarım hızlandı ve dudağımı ısırarak mesaja baktım. Gece geç saatlerde yaptığımız telefon konuşmalarına bayılıyordum. Hakkında bilmem gereken her şeyi bildiğimi düşünürken her geçen gün daha fazlasını öğreniyordum. Uzak mesafe ilişkisi konusunda fikrimi değiştirmiş falan değildim ama arada bir konuşup mesajlaşmanın ne zararı olabilirdi ki? Ya da şartlar uygun olduğunda görüşmenin? Jamie'den daha fazlasını beklemiyordum, o da aynı şekilde benden beklemiyordu. Bu da hayatımın o döneminde tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

"Bakıyorum da karşılama komitesi aklını başından almış," dedi arkamdan bir ses. Yerimden sıçradım, telefonu hızla çantama tıkıştırıp arkama döndüm. Karşımda bir çocuk vardı, daha doğrusu bir *adam*. Muhtemelen benden en fazla iki ya da üç yaş büyüktü. Koyu sarı saçları yandan ayrılmış ve sanki tüm sabahını o şekli vermek için harcamış gibi öne doğru dökülüyordu. Parlak mavi gözleri sevecen ve davetkârdı. Yüzünde bana Ethan'ı hatırlatan geniş bir gülümseme vardı. "Selam."

"Selam," dedim gülümseyerek, elimi uzattım.

Elimi tutup hafif ama güven verici bir şekilde sıktıktan sonra omzumun üzerinden açık çalışma alanındaki birkaç kişiye göz attı. "Onların kusuruna bakma. Son zamanlarda çok yoğunuz ve sanırım bu durum hepsine nezaket kurallarını unutmak için bir bahane sağlıyor." Gözleri yeniden benimkileri buldu ve dirseğini masamın bölmesine yaslayarak elimi serbest bıraktı. "Mona'yla geçen o büyüleyici turdan sonra eminim onlar sana bir grup köpek yavrusu gibi gelmiştir."

Sözleri beni güldürse de hâlâ gergindim. "Yok, hayır. Çok iyiydi. Hamaklı odaya bayıldım." İçimden yüzümü buruşturdum. *Hamaklı odaya bayıldım mı?* Harikasın, B.

Tek kaşını kaldırdı. "Çok mu iyiydi? Mona?" Başını iki yana salladı. "İlk günden patronuna yalan söylemenin pek iyi bir fikir olmadığını sana hiç söyleyen olmadı mı?"

Midem altüst oldu, yüzümdeki tüm kan çekilirken kekelemeye başladım. "Şey, yani... Gerçekten o kadar kötü değildi. Sanırım sadece çok yoğun. Aslında-"

"Rahatla," dedi sırıtarak. Yaslandığı bölmeden ayrılıp doğruldu. "Kahve?"

"Lütfen." Derin bir nefes verdim.

Önden yürümeye başladı, beni yanlarından geçerken az önce bahsettiği çalışma arkadaşlarından birkaçıyla tanıştırdı. Şık mola odasına geri döndüğümüzde kahve makinesine yeni bir kapsül yerleştirdi ve kollarını kavuşturup bana dönerek tezgâha yaslandı. "Evet, Brecks Kennedy. İlk gününe hazır mısın?"

Tam adım gençliğimdeki kadar canımı yakmasa da beni huzursuz etmeye yetmişti. Saçlarımdan uzun bir tutamı omuzlarımdan geriye atıp düzelttim. "Sadece B diyebilirsiniz. Tam adımı pek kullanmam. Ama evet, burada olmak büyük bir onur..." Sesim onun adını bilmediğimi fark etmemle yavaşça kesildi. İşe

alım evraklarımı e-posta yoluyla halleden kişi Mona'ydı ve kime rapor vermem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"River." Makineden yeni çıkan kahveyi alıp bana uzattı, ardından kendisi için bir tane daha hazırlamaya başladı. "River Godsby."

"*Godsby* mi?" Rye Yayınevi'nin Yönetim Kurulu Başkanı ve CEO'su Randall Godsby'ydi ve River daha cevap bile veremeden kafamda her şey yerine oturmaya başlamıştı. Kesinlikle akraba oldukları gerçeği bir yana, ailesinin ona *River* adını vermiş olması bile başlı başına bir detaydı. Adı tıpkı üzerindeki *Zegna* marka takım elbise kadar pahalı bir his uyandırıyordu.

Başım salladı, yeniden bana dönerken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. "Aynen öyle. Randy babam olur."

"Ah." Ağzımdan çıkan tek şey bu olmuştu. Buna tam olarak nasıl bir karşılık vermem gerektiğinden emin değildim.

River güldü. "Evet, sanırım bir nevi aile şirketi sayılır. Hemen hemen anne karnından beri edebiyat dünyasının içindeyim." Yüzünde yine o kocaman, içten tebessüm belirdiğinde biraz da olsa rahatlamıştım.

"Aslında bu çok havalı. Sizin... sormamda bir sakınca yoksa, buradaki pozisyonunuz tam olarak nedir?"

Gülümsedi. "Hiç sakıncası yok. Şu an yazar temsilcisiyim ama bana kalırsa, başkan yardımcısı olmama az kaldı."

"Etkileyici," dedim kahvemden ilk yudumu alarak. Krema, şeker ya da diğer herhangi bir şeyin nerede olduğundan emin değildim, üstelik kahve kaynar derecede sıcaktı. İrkilsem de belli etmemeye çalıştım.

River güldü, kendi kahvesini alıp beni aradığım şeylerin durduğu dolaba doğru yönlendirdi. "Al bakalım." Birkaç krema ve şeker paketi uzattı. "Kahveni dilediğin gibi hazırla, sonra da

masana geçip yerleşmek için kendine birkaç dakika ayır. Giriş bilgilerin klavyenin üzerindeki yapışkanlı kâğıtta yazıyor olmalı, şifreni oradan değiştirebilirsin. E-postanı ayarla. Ben de on beş dakika içinde durum değerlendirmesi yapmak için yanına uğrarım, tamam mı?"

"Kulağa harika geliyor."

Arkasını döndü ama ilerlemeden önce bir anlığına durdu. "Bir de, B?"

"Efendim?" dedim ilk şeker paketini tam ortasından yırtarken.

River bana merakla baktı. Bu bakış Jamie'nin bana ilk baktığı anı fazlasıyla hatırlatmıştı. "Rye Yayınevi'ne hoş geldin."

Dairemin hemen girişinde topuklu ayakkabımın tekini çıkarıp yere bırakırken sesli bir şekilde inledim. Parmaklarımı esnetirken bir yandan saçımı yukarıda tutan tel tokaları çekiştiriyor, diğer yandan da topuklunun öteki eşini çıkarmaya çalışıyordum. En sonunda kurtulmayı başardığımda rahat bir nefes aldım.

Uzun ve yorucu bir ilk gün olmuştu ama aynı zamanda muhteşemdi. Ayakkabılarımı yerden alıp yatak odama doğru adımlarken gülümsedim. Onları dolabın dibine fırlattıktan sonra arkamı dönüp doğruca yeni doldurduğum buzdolabına yöneldim. Soğuk bir dilim pizzayla üzerinde adeta adımın yazdığı buz gibi bir bira beni bekliyordu. İlk lokmamı ısırıp biramı açarken gün içinde kafama doldurulan onca bilginin ağırlığıyla zihnim hâlâ dönüyordu. Küçük stüdyo dairemin uzak köşesindeki geniş pencereden dışarı baktım. Tavandan yere uzanan camların sunduğu *Market Square* manzarasına bayılıyordum. Baktığım diğer tüm yerlerden daha pahalı olmasına rağmen, burada yaşamaya

karar vermemin asıl sebebi buydu. Daha fazla ödeme yapıp böyle bir manzaraya sahip olmaya kesinlikle değmişti. Üstelik bir küveti vardı ve bu benim için resmen *ihtiyaçtı.*

Bence hayatta ilk bakışta önemsiz görünen ama aslında büyük bir değişimin yaşandığı bazı anlar vardı. Pittsburgh şehir merkezine bakan mutfağımda çıplak ayakla dikilip bir yandan soğuk pizzayı ucuz birayla mideye indirmek, benim için tam da o anlardan biriydi. *İşte buydu.* Hayatımda ilk kez tamamen kendi başımaydım ve bunu başarıyordum. Annem yoktu, oda arkadaşım yoktu, erkek arkadaşım yoktu. Sadece ben... Ve hayatta yapacağım son şey bu olsa bile o yaz mevsiminde yayıncılık dünyasına kim olduğumu gösterecek, dikkatlerini çekecektim.

Pizzamı bitirdiğimde Jamie'yi aramadan önce anneme hızlıca bir mesaj attım. Onu aradığımda ve aramamı cevaplaması için geçen o birkaç saniyede parmaklarım hafifçe titriyordu. Üç yıl boyunca onu görmezden geldikten sonra sonunda -sadece arkadaşça da olsa- birbirimize iyi gelebileceğimizi hissettiğim bir noktadaydım. Onu özlemiştim, sohbetlerimizi özlemiştim. Bunlara ek bir de ara sıra ellerini üzerimde hissetme şansım olacaktı. Daha ne isteyebilirdim ki?

"Az önce hayatımın en iyi dalgalarından birini yakaladım," diye açtı telefonu. Nefes nefese kalmıştı. "Burada olmalıydın. Güney Florida standartlarına göre resmen altın değerindeydi."

"Acımadan nispet yapmaya devam et bakalım," diye takıldım.

"Tamam. Üzerimde tişört olmadığını söylemiş miydim?"

Üstümü değiştirebilmek için telefonu yatağa bırakmadan önce hoparlöre alıp kıkırdadım. "Hiçbir zaman kurallara göre oynamadın zaten, Jamie Shaw."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin." Yemin ederim, sırıtışını telefonun öbür ucundan bile hissedebiliyordum. "İlk günün nasıldı?"

"Uzundu ama muhteşemdi. Patronum genç ve gerçekten çok kafa dengi biri. Beni bir an önce projelere dahil etmeye hevesli görünüyor ki bu da bütün yazı sadece evrak işleriyle uğraşarak geçireceğime dair o ilk baştaki korkumu hafifletti."

"Yok artık. Sanki seni öylece bir masanın arkasına hapsedebilirler de. Sen bu gidişle gelecek haftaya New York'ta yeni bir şube açarsın."

Hem zihnimde canlandırdığı bu tablo hem de bana her zaman duyduğu sonsuz güven beni gülümsetti. "Senin günün nasıldı?"

"Eh," diye cevapladı. Arka planda hafif bir ses çınladı. Arabasının kapısının kapandığını duydum ve motoru gürleterek çalıştırdığında o ses kesildi. "İş işte, her zamanki gibiydi ama ofisten sörf yapmaya vakit ayıracak kadar erken çıkabildim. O yüzden hayat güzel."

"Şimdiden sahili özledim," dedim iç geçirerek. Bol ipek bluzumu kafamdan sıyırıp attım.

"O da seni özledi. Ama benim kadar değil."

Yanaklarım ısındı. Pantolonumun fermuarını indirip kalçalarımdan aşağı sıyırdım. Yere düşmesine izin verdikten sonra kirli sepetinin yanına doğru tekmeledim.

"Soyunuyor musun?" diye sordu Jamie. Sesi aniden kulağa daha boğuk gelmişti.

"Belki."

İnledi. "Bu yaptığın resmen zalimlik."

"Rahatla. Sadece küvete gireceğim."

"Küveti olan bir yer bulmayı başardın demek, hiç şaşırmadım."

"Bir daha asla küveti olmayan bir yerde yaşayamam. Alder'daki o yedi ay bana bir ömür boyu yetecek kadar işkence çektirdi zaten."

Jamie bir anlığına sustu, hayatımızın o dönemi hakkında bu kadar rahat konuşmamın canını yakıp yakmadığını merak ettim. Gerçi o sızıyı ben de hafifçe hissetmiştim... Yeni yıkanmış, kupkuru bir kot pantolona dokunduğunda insanı çarpan o statik elektrik şoku gibi bir şeydi.

"Yeni evini görmek istiyorum," dedi en sonunda.

"O zaman kıçını kaldır da gel."

Jamie güldü. "Ah, tabii. Hemen ilk uçağa atlayıp geliyorum. İşi boş vereyim, değil mi?"

"Aynen öyle."

İç çamaşırımı sıyırıp sutyenimin kopçasını açtım ve tam o anda aklıma harika bir fikir geldi. Bunun aptallik olup olmadığını düşünerek altdudağımı ısırdım ama kendimi vazgeçmeye ikna etmeden önce görüntülü arama seçeneğine tıkladım.

"Kameranı aç da sana sanal bir tur attırayım."

"Bekle biraz, eve yanaşıyorum. Bana birkaç dakika ver."

Yeni bir bira açmak için mutfağa çırılçıplak yürürken kamerayı benden uzağı gösterecek şekilde ayarladım. Jamie'nin görüntüsü ekrana düştüğünde ben onun yüzünü görüyordum, o ise penceremden *Market Square* manzarasını izliyordu.

Beni evine götürdüğü gece ıskaladığı sehpanın üzerine anahtarlarını fırlatırken, "Vay canına," dedi. "Bak sen şuna, tam bir büyük şehir kızı olmuşsun."

"Çok güzel, değil mi?" Güneş yüksek binaların arkasından aşağıya doğru süzülüyor, altın sarısı ışık huzmelerinin arasına

uzun gölgeler bırakıyordu. Sanki tüm şehir siyah ve altına boyanmış gibiydi.

O yatağına uzanmış keyif yaparken ben de onu küçük evimde gezdirdim. İlk dairemi en az benim kadar sevmiş olması beni acayip heyecanlandırmıştı. Her ne kadar Alder'daki yurt odamla neredeyse aynı boyutta olsa da parke zeminlerle modern mutfak aletlerine sahipti. Burada geçirdiğim bir haftada içeriyi gayet sade bir şekilde dekore etmiştim ama bu kadarı bile bana yetiyordu. Yatağım da o büyük pencereden aynı manzarayı görüyordu ve güneş battıkça evin havası daha da rustik bir hal alıyordu.

"Pekâlâ, bana küveti göstermek için can attığını biliyorum."

"Tabii ki. En iyisini sona saklamam gerekiyordu." Kameranın açısını hâlâ kendimden uzakta tutarken onu banyoya soktum. İlk başta sadece klozeti görmesini sağlamıştım. Ardından sola dönerek o güzel, ayaklı küvetimi gözler önüne serdim. "İşte!"

Jamie abartılı, uzun bir nefes aldıktan sonra hayranlıkla inledi.

"*Mükemmel*, değil mi?" Küveti musluğundan diğer ucuna kadar sanki tropik bir manzarayı seyreder gibi kamerayla taradım. Hafifçe öne doğru eğilip suyu açtım ve ayağa kalkmadan önce en sıcak dereceye ayarladım. "Ayda fazladan verdiğim beş yüz dolara kesinlikle değdi."

Sırıttı. "Haklısın. Ben olsam en az bin dolar verirdim."

"Aynı fikirde olmamıza sevindim."

Aniden duraksayıp dudağımı ısırdım, yapacağım bir sonraki hamleyi düşündüm. Tereddüt ederek uzun saçlarımı göğüslerimi kapatacak şekilde öne aldım ve ikimizi de aynaya dönük hale getirdim. Jamie'nin gözleri beni gördüğü anda kocaman açıldı. İşten kalan makyajım hâlâ yüzümdeydi, saçlarım bütün gün tepemde duran topuz yüzünden dalgalıydı. Aynadaki görüntüm

göbek deliğimin hemen altında kesiliyor, saçlarımsa göğüs dekoltemi kapatacak şekilde duruyordu.

"Tanrım," dedi soluk soluğa. "Gerçekten de en iyisini en sona saklamışsın."

Yutkundu, yatak odasındaki gölgeler çene hattıyla boğazını çevreleyince hareketi daha da belirginleşmişti. Boştaki elimle saçlarımın uçlarıyla oynuyor, gözlerimi telefon ekranından ayırmıyordum. İlk hamleyi ben yapmıştım. Şimdi sıra ondaydı. Dizginleri eline almasına ihtiyacım vardı ve o da bunu hissetmiş olmalıydı.

"Saçlarını arkaya çek."

Ayna hafifçe buğulanmaya başlamıştı. Bir elimle saçlarımı toplayıp arkaya çekip omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin verirken sıcağın tenime işlemesine izin verdim. Saçlarımın uçları sırtımın ortasına değiyordu.

Jamie'nin inlemesiyle birlikte vücudumu bir ürperti kapladı. "İşte şimdi orada olmayı *gerçekten* çok istiyorum."

Bir an için sanki geçen hafta sonu yeterince görememiş gibi beni yavaşça baştan aşağı süzdü. Ardından elini sertçe yüzünden aşağı indirdi. Eli kadrajdan kaybolurken hafifçe kıpırdandı. Ne yaptığını, *deniz şortunu çıkardığını* anlamam sadece bir saniyemi almıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı.

"Sana kendini iyi hissettireceğim," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Küvete gir."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Yine de dediğini yaptım, yavaşça yarıya kadar dolmuş küvete girerken kameranın açısını yüzüme çevirdim. Su göğsümün üstüne kadar vücudumu sarıyordu, Jamie'nin şortunu kenara fırlattığını duyduğum anda ayağımla musluğu kapattım.

"Üzerimde nasıl bir etkin olduğunu görmek ister misin?"

Bakışları gözlerime kenetlenmişken sorusuna cevap vermek çok edepsiz hissettiriyordu. Başımı salladım, bunun üzerine Jamie altdudağını sertçe dişledi ve kamerasını ters çevirdi. Ekranı karın kaslarından aşağı sertleşmiş aletine uzanan yakın bir görüntü doldurdu. Kalçakemiğininin üzerindeki yara izi sanki dikkatimi tam da Jamie'nin istediği yere çeken bir ok gibiydi. Elini karın kaslarının üzerinde gezdirip kalçalarına inen derin *V* çizgisi boyunca kaydırdı, ardından kendini sıkıca kavradı. Onu büyük elinin içinde sertleşmiş, hazır ve boşalma arzusuyla zonklarken görmek bile inlememe yetmişti.

"Siktir, Jamie," diye fısıldadım suyun içine biraz daha gömülerek. Daha iyi bir görüntü için telefonun açısını ayarlarken boştaki elim göğsümü buldu. Göğsüme masaj yapıyor, başparmağımı meme ucumda gezdirirken sanki dokunuş onun elinden geliyormuş gibi sırtımı elime doğru kavislendiriyordum.

O kendini sıvazlarken ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar çok arzuladığını görünce nefesim kesildi.

"O elin benim elim olduğunu hayal et," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Orada olsaydım sana nasıl dokunacağımı düşün ve kendine öyle dokun."

Elim anında suyun içine kaydı ve zihnim Jamie'nin ellerinin hissiyle dolup taşarken kendimi bu dokunuşun ritmine bıraktım. Avuçlarının hafif pürüzlü yapısını, kavrayışındaki özgüveni ve istediğim şeyi ne kadar iyi bildiğini hatırladım. Parmaklarım klitorisimi bulup üzerinde usulca daireler çizerken kameranın da beni bacaklarımın arasına kadar takip etmesine izin verdim. Suyun içinden beni ne kadar net görebildiğinden emin değildim. İkimiz de aynı anda inleyince gördüğünün yeterli olduğunu anladım.

Hayatımın en mahrem anlarından biriydi.

Ter içinde kalmıştım, Jamie kendini rahatlamaya doğru adım adım yaklaştırırken ben de suyun altında zirveye tırmanıyordum. Beni tahrik edip baştan çıkarmak için tam olarak duymak istediğim şeyleri söylüyordu ve doğru an geldiğinde suyun altında paramparça olmama izin veren o kelimeleri fısıldadı.

Doruğa ulaştığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Birbirimizin büyüsüne, aramızdaki mesafeye rağmen kurduğumuz o özgürlüğe ve her seferinde yeniden alevlenen o arzuya teslim olmuştuk.

İhtimaller gerçekten sikik orospu çocuklarıydı.

O gece, geriye dönüp durmaksızın düşündüğüm bir geceydi. Sonraki anlarda farklı davransaydım her şey kusursuzca yerine oturur muydu diye hâlâ düşünüyordum. Sanırım hepimiz yapıyorduk bunu; ihtimalleri birbiri ardına sıralayıp doğru olanları yan yana getirebilirsek bunun bizi bir şekilde gerçekten geçmişe götürecek güce sahip olacağını umuyorduk. Ama gerçek şu ki, o geceye geri dönemezdim. Kendime aptallık etmememi söyleyemezdim. O anın aslında ne kadar kusursuz olduğunu fısıldayamaz ya da aklımı başıma getirmek için kendimi tokatlayamazdım.

"Benimle ol," diye fısıldadı Jamie. Gecenin ilerleyen saatlerinde ülkenin iki ayrı ucunda çarşaflarımızın altına süzülmüştük. Saçlarım banyodan dolayı hâlâ nemliydi. Onun teninin de hâlâ okyanus tuzu koktuğuna dair bahse girebilirdim.

"Zaten seninleyim."

"Hayır, gerçekten benimle ol demek istiyorum. Sevgilim ol."

Midem kasıldı ama bunu belli etmemeye çalıştım. Cevap vermeden önce yorganın altına iyice yerleşmek için kendime zaman tanıdım. "Neden buna bir isim koymak zorundayız? Sadece... bilmiyorum. Biz arkadaşız, Jamie. En yakın arkadaşlarız.

Seninle konuşmayı seviyorum, seni özlüyorum ve seni tatmin etmeyi seviyorum." Son kısımda yanaklarım biraz kızarmıştı.

"Aynen öyle, o yüzden bunu resmiyete dökmek seni neden bu kadar ürkütüyor?"

"Ürkütmüyor," diye üsteledim. "Sadece... Jamie, hayatımda ilk kez tamamen kendi başımayım. Bir süre sadece kendim olmaya ihtiyacım var. Son birkaç yılın benim için nasıl geçtiğini biliyorsun." Jamie'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı, muhtemelen bilmiyordu -en azından gerçekten- çünkü onun hayatıma girmesine izin vermemiştim. "Sadece akışına bırakalım ve nereye varacağını görelim. Şu an ikimizin üzerinde de baskı kurmanın hiçbir anlamı yok."

"Başka erkeklerle takılıyor musun?"

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, tabii ki hayır. Burada hiç kimseyi *tanımıyorum* bile."

"Konu bu değil."

"Biliyorum ama sadece söylüyorum."

Homurdandı. "Ben başka kızlarla takılsam, senin için sorun olmaz mı?"

Midem yeniden kasıldı, bu seferki beni yatakta doğrulmaya zorlamıştı. Derin bir nefes verdim. Onu bir başkasıyla düşünme fikri bile bende kusma isteği yaratıyordu. Ancak ben tamamen onun olamıyorsam, ondan da sadece bana ait olmasını isteyemeyeceğimi çok iyi biliyordum. "Evet. Yani, sanırım olmaz. Seni anlıyorum. Bazı ihtiyaçların var."

"Yine söylüyorum, konu bu değil." Elini kısa, düzgünce şekillendirilmiş saçlarının arasından sertçe geçirdi. Saçlarının uzun halini özlemiştim. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üç yıl önce seni kaybettiğimde, kendime bunun bir daha asla gerçekleşmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Seninle

olmak benim için çok önemli, B. Ama bana izin vermezsen bunu yapamam."

Hayatta ne istediğini bana ilk kez anlattığı o anı hatırlayarak yavaşça nefes verdim. Ben hayatımın bu noktasına gelene kadar hep kararsız, ne yapacağını bilmeyen biri olmuştum ama o ne istediğini her zaman biliyordu. Babasının firmasında çalışmak, ortak olmak, bir gün şirketin başına geçmek ve babasmınki gibi bir aile hayatına sahip olmak istiyordu. Lise aşkıyla evleneceğini bile düşünmüştü ama şimdi üniversiteden mezun olmuş, yalnız bir adamdı. Hayatta ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum fakat ona bunu şu an veremeyeceğimin de farkındaydım. En azından henüz olmazdı.

"Bir yere gittiğim yok," diyerek ona güvence verdim ve içten bir gülümsemeyle sözümü pekiştirdim. "Ama şu an sana her şeyimi veremem. Buraya çalışmaya, yüksek lisansımı yapmaya ve kendimin hâlâ ulaşılamayan bir yerlerde gezinen o eksik parçalarını bulmaya geldim. Seni istiyorum, gerçekten istiyorum," dedim bir kez daha. "Sadece yeni çevremi, yeni hayatımı çözmem için bana biraz zaman ver, olur mu?"

Jamie'nin yüzündeki o hayal kırıklığı dolu ifade silinmese de yine de başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, sana onu vereceğim."

Sözlerinde samimi olduğuna inanmıştım ama bazen hayatta sonradan arkasında duramayacağımız şeyler söylerdik. Kelimeler dudaklarımızdan dökülürken niyetimiz gerçekten öyle olabilirdi fakat zaman geçtikçe, gerçekleşmeyen beklentiler o iyi niyetleri yıpratıp aşındırırdı. Sözü veren taraf, kalbi haklı sebeplerle katılaştıkça en başta o sözü neden verdiğini bile unuturdu.

Resmi olarak viski kelimesini fazladan sesli harfi olmadan, yani *whisky* diye yazma hakkına sadece İskoçlar sahipti. O tek bir harfle uğraşmanın kaliteli içki yudumlama vaktinden

çaldığını iddia ederlerdi. O zamanlar bunun farkında olabilmek isterdim çünkü benim yaptığım şey de tam olarak buydu. *Vakit kaybetmek.* Hayatımın yolunu doğru hecelemeyi bildiğimi sandığım için ruhu paramparça eden aşkın günlerini, haftalarını ve aylarını öylece harcıyordum.

Oysa fena halde yanılmıştım.

Avucumun içinde nadide, enfes bir şekilde yıllanmış bir viski şişesi tutuyordum ve kaygan parmaklarımın arasından sıyrılıp yere çakılmasına göz yummuştum.

Üstelik kırılan parçaları toplama hakkı bile bana verilmemişti.

ON DÖRT

Bol Buzlu

O GECEDEN SONRA JAMIE KENDİNİ GERİ ÇEKTİ.

Bir anda değil ama yavaşça ve kararlı bir şekilde.

Bazen her şey normalmiş gibi davranıyordu; saatlerce konuşuyor, aramızda her zaman var olan samimi arkadaşlığa yeniden dönüyorduk. Pittsburgh'e beni görmeye hiç gelememişti ama bir hafta sonu ben uçağa atlayıp eve dönmüştüm. Annemle Wayne ile yediğimiz bir öğle yemeği ve Jenna'yla çıktığımız akşam yemeği hariç tüm zamanı onun çarşaflarına dolanmış halde geçirmiştik. Eve geri döndüğümdeyse işyerindeki yoğunluğu azaldığı ilk fırsatta bu kez onun beni görmeye gelmesi için planlar yapmıştık. Bir gece ekranlarımızın karşısına geçip aynı filmi açmış ve aynı anda oynat tuşuna basmıştık; film boyunca görüntülü konuşmuş, birbirimize olabildiğince yakın olmaya çalışmıştık.

Ve bunlar iyi zamanlarımızdı.

Ancak çoğu zaman sanki Jamie orada değildi, telefonda benimle konuşurken bile kendi düşüncelerine dalıp gidiyordu. Bana istediği şekilde sahip olamamanın onu içten içe mahvettiğini biliyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu durumun ona bir reddediliş gibi hissettirdiğini anlayabiliyordum. Ancak

o zamanlar o kadar bencilce davranıyordum ki hiçbir şeyi görmüyordum, belki de görmek *istemiyordum*.

Zamanla aramalar ve mesajlar iyice azalmıştı. Sanırım bunun olacağını içten içe tahmin ediyordum. Tüm suç tamamen bendeydi; mesafe isteyen de bendim, o mesafeyi aramızda tutmaya devam eden de. O kendini geri çektikçe onu daha fazla özlemiş ama hayatımda tutmak için çabalamak yerine bıraktığı boşluğu işe gömülerek doldurmuştum.

Yaz mevsimi ışık hızıyla geçip geçmişti. Kamera flaşı gibi gözlerimi kamaştırıp ardında yalnızca bulanık bir iz bırakmıştı. Stajım ve yüksek lisans için aldığım çevrimiçi derslerin arasında boş zamanım neredeyse kalmamıştı. Daha ne olduğunu bile anlamadan ağustos gelip çatmış, Rye Yayınevi'ndeki stajımın son iki haftasına girmiştim. Süremi tamamlamadan önce organize etmem gereken devasa bir yazar temsilcileri etkinliği vardı.

Özellikle stresli geçen bir perşembe öğleden sonrasının tam ortasındayken Jamie'den konuşmamız gerektiğine dair bir mesaj geldi. Zaten çok meşguldüm; kendimi fazlasıyla zorluyor, Rye'da kalıcı bir çalışan olabileceğimi kanıtlamanın tam eşiğinde duruyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, onun mesajıyla birlikte karnıma saplanacak olan kramplardı. Bir stajyer olarak üzerime çektiğim ilgi daha önce görülmemiş düzeydeydi ve başarının parmaklarımın ucunda durduğunu, onu yakalamamı beklediğini hissedebiliyordum. Fakat duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem bunların hepsi bir anda uçup gidebilirdi.

Jamie'yle mesajlaşarak tartışmaya, onun bu saçmalıklarıyla uğraşacak vaktimin olmadığını söylemeyi düşündüm. Ancak gerçek çok başkaydı. Aslında söyleyeceklerinden korkuyordum. Bir yanım neyin geldiğini biliyordu ya da en azından tahmin edebiliyordu. Sanırım bu yüzden öfkeye sığınmak istiyordum. Öfkeli olmak, kırılgan olmaktan çok daha kolaydı.

Sonunda sadece *tamam* yazarak cevap vermiş ve akşam eve gider gitmez onu arayacağıma dair söz vermiştim. Uzun bir iç çekişle telefonumu ekranı masaya gelecek şekilde fırlatırken River kolunu masamın yanındaki bölmeye yasladı.

"Bir molaya ihtiyacın var."

Bilgisayarımda tekrar oturum açarken, "Hayır," diye düzeltim onu. "İhtiyacım olan günün birkaç saat daha uzun olması."

Güldü. "Hadi ama. Yemek. Şimdi."

"Ben iyiyim."

"Patronunun kim olduğunu unuttun galiba?" En sonunda kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzünde aptalca bir sırıtışla güzel sarı kaşlarından birini kaldırmıştı.

"Vay canına, demek *maaşını ben ödüyorum* kozunu oynuyorsun."

"Pekâlâ, öğle yemeğini ben *ödeyeceğim*. Buna ne dersin?" Masamın köşesine dayadığım şemsiyemi kapıp bana uzattı. "İki aydan fazladır buradasın ve hâlâ bir *Primanti Brothers* sandviçi yemedin. Bugün bu işi çözüyoruz."

Yemekten bahsedince aslında ne kadar acıktığımı fark ederek gülümsedim. Belki de sadece bir saatliğine bile olsa gerçekten bir molaya ihtiyacım vardı. Şemsiyeyi elinden alarak askıdaki çantamı kaptım. "Eh, *coleslaw* ve patates kızartmasıyla ağzına kadar doldurulmuş sandviçlere nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Diyemezsin. Bir koz daha."

Gülümseyerek önden ilerlemem için eliyle işaret etti. Masadaki telefonuma bir bakış attıktan sonra yanıma almamaya karar verdim. Eğer bir mola vereceksem, bunu her şey için yapmalıydım ve *herkes*.

Market Square'den *Primanti Brothers*'a doğru yürüyüşümüz ıslak, yılın bu zamanına göre şaşırtıcı derecede serindi. Ben kavurucu ağustos aylarına alışkındım ama o gün hava on altı

derece civarındaydı ve gün boyu yağmur çiselemişti. River'la şemsiyelerimizi açmış yan yana yürüyor, yaklaşan etkinlikle diğer ufak tefek şeylerden konuşuyorduk.

Şehir merkezinde yürümeyi çok seviyordum. Aslına bakılırsa, Pittsburgh'le ilgili her şeye bayılıyordum. Buranın kısa sürede nasıl bu kadar evim gibi hissettirdiğine ben bile şaşırmıştım.

"Pekâlâ, bu kapıdan içeri adımını attığın an moladasın demektir. Ciddiyim. İş konuşmak kesinlikle yasak," dedi River giriş kapısına vardığımızda. Benden onay alana kadar elini kapıda tuttu, başımı salladığımda kapıyı açıp cennet gibi bir kokunun etrafımızı sarmasını sağladı.

Küçük bir yerdi. Oturma alanları çoğunlukla yemeklerin hazırlandığı tezgâhı çevreleyen bar tabureleriyle sınırlıydı. River'la en uçtaki boş taburelere kurulduk. Güler yüzlü bir garson önümüze menüleri bırakıp hemen arkasını döndü ve ızgarada pişen yumurtayı çevirmeye koyuldu.

Omzunun üzerinden, "İçecek ne alırsınız?" diye seslendi. Ensesinde topuz yaptığı uzun, koyu renk saçlarıyla kollarını kaplayan dövmeleri vardı. Barın arkasındaki tüm ekip bir yandan birbirlerine siparişleri bağırıyor, bir yandan da aralarında şakalaşıyorlardı.

Daha şimdiden kendimi rahatlamış hissetmeye başlamıştım.

Cevap vermek için ağzımı açıp tam su isteyeceğim anda River, ikimiz adına iki bira sipariş etti.

"Stajımın sonuna geldiğimi biliyorum ama sakın patronuma mesai saatinde içtiğimi söyleme, olur mu?" diye takıldım.

"İçimden bir ses, patronunun bunu hiç dert etmeyeceğini söylüyor. Ee, ne sipariş edeceksin?"

Menüyü inceleyip seçeneklere göz attım. "*Pitts-burger*. En çok satan ikinci ürün." Gözlerim diğer seçenekleri taradı ama

buna benzer başka bir vurgu göremeyince kaşlarımı çattım. "Peki en çok satan birinci ürün ne?"

Biralarımız önümüze bırakılırken River ve garson birbirlerine bakıp gülümsediler. Köpük bardakların kenarından hafifçe taşıyordu. "Şu an ona bakıyorsun, tatlım."

Bir an için afalladım ama River'ın gözlerinin kenarı kırışıp az önce kavradığım bardağa doğru kayınca her şey yerli yerine oturdu. "Ah..." diye mırıldandım bardağımı havaya kaldırarak. "*Bira*. En çok satan birinci ürün. Şimdi anladım."

Garson, "Açıkçası, çoğu kişiden daha hızlı çözdün," diye onayladı. "Pekâlâ, yiyecek ne alırsınız?"

Ben *Pitts-burger* isterken River ise *Cajun Chicken&Cheese* sipariş etmişti. Ardından arkamıza yaslanıp biralarımızı yudumladık ve iş *hariç* her şeyden konuştuk. Tüm enerjimi işe harcadığım için Pittsburgh'de arkadaş edinmeye pek vakit ayırmamıştım ama burayı daha yakından tanımak her boş anımı değerlendirmiştim. Şehrin o coşkulu havasına, yerel lezzetlerine, gizli kalmış köşelerine bayılıyordum. Çok büyüleyici bir şehirdi ve ölmeden önce yapılacaklar listemden bir maddeyi daha River'la birlikte eksiltmek, öğle aramı değerlendirmenin en kusursuz yolu gibi görünüyordu.

"Bu arada ayrılmaz parçanı ofiste bıraktığın gözümden kaçmadı," dedi River birasmm son yudumunu alırken. Cevabımı beklerken bir yandan da garsona eliyle yenisini getirmesi için işaret yaptı.

"Ayrılmaz parçam?"

"Telefonun."

"Ah..." Başparmağımı bardağın üzerinde gezdirip omuz silktim. "Evet, sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Erkek arkadaş meselesi mi?"

Gülüp patronuma tek kaşımı kaldırarak baktım. "Hayır ama bu sevgilim olup olmadığını sormak için oldukça kurnazca bir yoldu."

Kör değildim, River'ın bana olan ilgisini görebiliyordum. Bu konuda bir adım atacağını pek sanmıyordum ama bazen benimle flört etmeye çalıştığı ya da gözlerinin üzerimde olması gerekenden daha uzun süre takılı kaldığı oluyordu. Ancak yine de beni iş konusunda ciddiye alıyordu ve benim için en önemli olan şey de buydu.

"Vay canına, beni daha fazla etkileyebileceğini düşünmezdim."

"Bekâr olmam mı seni etkiledi?"

Sırıtıp yeni birasını getiren garsona teşekkür etti, sonra tekrar bana döndü. "Hayır, beni etkileyen şey burada tek başına olman. Şimdiye kadar senin kadar azimli bir stajyerim olmamıştı. Akıl sağlığını korumak için bir ev arkadaşıyla yaşamadığını, her gece dışarı çıkmadığını ya da hafta sonlarını erkek arkadaşınla geçirmediğini öğrenmek, bunu nasıl başardığını merak etmeme sebep oluyor."

İltifatına karşılık gülümseyip omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum, aslında tamamen yalnız sayılmam. En yakın arkadaşımla çok konuşuyorum."

"Jamie, değil mi?"

Midem kasıldı. "Evet..."

River ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Sakin ol, sadece toplantılarda telefonunun ekranında o kızın adını çok sık görüyorum."

"Ah, o... Yani Jamie aslında..."

Kelimelerimi toparlamaya çalışırken öylece bekledi ama sonra durumun farkına vardı. "Dur bir dakika, Jamie erkek

mi?" İnledi. "Hadi ama. Lütfen bana erkek bir en yakın arkadaşın olduğunu söyleme."

"Neden?"

River bakışlarını birasını kavrayan eline dikerek başını iki yana salladı. "Annem her zaman bana yakın erkek arkadaşı olan bir kıza asla kalbini kaptırmamı söylerdi. Çünkü o kızın kalbinin bir parçası zaten başkasına aittir."

Bu kelimelerin bende nasıl bir etki bırakacağını bilemezdi. O sözlerin göğüs kafesimin arasma sinsi bir yılan gibi süzüleceğini, beni sımsıkı sarıp taşıdıkları gerçeklikle nefesimi keseceğini tahmin edemezdi. Yutkundum; o tanıdık, boğazımı yakan Viski bir kez daha tat alma duyularımı esir almıştı. River'ın haklı olup olmadığını, daha da önemlisi haklı olmasının bir sorun olup olmadığını sorgulayarak biramdan büyük bir yudum aldım. Jamie kalbimi istiyordu, değil mi? Peki kalbimin zaten onun olması gerçekten o kadar kötü bir şey miydi? Hem bu konuda bir seçim şansım var mıydı ki?

"O zaman stajyerine kalbini kaptırmaya çalışmıyor olman büyük şans, değil mi?" diyerek göz kırptım. River bar taburesinde arkasına yaslandı, beni izlerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

"Evet. Büyük şans."

Sandviçim kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi. Tam beklediğim gibiydi. *Coleslaw* ve patates kızartmasıyla fazlasıyla doldurulduğu için ancak yarısını yiyebilmiş, biramı da zar zor bitirmiştim. Ofise dönüş yolunda o kadar yemekten sonra hâlâ dümdüz durmasına şaşırarak karnımı ovalamaya başladım.

"Şey, seni öğle yemeğine çıkarmak istememin bir başka sebebi daha vardı," dedi River ofise çıkmak için asansöre bindiğimizde.

"Beni diğer tüm sandviçlerden soğutmak dışında bir sebep mi?"

Gülümsedi. "Evet. Onun dışında."

Aramıza bir sessizlik çöktü, sanki cümlenin devamını orada bulacakmışım gibi omzumun üzerinden arkama baktım. "Ee... Pekâlâ..."

Ofisin olduğu kata geldiğimizde asansörün kapıları açılır açılmaz bir alkış tufanı koptu. İrkilerek geriye sıçradım ama Mona'nın masasının hemen yukarısına asılmış o devasa pankartı okuduğum anda ellerim hızla ağzımı kapattı.

İŞE ALINDIN.

"Bu da ne?" diye fısıldadım. Herkes tezahürat yapmaya devam ederken asansörden dışarı doğru bir adım attım. Bay Randall Godsby kalabalığın arasından sıyrılarak öne çıktı, yüzünde tıpkı River'ınkine benzeyen kocaman bir gülümseme vardı. Bütün yaz birlikte çalıştığım temsilciler, medya ekibi ve başkan yardımcıları... Hepsi oradaydı. Çok büyük bir ofis değildi belki ama o an gözüme o kadar devasa görünmüştü ki... *Bir aile gibi.*

"Tebrikler, Brecks," dedi Bay Godsby elini uzatırken. Tam ismimi duyduğumda istemsizce irkilsem de belli etmemeye çalıştım. Elini sıkıp omzumun üzerinden River'a baktım. Bakışları babasıyla benim aramda gidip gelirken gülümsüyordu. "River bu yaz ekip için ne kadar hayati bir rol oynadığını bana birden fazla kez anlattı. Ama o söylememiş olsaydı bile bunu kendi gözlerimle görürdüm. Ve bu hafife alınacak bir şey değil. Eğer bir süre daha Pittsburgh'de kalma niyetin varsa, sana tam zamanlı bir iş teklif etmek istiyoruz. *Yardımcı Yazar Temsilcisi* olarak."

Sevincimi gizleyemeden küçük bir çığlık attım ve adamın elini resmen deliler gibi salladım. O yaz uğruna çabaladığım her şey kapıdan adımımı attığım o ilk andan beri benden şüphe duyan insanlarla dolu bu odada karşılığını bulmuştu. Randall

elimi bırakıp gururla omzumu sıktığında bile hâlâ bu yaşananlara inanamıyordum.

Zihnim bu teklifi reddetmek için nedenler arasa da hiçbir şey bulamadı. PSU'daki Dijital ve Basılı Medya Yayıncılığı alanındaki çevrimiçi yüksek lisans derecemi tamamlamak üzereydim ve Pittsburgh'ü çok seviyordum. Rye Yayınevi ülkenin en prestijli yayınevlerinden biriydi, üstelik önümde başka bir iş teklifi de yoktu. Benim için çok önemli olan birinden daha da uzun süre ayrı kalacağım gerçeğinin içimi kemiren o sızısı dışında beni burada kalmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ama bana karşı hissettikleri gerçekten söylediği gibiyse bunu anlayışla karşılardı. Benim adıma mutlu olurdu.

Ben de gülümsedim ve tamamen kendi emeğimle kazandığım o ilk iş teklifini kabul ettim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bay Godsby. Çok teşekkür ederim. Rye ekibine tam zamanlı olarak katılmak benim için bir onurdur."

"Yaşasın!" diye takıldı River Mona'nın elindeki tepsiden şampanya kadehlerinden birini kapıp bana uzatırken. Mona bile gülümsüyordu ki bu gerçekten büyük bir mucizeydi. "Rye'ın yeni çaylağının şerefine!"

"Şerefe!" Herkesin sesi tek bir ağızdan yükseldi ve plastik şampanya kadehlerimizi tokuşturduk. Sonrasında her şey hızla eski rutinine döndü. Herkes yavaş yavaş kendi masasına ya da toplantı odalarına doğru dağılmaya başladı.

"Biri işe alındığında hep böyle mi olur?"

River omuz silkti. "Terfi aldıklarında evet, hep böyle olur."

Duyduğum şeyi sindirirken yüzüme yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. *Terfi*. Sadece iki aylık bir stajın ardından resmen terfi almıştım. River yanımdan geçip gitmeden önce elini uzatıp

omzumu sıktı. Bense elimde şampanya kadehi ve yüzümde aptal bir sırıtışla öylece kalakaldım.

Mona koltuğuna kurulup klavyesinin tuşlarına basmaya başlarken, "Artık işinin başına dönebilirsin, çaylak," diye seslendi. Ardından tek kaşını kaldırıp kendine özgü bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Ve tebrikler."

"Teşekkürler, Mona."

Masama doğru adeta dans ederek yürüdüm. Hem yediğim sandviçten hem de yeni ekibimden gördüğüm sevgiyle ilgiden dolayı içim dopdoluydu. Artık bir işim vardı -*gerçek* bir iş- ve bunu kendi emeğimle kazanmıştım. Şu an dünyadaki hiçbir şey beni bu bulutların üzerinden aşağı çekemezdi.

Ama koltuğuma oturup anneme mesaj atmak için telefonumu elime aldığımda birkaç saat sonra yapacağım o telefon görüşmesini hatırladım. *Jamie'yle olan görüşmeyi.*

Ve ona bu şehirde kalacağımı söylemek zorundaydım.

Eve dönüş yolunda güzel bir şişe viski almaya karar verdim.

Ne de olsa bir kutlama yapıyordum, her ne kadar içimdeki bir parça birazdan yapacağım o telefon görüşmesinden dolayı kutlama havasında olmamasına rağmen. Dükkân sahibinin ısrarlı tavsiyesi üzerine bir şişe *Whipper Snapper Project Q* aldım. Daha önce hiç denemediğim, adını dahi duymadığım bir Avustralya viskisiydi ve ismi hoşuma gitmişti. Bana babamın babasının ben küçükken -özellikle de ona karşı ukalalık yaptığım zamanlarda- taktığı lakabı hatırlatmıştı. Ona gereğinden çok fazla para ödemiştim ve kendimi inandırdığım o havalı, gözü kara kadın imajına yakışır şekilde viskiyi sek doldurdum. Ardından *Market Square*'in gece manzarasına bakan küçük kanepeme oturup Jamie'nin numarasını çevirdim.

Telefon çalarken ilk yudumumu aldım, viski genzimi yaksa da şaşırtıcı derecede yumuşak bir içimi vardı. Dişlerimin arasından tıslayarak derin bir nefes verdim. Yine de o ilk kadehten sonra su gibi akıp gideceğini biliyordum.

"B?"

Sesindeki hafif çaresizlik içimi ısıttı.

"Evet, buradayım."

Uzun ve sakin bir nefes verdi, ardından konuşmaya başladı. "Tamam... sadece orada öylece oturup beni bir dakika dinlemeni istiyorum, olur mu? Bizden, geçmişte ne olduğumuzdan ve gelecekte ne olamayacağımızdan korktuğunu biliyorum. İlk defa kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun ve bununla gurur duyuyorsun. Kahretsin, ben de seninle gurur duyuyorum ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben de yanında durabilirim."

"Jamie-"

"Ve uzak mesafenin seni korkuttuğunu biliyorum ama adını koymamış olsak bile koca bir yazı uzak mesafe ilişkisi yaşayan bir çift *gibi* atlattık." Bu noktada itiraz edemezdim fakat yine de... Başarmamızı sağlayan şey üzerimizde bir sıfatın yarattığı o baskının olmayışı olabilir miydi? "Bir süredir düşünüyorum. Stajın bitmek üzere ve ben de Miami'deki bazı yayınevlerine bakıyorum. Birçoğu işe alım yapıyor. Artık senin de tecrüben var. Derslerin zaten çevrimiçi, B. Eve dönebilirsin, birlikte olabiliriz."

"Jamie, ben-"

"Hayır, bitirmeme izin ver. Bunun çok büyük bir istek olduğunu biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve düzenini bozup benim için buraya geri taşınmanı istemem kelimenin tam anlamıyla bencillik. Bunun farkındayım. Ama geçen sefer arkanı dönüp gittiğinde senden hiçbir şey istemediğimi fark ettim.

O yüzden bu kez kartlarımı açık oynuyorum, ne istediğimi bilmeni istiyorum. *Seni istiyorum.* Buraya geri taşınmanı, hatta... kahretsin, *yanıma* taşınmanı istiyorum." Güldü, hattın öbür ucundan bile o içten gülümsemesini hissedebiliyordum. Ama bu kalbimi bir kez daha parçalamaktan başka bir işe yaramamıştı. "Karmaşık olmak zorunda değil. Bunu başarabiliriz, B."

"Ben kalıyorum."

"Jenna da burada. Annen de... ve-"

"Jamie, ben Pittsburgh'de kalıyorum," dedim sesimi yükselterek. "Bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Bugün."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Yavaşça kadehime uzanıp viskimden bir yudum daha aldım.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sorun değil. Ayda bir kez görüşürüz, dönüşümlü olarak birbirimizin yanına uçarız ve zamanla bir yolunu buluruz."

"İşler öyle yürümüyor." Kelimeler ağzımdan dökülürken sesim çatladı. "Senin orada babanın şirketi var. Benim de burada bir hayatım." Pittsburgh'de hayatımın tamamen işten ibaret olduğu düşünüldüğünde *hayat* biraz iddialı bir kelimeydi belki ama bu şehre büyük bir hırsla gelmiştim. Hatta şimdiden kendime bir isim yapmaya başlamıştım. Bütün bunları uzak mesafe ilişkisiyle karmaşıklaştırma fikri bile gerilmeme yetiyordu. Onun, "*Zamanla bir yolunu buluruz,*" dediğini duymak da hiç yardımcı olmuyordu. Bu ne anlama geliyordu? İkimiz de babasının şirketini asla bırakmayacağını biliyorduk. Bu da aslında *benim* zamanla bir yolunu bulup eve, onun yanına geri dönmemi beklediği anlamına geliyordu.

"Bu birlikte bir hayatımız olamayacağı anlamına gelmez."

Bir an duraksadım, ne kadar yanıldığına bilmek kalbimi biraz daha kırdı. "Ama aslında tam da o anlama geliyor, Jamie. Telefonda söylerken her şey kulağa çok kolaymış gibi geliyor

ama uzak mesafe ilişkisi zordur. Karmaşıktır, yıpratıcıdır ve kariyerlerimizin henüz başında olduğumuz şu dönemde ikimizin de böyle bir şeye ihtiyacı yok. Bizim için doğru zaman değil..." Başımı iki yana salladım. "Zaten bizim için hiç doğru zaman olmuyor."

Hattın öbür ucundan derin bir iç çekiş yükseldi. Jamie yeniden konuşana kadar aramızdaki sessizliğin uzayıp gittiğini hissettim. Tekrar konuştuğunda sesi daha kısık, kabullenmiş ve yenilmiş geliyordu. O ses tonu az kalsın elimdeki kadehi düşürmeme sebep olacaktı.

"Bu adil değil. Anlamıyorsun, B. Hem de hiç. Alder'dan gittiğinde her şeyi arkanda bırakabildin. Gittiğimiz yerleri, beraber biriktirdiğimiz anıları... Ama ben orada yaşamaya devam ettim. Sensiz. Tam *üç yıl* boyunca." Duraksadı. "Sonra seni yeniden bulduğumda her şey doğru gözükmüştü. Zamanlama, ikimizin de ne hissettiği... Bunca yıl neden benden uzak durduğuna dair sonunda senden bir cevap alabilmiştim ve bunu anladım, B. Gerçekten anladım. Babanın ölümü yüzünden paramparçaydın, zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacın vardı. Sana bunu seve seve verdim. Seni bir daha elde edip edemeyeceğimi bile bilmeden, sırf benden neye ihtiyacın olduğunu bildiğim için bunu hiç dert etmedim."

Hayatımın o dönemini düşünürken gözlerim doldu. İçimin nasıl paramparça olduğunu hatırlıyordum; bir yanım Alder'da kalmak istiyor, diğer yanımsa bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu. Jamie o zamanlar beni, kendimi aşağı çekerken onu da beraberimde sürüklememe izin verecek kadar çok seviyordu. Tüm bunlardan sonra beni hâlâ nasıl sevebildiğimi ise hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Ama şimdi de bana aynı şeyi söylüyorsun, *hâlâ doğru zaman değil*. Paramparçayken benimle olamadın, şimdi kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun ama *yine* benimle olamıyorsun. En

kötü halinde de en iyi halinde de yanında olamıyorsam, o zaman ben sana ne zaman kavuşacağım, B? Ne zaman *doğru zaman* gelecek de aramızdaki bu şeye karşı savaşmayı bırakıp beni hayatına alacaksın?"

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Burnumu çekip boğazımı temizledim, ardından içkimden bir yudum daha aldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir bakıma haklıydı, bu adil değildi. Ama hayatımın herhangi bir anını işaret edip, "*İşte! Hazır olacağım zaman bu,*" demek o kadar kolay değildi. Bütün bunları bu kadar hafife alması canımı acıttı ve viskimden uzun bir yudum daha içtim. Jamie'nin benim bu işi başaracağıma, temelli Pittsburgh'de kalacağıma hiçbir zaman gerçekten inanmadığım o an fark etmiştim. Bunu geçici bir süreç olarak görmüştü, sanki bu şehirde olmam sadece onu ve *planlarını* zora sokuyordu.

Jamie'yi seviyordum, hep sevmiştim ama biz uzak mesafe ilişkisi yürütemezdik. Kilometrelerce uzaktan, üstelik kendi işim ve uğruna savaşmam gereken hedeflerim varken ihtiyacı olan o kadın olamazdım. Ne istediğini, her zaman neyin hayalini kurduğunu çok iyi biliyordum. *Bir eş, çocuklarla dolu bir yuva.* Belki bir gün ben de bunları isteyecektim.

Ama o gün bugün değildi.

İşte tam o an, birbirimizi yeniden bulduğumuz gece benden istediği şeyi hatırladım.

"Peki ya o *bir gün?* Ona ne oldu?" diye sordum fısıldayarak.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "İşte şu an o bir güne ihtiyacım var."

"Ben de onu sana veremiyorum... O zaman biz ne olacağız?"

"Bilmiyorum."

Kadehimde kalan son damlayı da kafama dikip kendime bir tane daha doldurdum. *Whipper Snapper* tam da tahmin ettiğim boğazımdan artık çok daha rahat akıyordu. Alkol yavaş yavaş

damarlarıma yayılırken içimdeki o daha eski Viski yavaş yavaş kan kaybederek can veriyordu.

Şu anda yaptıklarımı duyan herkesin muhtemelen bana sinirleneceğini biliyordum. Kahretsin, o geceye dönüp baktığımda ben de kendime çok kızıyordum ama hayatımın o döneminde kendim için neyin en iyisi olduğunu bildiğimi sanıyordum. Neyin yürüyüp neyin yürümeyeceğini, neyin önemli olup neyin olmadığını bildiğimi zannediyordum. Araya mesafeler girdiğinde aşk için savaşmaya çalışmaktansa, potansiyel bir kalp kırıklığından kendimi korumanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Daha önce Jamie'den bir kez uzaklaşmıştım ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Ama bu kez çok inatçıydım ve beni bir seçim yapmaya zorlayan oydu. Çekip gitmeye hazır olan oydu... Ben de sırf kendi kararlarımın arkasında durabilmek uğruna onun çekip gitmesine izin verecek kadar gururluydum.

"Bak, önümde çok büyük bir etkinlik var ve yarın çok uzun bir gün olacak..."

Acması bir bahaneydi, Jamie de bunun farkındaydı. İçimdeki daha büyük bir parça onun bu duruma karşı benimle savaşmasını, onunla konuşup bu işi çözmemi talep etmesini bekliyordu. Sanırım onun benden vazgeçmeye başladığını o anda anlamalıydım. Beklemekten de artık karşılık bile vermeyen biri için savaşmaktan da yorulmuştu.

"Evet, tamam." Derin bir nefes verdi. O nefesi telefonun öbür ucundan bile hissetmiştim. Sanki yanımdaymış gibi kokusunu alabiliyordum. *Baharat ve bal karışımı kokusunu...* Tıpkı o gece içtiğim viski gibiydi. "Ben sadece..." Cümlenin devamını getirmesini bekledim ama bunu yapmadı. Ve bu yarım kalan cümle, sonraki geceler boyunca uykularımı kaçırıp durdu. "İyi geceler, B."

"İyi geceler."

Aramayı bitirdikten sonra elimde telefonla en az on dakika boyunca öylece kalakaldım. Gözlerimi elimdeki kadehe dikmiş, konuşmamızı kafamda tekrar tekrar oynatıyordum. Ve sonra bir şeyin farkına varmıştım.

Jamie terfi aldığım için beni tebrik bile etmemişti.

O gece sonunda yatağa geçmeden önce şişenin yarısını bitirsem de o pahalı viski bile kafamın içinde dönüp duran düşünceleri susturmaya yetmemişti. Hayatımda hiç olmadığım kadar tuhaf bir yerde sıkışıp kalmış gibiydim. Bir yanım verdiğim karardan son derece eminken, diğer yanım hayatımın en büyük hatasını yapmış olmaktan korkuyordu. Başardıklarımla gurur duyuyor ama inatçılığımdan utanıyordum.

Fakat işin gerçeği, o yaz -hayatımın o yılı- tamamen benimle ilgiliydi. Önümde sonsuz zaman varmış, hata yapmaya da büyümeye de yetecek kadar alanım varmış gibi hissediyordum. Ne kadar yanıldığımı nereden bilebilirdim ki?

Ertesi gün Jamie'yi aramamıştım.

O da beni aramamıştı.

Ve bu durum böylece günler, haftalar ve aylar boyu sürüp gitmişti. O güzel Viski şişesini elimden düşürdüğümü fark etmem çok uzun zamanımı almıştı. Onu paramparça ettiğimi anlamam da...

Farkına vardığımdaysa *çok uzun* artık *çok geç* olmuştu.

Ve ben, Viski'nin insanı yakmasının başka bir yolu daha olduğunu fazlasıyla iyi hatırladım.

ON BEŞ
Meleklerin Payı

ADETA ALEV ALMIŞTIM.

Stajımın sonundaki büyük etkinlikte harika iş çıkartmıştım, bu başarı adeta beni doğrudan yeni tam zamanlı pozisyonuma taşımıştı. River'ın altında stajyer olarak çalışmaktan ne kadar keyif almış olsam da sonunda tam olarak olmak istediğim yerdeydim. Yeni yetenekler keşfediyor, kendi müşteri portföyümü oluşturuyor ve yayıncılık dünyasında güçlü bağlantılar kuruyordum. Yazar temsilcisi olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum, o unvanı bir kez elime geçirdikten sonra artık durdurulamaz olacağımı çok iyi biliyordum.

Deli gibi çalışıp emeğinin karşılığını almak tuhaf bir şekilde hem özgürleştirici hem de boğucuydu. Bir taraftan kendimle gurur duyuyordum. Hayatta ne istediğimi, neyde iyi olduğumu çözmüştüm ve kariyerim için sapasağlam bir temel atmak adına en doğru hamleleri yapıyordum. Sonunda emeğimin karşılığını görebiliyorsam ofiste geç saatlere kadar kalmak ya da hafta sonu işe gelmek kadar beni mutlu eden pek bir şey yoktu. Rye Yayınevi'ndeki herkes artık benim kim olduğumu biliyordu. Bazıları için bir ilham kaynağıydım, bazıları içinse apaçık bir tehdit. Ve bu iki rol de beni fazlasıyla memnun ediyordu.

Fakat diğer taraftan iş, kelimenin tam anlamıyla hayatımdaki her şey demekti. Bu da ne kadar inkâr etmeye çalışsam da yalnız olduğum anlamına geliyordu. Bu yalnızlığın içinde mutsuz değildim belki ama onu hissediyordum. Dairemin köşesinde duran bir hayalet ya da gölge gibiydi. Her zaman oradaydı, pusuda bekliyordu ve üzerime çok fazla gelmeye başladığında sırf ondan kaçmak için kendimi yine ofiste buluyordum.

Ve bu döngü böylece sürüp gidiyordu.

İş benim hayatım olduğu için zamanımın çoğunu da River'la geçiriyordum ki bu pek çok açıdan tehlikeliydi. Bana karşı bir merakı olduğu apaçık ortadaydı, üstelik bu merak çalışma disiplinimle ilgili falan değildi. Jamie'nin gitmesine izin vermiş olsam da kalbim ona hâlâ sımsıkı tutunuyordu ve bunu River'a açıkça belli etmek için elimden geleni yapıyordum. Henüz doğrudan bir hamle yapmamıştı ama parmaklarının o sabırsız kıpırdanışını görebiliyordum; hazırdı, bekliyordu ve ne zaman harekete geçeceğini merak ediyordum.

O an geldiğinde benim ne yapacağımı da.

Kasım ayının bir cuma gecesi saat sekizi çoktan geçmişti ve o yalnızlık hissi en sonunda dayanılmaz hale gelmişti. O döneme kadar kitaplarını bağımsız yayımlayan ama artık kendine bir temsilci arayan, yükselişteki bir fantastik kurgu yazarından kaptığım yeni bir dosyayı inceliyordum. Kitap muazzamdı ve River masamın yanındaki bölmeye hafifçe vurana kadar kendimi ona tamamen kaptırmıştım.

"Biliyorsun, o kitap pazartesi günü de okunabilir olacak. Hatta yarın bile. Üstelik o zaman bu kahrolası sandalyede iki büklüm olmak yerine kanepende okuyabilirsin." Gülümseyerek dosyayı masanın üzerine bırakıp sandalyemde arkama yaslandım. İki elimle yüzümü iyice ovuşturduktan sonra parmaklarımı kıvırcık saçlarımın arasından geçirdim. "Hadi, bugünlük bu kadar yeter."

"Artık benim patronum değilsin, Riv. Aylardır değilsin hatta." Göz kırptım, bunu hatırlatmama ne kadar sinir olduğunu çok iyi biliyordum. Benim hep daha az çalışmamı istiyordu ve bu da nedense daha çok çalışmama yol açıyordu. "Sadece senden önce başkan yardımcısı koltuğuna oturacağım diye korkuyorsun, hepsi bu."

Kahkahalarla güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bu saatten sonra bunu başarırsan hiç şaşırmam." Aniden masama yaklaştı ve parmağını *Mac*'imin güç düğmesine bastırıp kapattı.

"Hey!"

"Ciddiyim, hadi ama. Cuma akşamı oldu. Gidip bir şeyler içelim." Elini bana doğru uzattı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki ışıltının içimde hâlâ başkasına ait olan o hassas yere fazlasıyla yaklaştığını hissettim.

İç çektim. "Biliyor musun, aslında gerçekten çok yorgunum. Belki de doğrudan eve gidip uyumalıyım."

Yutkundu, istediği cevabın bu olmadığını bilsem de elimi kavrayıp beni tek hamlede ayağa kaldırdı. "O da olur. Yeter ki artık buradan çık git."

"Patronluk taslamayı seviyorsun, ha?" diye takıldım. Gözleri yeniden parıldadığında bu kez aramızdaki havanın *gerçekten* elektriklendiğini hissettim. Boğazımı temizledim, taslağı büyük kol çantamın içine fırlatıp omzuma astım. "Beni geçirir misin?"

River beni sadece aşağıya indirmekle kalmayıp apartmanımın giriş kapısına kadar bana eşlik etti. Ardından bana sıkıca sarılıp veda ederek *Market Square*'deki küçük bir barda diğer iş arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Asansörle dairemin olduğu kata çıkıp artık yeni rutinim haline gelen o sırasıyla yaptım. *Çantayı kapının dibine fırlat, ayakkabıları tekmeleyerek çıkar, bir kadeh şarap doldur, şişeyi de diğer eline alıp yatak odasına götür, taytla*

bol bir kapüşonlu giy ve sonra doğruca kanepeye, kıçını koymayı en sevdiğin yere çök.

Bacaklarımı altıma toplayıp kırmızı şarabımdan uzun bir yudum alırken rahatlamışçasına iç çektim. Saçlarımı tepemde gevşek bir topuz yaparken kendi kendime sesli bir kahkaha attım. Ne kadar acınasıydım. Arkadaşlarım beni dışarıda bir şeyler içmeye davet etmişti ama tek başıma oturmak için onları reddetmiştim. Evde sarılacak bir evcil hayvanım bile yoktu.

Rehberimde gezinirken parmağımı annemin adının üzerine dokundurduğumda mezuniyetimde çekildiğimiz bir fotoğraf ekranı kapladı. Mesajlaşmak dışında epeydir konuşmamıştık, bu yüzden arkama yaslanıp arayı kapatacağımız uzun bir sohbete kendimi hazırladım.

"Selam, tatlım!" diye bağırdı arkadaki gürültünün arasından.

"Anne?"

"Efendim?"

"Orada mısın?"

Güçlü bir kahkaha sesi duyuldu, gürültü birden kesilmeden önce annemin birilerine bir şeyler söylediğini işittim. "Kusura bakma, tatlım. Wayne ile şehir merkezinde yeni açılan bir bardayız. Ne var ne yok?"

Annem bile benden daha havalı.

"Ah, kusura bakma. Sadece sohbet etmek için aramıştım.".

"Ah, seni çok özledim, tatlım! İş nasıl gidiyor?"

Bana her zaman ilk bu soruyu sorardı. Aslına bakarsan hakkında bir şeyler sorabileceğini *bildiği* tek şey buydu. *İş.*

İç çektim. "Harika. Her zamanki gibi ortalığı kasıp kavuruyorum."

"İşte benim kızım."

"Neyse, seni Wayne'den alıkoymayayım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her şey yolunda, değil mi?"

Annem anlamıştı. Her zaman anlardı. Fakat bu gece içimi dökmenin zamanı değildi. "Her şey yolunda, anne. Yarın konuşuruz, olur mu?"

"Tamam, tatlım. Görüşürüz!" Telefonu çabucak kapattı, lise yıllarında beni yetiştiren o kadından ne kadar farklı olduğunu düşünerek kıkırdadım. O zamanki kadın iş dışında evden hiç çıkmaz, nadiren gülümserdi. Wayne anneme hayat enerjisini yeniden aşılamıştı ve bunun için ona minnettardım.

İlk kadehimi muhtemelen biraz fazla hızlı bitirdiğimi fark ederek kendime bir tane daha doldurdum, sonra Jenna'yı aradım.

"Nasılsın, sürtük?"

"Lütfen bana süper eğlenceli cuma geceni bölmediğimi söyle."

Alayla güldü. "Hiç de bile."

"Güzel. Çünkü annem çoktan çakırkeyif olmuş, hayatın tadını çıkarıyor. Bense kanepede kendime acıyıp dertlerimi anlatacak birini arıyorum."

"Pekâlâ," dedi Jenna derin bir nefes alarak. Sanki yerini değiştiriyormuş gibi bir ses geldi. "Şansına bak ki az önce ben de kendi ağırlığım kadar Çin böreğiyle *Ben & Jerry's* gömdüm ve *Cruel Intentions* filminin henüz kırkıncı dakikasındayım. Gece daha yeni başlıyor."

"Sen harikasın."

"Biliyorum," dedi ağzı dolu şekilde. Dondurma yediğine bahse girebilirdim. "Tamam, ben de kendine acıma moduna girdim. Bu gece neye üzülüyoruz bakalım?"

Arka planda ses olsun diye televizyonu açıp *MTV*'de bıraktım. "Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Resmen defolup gitmesini

söylediğim adamı özlüyorum ve şu an hayatımda işteki uzun müşteri portföyüm dışında hiçbir şey yok."

"Bunun nesi kötü? Gece gündüz çalışıyorsun ve herkes de bunun farkında. Keşke senin şu çalışma disiplinin *bende de* olsaydı. Otuzuna gelmeden altı haneli para kazanıyor olacaksın."

"Evet..." Parmağımın ucunu kadehimin kenarında gezdirdim. "Yanlış anlama, işimi çok seviyorum. Yaptıklarımla da gurur duyuyorum."

"Ama Jamie olmadan her şey berbat hissettiriyor."

İç çektim. "Aynen öyle."

"Tamam, daha ileri gitmeden önce..." Kaşığından dondurmayı emdiğini duyabiliyordum. "Bu gece benden ne istiyorsun? Saçını okşayıp seni sakinleştirmemi mi istiyorsun, yoksa aynı anda hem kıçına şaplak yemiş hem de burnunun tam ortasına bir yumruk inmiş gibi hissettirecek o sert en yakın arkadaş sevgisini mi?"

Şarabımdan daha uzun bir yudum aldım, sorusunu kafamda tekrarlayıp durdum. Aylardır saçımı okşuyor, duyması en kolay olan şeyleri söylüyordu. Ama nedense kasım ayının o soğuk cuma gecesinde, tatillere sayılı günler kala kendimi her zamankinden daha çok ev özlemi çeken ve yapayalnız biri gibi hissediyordum. Şarap şişeme sarılıp ağlamaya, içimde çoktan yükselmiş olan o duyguları boşaltmaya hazırdım. Ve belki, sadece bir ihtimal, aylardır kaçtığım gerçekle yüzleşmeye de hazırdım artık.

"Sakın acıma, dök dişlerimi."

Jenna hattın öbür ucundan ellerini birbirine çarptı. "Tamam... Unutma bunu sen istedin." Bir an duraksadı, telefondan yerinde kıpırdandığını duydum. Meşhur günah çıkarma seanslarımızdan önce her zaman yaptığı gibi yatakta dik oturuşa geçtiğini hayal ettim.

Bacaklarımı çözüp kanepeye uzandım, battaniyeyi çekip üzerime öttüm. "Dişliğimi taktım. Gönder gelsin."

"Öncelikle, kendinin en büyük düşmanı sensin. Her zaman da öyleydin. Ama Jamie'yle aranızda geçen tüm bu mevzu, kendine dair o çarpık algının ve bunun çevrendekileri nasıl etkilediğinin bambaşka bir yüzünü gösterdi bana."

"Tamam, ilgimi çektin. Devam et."

"Alder'dan ayrıldın ve bir daha asla geri dönmedin çünkü kendini bir tür zehir olduğuna ikna etmiştin. Sen darmadağın bir haldeyken Jamie'nin seni sevmek istediği için okulu bırakacağını, o güne kadar uğrunda çabaladığı her şeyi kaybedeceğini düşündün. Ama gerçek şu ki geri dönmüş olsaydın, Jamie seni kendi başına başardığından çok daha çabuk hayata döndürürdü."

Kaşlarımı çattım. "Hiç sanmıyorum. O zamanlar tam bir enkazdım. Zaten onun da babasının şirketi yüzünden kendi dertleri vardı, hayatma bir de ben stres eklemek istemedim."

"Doğru. *Sen* istemedin ama Jamie senin yaslanacağın o omuz olmaktan mutluluk duyuyordu. Hatta bunu istiyordu ama sen ona izin vermedin. Sonrasında, sanki bir mucizeymiş gibi hayatında sonunda kendini yeniden iyi hissettiğin tam o saniyede onunla tekrar karşılaştın. Ve evet, taşındın. Biliyorum, uzak mesafe ilişkisi berbat bir şey ama imkânsız değil. O yüzden *dürüst ol*, kendini gerçekten sonsuza dek Pittsburgh'de yaşarken hayal edebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki," dedim savunmaya geçerek. "Mesele şu ki bu uzak mesafe işinin kalıcı mı, yoksa geçici mi olacağını bilmemizin hiçbir yolu yok."

"Hayır, var."

"Nasıl?"

"Bunun geçici olmasına kendin karar verirsin, B. Bu kadar basit. Hayatında neyin önemli olduğuna bakarsın ve eğer Jamie senin için en üst sırada yer alıyorsa, geri kalan her şeyi ona göre şekillendirirsin."

"O benim için önemli ama kariyerim de öyle." Homurdandım. "Kendi başıma sonunda ne istediğimi çözmüşken emek verdiğim şeylerden bir erkek için vazgeçmek istemiyorum."

"Hadi ama..." Alaycı bir ses çıkardı. "Durumun bununla hiçbir alakası yok ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Jamie senden evde oturup çocuk bakmanı, tüm hayallerini çöpe atmanı istemiyor ki. Senden onunla olmanı, bir takım olmanızı ve zamanlama en sonunda doğruyken artık onu ilk sıraya koymanı istiyor. Bir düşünsene; önce o benimle çıkıyordu, sonra sen Ethan'la beraberdin, ardından babanı kaybettin ve sonra da taşındın. Tüm bunlara rağmen bir şekilde yine birbirinize çıkan o yolu buldunuz. Ve şu an birlikte olmanızın önündeki tek engel *sensin*."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü öyle!" Güldü. "Bebeğim, gözlerini aç artık. Jamie seni seviyor. Hayatımda gördüğüm *hiçbir* erkeğin yapmadığı kadar sana kalbini açtı. Ona bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranıp bundan kaçma. Yarın onunla evlenip hemen buraya geri taşınmayacağını o da biliyor. Çocuk yapmaya hazır olmadığının da farkında ama bunların onun için hiçbir önemi yok. O *seni* istiyor, B. Ve sen aptalca bir sebepten dolayı aynı şeyleri hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışsan da öyle hissettiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Onu istemiyormuş gibi davranmanın seni güçlü kıldığı yalanına inanmayı bırak. Birini sevdiğini itiraf edip onun için savaşmak, canın daha az yansın diye gitmesine izin vermekten çok daha fazla cesaret ister."

Aniden içtiğim şarabımın tadı daha ekşi hissettirmeye başladı, kadehi sehpanın üzerine bırakıp kanepede geriye doğru

uzandım ve kolumla gözlerimi kapattım. Jenna'nın sözleri içime yavaş yavaş sızmamış ya da sarsıcı bir aydınlanma yaşamışım gibi beni şoka uğratmamıştı. Aksine, söylediği her şeyi zaten biliyordum. İçten içe belki de hep bilmiştim. Bu yüzden onları onun ağzından duymak sadece çirkin gerçekle yüzleşmemi sağlamıştı. Artık o gerçekle karşı karşıyaydım, gözünün içine bakıyordum ve üzerini kapattığım zamanki kadar dehşet verici görünüyordu.

"Kahretsin, ben mahvoldum," dedim titrek bir sesle.

"Hayır, olmadın. Hâlâ bu konuda bir şeyler yapabilirsin. Ama önce seni her seferinde ondan kaçıran şeyin ne olduğunu çözmen gerek."

Burnumu çektim, kolumu yan tarafa bırakıp gözlerimi tavana diktim. "Ben birini nasıl seveceğimi bilmiyorum, Jenna. Gerçekten bilmiyorum. Bunu kendi evimde, annemle babamda hiç görmedim. Ethan'la hiç hissetmedim. Jamie'yle hissettim, onu sevdiğimi fark ettiğim anda da... birden paniğe ve korkuya kapıldım."

"Kahretsin..." Derin bir nefes aldı. "Baban yüzünden. Babanla ilgili ciddi travmaların var."

"Vay canına, Jenna."

"Üzgünüm," dedi aceleyle. "Gerçekten özür dilerim, o anlamda söylemek istememiştim. Babanı severdim. Her şey... yani tüm gerçekler ortaya çıktığında ben de en az senin kadar şok olmuştum, biliyorsun, değil mi? Ama şimdi her şey anlam kazanıyor. Annenin babanı çok sevdiğini sanıyordun, sonra onun annene ne yaptığını öğrendin. Üstelik baban hayatında sevdiğin ilk erkekti ve seni çok incitti. Hatta seni neredeyse mahvetti. O yüzden kafanda sevgiyle korkuyu bağdaştırıyorsun."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden nefes aldım, söylediklerini düşündüm. Kulağa çok basit, çok klişe geliyordu ama aynı zamanda gerçekti.

"Ne yapacağım?"

Jenna sustu. Ben de sanki cevap yukarıdan aşağı düşecekmiş gibi tavana bakmayı sürdürdüm.

"Patronunu arayıp pazartesi günü işe gelemeyeceğini söyleyeceksin. Ardından yarın için bulabildiğin en erken uçağa bilet alıp en yakın arkadaşınla alışverişe çıkacak ve saçını yaptıracaksın. Sonra da gidip erkeğini geri alacaksın."

Gülümsedim. "Bu çok dramatik."

"Aşk çoğu zaman böyledir."

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekip yan döndüm ve bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım. "Ya beni görmek istemezse? O geceden beri hiç konuşmadık."

"Bahaneler üretmeyi bırak da şu lanet bileti al. Ben şimdi kapatıyorum. Yarın görüşürüz."

Dudaklarımdan buruk bir kahkaha kaçtı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni. Uçuş bilgilerini bana mesaj at."

"Tamam."

"Ciddiyim."

"Biliyorum," dedim ve daha ona teşekkür etmeme fırsatı bulamadan telefonu kapattı.

Hâlâ dehşet içindeydim. Bunu yapıp yapamayacağımdan, uzak mesafe ilişkisini yürütüp yürütemeyeceğimden, Jamie'yle birlikte olup işteki o yoğun baskıyla aynı anda bir ilişkinin baskısını da göğüsleyip göğüsleyemeyeceğimden emin değildim. Fakat her şey bir yana, en azından Jenna gözlerimi açmıştı. Jamie'den sadece bencilce sebepler yüzünden kaçtığım gerçeğini yüzüme vurmuştu. Hayatımda ne kadar önemli olduğunu ona

hiçbir zaman göstermemiştim, oysa gerçekten önemliydi. Artık bunu gösterme zamanım gelmişti.

Belki aşk korkutucuydu ama Jamie'yle birlikteyken aynı zamanda muazzamdı. Onsuz yaşamak canımı daha fazla acıtıyordu ve artık bunu biliyordum.

Patronuma e-posta gönderdim, uçak biletimi aldım ve ardından tüm bu süre boyunca keşke şarap yerine Viski olsaydı diye düşünerek şişenin kalanını bitirdim.

O gece sadece karar verirsem, hayatımm da Jamie'yle olan ilişkimizin de kontrolünü elime alabileceğime kendimi inandırdım. Sonuçta korkularınla yüzleştiğin zaman her şeyin üstesinden gelebilirdin, değil mi? Ancak fark edemediğim bir şey vardı. Her şey sonunda olması gerektiği gibi ilerliyor sanırken bile hayat oyunundaki en büyük oyuncu *zamanlamaydı.* Ve o oyuncu ya senin takımında olurdu ya da olmazdı.

O hafta sonu zamanlamanın hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadığını çok çabuk ve acı bir şekilde öğrenecektim.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Başımı salladım, Jenna'nın beni göremediğini sonradan hatırladım. "Evet, hızlıca makyajımı tazeleyip içeri gireceğim. Bunu tek başıma yapmak istiyorum."

"Tamam. Yani oraya kadar gelip de siz bütün gece sevişmek için onun evine geçince ortada bırakılmaya pek hevesli olduğumdan değil ama ihtiyacın olursa en yakın arkadaş kozunu oynamakta sonuna kadar özgürsün."

Gülerek koyu bordo rujumu tazeledim. Jenna'nın bana yapmayı öğrettiği buğulu göz makyajı gri gözlerimi iyice belirginleştirmişti, kirpiklerimse uzun ve simsiyah görünüyordu. "İyi olacağım."

"Olacağını biliyorum. Sadece ona karşı dürüst ol, sonra bütün gece arayı kapatın."

"Çizdiğin bu tabloyu sevdim."

"Vay canına, belki de hukuk fakültesini bırakıp ressam olmalıyım."

Gözlerimi devirdim. "Görüşürüz, Jenna."

Annemin arabasında tamamen yalnız kaldığımda derin, yavaş ve titrek bir nefes verdim. Güneşlikteki küçük aynada yansımama baktım. Yanaklarıma hafifçe allık sürmüştüm, saçlarımı da sık bukleler halinde şekillendirmiştim. Bütün gün Jenna'yla alışveriş yapmıştım ve haklıydı. Tenime yapışan deri taytım, derin göğüs dekolteli bluzumla kendimi çok daha özgüvenli hissediyordum. Sandaletlerimi çıkarıp yolcu koltuğundaki topuklu ayakkabılarımı aldım, giydikten sonra ellerimi yeniden direksiyona dayadım. Kendime otuz saniye daha zaman tanıdım, ardından el çantamı kapıp içeri doğru ilerledim.

Aslında doğrudan evine gitmeyi planlamıştım ama Jenna'yla alışveriş merkezindeyken Jamie'nin en küçük kız kardeşine denk gelmiştim. Bana Jamie'nin bu gece dışarı çıkacağını, işyerinde geçirdikleri o cehennem gibi haftanın ardından kutlama yapmak için en sevdiği bara gideceğini söylemişti. Onların yoğun dönemi yılda iki kez oluyordu; şubattan mayısa ve eylülden kasıma. Bir dönemi daha sağ salim atlatmışlardı, benim ortaya çıkışımın da bu kutlamaya neşe katmasını umuyordum.

Barın içi karanlıktı. Midem beklentiden kaskatı kesilmiş olsa da hemen Jamie'ye bakınmadım. İlk önce doğrudan bara yöneldim ve taburelerden birine oturup barmene işaret ettim. Bu, iki nedenle yaptığım ilk stratejik hamleydi. Birincisi, sinirlerimi yatıştırmak için alkole ihtiyacım vardı. İkincisi de içten içe Jamie'nin beni ilk gören kişi olmasını umuyordum. Evet, hazırdım ve söylemek istediğim her şeyi kelimesi kelimesine biliyordum. Yine de barın öbür ucundan yürüyüp yanıma gelenin o olması

işimi daha çok kolaylaştırırdı. Her zamanki büyüleyici gülümsemesiyle yanıma gelip gözlerinde şaşkınlıkla, "*Senin burada ne işin var?*" diye soracaktı. İşte o zaman ben de tıpkı filmlerdeki gibi içimi dökecek ve geceyi tam da Jenna'nın hayal ettiği gibi geçirebilecektik.

En azından umduğum şey buydu.

Ama öyle bir şey yaşanmadı.

Onun yerine buzlu bir kadeh *Makers Mark* söylemiştim. İçimi kolay, tatlı bir viskiydi ve gerginliğimi biraz da olsa azaltmıştı. Sonra da biri bana asılmıştı.

"Demek viski kızısın?" dedi tatlı bir ses. Kadeh hâlâ dudaklarımdayken döndüm ve yan taraftaki bar taburesinde nefes kesici derecede güzel bir kadın gördüm.

Yutkunup gülümseyerek kafamı salladım. "Evet. Ya sen?"

Elindeki *Bud Light* şişesini kaldırdı. "Yok, ben daha çok ucuz bira kızıyım." Deniz yeşili gözleriyle beni yavaşça süzüp sırıttı. Uzun koyu saçları ve egzotik hatlarıyla bana biraz Mona'yı anımsatmıştı fakat Mona'nın yüzünde her zaman sabit bir tiksinti ifadesi olurdu. Bu kadının gülümsemesiyse sıcak ve davetkârdı. "Ben Claire."

"B," dedim bir yudum daha almadan önce kadehimi ona doğru eğerek.

"*Bee*, mi? Arı gibi yani?"*

Güldüm. "Harf olan B. Sadece ismimin baş harfi."

"Ah, şimdi anlaşıldı. Peki B, seni bu boktan bara getiren ne?"

Midemdeki kasılmalar daha da arttı. Bir anlığına neredeyse unutmuştum. "Birini görmeye geldim."

Yüzüne bir anlık hayal kırıklığı yerleşti ama bunu rahat bir gülümsemeyle maskeledi. "Tabii ya, birinin seni çoktan kapmış

* İngilizcede *bee* sözcüğü arı anlamına gelmektedir ve telaffuzu "B" harfiyle aynıdır. (ç.n.)

olduğunu tahmin etmeliydim. Yalan söylemeyeceğim; yanıma böyle tatlı, masum ve yapayalnız bir halde süzüldüğünde şansımın döndüğünü sanmıştım."

Bu kez daha yüksek sesle güldüm. "Bayağı cesursun."

"Lafı dolandırmak korkaklara göredir," dedi göz kırparak ve birasından bir yudum aldı. "Bu arada söylemeden edemeyeceğim, senin de kadınlardan hoşlandığını sanmıştım."

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

Omuz silkip saçlarını boynunun bir tarafına doğru topladı. "Nasıl istersen öyle al."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama gözlerim barın öbür ucunda, Claire'in arkasında kalan büyük bir masaya takıldı. Gözlerimin oradaki ışığa alışması birkaç saniye sürdü fakat alıştıktan sonra bırakın tek bir kelime etmeyi, bir nefes daha alacak halim kalmamıştı.

Claire döndü, bakışlarımı takip etti ve kalkmış kaşlarıyla yeniden bana doğru döndü. "Mide bulandırıcı derecede sevimliler, değil mi?" Birasından bir yudum daha aldı. "Bir de bunu günün her saati görmek zorunda olduğunu hayal et. O benim en yakın arkadaşım, Angel. Bu çocukla herhalde... dört aydır falan birlikteler. Ondan öncesinde de neredeyse bir yıl boyunca onun peşinden koştu. Çocuk uzak mesafe ilişkisi yürütmeye çalıştığı bir kız yüzünden tamamen darmadağındı, kalbi kırıktı ama Angel ona ulaşmaya, duvarlarını yıkıp geçmeye son derece kararlıydı. Dürüst olmak gerekirse, ona bu işin peşini bırakmasını söylemiştim ama çocuk sonunda onunla bir kahve içmeyi kabul etti ve gerisi belli." Kıkırdadı. "Mide bulandırıcı derecede romantik bir aşk hikâyesi işte."

Claire fazlasıyla konuşkan biriydi, bunu çoktan anlamıştım. Durmadan konuşuyor, anlattıkça anlatıyordu ama kulaklarımda yükselen kalp atışlarımın sesini duydukça söyledikleri solup

gitti. İşte oradaydı, *benim Viski'm*... Fakat aslında hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı. Onu kucağında başka bir kadınla gördüğüm o ana kadar bu gerçek yüzüme hiç böylesine sert çarpmamıştı. Kadının kolu Jamie'nin omuzlarındaydı, onun eliyse kadının belini kavramıştı. *Tıpkı bir zamanlar bana baktığı gibi başını kaldırmış, ona bakıyordu.* Arada bir kadın dudaklarını onunkilerle buluşturuyor, Jamie'nin kadının belindeki eli sıkılaşıyordu. *Tıpkı midemdeki krampların daha da sıkışması gibi.* İkisi de gülümsüyor, kahkaha atıyordu.

Mutlulardı.

Ve sonra kafamda bir hesap yaptım. Dört ay öncesi ağustos ayına denk geliyordu, bu da ya Jamie'nin beni çok çabuk unutup hayatma devam ettiği ya da biz hâlâ birlikteyken aralarında bir şeyler yaşandığı anlamına geliyordu. Gerçi biz zaten *birlikte değildik.* Hiçbir zaman da olamamıştık ve işin en acı tarafı da buydu.

Boğazıma kadar yükselen ekşi tadı hissedince *Makers Mark*'tan uzun bir yudum alarak bastırıp yeniden önüme döndüm.

"Hey. İyi misin, tatlım? Biraz solgun görünüyorsun," dedi Claire kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım, en azından salladığımı sanıyordum. Pek emin değildim. Müzik değişmiş, yavaşlamıştı. Baslar tıpkı kalbim gibi delicesine çarpmaya başlamıştı. İçkimin geri kalanını tek dikişte bitirdim. Bu sadece mide bulantımın artmasına sebep oldu. Ardından aniden ayağa kalktım, o kadar hızlı kalkmıştım ki bar taburesi zemine sürtünerek kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de?" Bunu neredeyse bir soru sorar gibi söylemişti. El çantamı kavrayıp kapıya doğru kaçmaya yeltenirken gözleri üzerimdeydi. Ama yeni topuklu ayakkabılarla acele etmek, hele de sinir ve yavaş yavaş içimde kabaran öfke işin içindeyken pek

iyi bir fikir değildi. Ayağım kaydı, hemen yanımızda oturan iki adamın üzerine düştüm. Hızlıca bir özür mırıldandım, kapıya ulaşmak için kalabalığın arasından kendime yol açarken arkamdan birinin adımı seslendiğini duydum. Duymazdan gelerek adımlarımı daha da hızlandırıp sonunda çıkış kapısını ittim, kendimi dışarı attım.

Serin hava tenime çarptığı an neredeyse iki büklüm olarak içime derin bir nefes çektim. Bir an durup anahtarlarımı bulmaya çalıştım. Tam onları elime alıp arabanın kilit açma düğmesine bastığım sırada adımı bir kez daha duydum.

"B?"

Aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyor, her denememde göğsüm daha da sıkışıyordu. Eğer sakinleşmezsem bayılıp kalacaktım. Otoparka doğru yürürken dengemi yeniden bulmaya çalıştım ve omzumun arkasından geriye doğru bir bakış attım. "Ah. Selam, Jamie. Şey... evet, ben de tam gidiyordum. O yüzden-"

"Bekle." Güçlü eliyle dirseğimi kavradı. Teni benimkine değer değmez tüm vücudum o tanıdık hisle, Viski'min varlığıyla her zamanki gibi baştan aşağı titredi. Beni durdurmasına izin versem de gözlerimi kaldırıp yüzüne bakmadım. Bunun yerine bakışlarımı tişörtünün ucuna dikip sanki çok farklı bir şeymiş gibi incelemeye başladım. "Senin burada ne işin var?"

İşte oradaydı. Sormasını hayal ettiğim soru buydu. Ama sonunda dönüp ona bakabildiğimde gözlerinde hayal ettiğim o şaşkınlık yoktu. Bunun yerine *suçlamayla* bakıyordu. Ve içimde kaynayıp duran öfkenin taşması için bu kadarı yetmişti. O yakıcı öfke bir anda üzerime yayıldı, tutunmaya çalıştığım ne kadar sağduyu varsa hepsini kavurup yok etti.

"Annemi ziyarete geldim. Sana ne yaptığını sorardım ama *kör değilim*, gözlerim var. O yüzden..." dedim ve dirseğimi tutuşundan kurtarıp dilimi yanağımın içine sertçe bastırarak barı işaret ettim.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne demek olduğunu *gayet iyi* biliyorsun bence." Öfkeden deliye dönmüştüm. *Bana ne oluyordu böyle?* Bu gece buraya gelirken istediğim son şey kavga etmekti ama görünüşe göre içtiğim viskiyle gördüğüm manzara birleşince, içimde kolayca söndürülemeyecek bir yangın alevlenmişti. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona doğru bir adım attım, bu ani yakınlığımız yüzünden Jamie sertçe nefes aldı. "Söylesene, benimle konuşmak istediğin o geceden hemen önce onunla yattın mı? Sonra suçluluk duyup uzak mesafe ilişkisinin baskısı seni tamamen ele geçirmeden önce beni kendine bağlamaya mı çalıştın?"

"*Ne?*" Jamie'nin burun delikleri öfkeyle genişledi. Ona dokunmadan bile vücudundaki her bir kasın gerildiğini hissettim. "Ne sikimden bahsediyorsun?"

"Az önce içeride dudaklarını sömüren o ufak tefek sarışından bahsediyorum," diye cevap verdim. "Adı Angel'dı, değil mi?" Jamie'nin yüzü bir anda soldu. Bense daha bara adımımı atmadan bu işin kaybedeni olduğumu bilmeme rağmen sanki bir zafer kazanmışım gibi sırıttım. "Evet, Claire. Onun en yakın arkadaşı. Sizi öpüşürken gördükten sonra bana bütün mevzuyu çok güzel özetledi."

Jamie omuzlarını dikleştirmişti, sanki üzerine yürüyüp yumruk savurmaya başlamamı bekliyordu. Neredeyse o noktaya gelmiştim. İçimdeki delilik, sıcak bir yaz yağmurunun ardından yükselen buhar gibi bedenimden taşıyordu. Ondan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Bir yanım kaçıp gitmek isterken diğer yanım, yumruklarımı göğsüne indirmek istiyordu.

"Ve?" diye meydan okudu sonunda. Bu kez bana yaklaşan oydu. Burnumu çektim, gözlerim bir anlığına onunkilerden uzaklaşsa da geri adım atmadım. "Ne yani, kızgın mısın?

Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Çünkü buna kızmaya hakkın olduğunu nereden çıkardığını gerçekten çok merak ediyorum."

"Sadece doğruyu söyle, tamam mı? Beni aldattın, değil mi? Ben Pittsburgh'deydim, o buradaydı ve onunla olmak daha kolaydı, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "O zaman neden gelip bana o kadar büyük laflar ettin? Neden bana doğrudan söylemedin?"

"Benim seni *aldat-*" Cümlesini tamamlayamadı bile. Kelime dudaklarında adeta can verirken öfkeli bir kahkaha atıp ellerini hızla saçlarının arasından geçirdi. Saçları onu son gördüğüm zamankinden daha uzundu, tam da sevdiğim gibiydi. O saçların arasında onunkiler yerine kendi ellerimin olmasını istiyordum. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek istiyordum. Şimdi bile, deli gibi öfkeliyken bile ona ihtiyacım vardı. "Angel'la ekim ayına kadar görüşmeye bile başlamadık ki bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez. Yaz boyunca bana defalarca kez çıkma teklif etti ve ben senin yüzünden o teklifleri her kahrolası seferde reddettim. Bunu aldatma sayılacağı için yapmadım çünkü bizim bir çift *olmadığımızı* zaten bana fazlasıyla net bir şekilde göstermiştin. Bunu yaptım çünkü seni seviyordum, B."

Bu kez gerçekten irkildim ve teninden yayılan o sıcağın yarattığı ani huzursuzlukla hızla geri çekildim. Fakat Jamie geri adım atmadı. Aksine, sırtımı binanın tuğla duvarına yaslamak zorunda kalana ve bakışlarımı ondan kaçırana kadar üzerime gelmeye devam etti.

"Seni kahrolası derecede seviyordum ve sen de beni seviyordun. Ama benimle olmayı kabul etmedin. Ne istediğimde ne *yalvardığımda* ne de bunu başarabileceğimizi sana kanıtladığımda... İstemeyen send-" Sözleri yine yarıda kesildi ve bakışlarını aşağı indirdi. Bunu fırsat bilip ona yeniden baktım, gözleri yavaşça tekrar benimkileri bulurken çenesi seğirdi. "Topuklu giymişsin."

Bu sözler o alçak, boğuk sesiyle dudaklarından döküldüğü anda bakışlarındaki hararet öfkeden bambaşka bir şeye dönüştü. Artık ilkel, içgüdüsel bir arzu vardı orada. Göğsünden çıkışını izlediğim her bir nefesi sanki benimkine bağlanmış gibiydi. Topuklularım hakkında en son yorum yaptığında çok geçmeden bacaklarım beline dolanmıştı. Her bir zerrem şu an tam olarak aynı bağı kurmak için yanıp tutuşuyordu fakat Jamie'nin dudaklarındaki başka bir kadına ait şarap rengi ruj lekeleri, bu arzuyu anında yok etti.

"Sen de ruj sürmüşsün," diye fısıldadım. Angel'ın onun kucağındaki görüntüleri zihnime dolarken gözlerimi sıkıca kapattım. Artık kavga etmek istemiyordum, sadece gitmek istiyordum.

Birkaç saniye sürdü ama sonunda Jamie duvardan uzaklaştı. Gözlerimi tam zamanında araladığımda başparmağıyla altdudağını sildiğini gördüm. Başını iki yana salladı, sanki hayal kırıklığına uğramıştı. Nedeninin ben mi, yoksa kendi mi olduğundan emin değildim.

"Gerçekten neden buradasın?"

"Seni özledim," diye cevap verdim dürüstçe. Canımı yaksa bile Jamie'ye karşı hep dürüst olmuştum.

Yüzünü buruşturdu. Burun kemerini sıkarken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Hayır. Hayır, bana bunu söylemeye hakkın yok." Başını iki yana sallayıp elini indirdi ve gözlerini yeniden araladı. "Ben sonunda mutluyum," diye fısıldadı inanamazmış gibi kısa bir kahkaha atarak. "Tamam mı? Buna bir itirazın var mı, B? Lanet olsun, mutlu olmaya iznim var mı?"

Ağzım açık kaldı. İtiraz etmek üzereyken Jamie elini havaya kaldırıp söyleyecek tek bir kelime bile bulamadan beni susturdu.

"Tanrım, sen hayatımda gördüğüm en bencil kadınsın. Dur tahmin edeyim, beni özledin ve bir uçağa atlayıp geldiğinde burada seni bekliyor olacağımı düşündün, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da üç yıl boyunca tam olarak bunu yapmıştım, o yüzden neden aksini *düşünesin* ki? Ama bil bakalım ne oldu? Seni bırakmamı o kadar çok istedin ki, bu sefer sözünü dinledim." Gözleri kocaman açılmıştı, delirmiş gibi bakıyordu ve bütün bedeni öfkeyle titriyordu. "O yüzden hayır, buraya öylece gelip beni özlediğini söyleyemezsin. Buna hakkın-"

"Dur," diye hıçkırdım. Kendimi duvardan uzaklaştırıp topuklularımın izin verdiği en yüksek hızla arabama doğru yürümeye başladım. "Dur artık, Jamie."

Peşimden geldi. "Ne oldu, söylediklerim ağır mı geldi?"

"Senden nefret ediyorum!" diye tısladım. Bir anda dönüp birkaç adımda geri üzerine yürüdüm. "İçeri dön. Eminim *Angel* seni bekliyordur!"

"Evet, bekliyor." Sırıttı. Arabama doğru tekrar yürümeye başladığımda arkamdan birkaç adım daha attı. "Ve onu bekletmeye niyetliyim. Hem de bütün gece boyunca. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Artık dayanamayacak hale gelene kadar seni bekletmemi?" Yürümeye devam etsek de sıcak nefesi boynumdaydı. Öfkeden yumruklarımı sıkarken anıların etkisiyle bacaklarım istemsizce birbirine kenetlendi. "Ellerimin altında, dudaklarımın arasında seni *kıvrandırmamı...*"

"Siktir git, Jamie."

Güldü. "*Lanet olsun*, beni delirtiyorsun. Kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyorsun."

"İyi ki gidiyorum o zaman," dedim omzumun üzerinden. Arabama binip kapıları kilitledim. Motoru çalıştırırken Jamie hemen penceremin yanındaydı.

"Aynen. İyi ki. Zaten bu senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Başımı hızla ona çevirdim ve camın ardından gözlerini buldum. Çenesi kasılmıştı, otoparktaki lambaların gölgeleri gözlerini karanlıkta bırakıyordu. Resmen bana bir sonraki hamleyi yapmam için meydan okuyordu ama ben artık bu oyunu oynamaktan yorulmuştum. Ona tatlı bir gülümsemeyle ortaparmağımı gösterdim, ardından dikiz aynamdan geriye bakma riskine bile girmeden oradan uzaklaştım.

Düşmek üzere olduklarını fark edemeden gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Boğazımdan bir çığlık kopmadan önce titreyen ellerimle onları sertçe sildim. Ondan nefret ediyordum, onu seviyordum ve onu sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. Gitmesine, başka birini bulmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Öfkeden deliye dönmüştüm ama acı gerçek şu ki, hakkımda söylediklerinin neredeyse hepsi doğruydu. İlişkimize bir isim koyup gerçek bir çift olmamızı istemeyen bendim, her fırsatta çekip giden bendim ve bencil olan da bendim.

Lanet olası bencilin tekiydim.

O anda, yalnızca bir anlığına babama sandığımdan çok daha fazla benzediğimi fark ettim.

Jamie'nin benden sadece on dakika uzaklıktaki evinde Angel ile yattığını bilirken bu şehirde bir gece daha kalamazdım. Başka bir kadınla mutlu olduğunu bilmeye dayanamıyordum. Üstelik hâlâ onun mutlu olmamasını isteyecek kadar bencildim.

Annemin evine döner dönmez valizimi topladım ve havaalanına gitmek için bir taksi çağırdım. Annemle Jenna'ya attığım birkaç mesaj dışında arkama bakmadan, kalbimde kor gibi yanan yepyeni bir yarayla Güney Florida'yı terk ettim.

Eğer o zamanlar meleklerin payı efsanesini bilseydim belki halime gülerdim. Viski fıçıda yıllanırken her yıl bir kısmı şişelenmeye fırsat bulamadan buharlaşır, alkolün yaklaşık yüzde

dördü havaya karışırdı. Buna da meleklerin payı denirdi. Düşününce oldukça ironikti aslında. Jamie'yi kendime saklayıp zamanında şişelemeyi -benim olduğumu söylemeyi- ihmal etmiştim ve sonunda da onu *Angel** adında bir kadın alıp götürmüştü.

Belki o hikâyeyi o gün bilseydim gülebilirdim.

Ama belki de yine gülemezdim. Çünkü işin aslı, bunun komik hiçbir yanı yoktu.

Hem de hiç.

* (İng.) Melek. (ç.n.)

ON ALTI
Rehabilitasyon

ONDAN SONRA HER ŞEY ÜÇER ÜÇER GERÇEKLEŞTİ.

Üç gün kendime yas tutmak için izin verdim. Kafamın içinde *Casa a la B* adını verdiğim kısa süreli bir rehabilitasyon merkezine yatmıştım sanki. Uçağım iner inmez telefonumu kapattım; evi şarap, bira, votka -*viski hariç her şeyle*- ve tonlarca abur cuburla doldurup işe koyuldum. En sevdiğim eşofman altımla omzumdan sarkan bol bir kazağı üzerime geçirdim, yetmiş iki saatlik süre dolana kadar da üstümdeki hiçbir şeyi değiştirmedim.

O saatler boyunca pek çok şey hakkında uzun, derinlemesine düşündüm. İşim, içinde bulunduğum durum, ailem ve hayatımın tam olarak hangi noktasında olduğum üzerine kafa yordum. Ancak zihnimin en ön sırasında hep Jamie'yle ben vardık. Ne olduğumuz ve ne olamadığımız... Çoğunlukla klasik müzik dinledim, sık sık küvete girdim. Kendime düşünmek, ağlamak ve bu yoksunluk sürecinde yapılması gereken ne varsa yapmak için alan tanıdım. Çok fazla içtim, evde tonlarca yiyecek olmasına rağmen neredeyse hiçbir şey yemedim. Tüm bunların sonunda üç konuda kesin karara vardım.

Birincisi, olmam gereken yerdeydim. Pittsburgh'de kalmaktan ya da Rye Yayınevi'ndeki tam zamanlı işi kabul etmiş olmaktan pişmanlık duymayacaktım. Yaptığım işi, birlikte çalıştığım insanları seviyordum ve geleceğim bana umut veriyordu. Bulunduğum noktaya gelebilmek için gece gündüz çalışmıştım. Stajıma başlarken tam zamanlı bir pozisyon kapma ihtimalimin yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Buna rağmen onların aklını başından almış, kalıcı bir yer edinmeyi başarmıştım. Bu konuda en ufak pişmanlığım yoktu. Ayrıca her ne kadar sörf yapmayı, dalgaları özlesem de bu şehri gerçekten seviyordum. Dönüştüğüm kadını seviyordum. Evet, yalnızdım ama dışarı çıkmam, insanlarla tanışmam için yeterince davet alıyordum. Tek yapmam gereken bunları değerlendirmeye başlamaktı. Bunu yapabilirdim. Hayatımla ne yapmak istediğimi çözmem çok uzun zamanımı almıştı. Ama bir kez bulduğumda ona sımsıkı tutunmuştum ve şimdi hayatımda yüzde yüz emin olduğum tek şey kariyerimdi.

İkincisi, babama benziyordum. Ve bunda bir sorun yoktu. Her zaman annemle babamın bir karışımı olduğumu söylerdim, bu gerçekten de doğruydu. Babamın bencil tarafına sahiptim ama bu annemin fedakâr, sevgi dolu kalbiyle dengeleniyordu. Son birkaç aydır hayatımı babamın o bencil yanıyla yönettiğim için kendime kızgındım ama bunu değiştiremeyeceğimi de biliyordum. Üstelik bir bakıma değiştirmek de istemiyordum. Hayatta herkesin zaman zaman bencil olmaya ihtiyacı vardı. Bazen kendini ilk sıraya koymakta yanlış hiçbir şey yoktu. Hayalimin peşinden koştuğum veya kendi ayaklarımın üzerinde durduğum için pişman değildim. Tek pişmanlığım, bu süreçte sevdiğim birini kaybetmiş olmamdı. Yine de artık ileriye bakma zamanıydı. Geleceğimde arkadaşlarımla dışarı çıktığım geceler, işle eğlence arasında kurduğum bir denge, annemle telefonda daha fazla ve masamın başında daha az vakit geçirmek vardı. Eh, en azından *biraz* daha az.

Üçüncüsü ve belki de vardığım en zor karar şuydu. Ben kördüm. Jamie'yle aramızda ne olduğunu, nasıl bir bağ oluşturduğumuzu bildiğimi sanıyordum. Bir bakıma biliyordum da ama asıl önemli kısmını görememiştim. Bildiğim gerçeklerdense sonuçlarından korktuğum için hep uzak durmuş, kaçmıştım. Yanmaktan korkmuştum. Onu sevdiğimi fark etmiştim, onun da beni sevdiğini biliyordum ama bu yetmiyordu. Çünkü fark *etmediğim* şey, Jamie'nin daha ilk karşılaştığımız gün kelimenin tam anlamıyla bana çarptığı o anda kalbimi yaralamış olmasıydı. O günden beri onu her görüşüm, yaranın üstüne yeniden sertçe bastırmak gibiydi. Kendi kendime açtığım bir yaraydı bu. Onunla birlikteyken canımın yanışını seviyordum; o sızıyı, o acıyı, hiçbir şeyin kusursuz olmayışım. O da seviyordu. Ama artık kendime de ona da acı çektirmekten vazgeçmiştim.

Üç günlük alkol maratonumun tek bir dakikasında bile ayık değildim. Yine de sonunda süre dolduğunda kafam net, içim de arınmış gibiydi.

Ta ki üçlerin bir sonraki dalgası vurana kadar.

Jamie'nin beni aramaya çalışması üç ayını almıştı. Aradığında onu iki kez görmezden gelsem de üçüncü aramada merakıma yenik düşüp telefonu açtım.

"B?"

Çaresizlik dolu bir sesle adımı söylemesi... İşte her şeyin yeniden altüst olması için tek gereken buydu.

"Buradayım, Jamie."

Derin bir nefes verdi. Bu ses ya büyük bir rahatlamanın ya da ne yapacağını bilememenin getirdiği kararsızlığın ifadesiydi.

"Çok ama çok özür dilerim. Tanrım, sana karşı tam bir pislik gibi davrandım. Korkunçtum. Ve sen bunların hiçbirini hak etmemiştin."

"Kesinlikle etmemiştim."

"Sen bir anda karşıma çıkınca ne yapacağımı bilemedim, tamam mı? Zaten sarhoştum, kafam karmakarışıktı. Tamamen hazırlıksız yakalandım." Duraksadı. Şarabımı dudaklarıma götürdüm. Bekleyecektim. Konuşmasına, içini dökmesine izin verecektim. "B, ben yapamıyorum... Senin içinde olmadığın bir hayatta nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Koltukta dikleşirken boğulma dürtümle mücadele ederek şarabımdan biraz fazla büyük bir yudum aldım. Sıvı yanlış boruya kaçınca gözlerim yaşlarla doldu, kendimi toparlamak için duraksadığım o an da Jamie'ye konuşması için daha fazla zaman kazandırdı.

"Aramızda artık her şeyin farklı olduğunu biliyorum... Sanırım Alder'da olabileceğimiz o ihtimale falan tutunuyordum, bilmiyorum. Sana asla baskı yapmak istemedim. Sana o şekilde patlamak gibi bir amacım da yoktu. Bazen beni gerçekten delirtiyorsun." Hafifçe güldü. Ben de gülümsedim çünkü o hissi biliyordum. Hem de çok iyi. "Ama sana ihtiyacım var, B. Arkadaşım olarak. Hayatımda en azından arkadaşım olarak kalman gerekiyor."

Arkadaş.

Zihnim daha önce de buna karar verdiğimiz ve her seferinde başarısız olduğumuz o eski zamanlara gitti. Jamie Shaw ve ben *sadece* arkadaş olamazdık, bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Yine de onunla telefonda konuşurken mideme kramplar giriyor, içim daha da düğümleniyordu. Onu çok özlemiştim ve şimdi hattın diğer ucundaydı. Benden özür diliyor, hayatında kalmamı istiyordu. Ben de onu kendi hayatımda istiyordum. Bunun akıllıca olmadığını biliyordum. Hatta bu işin eninde sonunda yüzümüzde patlayacağına dair her şeyine bahse girebilirdim ama umurumda değildi. Bir kez daha, o üç günlük rehabilitasyon sürecime rağmen temkinli olmak yerine bencil olmayı seçtim.

İç çektim. "Beni hiç kaybetmedin, Jamie. Zaten asla kaybedemezdin de."

Bu doğruydu. Beni sonsuza dek kaybedeceği tek bir senaryo bile hayal edemiyordum çünkü ruhumun bir parçası ona bağlıydı. O yaşta zaten kendimden öylesine çok şey kaybetmiştim ki, elimde kalan o küçücük parçadan da vazgeçmeye niyetim yoktu.

Üç saat daha telefonda konuştuk ve benim de özür dilemem tam üç saatimi aldı.

Üç hafta sonra annemle Wayne kimseye haber vermeden evlendiler. Ardından bir tekne satın alıp geri kalan her şeylerini sattılar ve teknede yaşamaya karar verdiler. Annem tüm bunları bana dokuz dakikalık bir görüntülü konuşmada anlattı, ne kadar çılgınca ama bir o kadar da *doğru* hissettirdiğini söylerken Wayne'le birlikte tüm konuşma boyunca çocuklar gibi gülüşüyorlardı. Onlar adına daha mutlu olamazdım ama bu durum, zihnimin diplerinde bir yerde ne kadar yalnız olduğumu bana bir kez daha hatırlattı.

Ben de kendimi yeniden işe verdim ve çevrimiçi yüksek lisans programımı bitirmeyi başardım. Bu kez hayatıma eğlenceyi dahil etmeyi de ihmal etmemiştim. İş çıkışlarında ekiple dışarı çıktım, fırsat bulduğum her an içki buluşmalarına ve *Pirates* maçlarına gittim. Yaşadığım şehri daha çok keşfettim, hatta zaman ayırıp şehri en güzel manzarasından izlemek için *Duquesne Incline*'a bile bindim. Mart ayında Jenna bir haftalığına yanıma geldi. Şansımıza kar yağınca hayatımızda ilk kez şehrin hemen dışındaki bir parkta kızakla kaydık. Annemle de zaman buldukça konuşmaya devam ettim. Tabii Wayne'le seyahat etmekten vakit bulabildiği sayılı anlarda... Bu pek sık olmuyordu ama elime geçen her fırsatı değerlendiriyordum.

Benden önce üç kişi terfi aldı ve ağustos ayında, ilk terfimin üzerinden neredeyse tam bir yıl geçmişken sonunda yayıncı temsilcisi oldum.

Halihazırda etkileyici bir yazar portföyüm vardı. Resmi unvanı alıp o kadar çok prosedürle uğraşmak zorunda kalmadan işleri kendi bildiğim yoldan yapma yetkisine kavuştuğumda, bu liste hızla büyümeye başladı. Komisyon gelirlerim düzenli olarak artıyor, kazancımı hiç beklemediğim ölçüde değiştiriyordu. Üstelik Randall artık beni adımla çağırıyordu ki bunu bizim ofisteki herkes için söylemek pek mümkün değildi. Görünüşe bakılırsa, kazandığım dostlar kadar düşman da edinmiştim ve bu da bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyordu.

Her şey yoluna giriyordu. Jamie'yle gerçekten arkadaş kalmayı beceriyorduk. Sürekli konuşmasak da fırsat buldukça mesajlaşıyor, ara sıra da birbirimizi arıyorduk. Yine de ne zaman konuşsak o tanıdık sızı ve yanma hissi hâlâ orada oluyordu. *Özellikle de Angel'dan bahsettiğinde...* Ama artık eskisi kadar güçlü değildi, ben de üzerinde duramayacak kadar meşguldüm. Her şey yolundaydı.

Her şey *tam anlamıyla* yolundaydı.

Şehirde gri ve serin bir 3 Eylül gününde, telefon tam üç kez çaldı. Telefonu açarken penceremin dışındaki *Market Square*'in üzerine sis gibi çöken yağmuru izledim.

Sadece üç kelime söyledi ama asıl duyduğum, *söylemediği* her şeydi çünkü nedenini açıklamasını bekliyordum. *Nasıl olduğunu.* Şaka yaptığını ya da onu yanlış duyduğumu söylemesini bekliyordum. Sözünü geri almasını, zamanı geriye sarmasını, bunu önceden nasıl göremediğimi çözmem için bana fırsat vermesini bekliyordum.

Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Dudaklarından çıkan sadece o üç kelimeydi.

"Ben evleniyorum, B."

O gece kendimi bir barda buldum. Apartmanımın hemen altındaki bara gelmiştim. Kafamın içinde bana daha güçlü olduğumu, Jamie Shaw rehabilitasyonunun işe yaradığını, teselli bulmak için takip edebileceğim bir programım olduğunu söyleyen o sese manikürlü ortaparmağımı kaldırdım. Hepsi saçmalıktan ibaretti. O üç kelime bana tekrar, tekrar ve tekrar vurdu. Her seferinde daha büyük bir güçle çarpıyor, her darbe *sadece arkadaş* kalmanın aslında *imkânsız* olduğunu yeniden hatırlatıyordu. Ben de çareyi içkide aradım.

Üç shot Fireball.

Ve sonra içeri River girdi.

ON YEDİ

Tam Berlik Çay

"ÇOK *KOMİKSİN*," DEDİM GÜLÜMSEYEREK parmağımla River'ın göğsünü dürterken.

Eğlenerek tek kaşını kaldırdı ve cin toniğini yavaşça dudaklarına götürdü. "Öyle miyim gerçekten?"

Başımı salladım. "Hı-hı." Sonra kendi içeceğimden -yani suyumdan- bir yudum aldım çünkü yeterince içmiştim. Aslına bakılırsa River'a neden komik olduğunu söylediğimi hatırlamıyordum. Bir şaka mı yapmıştı? Emin değildim.

Kendimi kaybedecek kadar sarhoş değildim ama çakırkeyifliğin tam sınırındaydım. Ayaklarım sıcacıktı, yüzümde gevşek bir gülümseme vardı, gözlerim pusluydu. Hâlâ üzerimdeki taytım ve bol tişörtle duruyordum. Üstelik bundan zerre kadar utanç duymuyordum.

İçmenin, evden dışarı çıkmanın bana kendimi daha iyi hissettireceğini sanmıştım ama işe yaramamıştı. Yine de bu, durumun değişebileceği umuduyla River'ın karşısında içimi döküp kelimeleri ardı ardına kusmama engel olmamıştı.

"Düğününde onun *kadın baş sağdıcı* olmamı istediğini söylemiş miydim?" Bardağımdaki pipetlerle suyu karıştırırken güldüm, yeterince uzun süre karıştırırsam bir mucize eseri votkaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum.

"Söylemiştin."

"Bilirsin işte... damadın en yakını, sağ kolu gibi. Tek fark benim bir kız olmam."

"Doğru."

"Tabii ki evet dedim," diye ekledim hızla. "Çünkü biz çok yakınız ve onu seviyorum ama yani... *gerçekten mi?*" Başımı iki yana salladım. "Tuhaf hissettiriyor."

"*Bana* kalırsa bu çocuk senin hayatını altüst etmiş," diye mırıldandı River yüzünü bana biraz daha dönerek. Bacakları o kadar uzundu ki uzanıp benim bar taburemin ayaklarına yaslanmıştı. O gece ona daha dikkatli baktım. Saçlarının açık tonunu, gözlerinin parlaklığını ve o saçların her zaman nasıl bu kadar kusursuzca taranmış olduğunu inceledim.

"Evet," diye fısıldadım sonunda.

"Pekâlâ, şimdi risk alarak bir tahminde bulunacağım... Sabahtan beri anlatıp durduğun bu adam yoksa Jamie mi?"

Adını duyduğum anda kafamın içindeki sis biraz olsun dağıldı. Birden beynim hızla çalışmaya başladı, o gece konuştuklarımızı tek tek gözden geçiriyordum. Ona neler anlatmıştım? Ne kadarını ağzımdan kaçırmıştım?

Geriye dönüp ipuçlarını takip ettiğimde ona eski sevgilimin evleneceğini söylediğimi hatırladım. Aslında bu biraz yalandı ama açıklaması daha kolaydı. Ayrılalı henüz bir yıl bile olmadığını söylemiştim ki bu doğruydu. İlk başta kötü ayrıldığımızdan, sonra arayı düzeltip arkadaş kaldığımızdan ve ardından gelen o telefon konuşmasından bahsetmiştim.

Yani çok fazla değildi ama yine de yeterliydi.

Jamie'nin adına tuhaf bir koruma içgüdüsü hissetmem için yetecek kadardı. Onun bir pislik olarak bilinmesini istemiyordum çünkü değildi. Asıl pislik *bendim*. Ayrıca River'ın Jamie'nin adını hatırlamış olması gerçeğinden de hoşlanmamıştım.

Telefonumda gerçekten o kadar çok mu görmüştü bu ismi? Ya günün birinde Jamie beni ziyaret etmek için buraya uçup gelirse? Az önce anlattığım her şeyi bilen River ona kötü mü davranırdı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama bir şekilde doğru olduğunu hissettiğim o cevabı bulmayı başardım.

"Yok, onu tanımazsın. Eski bir sevgili sadece."

"Geçen yaz stajyerken mi çıkıyordunuz?" River'ın bakışları sorgulayıcıydı. Suçlayıcı değildi, üstelemiyordu da. Sadece merak ediyordu.

"Aslında teknik olarak hiçbir zaman *çıkmadık*. Yani resmi unvanlardan, etiketlerden falan bahsedeceksek... bilmiyorum. Yeni konu," dedim barmenle göz teması kurup suyumu tazelemesini işaret ederek.

River'ın eli bir anda ileri uzandı ve oturduğum bar taburesinin alt kısmını kavradı. Beni kendine doğru çekti, dizlerimiz birbirine değerken iyice yakınıma eğildi. "Bütün gece bu çocuk hakkında konuşup durdun, şimdiyse tam işin özüne inmeye başlamışken konuyu değiştirmek istiyorsun. Konuş benimle."

Eli şimdi elimin üzerindeydi; rahatsız edici değildi, sadece öylece duruyordu. Yutkundum. "Henüz tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi ben de bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Doğruca buraya geldim, çok fazla içtim ve şu an mantıklı düşünemiyorum." Barmen suyumu tazelediğinde hemen büyük bir yudum aldım. "Yarın sabah hiç kolay geçmeyecek, hem de sadece akşamdan kalma hissinden dolayı değil."

River'ın başparmağı elimin üstünde hafifçe gezindi. "Şu an canının yandığını biliyorum. O yüzden oturup da sana sanki yarın o acı dinecekmiş gibi boş laflar etmeyeceğim. Belli ki bu adamı gerçekten seviyorsun. Hem de hayatının en önemli gününde onun yanında durabilmek için gururunu bir kenara bırakacak kadar."

Zorlukla yutkundum. *Hayatının en önemli günüydü ve ben orada sadece bir yardımcı oyuncu olacaktım.*

"Ama bunu sana ilk söyleyen ben olmak istiyorum çünkü belli ki şimdiye kadar hiç duymamışsın," diye ekledi bana doğru biraz daha eğilerek. Nefesindeki çam ağacı kokusuyla karışık cin kokusunu alabiliyordum. Mavi gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Sen açık ara farkla hayatımda karşılaştığım en muhteşem kadınsın. Zekisin, azimlisin, akıllısın, komiksin, naziksin... Bütün gece saymaya devam edebilirim, B. Gerçekten yapabilirim. Ve dışarıda sana ne kadar değerli olduğunu kanıtlayabilme *şansı* için her şeyini feda edecek dürüst adamlar olduğuna dair bahse girebilirim." Durup yutkundu, sözleri karşısında dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Öyle içten, öyle sakin bir tavırla söylemişti ki... "Ve o sıradakilerin en başında ben varım."

O sırada eli benimkinin üzerinden kayıp koluma doğru tırmandı, cesur adımlarla ilerleyip çenemi kavradı ve ardından enseme doğru kıvrıldı. Gözleri dudaklarımı buldu ama içinde bir kararsızlık vardı. Ona sorun olmadığını söylememi bekliyordu ve o gece, bunun iyi bir karar olup olmadığını önemsemeden bunu yaptım.

Ona iyice yaklaştım, ellerimi gömleğinin sert kumaşına doladım ve dudaklarımızı birleştirdim.

Bu yanlıştı. Her şeyiyle yanlıştı. Dudakları Jamie'ninkiler kadar dolgun değildi, dili benimkine karşı fazla hızlı hareket ediyordu, elleriyse temkinli ve yavaştı. Bal ve baharat gibi kokmuyordu. Kokusu kâğıt ve mürekkep gibiydi. Aslında bu da güzeldi ama sadece o *Viski* değildi.

O anda başka bir şeyin farkına vardım. Öyle olmasına da gerek yoktu.

Kollarımı boynuna dolayarak öpücüğümüzü derinleştirdim. Jamie'yle Angel'a, düğüne ve genel olarak o geceye dair kafamda

kalan son düşünceleri de söküp attım. Asansörle benim daireme çıkana kadar öpüşmemize neredeyse hiç ara vermedik, içeri girdiğimizde ikimiz de tek bir kelime bile etmedik.

River aklını kaybetmiş gibiydi. Sanki benim yatağımda olduğumuza inanamıyor, bu şansı elde etmek için yıllardır bekliyormuş gibi davranıyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Benimle flört ettiğini zaten anlamıştım ama barda söylediklerini gerçekten hissettiğini hiç fark etmemiştim. Beni sadece arzulamıyordu, benim en güzel yanlarımı görüyor ve fark ediyordu. Sadece bu bile onu gözümde inanılmaz seksi kılmaya yetmişti.

Kendimi ne kadar zorlasam da yaptığı her hamleyi Viski'yle kıyaslamaktan kendimi alıkoyamadım. Boynumu öpüşünü, parmaklarının içimdeki hissiyatını, zirveye ulaşırken yüzünün aldığı o ifadeyi... River'la sevişmemiz güzeldi; eğlenceli, tatlı, hatta neredeyse biraz fazla arzuluydu. O gece o benim viski *shot*'ım değildi, bir fincan çayımdı... Belki de ihtiyacım olan tam olarak buydu. *Bir ritim değişikliği, yeni bir bağımlılık, dilimin üzerinde taze bir tat.*

En azından o gece kendime söylediğim şey buydu. Ertesi sabah River erkenden evden çıkana ve ben de işi arayıp izin isteyene kadar bunu kafamın içinde defalarca tekrarladım. Tam tahmin ettiğim gibi akşamdan kalma hissi üzerime devasa bir dalga gibi çökmüştü.

Bir önceki gece kafayı bulmuş, alkolle ve bir başka erkeğin elleriyle kendimi uyuşturmuştum. Ama şimdi, ertesi sabahın o kızıl şafağında hissetmemek için o kadar çabaladığım her şeyi tüm çıplaklığıyla hissediyordum.

Jamie evleniyordu.

Bir daha asla benim Jamie'm olmayacaktı.

Onu hâlâ seviyor olmamam gerekirdi.

Ama seviyordum.

"Sonra görüşürüz, B," dedi Mona. Şık deri ceketini omuzlarına geçirip uzun atkuyruğunu ceketin yakasından dışarı çıkardı. "Tatil öncesi son gecende işte çok geç saate kadar kalma."

Gerinmek için ayağa kalktım ve gözlerimi devirdim. "Buna tatil diyebileceğimi pek sanmıyorum."

"Hadi ama. Gideceğin yerde hava neredeyse otuz derece. Buradaysa eksi bir. Bütün gün havaalanının kapısında otursan bile bu bir tatildir."

"Sana A Terminali'nden bir kartpostal gönderirim."

Gözlerimi kısıp gülümsedi. "Şımarık. İyi yolculuklar. Haftaya görüşürüz."

El salladım, kollarımı yukarı doğru uzatıp boynumu kütlettikten sonra masama geri oturdum. Saat henüz beş buçuktu, bana kalırsa hâlâ erkendi. Gitmeden önce halletmem gereken pek bir iş kalmamış olsa da henüz çıkmaya hazır değildim.

İşin aslı, Jamie'nin bana o büyük haberi verdiği gecenin üzerinden geçen yedi ay içinde kaçma ve geçiştirme konusunda tam bir uzman olmuştum. Her zamanki yoğun iş tempoma geri dönmüş, kendimi meşgul tutarak zihnimi düğünden uzaklaştırmıştım. Tabii ki bu tören için almam gereken bir elbise ve *kadın baş sağdıç* olarak yapmam gereken planlamalar vardı. Ancak yine de Angel'ın bahsettiği birkaç detay dışında her şeyden köşe bucak kaçmıştım.

Jamie'yle konuşmuyor değildim, konuşuyordum ama telefon kapandığı anda kendime herhangi bir şeyin üzerinde derin derin düşünme izni vermiyordum. Yatağımda River'la geçirdiğim geceler de bunu kolaylaştırıyordu.

Jamie'den o kadar farklıydı ki.

Bu farkın iyi ya da kötü olmasıyla ilgili değildi. Sadece farklıydı işte. Yaşadığımız şey ciddiyetten uzaktı ve benden hiçbir zaman bunun hakkında konuşmamı, adını koymamı ya da bir şeyleri çözmemi istememişti. Eskiden nasılsa öylece çalışıyorduk. Eskisi gibi aynı arkadaş grubuyla takılıyor, ara sıra da kendimizi birbirimizin çarşafları arasında buluyorduk. Hepsi buydu. Basitti ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Ben kaçıyordum, o da buna izin veriyordu.

Yine de tavırlarından kafasında biriken soruları hissedebiliyordum. Böyle devam ettiğimiz süre uzadıkça sormadığı için şükrettiğim o soruları sormayı daha çok ister hale gelmişti. Onları sormasına ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum. Üstelik zaman geldiğinde ne cevap vereceğim hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Bir saat daha oyalanıp sonunda *ofis dışında* olduğumu belirten otomatik yanıtımı açarak bilgisayarımı kapattım. Ayağa kalkıp yeniden esnedim, tam o sırada River'ın elleri arkamdan sinsice uzanıp belimi kavrayınca olduğum yerde sıçradım.

"Sonunda çıkıyorsun."

Ona bakmak için kendi etrafımda dönerken ofiste yalnız olduğumuzdan emin olmak adına çevreye bakındım. Birlikte olmamız sorun değildi, sadece ikimiz de gereksiz ilgiyi üzerimize çekmek istemiyorduk. "Bunun benim için erken bir saat olduğunu biliyorsun."

"Evet ama bu gece bir istisna." Parmaklarını belimin üzerinde kenetledi. Genelde bu tarz dokunuşları pek tercih etmezdik, daha çok saatlerce sevişirken yapılan türden dokunuşları tercih ediyorduk. Ama bu akşam sarılmak güzel hissettirmişti. River'ın kaşları çatıldı ve beni biraz daha kendine doğru çekti. "Büyük yolculuk için hazır mısın?"

"Sanırım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hayır, hayır, hayır.

"Yok, böyle gayet iyiyim." River dudaklarını büzünce şakacı bir tavırla göğsüne vurdum ve aramıza biraz mesafe koydum. "Ciddiyim."

"Pekâlâ. O zaman gidiş saatine kadar vaktini değerlendirmek ister misin?" Altdudağını yaladı, ardından yüzüne rahat bir sırıtış yerleşti. Başka herhangi bir gece olsaydı bu teklifin üzerine atlardım ama nedense bu iması tenimin ürpermesine neden olmuştu.

"Aslında gerçekten bavul hazırlamam gerek," dedim çantamı masamın üzerinden alarak. Konuşmaya devam ederken asansöre doğru yürümeye başladık. "Bir de uyumam gerekiyor. Çünkü Tanrı biliyor, uçak iner inmez pek uyuyamayacağım."

River güldü. Asansörün kapıları açılırken kolunu uzattı, içeri girdiğimde o da arkamdan geldi. "Doğru. Yine de onun bekârlığa veda partisini senin düzenlemen bana hâlâ biraz tuhaf geliyor."

"Sıradan bir şey olacak, sadece en sevdiği yerel barda geçirilen bir gece. Büyük bir şey istemedi." Omuz silktim. "Aslında ilk kez bir düğüne katılacağım, o yüzden her şey benim için oldukça yeni. İşleri kolaylaştırmasına memnunum."

"Evet. Gelin büyük bir gezi düzenliyordu, değil mi?"

Asansör zemin kata ulaştığında başımı salladım ve lobiye çıktık. İkimiz de kabanlarımıza sarınarak o taze, canlı bahar havasına doğru adım attık. "O ve kız arkadaşları bekârlığa veda çılgınlığı için New Orleans'a uçuyorlar. Bakalım düğüne boynunda hâlâ o meşhur renkli boncuklarla mı gelecek?"

River ellerini cebine sokup sırıttı. Birkaç dakika boyunca, güneş binaların arkasından batarken şehrin seslerinin tadını çıkararak yürüdük. Mart ayının ortalarıydı, hava serin olsa da

bu havayı seviyordum. Florida'nın bunaltıcı aylarını ve orada neredeyse hiç kış yaşamadığımızı düşününce, soğuğun Pittsburgh'de yılın büyük bir bölümünde peşimizi bırakmaması pek umurumda değildi. Havanın kuru ve temiz hissini seviyordum. İnsana umut veriyordu.

"Bu hafta sonu iş hakkında çok fazla düşünmemeye çalış, olur mu?" dedi River evimin önüne vardığımızda. "Rahatla ve eğlenmene bak. Eğer durum seni fazla zorlarsa, beni arayabilirsin."

"Tamam." Ona hızlıca sarılıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra binamın kapısından içeri süzüldüm. "İyi hafta sonları, Riv."

"Ciddiyim, beni arayabilirsin," diye tekrarladı kapının arkamdan kapanmasına izin verdiğim sırada. Yüzümde bir gülümsemeyle arkama dönüp son bir kez el salladım. River'ın sarı saçları rüzgârda dağılmıştı, açık gri kaşe kabanıyla tıpkı erkek moda dergilerinden fırlamış gibi duruyordu. Asansöre binerken altdudağımı ısırdım. Geceyi onunla geçirmenin gerçekten o kadar da kötü bir fikir olup olmadığını düşünüyordum. Ancak gerçekten bavul hazırlamam gerekiyordu ve her şeyden önemlisi, düşüncelerimle yüzleşmeye ihtiyacım vardı.

O kadar uzun zamandır kaçıyordum ki, böyle yaparsam her şeyin kendiliğinden geçeceğini sanmıştım. Ama işin gerçeği, ertesi gün o uçakta olacaktım ve ardından kendimi orada bulacaktım. Güney Florida'da, Jamie'nin yanında. *Ve nişanlısının.*

Gerçekten ne hissettiğimi düşünmenin artık vakti gelmişti.

River'ın beni tanıştırdığı yerel bir *indie* grubunun son albümünü son ses açıp ağır hareketlerle bavulumu hazırladım. Kendime bir kadeh şarap doldurmayı aklımdan geçirsem de o gece zihnimin net olmasını tercih ediyordum. Onun yerine kendime dondurmalı kök birası yaptım. Bana biraz babamı hatırlatmıştı çünkü onun en sevdiği tatlıydı. Bu babama dair sahip olduğum

içimi ısıtan, teselli verici anılardan biriydi. Bazen onu düşündüğümde canım yanardı, bazense içimi ısıtan türden bir hüzün kaplardı içimi. Dondurmalı kök birası bana o ikinci hissi veriyordu.

Hafta sonu için bavulumu hazırlayıp ertesi gün giyeceğim kıyafetleri ayarladığımda üzerimdeki giysilerden kurtuldum, saçlarımı tepemde topladım ve köpüklerle dolu sıcacık bir banyo için suya kendimi bıraktım.

Elimde ikinci dondurmalı kök birası vardı, köpükler etrafımda gittikçe yükselirken vanilyalı dondurmadan bir kaşık aldım ve köpüklerin altında kaybolup giden uyluklarımdaki çilleri saydım. Yatak odasındaki hoparlörden hâlâ yükselmeye devam eden şarkının sözlerine mırıldanarak eşlik ediyordum. Küvet tamamen dolup tatlım bittiğinde bardağı küvetin yanındaki zemine bırakarak biraz daha aşağı kaydım.

Sıcak suyla birlikte düşüncelerim de sonunda içime işlemeye başlarken ayak parmaklarım muslukla oynuyor, içeri küçük su damlalarının sızmasını sağlıyordu.

Jamie evleniyordu.

Derin, rahatlatıcı bir nefes aldım. Gözlerimi bir anlığına kapatıp ardından kırpıştırarak yeniden açtım.

Canım yanıyordu. İlk fark ettiğim, kendime ilk itiraf ettiğim şey buydu. Jamie'nin başka bir kadınla evleneceğini bilmek canımı yakıyordu. Pişmanlık dolu bir acıydı bu. Keşkelerin, hiçbir şeyin önemi kalmadığı fikriyle harmanlandığı kör bir düğümdü. Mevzu sadece başka bir kadınla evleniyor olması değildi, aynı zamanda onu seviyor olmasıydı. Hayatımda başka hiçbir adamı sevmemiştim, Ethan'ı bile. Benim için sadece Jamie vardı.

Bu yüzden canım çok yanıyordu.

Onu özleyecektim. İçime işleyen ikinci düşünce bu oldu. Nişanlısının son bir buçuk yıldır bana katlanmaya çalıştığını

biliyordum çünkü ses tonundan bile benden ne kadar hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Evlendikten sonra Jamie'nin benden uzaklaşması için ona giderek daha fazla baskı yapacağını biliyordum. Kahretsin, onun yerinde olsam göstereceğim anlayıştan bile fazlasını gösteriyordu. Benden şüphelendiği için ondan nefret etmek istesem de şüphelerinde sonuna kadar haklıydı. Jamie'nin benimle bu kadar yakın olmasını istemediği onu suçlayamazdım.

İçime işleyen son şeyse en şaşırtıcı olanıydı, bu düşünce aklıma geldiğinde küvette biraz daha dik oturdum.

Onun adına mutluydum.

Canım yanıyordu, onu özleyecektim ama o mutluydu -gerçekten çok ama çok mutluydu- ve bu beni de mutlu ediyordu. Konu Jamie olduğunda her zaman bencil davranmıştım. Ona sahip olamadığımda da ona sahip *olabileceğim* ama henüz hazır olmadığım zamanlarda da hep onu istemiştim. Ama şimdi, onu hâlâ sevdiğimden onun mutluluğunu kendiminkinin önüne koyacaktım. Sırf o hafta sonu için bile olsa bu acıyla başa çıkacaktım çünkü bana ihtiyacı vardı.

O benim en yakın arkadaşımdı.

Bunun bir gün değişip değişmeyeceğinden emin değildim. Değişmesinden korkuyordum, içimi kemiren o ihtimali iliklerime kadar hissediyordum.

Hiç düşünmeden telefona uzandım, mesaj yazmadan önce ellerimi havluyla kurulayıp Jamie'nin adını buldum ve ekrana dokundum.

B: *Korkuyorum, Jamie...*

Ekranda yanıp sönen imlece baktım, mesajı bitirmemi bekliyordu. Göğsüm sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Aptalca

bir şey yapmadan önce ekran tekrar bomboş kalana kadar silme tuşuna bastım ve telefonu yeniden yere bıraktım.

"Her şey güzel olacak," diye fısıldadım kendime, gözlerimi kapatıp başımı küvetin arkasına yasladım.

O gece hiç uyumadım. Jamie ve bana dair garip, anlık rüyalar zihnimde dönerken yatakta kıvranıp durdum. Sonunda, sabahın dördüne doğru dinlenmeye çalışmaktan vazgeçtim ve *The Piano Guys*'ı açıp kendimi tamamen Jamie'ye dair her şeyin içinde boğulmaya bıraktım. Anıların üzerime çökmesine izin verdim, bir süre nefes almayı unuttum ve tüm o ezici ağırlığın tadını çıkardım.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o gece hissettiklerimi seviyordum. Kalbim kırılmıştı, tamamen paramparça olmuştu ama bu acının verdiği hissi seviyordum. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyor, aramızdaki şeyin gerçek olduğu konusunda içimi umutla dolduruyordu. *Teknik olarak hiçbir zaman gerçekten var olmamış olsa bile.* Jamie hiçbir zaman resmi olarak benim olmamıştı fakat ben hep onundum. Daha o ilk tattan beri...

Onu kaybetmek canımı fena halde yakıyordu ama yine de günün sonunda gülümsedim çünkü en azından ona sahip olma şansım olmuştu.

Viski'yle son bir hafta sonu daha geçirecektim, sonra onu tamamen bırakmam gerekecekti.

Sonsuza dek.

ON SEKİZ
Titremeler

UÇAĞIM İNER İNMEZ, DAHA BAGAJ ALIM alanına bile varmadan *Starbucks*'tan kendime büyük boy buzlu bir *Americano* aldım. Erken bir uçuştan önceki geceyi uykusuz geçirmek ve bir yılı aşkın bir sürenin ardından Jamie'yi ilk kez görecek olmak tam bir hataydı. Şu an bitkinlikle gerginliğin garip bir karışımını hissediyordum. Bu karışıma bir de kafein eklemekten ne zarar gelirdi ki?

Bagaj alımına inen yürüyen merdivendeyken parlak yeşil pipetten bir yudum alıp nefesime odaklandım. Birkaç ay önce Mona'yla gittiğim o sıcak yoga dersini hatırladım ve oradaki zihinsel dinginliği yakalamaya çalıştım. İşe yaradı, ta ki gözlerimi tekrar açıp onu görene kadar.

Tanrım, Viski ne kadar da güzel yıllanmıştı.

Artık tanıdığım o çocuk değildi. Birbirimizden ayrı kaldığımız bir buçuk yıllık kısa sürede bile yüz hatları değişmişti. Her zaman ilk dikkatimi çeken yeri çenesi olurdu. Şimdi o çene hattı çok daha belirgindi ve üzerinde kocaman, alelacele yazılmış bir yazıyla *SADECE B* yazan bir kâğıdı tutarken dudaklarında asılı duran o muzip sırıtışı çevreliyordu. Gülümsedim, bu onun daha da geniş bir şekilde sırıtmasına yol açtı. Bembeyaz dişleri, parıldayan bal rengi gözleri ortaya çıkmıştı. Yürüyen merdivenin

son basamağından indim ve karşı karşıya gelene kadar ikimiz de üçer adım attık. Kâğıdı yanma doğru indirdiğinde acele etmeden birbirimizi baştan aşağı süzdük. Saçları yine kısaydı, tıpkı River'ınki gibi şekillendirilmişti. Koyu renk bir kot pantolonla beyaz *V* yaka bir tişört giymişti, üzerine de açık mavi bir gömlek geçirmişti. Gömleğinin hiçbir düğmesi iliklenmemişti ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bu da hâlâ sörf yaptığını bana tek kelime etmeden anlatan sıkı ve biçimli kollarım ortaya çıkarıyordu.

Fıçı onu çok güzel yıllandırmıştı ve meleklerin payına rağmen zaman geçtikçe daha da güzelleşmişti. Hâlâ bir o kadar sert ve etkileyiciydi; boğazımı yakıyor, ağzımın sulanmasına neden oluyordu. Ama artık aromaları olgunlaşmış, rengi pürüzsüzleşmişti. Onu bir kez daha tatmayı deneyecek kadar cesur olsaydım ve o da bana izin verecek kadar aptallık etseydi, bir daha asla kendime gelemezdim.

Gözlerim yeniden onunkileri bulduğunda kısa bir kahkaha atarak kollarını iki yana açtı. "Gel buraya."

El çantamı düzelttim ve kollarını tamamen etrafıma sararken gömleğinden yayılan o baharatlı meşe kokusunu içime çekerek kendimi ona bıraktım. Derin bir nefes alıp göğsüne doğru iç çektim. Sanki ruhumuzun kayıp bir parçası yeniden bulunmuş gibiydi, sanırım ikimiz de bunu hissetmiştik. Yavaş yavaş yerine kaynıyor, eski halini alıyordu. "Sana gelme demiştim, taksiyle de geçebilirdim."

"Sanırım söz dinlemeyi hâlâ pek öğrenebilmiş değilim."

"Ama giyinmeyi öğrenmişsin," dedim gömleğinin kumaşı yüzünden boğuk çıkan sesimle.

Hafifçe sırıttı, geri çekilip elimdeki küçük çantayı aldı. "Sen de topuklularla yürümeyi öğrenmişsin." Gözleri ayaklarıma kayarken tek kaşı havaya kalktı. Gözleri yeniden beni bulduğunda

bakışlarının arkasındaki o sıcaklığı hissettiğime yemin edebilirdim.

Yutkunup yüzüme gelen asi bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Her gün işe uygun giyinince böyle oluyor."

"O hissi bilirim," diyerek Pittsburgh'den gelen valizlerin döndüğü bagaj bandını işaret etti. "Zamanın yüzde doksanında basketbol ya da deniz şortuyla geçirdiğim günleri özlüyorum."

"Ben de askılı bluzları ve sandaletleri özlüyorum."

Havadan sudan konuşuyorduk. Aptalcaydı ama ilerliyorduk. Birbirimizi yokluyor, nabız ölçüyor, aramızdaki havayı anlamaya çalışıyorduk.

Jamie ne kadar itiraz etsem de bana izin vermeyerek bavulumu bagaj bandından kaptı, ardından birlikte otoparka doğru ilerledik. Çok fazla konuşmadık, aramızda sadece birkaç cümlelik sıradan muhabbetler döndü. Jamie arabayı park ettiği yeri bulmam için bana hangi tarafa döneceğimi söyledi. *Jeep*'ine ulaştığımızda bavullarımı bagaja yükledi ve benim için yolcu koltuğunun kapısını açtı.

"Evine hoş geldin, B," dedi ben içeri süzülürken. Güney Florida'yı mı, yoksa kendi *Jeep*'ini mi kastettiğinden emin olamadım.

Sorun şu ki, *evimde* olduğum o son seferden beri çok şey değişmişti. Annem artık burada değildi. Jenna buradaydı ama şu anda şehir dışındaydı. Jamie'nin *Jeep*'i ise birdenbire rahatsız hissettirmeye başlamıştı. Gözlerimin benim yerimde başka bir kadının olduğuna dair kanıtlara takılıp kaldığını belli etmemeye çalışarak ellerimi kucağımda birleştirdim. Vites koluna sarılmış bir saç tokası vardı, arka koltukta bir kadına ait koşu şortu duruyordu ve Jamie'nin ön konsolunun köşesine ikisinin ufak bir fotoğrafı sıkıştırılmıştı. Ne koltuğuma iyice gömüldüm ne de ayakkabılarımı fırlatıp ayaklarımı ön konsola uzattım. Hiçbirini

yapmadan ellerim kucağımda birleşmiş halde dimdik oturup, Jamie beni otelime doğru götürürken camdan dışarıyı seyrettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sola doğru döndüğümüz sırada.

Başımı salladım. "Sadece yorgunum. Uzun bir geceydi."

Jamie beni otelin girişine bırakana kadar başka hiçbir şey söylemedi.

"Beklememi istemediğine emin misin?"

Çantalarımı bagajdan alıp önüme bıraktı. Hareket ederken sırtındaki her bir kasın nasıl hareket ettiğini izledim, sorusuna cevap bulmam birkaç saniyemi aldı. "Hayır, gerek yok. Sanırım biraz uyusam iyi olacak," diyerek yalan söyledim. Uyumamın imkânı yoktu ama Angel'la gerekenden daha fazla vakit geçirmek zorunda kalmak istemiyordum.

"Tamam o zaman," diyerek kabul etse de biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sadece unutma, Angel ve kızların bekârlığa veda partisi için uçağa yetişmesi gerektiğinden prova *yemeğini* biraz erken yapıyoruz. Saat üçte *country club*'ta olabilir misin?" Elini başının arkasına götürüp yerinde kıpırdandı. "Seni o zaman gelip alırdım ama benim daha erken gitmem gerekiyor. Sen de uyumak istiyorsun, o yüzden..."

"Taksiyle gelirim. Benim için endişelenme, Jamie Shaw," diyerek el çantamı yeniden omzuma takarken ona takıldım. Bu sözüm üzerine biraz rahatlamış göründü ve ellerini cebine soktu.

"Hiç endişelenmem."

İlk başta gitmek için bir hamle yapmadı. Öylece durup bakıştık, gözlerimiz her zamanki gibi kelimelerimizden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Sonunda boğazını temizledi. "Sonra görüşürüz."

Arabanın etrafından dolanırken arkamı dönüp valizimi sürükleyerek yürümeye başladım. Giriş işlemlerini yaptıktan sonra kendimi yatağın o serin örtüsüne bıraktım ve uzun, yavaş bir nefes verdim.

İşte başlıyoruz.

"B!" Sylvia prova yemeğinin yapıldığı yemek salonuna adımımı atar atmaz bana doğru koştu. *Country club* küçük ama gösterişliydi. Üzerimdeki yepyeni, gül kurusu rengindeki dantel elbiseye ve ten rengi topuklu ayakkabılarıma rağmen kendimi fazla sıradan hissetmiştim. Sylvia bana hızla çarpınca bir adım geriye sendeledim. Sarılırken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sonunda geldin!"

"Evet, geldim."

Kollarımı hâlâ ellerinin arasında tutarak geri çekildi ve arkasına doğru seslendi. "Anne! Baba! B geldi!"

Sylvia, Jamie'nin en küçük kız kardeşiydi ve aralarında gerçekten yakınlık kurabildiğim tek kişiydi. Santana'yla de birkaç kez -çoğunlukla tatillerde- karşılaşmıştık ama Sylvia ile kurduğumuz o bağı onunla hiçbir zaman yakalayamamıştım. Sylvia beni hâlâ ara sıra arardı, hatta Alder'dan geri taşındığımda Jenna'yla beraber akıl sağlığımı korumama yardım etmişti.

"Seni görmek çok güzel, tatlım," dedi Jamie'nin annesi Rhonda. Hemen ardından yaklaşıp yanaklarımdan öptü. "Değil mi, Wes?"

"Gerçekten öyle. Uçuşun nasıl geçti?" diye sordu babası. Beni büyük bir masa düzeninin etrafında toplanmış olan grubun yanına doğru götürmek için kolunu omzuma attı.

"Pittsburgh'deki sisten çıkarken biraz sarsıntılıydı ama sonrasında bir sorun olmadı." İçimin ısındığını hissederek ikisine

de gülümsedim. Bir nedenden dolayı beni hatırlamaları, beni gördükleri için heyecanlanmaları ve oğullarının hayatında yer almamı önemsiyor gibi görünmeleri benim için çok şey ifade ediyordu.

Sylvia çantamı aldı, kendi oturduğu yerin yanındaki masaya bıraktı. Ardından ortadan kaybolmadan önce elimi sıkıca kavrayıp bıraktı. Ve tam o an ortamın sessizliğe büründüğünü fark ettim.

Herkes gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Keşke abartıyor olsaydım ama kelimenin tam anlamıyla her bir göz üzerimdeydi. İlk olarak Claire'i fark ettim. Onu Jamie'yle Angel'ı ilk kez yan yana gördüğüm o gece bardaki kısa konuşmamızdan hatırlıyordum. Taşlar zihninde yerine oturuyormuş gibi gözlerini kısmıştı. Rahatlamak amacıyla bakışlarımı bir sonraki kişiye çevirdiğimde aradığım teselliyi bulamadım çünkü bir sonraki kişi Angel'ın ta kendisiydi.

Sosyal medyadaki fotoğraflarından özellikle kaçındığım için onu ilk kez gerçekten burada görüyordum. Çok güzeldi ve bu canımı sıkmıştı. Parlak sarı, *pixie* model kesim saçları ve bronz teninde ışıl ışıl parıldayan yeşil gözleri vardı. Ayağımdaki topuklulara rağmen benden daha uzundu. Aradaki farkı kapatmak için biraz daha dik durmaya çalıştım. Üzerindeki kısa beyaz elbise, kalın altın bir kolyenin durduğu boynunun yukarısına kadar uzanıyordu. Üzerindeki her şey asalet saçıyordu. Kusursuz, sofistike görünüyordu. *Country club*'a aitmiş gibi bir havası vardı.

Ve ben kesinlikle oraya ait değildim.

Dudaklarını büzmüş, gözlerini üzerime dikmişti. Hiç çekinmeden beni baştan aşağı süzen kalabalığın geri kalanına göz gezdirdim. Angel'm ailesi olmalıydılar. Göğsüm sıkışmaya, ensemden aşağı ter damlaları sızmaya başlarken yavaş yavaş

paniklemeye başlamıştım. Tam o sırada Jamie diğer üç adamla -sağdıçlarla- birlikte kapıdan içeri adımını attı.

Hepsi kahkahalarla içeri girmişlerdi ama sessizliği fark ettiklerinde Jamie varlığımı hissetmiş olmalıydı. Yönünü konuştuğu arkadaşından çevirip gözlerini anında benimkilere kenetledi. "Bakın kimler gelmiş."

Herhalde gözlerinden ışın saçarak beni öldürmeye çalışan kalabalığın farkında değildi çünkü hiç tereddüt etmeden salonu boydan boya geçip kollarını etrafıma sardı, beni havaya kaldırıp iki kez döndürdükten sonra tekrar yere bıraktı. Ardından yanağımdan öptü ve tıpkı babasının yaptığı gibi kolunu omzuma attı.

Hâlâ bana -daha doğrusu Jamie'nin omzumdaki koluna- dik dik bakan kalabalığa doğru, "Görünüşe göre artık herkes burada," dedi. "Sırada ne var, benim güzel gelinim?"

Bu soru odadaki sessizliği bozdu, Angel'm nedimelerinden birkaçı hazırlıkları tamamlamak için koştururken Angel öne doğru bir adım attı. Annesiyle babası da onun arkasında Jamie'nin ailesinin yanına geçti ama o, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirmekle o kadar meşguldü ki kimsenin söylediklerini duymuyordu

"Sen B olmalısın," dedi. Dudakları en az göz kenarlarındaki çizgiler kadar gergindi. "Ben Angel. Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim." Elini uzattığında yüzümde tuhaf bir gülümsemeyle elini sıktım. Bu sırada Jamie'nin kolu hâlâ omzumdaydı.

"Dostum, cennette olmalıyım," dedi Jamie diğer kolunun altına da Angel'ı çekerek. "En sevdiğim iki kız aynı yerde. Dünyanın en şanslı adamıyım."

Angel hafifçe dudaklarını büzdükten sonra sahte gülümsemesini yeniden takındı, bense Jamie'nin sözleriyle göğsüme çöken o ezici hissi görmezden gelmeye çalışıyordum. Kendimi

onun kollarından kurtarıp boğazımı temizledim ve masayı işaret ettim. "Önce yemek mi yiyeceğiz, Angel? Yoksa provaya başlamak için herkesi toplamana yardıma etmemi ister misin?"

"Ne kadar da tatlısın." Sesindeki hafif güneyli aksanını ilk kez o an fark ettim. "Önce prova yapacağız, böylece mutfaktakilerin yemekleri tamamlamak için biraz daha vakti olur. Ama merak etme, ben hallederim." Jamie'ye bakıp göz kırptı, ardından narin iki parmağını dudaklarının arasına götürüp hayatımda duyduğum en gürültülü ıslığı patlattı. "Herkes buraya baksın!"

O bağırdığı anda salondaki tüm hareketlilik kesildi, Sylvia'yla birlikte benim de gözlerim kocaman açılmıştı.

"Yemek için masaya oturmadan önce dışarıda hızlıca bir prova yapalım. Gerçekten hızlı olmalıyız. Ayrıca *bir kere* yapacağız, o yüzden Bailey'yi dikkatlice dinleyin. Sonrasında akşam yemeği ve hediyeleşmeye geçeceğiz." Ardından kumaş bir pantolonla açık pembe polo yaka tişört giymiş, Bailey olduğunu tahmin ettiğim kısa boylu, hafif kilolu bir kadına döndü. Kadın ellerini birbirine vurup hepimizi yerlerimize yönlendirmeye başladı. Dışarı çıkmadan önce çantamın yanında durup ağzıma iki tane *ibuprofen* attım.

Şimdilik tam da düşündüğüm kadar berbat gidiyordu.

Üstelik en büyük sorunumun baş ağrım olmadığı da ortaya çıkmıştı. Asıl sorun midemin bulanmasıydı. Angel koridorda ona doğru sahte bir yürüyüş yaparken Jamie'nin yüzündeki o ifadeyi gördüğüm anda bu bulantı beni sert şekilde vurmuştu. Nedimeleri elbiselerinin içinde neredeyse eriyecek hale gelmişlerdi çünkü Jamie tüm ilgiyi tamamen üzerine çekmişti. Angel'a tam da bakması gerektiği gibi bakıyordu. *Ona sahip olacak kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş, dünyada ondan başka hiç kimse yokmuş gibi.*

Yemek için masaya oturduğumuzda kendimi o kadar berbat hissediyordum ki, bir şeyler atıştırmayı denemek bile benim

için fiziksel olarak imkânsızdı. Bu yüzden tabağımdaki yemekleri olabildiğince sağa sola itip Sylvia ve Jamie'nin ailesiyle sohbet ederken minicik lokmalar aldım.

Büyük kız kardeşi düğün gününe kadar gelmeyecekti ama aslında bu benim için sorun değildi çünkü masanın bizim tarafımızda dördümüz birbirimizi gülme krizine sokup duruyorduk. Aileler, bir evlilikle birleşmek yerine sanki ikiye bölünmüş gibiydi. Jamie masanın diğer ucunda Angel, onun ailesi ve nedimelerle otururken ben masanın solunda onun ailesi ve karşımızdaki sağdıçlarla oturuyordum.

Masanın öteki ucunda partinin neşesi resmen Jamie'ydi ve sadece şu iki kısa saat içinde bile Angel'ın ailesinin ona hayran kaldığını anlayabiliyordum. *Herkes* ona hayrandı. Jamie çekiciydi, her zaman öyle olmuştu. Gerçekten kafaya koysa bir rahibeyi bile baştan çıkarabileceğinden emindim.

Tabii bu durum kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Yine de ne zaman gözlerim masanın o ucuna doğru kayacak olsa, onun gözlerinin de tam karşımda bana dikilmiş olduğunu görüyordum. Küçük bardağındaki sek viskisini kafasma dikerken beni izliyordu. Çevresindeki herkes kahkahalara boğulduğunda bile bakışları beni buluyordu. Sanki onu o odaya, o ana bağlayan tek şey benmişim gibi davranıyordu. Bana her bakışında midem altüst oluyordu ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Jamie'nin arkadaşı olmayı beceremiyordum. Bu gerçek şimdi her zamankinden daha netti.

"Pekâlâ gürültücü tayfa, biraz sakinleşelim," dedi Jamie elindeki viski bardağını sımsıkı tutarak ayağa kalkarken. "Kızların havalimanına yetişmesi gerekiyor ama onlar gitmeden önce vermek istediğimiz birkaç küçük hediye var."

Angel da onunla birlikte ayağa kalktı, nedimeler anne babalara ve kardeşlere hediyelerini dağıtırken birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Hediyeler tam bir klasikti; anneler için zarif kolyeler, babalar için özel yapım para cüzdanları ve her bir kardeş için kişiselleştirilmiş küçük hediyeler. Jamie'nin anne babasının hediyelerini açışını izlemek, özellikle de Wesley'nin gözlerinin dolduğunu ve Jamie'nin sırtına erkeksi bir sarılmayla sertçe vurduğunu görmek çok güzeldi.

"Tabii ki düğün ekibimizi de unutmadık!" diye ekledi Angel. Kısa sarı saçları masanın altına eğilip diğer hediyeleri çıkarırken hafifçe dalgalandı. Paketleri masanın diğer ucuna doğru uzattı ve herkes hediyelerini hararetle yırtıp açmaya başlarken Sylvia da benimkini verdi.

Bir süre sadece onları izledim. Nedense benimkini açma konusunda tereddütlüydüm. Belki de bunun sebebi, zorunluluktan alınmış bir hediye olsa bile hayatımda Jamie'den aldığım ilk hediye olmasıydı. Ya da belki de onun sağdıç ekibindeki tek kız olmamdı.

Sağdıçların hepsinin yan tarafına isimleri kazınmış deri içki mataraları çıkardığını gördüğümde rahatlayarak derin bir nefes verdim. Bu nötr bir hediyeydi, benim için de rahatlıkla seçebileceği türden bir şeydi.

Angel'm seçtiği ve düğün renkleriyle uyumlu lavanta rengi çantaya elimi daldırıp ambalaj kâğıtlarını yokladım. Elime sert, hokey diskine benzeyen bir nesne çarptı. Diğerleri kendi hediyeleri hakkında hararetle konuşmaya devam ederken kaşlarımı çatarak onu kucağıma çektim. Başımı kaldırıp etrafa baktım ama kimse bana bakmıyordu.

Jamie hariç.

Yüzünde muzip bir sırıtışla bana ne aldığını görmemi bekliyordu. İçimdeki o gergin his anında geri döndü çünkü bunun

bir matara olmadığı açıkça ortadaydı. Hâlâ ambalaj kağıdına sarılı olan disk şeklindeki nesnenin üzerinde bir kart vardı.

Neye ihtiyacım olduğunu her zaman tam olarak bildiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. - Jamie

Yanaklarım alev aldı. Jamie'nin hâlâ bana bakıp bakmadığını görmek için tekrar başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Dikkatli bir şekilde ambalaj kağıdını açtım ve o an kendimi tutamayarak yüksek sesli bir kahkaha attım.

Herkes aynı anda başını bana çevirdi ve bir kez daha bütün dikkatler üzerimde toplandı. O an en son isteyeceğim şey buydu çünkü gülüşümü bir türlü durduramıyordum. Gözlerim yaşarmıştı ve nefesimi toparlamaya çalışırken yüzümün kıpkırmızı kesildiğinden emindim. Herkes gözlerini dikmiş bana bakarken ben sadece Jamie'ye baktım.

"Ne? Ne var orada?" Sylvia sabırsızca davranarak hediyeyi ellerimden kaptı ve Jamie'yle göz temasımızı kesti. Kaşlarını çattı. "Şeytan Kedi Sörf Tahtası Cilası," diye okudu yüksek sesle. Tekrar gülmeye başladığımda bu kez Jamie de bana eşlik etti.

Tüm salon bu defa ona bakmak için döndü.

Viski tutmadığı elini havaya kaldırıp eğildi. "Kusura bakmayın. Aramızda bir espri."

Angel'ın gözleri doğrudan bana çevrildi. Bakışları öyle sertti ki yüzümün neredeyse alev alev yandığını hissettim. Muhtemelen olgun bir insan gibi davranıp hediyeyi bir kenara kaldırmalı ve dikkati bir şekilde yeniden ona çekmeliydim. Ama o an onun ne düşündüğü hiç umurumda değildi. Gülümseyip Jamie'yle bir kez daha göz göze geldim, ardından Sylvia'nın bana geri uzattığı cilayı alıp çantama sıkıştırdım.

Tam o saniyede onun hâlâ benim Jamie'm olduğunu fark ettim. *Sadece küçücük bir parçasıyla da olsa.*

Yemek sona erdiğinde kızlar havalimanına doğru yola koyulmadan önce herkesle sarılıp vedalaştı. Heyecanları her hallerinden belliydi. Jamie ise müstakbel eşinin büyük gün öncesi iki gecelik çılgın bir eğlence için ülkenin en büyük parti şehirlerinden birine uçuyor olmasından en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu.

Diğer taraftan Angel, içindeki o güvensizliği sergilemekten hiç çekinmiyordu. Jamie'yle beraber anne babasının yanında dururken Angel koşarak yanımıza geldi, kollarını Jamie'nin boynuna doladı ve Wesley ile Rhonda'nın hayatlarının geri kalanında görmeden de yaşayabileceklerine emin olduğum türden dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dilinin onun diline değdiğini, ellerinin saçlarının arasında gezindiğini, Jamie'nin ellerininse onun beline dolandığını görmemi özellikle sağladı. Öpüşmeye devam ederlerken bir anda gözlerini açtı ve geri çekilmeden önce gözlerini kısarak bana baktı.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı Jamie'nin gömleğini düzelterek. "Uslu dur, tamam mı?"

"Her zaman." Jamie onu yeniden öptü, bu seferki ebeveynlerinin yanında yapılabilecek türden daha masum bir öpücüktü.

Angel nedimelerine katılmadan önce bana son bir kez imalı bir bakış attı. Salondan çıkarken çığlık çığlığa bağırıp eğleniyorlardı. Onlar gittikten sonra da geride kalan iki aile, arkada bırakılan eşyaları toplamak için işe koyuldu.

Angel gider gitmez sonunda biraz daha rahat nefes alabilmiştim. Ellerim kaburgalarıma gitti ve elbisemin o dar kumaşına karşı kendimi nefes almaya zorladım.

"İyi misin?" diye sordu Jamie.

"İyiyim, sadece şu elbiseden bir an önce kurtulmak istiyorum," dedim hiç düşünmeden. Tam olarak söylediğim şeyi kastetmiştim. Eşofman ve balensiz bir sutyen giymek için

sabırsızlanıyordum ama gülümseyerek ona döndüğümde gözlerinin ardında o bilindik viski ateşini gördüm.

"Hadi, bir yerlere gidelim. Çocukların hepsi yarın işe gidecek ama ben izin aldım. Hem daha çok erken," dedi saatini kontrol ederek. Saat henüz altı bile olmamıştı ama Jamie'yle yalnız başıma dışarı çıkmanın yapmam gereken son şey olduğunu kesinlikle biliyordum.

"Aslında hâlâ epey bitkinim," diye fısıldadım. Bir sonraki cümlemi daha güçlü bir ses tonuyla kurabilmek için boğazımı temizledim. "Muhtemelen birkaç arkadaşıma uğrarım, sonra da erkenden yatarım."

Jamie'nin yüzü düştü. "Ah, evet. Tamam o zaman." Ellerini ceplerine sokup omuz silkti ve bileğimden sarkan hediye poşetini işaret etti. "Ee, hediyeni beğendin mi peki?"

Sırıttım. "Tam bir pisliksin. Rory seni kesin severdi."

Kahkaha atarak kolunun altına çekti ve birlikte dışarı çıktık. Otele bırakma teklifini, ailesinin yanında kalması ve benim bir taksi çağırabileceğim konusunda ısrar ederek geri çevirdim.

Yalan söylemiştim. Ne uğrayacak bir yerim vardı ne de görecek kimsem. Doğrudan otele döndüm. Uzun, sıcak bir duş aldım. Daha rahat kıyafetler giydikten sonra sesli bir iç çekerek kendimi yatağa bıraktım.

Televizyonu açarken River'ı aramayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Bir saat boyunca *Family Guy* izledikten sonra televizyonu tekrar kapattım ve gergin dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim.

Saat dokuzdu.

Hem de bir cuma gecesi.

"Bu kadarı da acınası," diye mırıldandım yataktan fırlayıp sandaletlerimi ayağıma geçirirken. Makyaj yapma ya da üstümü

değiştirme zahmetine bile girmedim, sadece otel kartımla çantamı kapıp aşağı kata yöneldim.

Canım aniden viski çekmişti.

"*DoubleTree*'ye şükürler olsun."

Otel barında ücretsiz, sıcacık kurabiyemi atıştırıp *Crown Royal Black* buzlu viskimi yudumlarken dudaklarımın arasından fısıldadığım kelimeler tam olarak bunlardı. Barmen Beuford'la sıradan bir sohbete dalmıştım ama çoğunlukla sadece içkimi yudumlayıp kurabiyemi atıştırıyor, içki şişelerinin üzerindeki televizyonda dönen spor özetlerini izliyordum. Ekranda dönenlerin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Tüm spor deneyimim lisede izlediğim maçlardan ve işyerindeki ekiple gitmeyi başardığım dört *Pirates* maçından ibaretti. O zaman bile ne olup bittiğini hiç anlamazdım, sadece herkesle birlikte tezahürat yapar ya da homurdanırdım.

Bu muhtemelen otel odasındaki yatakta öylece uzanıp kalmaktan biraz daha az acması bir durumdu. Yine de bara inme kararımdan doalyı kendimi iyi hissediyordum. Çevremde birkaç kişi daha vardı. Barın diğer ucunda hâlâ takım elbisesinin içinde olan ve boynunda bir konferans yaka kartı asılı benim yaşlarımda bir adam, arkamdaki minderli oturma alanındaki masalardan birinde muhabbet eden iki yaşlı çift ve arada bir dışarıya ya da havuza gitmek için önümden süzülerek geçen aileler... Sadece etrafımda bir gürültünün ve başka insanların olması bile bana kendimi daha iyi hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse, o an kaldırabileceğim sosyal etkileşimin üst sınırı da tam olarak buydu.

Gün fazlasıyla zor geçmişti.

Bu hafta sonuna girerken zor geçeceğini zaten biliyordum ama Jamie'yi Angel'la birlikte görmek, bana tahmin ettiğimden çok daha sert bir darbe vurmuştu. Kilometrelerce uzaktaki bir küvette kendi kendime *Jamie evleniyor* sözlerini tekrarlamak kolaydı ama onu gerçekten nişanlısıyla birlikte görmek bambaşka bir şeydi. Yakıyordu, *kavuruyordu*, yaralıyordu.

İç çekerek bardağımdan uzun bir yudum aldım ve kurabiyemin son parçasını da ağzıma attım. Tam parmaklarımdaki kırıntıları silkeliyordum ki yanımdaki tabure geriye doğru çekildi.

"Bak bu daha iyi işte," dedi Jamie. Kurabiye hâlâ ağzımdayken çiğnemeyi bıraktım. Tabureye yerleşip barmene parmağıyla işaret ederken gözleriyle bardağımı süzdü. "Prova yemeğinde elinde bir bardak su olduğunu görmüştüm."

Kurabiyenin kalanını zorlukla yutup bardağımı kaldırdım. "Evet, o zaman pek içesim yoktu."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Tahmin edebileceğinden eminim."

Barmen Jamie'nin önüne bir peçete bıraktı, Jamie de bardağımdakinin ne olduğunu teyit ettikten sonra kendisi için de sek bir *Crown Black* sipariş etti. İlk yudumunu alıp derin bir iç çekti.

"Seni burada gördüğüme şaşırdığımı söylemek isterdim ama sanırım şaşırmamam gerekir, değil mi?"

Omuz silkti. "Sanki seni hiç tanımıyormuşum gibi davranıyorsun." Elini hâlâ bardağının etrafında gevşekçe dururken bedenini bana doğru çevirdi. "Buraya döneceğini, saatin daha erken olduğunu fark edeceğini ve aslında uyuyamayacağını anlayıp soluğu burada alacağını tahmin etmiştim. Kesin olarak bilmiyordum tabii," diye ekledi. "Ama sanırım bu gece şans benden yanaydı."

Bardağımı kavrayıp bileğimi hafifçe oynatarak içindeki buzları döndürdüm. "Sanırım öyle."

Jamie her zamanki gibi o bakışıyla bana bakıyordu ve hayatımda ilk kez bunu yapmayı bırakmasını diledim. "İyi değilsin, değil mi?" Bu bir soruydu ama bunu bir tespit gibi söylemişti. "Tüm bu olan bitenle ilgili."

"İyiyim."

İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi ve bana tekrar dönmeden önce ekrandaki basketbol özetlerine baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Gidebilirsin, ben-"

"Saçmalama, Jamie," diyerek sözünü kestim ve elimden geldiğince içten bir gülümseme takındım. "Ne yapacaksın? Odamda asılı duran elbisenin parasını bana geri mi vereceksin? Ya da buraya geliş dönüş uçak biletlerimin parasını mı? Saçmalama. Ayrıca, dünyada hiçbir şey için bu anı kaçırmazdım. Seni seviyorum." Bu itirafın sonunda sesim biraz kesilse de hemen toparladım. "Burada olmak istiyorum. Evet, zor. Bunu inkâr etmeyeceğim çünkü sana karşı her zaman dürüst oldum ama gitmek istemiyorum."

Yalan söylemiyordum. Bana gidebileceğimi söylese ve her şeyin parasını kuruşu kuruşuna ödemeyi teklif etse bile gitmezdim. Burada olmak canımı yakıyordu ama burada olmamak çok daha fazla yakardı. Kilometrelerce uzakta oturup onun nasıl göründüğünü, birlikte nasıl olduklarını, hangi şarkıda dans ettiklerini, o aptal pastanın ne renk olduğunu merak edip durmak daha beter olurdu. Bir bakıma hastalıklı bir işkenceydi ama onunla olmak istiyordum. Onunla *birlikte* olamasam bile...

"Emin misin?" Kaşları endişeyle çatıldı.

Elimi uzatıp kolunu hafifçe sıktım. "Eminim." Gözleri elime kaydığında hızla geri çekip yeniden içkime sarıldım. Jamie'nin yanında olup da ona dokunamamak kafeinsiz kahve içmek gibiydi. Asla tatmin etmiyordu. O heyecan verici his hemen elimin altındaydı ama aynı zamanda tamamen ulaşılamazdı.

"Hem ödeşiriz. Günün birinde ben de evlendiğimde senin orada olmanı bekleyeceğim."

Hâlâ elimin az önce durduğu koluna bakıyordu. Aniden çenesi hafifçe kasıldı, kendi içkisine uzanırken gözlerini benimle buluşturmadı. "Ben mutluyum. Onu seviyorum, B. Gerçekten seviyorum."

Kalbime sapladığı bıçağı daha derine gömüp çevirdiğini hissettim ama ağzımdan kaçacak o acı nefesi yutmayı başardım. "Biliyorum."

"Ama seni de hâlâ seviyorum." İşte o an gözlerini kaldırıp doğrudan benimkilere baktı. "Bunun bir gün değişip değişmeyeceğini hiç bilmiyorum."

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu çünkü biliyordum. Bunu her bir zerrede hissediyordum. Jamie Shaw benim bir parçamdı ve sonsuza dek öyle kalacaktı. "Umarım değişmez."

Gülümseyip çekingen bir hamleyle elini uzatarak yanağıma dokundu. Avucunun sıcaklığına doğru yaslandım ve ikimiz de aynı anda derin bir nefes verip usulca güldük.

"Of," dedi Jamie başparmağıyla elmacıkkemiğimi hafifçe okşadıktan sonra elini çekip omuzlarını silkeleyerek. "Tamam, bu kadar kasvet yeter. Anlat bakalım, neler kaçırdım? İşler nasıl gidiyor? Hâlâ ortalığı kasıp kavuruyor musun? Randall bir sonraki terfin için planlar yapmaya başladı mı?"

Sohbet o andan itibaren su gibi aktı. Ben ona hayatımdaki gelişmeleri anlattım, o da bana kendininkilerden bahsetti. Babasının Jamie'nin firmada ortak olma planından şimdiden söz etmeye başladığını duyduğumda şaşırmamıştım, Jamie'nin tam da her zaman olmak istediği yerde olduğunu düşününce kalbim gururla kabardı. Hemen ardından içime keskin bir sızı oturdu. Firmada çalışıyordu, evleniyordu, çocuk sahibi olma yolunda ilerliyordu. Her şey sırayla gerçekleşiyordu. Bense bu hayatın

bir parçası değildim ama bir yandan da tam ortasındaydım. Bizim aramızdaki sınırlar her zaman belirsiz olmuştu ve sanırım hep öyle kalacaktı.

O gece bol bol kahkaha attık, saçma sapan şeylerden bahsederek eski günleri andık. Bana sevgilim olup olmadığını aşağı yukarı yedi farklı yaratıcı yolla sordu, her defasında da sorusunu geçiştirerek River'la aramda her ne yaşanıyorsa bunu konunun dışında bıraktım. Birbirimizden sadece ihtiyacımız olanı alıyorduk, hepsi bundan ibaretti. Gerçek şu ki, bir sevgiliye ayıracak vaktim yoktu ve bir süre kendi başıma ilerlemek konusunda da bir problemim yoktu.

"Sanırım artık uyumana izin vermeliyim," dedi Jamie ben esnerken. Üçüncü viski bardağım da boşalmıştı. Saatini kontrol etti, ardından altdudağını ısırarak beni tekrar süzdü. "Biliyor musun, yarın sörf yapmaya gitmeliyiz."

"Ne?"

Başını salladı. "Yani, neden olmasın? Yarın geceki bekârlığa veda partisine kadar hiçbir planımız yok. Çocuklar iş çıkışı gidip smokinlerini alacaklar. Bütün gün evde tek başıma kalırsam sıkıntıdan patlarım, muhtemelen bir de stresten kendimi hasta ederim."

"Bence çok önemli bir sorunu gözden kaçırıyorsun," dedim anlamasını beklerken. Neyden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi baktığındaysa iç çektim. "Artık bir sörf tahtam yok, unuttun mu?" Deri bar taburesinin üzerinde ellerimi uyluklarımın altına sıkıştırıp omuz silktim. "Annemle Wayne o tekneyi aldıklarında her şeyi sattı ve buna eski, fıstık yeşili sörf tahtam da dahil."

"Biliyorum."

Jamie yüzünde şapşal bir gülümseme ve parıldayan viski gözleriyle öylece bana bakıyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "Güzel... o

zaman yarın sörf yapmaya gitmemiz için bir tahtam olmadığını da biliyorsun. Tabii eğer kendime bir tane kiralamazsam... ki bu kulağa berbat geliyor."

"Kiralamana gerek yok. Bir tahtan var."

Ayağa kalkıp ikimizin de hesabını ödemeye yetecek kadar nakit para çıkardı. Onu durdurmaya çalışsam da zihnim hâlâ söylediği şeyi idrak etmekle meşguldü. "Anlamıyorum."

Bileklerimden yakalayıp beni bar taburesinden öne doğru çekti, kollarının arasına aldı. Çenesini bir saniyeliğine başımın üzerine yasladı ve sonra kollarım hâlâ ellerinin arasındayken hafifçe geri çekildi. "Annenin o tahtayı rasgele birine satmasına gerçekten izin vereceğimi düşünmemiştin herhalde, değil mi?"

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama Jamie hiç etkilenmiş görünmüyordu. Cüzdanını rahat bir gülümsemeyle yeniden cebine koydu. "Tahtamı sen mi satın aldın?"

"Elbette ben aldım." Göz kırptığında öne doğru atılmamak için tüm irademi sonuna kadar kullanmam gerekti. Onu öpmek istiyordum. Onu *deli gibi* öpmek istiyordum. Onu yatağımda istiyordum. Ellerinin üzerimde olmasına, dudaklarımın dudaklarında olmasına ihtiyacım vardı. Hiç kimse beni Jamie gibi sevmemişti ve onunla geçecek son bir geceye duyduğum açlığı tam o saniyeye kadar hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

Ama o geri çekildi. Hâlâ yüzü bana dönüktü, kendinden emin bir sırıtışla üç uzun adım attıktan sonra arkasını dönüp omzunun üzerinden seslendi. "Seni yedide alırım."

ON DOKUZ
Masum

SONUNDA EVİMDEYDİM.

Jamie hemen yanımdaki sörf tahtasında oturuyordu. İkimiz de bacaklarımızı iki yana salmış, bir sonraki dalgayı bekliyorduk. Saat erkendi, güneş tam karşımızda yükselmek için çabalıyor ve su, kıştan kalma soğukluğunu hâlâ koruyordu ama burası evimdi. Jamie'nin bu tahtayı annemden satın aldığı gerçeğinin içimde yarattığı sıcaklıkla sörf tahtamın üzerindeki siyah desenlerin üzerine dokundum. Onu saklamış, bir gün eve dönme ihtimalime karşı elinde tutmuştu. Küçük bir hareket gibi görünebilirdi ama o kadar çok şey anlatıyordu ki...

Altımızdan sakin bir dalga kıvrılarak geçerken, "Bunun gibisi yok," diye fısıldadım. Jamie bana dönse de ben gözlerimi ufuk çizgisinden ayırmadım. "Görülecek o kadar çok harika şey, o kadar çok farklı şehir ve yer var ki... Ama hiçbir şey bir sörf tahtasının üzerinde oturup dalga beklerken hissettiklerinle boy ölçüşemez."

Jamie bakışlarımı takip etti. "Biliyorum. Sana sabretmeyi öğretiyor, aslında ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatırken bir yandan da nasıl oluyorsa kendini yenilmez hissettiriyor."

"Ruhun arınması gibi bir şey."

Başını salladı. "Sensiz de aynı tadı vermiyor zaten, biliyorsun değil mi?" Sağ ayağı suyun altında benimkine hafifçe değdi. "Tuhaf bir durum. Seninle tanışmadan önce de sörf yapıyordum, sen Alder'dan gittikten sonra da sürekli yaptım. Şimdi sen yokken de hâlâ yapıyorum ama sen burada olmayınca hissi bambaşka oluyor. Aynı tahta, aynı dalgalar..." Sesi azalarak yok oldu. "Ama farklı hissiyatlar."

Güneşe karşı gözlerimi kısarak ona doğru baktım ve gülümsedim. "Her zamanki gibi etkileyicisin, Jamie Shaw." Yüzü kızardı, bunu hayatımda ilk kez gördüğüme yemin edebilirdim. "Parmağına evlilik yüzüğü taktıktan sonra bu hallerini biraz törpülemen gerekecek ama."

Güldü. "Bence Angel benim yardımıma ihtiyacı kalmadan bütün kızları kaçıracak."

"Ona ne şüphe," diyerek hızla onayladım. "Yazlık elbise giymiş *pitbull* gibi."

"Beni seviyor ve gerekirse benim için kavgaya girmekten korkmuyor." Bunu beni iğnelemek için söylemediğinden emin olsam da öyleymiş gibi geldi. Jamie o an gülerek derin bir nefes verdi. "Siktir, B... Ben evleniyorum. *Yarın*."

Yüzüne hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemelerden biri yayılırken başını iki yana sallayarak bana tek kaşını kaldırdı. Gerçekten çok mutluydu ve o an, ben de mutluydum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Düşünceli bir şekilde bakışlarını sörf tahtamın üzerindeki ellerime çevirdi. "Evet. Hazırım. Gerçekten hazırım."

Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda içlerinde küçücük de olsa bir hüzün kırıntısı vardı. Sanırım aynı hüznün benim gözlerime de yansıdığını görmüştü ve bakışlarını benden ayırmayarak başımı başka yöne çevirmeme izin vermedi. O an ikimiz de her şeyin gerçekliğini iliklerimize kadar hissettik. O,

hayatının geri kalanında seveceği kadını kazanıyordu ama bu süreçte beni kaybediyordu. Belki tamamen değildi fakat bu hafta sonundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Yine de yas tutmamıza izin vermedik.

Bütün sabah sörf yaptık. Tahtaları arabaya yükleyip sahil barlarından birinde hızlıca bir şeyler atıştırmaya geçtiğimizde tenimiz güneşten ve tuzdan gerilmişti. Konuştuk ve güldük. Birkaç saatliğine dünyada sadece biz vardık. Bildiğimiz kadarıyla bu baş başa kalabileceğimiz son saatlerdi, biz de bu zamanı akıllıca harcadık.

Tekrar onun *Jeep*'ine bindiğimizde sandaletlerimi ayağımdan fırlatıp kumlu ayaklarımı ön panele uzattım ve iç çekerek deri koltuğa yaslandım. Başımı koltuk başlığına bırakıp gözlerimi kapattım. Tam o sırada Jamie'nin elini benimkinin üzerinde hissettim.

Parmakları parmaklarıma dolanırken avucum yukarı bakacak şekilde bileğimi çevirip elini kavradım. Başım hâlâ arkaya yaslıyken yüzümü ona doğru döndüm ve gözlerimi yavaşça araladım. Bir anlığına yeniden on yedi yaşımıza dönmüştük. Arabasındaki ilk geceyi sanki tam şu saniyede yaşanıyormuş gibi hatırladım. Jamie o zaman bana bir şey sormuştu, kelimelerle olmasa da arzu ve hasret dolu bir bakışla... Bir şey söylemek istiyordu ama kelimeler boğazına düğümlenmişti. Bunu yüksek sesle hiç dile getirmemesinin ikimiz için de en iyisi olacağını biliyordum. Bu yüzden elini hafifçe sıktım. O da bana buruk bir tebessümle karşılık verdi, ardından elini elimden çekip motoru çalıştırdı.

Geriye dönüp baktığımda her şeyin yoluna gireceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimizi anlıyordum. Gerçekten ne bekliyorduk ki? Pek emin değildim. İşin aslı, onun evleneceği gerçeğini bir yandan kabul ederken, aynı anda tamamen

görmezden geliyorduk. Tehlikeli bir danstı bu; ikimiz de birbirimize liderlik etmiyor, sadece diğerinden asla gelmeyecek olan o işareti bekliyorduk.

Jamie bekârlığa veda partisi için bara gitmek yerine, anlık bir hevesle kampa gitmek istediğine karar verdi. Çok ufak bir şey, ayaküstü alınmış bir karar, hafta sonu planında eğlenceli bir rota değişikliği gibi görünüyordu ama sonunda diğer her şeyi gürültülü, muazzam bir kaosla yerle bir edecek o ilk domino taşı oldu.

Ve bizim tek yapabildiğimiz, her şeyin yıkılışını izlemekti. Aynı anda hem ağır çekimde hem de bir yıldırım hızıyla.

Jamie'nin çok tuhaf bir sağdıç grubu vardı.

Benim onun sağdıcı olmam zaten yeterince garip değilmiş gibi grubunda üç yıldan uzun süredir tanıdığı tek bir adam bile yoktu. İkisi işyerinden arkadaşlarıydı, diğeri ise Angel'ın abisiydi. Beni yanlış anlamayın, hepsiyle de yakın görünüyordu ama hayatının en büyük gününde yanında duran adamlarla daha kişisel bir bağının olmaması bana tuhaf gelmişti. Jamie'nin kime içini açacağı, hayatma kimi sokacağı konusunda ne kadar seçici olduğunu işte o an anladım ve onun hakkındaki bu detayı daha önce nasıl olup da hiç fark edemediğime inanamadım.

İşyerinden olan o iki çocuk Ryan ve Charlie'ydi, birbirlerine bundan daha zıt olamazlardı. Ryan uzun boylu ve zayıftı, kızılımsı sarı saçları vardı. Ayrıca yanaklarındaki çiller benimkilerden bile fazlaydı. İnanılmaz komik biriydi, sürekli espriler yapıyordu. Jamie'yle yan yana geldiklerinde tam çılgın ikili oluyorlardı. Diğer taraftan Charlie ise pisliğin tekiydi. En azından ben onu öyle algılıyordum. O da uzundu ama vücudunun her bir santimi tam bir kas yığınıydı. Esmerdi, koyu renk saçlarla koyu renk gözlere sahipti. Yüzünden de asık surat ifadesi hiç

eksik olmuyordu. Diğerlerinin esprilerine asla katılmıyor, benden şüpheleniyormuş gibi sürekli beni göz hapsinde tutuyordu. Belki de gerçekten şüpheleniyordu, bundan emin olamıyordum çünkü benimle konuşmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Jamie ona büyük bir saygı duyuyordu. Bunun işten mi, yoksa kişisel bir deneyimden mi kaynaklandığını merak etsem de soracak kadar umursamadım.

Angel'm erkek kardeşi Andrew, tıpkı ona benziyordu. Sarı saçlar, bronz bir ten ve parlak yeşil gözler... O da tıpkı Charlie gibi benden biraz şüpheleniyormuş gibiydi ama bana karşı nazikti. Hatta benimle diğer ikisinin toplamından daha fazla konuşmuştu. İyi biriydi ancak onunla Jamie arasında öyle çok güçlü bir bağ göremiyordum. Sırf Angel istedi diye mi bu ekibe dahil edilmişti bilmiyordum ama bunu da soracak kadar umursamadım.

Buna rağmen, ne kadar tuhaf bir ekip olursak olalım acayip eğleniyorduk. Jamie'nin *Jeep*'iyle Charlie'nin kamyonetini kamp malzemeleriyle, fazlasıyla yemekle ve abartılı miktarda içkiyle doldurup kaplıcalara doğru yola çıkmıştık. Daha önce hiç çadır kurmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, bu işte hepimiz fazlasıyla beceriksizdik ama *Bud Light*'ın da yardımıyla bir şekilde halletmeyi başardık. Sonrasıysa o kadar sakin ve samimiydi ki... Sadece beşimiz bir ateşin etrafında toplanmış içiyor, yiyor ve gülüyorduk. Bir masa kurup içki oyunları oynadık. Üniversiteden beri böyle şeyler yapmamıştım. Ve fark ettim ki, sörf yeteneklerim yıllar içinde hiç körelmemiş olsa da aptal beyaz pinpon topunu kırmızı plastik bardağın içine sokma becerim kesinlikle körelmişti.

Tam da Jamie'nin istediği gibi rahat, sakin bir geceydi. Striptiz kızları, kumar ve purolar istemediği için ona olan sevgim biraz daha arttı. Gruptaki hiç kimse şehirde çılgınlar gibi eğlenmiyor oluşumuzu umursuyormuş gibi de görünmüyordu.

Hepimizin keyfi yerindeydi ve bir süreliğine ben de rahat nefes aldım. Hafta sonu aslında o kadar da kötü geçmiyordu.

Ama henüz bitmemişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz ateş başında otururken, "Biliyor musun, çoğu kız bu durumda çekilmez olurdu," dedi Charlie. Jamie o sırada Andrew'a bir hikâye anlatıyordu, Ryan ise çoktan kendi çadırında sızıp kalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti, hâlâ gülmüyordu. *Hiç* gülmemişti. "Bilmem. Bazı kızlar, erkek grubunun parçası gibi olduklarını söylerler ama aslında bu sadece havalı görünmek için sporla ya da arabalarla sahte bir şekilde ilgilendikleri ve içten içe erkeklerin onların peşinden koşmasını umdukları anlamına gelir. Senin de öyle biri olacağını düşünmüştüm."

"Peki seni şaşırttım mı?"

"Sayılır." Burnunu çekti. "Yani, spor hakkında hiçbir şey bilmediğin gün gibi ortada ama biliyormuş gibi de davranmıyorsun. Sadece kendinsin. Bir grup adamla kamp yapman normalde tuhaf gelmeliydi ama gelmiyor. Hiçbirimizle flört etmiyorsun, aptalca laflar etmiyorsun." Sözlerine devam edeceğini sanmıştım, konuşması öyle hissettiriyordu ama öylece sustu. Ben de hafifçe gülümsedim.

"Öyleyse neden sadece sayılır?"

Charlie birasının son yudumunu da bitirdi, bardağı elinde ezip geri dönüşüm için ayırdığımız torbaya fırlattı. "Erkek grubunun parçası gibi görünmeye çalışan o sahte kızlardan olmayabilirsin ama Jamie'ye âşıksın. Dışarıdan sakin duruyor olabilirsin fakat ben bunu görebiliyorum. Sen ve Jamie resmen ateşle oynuyorsunuz. Her şey alevler içinde kaldığında burada olmak istemiyorum."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Her ne kadar o suçlayıcı tavrına öfkelenmek istesem de onu suçlayamıyordum. "Ben... Asla öyle bir şey yapmam-"

Ayağa kalktı. "Senden şüphem yok zaten. Ama asıl endişelendiğim kişi sen değilsin." Bakışları o sırada Jamie'ye kaydı, Jamie'nin gözleriyse benim üzerimdeydi. Yeniden başımı kaldırıp Charlie'ye baktığımda tek kaşını kaldırdı. "İlk adımı sen atmazsın ama o atarsa ne yapacaksın?"

Ağzımı açtım ama hemen geri kapattım çünkü bu aslında cevabını bildiği bir soruydu. Charlie zaten bir cevap da beklemedi.

Ateşin üzerinden, "Sabah görüşürüz millet," diye seslendi ve kimse bir şey diyemeden çadırına çekildi.

"Evet, muhtemelen ben de yatsam iyi olacak," dedi Andrew.

Jamie bu hareketle bardağından biraz bira taşırarak kollarını havaya kaldırdı. "Hadi ama! Saat daha bir bile olmadı!"

Andrew ayağa kalkıp gülümseyerek Jamie'nin sırtına vurdu. "Yarın evleniyorsun, hatırladın mı, şampiyon? Hepimizin sabah bayağı erken kalkıp buradan çıkması gerekiyor."

Jamie güldü. "İyi, tamam. Korkaklar."

Andrew ona ortaparmağını kaldırdı, o çadırında gözden kaybolurken ben de kıkırdadım.

Bir yudum alırken bardağının üzerinden bana bakarak, "Peki ya senin durumlar ne orada?" diye sordu Jamie.

Charlie'nin sözleri zihnimin içinde dönüp duruyordu ve neredeyse Jamie'ye benim de yatacağımı söylemek üzereydim. Ancak onun ertesi gün için ne kadar gergin olduğunu çok net görebiliyordum. Diğer çocukların gözden kaçırdığı, benimse fark ettiğim şey tam olarak buydu. Ayrıca uyumaya hiç de hazır değildi. Diğer herkes onu ekmişti ama ben ona bunu

yapmayacaktım. Charlie'nin uyarısını zihnimden uzaklaştırıp Jamie'nin hemen yanındaki sandalyeye oturdum.

"Uyku abartılan bir şey zaten."

Alkolden buğulanmış gözleriyle bana bakarken gülümsedi. "Sen bir tanesin, B."

"Bunu sakın unutma." Plastik bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve başka hiçbir şey söylemeye gerek duymadan ikimiz de içtik.

Bir süre öylece lafladık, biraz düğünden ama çoğunlukla da düğün dışındaki her şeyden konuştuk. Bir ara nasıl olduysa ikimiz de telefonlara daldık ve sırayla birbirimize *YouTube*'dan saçma sapan videolar gösterip gözlerimiz yaşarana kadar güldük. Tam Jamie'nin acayip hoşuna gideceğini bildiğim, ters giden bir şaka videosunu açmıştım ki doğanın çağrısına cevap vermem gerekti.

"Al, şunu izle," diyerek telefonumu ellerine tutuşturup ayağa kalktım. "Çişimi yapacak bir çalı bulmam lazım."

Güldü. "İğrençsin."

Önünde eğilerek selam verdim, sonra da çadırların arkasına doğru sekerek gözden kayboldum.

Neredeyse başarmıştım. Kalbimde birkaç yara dışında fazla bir hasar olmadan bu hafta sonunu atlatmak üzereydim. Ancak ateşin yanına geri döndüğümde Jamie telefonumu elinde tutuyordu ve artık ekrana bakmıyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini alevlere dikmişti ve zihninin içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Yanma yaklaştığımda adımlarım yavaşladı, sandalyeme oturmaya yeltenmedim bile. Öylece ona baktım; tişörtündeki toprak lekelerine, kamp ateşinin yüzündeki gece gölgeleriyle olan savaşma... Aramızda bir ömür geçmiş gibi gelen uzun bir sessizlik oldu. Sonunda ayağa kalktı

ve telefonumun ekranını bana doğru çevirdi. "Sesli mesajlarımı sakladın mı?"

Ekrana göz attım, sesli mesaj geçmişim tamamen onun adıyla doluydu. Yutkundum, telefonu elinden aldım ve ekranı kapatıp arka cebime tıkıştırdım. Elim bir süre üzerinde kaldı. "Evet."

"Onları dinliyordun, benim Alder'da olduğum o yıllarda." Bu bir soru değildi.

"Evet."

Yutkunarak başını salladı. "Hâlâ dinliyor musun?"

Göğsümde keskin bir sızı belirirken kollarımı kendime sardım. "Bazen."

Jamie o an kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden? Beni arayabilirsin, B. Ne zaman istersen."

Güldüm. "Tabii, nişanlının gecenin ikisinde başka bir kadının seni aramasından pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Gözleri bacaklarıma kaydı. Bir an benimle tartışacağını, itiraz edeceğini sandım ama sonra bundan vazgeçti. O ana kadar Jamie kendini kandırıp durmuştu. Angel'la evlenip beni de bir şekilde hayatında tutabileceğini sanıyordu. Ancak bunu yapamazdı. En azından kendi istediği şekilde yapamazdı. Onun durumuna hiç özenmiyordum çünkü Angel'ı sevdiğini biliyordum, ona değer veriyordu. Ama bana olan duygularının da esiriydi işte. Bunu çok iyi biliyordum çünkü aynı prangalar benim bileklerime de bağlıydı.

"Biraz uyusak iyi olacak," dedi en sonunda.

"Evet," diyerek iç çektim ve saçlarımı kulağımın arkasına atıp çadırıma doğru ilerlemek için yanından geçtim. "İyi geceler."

Yanından geçerken omzum koluna değdi ve bir anda uzanıp bileğimi kavradı. Olduğum yerde kalakaldım. Ardından beni kendine çekip kollarını belime doladı. İlk başta kollarım iki yanımda öylece dikildim. Sonra yavaşça ellerimi kollarının

üzerinden kaydırıp sırtında birleştirdim. Neredeyse nefes bile almadan yüzünü boynuma gömdü. Yanımızda çıtırdayan kamp ateşi, havaya bizi büyü altında tutacak o mistik enerjiyi yayıyordu.

"İyi geceler," dedi ama hâlâ beni bırakmıyordu. Elleri belimi sıkıca kavradığında boğazından derinden gelen bir inleme döküldü. Bu boğuk ses, kasıklarımın derinliklerine yerleşmiş olan o sıcaklıkla doğrudan bağlantılıydı ve o sıcaklık anında canlanıp içimi doldurarak zihnimi bulandırdı. Jamie başını hafifçe eğdi, dudaklarını boynuma değdirdiğinde ürperdim. Nefesi sıcaktı, alkolün ve o çok iyi hatırladığım bal tatlılığının kokusunu barındırıyordu. Dudaklarının tek dokunuşu bile birlikte geçirdiğimiz gecelerden görüntüleri gözlerimin önüne getirmeye yetti. Sahilde parmaklarının içimdeki hissini, mutfağında ağzının tenimdeki izini, kilometrelerce uzakta Pittsburgh'deyken onun için kendime dokunuşumu izleyen o gözlerini... Her şey bir anda sel gibi üzerime hücum etti, bu kadarı çok fazlaydı. İradem zaten tamamen çaresiz bir durumdaydı, şimdiyse resmen can vermişti.

"Jamie..."

Adı dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum çünkü bunu bir uyarı olarak söylemek istemiştim ama ağzımdan bir yalvarış gibi çıkmıştı. Ve Jamie uçağım indiğinden beri aramızda beyaz bir kor gibi parıldayan o elektrikli enerji bağını tamamen koparark karşılık verdi. Dili boynum boyunca yukarı doğru süzüldü, dişleri çenemi hafifçe ısırdı ve ardından dudakları benimkileri esir aldı. Kollarım onun boynuna sıkıca dolanırken parmakları da kalçalarımı morartırcasına kavradı. Kalplerimiz hızla çarparken aynı anda derin bir nefes aldık.

Dudaklarına karşı inledim. İçimdeki her şey durmam için çığlık çığlığa bağırırken ellerim onu daha da yakınıma çekiyordu. Onu uzaklaştırmam gerekirken sırtını tırmalıyor,

tırnaklarımı saçlarının arasından geçiriyor ve durmaması için yalvarıyordum. Beni her zamanki gibi öptü; o dolgun dudakları ve usta diliyle, o güçlü ve sahiplenici elleriyle...

Gözlerim hızla açıldı. Diğerlerinin bizi duyması, hatta daha da kötüsü görmesi düşüncesiyle kalbim hızla çarparak çadırlara baktım. Sanki aklımı okumuş gibi Jamie beni kendi çadırına doğru geriletti. Başımı döndüren öpüşmeyi tişörtünü çıkarıp uyku tulumunun yanına atmak için bir anlığına kesti ve beni aşağı yatırdı. Kendi bacaklarıyla benimkileri aralarken elleri telaş içindeydi. Şortunun benimkine sürtünmesi şimdiye kadar söndürmek için çok uğraştığımız o ateşi daha da körüklüyordu. Nefes alamıyordum; gözlerim yarı kapalıydı, zihnim bulanmıştı, dişlerini tenimde her gezdirdiğinde kalbim ağırlaşıyor ve sızlıyordu.

Elini uyluğumdan aşağı kaydırdı, dizimin arkasından kavrayıp bacağımı yukarı kaldırdı ve kendini bana daha sert bastırdı. İnledim, gözlerim geriye doğru kaydı. İradem tamamen yerle bir olmuştu. Parmakları uyluğumun arkasından süzülüp şortumun altına sızdı, iç çamaşırımın uzunluğu boyunca ilerledi ve işte tam o an gözlerim tamamen açıldı. İki elimi birden sertçe Jamie'nin göğsüne bastırdım.

"Bunu durduracak gücüm yok, Jamie," diye nefes nefese fısıldadım. Avuçlarıma doğru kendini bıraktı ve aç bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Onu tekrar geri ittiğimde sırıttı. Damarlarımda hızla dolaşan ve kasıklarımda deli gibi atan sıcaklığa karşı koymaya çalışırken kendini bana bastırdı. "Sen durdurmalısın. Ben... yapamıyorum..."

Nefes alış verişlerim o kadar yüksek sesliydi ki, Jamie'nin arzusunu daha da körüklüyordu. Dudaklarını yaladı, beni yeniden öpmek için üzerime eğilirken sesimi daha da yükselterek konuştum.

"Evleniyorsun."

Duraksadı. Eli uyluğumun arkasında öylece kaldı, bakışları gözlerimi yakıyordu. İyi bir insan olmak istiyordum. Ona durmasını, bunun yanlış olduğunu söylemek istiyordum ama aslında onu deli gibi istiyordum. Ve seçimi onun yapmasına izin verecektim.

"Beni bir kez daha öpersen her şeyi mahvedebilirsin." Her bir kelimemde göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, "Beni bir kez daha öpersen," diye tekrarladım. "Durmana izin vermem."

Jamie biraz daha eğildi, dudakları yeniden benimkilere yaklaşmıştı ama duraksadı. Kaşları çatıldı, nefesi hâlâ tenimde sıcacıktı ve ben sadece bekledim. Onu daha fazla kışkırtmadım. Kalçamı ona doğru bastırmadım ya da tırnaklarımı sırtından aşağı indirmedim. Sadece bekledim, sonraki hamlesini yapmadan önce bir dakika düşünmesine izin verdim. İç çekip uyluğumdaki elini çektiğinde tuttuğum nefesi dışarı bıraktım ve o acı gerçeğin yüzünde belirişini görmemek için gözlerimi kapattım.

Üzerimden yuvarlanıp yan tarafa yattı. İkimiz de sırtüstü uzanmış, sanki oksijen canımızı yakıyormuş gibi nefes alıp veriyorduk.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Bense başımı iki yana salladım.

"Dileme. Bu sadece şehvet, Jamie," diye yalan söyledim. Bunun bir yalan olduğunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Ancak Angel, biz bunu çok geç fark ettik diye canının yanmasını hak etmiyordu. Jamie onu seviyordu ama bana karşı aramızda her zaman var olan o aynı ilkel arzuyu hissediyordu. Sırf beni son bir kez daha istiyor diye Angel'la kurduğu her şeyi çöpe atmasına izin vermek haksızlık olurdu.

Beni bir kez bile daha öpmüş olsaydı direnmekten vazgeçerdim. Kendimi tamamen ona bırakırdım ve ertesi güne suçluluk

duyarak uyanırdık. O aldatan bir adam olurdu, bense yuva yıkan bir kadın. Mesafe koyma ihtiyacıyla yatakta doğruldum ama Jamie bana doğru uzandı.

"Bekle," diye yalvardı. "Kalabilir misin... sadece burada, benimle uzanır mısın?"

Zihninde dönen savaşların benimkilerle aynı olup olmadığını merak ederek ona baktım. Başımı sallayarak yeniden uzandım, o da sırtımı göğsüne doğru çekti. Nefesi yavaşça düzene girene ve uyuyakaldığını anlayana kadar öylece kaldım.

Adını söylememeliydim. İyi geceler dediğinde kendimi geri çekmeli, beni bırakması için onu zorlamalıydım. Masum kalabileceğimi, bu baştan çıkarıcı arzuyla baş edebileceğimi sanmıştım ama pes etmiştim işte. Onun tadını yeniden tatmış, içimdeki o hayvani canavarı beslemiştim ve bu yaptığım en büyük hata olmuştu. Çünkü şimdi, onunla olmanın nasıl bir his olduğunu çok daha net hatırlıyordum. Ve fark ediyordum ki, her ne kadar ondan durmasını istemiş olsam da içten içe bunu gerçekten hiç istememiştim.

Ama o durmuştu.

Ve yarın, ben sadece arka plandaki bir siluetken o başka bir kadınla evlenecekti.

Hiç de masum falan değildim.

Bir daha ne zaman eskisi gibi hissedebilirdim, ondan bile emin değildim.

YİRMİ
İlaç

ERTESİ SABAH ÇOK ERKEN BİR SAATTE, gün ışığı orman yeşili kumaşa daha yeni vururken Jamie'nin çadırından gelen hışırtı sesiyle uyandım. Gözlerimi araladığımda çadırdan içeriye, bize doğru bakan Charlie'nin sert bakışlarıyla karşılaştım. Bileğine parmağıyla vurarak gitme vaktinin geldiğini işaret etti. Başımı salladım, perdeyi kapatıp bizi baş başa bırakmadan önce kaşlarını biraz daha çattı.

Bütün gece Jamie'nin kolunun üzerinde uyumaktan boynum tutulmuştu. Yavaşça yana döndüm ve bunu yaparken giren sızıyla yüzümü ekşittim. Ben hareket edince Jamie'nin gözleri aralandı. Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım.

"Selam," diye fısıldadım.

Hafifçe gerindi, o sırada uyku tulumu aşağı kayarak çıplak göğsünü açığa çıkardı. "Selam."

O sabah Viski'nin görünüşü beni neredeyse öldürüyordu. Gözlerinde hâlâ uykunun sersemliği, saçlarında ellerimin bıraktığı o darmadağınık izlerle dikkatle beni izliyordu. Benim Jamie'm olarak uyanacağı son sabahtı bu, gerçi aslında hiçbir zaman tam olarak benim olmamıştı. Hiçbir zaman olmamıştı ama bir yandan da hep benim kalmıştı. Birlikte olamayacaktık

ama asla tamamen kopamayacaktık da. Hastalıklı bir durumdu bu, feci halde can yakıyordu ama nedense ikimiz de bizi mahveden bu ıstıraba sımsıkı tutunuyorduk.

"Seni o sunağa götürme vakti geldi," dedim yumuşak bir sesle. Gülüşüm zayıftı, üzerine söylenmemiş sözlerin gölgesi sinmişti.

Jamie yutkundu, avucunun üzerinde doğrularak başını salladı ve diğer elini saçlarının arasından geçirdi. Gözleri Charlie'den sonra hâlâ yarıya kadar açık duran çadırın girişine kilitlendi. Ona ihtiyacı olan süreyi tanıdım, acele ettirmedim. Kısa bir süre sonra ayağa kalktı, tişörtünü çadırın zemininden kapıp tekrar bana bakmadan dışarı adım attı.

Kamp alanını toplarken, kasabaya geri dönerken, hatta beni otelime bırakırken bile yüzüme tek bir kez olsun bakmadı. Ona yakında görüşeceğimizi söyledim, o ise sadece başım salladı. Arabayı tekrar vitese taktı ve ben çantam omzumda öylece kalakalmışken gaza basıp uzaklaştı.

Kulüpte olmam gereken saate daha iki saat vardı. Ben de uzun bir duş aldım, su buz gibi olana kadar tenimi yakmasına izin verdim. Sonunda suyu kapattığımda titriyordum. Dışarı adım atıp havluyu göğsüme sararken aynada kendime baktım. Gözlerimin altına rimel akmıştı, sık buklelerimden süzülen su damlaları göğüslerimin kabarıklığına damlarken bakışlarımı yanaklarımdaki çillere sabitledim.

Vakit gelmişti.

"Ah, çok şükür."

Güneşin artık gökyüzünde iyice yükseldiği o saatte, elimi siper edip taksiden yeni adım atmıştım ki yaşlıca bir beyefendi bana doğru koştu. Hemen arkasından ellerinde büyük

kameralar ve bir sürü çantayla adamın daha genç, kilolu bir versiyonu telaşla onu takip ediyordu.

"Shaw düğünü için mi buradasınız?"

"Evet?" Taksideyken tazelediğim rujumu el çantamın içine geri tıkıştırdım.

"Harika! Bizim gelinin ve nedimelerin hazırlanma aşamalarını çekmemiz gerekiyordu ama kimse telefonları açmıyor. Sağdıçlar da resmen güvenlik görevlisi gibi davranıyor ve giyinme odalarının olduğu bölüme geçmemize izin vermiyorlar."

Adam bir hayli sıskaydı ve dürüst olmak gerekirse enerjisi o anki ruh halim için çok fazlaydı ama bir yandan da sevimli bir hali vardı. Sakinleşmesi için ellerimi kaldırdım. "Tamam, hiç merak etmeyin. Ben de daha yeni geldim. Herkesin nerede olduğunu anlamam için bana birkaç saniye verin. Sonra sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim, olur mu?"

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

Gülümsedim ve yanlarından sıyrılıp kır kulübünün içine girdim. İlk başta etrafta hiç kimseyi göremedim, dışarıda süslemeleri yerleştiren Angel'ın ailesi bile ortalıkta yoktu. Ana girişten geçip prova yemeğinin yapıldığı yere doğru sola dönmeden önce arkadaki nikâh koridoruna kısa bir göz attım. Görünürde hiç kimse yoktu.

Ancak dün akşam yemeğinin yendiği yere yaklaştıkça ensemdeki tüyler daha da diken diken olmaya başladı. Ters giden bir şeyler vardı. Koridorun sonundan belli belirsiz bağırış sesleri duydum ve adımlarımı hızlandırdım. Tam o sırada Charlie prova yemeği salonundan aniden dışarı fırlayıp elini sertçe omzuma koyunca neredeyse ona çarpıyordum.

"Oraya gitmek istemezsin."

Kesinlikle içeride bir bağrışma vardı ve seslerden birinin Jamie'ye ait olduğuna şüphe yoktu. Charlie'den sıyrılıp geçmeye çalıştım ama omzumdaki tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

"Ciddiyim. Senin kavgan değil bu."

"Neler oluyor? Jamie nerede? Neden kimse süslemelerle ilgilenmiyor? Fotoğrafçı dışarıda kafayı yiyor," dedim arkamı işaret ederek. Tam o sırada Charlie'nin arkasındaki barda duran Ryan ve Andrew'u gördüm. İkisi de sert bir alkol olduğundan emin olduğum içkilerini yudumluyorlardı.

"B?"

Arkamı döndüm, Sylvia bana şefkatle baktıktan sonra sıkıca sarıldı.

Kendimi geri çekerek, "Neler oluyor?" diye sordum. Herkes benim bilmediğim bir şeyi biliyordu ve içimdeki o huzursuz his iyice büyüyordu.

Charlie'nin beni önünde durarak engellemeye çalıştığı odadaki gürültünün arasından Jamie'nin sesi yükseldi. Hepimiz tam zamanında dönüp onun kapıyı hızla açışını gördük. Kapı arkadaki duvara çarpıp öylece kalırken Jamie odadan hışımla çıktı.

Charlie'nin yanından hızla geçerken hiçbirimize bakmadı bile. Boynundaki kravatı tamamen gevşeyene kadar sertçe çekiştirdi. Yürümeye devam etti, koridor boyunca ilerledi ve hiçbirimize tek bir kelime dahi etmeden ön kapıdan çıkıp gitti. Onun arkasından gitmek için hamle yaptım ama Sylvia beni geri çekti.

"Bırak gitsin."

Hızla ona dönerek, "Lanet olsun, neler oluyor burada?" diye sordum. Sylvia tam ağzını açmıştı ki ondan önce bir başkasının sesi yankılandı.

"Sen," diye tısladı Angel. Gözlerim Charlie'nin arkasındaki odada, onun durduğu yere odaklandı. Yüzü makyajsız, kızarmış, lekeliydi ve yeni döktüğü gözyaşlarından dolayı parlıyordu.

Sağ göğsünün üzerinde taşlarla *gelin* yazan ipek, beyaz bir sabahlık içindeydi ve titreyen, sert parmağını doğrudan bana doğru uzatmıştı. "Hepsi *senin* suçun!"

Bağırmaya devam ediyordu ama tam o sırada annesi belirdi ve Angel hışımla dışarı fırlayamadan kapıyı kapattı. Ağzım açık bir halde Charlie'ye baktım.

Hayır. Bunu yapmış olamazdı...

"Her şey bitti," dedi Sylvia arkamdan. Ancak ben hâlâ Charlie'ye bakıyordum. Benim bu huzursuzluğumdan neredeyse keyif alıyormuş gibi bir hali vardı ve onu aslında hiç tanımadığımı fark ettim. Elbette Jamie'yle aramda hiçbir şey yaşanmamış olsa bile bu sabah gördüğü şeyi gidip ona anlatmış olabilirdi. Bana hiçbir borcu yoktu, hele ki sadakat borcu hiç yoktu. Sylvia'nın söylediği diğer şey beni bu düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ne?"

Yüzü acıyla buruştu. "Angel onu aldattı. Dün gece."

O an etraftaki tüm hava çekildi, inanamayarak ona bakakaldım.

Angel *onu* aldatmış mıydı?

"Anlamıyorum."

Sylvia derin bir nefes verdi. "Sanırım Jamie *Facebook*'ta kampa gittiğinize dair bir fotoğraf paylaşmış. Hepinizin olduğu bir grup fotoğrafıymış ve Jamie'nin kolu senin omzundaymış, bu durum kızı çileden çıkarmış. Zaten sarhoşmuş, diğer kızlar da yangını körükleyip müstakbel kocasının bütün gece başka bir kadınla kalmasının ne kadar yanlış olduğunu söylemişler. Onlar da Angel'ı dışarı çıkarmış, iyice sarhoş etmişler ve o da orada tanıştıkları adamlardan biriyle yatmış."

Zihnim karmakarışık olmuştu. "Aklım almıyor. Sırf bir fotoğraf gördü diye aldattı mı yani?"

Tam o sırada Charlie lafa girdi. "Bütün gece aynı yerde kalacağınız için eninde sonunda yatacağınızı farz etmiş." Kollarını

göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı, ben de ona aynı şekilde ters ters baktım.

"Evet ama öyle bir şey yapmadık. Kendi güvensizliklerini ve bizim arkadaşlığımızı aldatmak için bir bahane olarak kullanmaya çalışması tam bir zavallılık."

Charlie'nin benimle tartışmasını bekliyordum ama kaşlarının arasındaki o gerginlik yumuşadı ve başını salladı. *Teknik olarak* aynı yatakta uyumuş olabilirdik ancak birlikte olmamıştık. Kendimi Charlie'ye açıklamak istemiyordum fakat görünen o ki buna gerek de kalmamıştı.

Sylvia burnunu çekti, döndüğümde gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Jamie kahrolmuş olmalı," dedi kısık bir sesle.

İç çektim, rahatlatmak istercesine kolunu sıvazladım. "Gidip onunla konuşacağım."

Şimdi öfkeden deliye dönmüştüm. Charlie'nin arkasındaki o kapıdan içeri dalıp Angel'ın o kısacık saçlarını parçalamak istiyordum. Jamie'yi aldatmıştı, onun güvenine ihanet etmişti, canını yakmıştı. Fakat tam o anda, Jamie'nin on iki saatten kısa bir süre önce öptüğü dudaklarımın karıncalandığını hissettim. İlişkilerinin tabutuna son çiviyi Angel çakmış olsa da Jamie'nin de tamamen masum olmadığını hatırladım.

Tabii benim de.

"Böyle bir şeyin ardından nasıl toparlanılır, inan bilmiyorum," diye ekledi Sylvia burnunu çekerek. O an göğsüm biraz daha sıkıştı ve bakışlarımı onun omzunun üzerinden Jamie'nin kaçıp gittiği dış kapıya doğru çevirdim.

"Ben de bilmiyorum."

Algı neyse, gerçeklik odur.

Kimilerine göre viski bir koltuk değneğidir. Bir uyuşturucudur, bağımlılığa yol açar, duyuları köreltir ve zihne zarar verir.

Kimilerine göreyse viski bir ilaçtır. Bir kadeh *burbon* ister boğaz ağrısı olsun ister kırık bir kalp, size acı veren ne varsa söküp atabilir.

O gece, belki de benim de Jamie'nin viskisi olduğumu fark ettim ve belki de biz bu iki gerçeklikte birden var oluyorduk. Belki birbirimiz için zararlıydık ama belki de birbirimize çok iyi geliyorduk. Ben Jamie'nin canını ne kadar yaktıysam, o da benimkini o kadar yakmıştı. Yine de ne olursa olsun, her zaman birbirimizin yanındaydık. Hiç tereddüt etmeden, hiçbir beklentiye girmeden...

Birbirimizin ilacı olduğumuz kadar uyuşturucusuyduk da. Ve aslında bu ikisi gerçekte birbirinden çok da farklı değildi.

Onu bulmak sandığım kadar kolay olmadı. Sahildeki yerimize baktım, evinin zilini çaldım ve en sevdiği barların hepsine tek tek uğradım. Onu bulduğumda taksi ücreti yüz doları çoktan geçmişti. Üstelik onu hiç beklemediğim ama bir yandan da orada gördüğüme hiç şaşırmadığım bir yerde bulmuştum. Şehre geldiğim ilk geceyi geçirdiğimiz *DoubleTree*'nin barında üzerinde hâlâ kumaş pantolonu, klasik ayakkabıları ve boynunda gevşetilmiş kravatıyla öylece yığılıp kalmıştı.

Yanındaki tabureye oturduğumda sek bir viski bardağını sıkıca kavramış durumdaydı. Barmen bana doğru başıyla selam verip ilk gece sipariş ettiğim *Crown Royal Black*'in aynısından doldurdu. Buzla servis etti, her ne kadar bir şey içmeyi planlamamış olsam da yine de bardağın yarısını tek nefeste mideye indirdim.

Jamie perişan görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, bakışları donuklaşmış bir halde elindeki bardağa bakıyordu.

Elimi uzatıp sırtını sıvazlasam mı, yoksa elini mi sıksam diye içimden geçirdim ama hiçbir şey doğru gelmedi. Ben de bir süre öylece bekleyerek sadece yanında oturdum, o kendi ilacını yudumlarken ben de benimkini içtim.

Hayatım boyunca Jamie'yle birçok huzurlu sessizliği paylaşmıştım ama bu onlardan biri değildi. Sessiz geçen her bir saniye ciğerlerime batan bir iğne gibiydi, nefes almamı gittikçe daha da zorlaştırıyordu. Sadece onu teselli etmek, kendini iyi hissetmesine yardımcı olmak istiyordum fakat bunu yapıp yapamayacağımı bilemiyordum. En sonunda konuşmaya karar verdiğimde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Konuşmak ister misin?"

Çok yavan bir soruydu, klişe ve fazlasıyla sıradandı. Aslında bir sonraki hamlemin ne olacağını zaten biliyordum ama önce durumu biraz yumuşatmak istemiştim.

Jamie boş bardağını parmaklarının arasında döndürdü. "Hayır."

Sesi boğuk çıkmıştı. Sadece başımı salladım, zaten bu cevabı vereceğini biliyordum. Konuşmasını, zihninden geçen her şeyi bana anlatmasını istiyordum ama o an ihtiyaç duyduğu bu değildi. Onun ihtiyacı olan şey kaçmaktı ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordum.

El çantamı karıştırıp ikimizin de hesabını kapatmaya yetecek kadar nakit çıkardım. Ayağa kalkarken parayı bar tezgâhına bıraktım ve içkimin geri kalanını tek dikişte bitirdim. Hemen ardından yedek otel odası anahtarımı masaya bırakırken midem altüst oldu. Anahtar tam Jamie'nin elinin yanına düştü. Onun ne tepki vereceğini beklemeden arkamı döndüm ve gayet rahat bir tavırla asansörlere doğru yürüdüm.

Asansör beni odama doğru çıkarırken kalbim hızla çarpıyordu. Kendi anahtarımı kullanıp içeri girerken ellerim çoktan

titremeye başlamıştı. Kendime onun geleceğinden kesin olarak emin olmadığımı söylemeye çalıştım ama bu koca bir yalandı. Geleceğini biliyordum ve baştan aşağı her bir zerrem o sabırsız bekleyişin heyecanıyla yanıyordu.

Jamie o gece kelimelerini kullanamıyordu, o yüzden ben de ellerini kullanmasını sağlayacaktım.

Odama adımımı atar atmaz ne yapacağımı bilemedim. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp bir ileri bir geri yürümeye başladım. Ardından banyo aynasındaki yansımama bakıp yüzüme biraz su çarptım. *Bunu yapmamalıyım*, diye geçirdim önce içimden. *Bunu yapmamalıyız.* Kelimeler zihnimden geçti ama hiçbirine inanmadım çünkü Jamie, istediğim tek şeydi. Beni arzulamasını istiyordum. Sadece tek bir geceliğine bile olsa onu iyileştirmek, onun acısını kendi acım gibi sırtlanmak istiyordum. Burada olduğumu, her zaman da burada olacağımı bilmesini istiyordum.

Havluyla yüzümü kurularken kapının açılma sesini duydum ve elimde havluyla öylece kalakaldım. Başımı kaldırıp aynaya baktığımda arkamda Jamie'nin yansımasını gördüm. Plastik anahtar kartı masanın üzerine bıraktı ve banyoya, yanıma doğru adım attı. Etrafımızdaki hava kibrit çakılmadan hemen önceki gaz gibi bir anda canlandığında ikimiz de o yoğunluğu içimize çekerek hissettik.

Havluyu hâlâ tutuyordum, gözlerim o darmadağın olmuş adamdaydı. Ağır adımlarla hareket ediyordu, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerini sırtımdan ayırmadı. Jamie hayatım boyunca her zaman çok güçlü, çok yapılı ve kendinden emin bir adam olmuştu ama o an gözüme küçücük göründü. Sadece kırılmamıştı, paramparça olmuştu ve bana sanki onu birleştirebilirmişim gibi bakıyordu.

İlk önce ellerini uzattı bana. Parmak uçlarını dirseklerimden omuzlarıma doğru ardında ürpertiler bırakarak yavaşça

gezdirdi. Ardından ellerini aşağıya kaydırdı, kaburgalarım boyunca ilerleyip kalçalarıma indi ve alnını omzuma yaslarken sanki hayata tutunuyormuş gibi beni sıkıca kavradı. Banyonun ışığı loş ve sıcaktı, aynadan Jamie'nin acıyla yüzünü buruşturuşunu izledim. Havluyu bırakıp ellerimi, beni tuttuğu ellerinin üzerine koydum. Beni daha da sıkı sarıp kendine doğru çektiğinde o kısacık anda, ikimizin içini de şefkatli bir keder kapladı. Onun kaybettikleri için, *bizim* kaybettiklerimiz için ve günün getirdiği her şey için duyulan bir keder...

Başını omzuma düşürdüğünde tüm ağırlığını bana bırakmıştı. Bu yükü onunla birlikte sırtlanmamı istiyordu. O yükü kendimin gibi üstlendim ve o hüzünlü an, geldiği hızla geçip gitti. Jamie derin bir nefes aldı. Gözleri aynada benimkileri bulurken dudaklarını omzumun kıvrımında gezdirdi. Bakışlarını çok daha koyu, titreşen bir ateş kapladı. Boynumla omzumun birleştiği yeri ısırdığında ona doğru kıvrıldım ve ellerim arkaya, ona uzandı. Elleri benimkilerle birlikte yükseldi, hiç gerçekleşmemiş düğün için giydiğim elbisenin dekolteli, açık sırtından içeri süzüldü. Dün gece üzerimde hissettiğim, o zaman durdurduğum eller şimdi ince kumaşın altından beni kavradı. Başımı arkaya atarak inledim.

Bu kez onu durdurmadım.

Jamie kulakmememi ağzının içine alıp sertçe emdiğinde vücudumu bir kez daha baştan aşağı bir ürperti kapladı. Elbisemin askılarını teker teker, omuzlarımdan aşağıya doğru kaydırdı. Elbise bir perde gibi yere düşüp çıplak ayaklarımın dibinde birikti. Sutyen takmamıştım, altımdaki çamaşırsa eflatun rengi, incecik dantel bir parçadan ibaretti. Göz kapaklarım ağırlaşmış bir halde başımı yeniden kaldırıp aynada Jamie'nin gözlerini buldum.

Jamie'nin ister kalabalık bir odada olalım ister yapayalnız, dikkatimi her zaman tamamen kendi üzerine çekme şekline bayılıyordum. Başka bir hamle yapmadan önce aramızdaki o

doğru bağın kurulmasını ne kadar sürerse sürsün beklerdi. O sırada altdudağını sertçe ısırdı ve bir elini iç çamaşırımın kenarından içeri kaydırıp klitorisime dokundu. Bu temasla bacaklarım titredi. Jamie ise elini aynı hızla geri çekip beni kendine döndürdü, ardından kalçalarımdan kavradığı gibi kucağına aldı.

Bacaklarımı beline doladım. Dudaklarım boynuna, çenesine ve ağzına değerken şehvetle yanıp tutuşuyordu. Jamie beni yatağa kadar taşıdı. Çözülmüş kravatını tek hamlede başından sıyırıp atmadan önce beni yavaşça yatağa bıraktı. O tepemde gömleğinin düğmelerini açarken ve bense onun altında kıvranarak beni yiyip bitiren bakışlarını izlerken nefeslerimiz bir senfoni misali birbirine karışıyordu. Dizlerimin üzerinde doğruldum, o gömleğiyle işini bitirirken kemerini çözmeye koyuldum. Metal tokayı rahatça sıyırıp çıkardım, o son düğmesini koparır gibi açarken ben de fermuarını indirdim. Pantolonu yere düşerken beyaz gömleğinden kurtulduğunda hiç vakit kaybetmedim. *Boxer*'ının üzerinden doğruca aletini avuçladım. Bu hareketimle birlikte inlemesi aramızdaki kıvılcımı ateşledi.

Dokunuşumla boğazından yükselen ilk hırıltı tüm odayı sarstı. Parmaklarımı *boxer*'ının lastiğinden içeri daldırdım ve tenlerimiz birbirine değerken elim onu sımsıkı kavradığı anda dudaklarımı onunkilere mühürledim. Avucumun içine doğru sertçe kasıldığında nefesim kesilerek ağzının içine doğru inledim. Bu kadarı fazlaydı, tüm bu hissettiklerim çok fazlaydı. Yıllar süren bekleyişler, arzular, yanlış kararlarla dinmeyen pişmanlıklar... Hepsi bir anda su yüzeyine çıktı ve tam o saniyede, o derinliklerde boğulup yok oldu.

Öpücüğümüzü bölüp Jamie'yi sertçe kendime çektim, yatakta yuvarlanarak onun üzerine çıktım. Doğrulup kollarını sımsıkı bedenime doladı. Bir yandan boynumu emerek aşağı doğru inerken bir yandan da kalçalarını benimkilere bastırıp sürtünüyordu. Klitorisimi onun sertliğine doğru sürttüm, ardından

elimi göğsüne bastırıp onu yatağa ittim. Bu gece Jamie'yle ilgiliydi. Onun bir rahatlama, bir uyuşma ya da her neye ihtiyacı varsa onu bulmasıyla ilgiliydi. Bu yüzden bedeninden aşağıya doğru indim, ellerim *boxer*'ına uzanırken ağzım da onları takip ediyordu. Orada durup ellerimle iç çamaşırını aşağı sıyırmaya başladım, o da bana yardımcı olmak için bedenini kaldırıp hareket etti.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. Dilimi yavaşça aşağıdan yukarı doğru gezdirdiğimde Jamie çarşafları sıktı. Ağzımın onu tamamen kavramasıyla birlikte karnındaki her bir kas gerildi. Jamie'yi yatağıma alabildiğim her an muazzam olurdu ama o gece onu bu şekilde tatmak, günün tüm ağırlığını üzerinden söküp alarak yerine sonsuz bir haz yerleştirmek... İşte bu his tam bir uyuşturucu gibiydi. Güçlü, bağımlılık yaratan bir uyuşturucu... İlk başta ağır hareket ettim, dilimi etrafında döndürerek ve her defasında ağzıma biraz daha fazlasını alarak dudaklarımı en dibe ulaştırana kadar devam ettim. Ondan yükselen her bir inleme arzumu daha da körüklüyordu. İçeri doğru kasıldığında öğürme refleksine karşı nefesimi tuttum, ardından dizlerimin üzerinde doğrularak bu kez iki elimi birden devreye soktum. Ellerim ağzımın ritmiyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Jamie dişlerinin arasından tıslar gibi derin bir nefes çekti ve sonunda aşağıya uzanıp dirseklerimden tutarak beni yukarı çekti.

Ön sevişmeyle işi bitmişti.

Dudaklarımı yalayarak doğruldum. O sırada Jamie tepemde dikilmiş, nefes nefese bana bakıyordu. O an içimdeki bir parça sızladı. Ertesi sabahın ne getireceğini bilememenin verdiği sızı... Ama bu düşünce tamamen zihnime yerleşip kök salmadan önce onu zihnimden uzaklaştırdım. Düşünmek yerine aletini sıvazladım. Ona son bir kez daha dokunduktan sonra yataktan aşağı atlayıp çantamdan bir prezervatif çıkardım.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmuş bekliyordu, o heykel gibi şekilli göğüs kasları ve kolları kasılmıştı. Ona bütün gece öylece bakabilirdim; benim Jamie'm, benim Viski'm... Kusurlarıyla bile o kadar güzeldi ki, sanki tüm o yaraları ve pürüzleri tanrılar tarafından özel olarak tasarlanmıştı.

Dizlerimi uyluklarının iki yanına dayayıp sabitledim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan paketi dişlerimle yırttım ve prezervatifi ağır ağır üzerine geçirdim.

Bir an için sadece nefeslerimiz vardı; yüksek sesli ve düzensiz, sabırsız ve şehvet dolu. Üzerinde biraz doğrulup onu girişime hizaladım, gösterebildiğim tüm iradeyle kendimi onun üzerine doğru indirdim. Yıllar süren *uzak kalma* döneminin ardından onu yeniden içimde hissettim. Onu tamamen içime alırken Jamie'nin elleri uyluklarımın kalçalarımla birleştiği yerdeydi, beni daha da aşağıya çekiyordu. Birlikte inledik; o bağımlılık daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde alevlenmişti ve ben bedenimi ağır, kontrollü bir şekilde hareket ettirmeye başladım.

Jamie beni kendine doğru çekti, içimde kasılırken kolları beni göğsüne tamamen yapıştırmıştı. Beni sanki gerçek değilmişim, sanki ortadan kaybolacakmışım gibi bir korkuyla kendine bastırıyordu. Ben hâlâ kucağında otururken yatakta doğruldu. Bir eliyle omzumu aşağı bastırırken diğer elini belimin çukuruna yerleştirmişti. Sonra üste çıktı, ayak bileğim omzuna dayanana kadar bacağımı yukarı doğru kaldırdı ve içimde daha da derinlere ulaştı. İçimde gitgide daha derinlere inerken her defasında nefes almakta zorlanışma, bu sırada bedenlerimizi olabilecek her temas noktasından birbirine mühürleyişine bayılıyordum. Bana doyamıyordu, ben de ona asla doymak istemiyordum. Aramızda her zaman var olan o ilkel ihtiyacı, o sahiplenici arzuyu asla kaybetmek istemiyordum.

Beni yüzüstü çevirip uyluklarımın üzerine yerleştiğinde ve arkam dönükken içime girdiğinde iniltilerimiz birlikte yükseldi.

Art arda sertçe içimde hareket etti. Sonra göğsünü sırtıma bastırıp gidiş gelişlerini yavaşlattı, her bir hamlesi klitorisimin çarşaflara sürtünmesine neden oldu. Bir elini boğazıma doladı ve bir sonraki güçlü itişi beni doruk noktama ulaştırdı. Bu dalga beni güçlü bir dip akıntısı gibi hırçın ve acımasızca içine çekti, o an bir daha asla nefes almak istemedim. Jamie benimle birlikte boşaldığında da hâlâ içimdeyken yan tarafa yuvarlanıp arkamdan beni tamamen saracak şekilde kıvrıldığında da hissettiğim buydu. Nefesimi tuttum ve günahımın derinliklerinde mutlulukla boğuldum.

En azından, sabah olana kadar.

YİRMİ BİR

12 Adımlı Program

SICAKLAMIŞTIM.

Ertesi sabah uyandığımda aklımdan geçen ilk düşünce buydu, gerinirken üzerimdeki örtüleri tekmeleyerek fırlattım. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp parmak uçlarıma kadar esnedim ve odanın içine çoktan dolmaya başlamış olan gün ışığı yüzünden gözlerimi hafifçe kıstım. Dün gece perdeyi kapatmayı unutmuştum, gözlerim ışığa alışırken penceremden dışarıdaki şehir merkezine baktım.

Ve tam o anda Jamie'yi gördüm.

Şehrin manzarasına karşı bir siluet gibi duruyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, yatağın kenarında oturuyordu. Sırtı öne doğru bükülmüştü, tırnaklarımın bıraktığı kırmızı izler sabahın ışığında açıkça seçiliyordu. Başını öne eğmiş, omuzlarının kıvrımının altında kalacak şekilde aşağı sarkıtmıştı. Darmadağındı ve bu görüntüsü acı verici derecede güzeldi.

Çarşafı bedenime dolayıp ona doğru emekledim ve arkasına yerleştim. Bükülmüş bacağımın kavalkemiği sırtının alt kısmına hizalanırken diğer bacağım onunkinin yanından yere uzanıyordu. Çarşafı da beraberimde çekerek kollarımı karnına

sardım. Parmak uçlarımm hafif dokunuşuyla karnı hafifçe titredi. Ardından yanağımı omurgasına yasladım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Jamie burnundan uzun, yavaş ve ağır bir nefes verdi. Başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı. "Bu cevaplaması zor bir soru."

Dudaklarımı sırtına bastırıp sıcak teninin tadını aldım ve bekledim.

"Çok şey hissediyorum," diye fısıldadı sonunda uzun bir sessizliğin ardından. "*Her şeyi* hissediyorum."

Parmaklarımı karnının üzerinde kenetleyerek, "Konuş benimle, anlat içindekileri," diye yalvardım. Dün gece kaçmasına izin vermiştim ama bugün konuşmaya, olanları sindirmeye ihtiyacı vardı. "Sadece listenin en başından başla ve sırayla devam et."

Jamie çocukluğundan beri ne zaman sıkılsa yaptığı o tanıdık alışkanlıkla boynunu kütletti ve bir eli yanından aşağı sarkan bacağıma uzandı. Elini baldırımın üst kısmına kenetleyip öylece kaldı. Sanki beni tutmak onu bu dünyaya, bu ana bağlıyordu.

"Acayip öfkeliyim," dedi bacağımı sıkarak. "Ve canım çok yanıyor." Sesi boğuklaştı, ona daha sıkı sarıldım. "Dün gece evlenmem gereken kadın, hiç düşünmeden başka bir adamla birlikte oldu."

Dudaklarımı sırtından çekip yanağımı yeniden sırtına yasladım. Konuşmaya devam ederken kalbinin atışını dinledim.

"Üzgünüm çünkü her şey bir hiç uğrunaydı, tüm o planlar, tüm o stres... Ailem muhtemelen darmadağındır, onunki de öyle." Duraksadı. "Ve suçlu hissediyorum çünkü o da haksız sayılmazdı, en azından tamamen. Benim hakkımda, bizim hakkımızda," dedi titrek bir nefesle. "Suçlu hissediyorum çünkü o

haklıydı. Suçlu hissediyorum çünkü bir yandan da içimde tuhaf bir rahatlama var."

Jamie o an hareketlendi, kolunu kaldırarak altına girmem için bana işaret etti. Bükülü bacağımı yere indirip ona doğru sokuldum ve o kolunu etrafıma dolayıp beni kendine daha da çekerken göğsüne sığındım. İlk başta ikimiz de öylece dışarıdaki şehre baktık, Jamie'nin eli kolumda tembelce daireler çiziyordu.

"Rahatlamış hissediyorum çünkü onu sevmiştim ama seni sevdiğim kadar değil."

Yutkundum. Jamie çenemi hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerini sımsıkı kapatarak beni öptü. Geri çekildiğinde dudaklarında belirebilecek en hüzünlü, en yumuşak gülümseme vardı. "Sen gelmeden önce de biliyordum bunu ama seni karşımda gördüğüm an tamamen çaresiz kaldım. O gece beni durdurduğunda, evlenmek üzere olan bir adam olarak seni öptüğüm için ne kadar berbat bir insan olduğumu yüzüme vurduğunda kendimden nefret etmiştim. Ama bugün suçlu hissetmiyorum. En azından bunun için." Dudakları hafifçe kıvrıldı, başparmağının içiyle çenemi okşadı. "Benim olmadığın o ilk seferde seni öptüğüme pişman değildim, senin olmadığım o geçen gece seni öptüğüme de pişman değilim. Çünkü işin aslı, sen her zaman benimdin ve ben de her zaman senin olacağım. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Dokunuşuna doğru eğildim, yüzümde bir gülümsemeyle ona bakarken göğsüm söylediklerinin ağırlığıyla sızlıyordu. Biz masum değildik, Angel da değildi. Peki bu durum bizi nereye götürüyordu? Emin olamıyordum. "Peki şimdi ne olacak?"

Jamie o an, tam o saniyede bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı. Ela gözleriyle beni dikkatle süzerken dudaklarının tam kenarında küçük bir tebessüm belirdi ve hafifçe başını salladı. O sabahın ışığında gözlerindeki yeşillik biraz daha

belirgindi ama her zaman bayıldığım o bal rengi hâlâ baskındı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Benimle ol," diye fısıldadı.

Bir iç çekişle gözlerimi kapattım ve yanağımı eline yaslayarak başımı salladım. Gözlerimi yeniden açtığımda yüzü tamamen aydınlanmış, kocaman gülümsüyordu. Kalbim az kalsın patlayacaktı. Kaburgalarımın altında büyüdüğünü, genişlediğini ve hissedilmek için daha fazla alan talep ettiğini hissediyordum.

"Bu güzel anı bozmak istemem ama sanırım başka bir adım atmadan önce burada halletmen gereken bazı şeyler var," diyerek durumu belirttim.

Jamie'nin gülüşü soldu ve başını salladı. "Biliyorum."

Ailelerle konuşmak, birbirlerinin evlerindeki kişisel eşyaları toplamak, salonla ve tuttukları şirketlerle uğraşmak zorunda kalacağı için onun yerinde olmak istemezdim. Paranın herhangi bir kısmını geri alabilecekler miydi? Hiç sanmıyordum. Bir yandan da Jamie'nin bunu umursayıp umursamadığını merak ettim. Her ne kadar suçlu hissetse de içinde bir rahatlama olduğunu söylemişti, belki ailesi de bunu görebilirdi.

Tamamen bana doğru dönerek, "Beni bekler misin?" diye sordu Jamie. Yüzümü kavradı ve gözleri gözlerimin derinliklerinde bir cevap aradı.

Ona doğru eğildim, kelimelerle anlatabileceğimden çok daha fazlasını söyleyen bir öpücükle karşılık verdim. Aslında tam o saniyede, orada, onu sonsuza dek bekleyebilirdim.

Ama bundan sonra ne olacağını asla tahmin edemezdim.

Jamie beni havaalanına götürmeden önce benimle bir kez daha ağır ağır, tatlı bir şekilde sevişti. Valizimi teslim ettiğimizde beni kendine çekti. Etrafımızda kimin olduğuna zerre aldırmadan beni uzun, sert ve muhtaç bir şekilde öptü. Ben de ona sımsıkı tutundum ve açıklayamadığım bir sebepten dolayı

o öpücükte bir son hissettim. Bir noktaydı bu, bir noktalama işaretiydi; o an bunun sadece o bölümün sonu olduğunu düşünmüştüm. Fakat daha sonra, bunun her şeyin sonu olduğunu anlayacaktım. Bağımlılığımın bitişi, Viski'den aldığım son tat, ateşle yaptığım son dans...

Çünkü ondan uzaklaşırken gözlerim parıldayarak ve kalbim kanatlanarak Jamie'den hazır olduğunda beni aramasını istemiştim.

Ve o beni asla aramadı.

Pittsburgh'e pofuduk, neşeli bir kedi yavrusu gibi adeta zıplayarak döndüm. Kendi şehrimde ayaklarım yere bastığı an her şey tam olması gerektiği gibi hissettiriyordu ve artık her şeyin sonunda yoluna gireceğini biliyordum. Bunu sadece *biliyordum* işte. Kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar bedenimin her bir zerresinde hissediyordum. Hayat o pazar günü olduğundan daha parlak görünmemişti gözüme. Dudaklarım Jamie yüzünden hâlâ şişmiş durumdaydı, kalbim onun kelimeleriyle -onun vaatleriyle- dopdoluydu. Perşembe günü uçağa binmeden önce içimi kemiren o kaygıysa yerini sıcacık bir rahatlama duygusuna bırakmıştı.

Jamie Florida'da halletmesi gereken şeylerle uğraşırken ben de burada aynısını yaptım.

Aramızda resmi hiçbir şey olmamasına rağmen River'la olan bağımı kopardım çünkü bir geleceğimiz olabileceğini düşünmesine izin vermek ona haksızlıktı. Bana kalırsa, ben artık Jamie'ye aittim. *Kahretsin, zaten hep onundum.* Bu durum yüzünden içim kıpır kıpırdı. Telefonda Jenna'ya her şeyi heyecanla anlatıyor, hatta aşk hayatım hakkında neredeyse hiç konuşmadığım anneme bile açılıyordum. Üniversitedeyken Jamie'den uzak kalmanın bana neler çektirdiğini biliyordu ama o zamanlar bile bu

acıya çoğunlukla tek başıma göğüs germiştim. Adımlarımda bir hafiflik, gözlerimde bir parıltı vardı ve bunu herkes fark ediyordu.

Ancak halletmem gereken tek şey River değildi. Kendimi işe verdim, sarkan işleri toparlayıp mevcut projelerimi bitirdim. Böylece Randall'la tempoyu biraz düşürmek üzerine konuşabilecektim. Ona benim için işten biraz daha fazla önem taşıyan şeylere daha çok zaman ayırmak istediğimi söyledim. O da gururlu bir baba gibi gülümseyip sonunda bu kadar çok çalışmayı bırakmamın zamanının geldiğini söyledi. Yaptığım işte harika olduğumu ve biraz yavaşlamanın bunu değiştirmeyeceğini belirtti.

Jamie'yle uzaktan ilişki yürütmeye hazır olduğumu bilsem de elimde seçenekler olmasını da istiyordum. Bu yüzden Güney Florida'daki birkaç yayınevini araştırdım. Jamie'yle konuşmadan önce herhangi bir iş başvurusunda bulunmasam da en azından bu konuyu masaya yatırabilmek için ön hazırlık yapıyordum. Pittsburgh'ü seviyordum, Rye Yayınevi'ni seviyordum ama Jamie'yi daha çok seviyordum. Ve sonunda birlikte olabilmemiz için ne kadar ödün vermem gerekirse gereksin, vermeye hazır olduğum o noktadaydım. İlk birkaç hafta aynen böyle geçti. Jamie kendi işlerini yoluna koyarken ben de buradaki işlerimi hallettim ve onun aramasını bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim, bekledim, bekledim.

İlk başlarda sabırlı bir bekleyişti bu. Benim de kendi başıma halletmem gereken şeyler vardı. Bu yüzden onlara ve Jamie'ye dair düşüncelerime, hislerime odaklandım. Kendimi onlara kaptırdım, içimde büyümelerine izin verdim. Onu seviyordum, o da beni seviyordu, birlikte olmak istiyorduk ve öyle de olacaktık. İlişkimizdeki en zahmetsiz, en yalın dönemdi ve ben de bu huzurun tadını çıkarmaktan mutluydum.

Fakat sonra, tam göğsümün ortasında devasa ve çirkin bir endişe alevlendi. Koskoca bir aylık bekleyişin ardından artık nefes almak zorlaşmıştı, sessizliği ilk bozan ben oldum. Plan program yapmasak bile sadece konuşabilmek umuduyla onu aradım ama cevap vermedi. Üstelik geri de dönmedi.

Bir gece, "Sorun yok," diye beni rahatlatmaya çalıştı Jenna. O sırada ben evin içinde volta atıyor, adımlarımla apartman dairesinin zeminini aşındırıyordum. "Kafasında çok fazla şey var, B. Yani cidden, nişanlısı onu aldattı. Üstelik sana olan tüm hisleri daha bu bile yaşanmadan *önce* sel gibi geri döndü. Adam resmen bir bok fırtınasının ortasında pusuya düşürüldü ve şu an sadece her şeyi yoluna koymaya çalışıyor. Sana beklemeni söyledi, o yüzden sadece... bekle."

Onu dinledim, benim için her zaman ilk durak olan işe verdim kendimi. Randall tempoyu hiç de düşürmediğimi söyleyerek bana takıldı ama ona yakında -çok yakında- yavaşlayacağıma dair güvence verdim ve kalbimden bunun bir yalan olmamasını diledim.

Bir gün ofisten eve doğru yürüyordum. Hafta sonu boyunca bir çırpıda bitirmeyi planladığım üç taslağı kollarımın arasında dengede tutmaya çalışırken çantamdaki telefonum güçlü bir şekilde titredi. Ekrandaki ismin Jamie olacağını umarak, bir yandan sayfaları bir yandan da yarısı boş su şişemi düşürmemeye çalışıp aceleyle telefonumu aradım. Fakat sonunda çantamdan çekip çıkardığımda ekranı aydınlatan tek şey bilinmeyen bir numaraydı. Muhtemelen rasgele bir pazarlamacı, yanlış numarayı aramış bir borç tahsildarı ya da önümüzdeki yıl yapılacak seçimlerde kime oy vermem gerektiğini söylemeye çalışan bir görevliydi. İç çekerek reddet tuşuna basıp eve doğru yürüyüşümün geri kalanını tamamlamadan önce telefonu yeniden çantamın içine bıraktım.

Üçüncü aya yaklaşırken içimdeki endişe yerini tam bir çaresizliğe ve korkuya bıraktı. Artık neredeyse hiç uyuyamıyor, bir şey yiyemiyordum. Bu yüzden işlerim de sekteye uğramaya başlamıştı. İyiden iyiye tükenmiştim, yoksunluk krizleri sinsice bünyeme sızıyordu. Şansımı denemek için onu yeniden aramayı denedim. *Tam üç kez.* Aramalarımın hiçbirine cevap vermedi ve üçüncüsünde pes edip telesekretere bir mesaj bıraktım.

"Selam," diye fısıldadım. Ardından boğazımı temizleyerek devam ettim. "Benim. Dinle..." Duraksadım, devasa penceremden dışarıdaki *Market Square*'e baktım. Yazın tam ortasmdaydık. Şehrin her köşesi hayat doluydu. *Benim dairem hariç her yer.* "Halledilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum. Birkaç kâğıt imzalamak, onun eşyalarını evinden taşımak ve sonra beni aramak kadar basit bir süreç olmadığını biliyorum. Bunun farkındayım. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Zaten bu yüzden beni aramanı istiyorum, henüz beni görmeye hazır olmasan bile... Bu süreci atlatmana yardım etmeme izin ver, sadece bir arkadaşın olarak bile olsa." Bir sonraki yakarışımda sesim hafifçe titredi. "Bir arkadaşa ihtiyacın var, Jamie. Lütfen, senin arkadaşın olmama izin ver."

Bunu istemekten nefret ediyordum çünkü istediğim şey bu değildi. Ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı.* Daha önce arkadaş olmayı denemiştik, o da bana tam olarak bu cümleyi defalarca kurmuştu. Ama onun arkadaşım olması hayatımda hiç olmamasından daha iyiydi ve ben artık korkmaya başlıyordum.

"Sadece ara beni, olur mu?"

Telefonu kapatıp koltuğun kenarına bıraktım. Ardından banyoya doğru ilerlerken üzerimdeki kıyafetleri ruhsuzca çıkarıp attım. Karanlıkta, sadece yatak odamın penceresinden sızan o cılız ışığın eşliğinde uzun bir duş aldım. Onun ne yaptığını,

neler düşündüğünü merak ediyordum. Canı yanıyor muydu? Korkuyor muydu? *Ah Tanrım*, yoksa yine Angel'la mıydı?

Gerçeğin bu olamayacağına kendimi ikna etmeye çalışarak o son düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ama bunu kesin olarak bilmemin bir yolu yoktu.

Bundan sonra her şey hızla kötüleşti.

Korkum yerini öfkeyle kırgınlığa bıraktı. Bu iki duygu gelip kaburgalarımın arasına yuva yaptı. Annem ilk başlarda beni sakinleştirmeye, yatıştırmaya çalıştı. Ancak Jamie'den tek bir kelime bile çıkmadan koskoca altı ay geçtiğinde Jenna artık tamamen benim tarafımdaydı. O da deli gibi öfkeliydi ve bu içimdeki yangını daha da körüklüyordu.

"Sadece... onun ne durumda olduğuna bir bakabilir misin?" diye sordum ona bir gece.

"Bu kulağa berbat bir fikir gibi geliyor, B."

Kanepeme kıvrılmış halde başparmağımın ucunu kemiriyordum. "Biliyorum. Kulağa öyle geldiğinin farkındayım ama yapamıyorum... Sadece neler olup bittiğini bilmeye ihtiyacım var. Belki de seyahattedir, olamaz mı? Aramalarıma bu yüzden dönmemiştir belki."

"Dünyanın diğer yerlerinde de telefon var. Ve e-posta."

İç çekerek ayaklarımı yere bastım, bir elimi buklelerimin arasından geçirdim. "Lütfen, Jenna."

Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalıydı. Bazen o çaresizlik geri gelir, içimdeki öfkeyi bir süreliğine bastırırdı; o gece de savaşı kazanan oydu.

Böylece Jenna onun ne yaptığını araştırdı, bunun ondan isteyebileceğim en kötü şey olduğuysa sonradan ortaya çıkacaktı.

"Onu gördüm," dedi bana ertesi gece.

"*Ee?*"

Sessiz kaldı, o an midem bulanıp altüst oldu.

"Ve... iyi görünüyordu. Birkaç iş arkadaşıyla öğle yemeğindeydi. Birkaç kez telefonuyla uğraştığını gördüm... Yanında kızlar falan yoktu ama gayet iyi görünüyordu. Hatta... bayağı iyi."

Onun bu kelimeleriyle göğsümü yırtıp geçen acı çok tuhaftı. Derinlere sızdıkça sıcaklığı daha da artan kaynar bir su gibiydi. Ondan kaçamıyor, onu soğutamıyordum. Canımı ne kadar yakıyorsa, hemen yüzeyin altında bekleyen o öfkeyi de o kadar körüklüyordu.

Yarım şişe *Jack Daniel's*'m içinde kendimi boğduğum bir gecenin ardından onu son bir kez daha aramayı denedim. Sosyal medya hesaplarını inceleyip duruyor ama yeni hiçbir şey bulamıyordum. Birkaç rasgele gönderide, komik *meme*'lerde ve videolarda etiketlenmişti. Ancak kendisi tek bir fotoğraf, tek bir durum, tek bir kelime bile paylaşmamıştı. Bunun durumu daha mı kötü, yoksa daha mı iyi yaptığından emin olamıyordum.

Aradığımda tam da tahmin ettiğim gibi açmadı. İçimden, ona bırakabileceğim en iğrenç sesli mesajı bırakmayı geçirdim. Hatta telefonun telesekretere bağlandığı o *bip* sesini bile dinledim. Ahizeye adeta bir ejderha gibi nefes veriyor, kendimi zapt etmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Fakat mesaj bırakmak yerine aramayı sonlandırdım. Yaklaşık dört saniye boyunca telefona öylece baktıktan sonra bütün gücümle dairenin öbür ucuna fırlattım. Telefon mutfak tezgâhının kenarına çarpıp parçalara ayrılarak yere saçıldı ve ben hıçkırıklara boğuldum.

Fikrini değiştirmişti.

Viski bekleyeceğime dair bana yeminler ettirmiş, sonrasındaysa hiç gelmemişti. Bağımlılığımın ondan vazgeçemeyecek kadar güçlü olduğunu bilerek beni parmağında oynatmıştı. En yükseğin yükseğinden, en dibin de dibine çakılmıştım ve şimdi

burada, yerde acınası bir yumak gibi büzülmüş yatıyordum. Kendi içime doğru kıvrıldım, hafifçe sallanarak gözyaşlarının yüzümden özgürce süzülmesine izin verdim.

O geceden önce yas tutmanın tüm aşamalarına uğramış; inkârdan öfkeye, oradan depresyona kadar her birini teker teker yaşamıştım. Şimdiyse o döngünün sonuna yaklaşıyor, kabullenişe doğru ilerliyordum. Ve son noktaya ulaştığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Neredeyse bir ay daha kendimi parçalanmış halde bıraktım. Sonra kendi on iki adımlık programıma başladım. Birinci adım; Viski karşısında çaresiz olduğumu, hayatımın artık yönetilemez bir hal aldığını kabul etmekti. Beni tamamen ele geçirmişti. Belki de üzerimdeki bu hâkimiyeti fark ettiğimden çok daha uzun bir süredir devam ediyordu. Onsuz iyiyim sandığım her an, bana aslında hiç de iyi olmadığımı göstermişti. Onunla daha iyi olacağımı sandığım her seferde ise beni haksız çıkarmıştı. Bu tehlikeli bir hız treni yolculuğuydu ve benim için artık bitmişti. İnmek istiyordum. Ayaklarımın yere sağlam basmasını istiyordum.

Böylece kendime dair her şeyi yeniden tanımladım.

Daha önce de bir kez rehabilitasyona girmiştim ama bu yarım yamalak bir girişimdi. Çok gönlüm yoktu, ondan vazgeçmeyi gerçekten istememiştim. Bu kez istiyordum. Bu kez bir planım vardı. Bu kez kendime bizzat ben müdahale etmiştim.

Artık büyümeye hazırdım, Jamie'yle oynadığımız bu oyunlardan yorulmuştum. Gerçek bir aşk, gerçek bir hayat istiyordum ve oraya giden yolu kendi ellerimle çizmek zorundaydım. Ondan vazgeçmek beni kahrediyordu. Dürüst olmak gerekirse, ondan hiçbir zaman tamamen kopamayacağımı biliyordum. Bir parçası her zaman içimde yaşayacaktı ama ben o parçamın dizginlenmesini, hayatına devam edip kendi yaşayabilen daha parlak bir versiyonumun altına gömülmesini istiyordum.

Kendimize ve etrafımızdakilere verdiğimiz tüm o hasara dönüp baktım. Hiçbir zaman benim olmayacak biri uğruna savaşırken kaybettiğim zamanın yasını tuttum. Bir aptaldım ben. Ve şimdi, ziyan ettiğim o hayatın enkazı ortasında dikilmiş hem büyük bir kederin hem de yepyeni bir hayat inşa etme arzusunun içinde boğuluyordum.

Viski'yi çok uzun süre beklemiştim ve artık üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyecektim.

Ve biliyor musunuz? *İşe yaradı.* Hayatımda ilk defa beklediğimden, hatta dayanabileceğimi düşündüğümden çok daha büyük bir acıyla ve çok daha uzun bir zaman alarak, sonunda onu tamamen bıraktım. Onu bütün sosyal medya ağlarımdan çıkardım, numarasını telefonumdan sildim. Tüm fotoğraflarımızla anılarımızı paketleyip kaldırdım ve yepyeni bir başlangıç yaptım. Artık *bağımlı* değildim. Hayatıma devam etmiştim. Mutluydum. *Özgürdüm.*

Sonra beni neredeyse iki yıl boyunca hiç aramamasının ardından Jamie çıkageldi.

YİRMİ İKİ

Sek

EVİMİN İÇİNDE *TAYLOR SWIFT*'İN SESİ yankılanırken saçlarım dağınık bir topuz yapılmış halde, çoktan yarıladığım şarap şişesinin verdiği neşeyle etrafta zıplayıp duruyordum. Ev çoraplarımla mutfak zemininde kayıp bir yandan elimdeki koli bandıyla koşarken, bir yandan da şarkının sözlerini avazım çıktığı kadar haykırıyordum. İçini tabak çanakla ağzına kadar doldurduğum kutu kâğıtlarla desteklenmiş ve kapatılmaya hazır hale gelmişti. Kutunun kapaklarını birleştirip bantladım. Dişlerimin arasında tuttuğum *Sharpie* kalemin kapağını ısırırken mukavvanın üzerine *mutfak* yazdım. *Sharpie*'yi bir mikrofon gibi kavrayıp şarkının en tiz notasına çıkarken yüzümde kocaman bir tebessüm vardı. Ardından kalemi tezgâha fırlattım, bir sonraki boş kutunun başına geçtim.

Hayatımızda her şeyin neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel göründüğü, nadir ve parlak dönemler olurdu. Tüm parçalar zahmetsizce, hayranlık uyandıracak bir uyumla yerine oturur; bize de tek bir kaygı bile taşımadan o şaheserin tadını çıkarmak kalırdı. Hayatta olduğumuz, kendimiz olabildiğimiz ve etrafımızdaki havayı soluyabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettiğimiz anlardı bunlar. Karanlık günlerin

acısını neden çekmek zorunda kaldığımızı, en sonunda her şeye neden değdiğini bize hatırlatan türden günler...

İşte ben tam da öyle bir gün yaşıyordum.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, sonbahar şehri soğuk ve gri bir günle selamlıyordu fakat ben etrafa resmen güneş ışığı saçıyordum. Biraz sarhoş, hafif terli ve çokça heyecanlıydım. Hayatımm en berbat yıllarından birinin hemen ardından, şans eseri en güzelini yaşamıştım. Jenna Pittsburgh'e taşınmıştı, işte terfi almıştım ve belki de hepsinden en şok edici olanı neydi biliyor musunuz? Doğru adamı bulmuştum.

Hayır, *doğru adamı* bulmuştum.

Bradley Neil, aradığım tüm kriterlere harfiyen uyuyordu. Zekiydi, espriliydi ve inanılmaz derecede seksiydi. Kendi işinin patronu olma hayalinin peşinden koşmuş, bunu girişimciliğiyle gerçeğe dönüştürerek tüm başarısını kendi tırnaklarıyla kazımıştı. Brad daha önce hiç şahit olmadığım bir yaratıcılık ve sıkı çalışmayla sıfırdan var ettiği, geleceği parlak bir grafik tasarım şirketinin kurucusu ve sahibiydi. Rye Yayınevi, şirket logosuyla internet sitemizi baştan aşağı yenilemek için onun firmasıyla anlaştığında tanışmıştık. Daha ilk toplantıda dikkatimi çekmiş, birlikte çalıştığımız o birkaç hafta boyunca beni yavaş yavaş ağına düşürmüş ve çıkmayı kabul ettiğim o ilk randevudan sonra da beni tamamen tavlamıştı.

O andan itibaren her şey toz pembe bir masal gibi ilerlemişti.

Brad hayırsever bir adamdı, onunla birlikte topluma katkıda bulunmayı seviyordum. Birlikte gönüllü topluluk projelerinde yer alıyor, bu sırada birbirimizi her geçen gün daha iyi tanıyorduk. İlişkimizin üçüncü ayında bana beni sevdiğini söyledi. Ben de dördüncü ayda ona karşılık verdim. Yedi ayın ardından onun ailesiyle tanıştım, o da annem ve Wayne'le tanıştı. Sonra, henüz sekiz ay geçmişken bana evlenme teklif etti. Ben de tek bir an bile tereddüt etmeden *evet* dedim. İlişkimizin elimdeki

saç fırçasıyla olan geçmişimden bile daha kısa olduğunu hiç düşünmedim. Nişanlılık süremizi sadece beş aydan ibaret tutma kararımızın muhtemelen ne kadar absürt olduğunu ya da daha *evet* demeden önce onun evine taşınmayı kabul ettiğim için neredeyse aklımı kaçırmış sayılacağımı da kafama takmadım. Ve bunun için benden ne kadar nefret ederseniz edin, o *Seni seviyorum,* kelimeleri dudaklarımdan dökülüp Brad'in kulaklarına ulaştığından beri Jamie'yi bir kez olsun -tek bir kez bile- düşünmedim.

Kimse yanlış anlamasın... Jamie oradaydı, o hep oradaydı. Kalbimin, ruhumun ve bedenimin o anıtsal parçasına hâlâ sahipti. Onu tam göğsümün ortasmda, kanatları durmaksızın çırpınan, kanımı damarlarımda uğuldatan bir kuş gibi hissediyordum. *Her zaman* oradaydı ama artık o uğultuya odaklanmak yerine onu daha başka, daha gür ve daha baskın seslerle bastırmıştım.

Çünkü Jamie Shaw'yla olan hayatımın öteki tarafına geçebilmek aylar süren bir can çekişmeye, yoksunluk krizlerine, öfkeye, acıya, depresyona ve kendimden itiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazlasını kaybetmeme mal olmuştu. Her bir dakikası canımı yakmıştı, ta ki bir gün o sızı yerini körelmiş bir ağrıya bırakana kadar... Sonra zamanın daha da akıp gitmesiyle o ağrı hafifleyerek sadece bir baskıya, göğsümdeki o baskıya dönüştü. On iki adımlık programımı tamamlamıştım. Bağımlılığımdan arınmıştım ve *öyle* kalmak istiyordum.

Yani, hayır. Bunun için benden ne kadar nefret ederseniz edin, Jamie'yi düşünmüyordum. Zerre kadar bile olsa aklımdan geçmiyordu.

Aslmda Jamie'yi düşünmeme konusundaki irademe o kadar güveniyordum ki bir yılı aşkın süredir ilk defa içki içmeye karar vermiştim. On iki adımlık programımın bir parçası da kelimenin tam anlamıyla alkolü bırakmaktı. Ne zaman içsem aklıma

Jamie geliyordu. Onu aramak ya da anılarıyla kendimi yıpratmak istiyordum. Bu yüzden alkolü hem gerçek hem de mecazi anlamda tamamen hayatımdan çıkarmıştım.

Fakat bu gece kutlama yapıyordum, bu yüzden bir şişe şarap açmıştım. Eski ben çakırkeyif bile olmadan önce bir şişeyi rahatça devirebilirdi ama yeni ben daha yarısındayken sarhoş olmuştu. Yine de bu neşeli bir sarhoşluktu. Dans ediyor, şarkı söylüyor ve kutuları topluyordum. Bunu hissedebiliyordum; yeni bir sayfa açılıyor, yeni bir gün doğuyordu.

Jamie'yi düşünmüyordum.

Ta ki tam o anda çıkagelene kadar.

İlk başta hafif bir tıklamaydı, yağmurun ve müziğin sesinden zar zor duyuluyordu. Ben de tam o esnada gazete kâğıdına bir şarap kadehi sarmakla meşguldüm.

"Bir saniye!" diye seslendim. Kadehi kutuya tam sıkıştırmıştım ki daha güçlü bir vurma sesi duyuldu. Gelenin neden kapıyı açıp öylece girmediğini merak ederek homurdandım. Zaten sadece iki misafirim olurdu -Brad ya da Jenna- ve ikisinde de anahtar vardı. Taylor Swift'le verdiğim o çılgın müzik molasının durdurma tuşuna basarak daha yüksek sesle bağırdım. "Geliyorum, geliyorum!"

Hâlâ *I Wish You Would* şarkısının melodisini mırıldanıyor, açık mavi uyku şortumun içinde kalçalarımı sallayarak kafamdaki topuzu düzeltiyordum. Kapı deliğinden bakmaya gerek bile duymadan kapıyı açtım. İçeri sızan hava yüzüme sertçe çarptı, yüzümde neşeli ve her şeyden habersiz kocaman bir tebessüm vardı ve sonra onu gördüm.

Viski ve su. Hayalet gibi bir anı, yeniden açılmış bir yara.

Viskiye su eklemenin aslında tadını açtığını biliyor muydunuz? Evet, doğru. Küçük bir seyreltmenin iyi gelebileceği söylenirdi ama bu örnekte, su benim en büyük düşmanım olmuştu.

Çünkü karşımda hem Viski hem de su vardı fakat ortada zerre seyreltme yoktu. Aksine onun tüm aromaları daha da keskinleşmiş, yıllandıkça daha da güzelleşmişti. Zihnim şarapla bulanmışken başımın feci bir belada olduğunu o an anladım.

Jamie sırılsıklam olmuştu. Uzun saçlarından akan su gözlerinin önüne damlıyor, oradan burun kemiğine, çenesinin keskin hattına süzülerek hızla inip kalkan göğsüne düşüyordu. Çatık kaşlarının altından bana dikilen gözleri adeta bir alev patlaması gibi çarptı yüzüme. Dişlerini sıktıkça çene kemiğinin üzerindeki kas iki kez seğirdi. O sıcak teninden merhametsizce yayılan, dairemin içine sızan öfkeyi hissedebiliyordum. Sağ eli havaya kalktı; parmakları üzerinde benim ve Brad'in isimlerinin zarif, altın sarısı bir el yazısıyla yazılı olduğu kirli beyaz renkli kalın bir kartı sıkı sıkıya kavramıştı.

Gözlerim düğün davetiyesine kaydığında yutkunarak bakışlarımı yavaşça yeniden ona çevirdim. "Jamie," diye nefes verdim.

"Hayır."

Hayatımda hiçbir kelime içimde böylesine ilkel bir duygu uyandırmamıştı. Jamie yumruğunu davetiyenin etrafında sıktıkça ürperdim. Kasılarak ve ne olacağını bekleyerek öylece kalakaldım.

"*Sıktır*, hayır."

Kapıyı itip içeri daldı, yanımdan hızla geçip giderken üzerinden hâlâ süzülen sular kolumda ıslak bir iz bıraktı. Gözlerimi kapatıp kendimi üç derin nefes almaya zorlayarak kapı eşiğinde bir an daha öylece durdum. *Bunu yapabilirsin. Bağımlılığını geride bıraktın. Kontrol sende.* Omuzlarımı dikleştirdim ve arkamı dönüp kapıyı arkamdan kapattım.

"Tabii, çekinme, buyur içeri geç."

Sırtı bana dönüktü; üzerindeki sırılsıklam, tenine yapışmış tişörtün altından sırt kaslarının hatları iyice belirginleşmişti.

Titriyordu ama bunun soğuk yağmurdan mı, yoksa öfkesinden mi kaynaklandığından emin olamıyordum.

Ona baktıkça daha fazla duygu hissetmeye başladım. *Acı. Öfke. Korku.*

Sonuncusu daha önce hissetmediğim yeni bir duyguydu ama aralarında en güçlü olanıydı. Gerçek şu ki, daha o an bile neyin yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Bunu seziyordum. Bağımlılığımı geride bırakmıştım ama henüz hiç sınanmamıştım. Jamie de son sınavımı vermem için mümkün olan en kötü geceyi seçmişti. Çakırkeyiftim, duygulardan sarhoş olmuştum, hazır değildim. Beni yeterince zorlarsa yapacağıma adım gibi emin olduğum o hatadan ölümüne korkuyordum.

Jamie büyük pencereme doğru dönmüş, şehri sırılsıklam eden yağmuru izliyordu. Elini bir kez daha havaya kaldırdı. Davetiye artık avucunun arasında iyice buruş buruş olmuştu. "Lanet olsun, ne demek oluyor bu?"

Sorduğu bir soruydu ama tınısı hiç de öyle değildi. Doğrudan bir suçlamaydı. İliklerime kadar hissettiğim bir suçlama...

"Seni aramayı denedim..." Sesim kısık ve zayıf çıkmıştı, bundan nefret etmiştim çünkü bu bir yalan değildi. Onu aramıştım, bir daha asla aramayacağıma yeminler etmiş olmama rağmen hem de. Brad evlenme teklif ettiğinde bizim hakkımızda fikrini değiştirmiş olsa bile bunu Jamie'ye söylemesi gereken kişinin ben olduğumu biliyordum. Arayacağını söylediği halde hiç aramamış olsa bile...

Bu yüzden onunla bir kez daha iletişime geçmeye çalışmış ama yine başarısız olmuştum.

Annem geçen hafta davetiyeleri yollamıştı.

Görünüşe göre *posta kutusu* gayet iyi çalışıyordu.

"Ah, demek öyle?" dedi ve hışımla bana döndü. "Peki tam olarak ne diyecektin bana? Evlendiğini mi? Yalvarırım bana

şaka yaptığını söyle çünkü beni arayıp da bunu haber vermeyeceğini çok iyi biliyorum. Bu davetiyenin gerçek olamayacağını *biliyorum*. Hepsi büyük bir şaka, değil mi?"

Korku ve hüzün bir anda akıp gitti, yerini savunma kalkanlarıma bıraktı. Kim olduğunu sanıyordu bu adam? İki yıllık bir sessizliğin ardından kapımda bitmiş, bilmeye hakkı olup olmadığından bile emin olmadığım cevapların hesabını soruyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup ağırlığımı bir tarafa verdim. "Pardon?" diye alayla güldüm. "Hayır, Jamie. Benim düğünüm lanet bir şaka falan değil."

"Yani gerçekten evleniyorsun?"

"Evet!"

Jamie'nin diğer eli de davetiyeye gitti, onu paramparça etmeye hazırdı ama kendini durdurdu. Dişlerini sıkarak kâğıdı yere fırlattı ve ellerini sırılsıklam saçlarının arasından geçirdi. Başını iki yana salladı, ardından bir elini bana doğru uzattı. "Nasıl? Nasıl, B? Yaşadığımız tüm o şeylerden... biz... bizden sonra..."

Tükenmişlikle ellerimi havaya kaldırarak, "Hiç aramadın!" diye bağırdım. Dairem birdenbire fazlasıyla sessiz hissettirmişti. Bu sessizliği bozan tek şey cama vuran yağmur ve bizim sert sözlerimizdi. "Ne yapmamı bekliyordun, Jamie?"

"Beklemeni!" Bu kelimeyi çaresizlik dolu bir nefesle haykırdı. Yüzü onu bu sözü söylemeye iten duyguyla buruştu. "Beklemen gerekiyordu."

"İki *yıl* boyunca mı?"

"Evet!" Jamie o an bir adım yaklaştığında irkilerek geri kaçtım. Bu tepkim onu sersemletmiş gibiydi, duraksadı. "İhtiyacım olduğu sürece."

"Bu haksızlık," diyerek ağladım. "Seni aramayı denedim, *etrafındaki* herkesi aramayı denedim. Sen hiç aramadın, hiç yazmadın. Beni tamamen görmezden geldin."

"O tarafta olmak biraz boktan hissettiriyormuş, değil mi?"

Kelimeleri beni darmadağm etti. Sanki yüzüme mecazi bir tokat yemiş gibi başım geriye savruldu. Hayatımda ilk defa meseleye bu açıdan bakıyordum. Jamie beni beklemişti, ben Alder'dan ayrıldıktan sonra tam üç yıl boyunca... Ve ben onu hiç aramamıştım. Ona beklemesi için hiçbir neden vermemiştim ama o yine de beklemişti.

Bense beklememiştim.

"O farklıydı... Ben sana hiçbir şey için söz vermemiştim."

"O zaman vermemiştin, doğru," diyerek düzeltti beni. Tam o sırada arkasındaki kararan gökyüzünü bir şimşek çakışı aydınlattı. "Ama daha iki yıldan az bir zaman önce bana söz verdin. Beni bekleyeceğine dair söz verdin."

"Ben onu seviyorum!"

Bu itirafla sesim boğuklaştı. Brad'in görüntüsü aniden zihnimde belirdi ve Jamie'yle bu konuşmayı neden yapmamam gerektiğini bana sertçe hatırlattı. Ben kendimi bir başka adama adamıştım; deli gibi sevdiğim, bana hak ettiğim gibi değer veren bir adama. Ulaşılabilir olan, mevzu ben olduğumda her zaman orada olan bir adama.

Başını sallayarak, "Seviyorsun demek, ha?" diye mırıldandı. Birkaç kez art arda başmı salladı. Altdudağının içini kemirirken burun delikleri öfkeyle genişliyordu. Jamie o an etrafına bakındı. Benim dairemde olduğunu -ilk defa- ancak o zaman fark etmiş gibiydi. Her yerde yarı kapatılmış kutular vardı. Her şey oradaydı. Hayatıma onsuz devam ettiğimin kanıtları önündeydi ve ben bu gerçeğin onun zihnine kazındığı her saniyeyi izledim. Bir süre sonra yavaşça yeniden bana döndü. Ela gözleri dudaklarından dökülecek kelimelerden çok daha önce sordu o soruyu. "Peki beni seviyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim otomatik olarak. Kendimi bu cevap için resmen eğitmiştim, on iki adımlık programın bir parçasıydı bu. Bunu defalarca, durmaksızın tekrarlamıştım kendime. Ona âşık değildim, sadece geçici bir hevese kapılmıştım. Sadece hiç sahip olamadığım bir şeyi istemiştim. Sadece o baş dönmesini, o yakıcı hissi sevmiştim, hepsi buydu. Kendime söylediğim şey buydu.

"Hayır mı?" diye sordu. Jamie odanın diğer ucuna doğru yürüdü, bense kanepenin etrafından dolanarak onunla yer değiştirdim. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordum ama tek bir fark vardı. Korkmuyordum. *Hem de zerre kadar.* Gerçek şu ki, içim içime sığmıyordu. Özlediğim, deli gibi arzuladığım o hissin tam eşiğinde duran bir bağımlıydım ve vücudumdaki her bir sinir ucu bu ihtimal karşısında uğuldayarak hayata dönüyordu. "Beni sevmiyorsun demek."

Bu kez bunu bir soru olarak değil, inanamayan birinin meydan okuyan ifadesiyle söyledi.

"Evet."

Sırtım az önce onun önünde dikildiği pencereye çarptı, artık kaçacak hiçbir yerim kalmamıştı. Ellerim uyluklarımın arkasındaki soğuk cama yaslandı. Jamie yavaşça, aradaki mesafeyi kapatarak üzerime yürüdü.

Nefesini dudaklarımda hissedeceğim kadar yaklaştığında, "Beni sevmiyorsun, öyle mi?" diye sordu yeniden. Arkamdaki cama vuran yağmur tıkırdıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Jamie ise acele etmeden, rahat, kendinden emin ve sahiplenici bir tavırla hareket ediyordu. Her zaman kendisine ait olanı geri almak için buradaydı. "Beni istemiyorsun, şu an, tam da burada, öyle mi?"

Son kelimeleri fısıldadı. Hâlâ nemli olan eli kolumdan yukarı tırmanıp boynumu kavradı, başparmağı çene hattımı okşadı.

Titrek bir nefes aldım, gözlerim kendiliğinden kapandı ve bir kez daha *evet* dedim. En azından dediğimi sanıyordum ama emin de olamıyordum. Her ses biçim değiştirmişti, tüm duyularım Jamie'nin teninin tenime değdiği o tek bir temas noktasına kilitlenmişti. O anki tek amacım nefes alabilmekti ve bunu başarmak lanet olası derecede zordu.

Bir adım daha yaklaşarak, "Söyle," diye fısıldadı. Tişörtünün ıslak kumaşı askılı üstüme sürtünüyor, şortumun hemen üzerindeki çıplak belimi nemiyle kaplıyordu. "Beni sevmediğini söyle. Beni *istemediğini* söyle, çekip gideyim."

O an gözlerimi hafifçe araladım ve Jamie'nin bakışlarındaki o korumasız, çaresiz hal içimi parçaladı. Dürüsttü. Eğer tam o an, orada onu istemediğimi söylersem... gidecekti.

Bunu yapacağını biliyordum. Bu onu öldürürdü belki ama arkasına bakmadan yürür giderdi. Tek yapmam gereken o iki kelimeyi fısıldamaktı ve her şey tamamen bitebilirdi.

Seni istemiyorum.

Ne kadar doğru olduğunu tartmak ister gibi önce zihnimde söyledim bunu ama Jamie alanımı daha da daraltıp iyice yaklaştığında bunu uzun uzadıya düşünecek vaktim olmadığını anladım.

Ve o kelimeler dudaklarımdan uçup gitti.

"Seni istemiyorum."

Jamie kalakaldı. Nefes alıp verdikçe ıslak tişörtü hâlâ tenime sürtünüyordu, kurduğum bu cümlenin acı gerçekliğini soluyordu adeta. Çatık kaşlarının altından gözleri gözlerimde gidip geliyor, kalbi duyduklarına inanmıyordu. Bunu hiç beklemiyordu. Lanet olsun, ben bile beklemiyordum. Söylediğimi idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Ve sonra, ağır ağır geriye doğru bir adım attı.

Vücudunun az önce değdiği yerlerde tenim ürperirken dairemin serin havası buz küpü gibi tenimi yakıyordu. Jamie konuşmak için ağzını açtı ama duraksadı, çenesini tekrar sıkarak sustu. Ardından, tam da söz verdiği gibi arkasını dönüp yürümeye başladı.

Sonraki birkaç saniyede yaşananlar tamamen açıklanamaz, elle tutulur cinsten ve tamamen kimyayla örülü bir şeydi. Çünkü benden uzağa doğru o ilk adımı attığı an, kalbim çılgınlar gibi çarpmaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla beni camdan öne doğru iten bir güçle vurdu göğsüme ve ağzımdan kesik, paramparça bir nefes döküldü. Bir adım daha attı, görüş alanımı bembeyaz bir ışık kapladı. Bir adım daha... Göğsüm sıkıştı.

Jamie'nin sözünü tutuşunu izlerken zihnim çılgınlar gibi dönüyordu. Panik merhametsiz bir akıntı gibi içimi yırtıp geçiyor, binlerce *ya şöyleyse* sorusu insafsız dalgalar gibi üzerime çullanıyordu. Her şeyi mantıklı bir süzgeçten geçirmeye çalıştım ama şarap, gerçeklikle aramda kalan son bağı da bulanıklaştırıyordu. Eli kapı koluna değdiği an, o dalganın altından sertçe sıyrılıp suyun üzerine çıktım.

"Bekle!"

Jamie'nin eli kapı kolunu kavradı ve boynu hafifçe yana eğildi. Başı öne düşmüştü. Bu kelimeyi kendi zihninde mi, yoksa gerçekte mi duyduğunu kestiremiyormuş gibiydi. Yavaşça döndü ve bu ağırdan aldığı son şey oldu çünkü yüzümdeki o azap dolu ifadeyi görür görmez anladı. Onu istediğimi anladı. Onu hep istediğimi anladı.

Her zaman isteyeceğimi de...

Beş büyük adımla odayı boydan boya geçti. İlk adımında derin bir nefes aldım. İkincisinde neredeyse ağlayacaktım. Üçüncüsünde neredeyse ona durmasını söyleyecektim. Dörtte bunu asla yapamayacağımı anladım. Ve beş... Arkamda bir şimşek çakarken Jamie'nin dudakları benimkileri esir aldı. Sırtım cama

çarptı, vicdanımsa başını iki yana sallayarak beni orada öylece bırakıp ardına bakmadan çekip gitti. Jamie'nin başparmağı alt-dudağımı sıyırdı ve dilim onun tenindeki tuzlu tadı yakaladı.

Her şeyin bitmesi için işte bu yetti.

Tek bir tat ve mantığın her sesi daha cümlesini bitiremeden katledildi.

Dudaklarımız birleştiği an ikimiz de aynı anda soluk verdik. *Sert ve yalvarırcasına...* İki yıllık acının, kırgınlığın ve hâlâ çözülememiş mesafelerin getirdiği yük, bunca zamandır gizliden gizliye yanan ateşi harlıyordu. Alevler her yeri sardı ve ben o yeni oksijenle nefes nefese kaldım. Jamie'nin sırılsıklam gövdesi beni pencereye doğru bastırıp sabitliyordu.

Elleri kollarımdan aşağı kaydı, bileklerimi sertçe kavrayıp kendini bana bastırırken kollarımı başımın üzerine kaldırdı. Beni daha önce hiç öpmediği kadar yoğun bir şekilde öptü. Sanki hayatının her günü beni öpmüş ve bir daha beni öpmeye asla fırsat bulamayacakmış gibi... Fıçıda yıllanmış Viski ve su birbirine karışıyor, her yudumda dilimin üzerinde aromalar patlıyordu. Cennet gibiydi. Cehennem gibiydi. Hem yanlış hem doğruydu, bu işe hiç başlamamış olmayı dilerken bir yandan da asla durmak istemiyordum. Jamie'yi sevmek, dünyadaki en hastalıklı ve en tatlı tezattı.

"Onunla evlenmiyorsun," diye hırladı Jamie dudaklarıma karşı. Bu cümle beni suçluluk duygusuyla kıvrandırmalıydı belki ama aksine, arzumu daha da körükledi. Jamie ellerini çekip askılı tişörtümün ucuna uzandığında ve onu tek hamlede yukarı doğru sıyırıp üstümden çıkardığında bile bileklerimi yukarıda tutmaya devam ettim. Hemen ardından basit spor sutyenim de çıktı, elleri bir kez daha bileklerimi bulup kavrayışını sıkılaştırdı. Tişörtünün soğuk, ıslak kumaşı meme uçlarıma sürtündüğünde inledim, sırtımı camdan çekip kendimi tamamen ona doğru ittim.

Dudaklarını meme ucuma indirdi, zaten gerilmiş olan tenimi emmeye başladı. Bileklerim hâlâ sabitliydi ama kalçalarım bu çekişe karşı istemsizce hareket etti. Jamie'nin dudakları yeniden benimkileri yakaladı, dişleri dudaklarımdaki şarap lekelerini ısırdı. Bu esnada ellerimi ters çevirdi ve avuç içlerimi başımın üzerindeki cama bastırmaya zorladı.

"Böyle kal," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. Ve ardından dizlerinin üzerine çöktü.

Boğazımdan peş peşe kesik nefesler dökülüyor, parmaklarını şortumun beline geçirişini izlerken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Şortumu ayak bileklerime kadar indirdi, parmak uçları değdiği her bir santimde tenimi yakıyordu. Ardından tek parmağını çamaşırımın danteli altına kaydırdı. Hiç zorlanmadan içime süzüldüğü an ikimiz birden inledik. Jamie'nin gözleri benimkileri yakaladığında bakışlarındaki o yoğunluk katlanılamayacak kadar fazlaydı. Başımı arkadaki cama yasladım, parmaklarım buz gibi camda tutunacak bir yer bulma umuduyla çaresizce kıvrılıyordu.

Jamie hemen sonra iç çamaşırımı da aşağı sıyırdı, ellerini uyluklarımın arkasına dolayıp hassas bölgeme yumuşak bir öpücük kondurdu. Ayağımdaki o uzun çoraplar dışında onun karşısında tamamen çıplaktım.

Göğsüm o amansız arzuyla sızlarken, "Siktir," diye fısıldadım. Elini dizimin arkasına dolayıp bacağımı omzuna yasladı. Bu ona daha rahat bir alan açmıştı. O anda dili kadınlığım boyunca usulca kaydı ve klitorisimin etrafında yoğunlaştı. Aynı anda iki parmağını içime kaydırıp orayı sertçe emerken beni ayakta tutan diğer bacağım titriyordu. "Ah, *Tanrım*..."

"Hımm," diye mırıldandı Jamie tenime doğru. Parmakları içimde derindeydi ve ağzının ritmiyle uyum içinde çalışıyordu. Ön tarafım hâlâ onun tişörtünden geçen ıslaklıkla nemliydi, sırtım camın üzerinde terden sırılsıklam olmuştu. Dengede

durmaya çalışırken bacağım titriyordu. Çok becerikliydi; diliyle de, bedenimle de ne yapacağını çok iyi biliyordu. Beni çok iyi tanıyordu -fazlasıyla iyi- ve belki de beni her zaman felakete sürükleyen şey buydu. Beni kimse Jamie gibi tanıyamazdı. Hiç kimse de tanıyamayacaktı.

Tam boşalmanın eşiğindeyken Jamie bacağımı bıraktı. Dudaklarını tenimin her bir santimine sürterek yavaşça bedenimden yukarı tırmandı. Ellerim hâlâ yukarıda, camın üzerindeydi ve Jamie bunu gördüğünde gözlerinde yepyeni bir ateşle bana bakarak sırıttı. "Ne kadar uslu bir kız."

Geriye doğru bir adım attı, artık bana dokunmuyordu. Sırılsıklam tişörtünü yavaşça üzerinden sıyırıp yerde ıslak bir yığın halinde bıraktı. Kemerini çözerken gözleri kısılmış, çenesi yukarı kalkmıştı ve altdudağını ısırıyordu. Jamie parmaklarıyla kendi kıyafetlerini çıkarırken kelimenin tam anlamıyla beni gözleriyle beceriyordu. Bense içimdeki o sızlayan arzuyla, tamamen hazır bir halde kıvranıyordum. Cüzdanından bir prezervatif çıkardıktan sonra kot pantolonunu üzerinden tekmeleyerek attı. Beynimden çok daha önce bedenim onu yeniden içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayınca yutkundum. Sonunda iç çamaşırını da indirdiğinde aleti tüm sertliğiyle öne doğru fırladı, ağzım sulandı. Öyle sertti ki... Tamamen benim için bu haldeydi ve bu gerçek, içimde kaldığım sandığım o son irade kırıntısını da yok edip gitti.

Öne doğru atıldım, ellerimi camdaki yerinden çekip ona uzandım. Ancak Jamie bileklerimi yakaladı, beni yeniden cama bastırdı ve göğüslerimle yanağım soğuk cama yapışacak şekilde beni kendi etrafımda döndürdü. Tek eliyle bileklerimi yerinde sabit tutarken diğeri paketteki prezervatifi kolumdan, kaburgalarımdan ve belimin çukurundan aşağı doğru sürttü. Ardından kalçalarımı kavrayıp beni arkaya, kendi gövdesine çekti. Sertliği kalçalarımın arasındaydı ve ben, sadece birkaç santimlik

bir hareketin onu tam da istediğim yere ulaştıracağını bilerek inledim.

Burnunun ucunu enseme sürterek, "Onun için de böyle inliyor musun?" diye sordu Jamie. "Sana benim gibi dokunuyor mu?" Tenimi dişlerinin arasına alıp emdi, eli öne doğru kıvrılarak klitorisimi buldu. Öfkelenmeliydim, onu üzerimden fırlatıp atmalı ve o an ne yaptığımın farkına varmalıydım. Ama şehvetten kör olmuştum. Yıllar sonra ilk kez sarhoştum, kelimeleri beni o bağımlılığın derinliklerine itmekten başka bir işe yaramıyordu.

Jamie geri çekildi, tüm temasımız kesildi ve prezervatif paketinin yırtılma sesini duydum. Tam beş kez derin derin nefes aldım. Ardından elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekti, sırtım gerilirken kendini tam girişime konumlandırdı. Başımı çevirdim, dudaklarım cama dayanırken nefesim yağmurlu geceye karşı camı buğulandırdı. Sonra içimi doldurdu; yavaşça, santim santim... Yakarak, esneterek ve rehabilitasyon çabamı bir kez daha acımasızca katlederek.

Tamamen içimden çıkıp yeniden girmeden önce, "Lanet olsun," diye soludu. Bu kez biraz daha sertti, biraz daha derine girmişti. Her seferinde beni cama doğru bastırarak hareketi tekrarladı. Bense dışarıdaki yağmurun sırılsıklam ettiği şehre bakıyor, bu havaya bürünen karanlığın bizi diğer gökdelenlerden gizleyip gizlemediğini ya da tam aksine bizi daha da göz önüne serip sermediğini merak ediyordum. Umurumda bile değildi. Herkes izleyebilirdi, herkes benim en zayıf ve en coşkulu anıma şahit olabilirdi.

Jamie'nin elleri saçlarımın arasına süzüldü, sertçe çekip saç tokamı gevşetti. Arkamdan içime sertçe gömülürken dudaklarım şehre karşı tamamen açık kalmıştı. Kulakmememi dişlerinin arasına alıp emdiğinde tenimden aşağı ürpertiler yayıldı. Her dokunuş fazlasıyla yoğundu, her öpücük fazlasıyla sıcaktı.

Beni tüketiyor, dibe çekiyordu. Direncim tamamen yok olmuştu.

Yakındı. Kaslarındaki o gerilimi, nefesinin kesilişini hissedebiliyordum ama aniden beni havaya kaldırdı. Temasımızı keserek beni kanepeye taşıdı. Beni kolayca taşımasını her zaman çok sevmiştim. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş, sanki gücünün sınırı yokmuş gibi... Bana hem nazik hem de kararlı bir hâkimiyetle dokunuyordu. Jamie'nin yanındayken kendimi güvende hissediyordum. *Her zaman.*

Kanepenin üzerindeki kolileri fırlatıp attı, ortadaki mindere oturup beni bacaklarımdan öne doğru çekti ve kucağına oturmamı sağladı. Dizlerim mindere çarptı, iki yanından destek alarak öne doğru eğildim ve kendimi yavaşça aşağıya, onun üzerine bıraktım. Aynı anda inlerken Jamie'nin başı arkaya düştü.

Böylece gözlerini kaldırıp bana baktı.

Bir süre yavaşça hareket ettik; gözleri gözlerime kilitlenmiş, elleri belime dolanmıştı. Bedenlerimiz yağmurla ter yüzünden sırılsıklam olmuş bir halde birlikte nefes alıyorduk ve ben o anda hissettim. Son iki yıldır bir dolaba kapatıp savaş açtığım tüm o duygular -acının, terk edilmişliğin her bir zerresi- kapıyı kırıp dışarı fırladı ve sel gibi aktı. Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülürken Jamie'nin kaşları çatıldı. O yaşı başparmağıyla yakaladı, dudağımm kenarına sildi ve ardından ağzımı kendine çekti. Beni duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir vaatle öptü çünkü o saniyede düşünmüyordum. Sadece hissetmek istiyordum. Yanmak istiyordum.

Bill Wilson'ın ölmek üzereyken son arzusu olarak viski istediğini söylerlerdi. Adam yolun sonuna gelmişti, *ölüyordu* ve hayatı boyunca savaştığı tek günahı arzuluyordu. *Adsız Alkolikler*'in kurucu ortağı bile ölüm döşeğinde viski istemişti.

İşte ben de kendi ölüm döşeğimde uzanmıştım; elim şişenin boynunda, dudaklarım şişenin ağzına dayalıydı... Ve kaderimi

mühürlediğim o gecenin tek bir dakikasından bile pişman değildim.

Tek bir dakikasından bile.

Her şeyden pişman olmuştum.

"Aman Tanrım."

Ertesi sabah yatakta, Jamie'nin kolu karnımın üzerindeyken uyandığımda ağzımdan çıkan ilk iki kelime bunlardı. Gözlerim pencereden içeri süzülen ışığa alışmaya çalışırken gökyüzü parlak bir griye bürünmüştü. Bense yarı yarıya toplanmış o kutuları sayıyordum. Taşıyacağım kutuları... Nişanlımın evine taşıyacağım kutuları.

Nişanlım.

"Aman Tanrım."

Jamie'nin kolunu üzerimden fırlatıp attım, çarşaf hâlâ üstüme dolamış bir halde aceleyle ayağa kalktım. Çarşaf ayak bileklerime dolandı ve küçük bir çığlıkla yere kapaklandım. Jamie o an saçları darmadağın, gözleri hâlâ yarı kapalı bir halde yatakta fırlayıp doğruldu.

"Ne... İyi misin?"

Düştüğüm yerden hızla doğrularak çarşafı üstüme daha sıkı doladım, kumaşı ayak bileğimden kurtarıp fırtına gibi gardıroba doğru yürüdüm. "Hayır," dedim kararlı bir sesle. Dolabın kapısını arkamdan kapatıp çarşafı yere bıraktım. Elime gelen ilk kot pantolonla tişörtü üzerime geçirdim. Bir yandan pantolonun paçalarını çekiştirip zıplarken bir yandan da kapının aralığından konuşmaya devam ediyordum. "Hayır, Jamie. Lanet olsun, iyi falan değilim."

"Ne oluyor?"

Sesi uykudan kalınlaşmış, pürüzlüydü ve bu ses bende gidip yeniden yanına kıvrılma isteği uyandırdı. İçimden kendime kızarken tamamen giyinmiş bir halde kapıyı hışımla açtım. Öfkeyle soluyordum.

"Bilmem ki! Yatağımda çıplak bir adam var ve o adam nişanlım değil."

Jamie yüzünü sıvazladı, ben odada volta atarken beni izliyordu. "Evlenmiyorsun."

"Ne? Tabii ki evleniyorum," diyerek alaycı bir tavırla burun kıvırdım.

Jamie'nin gözleri o an, sanki laflarım yüzüne fırlatılmış kaynar bir *espresso*'ymuş gibi ardına kadar açıldı. "Ciddi olamazsın."

"Bak, dün gece bir-" Duraksadım, bir yandan volta atmaya devam ederken bir yandan da ellerimi sallıyordum.

"Bir ne?" diye sordu Jamie ayağa kalkarak. Hâlâ çırılçıplaktı, karın kasları sertti ve doğrudan o vaat edilmiş topraklara işaret eden bir *V* çizgisi halinde aşağı uzanıyordu. Bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Onun kendini örtmek için en ufak bir çaba bile göstermediğini görünce yüzümü buruşturdum. "Bir hata mı?"

Kaşlarım çatılırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Jamie'nin gözleriyle buluştuğumda anında pişman oldum. Zihnimden çok fazla düşünce geçiyordu ve her biri kendisinden önce gelenle savaşıyordu.

"Sakın o kelimeyi ağzına alma, B. Sakın dün gecenin bir ***hata*** olduğunu söyleme."

Boğazımı temizledim, gözlerimi onun arkasındaki pencereye diktim. "Ben nişanlıyım," diye fısıldadım sesim çatlarken. Jamie sesli bir şekilde hırladı, küfrederek iki elini de saçlarının arasından geçirdi ve öfkeyle oturma odasına daldı. Suçluluk duygusu beni yutarken peşinden gittim. Gözümün önüne

sadece Brad'in yüzü, gülümsemesi, o güven dolu bakışları geliyordu. Ne olduğunu öğrenirse cam çok yanacaktı. Beni kendimden kurtaran adam... Ve ben ona, ilk başta beni paramparça eden adamla yeniden yatağa girerek karşılık vermiştim.

Tam bir aptallıktı.

Jamie iç çamaşırını yukarı doğru çekerken, "Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" diye çığlık attım. Hemen ardından kot pantolonunu yerden kaptı, öfkeyle bacaklarını teker teker içine soktu. "Ben mutluydum, iyiydim, seni tamamen bırakmıştım. Sonra sen iki yıl boyunca tek bir kelime bile etmeden aniden burada bitiyorsun ve-"

"Mutlu falan değilsin. *Uyuşmuşsun*. İkisinin arasmda fark var."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Bana ne olduğumu söyleme, Jamie Shaw! Bir şey söylemeye bu kadar meraklıysan, neden iki yıl boyunca hiç aramadığını söylesene bana? Ha?"

Tişörtünü başından aşağı geçirirken, "Bu gerçekten önemli mi?" diye karşılık verdi. Yağmurdan dolayı kırışmıştı ama yine de içinde ağız sulandıracak kadar çekici görünüyordu. "Bekleyeceğini söylemiştin, ben de geleceğimi söylemiştim. Neden vazgeçtin? Neden şu an beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil! Bu..." dedim aramızdaki bomboş oturma odasına hareketlenerek. "Doğru bir şey değil. Biz zehirliyiz, Jamie. Tek yaptığımız birbirimizi incitmek, bizi sevenleri incitmek, kendimizi incitmek." Titriyordum ve Jamie bunu fark etti. Derin bir nefes verip beni teselli etmek ister gibi bana doğru yürüdü ama durması için elimi kaldırdım. "Yapma."

Jamie duraksadığında bir an ikimiz de sessizliğe gömüldük. Yaşananların ciddiyeti, bir yıkımın ardından çöken toz bulutu gibi etrafımıza yayılıyordu.

"Neden hiç aramadığımı bilmek mi istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle. "Bunun sana kendini daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun? Çünkü hissettirmeyecek."

Cevap vermediğimde Jamie iç çekti.

"B, düğün sabahı evlilik belgesini imzalamıştım. Zaten plan her zaman buydu. Gün başlamadan belgeyi imzalarsak, gün içinde bunu dert etmek zorunda kalmayacaktık. Sonra da onu güvenli bir yere kaldırıp pazartesi günü adliyeye götürürüz diye düşünmüştük."

Angel hakkında bir şeyler duymak midemi altüst etti. "Tamam..."

"İmzaladım. Onun yaptığı şeyi öğrenmeden önce." Burnunu çekti, gözleri benimkilerle buluştu. "Ben gittikten sonra o da imzalamış. Pazartesi günü, ben onunla olan bu pisliği nasıl temizleyeceğimin ve sana olabildiğince hızlı ulaşmanın planlarını yapmaya çalışırken evime geldi ve resmen evli olduğumuzu iddia etti. Adliyeye bensiz gitmiş, B. Yasal olarak evlenmiştik."

Kalbim durdu, üç uzun saniye boyunca atmadı. Sonra sert bir çarpıntıyla yeniden çalışmaya başladı. "Aman Tanrım."

"Aynen öyle," dedi Jamie bir adım daha yaklaşarak. "İlk başta onu geri kabul etmem, bu işi yürütmemiz için yalvardı ama tabii ki reddettim. Sonra işin içine avukatını soktu, onu seninle aldattığım için her şeyimi alacaklarını söylediler." Başını iki yana sallayarak güldü. "Angel'la evlenmem gereken o düğün gecesinde, otelde seninle birlikte olduğumuz anların kamera kayıtları varmış ellerinde."

Başım dönüyordu, titreyen bacaklarımı sabitlemek için elimi uzatıp kanepenin arkasına tutundum.

"Eğer benden istediği şey sadece arabam ya da o döküntü evim olsaydı umurumda bile olmazdı, B. Ama babam beni resmi olarak ortak yapmıştı. Bu düğün hediyemdi ve o bunu da

elimden almak istedi. Her şeyimin yarısını, hatta daha fazlasını istiyordu. O..." Sesi kısıldı ve tüm bunları benimle konuşmanın onun için ne kadar acı verici olduğunu gözlerinden görebiliyordum.

"Bir avukat tuttum. Senin numaranı engellemek zorunda kaldım, ailem de öyle. Her şey çözülene kadar tek bir telefon, e-posta ya da *Facebook* mesajı bile beni suçlu durumuna düşürebilirdi. Düğünümüzden önceki gece aldattığını itiraf etmiş olması mahkemenin gözünde hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü öyle ya da böyle evlenmiştik bir kere. Hayatımın en büyük pisliğiydi, her şeyiyle... O iğrenç avukatlarla ve onlardan da iğrenç eski bir eşle uğraşmaktan nefret ettim. *Beklemekten* nefret ettim. Ama beni ayakta tutan tek şey senin de beklediğini bilmekti. Benim için."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Oturmak zorundaydım. Elimi ağzıma götürerek kendimi kanepenin kolçağına bıraktım.

"Angel'ın sonunda vazgeçtiği gün..." diye devam etti. Sesi şimdi daha da kısılmıştı, pürüzlü ve hüzünlüydü. "Boşanmamızın kesinleştiğine dair belgeyi aldığım gün var ya? İşte tam o gün senin düğün davetiyeni aldım." Acı bir kahkahayla boğazı düğümlendi. "Mide bulandırıcı ironi dedikleri bu olsa gerek."

Başımı iki yana salladım. Düşüncelerim olan bitene yetişmeye çalışırken şakaklarımı dövüyordu resmen. "Beni aramalıydın. Bir şekilde bir yolunu bulmalıydın."

"Aradım! Muhtemelen dünyada hâlâ varlığını sürdüren tek ankesörlü telefondan seni defalarca aradım ama sen hiç açmadın," diye çıkıştı Jamie göğsü hızla inip kalkarken.

O bilinmeyen numaralar...

Şakaklarım bir kez daha zonkladı, hâlâ titrerken işaretparmaklarımla orayı ovdum. "Sen benim bekleyeceğimi sandın, bense senin fikrini değiştirdiğini düşündüm."

Jamie o an bana doğru yaklaştı; ağır ağır, sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibiydi. Sonra göz hizama gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Seninle ilgili fikrimi değiştirmem asla mümkün değil."

Onun yakınlığından kaçarak kendimi geriye çektim. Bu kadarı fazlaydı. İçimi yakıyordu ama sevdiğim cinsten değildi bu. "Hayır. Hayır, bir yolunu bulmalıydın. Çok kolay pes ettin. Telefonumu açmalıydın ya da avukatının beni aramasını sağlamalıydın. Ne bileyim, Jenna'ya haber vermeliydin, hatta lanet olasıca dumanla bile işaret gönderebilirdin! Bu kadarı çok fazla. Beni yüzüstü bıraktın."

Kelimeler ağzımdan peş peşe dökülüyordu ama hiçbirinin mantıklı bir tarafı yoktu. Her şeyin tek bir anda üzerime yıkıldığını, evrenin de arkada bir yerde bana kıçıyla güldüğünü hissediyordum. Yine o kazanmıştı. Doğru zamanlama denilen o kavram da onunla birlikte kahkahalar atıyordu.

"Şunu yapmayı kes artık! Kendini sabote edip durma, bu işi olması gerekenden daha fazla zorlaştırma," dedi Jamie tükenmiş bir halde. "Belki de haklısın, tamam mı? Belki de sana ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım ama bulmadım çünkü senin bekliyor olman gerekiyordu. Hem artık bunların hiçbirinin bir önemi yok, nedenini bilmek ister misin?" Çeneme dokunup gözlerimin içine baktı. "Çünkü beni hâlâ seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

Kanepeden fırladım, ellerimi saçlarımın arasından geçirip yeniden ona döndüm. "Hayır, tam aksine çok önemli. Çünkü ben evleniyorum."

"Hayır, evlenmiyorsun."

"Evet, evleniyorum!"

Jamie çenesi kasılmış bir halde ayağa kalktı. "Benden başkasıyla evlenmiyorsun."

Alaycı bir tavırla burun kıvırdım ancak bu gülüş dudaklarımdan dökülürken bile sözleri, içime sert ama sıcak bir ürperti göndermişti. Bunu ondan duymaya bayılıyordum ve buna bayıldığım için kendimden nefret ediyordum.

"Bunu yapamazsın. Tam hayatımı sonunda düzene soktuğum bir zamanda buraya öylece elini kolunu sallayarak gelip her şeyi paramparça etmemi isteyemezsin." Gözyaşlarım bu kez yavaş yavaş birikip taşmadı, tek bir göz kırpışımda gözlerimi bulandırıp ikincisinde yanaklarımdan aşağı süzülerek beni aniden vurdu. "Bizim tek yaptığımız can yakmak. Tek yaptığımız yıkıp dökmek... Sonra da birimiz her seferinde o kırık dökük parçaları topluyor, hayatına devam etmeye, unutmaya ya da umutlanmamaya çalışıyor. Bu hastalıklı bir durum. Biz zehirliyiz." Şimdi daha da hıçkırarak ağlıyordum. Jamie bir kez daha bana uzandı ama ben geriye doğru kaçtım. "Ve şimdi, dün gece seninle olmak için sahip olduğum her şeyi riske attım çünkü tam anlamıyla sana hayır diyemiyorum." O an durmaksızın titremeye başladım. "Bunu hiç hak etmeyen, ömrünü benimle geçirmek isteyen, sevdiğim bir adamı aldattım. Sırf seni içimden söküp atamadığım için." Yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşları süzülüyor, tenimi yakıp iz bırakıyordu. Çaresizce ağlıyordum. "Senin aşkın beni zehirliyor, Jamie!"

Tamamen çöktü, yüzü acıyla buruşurken boğazından hıçkırıkla inleme arası bir ses koptu. Jamie odada üç adımda yanıma geldi. Başını iki yana sallayıp *hayır* diye mırıldanarak beni kollarına aldı. Beni sımsıkı sardı, bense onun dudakları dudaklarıma kapanana kadar yeni bir hıçkırığı zapt etmek için kendimle savaştım. Sonra onu sertçe geriye doğru ittim.

"Kes şunu! Dur! *Gitmelisin*, Jamie. Git buradan." Nefeslerim darmadağındı, sesim fazlasıyla tiz çıkmıştı.

Jamie orada öylece durup bana baktı; o lanet olası bakışıyla fikrimi değiştirmem için bana yalvarıyor, beni zorluyordu resmen. Ben geri adım atmayınca hırladı. Yanından geçerken tencere tava dolu kutulardan birini yumrukladığında çıkan gürültüyle yerimden sıçradım. Gitmesini izlemedim, sırtının kapıdan çıkıp gidişini görmedim. Beni her zaman seveceğini fısıldarken yüzünün aldığı hali görmedim. Arkasından kapının gürültüyle kapanışını duymadım. Tek duyduğum kulaklarımda gümleyen kendi kalbimdi. Tek gördüğüm yere kapaklanan ellerim ve hemen yanlarına düşen gözyaşlarımdı. Tek hissettiğim ise her şeydi, bu zamana kadar yaşadığım her sancılı, berbat şey. Suçluluk, pişmanlık, aşk, şehvet, çaresizlik, arzu, ihtiyaç, acı, korku, kayıp... Hepsini aynı anda hissediyordum. Sanki tam önümde patlayan devasa bir dalgaya yakalanmışım ve beni o çok uzun zamandır kaçtığım duyguların karanlık, buz gibi okyanusunun derinliklerine sürüklemişti.

Yerde ne kadar süre iki büklüm kaldığımı, gözyaşlarım ve sesim tükenene kadar ne kadar ağladığımı bilmiyordum. Sonunda sadece öylece uzanıp kaldım. Diğer odada telefonum çaldı ama kımıldamadım bile. Pişmanlığımın, insanın ancak yeniden düştüğünde hissedebileceği o korkunç acının içinde sırılsıklam oldum ve günahımın bedelini ödedim.

Kendimden hiçbir zaman o andaki kadar nefret etmemiştim.

Brad'le düğün şarkımıza sonunda karar verdiğimiz o gece, Viski'nin sebep olduğu sızı hâlâ üzerimdeydi.

Ve üç ay sonra Jamie'nin elleri arasında, benim apartman dairemde buruş buruş edilen o davetiyenin üzerindeki tarihte,

Bradley Neil'la evlendim. Beyaz gelinliği giydim, o da siyah damatlığı giydi. Dans ettik, pasta yedik ve tüm bunlar boyunca etrafa gülücükler saçtım. Ama ölü bir gülümsemeydi bu. Dudaklarımın kenarına bile uğramayan, göstermelik bir tebessümdü ve içimden, bir daha asla gerçekten gülüp gülemeyeceğimi merak ettim.

Pek çok şeyi merak ediyordum aslında.

Rahibin, "Şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun," dediği o anda kilisenin arka kapısından kaçarken gördüğüm kişinin Jamie olup olmadığını merak ettim. Gerçekten o muydu, yoksa sadece hayal mi görmüştüm?

Jamie'nin içimi ısıtan, sarhoş edici varlığının bir zamanlar doldurduğu, şimdiyse bomboş kalan o devasa deliğin bir gün kapanıp kapanmayacağını; kendimin o parçasına yeniden kavuşup kavuşamayacağımı ya da o parçanın sonsuza dek ona mı ait kalacağını merak ettim.

Hayatım boyunca bu bağımlılığımdan gerçekten kurtulabileceğim bir günün, o tek bir günün bile gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Düğün gecemde, Brad bacaklarımın arasına süzülürken gözlerimi kapatıp onun yerine Jamie'yi düşündüğümde bundan asla kurtulamayacağımı anladım. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, benim Viski'ye olan bu bağımlılığım her zaman yaşamaya devam edecekti.

Onu beslesem de beslemesem de.

YİRMİ ÜÇ

Viski'ye Aşk Mektubu

İŞTE ŞİMDİ, TAMAMEN ŞU ANDAYDIK.

İnsan bu kadar uzun süre ayık kaldıktan sonra o sarhoş edici hissin bu kadar hızlı geri dönmesi gerçekten çılgınlıktı.

Kapımı açtım ve sadece onu görmek bile kendimi sarhoş hissetmeme yetti. Gözlerim bulandı, bacaklarım titredi. Eskiden bu noktaya gelmem için en azından bir sek kadeh gerekirdi ama araya giren mesafeyle zaman alkol toleransımı zayıflatmıştı. Sadece onu görmek bile kanımı kaynatmaya yetti. Yardımcı olacakmış gibi kapı kolunu daha sıkı kavradım ama bu yaptığım, geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtikten sonra peş peşe su içmeye çalışmaktan farksızdı.

Viski tam bir yıl önce yaptığı gibi yine kapımın eşiğinde dikiliyordu. Tek bir farkla, bu kez ne yağmur vardı ne öfke ne de bir düğün davetiyesi. Sadece ikimiz vardık.

Sadece o vardı. Eski dostum, o tanıdık sıcak gülüşü ve parıltılı bir şişeye sarılmış o çarpık teselli...

Sadece ben vardım. Onun tadından mahrum kalmak istiyormuş gibi yapan o alkolik, aylarca uzak durmanın onu daha az arzulamamı sağlamadığını çok geçmeden fark eden ben.

Buradan başlayamayacağımızı söylemiştim.

Fakat burada bitiremezdik de.

Onu görmek canımı pek yakmamıştı ama iyi de gelmemişti. Düğün günümden beri o kadar uyuşmuş, duygulardan o kadar tamamen arınmıştım ki... Jenna benim için endişeleniyordu. Biriyle konuşmamı istiyordu, annem de yavaş yavaş onun tarafına geçmeye başlamıştı. Sanırım onları pek de suçlayamazdım. Ne de olsa bir kez daha kendi kendimi sabote etmiş, evliliğimi beş ay bile dolmadan bitirmiştim. Gerçek şu ki, Jamie gittikten sonra bir daha asla eskisi gibi olamamıştım. Asla toparlanamamıştım. Brad'i sevemiyordum çünkü içimde sadece Jamie'yi sevmeye yetecek kadar yer vardı. Jamie'yi de sevemiyordum çünkü onu sevmek canımı yakıyordu. Tam bir kördüğümdü ve bunu nasıl çözeceğimi bilemediğim için sadece arkamı dönüp uzaklaşmıştım.

Brad'in evinden taşınalı bir aydan fazla olmuştu ama kutular hâlâ dairemde üst üste yığılmış duruyordu ve alyansım hâlâ parmağımda ışıldıyordu. Kutuları açamıyordum, hayatıma devam edemiyordum. Hayatımdaki her şeyi kendi ellerimle mahvettiğim gerçeğini kendime bile itiraf edemiyordum. Zorlanmadığım tek yer işimdi. O da sadece okumanın, yazmanın ve çalışmanın benim kaçış yolum olmasından kaynaklanıyordu. Oradayken duygularımı tamamen kapatıyordum, işte o zaman parlıyordum.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Jamie. Kumaş pantolonu ve dirseklerine kadar katladığı somon rengi gömleğiyle çok şık görünüyordu. Saçları yine kısacıktı, yüzü tıraşlıydı. Yemin ederim onu görmediğim şu on iki ay içinde sanki on yaş yaşlanmıştı.

Başımı sallayarak geriye çekildim ve içeri girmesine izin verdim. Beni nasıl bulduğunu merak ediyordum. Jenna mı söylemişti, yoksa sadece orada olmamı umarak eski daireme mi gelmişti? Brad'in evinden taşındığımda buranın boş olması

büyük şanstı. Burası bana yuvam gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda anılarla -özellikle de Jamie'yle geçirdiğim o son geceyle- lekelenmişti.

O gün onun yanındayken ne hissettiğimi tam olarak tarif edebilmeyi çok isterdim fakat o kadar uyuşmuştum ki... Hayatımın en dip noktasına ulaşmıştım ve kendimden başka suçlayacak hiç kimsem yoktu. Bu an, durumu değiştirmek için herhangi bir şey yapabilmemden hemen önceki o andı. Yapabildiğim tek şeyin nefes almak olduğu, açıkçası onu bile zar zor becerebildiğim o an.

Jamie elleri cebinde daireme bakındı, burası neredeyse onu en son gördüğü zamanki halinin tıpatıp aynısıydı. Yumuşak gözleri benimkileri bulduğunda hüzünlü bir gülümseme girişiminde bulundu. "Selam."

"Selam," diye fısıldadım karşılık olarak.

"Kilo vermişsin," dedi ve bu bir iltifat değildi. Her zaman zayıf bir yapım olmuştu, üstelik şu an hiç de sağlıklı görünmediğimi biliyordum. Ancak bizim oynadığımız oyun buydu, değil mi? Birbirimizi en son görmemizden bu yana neyin değiştiği hakkında her zaman yorum yapar, *değişmeyen* tek şeyi -yani birbirimize karşı hislerimizi- ise her zaman görmezden gelirdik.

"Sen de tıraş olmuşsun."

Jamie elini tekrar cebine sokmadan önce çenesini ovuşturdu. "Haber vermeden geldiğim için üzgünüm. *Omni*'de bir iş konferansım vardı ve sadece... seni görmek istedim."

Yutkundum, üzerimdeki bol kazağın içinde kollarımı göğsümde kavuşturarak mutfağa doğru ilerledim. "İçecek bir şey ister misin?" Neredeyse elim bir şişe viskiye gidiyordu ama son anda yönümü değiştirip su aldım.

"Ben iyiyim, sağ ol."

Durum acayip garipti. Bana Angel ile evlenmesi gereken o hafta sonu, arabasında onun yanında oturduğum anları hatırlattı. Gittiğinden, yani benim Jamie yerine Brad'i seçtiğimden beri hiç konuşmamıştık. Parmağımdaki evlilik yüzükleriyle farkında olmadan, boş gözlerle oynuyordum. Artık çıkarmam gerektiğini bilmeme rağmen henüz parmağımdan söküp atmadığım yüzüklerle... Jamie gözleriyle bu hareketimi yakaladı. Mutfak adasına yaslanırken çenesi kasıldı.

"Ee, nasılsın?"

Neredeyse kahkahayı basacaktım. *Nasıldım?* Ona aklımı kaçırdığımı, depresyonda olduğumu, darmadağın edildiğimi, kaygılar ve keşkeler yüzünden felç kalmış gibi hissettiğimi söylemek uygun olur muydu? Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ne benim saçmalıklarıma ihtiyacı vardı ne de bunları hak ediyordu. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım.

"İyiyim."

Başını salladı. O an onu gerçekten incelemek için kendime biraz zaman tanıdım. Çenesinin keskin hatlarını, gömleğinin kumaşına baskı yapan kol kaslarının kıvrımını ve gözleri yeniden alyansıma kayarken içlerinde beliren o buruk hüznü... "Mutlu musun?"

Bakışlarımı kaçırdım. Şehrin batan güneşle birlikte turuncu bir kızıllığa büründüğü pencereye doğru döndüm. Ona yalan söylemeden bu soruya cevap vermem imkânsızdı, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Neden buradasın?"

Jamie bakışlarımı takip etti ve ikimiz birlikte pencereden dışarı baktık. Sanki aradan bir sonsuzluk geçti, o konuşmadan önce güneşin batışını ve yeniden doğuşunu izledik.

"Uzun bir yıl oldu."

Sesi boş dairemde yankılandı, pürüzlü ve kısıktı.

Sadece başımı salladım.

"Söylediğin her şey üzerinde düşünecek çok vaktim oldu ve söylemek istediklerimi sana söyleyemeden o şekilde çekip gitmek beni içten içe bitirdi."

Gözlerimi kapattım, dudağımı ısırarak kendimi hazırladım. Ondan daha fazlasını duymaya hazır değildim. Benden isteyeceği şey her neyse, buna duygusal olarak hiç hazırlıklı değildim. Fakat o benden bir şey istemek için gelmemişti, bunu bitirmek için buradaydı. Ve bir bakıma, bu çok daha kötüydü.

"Artık canını yakmak istemiyorum," diye başladı. O an gözlerimi açıp onunkileri yakaladım. "Bunu hiçbir zaman istemedim, sanırım bunu gerçekten kanıtlayamam da ama tüm o oyunları oynamayı hiçbir zaman amaçlamamıştım. Asla canını acıtmak istemedim..." Yutkundu, hafifçe başını sallayarak boğazındaki düğümü dağıtmaya çalıştı. Bakışlarını yere çevirdi. "Şunu bilmeni istiyorum ki, seni seviyorum. Kelimenin her anlamıyla." Kalbim ağzımdan çıkacak gibi hissettim. Fırtınaya karşı kendimi hazırlıyormuşçasına kazağımın kumaşını çekiştirip sımsıkı tuttum. "Bizim aramızdaki şey her zaman çok gerçekti ve hâlâ da öyle."

Nefes alışlarım o an daha da güçleşti çünkü haklı olduğunu biliyordum. Her şey ne kadar boka sarmış olursa olsun, bir o kadar da gerçekti. Her şey çok ama çok gerçekti.

"Sen benim en yakın dostumsun," dedi sesi boğazımda düğümlenerek. O kadar uyuşmuştum ki başım sanki buz dolu bir küvete batırılmış gibiydi. Artık ona bakmaya bile dayanamıyordum, bu yüzden bakışlarımı yeniden pencereye sabitledim. Jamie biraz doğruldu. "Ve zaman, mekân ya da koşullar ne olursa olsun, ben her zaman senin için orada olacağım."

Jamie'nin göremeyeceği taraftaki yanağımdan aşağı, hızla ve sessizce bir damla yaş süzüldü. Kendimi ele verme korkusuyla onu silmedim bile.

Odayı geçip yanıma geldi, içime her zaman bayıldığım bal ve meşe kokusu doldu. Gözlerimi kapatıp aldığım nefesi bir daha dışarı bırakmadım. Alnımdan öptüğünde de bırakmadım, elime küçük bir kutu tutuşturduğunda da ve kulağıma, "Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldayarak benden tekrar uzaklaştığı, kokusu bir rüzgâr gibi üzerimden çekilip gittiğinde de...

Ağır adımlarla benden uzaklaştı ve eli kapı kolundayken duraksadı. "Hoşça kal demek doğru bir kelimeymiş gibi gelmiyor, o yüzden sadece... doğru zaman gelene kadar diyeceğim..."

Gözlerimi pencereden ayırmadım. Ancak o arkasından kapıyı kapatıp gittiğinde yeniden nefes alabildim.

Elimdeki kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı, iple bağlanmış küçük pakete baktım ve ağladım.

Resmen artık yirmi sekiz yaşındaydım.

O kadar tuhaf bir doğum günüydü ki... Hayatımı çoktan düzene sokmuş olmam gerektiğini hissediyordum ama açıkça görülüyordu ki öyle değildi. Hayatımda kontrol edebildiğim tek şey kariyerimdi ancak o bile tartışılırdı. Tüm hayatım boyunca sevdiğim adamı kaybetmiştim. Evlenilip yuva kurulacak o doğru adamın, ömrünü benimle geçirmek isteyen adamın başını yakmıştım ve şimdi tek yatak odalı küçücük bir dairede tek başıma yaşıyordum.

Şansıma, Jamie gittikten bir saat bile geçmeden Jenna kapıda belirmişti.

"Ne dersen de o aptal, rüküş seksenler bar turuna gidiyoruz. Ve benimle birlikte bu absürt elbiseyi giyeceksin. Fena halde sarhoş olup yirmi sekizinci yaşını şanına yakışır bir şekilde kutlayacağız."

Jenna kabarık omuzları dahil her yerinden tül sarkan, eflatun rengi kat kat bir elbiseyi askısıyla bana doğru uzatmıştı. Bir kalçasının üzerine ağırlığını vermişti, diğer elindeki telefonundan ise muhtemelen erkek arkadaşı Dylan'a hararetle bir şeyler yazıyordu. Brad'le çıkmaya başladığımız günle neredeyse aynı zamanda ilişkiye başlamışlardı. Ancak onların ilişkisi bizimkinden çok daha sağlam çıkmıştı ve içimden bir ses, Dylan'ın yakında ona o büyük soruyu soracağını söylüyordu. Benim doğum günümü kutlamak için burada olması da çok tatlıydı ama kutlama yapmak en son isteyeceğim şeydi.

"Pijamalarımla dondurma ve şarap keyfi yapmayı kesinlikle tercih ederim."

Jenna alaycı bir ses çıkardı. "Asla olmaz. Bu senin yılın olacak, B. Yıla doğru bir başlangıç yapmalıyız ki, geri kalanı da aynı şekilde devam etsin."

"Ve seksenler konseptli bir bar turu *doğru bir başlangıç*, öyle mi?"

"Tabii ki!"

Jenna sırıtıp üstümü değiştirmem için eliyle yatak odamı işaret ederken kıkırdayarak o çirkin elbiseyi elinden kaptım.

Epey iyi vakit geçirdik. Dans ettik, kahkahalar attık ve içtik. *Çok* içtik. Ama gecenin bitiminde kendimizi yine benim dairemde bulduk. Hatta dairedeki en sevdiğim yerde, küvetimde. Üzerimizde hâlâ *Sixteen Candles* filmini andıran elbiselerimiz, etrafımızda kat kat kabaran tüller ve birbirimize uzatıp durduğumuz bir şişe *Maker's Mark* viskisi... Jenna'nın telefonundan çalan çalma listesi banyonun duvarlarında yankılanıyordu. Jamie'nin hediyesi ise aramızda, elbiselerimizin yarattığı o tül karmaşasının tam ortasında henüz açılmamış halde öylece duruyordu.

Gecenin üçüne doğru Jenna, "Tamam, artık şunu açacak kadar sarhoş oldun mu?" diye sordu.

Gözlerim hafifçe buğulanmış halde şişeden bir yudum daha alıp güldüm. "O noktaya ulaşılabileceğini pek sanmıyorum."

"Neden bu kadar korkuyorsun ki?"

Omuz silktim, küvetten dışarı sarkan topuklu ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp attım. Jenna da beni taklit etti ve şişeyi ona geri uzatırken çıplak ayaklarımızı havada sallamaya başladık. "Korktuğumdan değil. Sadece bunu açmanın neye yarayacağını bilmiyorum."

"Hiç mi merak etmiyorsun?"

"Tabii ki ediyorum."

Jenna homurdandı. "Aç şu lanet şeyi o zaman. Meraktan çatladım burada."

Kutuyu kucağıma fırlattı. Titreyen parmaklarımla onu elime aldım, başparmağımla hasır ipe dokunurken içinden ne çıkabileceğini düşündüm. Hafifti ve ellerimi her hareket ettirdiğimde içinden bir tıkırtı geliyordu. "Bunu açtıktan sonra nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim ve Jenna'ya döndüm. Jamie bana o güne kadar sadece bir kez hediye vermişti. O da aramızdaki bir espriye dayanan, komik bir şeydi ama bu seferki çok daha ağır hissettiriyordu.

"Ee, ben de tam olarak bunun için buradayım ya," dedi Jenna gülümseyerek. "O hissi çözmene yardım etmek için."

Elbisemin kabarık kumaşı üzerinden bacağımı hafifçe sıktı. Ellerim kutuyu daha da sıkı kavradı. Kararsızlık içinde dudağımı ısırdım ama parmaklarım çoktan hasır ipi ve ambalaj kâğıdını sökmeye başlamıştı bile. Kalbimin, Viski'nin yanındayken her zaman nasıl çarpıyorsa tam olarak aynı şekilde deli gibi atması çok tuhaftı. Belki içtiğimiz *Maker's Mark* yüzündendi, belki o bilinmez hediye yüzünden, belki de bedenimin benden

bile önce uyanıp yirmi sekiz yaşın gerçekten de bir değişim yılı olacağını fark etmesindendi.

Dışmdakini sıyırıp çıkardığımda küvetin içine, yanımıza düşmesine izin verdim ve küçük, lacivert kutunun kapağını açtım. İçinde bir şeyin etrafına sarılmış ince kâğıt vardı. Onu açarken ellerim hâlâ hafifçe titriyordu.

Kâğıt tamamen açıldığında, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Ben sade, metal figürlü anahtarlığın o soğuk yüzeyine dokunurken Jenna da ne olduğuna bakmak için iyice yaklaştı.

Anahtarlıkta tam altı tane figür ve küçük bir not vardı.

Devam etmek zorunda olsan bile,

lütfen bizden asla vazgeçme.

Notu tekrar tekrar okudum, gözlerim buğulanmadan önce parmaklarımla figürleri tek tek yokladım. Onlar için hiçbir açıklamaya gerek yoktu.

Bu bir anahtarlıktı. Bana yıllar boyunca yaptığımız sayısız araba yolculuklarını hatırlatıyordu. Birlikte güldüğümüz geceleri, canımızın yandığı geceleri, sadece bir oğlanla bir kız olarak yan yana var olduğumuz o geceleri... Onun yan koltuğu her zaman benim olacaktı ve bu anahtarlık da bunun kanıtıydı.

Gözüme çarpan ilk figür bir müzik notası oldu. Klasik müzik... bizim nadir bulunan ve biraz da tuhaf karşılanan ortak zevkimiz. Yıllar boyunca oluşturduğumuz çalma listelerini düşündüm. *The Piano Guys*'ı, tıpkı Jamie'yle benim hiçbir zaman kelimelere ihtiyaç duymayışımız gibi sözlere ihtiyaç duymayan o müzikleri düşündüm.

Bir sonraki figür bir sörf tahtasıydı ve onu bir kedi takip ediyordu. Kediyi görünce güldüm. O hikâyenin onun için benim bildiğimden çok daha fazlasını ifade edip etmediğini merak ettim. Sonra bir viski şişesi vardı. *Jack Daniel's* şişesine benziyordu. Zihnime ilk önce Alder'daki kamp ateşi gecesinin anıları

üşüştü. Ardından bunun aslında birlikte içtiğimiz ilk *shot* olduğunu fark ettim. Yıllar önce benim mutfağımda bağımlılığımız henüz keşfedilmemişken ama ikimiz de onun hemen yüzeyin altında hareket ettiğini hissederken...

Çok kez canımız yanmıştı ama her seferinde daha fazlasını istemiştik.

Dikkatimi verdiğim son iki figür ise göğsümü sızlattı. Biri sade, gümüş bir uçaktı. Son birkaç yıldır aramızdaki o mesafeleri düşündüm. Florida ile Kaliforniya, sonra Florida ile Pensilvanya arasındaki ve her daim zihnimizin içindeki o mesafeleri... Mesafeyle zaman aramızdaki pek çok şeyi belirlemişti ve hayatımda ilk kez, buna neden izin verdiğimi sorgulamaya başlıyordum. En son figür ise düz, pembe altın bir kalpti. Bunun üzerine çok düşünmeme gerek yoktu. Onun kalbi bana aitti, tıpkı benimkinin de her zaman ona ait kalacağı gibi.

"İyi misin?" diye sordu Jenna bir süre sonra. Başparmaklarımın figürler üzerindeki hafif kıpırtısı dışında o kadar sessiz ve hareketsizdim ki...

"Beni seviyor," diye fısıldadım. Bunu başından beri biliyordum, milyonlarca kez duymuştum. Yine de ilk defa içime bu kadar derinden işlemişti. "Tüm bunlardan sonra bile, Jenna. O beni *seviyor*."

Başını sallayarak kafasını omzuma yasladı ve viski şişesini bana uzattı. "Bence her zaman sevdi, bebeğim."

Burnumu çektim, ağlamak istemiyordum çünkü üzgün değildim. Gerçekten değildim. İçimde bir rahatlama ve -her ne kadar buna hakkım olmasa da- bir umut vardı.

"Ne yapmam gerekiyor? Bizim tek yaptığımız birbirimizin canını yakmak. Bunu başarabileceğimizi nasıl bilebilirim? Defalarca kez kırdığı bir kalbi ona nasıl emanet edebilirim?"

Ben parmaklarımla figürleri tekrar yoklarken düşünceler zihnimde birbirini kovalıyor, Jenna da sessizce düşünüyordu.

"Tüm bunlarla ilgili en büyük korkun ne? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki eğer kalbini ona verirsen, *gerçekten verirsen* canını yakacak hiçbir şey yapmaz. Birinin korkması gerekiyorsa bu Jamie olmalı ve görünüşe bakılırsa o korkmuyor. Öyleyse asıl sorun ne?"

Altdudağımı ısırdım, kafamın içinde bu sorunun cevapları uçuşuyordu. "Şey, arkamızda bıraktığımız şu yıkıma bir baksana. O aldattı, ben aldattım... hem de iki kez." Bu itirafla birlikte yüzümü buruşturdum. "Etrafımızdaki diğer insanları incittik ve hiçbir zaman gerçekten birlikte olamadık. Her şey hep birbirimize sahip olamamakla ilgiliydi. Ya mesele sadece sahip olamadığımız şeyi istemekten ibaretse? Ya hissettiğimiz o tutkunun nedeni buysa? Bana yanlış geliyor, çoğu aklı başında insanın gözünde de öyle zaten. Biz şehvet ve yanlış kararlardan ibaretiz."

Tekrar doğrularak, "Ama gerçekten öyle misiniz?" diye meydan okudu Jenna. Küvetin içinde ayaklarını altına alıp yüzünü bana döndü. "Hayır, sizin işiniz hiçbir zaman kolay olmadı. Ve evet, bu yolda yürürken pek çok insanı da incittiniz. Ama günün sonunda bu senin hayatın, B. Bununla yaşayacak olan sensin, başkası değil. Bu yüzden etrafındaki insanları, onları nasıl kırdığını ya da senin hakkında ne düşündüklerini kafana takamazsın. Mutlu olmak *senin* elinde çünkü bunu senin yerine başka hiç kimse yapmayacak." Loş banyomda mavi gözleri parıldayarak gülümsedi. "Neyi seçersen seç, seni mutlu edeceğinden emin ol yeter."

"Kulağa biraz bencilce geliyor."

Jenna omuz silkti. "Öyle ama bazen bencillik ve akıllı olmak eş anlamlıdır."

Devasa bir patlamadan sağ kurtulmak gibiydi. Bir yılı aşkın süredir kulaklarım çınlıyor, gözlerim yükselen dumana

alışmaya çalışıyordu ve şimdi, aniden her şey berraklaşmıştı. Kendimi korkuyla öfkenin, acıyla hüznün yönetmesine izin vermiştim ama Jamie'nin yanında mutluluğu bulabileceğim ihtimalini bir kez bile düşünmemiştim. Kolay bir yol olmayabilirdi, önümüzde muhtemelen daha pek çok engel vardı. Ancak günün sonunda, hayatımı ondan başka hiç kimseyle hayal edemiyordum. Benim için doğru insan oydu. Her zaman o olmuştu.

"Neden onu her zaman bir bağımlılık gibi gördüm ki? Kötü bir şeymiş gibi..."

Jenna bana doğru sokuldu, o son uzatışından beri henüz ağzıma götürmediğim şişeyi elimden kaptı. "Bazen hayattaki iyi şeylerden, kötü olanlardan çok daha fazla korkarız. Onları hak etmediğimizi düşünürüz ya da gerçek olmadıklarını, çok çabuk ve kolayca yok olup gideceklerini, bizim yine o enkazın ortasında kalakalacağımızı zannederiz."

Haklıydı, tüm bu durumun netleşmesi karşısında gülümsedim. Jamie benim için her zaman doğal bir dürtü olmuştu ama ben onu kötü olan cinsten etiketlemiştim. *Utanmam gereken ya da beni mahvedecek güce sahip bir şey olarak.* Fakat gerçek bundan daha uzak olamazdı.

"O bir bağımlılık değil," diye fısıldadım. "O bir eğilim."

Jenna gülümsedi ve viski şişesini yeniden bana doğru uzattı. "Ee, şimdi ne olacak?"

Ertesi sabah, Jenna hâlâ yatağımda huzurla uyurken dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve yazmaya başladım.

Viski'ye olan aşk mektubumu yazmaya başladım.

Şu an okumakta olduğunuz bu kitabı yazmaya başladım.

Viski'ye olan on bir yıllık bağımlılığımın dürüst, okuması zor, yazması ise ondan da zor olan hikâyesini...

Bir okuyucu olarak sizi çok hırpaladığımı biliyorum. Belki de fazlasıyla. Şu an benden nefret ediyorsanız sizi hiç suçlayamam çünkü işin aslı, hayatımda yanlış kararlar verdiğim pek çok an oldu. Ben kusursuz değilim, okuması ne kadar zor olsa da gerçeği anlattığım için pişman değilim. Yürüdüğüm bu yoldan utanç duymuyorum. Bir bakıma, kim olduğumuzu ancak yaptığımız hatalar sayesinde çözebildiğimize inanıyorum.

Artık kim olduğumu biliyorum. Ve kime ihtiyacım olduğunu da.

O yüzden Viski, eğer bunu okuyorsan umarım şimdi beni anlıyorsundur. Suçu hep zamansızlığa attık ama zamanlama her zaman doğruydu. Sadece biz onu hiç dinlemedik.

Bu ana gelene kadar, senin için hiçbir zaman yeterince savaşmadım. Ama bana o şansı verirsen, ömrümüzün sonuna kadar birlikte olacağımız her bir gün savaşacağım. Senin uğruna mücadele edeceğim ve günün sonunda o savaşı mutlaka kazanacağım.

Benden sadece bir gün istemiştin ama o gün hiç gelmedi. Benden seni seçmemi istemiştin ve ben bunu hiç yapmadım. Benden seninle olmamı istemiştin ve ben hiç olmadım.

Ama artık sıra bizde.

O beklediğimiz gün sonunda geldi ve ben seni seçiyorum. Zaten hiçbir zaman senden başkasma ait olmadım ve bunun değişmesini asla istemiyorum.

Şimdi senin de beni seçmen gerekiyor.

Bugüne dek seni uğruna savaşmam gereken bir şey olarak görmek yerine, bırakmam gereken bir lanet gibi gördüğüm için çok özür dilerim.

Kalbim dün de bugün de ve sonsuza dek sadece senindir.

Ben bu satırları bitirdiğimde, sen bunları belki -*ve umarım ki*- okuduğunda otuzuncu yaşına basmak üzere olacaksın. Şu

an neredesin, kiminlesin bilmiyorum ama umarım hatırlıyorsundur. Umarım arabayla yaptığımız o yolculukları hatırlıyorsundur. Su üstünde geçirdiğimiz o günleri, kumsaldaki gecelerimizi, boşa harcadığımız zamanları ve üzerine titrediğimiz o kısacık dakikaları unutmamışsındır. Her şeyden çok, on bir yıl önce gözlerinin içi parlayan genç kıza verdiğin o sözü hatırlamanı umuyorum.

Seni incittim. Sen de beni incittin. Seni hak etmiyorum, oysa sen beni her zaman hak etmiştin. Beni affetmek zorunda değilsin, geçmişi arkanda bırakmak zorunda da değilsin ama ben yine de senden bunu yapmanı istiyorum.

Bu sana yazdığım aşk mektubum... Sahip olduğum ne varsa, hepsi bu sayfaların arasında. Şimdi kalem senin elinde.

Gel bul beni, Viski.

Bekliyor olacağım.

-Son-

SON SÖZ

Son Damla

BUGÜN DALGALAR SÖRF YAPMAK İÇİN tek kelimeyle kusursuzdu.

Sabahın sekizini henüz biraz geçiyor ve ben dünyadaki en sevdiğim yerde -Jamie'nin yan koltuğunda- oturuyordum. Sörf tahtalarımız *Jeep*'in tepesine sıkıca bağlanmıştı, aramızdaki bardaklıklarda yarılanmış iki buzlu kahve vardı. Sahile doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımızı savuruyordu.

Bu koltukta otururken neyin farklı olabileceğini düşünmek içimi her zaman biraz yakıyordu. Yıllar geçtikçe bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım ama bu hiç de göründüğü kadar kolay değildi.

Onun olabileceğim halde akıp giden o yılları ya da ikimizin de yapayalnız geçirdiği ve pekâlâ birlikte geçirebileceğimiz o geceleri düşünmemek elde değildi. Bunları deşmek canımı acıtıyordu ama yine de düşünmeden *duramıyordum*. Bence hayat bazen de canımızı yakan şeyleri bağrımıza basmaktan ibaretti çünkü acı, hissedebileceğimiz en canlı duygulardan biriydi. Acı bize hayatta *olduğumuzu* hatırlatıyordu ve ben bunu her zaman minnetle karşılayacaktım.

Jamie'nin saçları tam da sevdiğim gibi daha uzundu. Arabayı sürerken yüzünde o içten gülümsemesi vardı. Fıçıda yıllanmış Viski, sabahın parlak ışığı altında gözlerindeki o kehribar tonlarının parıldayışıyla daha da yakışıklı görünüyordu. Sörf raporundan ve öğle yemeğini nerede yiyeceğimizden bahsediyordu. O anda direksiyonu çevirirken güneş ışığı sol elindeki evlilik yüzüğüne vurdu ve aniden zihnim çok uzaklara gitti.

Otuzuncu yaş gününden sadece birkaç ay sonra evlenmişti. *Sonunda.*

Yutkundum. Hayatının geri kalanını onun karısı olarak geçirecek o şanslı kadını düşündükçe göğsüm biraz sızlıyordu. O kadınla pek iyi anlaştığımız söylenemezdi ama bunun sizin için bir sürpriz olmadığına eminim.

Jamie'yi hak etmiyordu, gerçi benim gözümde kimse hiçbir zaman hak etmeyecekti zaten. Dürüst olmak gerekirse, bence karısı bencil biriydi. Biraz kaybolmuş, biraz kırılmış ve hata yapmaya fazlasıyla meyilli biriydi. Bazen onları yan yana gördüğümde canım yanıyordu ama kendimi kötü şeylere odaklanmaktan alıkoyuyordum. Gerçek şu ki, o kadın Jamie'yi mutlu ediyordu. Bu bana mantıklı gelmeyebilirdi ama gelmek zorunda da değildi çünkü Jamie onu seviyordu.

Benim için önemli olan da buydu.

Sandaletlerimi ayağımdan tekmeleyerek çıkardım ve arabanın camına doğru ayaklarımı uzattım. Tam o sırada hoparlörden çok tanıdık bir melodi yükseldi. *The Piano Guys* beni her zaman Jamie'nin yanına ilk oturduğum o güne götürürdü. Aynı şey onun için de geçerli olmalıydı çünkü aniden konuşmayı kesip bana uzandı. Bacağımı hafifçe sıktığında o dokunuşla bedenimdeki her bir hücre hayata döndü.

Başımı koltuğa yaslayıp yüzümü ona doğru çevirdim. *Benim Jamie'm, benim Viski'm.* Bana her zaman baktığı gibi bakıyordu, umarım hep de öyle bakardı. Ve kendi kendime sordum. Acaba

bana dokunduğunda bu iç sızlatan tanıdık yanmayı hissetmediğim bir gün gelecek miydi?

Ama viskinin olayı da tam olarak buydu, değil mi?

Son damlasına kadar tadı sertti.

Tam park ettiğimiz esnada yüzümü yeniden ön cama çevirdim. Dalgalar önümüzde kıvrılarak kıyıya vuruyor, güneş omuzlarımızı yakıyordu. Tuzlu esintiyi içime çektim, nefesimi yavaşça dışarı bırakırken o anın tadını çıkardım. Bazen hâlâ acele etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyordum fakat sonra zamanın, hep sandığım gibi bizim düşmanımız olmadığını hatırlıyordum. Aslında zaman bizim dostumuzdu, hiçbir zaman kulak asmadığımız ama her geçen gün dinlemeyi biraz daha öğrendiğimiz bir dost... Bizim hakkımızda, belki de her zaman bildiğimizden biraz daha fazlasını bilen o dost...

Anlayacağınız, onun karısından her zaman haz etmiyor olabilirdim ve o kusursuz olmaktan çok uzak olabilirdi...

Yine de o kadın ben olduğum için çok mutluydum.

Zamanlama belalı bir şeydir. Günün sonunda,
her şey gelip ona dayanır.
Bir çekimin gücü ya da
bir bağın saflığı, ayrı yollarda ilerliyorsanız
çok az şey ifade eder. Sen ve ben
kusursuz bir bütündük, gerçekten öyleydik. Sadece bunu
görebilmemiz için aramızda çok fazla mesafe vardı."

- SEPERATE JOURNEYS | Beau Taplin

ÖNSÖZ
Sonun Başlangıcı

"LANET OLSUN, BENİMLE DALGA MI geçiyorsun?"

B'nin kapısının eşiğinde dikiliyordum, tıpkı daha önce iki kez yaptığım gibi.

İlkinde elimde onun o sırılsıklam olmuş, buruşturulmuş düğün davetiyesi vardı. Ona inanmayan gözlerle bakarken içimde tüm Yunan tanrılarının öfkesi gürlüyordu. Oraya, evleneceği kişinin kesinlikle başkası *olamayacağını* -benimle olmadığı sürece kimseyle evlenemeyeceğini- ona hatırlatmak için gitmiştim.

İkincisinde ise teslim olmuştum; kalbi paramparça, eski halinden eser kalmamış bir enkazdan ibarettim ve sonunda onun hiçbir zaman bana ait olmadığım kendime itiraf ediyordum.

O gün gitmesine izin vermiştim.

Evliydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Başlamak üzere olan yeni bir hayatı vardı. Yüzüme karşı onu ne kadar çok incittiğimi, beni sevmenin ona ne kadar çok acı verdiğini söylemişti, ben de bunu kabul etmiştim. Bunun için özür dilemiştim, her kelimemde de sonuna kadar samimiydim. Yeni hayatına doğru adım atarken bile bizi unutmaması için ona son bir hediye vererek yalvarmıştım ve sonra... çekip gitmiştim.

Bu onu son görüşümdü.

Ve iki yıl sonra, o lanet kitabını gördüm.

Pek kitap okuyan biri sayılmazdım. En azından abonesi olduğum sörf dergileri dışında... Ama Miami şehir merkezindeki bir kitapçının önünden geçerken vitrindeki sergiyi gördüm. Ön kapağında altın sarısı harflerin parıldadığı o siyah beyaz kitaptan onlarca kopya dizilmişti.

O kitapçının önünden yıllardır geçip giderdim. Babamın ofisiyle her cuma iş çıkışı gittiğimiz barın tam ortasındaydı.

Muhtemelen o vitrinin önünden ruhum bile duymadan defalarca geçmiştim. Belki de yüzlerce kez... Kitabın ne zaman basıldığını ya da ne kadar süredir en çok satanlar listesinde olduğunu bilmiyordum. Aslında o gün yürüyüp giderken *sonunda* o vitrine bakmamı sağlayan şeyin ne olduğu hakkında bugün bile en ufak bir fikrim yoktu. Belki de beni bir süre kendi acımla baş başa bıraktıktan sonra benimle yeniden kafa bulmaya karar veren şu lanet evrenin işiydi.

Beni durduran kitabın adı değildi.

Yazarın ismiydi.

Brecks Kennedy.

Vitrinin önünde ne kadar süre öylece ağzım açık kalakaldığımı, gördüğüm şeyin bir hayal ürünü olmadığına kendimi ikna etmek için üst üste kaç kez gözlerimi kırpıştırdığımı bilmiyordum. En sonunda kendime geldiğimde içeri koştum, kredi kartımı zavallı kasiyerin önüne resmen fırlattım. Ardından hemen apartman daireme koşup kitabın tamamını tek gecede adeta yalayıp yuttum.

Uzun, uykusuz ve azap dolu tek gecede.

Bana yalan söylemişti.

Tamam, belki *yalan* biraz ağır bir kelimeydi. Ancak ondan tamamen vazgeçmek için kapısına dayandığım o gün hâlâ evli

olduğuna inanmama göz yummuştu. Yüzük parmağındaydı ve ben de varsaymıştım ki...

Şimdi geriye dönüp baktığımda depresif sersemliğimin içinde kaçırdığım tüm o işaretleri görebiliyordum. Çünkü elime onun düğün davetiyesini alıp kapısına ilk dayandığım o gün, evinin yarısı kutulanmıştı. *Taşınıyordu.* Başka bir yere. Ya da daha doğrusu müstakbel kocasının *yanına.*

Öyleyse aylar sonra oraya tekrar gittiğimde neden hâlâ kendi dairesindeydi?

Bunu çoktan anlamış olmalıydım ama anlamamıştım. Hayatımın o döneminde zihnimin algılayabildiği tek şey gitmesine izin vermekti.

Ve lanet olsun, bunu ona yaptığımı söylerken bile onu bırakmakta sefilce başarısız oldum.

Benim için bir kitap yazmıştı.

Benim için bir kitap yazmıştı.

Benim için. Benim *hakkımda.*

Bizim hakkımızda.

Şimdi, bu kapının eşiğinde üçüncü kez dikilip dairesinin içine bakarken Pittsburgh'e tepeden bakan o tavandan zemine uzanan devasa pencerelerden süzülen ışığın altında, kendime neredeyse iki yıldır yasaklamaya çalıştığım her şeyi hissettim.

Gözlerinin benimkilere değmesiyle içimde kopan fırtınayı, o yanımdayken beni her seferinde esir alan aidiyet duygusunu ve o daha gelenin ben olduğumu bile fark edemeden beni ona doğru çeken -her zamanki kadar güçlü- o mıknatısı hissettim.

"Jamie," diye fısıldadı. Adımı dudaklarından dökülürken duymak beni neredeyse darmadağın etti. Aklımdaki tüm soruları, o lanet kitabın ne anlama geldiğini öğrenme arzusunu silip süpürdü. Adımı telaffuz ediş biçimi irademi her zaman sınardı ve o an neredeyse teslim oluyordum. Neredeyse kapıdan içeri

dalıp onu duvara yaslayacak, zaten her zaman bana ait olduğunu bildiğim şeye sahip olacaktım.

Yine de kendimi toparlayıp derin bir nefes almayı başardım ve son bir haftadır defalarca okuduğum o yıpranmış kitabı havaya kaldırdım.

"Bu ne demek oluyor?"

Eğer bunları okuyorsanız sevgili okur, o zaman B'nin hikâyesini zaten okumuşsunuz demektir. Benimle aynı işkenceden geçtiğinizi biliyorum, belki de daha fazlasından... Çünkü siz o on üç yılı yaklaşık üç yüz altmış iki sayfa içinde yaşayıp bitirdiniz.

Sonrasında ne olduğunu bilmeyi hak ediyorsunuz.

Mutlu bir sonu hak ediyorsunuz, en azından bizim gibi mazoşistlerin sunabileceği kadar *mutlu* bir sonu...

Ama onun anlattığı hikâyenin sonunu size aktarmadan önce en azından biraz da meseleyi kendi açımdan anlatmam gerekiyor.

Bu yüzden yine buradan başlayamayız.

En başa dönmek zorundayız.

Çok gerilere.

O ilk damlaya...

BİR
Suikastçı

BİR ŞEYDE KESİNLİKLE HAKLIYDI.

B ile ilk karşılaştığımız gün gerçekten de yüzüstü yere kapaklanmıştı.

Güney Florida'da görece sıcak bir gündü, lise birinci sınıftan beri neredeyse her gün koştuğum yolda ilerlerken sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyordu. Özellikle sonbahar aylarında, banliyödeki küçük gölün etrafını çevreleyen bu patika yol benim sabah ritüelimdi. Basketbol sezonu tüm hızıyla başlamıştı; bu da sabahları koşmak, öğleden sonralarıysa turnikelerim ve serbest atışlarım üzerinde çalışmak için antrenmandan saatler sonra bile salonda kalmak demekti.

Eğer B'nin aşk hikâyemizi anlatış şeklinden henüz anlamadıysanız söyleyeyim. Tutkuyla bağlı olduğum şeyler söz konusu olduğunda fazlasıyla ısrarcı ve inatçıyımdır.

Birbirimizi ilk fark ettiğimiz anın her bir saniyesini hâlâ dün gibi hatırhyordum; spor ayakkabılarımın asfalt patikaya çarparken çıkardığı sesten, koşarken nefesimin düzenli ritmine kadar her şeyi. Başımı ayaklarımdan kaldırıp onları -Jenna ve B'yi- yan yana koşarken gördüğüm an evren sanki zamanı yavaşlatmış gibiydi. O sırada B, biraz öne çıktı.

Beni tam olarak fark ettiği anı görmediğimi sanıyordu ama bunu gözden kaçırmak imkânsızdı.

Gözlerini üzerimde gezinen sıcak eller gibi hissettim. Sanki aynı anda hem eski bir dostun sarılışı hem de bir yabancının öpücüğüydü.

Duman rengi gri gözler göğsümü öyle bir delip geçti ki yarattığı o keskin sızı yüzünden dudaklarımı birbirine bastırdım. O gözler beni baştan aşağı süzdüğünde hafifçe sırıttım ve kendime de aynı izni verdim. Onun o vahşi zapt edilmez saçlarını, yanaklarını süsleyen çilleri, vücudunun narin ve atletik yapısını, siyah şortuyla beyaz askılı tişörtünün arasmdan görünen o sıkı küçük karnını inceledim. En çok da bacaklarını hatırlıyordum. Boyu kısaydı ama o bacaklar sanki uzayıp gidiyordu. Gözlerim bir anlığına neon pembe spor ayakkabılarına takıldı, sonra hemen bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdim.

Daha doğrusu, eğer Jenna'ya bir şeyler fısıldamak için arkasını dönmeseydi gözlerine *çevirecektim.*

Unutmayın ki o zamanlar aptal bir çocuktum, *şimdiki* aklım olsa en doğru hamlenin hızımı düşürüp yürümeye başlamak ve yanımdan geçerken onlarla konuşmaya çalışmak olduğunu bilirdim. Ancak o zamanki kuş kadar beynimle ona *kazara* çarpmanın daha mantıklı olacağmı düşünmüştüm.

O küçük şeyin bana çarptığında ne kadarlık bir darbe gücüne sahip olacağını feci şekilde hafife almıştım. Ya da ne kadar sert olduğumu... Tıpkı basketbol topunun potaya çarpması gibi onu resmen havaya uçurup doğrudan yere sermiştim.

Yine de plan bir bakıma işe *yaramıştı.* Çünkü kızının üstüne düşmüş olsa da başını kaldırmış -eşsiz gri gözleriyle- bana bakıyordu. Ona gülümseyip kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda aynı şeyi onun da hissettiğini çok iyi biliyordum.

Açık konuşmak gerekirse, o *şeyin* ne olduğunu ben de bilmiyordum. Yeni, yabancı ve heyecan verici bir şey olduğunun farkındaydım sadece. Ama dedim ya, o zamanlar ergen bir oğlanın beynine sahiptim.

Zaten tam da bu yüzden sonraki birkaç dakikada her şey o şekilde gelişti ve kötü zamanlamalar ile yolumuza çıkan şeylerin -insanların- domino etkisini başlattı.

B elini avucuma bıraktı, tüy kadar hafif ve tereddütlüydü. Gözleri kocaman açılmıştı.

Fark ettirmeden bir yerinde morluk ya da kanama var mı diye kontrol ederken, "İyi misin?" diye sordum. Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce bana cevap vermesini istiyordum.

Ama cevap vermedi.

Bana bakarken nefes bile almıyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun sebebinin yakışıklılığım karşısında dilinin tutulması olduğunu biliyordum. *Kendi kelimeleri, benim değil.* Fakat o an kaşının hafifçe havaya kalkışını ve sessizliğini bir reddediliş olarak yorumladım.

Benimle zerre ilgilenmediğini düşündüm.

Varlığımdan bile rahatsız olduğunu düşündüm.

Tamamen yanlış anlamıştım.

"Aman Tanrım, kör müsün?!"

Benimle ilk konuşan Jenna oldu. Hemen ardından beni B'den uzağa doğru itti, onun elini avucumun içinden çekip alarak arkadaşını tek hamlede ayağa kaldırdı.

Jenna o küçük mavi gözlerini kısarak bana doğru hırsla döndüğünde B hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydı. "Şu uzun saçlarını gözünün önünden çekip gittiğin yere baksan nasıl olur, şampiyon?"

Jenna ardından kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını yana doğru çıkardı. İşte o zaman *onu* fark ettim.

Bronz tenli, kıvrımlı, uzun sarı saçlı bir kızdı. Üzerinden sıcaklık dalgaları gibi yayılan hırçın tavrı beni aynı anda hem korkutmuş hem de eğlendirmişti. Cevap vermediğimde kaşını kaldırdı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sadece bir anlığına Jenna'nın o sert kalkanı düştü ve yanaklarında çok hafif bir kızarma belirdiğini gördüm.

Bu kez elimi Jenna'ya doğru uzatarak, "Merhaba," dedim. "Ben Jamie."

"Pekâlâ, *Jamie*. Başka bir masum koşucuyu ezmeden önce göz doktoruna görünsen iyi olur. Ayrıca Brecks'e bir özür borçlusun."

Jenna bakışlarıyla yüzünü buruşturup benden uzaklaşan B'yi işaret etti.

O zamanlar bunu benden tiksindiği için yüzünü buruşturduğu şeklinde yorumlamıştım. İsmiyle olan derdinin hikâyesini, tanıştırılırken *Brecks* ismini duymanın burnunu böyle kıvırmasına neden olduğunu henüz bilmiyordum.

Önce Jenna'ya doğru hafifçe sırıttım. Sonra aynı gülümsemeyle B'ye baktım. "Özür dilerim, gittiğim yere dikkat etmeliydim."

O son kelimeyle birlikte kaşlarımı hafifçe kaldırdım çünkü arkasını dönüp arkadaşına bir şeyler fısıldayan ve koşu yoluna dikkat etmeyen kişinin ben olmadığımı *B de ben de* çok iyi biliyorduk.

Ama diğer yandan, *B* ona bilerek çarptığımı da henüz bilmiyordu...

Yanakları hafifçe kızarırken, "Sorun değil," diye mırıldandı B.

Başımı yana doğru eğdim çünkü o kızarıklık aklımı karıştırmıştı. Durumu tamamen yanlış mı yorumladığımı, acaba benden gerçekten *hoşlanıp hoşlanmadığını* merak ettim. Bu sorunun cevabını onun gözlerinde bulmaya çalıştım ama tam o anda Jenna boğazını temizledi ve dikkatim yeniden ona kaydı.

İşte görüyorsunuz ya, B ilk karşılaşmamızı size anlatırken birkaç şeyde kesinlikle haklıydı. Ama çok ama çok kritik bir noktada tamamen yanılıyordu.

Ben ilk Jenna'yı görmemiştim.

Onu görmüştüm.

Sadece, onun da *beni* gördüğünü düşünmemiştim.

Sonraki aylarda ne olduğunu açıklamaya çalışmak, evrenin ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalışmak gibi bir şeydi.

Jenna'yla çıkmak kolaydı. Biz sadece... uyumluyduk işte.

O amigo kız takımının kaptanıydı, bense basketbol takımındaydım. Birlikte iyi görünüyorduk. Birlikteyken iyi *hissediyorduk*. Ve ergen bir oğlan olarak okulun en seksi kızlarından birinin sevgilim olmasından, bunun beraberinde getirdiği tüm ayrıcalıklardan başka isteyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine de... Hâlâ daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlası derken B'den bahsediyordum.

Jenna'yla çıkmanın bir parçası olarak gelmişti, pakete dahildi işte. Ve ilk başta, koşu parkurundaki o ilk karşılaşmamızdan sonra benden nefret ettiğine neredeyse emin olduğum için onun da gönlünü kazanmam gerekeceğini varsaymıştım.

B'nin hikâyeyi kendi açısından anlatırken size söylemediği şey, ilk birkaç hafta boyunca bana karşı oldukça hırçın ve mesafeli davrandığıydı. Jenna'yı bir sonraki dersine bırakmak için ne

zaman ortaya çıksam ya da okul çıkışında benim *Jeep*'in yanında takılsak, B gitmek için hemen bir bahane bulurdu.

Yine de gitmeden önce de bana ters ters bakmayı ihmal etmezdi.

Benden nefret ettiğini düşünüyordum. Belki en yakın arkadaşına layık olmadığımı ya da ne bileyim, kötü koktuğumu düşündüğünü falan sanıyordum.

Ancak o akşam sörf tahtalarımızın üzerindeyken -sonradan ergenlik hayatımın en önemli anlarından biri olduğunu fark ettiğim o güzel tesadüf sayesinde- B'nin yapısının sadece böyle olup olmadığını merak ettim.

Mesafeliydi. Temkinliydi. Güvenmekte tereddüt ediyordu.

Bana ismi hakkındaki gerçeği, neden kimsenin ona bu isimle seslenmesini istemediğini anlattığında sebebini çok iyi anladım.

B'ye karşı hissettiğim çekim beni bir yıldırım gibi çarpmadı. Beni ansızın vurmadı. Gecenin kör karanlığındaki bir suikastçı gibi tenime, kaslarıma, kemiklerime ve *ruhuma* yavaş yavaş sızdı.

Yavaş ve hesaplıydı, güçlü ve aldatıcıydı.

Ve bir kez ellerini üzerime geçirdiğinde sonsuza dek onun pençesinde tutsak kaldım.

Tehlikeli bir çizgide yürüdüğümüzü ikimiz de çok iyi biliyorduk. Bunu bana bakışlarında hissediyordum. Futbol maçlarında dizim onunkine değdiğinde yanaklarının nasıl alev alışından, Jenna kollarımın arasındayken bize bakmaya bile katlanamayışından anlıyordum.

Ve hormonları tarafından yönetilen bencil piçin teki olduğum için bunu durdurmaya niyetim yoktu.

Ağzımdan çıkacak birkaç kelimeyle bu gidişata son verebileceğimi biliyordum. Onu okula arabayla götürmekten vazgeçebilir, maçlarda yanına oturmayı bırakabilir, onunla sörf yapmaya

gitmeyebilir, şehirde arabayla turlamayabilir ve onunla vakit geçirmek için ürettiğim onca bahaneye son verebilirdim.

Yapabilirdim... Ama diğer yandan, yapamadım işte.

O, kelimenin tam anlamıyla benim bağımlılığımdı.

Fakat onun aynı zamanda benim kurtuluşum olduğunu da Noel Arifesi'ne kadar fark edememiştim.

O sonbahar dönemi -lisedeki *son* sonbahar dönemim boyunca- göğsümün derinliklerindeki boşlukta sinsi bir iblis doğuyordu. Kendimi basketbola adayarak, Jenna'yla vakit geçirerek ve B'ye karşı çok daha derin duygular beslemiyormuşum gibi rol yaparak o iblisin sesini kısmayı başarmıştım.

Ama o Noel tatilinde Jenna Colorado'ya gittiğinde ve basketbol antrenmanlarına bayram sonrasına kadar ara verildiğinde, o iblisi daha fazla görmezden gelemedim.

Beni karanlık, dipsiz bir okyanusun dibine doğru çekmeye ve almaya çalıştığım her nefesi boğazıma tıkamaya başladı. O güne kadar büyük bir ustalıkla kaçtığım her bir soru, endişe ve korku beni esir aldı.

Liseden mezun oluyordum. Florida'dan ayrılıyordum. Hayatımın bir sonraki sayfasına geçiyordum.

Ve kelimenin tam anlamıyla dehşet içindeydim.

Tamamen panik ve çaresizlik içinde telefonuma uzandığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. O an aklıma gelen ilk kişinin neden B olduğunu bilmiyordum ama şimdi çok iyi anlıyordum.

Jamie: *Uyanık mısın?*

Mesaj ekranına kilitlenmiş, onun yazmasını beklerken kalbim resmen göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Odadaki tek ışık telefonun ekranıydı. Battaniyeyi üstümden fırlatıp atmıştım

ve sadece *boxer*'ımla yatağa çarmıha gerilmiş gibi uzanmış, cevabı bekliyordum.

B: *Evet, uyanığım.*

Cevabıyla birlikte rahatlayıp derin bir nefes aldım, bu his o güne kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Son saniye basketiyle maçı kazandırdığım o anlardan bile çok daha güçlüydü.

Ateşle oynadığımı daha o saniyede anlamalıydım.

Jamie: *Biraz arabayla turlayalım mı?*

B: *Olur.*

Yataktan öyle bir fırladım ki, ayak bileklerime dolanan çarşafa takılıp gümbürtüyle yere kapaklandım. Ama bir sonraki saniyede çoktan ayağa dikilmiştim, alelacele bir kapüşonlu üst ve basketbol şortumu üzerime geçirip anahtarlarımı kaptım.

On beş dakika sonra B, yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Çıplak ayaklarını da ön panele uzatmıştı.

Sadece bu görüntünün bile bana verdiği huzurla rahatlığı o an fark edememiştim. Yanımdaki o koltuk var ya? Hem gerçek hem de mecazi anlamda tamamen ona aitti. Ve o ne zaman orada olsa, her şey doğru hissettiriyordu.

Zihnimdeki düşünceleri susturabilmek için müziğin sesini sonuna kadar açmıştım ama yine de fayda etmiyordu. Şehrin içinden geçip giderken hoparlörden William Joseph'in *Standing the Storm* şarkısı yükseliyordu. O gece sokaklar çok sessizdi, yolda neredeyse tek bir araba bile yoktu çünkü panik atak krizi geçirmeyen her normal insan evinde Noel Baba'yı bekliyordu.

İç çekerek, koltukta huzursuzca kıpırdanarak ve direksiyonu eklemlerim ağrıyana kadar sımsıkı kavrayarak geçirdiğim koca bir saatin ardından B, öne doğru uzanıp müziğin sesini kıstı.

"Sana kedilerden neden nefret ettiğimi hiç anlatmış mıydım?"

Başımı hızla ona doğru çevirirken yanlış duyduğumu sanarak kaşlarımı çattım. Ama doğru duyduğumu fark ettiğim an, dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Bak bu kesin güzel bir hikâyedir."

"Bir zamanlar benim kedim vardı." Doğrulup ayaklarını altına aldı. O an ne kadar... *rahat* göründüğünü hâlâ çok net hatırlıyordum. Üzerinde bol bir kazakla küçücük bir şort vardı, ayak tırnakları parlak bir mora boyanmıştı.

İşte tam o an, o saniyede, hayatımda ilk kez onu kollarıma alma arzusunu hissettim.

"Adı Aurora'ydı," diye devam ederek beni kendi dünyamdan çıkarıp yeniden hikâyesine döndürdü. "Hani şu prenses olan ama biz ona *Rory* derdik. Yalnız prenses falan değildi, hatta alakası yoktu diyebilirim. Kelimenin tam anlamıyla şeytandı."

Boğazımdan gürültülü bir kahkaha koptu.

"Tuvaletini kumuna yapmayı reddediyordu. Şaka yapmıyorum, gerçekten *reddediyordu*. Onun yerine tuvaletini kabın tam dışına yapardı. O lanet kediyi sahiplenmek için anneme yalvaranın ben olduğumu düşünürsek, sence arkasından kim temizliyordu?" Başparmaklarının ikisini de sertçe göğsüne bastırdı. "Bu kız. Ama en kötüsü bu bile değildi."

Tanrım, bir insan neden can yakacak kadar tatlı olur ki?

"Arabayı sağa çekeyim mi, ne dersin?" diye sordum.

"Bu çok ciddi bir mesele, Jamie Shaw!" Koluma vurdu, onunla dalga geçtiğimde büründüğü o hale bayılıyordum.

"*Her neyse*," diye devam etti. "Rory bana işkence etmek için hep böyle ufak tefek yollar bulurdu. Mesela ipli oyuncaklarını yer, sonra gidip en sevdiğim kıyafetlerimin üzerine kusardı. Ya

da uykunun en derin yerindeyken yatağıma atlar, tam kulağımın dibinde sokak kedisi gibi miyavlardı."

"Sanırım ben bu Rory'yi sevdim."

Eğer üstüne gitmeye devam edersem beni hiç çekinmeden tam hayalarımdan vuracakmış gibi ters ters baktı. Bu da sadece daha çok sırıtmama sebep oldu.

"Çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Oturup kendi şakalarına gülüyor musun? Hatta onları bir yere not edip geceleri tekrar okuyor musun?"

Bu kez kahkahamı gerçekten tutamadım.

"Neyse, konumuza dönelim," diyerek devam etmeden önce bana bir kez daha kaşlarını çatarak baktı. "Tam bir baş belasıydı. Ama tuhaf bir şekilde, ne zaman küvete girsem yanıma gelirdi. Benimle banyoda durmaya bayılıyordu."

"Sen küvette mi banyo yapıyorsun?"

Soru ben daha engel olmaya fırsat bulamadan ağzımdan kaçmıştı çünkü o an tek düşündüğüm şey B'nin küvette çırılçıplak oluşu, başı ve dizleri hariç her yerini köpüklerin kaplamış olduğuydu.

"Hikâyenin ana fikrini kaçırıyorsun şu an!"

"Bu hikâyenin bir ana fikri mi var?" diyerek onunla dalga geçtim. Bir yandan da onu *hâlâ* o küvetin içinde hayal ettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

B homurdandı ama onu nasıl gülümsettiğimi de gizleyemedi.

Buna bayılıyordum.

Tanrım, sanki bir doz kokain almış gibiydim.

"Evet!" diye bağırdı hafif bir kahkahayla. "Ana fikir şu ki, bunun bizim bağ kurma anımız olduğunu düşünüyordum. Ben kıyafetlerimi çıkarırken Rory bacaklarımın arasında dolanır,

küvette olduğum tüm süre boyunca kenarda takılırdı ve ara sıra miyavlayıp patisini suya vururdu. Oldukça tatlıydı."

"Yani kedinle arandaki bağı banyo saatlerinde mi kurdun?"

"Gerçekten insan öyle sanıyor, değil mi? Ama bir gece o küçük şeytan lavabonun üstüne zıpladı ve bana dik dik bakmaya başladı. Nedenini bir türlü çözemesem de gözlerini benden asla ayırmıyordu. Patisini yavaşça yukarı kaldırıp indiriyor, ardından tekrar kaldırıyor ve yine indiriyordu. En sonunda ne yapacağını anladım. Anladığımı o da fark etmişti çünkü tam o anda Rory bana sırıttı -bunun yaşandığına yemin edebilirim- ve banyonun ışığını kapattı."

Gözümün önüne gelen sahne beni iki büklüm etti, gözlerimi yoldan ayırmamak için kahkahalarımı zapt etmeye çalışıyordum.

"Karanlıktan çok korkarım, Jamie! Gerçekten dehşet vericiydi! Işığı geri açabilmek için aceleyle havlu bulmaya çalışırken hızla ayağa fırladım. Ama tam bir dâhi olduğum için doğrulmama yardım etsin diye duş perdesine asıldım. Tabii bu da onun olduğu gibi aşağı inmesine, peşinden de benim gitmeme sebep oldu. Doğrudan zemine kapaklandım. Neyse ki yüzümün üzerine düşmek yerine ellerimin üstüne çakıldım."

"Şanslıymışsın."

"Hah," diyerek çıkıştı. "Aynen, *çok* şanslıyım. Peki tahmin et bakalım, sence Rory'nin kum kabı tam olarak neredeydi?"

Gözlerim kocaman açıldı, gerçeğin kafama dank etmesiyle ona döndüm. "Hayır!"

"Maalesef, evet. Sol elim doğrudan iğrenç bir kaka yığınının ortasına gömüldü. Rory de o deli kafasının içinde kahkaha atarak gösteriyi keyifle izledi."

Tam o sırada kırmızı ışığa denk geldiğimiz için şükrettim çünkü o kadar çok gülüyordum ki yaşlı adamlar gibi hırıldamaya başlamıştım.

"Bu hikâyeyi uydurduğuna yemin edebilirim."

"Keşke o kadar yaratıcı olsaydım."

İkimiz de güldük ve Noel tatilinin başından beri üzerime çökmüş olan o gerginlik biraz olsun dağıldı. Işık yeşile döndüğünde iç çekerek arabayı öncekine göre daha ağırdan aldım ve gece turumuza devam ettim.

"Hımm... Demek küvet, ha?"

Kendime engel olamamıştım.

Seni lanet mazoşist, sanki şimdiye kadar bunu anlamamışsın gibi.

B başım salladı ve bacaklarını altından çıkarıp ayaklarını yeniden ön panele uzattı. "Aynen öyle. En iyi kararlarımı sıcak su dolu bir küvette alırım. Köpükler de işin ekstra ödülü tabii."

Göz kırptı.

Alt tarafımdaki hareketlenmeyi engellemek için kendimi *gerçekten* zorladım.

"Banyolar senin için neyse, araba sürmek de benim için o."

"Hı-hı," diyerek onayladı. "Bu da bizi asıl meseleye getiriyor." Başını arkaya doğru yasladı, yüzümdeki gülümseme silinirken beni süzüyordu. "Gecenin bir yarısı bu ıssız sokaklarda neden tur attığımızı anlatmak ister misin?"

Bu soru karşısında karnıma kramplar girdi. Birinin karanlığıma doğru el feneri tutup orada ne olduğunu öğrenmek için diretmesi tam olarak böyle hissettiriyordu.

"Bilmiyorum, B," dedim kısa bir sessizliğin ardından. "Sadece... okul kapandığından beri her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini düşünmeden duramıyorum. Yani Noel geldi ve bu ailemle

evde geçireceğim son Noel. Altı ay sonra lisede olmayacağım. Sekiz ay sonra da artık Florida'da bile olmayacağım. Tüm hayatım boyunca büyümek, ilerlemek için can atıyordum... Şimdiyse zaman yaklaştığı için bundan korkuyorum."

Göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıştırmaya başladı.

"Çok erken," diye fısıldadım. "Hazır değilim. Ben... korkuyorum."

Tam o sırada sahile doğru keskin bir dönüş yaptım çünkü o an buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Parmaklarımın arasında kumu hissetmeye, deniz esintisinin saçlarımı dağıtmasına, dalgaların sesinin düşüncelerimi yatıştırmasına ihtiyacım vardı.

"Korkman çok normal," diye fısıldadı B.

"Gerçekten mi?" diye karşı çıktım. Bu sırada *Jeep*'i sahil barının önündeki boş bir yere park ediyordum.

Parkmetreyi kontrol etmek için camımı indirdim, ödeme yapmam gerekmediğinden emin olmak istedim. Gecenin bu saatinde ücretsiz olduğunu görünce iç çekerek dirseğimi kapı paneline yasladım.

"Ben hep ne yaptığını bilen biri oldum. Özgüvenliydim. Şimdiyse hayatımın en heyecan verici dönemlerinden birindeyim ama tek yapmak istediğim saklanmak."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek, resmen çamur yemeye çalışmak gibiydi.

B de kendi camını indirince motoru kapattım. Barın arkasında kıyıya vuran dalgaların o uzaktan gelen sesi hızla içeri süzüldü. Yemin ederim, ikimiz de gözle görülür bir şekilde rahatladık. *Tıpkı uzun bir günün ardından eve geldiğinizde hissettiğiniz gibi.*

"Gelecek için hem heyecanlanıp hem de dehşete düşmenin çok normal olduğunu düşünüyorum," dedi B bir süre sonra.

"Bahse varım, bütün son sınıf öğrencileri de senin yaşadıklarını yaşıyordur. Liseden mezun olacağın için heyecanlı olmana rağmen, bir yandan da üzgünsün çünkü berbat zamanlar olduğu kadar eğlenceli anlar da vardı. Yani kendine bir baksana, okulun basketbol yıldızısın ve son sezonunu oynuyorsun. Mükemmel bir sevgilin olmasına rağmen lise üçe gittiği için seninle gelemeyeceğini biliyorsun. Dahası bildiğin, tanıdığın bir şehirden ve eyaletten uzaklaşıp sadece gezmeye gittiğin bir yere taşınmak üzeresin."

Jenna'dan bahsetmesiyle midem düğümlendi.

Çünkü tam o anda, onu aslında hiç düşünmediğimi fark etmiştim. Düşünmem gerektiği şekilde değil... B'ye mesaj atarken de son bir saattir onu arabamda gezdirirken de Jenna bir kez bile aklıma gelmemişti. Ve korkularımı dile getirirken... Onu geride bırakmak bu korkulardan biri değildi.

Bu kesinlikle kötüye işaretti.

"Demek istediğim, tüm bu hissettiklerin çok normal," diye devam etti B. "Eğer korkmuyor olsaydın, asıl o zaman endişelenirdim."

Bir dakika kadar sessiz kaldık, iki elimi birden saçlarımın arasından geçirdim.

"Ya başarısız olursam? Ya üniversiteden, tüm o baskıdan nefret edersem ve sonunda pes edip çökersem?"

"Olmayacaksın."

"Ama ya olursam?"

Konsolun üzerinden bana doğru uzanarak, "*Olmayacaksın*, Jamie," dedi yine. Bunu öyle bir kararlılıkla, öyle içten bir inançla söylemişti ki gözlerim doldu.

Ben ona bakana kadar tekrar konuşmadı ve başımı çevirip gözlerine baktığımda, aldığım bir sonraki nefes ciğerlerimi yakan cinstendi. Sanki dumanlı, içime çekmesi zordu. Gri gözleri

ön camdan sızan hafif ay ışığında parıldıyordu. Bukleleri yumuşacık, kabarık ve vahşiydi. Gökyüzündeki yıldızlar gibi yanaklarındaki çillerin oluşturduğu o takımyıldızlarının üzerinden parmaklarımla tek tek geçmek istedim.

"Geçtiğimiz birkaç ay içinde senin hakkında çok şey öğrendim. Bir şeyi istediğin zaman -gerçekten istediğin zaman- ondan vazgeçmene imkân olmadığını biliyorum. Tıpkı nefret ettiğimi bildiğin halde o aptal basketbol maçlarından birini izlememi istediğin ve ben pes edene kadar her gün beni ikna etmek için yeni yollar bulduğun zamanki gibi."

Ortamı yumuşatmaya çalışarak bu lafına hafifçe güldü. Onun o an fark etmediği şey, ay ışığının aydınlattığı gözlerinin içine bakarken ben bir aydınlanma yaşıyordum.

Ve B boğazını temizleyip bana doğru biraz daha yaklaştığında onu öpmemek için kendimi zapt etmekten neredeyse bayılacaktım.

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu da o şirketin senin için ne ifade ettiğini de biliyorum. Hem zaten sen asla kurallarına göre oynamazsın," diyerek takıldı bana. "O yüzden başarılı olamamak gibi bir korkun olmasın."

Gülümsemeye, o an zihnime üşüşen ve artık içinde liseye ya da üniversiteye dair hiçbir şey barındırmayan tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Ama B elini uzatıp nazikçe benimkinin üzerine koydu. Burnumdan titrek bir nefes verirken tüm odağım o temas noktasındaydı.

"Şaka bir yana, başaramamak gibi bir ihtimalin yok. Çünkü sen o tarz biri değilsin, öyle yaratılmamışsın. Bence Kaliforniya'ya adımını atar atmaz oranın enerjisiyle hayat bulacaksın ve bu sana ilerlemen için güç verecek. Belki çok fazla içki içip sabahlara kadar ayakta kalacaksın ama bir yandan da sıkı çalışacaksın. Günün birinde de buraya dönecek, o şirketin başına

geçecek, hep hayalini kurduğun eş ve çocuklarla yuvanı kuracaksın."

Bunu söylerken gözlerinin nasıl aşağı kaydığı gözümden kaçmamıştı. O anda zihninin içine girip benim hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini öğrenmeyi her şeyden çok istedim.

"Ben de tam burada oturup, *'Sana söylemiştim,'* diyeceğim."

Aramızdaki çekime daha fazla direnemeyerek vücudumu ona doğru çevirdim. Ve bu ufak hamleyle birlikte ikimizi de mahvedecek şeyden sadece birkaç santim uzaktaydık. Bunu biliyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda onun da bildiğini biliyordum.

Dudaklarına baktım, onları tatmayı o kadar çok istiyordum ki sonuçlarının ne olacağı zerre umurumda değildi.

"Umarım haklısındır," diye fısıldayabildim sonunda.

Yutkundum, elini kavrayabilmek için avucumu çevirdim. Ona sarılmak istiyordum. Parmaklarımı parmaklarına kenetlemek ve kendimizi o ana bırakırsak neler olabileceğini hissetmek istiyordum.

Ama B hızla geri çekildi, kendini zorlayarak gülümsedi ve muzipçe göz kırptı. "Ben her zaman haklıyımdır."

Bir lastiğin aniden kopup tenime çarpması gibiydi; ardında gerçekliğe dönmemi sağlayan, can yakan küçük bir sızı bıraktı. Sanırım ona gülümsedim. Sanırım camdan dışarı baktım. Kesin olarak bildiğim tek şey, yeni bir çalma listesi açtığımdı çünkü oyalanacak bir şey bulamasaydım aptalca bir şey yapacaktım.

B'ye eve gitmeye hazır olup olmadığını sormadan *Jeep*'i çalıştırdığımda şafak sökmek üzereydi. Vereceği cevap ne olursa olsun, ikimizin de artık geri dönmesi gerektiğini biliyordum.

Evinin önündeki araba yoluna girdiğimizde arabayı boşta çalışır halde bıraktım. Evrenin bana birkaç saat daha karanlık vermesini her şeyden çok istiyordum.

B kapı koluna uzandı ve onu birazcık daha yanımda tutma arzusu en sonunda galip geldi.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Duraksadı ve başını salladı.

"Rory'ye ne oldu?"

Uykulu bir halde gülümsedi.

"Banyo olayından çok kısa bir süre sonra büyükannem bizde kalmaya gelmişti. O ve Rory o zaman birbirlerine resmen âşık oldular. İsterse kediyi sahiplenebileceğini söylediğimde daha cümlemi bitirmeme bile izin vermeden onu arabaya götürdü."

Henüz sormaya cesaret edemediğim bir sorunun cevabını ararcasına gözlerinin içine bakarak gülümsemesine karşılık verdim.

"Şimdi de ben sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Bana her zaman ne istersen sorabilirsin."

Eğer B'nin tavrının nasıl değiştiğini görseydiniz, bu sözlerin başından dökülen bir kova buzlu su olduğunu sanırdınız.

"Eğer Jenna şehir dışında olmasaydı, bu gece benim yerime ona mı mesaj atardın?"

Kaşlarımı çattım, kalbimin ritmi hızlandı.

Hayır.

İçimde kükreyen, ruhumun ona sadece gerçeği söylemem için bana yalvardığı cevap buydu. Ama mantıklı tarafım bunun doğru olmayacağını biliyordu.

Belki de o çizgiyi bir kez geçtikten sonra geri dönüşün olmayacağını çok iyi biliyordum.

Üstelik bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin değildim.

Jenna'yı önemsiyordum. Onunla daha önce başka hiçbir kızla yaşamadığım türden bir yakınlık kurmuştum. Onu incitmek istemiyordum.

Ayrıca ne istediğimden tamamen emin olana kadar B'yi de yanlış yönlendirmek niyetinde değildim.

Kelimeler mideme çöken bir kurşun gibiydi, öylesine ağırdılar ki ağzımdan çıkarmak bile mümkün gelmiyordu.

"Beni buna cevap vermek zorunda bırakma," diye fısıldayabildim güçlükle.

Bir tepki vermesini bekleyerek benden *evet* mi, yoksa *hayır* mı duymak istediğini ya da benim hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini ele verecek bir işaret arayarak onu izledim. Ama B buz gibiydi, ifadesiz yüzü kusursuzdu.

Başını salladı, dudaklarında anlık bir gülümseme belirdi ama geldiği gibi hızla kaybolup gitti. "İyi geceler, Jamie."

Bunu dedikten sonra kapıyı açtı ve olabildiğince sessizce kapattı. Yatak odasının penceresinden içeri gizlice sızmayı başarana kadar bekledim, ardından arabayla uzaklaştım.

O arabamdan indikten sonra zihnim daha da hızlandı ama düşüncelerimin konusu tamamen değişmişti. Eve dönüş yolundaki her anı kendime Jenna'yı önemsediğimi ama bunun B'yi de önemseyemeyeceğim anlamına gelmediğini hatırlatarak geçirdim. Elbette ona karşı bir çekim hissediyordum çünkü muhteşemdi, eğlenceliydi ve... farklıydı. Ama bu beni kötü bir insan yapmazdı. Bir anlık dürtüyle hareket edip her şeyi batırmak zorunda olduğum anlamına da gelmezdi.

Ancak ne hissettiğimi gerçekten anlamam, dişlerimi fırçalayıp yatağıma girdiğimde sabah ışığı panjurlarımdan içeri sızdığı sırada oldu.

Şarjdaki telefona uzanıp hemen mesaj kısmına girerek ona yazdım.

Jamie: *Bu gece için teşekkürler...*
Sen benim en iyi arkadaşımsın, B.

Cevap vermedi ama tuhaf bir şekilde onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Böylece her zamanki halimize geri döndük. Ben onun en iyi arkadaşıyla çıkıyordum, onun da hayatında sadece sörf vardı ve ikimiz de aramızda olan tek şeyin arkadaşlık olduğuna kendimizi inandırıyorduk.

İKİ
Anlaşma

JENNA BENDEN AYRILDIĞINDA ŞAŞIRMAMIŞTIM.

Belki de şaşırmalıydım. Belki ilişkimize tıpkı B'nin yaptığı gibi sadece dışarıdan baksaydım şok olurdum. Belki bu ilişkiyi Jenna'nın gözünden tecrübe etseydim, ona gösterdiğim o aşırı ilgi ve ellerimi bir an bile üzerinden çekemeyişim düşünüldüğünde buna inanmakta zorlanırdım.

Ama işin aslı, o Noel Arifesi'nden sonra...

Bir daha asla eskisi gibi olamadım.

Bir sevgilinin olabileceği her şekilde Jenna'yla birlikteydim. Uyanık olduğumuz her saati beraber geçiriyor, koridorda el ele tutuşuyor, ikimizden birinin antrenmanı olmadığı her hafta sonunu randevularla dolduruyorduk.

Jenna'yla birlikteydim.

Oysa aslında Jenna'yla *birlikte* değildim.

Çünkü kafamın içinde her zaman B'yle birlikteydim.

Gün boyu bunu inkâr edebilir, etrafta birileri varken sadece arkadaşıymışım gibi davranabilirdim. Ancak hastalıklı gerçek şu ki, o kızı bir türlü kafamdan atamıyordum. Ondan uzak kalmayı denemiştim ama bu durum düşüncelerimi sadece daha gürültülü ve daha ısrarcı hale getirmişti. Onunla *zaman*

geçirdiğimdeyse, hissettiğim şeyleri haklı çıkaracak milyonlarca yeni neden buluyordum.

Bu hastalıklıydı, bencillikti ve Jenna'ya karşı haksızlıktı.

İşte bu yüzden benden ayrıldığında şaşırmamıştım ama yine de canım yanmıştı.

İlk kalp kırıklığı gibisi yoktu. Hepimiz kendi ilk kalp kırıklığımızı hatırlardık; ortaokulda, lisede, belki de sonrasında... Biriyle tüm geleceğinizin önünüzde serili olduğunu düşündüğünüz ve sonra çok ani bir şekilde, elinizde hiçbir bok olmadığını fark ettiğiniz o ilk an...

Jenna benden ayrıldığında yasını tuttuğum şey tam olarak buydu.

İlişkimizin tıpkı annemle babamınki gibi ilerleyeceğini düşünmüştüm. Lise aşklarının zamanla karı kocaya dönüştüğünü, çocuklarla dolu bir evimiz olduğunu, aynı üniversiteye gidip birlikte bir hayat kurduğumuzu hayal ediyordum.

Hatta zamanla, B'ye duyduğum o tuhaf hayranlığın da uçup gideceğini sanmıştım.

Ama Jenna benden ayrıldığında yapmak istediğim ilk şey doğruca B'nin evine sürmek olunca, başımın çok ama *çok* büyük bir belada olduğunu anladım.

Her şeyden önce Jenna'yı incitmek istemiyordum. Niyetim B'nin canını yakmak da değildi. Ve o an ona koşmak, ikisine birden zarar vermek demekti. B'yi çok zor bir durumda bırakmış olurdum. En yakın arkadaşına sadık kalmakla benim yanımda olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırdı. Jenna'nın ise ilişkimizi, ona ne kadar değer verdiğimi sorgulamasına yol açardım.

Özellikle de B'ye kesinlikle bir hamle yapacağımı adım gibi bildiğim için.

Çok savunmasız bir dönemdeydim ve içimdeki o boşluğu B'nin doldurmasma izin vermeyi ölesiye istiyordum. Onun da bunu isteyeceğini biliyordum. Eğer kapısına dayansaydım, ellerimi kıvırcık saçlarının arasından geçirip bana bakana kadar hafifçe çekseydim onu öpmeme izin vereceğini biliyordum.

Bu yüzden uzak durdum.

Bırakın aramayı ya da evine gitmeyi, bir mesaj bile atmadım. Kendimi okulun kalan son ayına adadım. Basketbol takımındaki çocuklarla vakit geçirdim ve Kaliforniya'ya taşınmak için her şeyi hazır hale getirdim.

Uzak durdum.

Ta ki duramayana kadar.

Mezuniyet gecesi üzerime çöken o ruh halini tam olarak açıklayamıyordum. Belki de endişeyle muazzam bir rahatlamanın karışımıydı. Gurur ve korkudan oluşan baş döndürücü bir kokteyldi. Artık üniversiteye gitmek konusunda pek endişelenmiyordum. Çoğunlukla bunun artık gerçekleşeceğini açık ve net bir şekilde bildiğim içindi. Bu yüzden bunu kabullensem iyi olurdu. Mezun olduğum için aşırı *üzgün* de değildim. Liseyi özleyeceğimi biliyordum ama bir bakıma... gitmeye hazırdım.

Böylece mezuniyet cübbemle kepimi odama bıraktıktan sonra aileme kutlama yapmak için dışarı çıkacağımı söyledim. Bu sırada peşime takılmak için yalvaran en küçük kız kardeşimi de bir şekilde atlattım.

Arabama takımdan birkaç çocuğu aldım. Ellerindeki *7-Eleven* bardakları, dışarıdan görünen portakallı gazozdan çok daha fazlasıyla doluydu. B'nin evine giden yol boyunca tamamen sakin, soğukkanlı ve kontrollü bir adamı oynadım ama içimde fırtınalar kopuyor, kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar gök gürlüyor ve şimşekler çakıyordu.

B'nin evine daha önce birkaç kez gelmiştim. B sörf yapmak için hazırlanırken ya da futbol maçı için kıyafet seçerken annesiyle sohbet etmiştim ama burayı hiç böyle görmemiştim. Her bir köşe tıka basa doluydu. İnsanlar dans ediyor, içki oyunları oynuyor, sigara içip gülüşüyor ve öpüşüyordu. Müziğin sesi çok yüksekti, bir şey duyabilmek için bağırmanız gerekiyordu. Ayrıca içerisi öyle dayanılmaz derecede sıcaktı ki üzerimdeki giysileri soyup atmak istedim.

Tabii ki B benden önce davranmıştı.

Tıka basa dolu eve adım attığım ve kalabalığın arasından onu adeta lanet olası bir hayal gibi gördüğüm o anı asla unutmayacaktım. Kafasında bir matematik denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı, ardından omuz silkip kollarını karnının üzerinde çaprazlayarak *V* yakalı, lavanta rengi tişörtünün eteğini kavradı.

Nemli kumaş tenine yapışırken tişörtünü yavaşça üzerinden çıkardı. Üzerinde incecik, beyaz bir bluz kalmıştı.

İçine sutyen giymediğini adım gibi biliyordum.

Gözlerimi ondan alamıyordum, almam gerektiğini bildiğim halde bile. Çocukların *Jeep*'i yolun aşağısına park eder etmez peş peşe kafama diktirdiği iki *shot*'ın da etkisiyle onu hafif çakırkeyif gözlerle izliyordum.

Kendimi onun varlığından bu kadar uzun süre mahrum bıraktıktan sonra o elektrikli dalgalanmayı hissederek bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ettim.

Sanki o da beni hissetmiş gibi aniden kafasını benim olduğum yöne çevirdi.

Ve hemen ardından elindeki içkiyi düşürdü.

Gözlerimiz odanın öbür ucundan birbiriyle buluştu. Onun bakışları kocaman açılmış, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Benimkilerse uykulu ve arsızdı. Bakışlarımın yoğunluğu altında

kıpkırmızı kesildi. Gözlerini benden kaçırmadan hemen önce Jenna'ya bir şeyler mırıldandı, ardından yeni bir içki oyunu için bardakları üst üste dizmeye koyuldu.

Ama daha bardaklarla uğraşmaya başlar başlamaz, onları da aynı şekilde elinden düşürdü ve odasına çıktığını bildiğim koridora doğru hızla uzaklaştı.

Tanrım, arkasından koşup onu yakalamayı öyle çok istiyordum ki.

Sonraki beş dakikamı, eğer bunu yaparsam neler olacağını düşünerek geçirdim. Bir yandan sınıf arkadaşlarımla konuşuyor, fotoğraflar çekiliyor ve *shot*'ları diziyordum. Bir yandan da B'yi odasında gafil avladığımı, arkamdan kapıyı kilitleyip ardından onu hemen kapıya yaslayarak tam da hak ettiği gibi öptüğümü hayal ediyordum.

Yine de bir şekilde bu dürtüye teslim olmamayı başardım ve onun dışarı çıkmasını beklemeye karar verdim. Tekrar ortaya çıktığında saçlarını bir topuz yapmış, dudaklarına koyu bir kırmızı ruj sürmüştü.

Doğruca mutfağa daldı, bir dolap kapağını açtı ve ellerini beline koyup en üst raftaki bir şeye dik dik bakmaya başladı.

Takımdaki çocuklara tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek bir bahane uydurdum ve ardından evin diğer ucunda, şu anda tezgâha tırmanmakta olan B'nin yanına doğru ilerledim.

Bunun kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna edemeden ellerim çoktan kalçasına yerleşmişti bile.

"Bekle," dedim tam kulağının kıvrımına doğru konuşarak. "Sana yardım edeyim."

Üst rafa yetişebilsin diye onu kolayca yukarı kaldırıp tezgâha oturturken sıkıca tuttum. Bir an için orada öylece donakalmıştı. Ellerimi o pürüzsüz tenini kavradıkları yerden bir milim bile kıpırdatmadım.

Aradığı şeyi -*blender*'ı- eline aldığında aşağı inmesine yardım ettim.

Yavaşça.

Ve aşağı inerken vücudunun her santiminin benimkine sürtünmesinden, özellikle de kalçasının tam aletimin üzerine gelişinden acayip bir zevk almadığımı söyleseydim düpedüz bir yalancı olurdum.

Bu hissin, içimde uyandırdığı o ilkel arzunun etkisiyle inledim ve ayakları yere bastıktan sonra bile onu tutmaya devam ettim. Ancak bana dönüp yüzüme baktığında derin bir nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorladım.

O tatlı, masum gri gözleri benimkilerle buluştu.

"Selam, Jamie."

Sırıttım. "Selam."

Yüzü kızardı. Boğazını temizleyip ellerimin hâlâ belinde olduğunu fark ederek aşağı baktı.

Kılımı bile kıpırdatmadım.

En sonunda ellerimin arasından sıyrıldı, *blender*'ın fişini taktı ve hemen buz almak için dondurucuya uzandı. *Frozen margarita* yapmak için diğer malzemeleri toplayışını sessizce izledim. Ardından tezgâha doğru ilerleyip arkama yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Kokteyli hazırlarken onu dikkatle inceledim. Bluzunun tenine nasıl yapıştığını, şortunun kalçasının alt kıvrımını gösterecek kadar kısa olduğunu, bacaklarının ne kadar uzun, ince ve sıkı göründüğünü aklıma kazıdım. Özellikle kirpiklerinin ne kadar uzun ve koyu olduğunu, o kıpkırmızı dudaklarının nasıl davetkâr durduğunu, tadılmak için adeta yalvardığını fark ettim.

B *blender*'ın içine buz küplerini boşaltıp üzerlerine *tekila* doldururken onu izleyerek, "Makyaj yapmışsın," diye mırıldandım.

"Sen de klasik ayakkabı giymişsin."

Ayağımdaki kahverengi *oxford* ayakkabılara baktım, hafifçe güldükten sonra bakışlarımı yeniden onun gözlerine kaldırdım.

Sonra *siktir et*, dedim içimden.

Onu kollarıma almadan bir dakika daha duramazdım.

"Dans etmeliyiz."

"Ne-"

İtiraz etmesine fırsat vermeden bileğinden tuttum ve onu mutfağın içinde kendi etrafında döndürdüm, ardından aynı hareketle kendime çektim. Rap müzik yerine sanki klasik bir müzik çalıyormuş gibi sallanarak onu kendime yakın tuttum.

B kıkırdadı, bir tur daha döndükten sonra elimden sıyrılıp *blender*'ın yanına geri döndü.

"Sarhoşsun sen, Jamie Shaw."

"Ya sen öyle misin, B Kennedy?"

Blender'ın çalıştırma düğmesine bastı ve gürültüyü bastırmak için biraz daha yüksek sesle konuştu. "Olmak üzereyim."

Ardından altdudağını dişlerinin arasına alıp beni dikkatle inceledi.

"Sahi, sen ne içiyordun?"

"Viski," diye cevap verdim.

Hafifçe güldü. "Tabii ya. Tahmin etmeliydim."

"O da ne demek?"

Omuz silkti, *blender*'ın kapağını kapatıp tekrar çalıştırmadan önce büyük bir buzu kırmak için bir kaşık kullandı. "Sadece sana çok uygun. Yürüyen bir viski gibisin zaten. Saçının rengi, gözlerin, kokun... Sanki senin için üretilmiş bir içki gibi."

"Sana viskiyi mi hatırlatıyorum?"

Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini, neden gülümsettiğini, göğsümü neden hafifçe kabarttığını bilmiyordum. Onun zaafı olma fikri hoşuma gitmişti. Bana bakıp tatlı, yakıcı bir baştan çıkarma hissi düşünmesi fikri hoşuma gitmişti.

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandı.

Sessizliğe gömüldü, gözlerini benden kaçırıyordu.

"Birer *shot* atmalıyız."

Daha o itiraz etmeye fırsat bulamadan çoktan *Jack Daniel's* şişesine uzanıp iki kadehi doldurmuştum bile. Kadehlerden birini eline tutuşturdum, diğeriniyse havaya kaldırdım.

"Ben de *tekila*'lı bir şeyler hazırlıyorum," diye belirtti. "İçkileri karıştırmak gecenin ilerleyen saatlerinde muhtemelen beni fena çarpacak."

"Bir şey olmaz."

"Bilemiyorum, Jamie..."

"Hadi ama," diyerek meydan okudum ve ona doğru küçük bir adım attım. Tamamen onun alanına girmemek, göğsümü onunkine yaslayıp ellerimi yeniden beline koymamak için kendimi zor tuttum. "Dudaklarında biraz viski olsun istemez misin?"

Gözleri aniden benimkileri buldu. Bakışlarında aynı anda hem bir uyarı hem de merak vardı.

Ne sorduğumu çok iyi biliyordu.

Sadece cevap vermeye cesaret edemiyordu.

Tek kaşımı kaldırıp bekledim ve uzun bir duraksamanın ardından o da *shot* kadehini havaya kaldırdı.

"Yanlış kararlara."

Sırıtışım iyice büyüdü, viskiyi tek dikişte içerken bakışlarımı ondan ayırmadım ve onun da aynısını yapışını izledim.

Kadehlerimizi yeniden tezgâha bırakırken parmaklarımız birbirine değdi. Ardından dili dışarı çıkıp boyalı dudaklarına yapışan son altın sarısı viski damlasını yakaladı.

O dili bambaşka yerlerde hayal ettim. O dudakların aletimin etrafını sardığını ve gözlerinin şimdi olduğu gibi yukarı doğru kalkıp bana bakışını hayal ettim.

Bakışlarıyla yeniden buluştuğumda ikimizin de her şeyin değiştiğini bildiğini anladım.

Ama onu kendi haline bıraktım.

En azından parti bitene kadar.

O gece herkes gittikten sonra da epey bir süre orada kaldım ve sınıf arkadaşlarımızın geride bıraktığı pisliği elimden geldiğince temizlemesi için B'ye yardım ettim.

Yani yardım derken... pek de bir işe yaradığım söylenemezdi.

Ellerini beline koyup mahvolmuş halıları, duvarlardaki lekelerle hırpalanmış mobilyaları süzdü. "Müdürü arayıp gelemeyeceğimi söylemem lazım."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Annen ne zaman dönecek?"

"Yarın gece geç saatte." Telefonuna baktı. "Aslında bu gece geç saatte demeliyim."

"Zamanın var. O kadar da kötü değil," diyerek yalan söylemeye çalıştım. Bakışları bu konuda başarılı olamadığımı açıkça gösterdi. "Pekâlâ, halı mahvolmuş olabilir ama geri kalan her şey halledilir."

"Televizyonun kumandası kayıp."

"Yenisi alınır."

"Sahip olduğumuz birkaç aile fotoğrafından birinde çiğneme tütünüyle yüzüme bıyık yapmışlar."

Ellerimi kumaş pantolonumun ceplerine soktum. "Evet, sanırım başın belada."

"Sana içkileri karıştırırsam ne olacağını söylemiştim," diyerek bana takıldı. Uykulu, hâlâ hafifçe çakırkeyif olan gülümsemesinin o kasvetli anı aydınlatma şekline bayılmıştım.

"Hadi, biraz buradan uzaklaşalım."

"Deli misin sen? Temizlik yapmam lazım. Benim..." Ellerini havada salladı. "Tüm bu pisliği bir şekilde halletmem lazım."

"Zaten başının belada olduğunu kabul ettin, B. Yapabileceğin şeyler en fazla birkaç saatini alacak, o yüzden neden bu geceye muhteşem bir kapanış yapmıyoruz?"

Karar vermeye çalışırken dudağını ısırdı ve gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişinden kafasının içinde tehlike çanlarının çaldığını anladım.

Şansıma, onları dinlemedi.

"Aklımda ne var?"

Otuz dakika sonra telefonumun hoparlöründen Chad Lawson'ın *The Piano* albümü çalarken B ve ben sahilde bir battaniyenin üzerine uzanmıştık. Taksi şoförüne şehirdeki tek yirmi dört saat açık arabaya servis kahvaltıcısına uğraması için fazladan on dolar vermiştim. Böylece güneş suyun üzerinde yükselirken biz de kahvaltılık *burrito*'larımızın paketini açıyorduk.

İkimizin de sıvıya ihtiyacı olacağını bildiğim için yanımıza bir *Vitamin Water* almıştım. B'ye uzatmadan önce ondan büyük bir yudum aldım.

Şişeyi bana geri uzatmadan önce bir yudum alarak, "Sence bu bizi akşamdan kalma halimizden kurtarır mı?" diye sordu.

"Bence en parlak fikirlerimden biriydi. Akşamdan kalma halimize yağlı yumurtadan, *Vitamin Water*'dan ve sahilden daha iyi ne gelebilir ki?"

"Çok mütevazısın," diye takıldı. Ancak ilk lokmasını ısırdığı an o sıcacık, erimiş lezzetin alaycı tavrını silip süpürmesini büyük bir tatminle izledim. "Aman Tanrım."

Keyifle onu izlerken bir lokma daha alıp zevkle inledi.

"Bir şey değil."

Bana gülümseyerek karşılık verdi, ardından alışık olduğumuz huzurlu sessizliğe gömüldük. Gökyüzü yavaş yavaş maviden mora dönerken gözlerimiz suyun üzerindeydi.

B hâlâ kısa şortu ve nemli askılı bluzuyla duruyordu. Sabah esintisi serin, ferahlatıcıydı. Bütün gece evinde hüküm süren cehennem sıcağından eser yoktu. Bu yüzden hafifçe titredi.

"Al," dedim gömleğimin düğmelerini çözerken. Önce kravatımı çekip çıkardım, ardından kollarımı sallayarak gömlekten kurtuldum. Gömleğimi onun omuzlarına her iki yanından sararken göğsüme ve karın kaslarıma baktığını gözden kaçırmamıştım.

İçini çektiğinde üzerinde kendi kıyafetlerimi görmenin etkisiyle yutkundum. Rüzgâr, sımsıkı topladığı topuzundan çıkan saç tellerini savuruyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ee, buralardan gideceğin için heyecanlı mısın? *UC San Diego*'da ortalığı karıştırmaya hazır mısın?"

Omuz silktim. "Hem evet hem hayır. Noel tatilindeki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Hâlâ biraz aynı şeyleri hissediyorum. Beni yanlış anlama, hayatımın yeni dönemi ve getireceği her şey için heyecanlıyım ama yine de biraz korkutucu."

Az önceki o kendinden emin halimden eser kalmamıştı.

Belki de sebebi sahilde olmamızdı. Daha doğrusu burada *birlikte* olmamızdı. Burası bizim yerimizdi. Burası aramızda duvarlar ya da sırlar olmadan kendimiz olabildiğimiz tek yerdi.

"Zaten korkmuyor olsaydın endişelenirdim."

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim çünkü onun *burrito*'sunu adeta bir vahşi gibi iştahla yemesini izlerken onu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha çok istediğimi fark ettim.

Ama yine de ona sahip olamazdım.

Ne düşündüğümü ben de bilmiyordum. Ne yani? Onu sahile getirip kuma yatıracak, onunla sevişecek ve sonra da öylece bırakıp gidecek miydim? Arkamı dönüp bir zafer işareti yaparak, *"Kusura bakma, bebeğim. Üniversite çağırıyor,"* mu diyecektim?

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı çünkü bunun onu mahvedeceğini biliyordum.

Kahretsin, asıl *beni* mahvederdi.

Bir yıl daha mezun olamayacaktı. Ondan beni beklemesini istemem mantıklı değildi, yine de o bencilce yalvarış dudaklarımdan dökülmeye hazırdı.

Neyse ki, ilk konuşan o oldu.

"Benden kaçıyordun."

Bana bakmadı, sadece güneşin ufuk çizgisinin üzerinde yavaşça yükselişini izledi.

"Sadece senden değil."

"Biliyorum," dedi ama cümlesine devam ederken gözlerindeki o kırgınlığı gördüm. "Sadece... belki beni ararsın diye düşünmüştüm. Ya da arabayla dolaşmak isteyebileceğini. Ya da..."

Cümlenin sonunu getirmedi ama bu kadarı bile içimi parçalamaya yetti.

"İstiyordum," dedim arkaya doğru ellerimin üzerine yaslanarak. "Bilmiyorum. Jenna bana çok zor bir dönemden geçerken darbe vurdu, anlıyorsun değil mi?" Bu yalanı söylerken kaşlarımı çattım. Çünkü yalan söylemekten nefret ediyordum. Ancak bu, sırf onu ne kadar çok istediğimi kontrol edememekten korktuğum için uzak durduğum gerçeğini itiraf etmekten çok daha kolaydı. "Annemle babam da lise aşkıydı."

Yüzüne bakmasam da bu kelimelerin onu incittiğini biliyordum. Jenna'yla bir hayat kurduğumu düşünmek onun için ne kadar zorsa, benim de B'siz bir hayatı düşünmem o kadar zordu.

"Jenna'nın doğru kişi olmaması sorun değil."

"Biliyorum," dedim hızla ve en azından *bazı* gerçekleri anlatmaya karar verdim. "Sanırım içten içe bunu hep biliyordum. Eğlenceli biriydi, iyi anlaşıyorduk ve birlikte harika zaman geçirdik. Ama yine de bazı şeyler eksikti."

Ona doğru döndüm ama o bakışlarını benimle buluşturmayı reddederek gözlerini dalgalardan ayırmadı.

"Birini bulacaksın," dedi yumuşak bir sesle gözleri hâlâ dalgalardayken.

Ve işte tam o an aklıma aptalca bir fikir geldi.

Doğruldum. "Eh... Hayatımı şansa bırakmayı pek sevmem. O yüzden bir teklifim var. Tabii eğer varım dersen."

Sonunda tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Neden şu anda arkama bakmadan kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Kalbimin ne kadar hızlı çarptığını gizlemek için güldüm.

"Diyorum ki, bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma mı?"

Başımı salladım. "Eğer otuz yaşımıza geldiğimizde ikimiz de evlenmemiş olursak, birbirimizle evleniriz."

"Aman Tanrım," diye alay etti. Bu dünyaya fazla gelen o güzel yüzündeki inanmaz ifadeyle bana ayak uydurup doğruldu. "Bu çok saçma, Jamie. Ayrıca gelmiş geçmiş bütün ucuz romantik komedi filmlerinin de ana konusu."

Omuz silktim, bakışlarımı suya çevirmeden önce ellerimdeki kumu silkeledim. "Sanırım birileri korkuyor."

"Hayır, *korkmuyorum*. Sadece saçma."

"Tabii."

"Ben otuz yaşına kadar çoktan evlenmiş olurum, Jamie. Sen de o zamana kadar *kesinlikle* birine bağlanmış olursun."

"O zaman endişelenmeni gerektirecek bir durum yok demektir," diyerek bakışlarımı yeniden ona çevirip meydan okudum. Sonra elimi uzattım. "Eğer on iki yıl içinde evlenmemiş olursak, Bayan Shaw olursun."

Elime sanki zehirmiş gibi baktı. "Bu hiç adil değil. Sen benden önce otuz olacaksın."

Omuz silktim. "Benim anlaşmam, benim kurallarım. Anlaştık mı?"

Koyu renk kaşlarını çatarak elime dik dik baktı. Ardından gözlerini devirip dramatik bir şekilde oflayarak elimi kavradı ve sıkıca üç kez salladı.

"İyi, tamam. Ama bu çok saçma ve tamamen anlamsız."

Kazanan birinin gülümsemesiyle sırıttım.

Elini bıraktığımda, "Çok tuhafsın," diye ekledi.

"Evet ama yine de beni seviyorsun."

Beni sevdiğini biliyordum, tıpkı onu sevdiğimi bildiğimden emin olduğum gibi... Belki bunu henüz söylemeye hazır değildik -en azından ciddi anlamda- ama ikimiz de biliyorduk.

B ile geçirdiğim o son günün her anını hafızama kazıdım. Onu arkamda bırakıp gitmek istemiyordum. Ama yaptığımız o anlaşmadan güç alıyor, on yedi ve on sekiz yaşlarında bir söz verip on iki yıl sonra kim olacağımızı bile bilmediğimiz yetişkinler olarak bu sözü bir şekilde tutabileceğimize aptalca inanıyordum.

Fakat bir yıl içinde, benim küçük sörfçü kızımın da Kaliforniya'ya bir yolunu bulup geleceğini çok iyi biliyordum. Kafasına koyduktan sonra bunu yapmamasının imkânı yoktu.

Bu yüzden Kaliforniya'ya gidecek, birinci sınıfı atlatacak ve onu bekleyecektim.

En sonunda tamamen birlikte olabileceğimiz o gün için.

ÜÇ

Üzgünüm Ama Pişman Değilim

B'Yİ TEKRAR GÖRMEMİN ÜZERİNDEN bir yıldan fazla zaman geçmişti.

Üniversiteye başladığınızda genellikle olduğu gibi benim de hayatım tamamen değişmişti. Birinci sınıfı çoktan bitirmiştim. İkinci sınıf öğrencisi olarak alanıma yönelik daha fazla ders alacağım için heyecanlıydım. Kampüs içindeki ve dışındaki öğrenci aktivitelerinin tadını *sonuna kadar* çıkarıyordum... Tabii ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Yurda yerleşme haftasıydı. Alder kampüsü kamyonetleri boşaltan, kutuları kampüs boyunca yurtlara taşıyan öğrenciler ve velilerle dolup taşıyordu. Ben çoktan odama yerleşmiş, düzenimi kurmuştum. Bu yüzden o hoş, ılık öğleden sonrasını basketbol sahasında geçirdim, önümden yürüyüp geçen birinci sınıflarla flört ettim.

Hayatımdaki her şey sonunda yoluna giriyordu.

Alder'ı çok seviyordum. Buraya kabul edilmem de kabul ofisinde *birilerini tanıyan birini tanıyan* amcam sayesinde son anda gerçekleşmişti. Açıkçası lise boyunca üniversite başvurularımı etkileyecek kadar sıkı çalışmamıştım. Bu yüzden ilk başta

yedek listeye alınmıştım. Babam ve amcam Alder mezunu olsa da benim için *UC San Diego*'ya gitmek de gayet uygundu.

Ama amcam bunu asla kabul etmemişti.

Bağlantılarını kullanıp beni buraya soktuğundaysa bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu çok net anlamıştım.

Alder yetişkinliğe adım atan her gencin rüyalarını süsleyecek türden bir yerdi. Kampüs muhteşemdi, sahile yakındı ve kampüs sınırları içinde alkol tüketimine izin verilen nadir üniversitelerden biriydi. Okul içi bir basketbol takımındaydım, mevcudu kırk öğrenciyi geçen tek bir dersim bile olmamıştı ve profesörlerim beni ismen tanıyordu. Tüm bunların üzerine, tanımadığın bir yabancıyla ranzayı paylaşmak zorunda kalmak yerine yurtta kendine ait tek kişilik bir odanın olmasını düşününce buraya bayılmıştım.

İlk yılımdaki oda arkadaşım o kadar kafa dengi bir çocuktu ki, bu yıl da aynı odada kalmaya karar vermiştik. Benimle kıyaslanamayacak kadar zekiydi ve gelecekte bir yerlere gelme konusunda benden çok daha hırslıydı ama onun bu azmini -etrafına topladığı kızları- seviyordum.

B'yi unuttuğumu söyleyemezdim çünkü bu bir yalan olurdu. Mezuniyetten sonraki tüm yaz boyunca onu resmen saplantı haline getirmiştim. Bu saplantının hafiflemesi ancak üniversite birinci sınıfımın birkaç ayını devirdikten sonra mümkün olmuştu. Fakat o dönemden sonra bile zihnimin bir köşesinde, göğüs kafesimin tam içinde sızlayan bir varlık gibi hep oradaydı. Onu hissediyordum. Onu özlüyordum.

Onu bekliyordum.

Evren sonunda sabrımın karşılığını vermeye hazır olduğunda onu tam önüme, ellerimin arasına bıraktı.

Kolumun altına sıkıştırdığım basketbol topu ve tenime yapışan tişörtümle kampüste yürürken saçlarımdan süzülen ter

damlaları gözlerime akıyordu. Arkalarında pervane olan ebeveynleriyle sağa sola koşturan birinci sınıfların o rengârenk, karmaşık hallerine bakıp kendi kendime kıkırdadım.

Kaldığım yurda gitmek için birinci sınıfların odalarını bulmalarına, kulüplere kaydolmalarına ya da özel ders alabilecekleri kişilerle iletişim kurmalarına yardımcı olmak amacıyla sıra sıra dizilmiş masaların tam önünden geçmem gerekiyordu. Ben de o endişeli kalabalığın arasında yüzümde keyifli bir gülümsemeyle yürüdüm.

Önce saçlarını gördüm.

O gür, vahşi bukleler hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Bulutların arkasından sıyrılan güneş, eğer denersem muhtemelen ezbere haritasını çıkarabileceğim o çillerin üzerine bir ışık huzmesi düşürüyordu. Beyaz şortunun içinde bacakları kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünüyordu. Makul bir şorttu ama yine de normalden biraz daha uzun süre bakmama sebep olacak kadar da kısaydı. Üstüne giydiği bebek mavisi askılı bluzuna bakılırsa bir şekilde vücudunu daha da sıkılaştırmıştı. Yazın ne kadarını sörf tahtasının üzerinde geçirdiğini merak ettim.

Gözlerime inanamayarak onu izlerken kalbim adeta bir bas davul gibi gümbürdüyordu. Kaliforniya'da okumak istediğini biliyordum ama yolunun *buraya* düşeceğini asla tahmin etmemiştim.

Omzundaki *JanSport* çantasını düzeltirken hafifçe gülümsüyor, etrafına bakınıyordu. O sırada üzerinde Alder Üniversitesi tişörtü olan bir öğrenci de onun yurt bilgilerini arıyordu. Yanına ulaştığımda ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen ayaklarım beni otomatik olarak ona doğru götürdü.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı.

Onu kollarımın arasına almam gerekiyordu.

Kolumun altındaki basketbol topunu hemen yakındaki bir bankın altına bıraktım ve göğsüm beklentiyle sıkışırken tam durduğu yere doğru ilerledim.

Ona yardım eden öğrenci tanıdığım bir kızdı. *Melanie Baroque*. Benim gibi ikinci sınıftı, kampüs hayatının mümkün olan her alanında yer almaya bayılan kızlardan biriydi. Neşeli ve tatlıydı. Geçen sonbaharda bir basketbol maçından sonra onu odama götürdüğümde insanı mutlu etmek için ne kadar istekli olduğunu da öğrenmiştim.

Ben B'nin arkasından masaya doğru yaklaşırken Melanie parmaklarını şıklattı. "İşte! Buldum!" Önündeki yığından bir dosya çekip çıkardı. B'ye dönmeden önce içindekileri kontrol etti. "Brecks, değil mi?"

Sörfçü kızım için böylesine kötü bir anlam taşıyan o ismi duyunca midem düğümlendi ve bunun onu nasıl etkilediğini gördüm. B'nin gülümsemesi soldu, omuzları çöktü ama kendini nefes almaya zorlayarak cevap vermek için ağzını açtı.

Ondan önce davrandım.

"Adı B."

Kaskatı kesildiğini, bana dönmek için hamle yaparken vücudunun donup kaldığını gördüm. Gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmış halde sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Gözleri vücudumun her bir santimini süzdü. Ardından yanaklarına hücum eden kızarıklığı görmek içimdeki arzuyu alevlendirdi. Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda bakışlarımı ondan ayırmadan o muzip gülümsememle yanına sokuldum.

"Sadece B."

B hâlâ olduğu yerde donakalmış gibiydi. Bakışlarını benden alamıyordu. Yutkunmakta ve konuşmakta ne kadar zorlandığını fark ettim.

Sonunda, "Saçlarını kestirmişsin," diye nefes verdi.

Sırıttım ve ona dokunmaktan kendimi alamadım. Parmaklarım yanağı boyunca kaydıktan sonra burnuna hafifçe vurdum. "Sen de hızma taktırmışsın."

Bana bakarken hâlâ kendinden geçmiş gibiydi ve Melanie'nin söylediklerine zerre kadar dikkat etmediğini biliyordum. Yüzümde bir sırıtışla masaya doğru uzandım, Melanie'ye göz kırparak zarfla anahtarları elinden aldım.

Kirpiklerini kırpıştırarak, "Seni görmek çok güzel, Jamie. Nasılsın?" diye sordu Melanie.

"Bilirsin işte, her zamanki gibi. Sanırım gerisini ben hallederim," dedim zarfı havaya kaldırarak. "Kendine iyi bak, Melanie."

Melanie'nin bakışıyla beni hâlâ arzuladığını belli etmeye çalışmasını görmezden geldim. B'yi masadan uzaklaştırıp kalabalığın arasındaki boş bir alana doğru yönlendirdim.

Arkamızdan hâlâ bana bakan Melanie'yi işaret ederek, "Görünüşe göre birbirinizi tanıyorsunuz?" dedi B.

Omuz silktim. "Öyle de denebilir."

Bu takılmam işe yaramıştı. B gözlerini öyle bir devirdi ki, bir an beyninin içini gördüğünden neredeyse emin oldum.

Güldüm ve bu, uzun zamandır attığım en içten, en samimi kahkahaydı. Onunla aynı havayı soluyacak kadar yakınımda olmasının yarattığı saf neşe tüm bedenimi ele geçirmişti. Sonunda gülmem bittiğinde karşımda duran bir mucizeye bakıyormuş gibi sadece başımı salladım ve kollarımı iki yana açtım.

"Gel buraya."

"İğrenç," dedi anında başını iki yana sallayıp ters yöne yürümeye başlayarak. "Terden sırılsıklam olmuşsun, yaklaşma."

Çoktan peşine takılmışken, "Hadi ama," dedim. "Sadece birazcık ter."

Hemen ardından arkasından süzülüp kollarımı ona doladım, onu göğsüme bastırarak yerden kaldırıp kendi etrafımda döndürdüm. Çığlık atıp kahkahalarla kollarını bacaklarını savururken sonunda pes edip onu bıraktım.

"Neden bu kadar terlisin?" diye sordu gülerek. "Hem senin burada ne işin var?"

"Dışarıdaki sahada basketbol oynuyordum. Ayrıca ben burada okuyorum." Kampüs Konaklama masasından aldığım zarfı havaya kaldırarak, "Sanırım artık ikimiz de burada okuyoruz," diye ekledim.

Zarfı elimden kapıp içindekileri hızlıca karıştırdı, ardından da anahtarlar için elini uzattı.

"Burada okuduğunu bilmiyordum."

"Tabii tabi," dedim. "Beni gizlice takip ediyor olman sorun değil, B. Hatta belki bu durum hoşuma bile gidiyordur."

"Çok beklersin," diye karşılık verdi kafasını evraklardan kaldırmadan. "Ama cidden, senin *UC San Diego*'da olman gerekiyordu. Ne oldu?"

"Sana bahsettiğim amcamı hatırlıyor musun? Hani Kaliforniya'daki bir üniversitede tanıdıkları olan?"

Başım salladı, ben de sanki tüm kampüsü işaret ediyormuş gibi kollarımı iki yana açtım.

"Şu an tam olarak babamla amcamın muhasebe bölümünden mezun olduğu üniversiteye bakıyorsun. İlk başta başvurum yedek listesine alınmıştı ama amcam kabul heyetinden birkaç kişiyi tanıyor... Yani sihrini konuşturdu diyebilirim."

"Ve şimdi buradasın," dedi kirpiklerinin altından bana bakarken. Bakışlarını üzerimde hissetmek, bu kadar yakınındayken tıpkı benim gibi onun da karnının düğümlendiğini bilmek hoşuma gidiyordu.

"İşte buradayım," diye tekrarladım.

Başını iki yana sallayıp bakışlarını yeniden zarfa indirdi. O yanımdayken varlığımdaki her bir hücre titreşiyor, tüm o olasılıkların sönmek bilmeyen parlaklığı gözlerimi kamaştırıyordu.

"Demek sonunda Kaliforniya'ya gelebildin," diye mırıldandım.

Başını kaldırdığında bakışları muzip, baştan çıkarıcıydı. Bunu yaptığının, yani bana içimi titreten ve ona dokunma arzusuyla ağzımı kurutan bakışlarından birini attığının farkında olup olmadığından bile emin değildim. Masumu oynuyordu ama bakışları bana bambaşka bir şey anlatıyordu.

"Sanırım öyle oldu," diye fısıldadı.

Bir sonraki an tek kelimeyle bencildik, gözlerimiz adeta birbirinde kayboluyordu. Ben zihnimde günün geri kalanını, gecemizin geri kalanını, hatta *hayatımızın* geri kalanını çoktan planlamaya başlamıştım bile. Gözlerimin önünden milyonlarca sahne gelip geçiyordu. Kampüsteki ateş başı partileri, kütüphanede sabahlanan çalışma geceleri, dalgaların üzerinde sörf yapılan erken sabahlar, çarşafların arasında birbirimize dolandığımız tembel öğleden sonraları...

Fakat oda arkadaşımın aniden ortaya çıkmasıyla tüm bu hayaller bir saniyede silinip gitti. B'yi arkasından yakalayıp tıpkı az önce benim yaptığım gibi havada döndürmeye başladı.

İlk içgüdüm suratının ortasına, tam burnuna çok sert bir yumruk indirmekti. Bu tamamen kontrolsüz, denersem bile engel olamayacağım içgüdüsel bir tepkiydi. Onu yeniden yere bırakır bırakmaz tam olarak bunu yapmak amacıyla öne doğru atıldım.

Ta ki o konuşana kadar.

"Aman Tanrım, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum," dedi Ethan.

Ardından filmlerdeki lanet olası prensler gibi B'yi belinden kavrayıp geriye doğru yatırdı ve onu her zaman yapmayı hayal ettiğim şekilde öptü.

Bu manzara karşısında midem altüst oldu. Onun Ethan'ın kollarında nasıl eridiğini, Ethan'ın yeniden doğrulduklarmda ona sanki tüm dünyasıymış gibi baktığını görmek beni mahvetti. Ellerini yüzünün iki yanına yerleştirmiş, ona taparcasına bakıyordu. Birbirlerine sırılsıklam âşık iki insan gibi gülümsüyorlardı.

Kusacak gibiydim.

Uzun bir sessizliğin ardından o aptal, aşk sarhoşu bakışmalarına bir son vermeyince boğazımı temizledim. Bu ses Ethan'ı şimdiki zamana döndürmüş gibiydi. Keyifle canlandı ve B'yi daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kolunun altına çekti.

Sanki ona aitmiş gibi.

Yumruklarım yanlarımda sımsıkı kapandı.

"Ah, demek oda arkadaşımla çoktan tanıştın!"

B'nin gözleri kocaman açıldı, bakışlarında beliren onlarca soru işaretiyle bana döndü ama ben sadece çenemi sıktım ve midemi bulandıran parçaları yavaş yavaş bir araya getirdim.

Ethan yaz tatili için Florida'ya gitmişti. Bana orada bir kızla tanıştığını söylemişti. Âşık olduğunu söylemişti. Kızın buraya geleceğini söylemişti. Bir gün başkan olmak istediği için bana kendi *First Lady*'sini bulduğunu söylemişti.

Bana onun hakkında her şeyi anlatmıştı.

Ama adının ne olduğunu hiçbir zaman söylememişti.

"Jamie senin oda arkadaşın mı?" diye cıyakladı B.

"Evet," diye yanıt verdi Ethan, ardından parmağıyla ikimizi işaret etti. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Az önce hayalini kurduğum tüm olasılıklar bir duman gibi havaya karışıp yok oldu ve o anda içimdeki her şeyi bastırdım. "Aynı liseye gitmiştik."

B yutkundu. "Evet. Eskiden benim en yakın arkadaşımla çıkıyordu."

En yakın arkadaş lafı beni resmen paramparça etti ve dişlerimi sıktım.

"Vay canına," dedi Ethan, sırıtışı hâlâ yüzündeydi. "Dünya ne kadar küçük!"

B'ye, Ethan'a ve ellerinin birbirine kenetlendiği o noktaya bakarken burun deliklerim öfkeyle genişledi. Kelimenin tam anlamıyla kusacak gibi olduğumu fark ettim.

"Ben de tam duş almak için yurda dönüyordum," dedim. "Sonra görüşürüz, Ethan."

"Görüşürüz, dostum."

B'ye son bir kez bakmak için kendime izin verdim, ardından bankın altından basketbol topumu alıp kampüsün geri kalanını yurda kadar koşarak geçtim.

Oraya ulaştığımda doğruca tuvalete koştum ve öğle yemeğimi çıkardım.

B'nin benim olacağına dair kurduğum her bir hayalle birlikte.

O günden sonra B'den uzak durmaya gerçekten çalıştım.

Onun yanındayken ahlaki pusulamın altüst olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Bu yüzden Ethan'la birlikte yurtta oldukları zamanlarda odada bulunmamaya dikkat ettim. Zamanımı B'nin içimde bıraktığı boşluğu doldurabilirlermiş gibi davranarak başka kızlarla geçirdim.

Ta ki o partide B göğüslerini çenesine kadar kaldıran o küçücük, parlak pembe mayosuyla boy gösterene kadar... İşte o an ondan uzak kalmak *istemediğimi* ve Ethan'la olan dostluğumu mahvetmeden onunla birlikte olmanın bir yolunu bulmam gerektiğini anladım.

Bu yüzden onun arkadaşı olmaya karar verdim.

Sadece arkadaşı olarak kalabilirdim, kendime sürekli bunu tekrarladım. Hiçbir çizgiyi aşmadan, onu erkek arkadaşıyla zor bir durumda bırakmadan ve kendime işkence etmeden onunla takılabilirdim. Buna gerçekten inanmış olmam şu an sadece komik geliyordu ama o zamanlar kendimi buna öylesine inandırmıştım ki, birlikte vakit geçirmek için onu aramaya başladım.

O beni görmezden gelmeye çalıştığında iş çıkışında yanma gittim ve bu kez *hayır* cevabını kabul etmemeye karar verdim.

O günün nasıl geçtiğini, San Diego'da arabayla dolaşırken onun yeniden yolcu koltuğumda oturmasının nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Onu şehirle tanıştırırken bir yandan da sadece yeniden onunla birlikte *olmanın* verdiği o hissin tadını çıkarıyordum.

Buna değer, diye fark ettim. *Onu hayatımda nasıl tutabiliyorsam öyle kabul edeceğim.*

Belki de ona olan tutkumu gerçekten bir kenara bırakıp sadece arkadaşı olmakla yetinebileceğimi düşünmüştüm. Fakat UC San Diego'daki yılanlı yolda olduğumuz sırada, kendimi kandırmaya yönelik o gülünç girişimim paramparça oldu.

O andaki görünüşünü hâlâ hatırlıyordum. Yüksek çalılar ve çiçeklerle etrafımız sarılmışken sadece *seks* kelimesinin telaffuz edilmesiyle bile nasıl kızardığını... Her şey benim onun aşk romanlarıyla dalga geçmemle başlamıştı ama sonra o takılma, yerini ilkel bir arzuya bıraktı.

Onu neyin tahrik ettiğini, neyin aklını başından aldığını bilmek *zorundaydım.*

Dahası -sırf kendi bencil zevkim için bile olsa- Ethan'ın nerede yetersiz kaldığını öğrenmeliydim.

Yatakta Ethan'ın nasıl olduğuna dair ısrarlarıma en sonunda boyun eğdiğinde gözlerini kaçırarak, "Fena değil işte. İyi..." dedi. "Sadece keşke biraz daha... heyecanlı olsaydı. O çok nazik, çok kibar ve bu harika bir şey tabii ama..."

Kelimeleri havada asılı kalırken yanakları daha da kızardı.

"Gerçek bir tutku yok. Sabırsızlık yok. Kulağıma tatlı sözler fısıldanmasına karşı değilim ama bazen sadece yatağa fırlatılmak istiyorum, anlıyor musun? Çılgınca arzulanmak... Sanki ellerini üzerimden çekme fikrine bile tahammül edemiyormuş gibi."

Her kelimeyi nefes nefese, tamamen istemsizce çekici bir ses tonuyla söyledi. Muhtemelen birinin bizi duymasından korktuğu içindi ama bu ses tonu içimde ilkel bir ihtiyacı uyandırarak derinlerime işledi. Sözleri zihnimde durmadan yankılandı.

Yatağa fırlatılmak...

Çılgınca arzulanmak...

Sanki ellerini üzerimden çekme fikrine bile tahammül edemiyormuş gibi...

Keşke tüm bu hisleri içimde ne kadar yoğun yaşadığımı, sadece tek kelime etse üzerindeki kıyafetleri parçalamak ve içinde kaybolmak isteyeceğimi bilseydi.

Bulutlar üzerimizde yer değiştirirken güneş üzerimize vuruyordu. Sonunda B bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Nefesimi düzene sokmak, ellerimi yanlarımda tutmak, o elleri saçlarının arasına geçirip tam o anda dudaklarımı onunkilere bastırmamak için kendimi zor tuttum. *Ethan'a lanet olsun.*

Bir şekilde kendime hâkim olmayı başardım ve ağzımdan sadece tek bir kelime döküldü.

"Anlıyorum."

Onu ertesi sabah Kaliforniya'daki ilk sörfüne götürme sözü vererek yurduna bıraktıktan sonra hızla kendi yurduma geçtim. Odaya ulaştığımda Ethan'ı tamamen görmezden gelerek kendimi banyoya kilitledim.

Pantolonumla iç çamaşırım o saniye yerdeydi. Suyu dayanabileceğim en sıcak dereceye ayarlarken zonklayan aletim avucumun içindeydi. Bir elimi serin fayans duvara yaslayıp diğeriyle kendimi tatmin ederken B'yi duşta benimle birlikte hayal ettim. Onun adımı inlemesini sağlarken ıslak buklelerini ve dudaklarından süzülen su damlalarını düşledim. Her şeyi zihnimde resmedebiliyordum. Gözlerini kapatışını, ağzının benim için aralanış biçimini, karnındaki sıkı kasların bacaklarının birleştiği noktaya doğru inişini...

Bu esnada adının dudaklarımdan dökülmesine engel olmaya çalışarak boğuk bir iniltiyle boşaldım.

O gece, sabahın erken saati için fazlasıyla gürültülü bir şekilde çalan alarmım beni uyandırana kadar huzursuz bir uykunun içinde dönüp durdum, ardından yatağımdan hızla fırladım.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Tahtalarımızın üzerinde olmak, onu sadece kendime saklamak ve biraz daha hayal kurabilmek için sabırsızlanıyordum.

Arkadaşmışız, hadi oradan...

Yurduna ulaştığımda onu aradım. Daha sesinden bile zar zor uyandığını anlayabiliyordum. Kapıyı açtığında kelimenin tam anlamıyla mümkün olan her düzeyde sınandım.

B karşımda, üzerinde yalnızca küçücük bir lacivert erkek şortu ve daha da küçük, kısa beyaz bir tişörtle duruyordu. Şortun beyaz kenarları esmer tenine sıkıca oturuyordu. Tişörtün

altına sutyen giymemişti, içeri süzülen serin sabah havasıyla meme uçları sertleşmişti. Karnı, kollarıyla bacakları boyunca tüyleri diken diken olmuştu...

Tek bir kelime bile etmeden bana doğru uzandı, elimi sanki zaten ona aitmiş gibi kavradı ve beni içeriye çekti.

Beni odasına doğru sürüklerken şortunun altından görünen kalçalarının görüntüsüyle kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyor, aletim zonkluyordu. Arkamızdan kapıyı kapattı, doğruca yatağa geçip beni de kendisiyle birlikte çekti.

Kalbim hızla çarpıyordu. *İşte bu kadar*, diye düşündüm. Onun da beni istediğini sandım. Güneş doğmadan önce beni oraya, karanlıkta savaşıp durduğumuz o günaha teslim olalım diye getirdiğini düşündüm.

Üzerimize yorganı çekip yüzünü duvara dönerek kıvrıldı ve o küçük bedenini benimkine yasladı. Kalçaları sertleşen aletime sürtündüğünde hissettiğim sıcaklıkla derin bir nefes aldım, o da kalçalarını keyifle oynatıp huzurla iç çekti.

İşte tam o an fark ettim.

Uyanık bile değildi.

Gerçi tamamen uykuda da değildi. En azından yürüyebilecek, kapıyı açabilecek ve yatağa geri tırmanabilecek kadar... Ama aslında uyurgezer gibiydi. Muhtemelen bir önceki günümüzün yorgunluğundan o kadar tükenmişti ki bu bitkinlikle ne yaptığının farkında bile değildi.

İç çektim. Bir şey söylemeden önce bir anlığına onunla böyle kalmama izin verdim. Bana dolanmış olmasının sıcaklığının tadını çıkarırken bir yandan da aletimi sakinleşmeye zorladım.

En sonunda kendimi toparladığımda kulağına doğru fısıldadım.

"B, UYAN."

Arkasındaki alarm saatini bulmaya çalışır gibi elini rasgele sallayarak, "Mmmm," diye mırıldandı. Saat yerine eli bana çarptı ve tişörtümü çekiştirdi. "Beş dakika daha..."

Kıkırdadım. "Hadi ama. Sabah dalgalarını yakalamak istiyorsak, yola çıkmamız lazım."

Gerçek anlamda uyandığı o anı hissettim. Vücudunun nasıl kaskatı kesildiğini, kalbinin nasıl dörtnala koşarcasına hızlandığını... Elini aceleyle üzerimden çekip yorganı üstünden fırlattığında gözlerinin kocaman açıldığını bilmem için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Saate bakmak için telefonuna uzanırken, "Sen içeri nasıl girdin?" diye çığlık attı.

"Kapıyı sen açtın ya, şaşkın. Seni aradım."

"Ne?" Telefonun ekranına dokundu, arama kaydını gördüğünü tahmin ediyordum çünkü kaşlarını daha da fazla çatmıştı. "Şu an kafam çok karıştı."

Yatağın kenarında doğruldum, özellikle de o lanet erkek şortunu yeniden görebildiğim için aramıza mesafe koymak amacıyla yapmıştım bunu. "Kapıyı sen açtın, sonra da elimden tutup beni buraya kadar çekiştirdin. Ardından tekrar yatağa girip yattın."

"Aman Tanrım." Elini alnına vurduğunda güldüm.

"Rahat ol. Sadece yorgunsun. Eğer dinlenmek istiyorsan, bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Hayır," dedi hızla yataktan kalkıp yanımdan sıyrılırken. Çekmecelerinden birinden bir mayo kaptı ve banyoya doğru yöneldi. "Hemen üstümü değiştirip geliyorum."

"Sorun değil, başka zaman da-"

"Gitmek istiyorum. Neredeyse iki aydır buradayım ve hâlâ bir kere bile sörf yapmadım. Oysa Kaliforniya'ya gelmeyi bu kadar çok istememin en büyük sebeplerinden biri de buydu."

Denedim...

Kalmasını sağlamayı denedim...

Bizi bu durumdan kurtarmayı denedim...

En azından kendi kendime söylediğim buydu.

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Pekâlâ. Sen hazırlan. Ben G otoparkındayım."

Sörf tahtasını kapıp *Jeep*'ime doğru yöneldim ve B'yi beklerken kendime çok sert bir konuşma yaptım.

"O senin değil. Ona sahip olamazsın. Bırak gitsin. *Onu* bırak."

Yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle otoparkı geçip yanıma neşeyle koştuğunu gördüğümde bütün çabalarımın boşuna olduğunu anladım.

Plaja ulaştığımızda ona bir sörf kıyafeti kiraladık. Ardından güneş gökyüzünde yükselip bize günaydın dercesine ortalığı aydınlatırken küçük sörfçü kızımın ilk dalgasını yakalaması için denize açıldık. Tahtamın üzerinde, onun yanında oturup bir sonraki dalgayı beklerken sohbet etmek evimdeymişim hissi verdi. Bütün sabah ve öğleden sonra boyunca orada, sadece ikimiz kendi dünyamızda gibiydik.

Kampüse dönmesi gerektiğini söylediğinde saat iki civarıydı. Kaliforniya dalgalarına karşı hazırlıksız olduğu konusunda ona takılıyordum ki, Ethan'la bir randevusu olduğunu söyleyerek beni hemen susturdu.

Bana bunu söylediğinde duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım ve eşyalarımızı toplamadan önce son bir kez dalgalarla buluştuk.

Ahşap yürüyüş yolundan arabaya doğru ilerlerken ikimiz de sessizdik. Ama bunu şimdiden hissediyordum, şeytanın ta kendisi içimde kıpırdanmaya başlamıştı. Daha gerçekleşmeden

önce aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu biliyordum. Sadece bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Üzerime bir tişört geçirip sörf tahtalarımızı arabaya yükledim. Bu sırada B'nin sörf kıyafetinden sıyrılıp onun yerine bol, dökümlü bir kazak giyişini izlememek için kendimle savaştım. Okyanusun üzerinde alçalmaya başlayan güneşe, o uçsuz bucaksız suya doğru bakarken hâlâ hafifçe titriyordu. Rüzgârda uçuşan saçları, başının etrafında altından bir hare gibi dalgalanıyordu.

Yanına yaklaştım ve dirseklerimi onun hemen yanındaki korkuluğa yasladım.

"Kaliforniya'da olduğumuza hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı iç çekerek.

Gülümsedim. "Hem de birlikte."

Bana bakmak için döndüğünde gözlerini güneşe karşı kıstı, gri gözleri bu ışıkta neredeyse maviye çalıyordu. "Bugün için teşekkür ederim, Jamie. Ayrıca dün için de."

"Daha yeni başlıyoruz."

Bir süre öylece durduk, ikimiz de sessizdik.

Öp onu, diye fısıldadı şeytan.

Ama ben onunla biraz daha savaştım.

"Bu arada sormadan duramayacağım. O destekli bikini üstünü nasıl odada bırakırsın? Onunla sörf yapmaya çalışmanı izlemeyi heyecanla bekliyordum," diyerek takıldım.

Dudaklarının kenarında kıpırdayan bir gülümsemeyle bana ters ters bakıp hafifçe omzuma vurdu. "Bir havuz partisindeydik, tamam mı? Beni erkek çocuğu gibi gösteren sörf üstlerimden biraz daha gösterişli bir şeye ihtiyacım vardı." Ardından aklı başında olan herhangi bir erkeğin beğeneceği kadar *belirgin* bir göğüs dekoltesine sahip olduğunu kendisi göremiyormuş gibi bakışlarını aşağı indirdi.

"Ah... Demek o gece gösteri yapıyordun, ha?"

"Yani biliyorsun, birileri beni görmezden geliyordu," diyerek bana aynı şekilde takıldı. "Ben de dikkat çekmek için bir yol bulmak zorunda kaldım."

Burnunu kırıştırıp bana dil çıkardığında içimden gülmek geldi. *Tanrım*, keşke sadece gülebilseydim, o *Jeep*'e binip *sadece arkadaşmışız* gibi davranabilseydim.

Ama yapamadım. Gülümseyemedim. Göğsümden taşan o delicesine özlemle ona bakmaktan başka hiçbir şey gelmedi elimden.

"Bu arada erkek çocuğuna falan benzemiyorsun," dedim.

Güldü ve sesi beni tamamen darmadağın etti.

Sonunda istediğim şeye boyun eğip bir adım daha yaklaştım. Elim tuzlu saçlarının arasına süzüldüğünde gülüşü anında kesildi. *Nefes almayı* bıraktı, ben de bıraktım.

"Ve seni görmezden gelmiyordum. Senden kaçıyordum. Uzak durmaya çalışıyordum." Yutkundum, bakışlarım dudaklarına kaymadan önce gözlerinin içinde bir cevap aradım.

Öp onu.

Diğer elim de saçlarının arasına sızdı, yüzünü ellerimin arasına aldım.

Öp onu.

"Kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum."

Onu kendime doğru çektim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve şeytan zafer çığlıkları attı.

İkimiz de nefesimizi tuttuk. Öpücük öyle güçlüydü ki sanki tüm evren onunla birlikte yerinden oynamıştı. Bir yanım beni geriye doğru itmesini bekliyordu.

Ama itmedi.

Daha fazlasını isteyerek parmak uçlarında yükseldi. Elleri tişörtümü sımsıkı kavrarken benim ellerim de saçlarını sımsıkı kavradı ve ikimiz aynı anda nefesimizi bıraktık. Çıkardığı o sesi duyduğumda onun da bunu istediğini bilmenin verdiği hisle adeta bir hayvana dönüştüm. Boğuk bir iniltiyle dolgun altdudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım. Sonra bırakıp onu daha da sert öptüm, dudaklarının birleştiği çizgide dilimi gezdirerek beni içeri almasını sağladım.

Bacakları titriyordu. Ona daha da sıkı sarıldım. Bana güvenebileceğini, onu tuttuğumu ve her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek istiyordum.

Tabii *hiçbir şey* yolunda değildi.

Çünkü oda arkadaşımın sevgilisini öpüyordum.

Ve o da aldatıyordu.

Bu gerçek kafama yıldırım gibi düşerken küfrettim ve alnımı alnına yaslayıp öpücüğü sonlandırdım. İkimiz de nefes nefeseydik; hâlâ o sınırın üzerinde dans ediyor, ikimiz de çaresizce o sınırın diğer tarafına geçmek için yanıp tutuşuyor ama bir yandan da bunu yapmamamız gerektiğini biliyorduk.

"Jamie, benim-"

"Erkek arkadaşın var. Biliyorum."

Onu bırakırken yeniden küfretme isteğime karşı koydum ve bunu yapar yapmaz ondan uzaklaşmak, arkamı dönüp *yürümek* zorunda kaldım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, ardından başımın üstünde birleştirip otoparka doğru bakakaldım. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

İçimde kabaran duygulara karşı koyabilmek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona bakamıyordum. Az önce ona yaptırdığım şeyle yüzleşecek cesaretim yoktu.

Hayatımın en uzun anıymış gibi gelen sessizliğin ardından, "Gitmeliyiz," diye fısıldadı. Cevap vermemi beklemeden hemen yan koltuğuma geçti.

O *Jeep*'e, onun yanına binecek cesareti kendimde bulmam biraz zaman aldı. En sonunda bindiğimdeyse yüzüne hiç bakmadan kontağı çevirdim. Bir müzik listesi de açamadım.

Her şarkı bana onu hatırlatıyordu.

Bu yüzden rüzgârın bize eşlik etmesine izin verdim ve kampüse doğru sessizlik içinde sürdük.

Ta ki onun telefonu çalana kadar.

B ekrana bakarak kaşlarını çattı, zorlukla yutkundu ve zayıf bir sesle telefonu açtı.

"Selam, bebeğim."

Direksiyonu daha da sıkı kavradım, yanlışlıkla gaza çok fazla yüklenmiştim. Hız sınırı tabelasını geçip sınırı yirmi mil aştığımı fark edene kadar bunu yaptığımın bilincinde bile değildim.

Yavaşladım ve dinlemeye devam ettim.

"Yoldayım," dedi B. "Dinle... gerçekten çok yorgunum, yemeğe başka bir akşam gitsek olur mu?"

Göğsüm suçluluk duygusuyla sızlıyordu. B'ye baktığımda Ethan konuşurken gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

"Ben de seni özledim," diye kısık bir sesle mırıldandı. "Bana bir saat ver, sonra gelebilirsin."

Ben kampüse giriş yaptığım sırada aramayı sonlandırdı. G otoparkına park ettiğimde de hiç vakit kaybetmeden direkt kapı koluna uzandı.

O daha kapıyı açamadan kilit düğmesine bastım.

"Üzgünüm, B."

Gözlerini kapattı, yanağından süzülen tek damla gözyaşını silmeyi ne kadar çok istesem de ellerimi direksiyondan ayırmadım.

"Ethan harika bir adam ve seni gerçekten önemsiyor. Senin de onu önemsediğini biliyorum. Bugün yaptığım şey bencillikti. Aptalcaydı."

Her şeyi mahvettim. Her şeyin içine sıçtım.

Onu kaybettim.

Bunun onunla geçireceğim son an olup olmadığını bilmiyordum ama her ihtimale karşı, bunu bildiğinden emin olmak zorundaydım.

"Seni öptüğüm için üzgün değilim," dedim.

Gözleri biraz daha büyüdü, tereddütle benimkileri buldu.

"Ama seni öpmeye hakkım yokken, sen bana ait değilken bunu yaptığım için üzgünüm."

Altdudağı titredi, gözleri çok uzun bir süre benimkilerin içinde bir şeyler aradı. Sonra kırgın bir ses tonuyla, "Ben de üzgünüm. Belki de bu gerçekten kötü bir fikirdi," dedi.

Kalbim hızla çarparken, "Hayır," diyerek karşı çıktım. O an direksiyonu bıraktım ve ona döndüm. "Bak, söz veriyorum. Bir daha öyle bir saçmalık yapmayacağım. Ama lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Hâlâ arkadaş olabiliriz, B. Seni kaybetmek istemiyorum."

Gerçek beni, yalnızca onun bildiği beni görebilmesi umuduyla gözlerimle yalvardım.

"Lütfen, arkadaşın olmama izin ver."

Bana güvenip güvenemeyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. Yaptığımdan sonra ona hak vermiyor da değildim. Yine de bakışlarımı ondan kaçırmadım, söylediğim her kelimede ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağladım.

"Tamam," dedi en sonunda.

Rahatlamayla derin bir nefes verdim.

"Ama bir daha olmaz... Yapamam... Olmaz." Eliyle arkasını, öpüştüğümüz sahili işaret ettiğinde başımı salladım.

"Biliyorum."

O da başını salladı. "Tahtamı indirmeme yardım eder misin?"

Sonrasında darmadağın oldum. Yurda döndüğümde Ethan'ın duş alıp B'yle buluşmasına hazırlanışma tam zamanında yetişmem beni mahvetti. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle âşık bir köpek yavrusu gibi B'nin ne kadar harika bir kız olduğundan bahsedip duruyordu. *Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.*

O gittiğindeyse tek düşünebildiğim onun B ile birlikte olduğuydu. Ona dokunuyor, onu öpüyor, onun tadına bakıyor olabilirdi...

Vahşi bir hayvan gibi kükreyerek duvara yumruğumu geçirdim. Hemen ardından, o eve dönmeden önce açtığım deliği onarmam gerektiğini fark ettim. En azından bana bir uğraş çıkmıştı; onların birlikte olduğu düşüncesinden, *ondan* zihnimi uzaklaştıracak bir şey.

Tabii ki işe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

O gece gözümü bile kırpmadan tavana bakarak yattım, sanki göğsümde yumruk büyüklüğünde bir delik vardı.

Her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım. Birkaç adım geri çekilip normalleşebileceğimizi düşünmüştüm.

Ama Ethan aptal değildi. Yarattığım tehdidin kokusunu almıştı ve o adi herif B'ye benden uzak durmasını söylediğinde onu suçlayamadım bile. İkisi de bana tek kelime etmemiş olsa

da bunu B'ye söylediğini anlamıştım. Bir anda, her hafta birlikte takılan iki insanken B beni görmezden gelmeye başlamıştı.

Buna saygı duydum.

Buna itaat ettim.

Ta ki dünyam başıma yıkılana ve beni kurtarabilecek tek kişinin o olduğunu anlayana kadar.

DÖRT
Biz ve Diğer İnsanlar

"HER ŞEY YOLUNA GİRECEK, OĞLUM," diyerek beni teselli etmeye çalıştı babam o soğuk şubat sabahında. Ancak ses tonundan bunun bir yalan olduğunu anlayabiliyordum. Ya da en azından kendisinin bile buna tam olarak inanmadığını. "Sadece okuluna odaklan, tamam mı? Bunun için endişelenmeni istemiyorum."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip arkaya doğru taradım, tüm bunları sindirmeye çalışıyordum. "Nasıl endişelenmeyeyim?"

"Baban bu durumu halleder," diye araya girdi annem. Ses tonu onu da ele vermişti.

Yutkunup başımı salladım ve onlara inanmaya çalıştım.

"Ekonomik krizler olur böyle. Müşterilerimizin ellerinden geldiğince kısıntıya gitmeleri çok doğal ve maalesef, genellikle kesinti yapmayı düşündükleri ilk yerlerden biri biz oluyoruz. Hem, eğer onlar para kazanamıyorsa..."

"Bizim şirketimize de ihtiyaçları kalmıyor demektir," diyerek sözünü tamamladım.

"Her şey yoluna girecek. Her zaman girer," dedi annem. Yüzünü göremesem bile babama o anda nasıl uyarırcasına baktığını gözümde canlandırabiliyordum. "Biz bundan çok daha kötülerini yaşadık ve üstesinden geldik."

Ucu ucuna, demek geçti içimden ama çenemi kapalı tuttum.

"Hadi git, keyfine bak!" diye devam etti annem. "Sen bir üniversite öğrencisisin. Yani tek sorumluluğun notlarını yüksek tutup o diplomayı almak, tamam mı? Hem B'nin de orada, seninle olduğunu söylememiş miydin?"

O an göğsüm resmen sıkıştı ve keşke onlara bundan hiç bahsetmeseydim diye düşündüm. Annemle babam B'yi neredeyse benim kadar çok severlerdi. Şimdi onun beni böyle görmezden gelmesi, açık yarama bir avuç tuz basmak gibiydi.

"Hı-hı," diyebildim sadece.

"Onu aramalısın. Seni dışarı çıkarsın da biraz kafan dağılsın. Seni nasıl gülümseteceğini her zaman çok iyi bilir o."

Mideme geçirdiğin yumruk için teşekkürler, anne.

Birbirimize, "*Seni seviyorum,*" dedikten ve en kısa zamanda konuşacağımıza dair sözler verdikten sonra aramayı sonlandırdık. Yatağımın kenarında, başım öne düşmüş bir halde öylece kalakaldım.

Hareket etmem gerekiyordu. Zihnimin içinden çıkıp kurtulmalıydım.

Hızla üzerimi değiştirip topumu kaptım, antrenman yapıp ter dökerek sabahı geçirmek üzere basketbol sahalarına doğru yola çıktım. Dersi ektim ve bu umurumda bile olmadı. Yine de sabah öğleden sonraya evrilip akşam sinsice yaklaşırken, hava kararkarken düşüncelerimle başa çıkmanın bir yolunu bulamazsam zihnimin içinde cehennemi yaşayacağımı çok iyi biliyordum.

Ve o anda yanımda olmasını istediğim tek kişi B'ydi.

Telefonumdan onun adını açtım, dudaklarımı birbirine bastırırken bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunun da farkındaydım. Bana tek bir kelime bile etmeden mesafeye ihtiyacı

olduğunu açıkça belli etmişti. Büyük ihtimalle Ethan'la olan ilişkisinin zarar görmemesi için.

Buna saygı duymalıydım.

Kendi pisliğimle başa çıkmanın başka bir yolunu bulmalıydım.

Ama kalbim onun için öyle şiddetle sızlıyordu ki bunu inkâr edemiyordum.

Jamie: *Neredesin? Seni almaya geliyorum.*

Mesajı gönderirken midem altüst oldu ve cevabıyla titreyene kadar tekrar bakmamaya çalışarak telefonu yatağın üzerine fırlattım.

B: *Ethan'la beraberim, seçim işlerini hallediyoruz. Başka zaman yapalım mı?*

Küfrettim.

İçimdeki daha olgun, daha saygılı olan taraf bana bu işin peşini bırakmamı söylüyordu.

Ancak onun adını görmek bile içimdeki o lanet olası sahiplenici tarafın galip gelmesine yetmişti.

Jamie: *Bugünlük işin bitmedi mi?*
Bekleyebilirim. Sadece arabayla biraz dolaşalım.

Bir şeyler yazdığını gösteren o küçük baloncukların zıpladığını gördüm. Birkaç kez görünüp kayboldular, sonra tamamen yok oldular.

Beni görmezden geliyordu.

Bunu bir işaret olarak kabul et, Jamie. Kızı rahat bırak. Seni görmek istemiyor.

Bir film açmayı denedim. Ders çalışmayı denedim. Hatta telefonumda kayıtlı olan, ilgimi asla karşılıksız bırakmayacağını

bildiğim düzinelerce kız numarasından birine mesaj atmayı bile aklımdan geçirdim.

Ama B ile birlikte olma, onu yan koltuğuma oturtup neler olup bittiğini anlatma düşüncesini kafamdan bir türlü atamıyordum. Daha anlatacak başka kedi hikâyeleri kalmış mıydı bilmiyordum ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı:

Ben viskiysem, o da beni içinde saklayıp olgunlaşmama yardım eden ve beni daha iyi kılan meşe fıçıydı.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve başka hiçbir şey yerini tutamazdı.

Daha fazla düşünmeden telefonumu kaptığım gibi onu aradım. Cevap vermedi; ben de bir daha aradım, bir daha ve bir daha.

Altıncı aramadan sonra küfrederek hissettiğim tüm o çaresizliği gözler önüne seren bir mesaj yazdım.

Jamie: *Sana ihtiyacım var, B. Lütfen.*

O küçük baloncukların ekranda yeniden zıpladığını izlerken kalbim çıkacakmış gibiydi. Ama bu kez...

B: *Yirmi dakikaya görüşürüz. G otoparkı.*

Tam iki dakika içinde kapıdan çıkmıştım.

B'yi beklerken *Jeep*'ime yaslanmış, üzerimde Alder kapüşonlum ve eşofmanım olmasına rağmen biraz titriyordum. Saçlarım aldığım duştan dolayı hâlâ biraz nemliydi, o andan beri ellerimi içinden kaç kez geçirdiğimi düşünürsek büyük ihtimalle darmadağınık bir haldeydiler.

Düşüncelerim birbirini kovalarken gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmıyordum. En sonunda spor ayakkabılarının

kaldırıma vuran hafif tıkırtılarını duydum. Başımı kaldırdım, bunca zaman sonra onu yeniden gördüğüm anda kalbim sanki göğsümde durdu.

O da bunu hissetmiş gibi duraksadı ve ben onu hayranlıkla öylece izledim.

B de eşofman altı giymişti, üzerinde de omzundan aşağı sarkan dökümlü, bol bir kazak vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ama teni güneş gibi parıldıyordu. Gözleriyse ışıl ışıldı, bana tek bir kelime bile etmeden benden korktuğunu gösteriyordu.

Bana yakın olmaktan ve fırsatını bulursa neler yapabileceğinden...

Saçları omuzlarına sık bukleler halinde dökülüyordu ve hâlâ hafifçe nemliydi. Ağzını bir şey söylemek istiyormuş gibi açtı ama sonra beklemeyi seçerek tekrar kapattı.

Kaşlarımı çattım. O yaşta henüz tam olarak anlamlandıramadığım bir sürü duygu içime hücum etti. Sadece onu görmenin bile bana neler yaptığını fark etmemi sağladı.

Beni yakıp kavuruyordu, beni kıskançlıktan lanet olasıca bir *vahşiye* çeviriyordu ve bir yandan da her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyordu.

Ne yaptığımı tam olarak fark edemeden *Jeep*'imin yanından doğruldum ve bir sonraki an, B artık kollarımın arasındaydı.

Ona sarıldığımda sert bir nefes aldı, başımı saçlarının tepesine yaslayıp onu sımsıkı kendime çektim. Tereddüt içindeydi ama sonra onun kolları da vücuduma dolandı ve o da bana sarıldı.

Onu kendime ne kadar yakın tutarsam tutayım yetmiyordu.

Ona sarıldığım her saniye içime ılık yaz rüzgârı gibi bir rahatlama süzülüyordu. Şampuanının narenciye ve şekerli kokusunu içime çektim. Onu sonsuza dek sadece bu şekilde tutabilmeyi diledim.

Geri çekilmeye çalışarak, "Jamie," diye fısıldadı.

"Henüz değil, olur mu?" diye yalvardım.

Duraksadı ama başını göğsüme yaslayarak onayladı. Alnına bencilce bir öpücük kondurmadan önce onu bir an daha öyle ce tuttum. Sonra onu serbest bıraktım ve o, yolcu koltuğundaki her zamanki yerini alırken ben de yanına geçtim.

Jeep'i çalıştırıp bizi kampüsten uzağa doğru ilerletirken André Gagnon'ın sesi hoparlörümden yükseliyordu. Onu nereye götürmek istediğimi biliyordum ama önce sadece araba sürmek istiyordum.

Gözlerimi yoldan ayırmadan sessizliğimi korudum. Bedenim onunla konuşma, neler olup bittiğini anlatma ihtiyacıyla titriyordu. Yol boyunca birkaç kez boynumu kütlettim, başparmağımla direksiyonda ritim tuttum. Direksiyonu kavrarken eklemlerim bembeyaz kesilmişti. B botlarını ayağından çıkarıp pofuduk çoraplı ayaklarım ön panelime uzatana kadar da rahatlayamadım.

Onu öyle görmek derin bir nefes vermemi sağladı, omuzlarımdaki gerginlik yavaşça eriyip gitti.

O yolculukta iki saat geçti, ikimiz de sessizce müziği dinliyorduk. Sonunda La Jolla'ya doğru Bird Rock üzerinden yukarı kıvrılmadan önce Mission Valley ve Pacific Beach'ten yavaşça geçtik. İkimiz de camlarımızı indirdik. İçerideki kalorifer bizi donmaktan koruyacak kadar yüksekte çalışmaya devam ederken B elini camdan dışarı çıkarmış, rüzgâr dalgalarının üzerinde sörf yapıyordu.

Arabayı bir park yerine yanaştırdım, kontağı kapattım ve tek kelime etmeden dışarı atladım. Bagajımdan hazırladığım büyük çantayı aldım ve yürümeye başladım.

B nerede olduğumuzu sormadı bile, sadece beni takip etti.

Bizi birkaç küçük evin ve ağaçların arasından geçirip gözlerden uzak, küçücük bir plaja çıkardım. Gizli saklı bir yerdi ve halka açıktı. Hemen kıyısındaki o gösterişli evlere yakınlığından dolayı çoğu insan buranın özel mülk olduğunu sanıyordu.

Yanıma aldığım çantadan kalın bir battaniye çıkarıp oturmadan önce yere serdim. Başımı kaldırıp B'ye baktım, üzerine örtmesi için ikinci bir battaniye çıkarırken bir yandan da yanıma oturması için yere hafifçe vurdum.

Botlarını ayağından sıyırıp hemen yanıma çöktü. Ben de battaniyeyi ikimizin de üzerine örttüm, paylaştığımız bu sıcaklık soğuk rüzgârın keskinliğini hafifletiyordu.

"Geleceğin için planladığın her şey bir anda yanıp kül olsaydı ve elinden hiçbir şey gelmeseydi ne yapardın?"

B ellerinin üzerine geriye doğru yaslanmış, gözlerini okyanusa çevirmişti. Hafifçe kıpırdandı. "Yeni bir gelecek bulurdum sanırım."

"Ya öyle bir gelecek hiç yoksa?"

Bacaklarını göğsüne doğru çekip kollarıyla sarıldı, yanağını dizlerine yaslayarak bana bakmak için döndü.

Tanrım, bana o bakışı...

Gözleri ay ışığında parıldıyordu ve o gri gözler başlı başına birer okyanustu sanki. "Neler oluyor, Jamie?"

Yutkundum. "Bazı şeyler çok zorlaştı, anlıyor musun? Yani üniversitedeyiz ama ekonominin şu an ne halde olduğunu göremeyecek kadar da kör değiliz. Yine de bunun beni doğrudan etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım tam da kendimizi yenilmez hissettiğimiz o yaştayız. Sanki hiçbir şey bize dokunamazmış gibi... Ama dokunabiliyormuş." Başımı iki yana salladım, altımızdaki battaniyenin kenarından sarkan iplikleri çekiştirmeye başladım. "Babamın şirketi batıyor. Hem de çok hızlı. Bense buradayım. Kaliforniya'da, lanet olası bir *üniversitede*.

Onu kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmiyor ama bir yandan da hâlâ tamamen ona bağımlıyım."

Eli benimkine doğru öyle hızlı, öyle doğal bir şekilde uzandı ki sanki tam olarak ait olduğu yer orasıymış gibiydi.

Avucumun içini onunkiyle buluşturmak için çevirdim, parmaklarımızı birbirine kenetledim ve beni dengede tutan yerçekimi oymuş gibi ona sımsıkı tutundum.

"Durum ne kadar kötü?"

"Çok kötü," diye fısıldayabildim boğuk bir sesle.

Başını omzuma yasladığında narenciye kokusu bir kez daha beni buldu.

"Her şeyin düzelme şansı hiç yok mu?"

Omuz silktim. "Her zaman bir şans vardır herhalde."

"O zaman buna odaklan," dedi. "Jamie, o şirketi baban kurdu. Yirmi altı yaşından beri de şirket onun bir parçası. Oraya ömrünü verip her şeyini adadı. Ufak bir ekonomik krizin onun hayalini, gözü gibi baktığı eseri yok edebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Söylediklerini düşünerek kaşlarımı çattım.

"İmkânı yok," diyerek benim yerime cevap verdi. "Çünkü Shaw ailesi pes etmez, savaşır. İstediğiniz -gerçekten istediğiniz- bir şeyi gördüğünüzde peşinden gidersiniz. Hepiniz böylesiniz. Ve baban da şirketi ayakta tutmanın bir yolunu mutlaka bulacak. Onun için başka bir seçenek yok."

"O kadar basit değil," diye itiraz ettim. "Şirketler teker teker batarken kimsenin üst düzey muhasebecilere ihtiyacı kalmıyor. Ellerinde kalan az sayıdaki müşteri de kendi sonlarıyla savaşmıyorsa, çok daha ucuz seçeneklerin peşine düşüyor."

"Tamam ama bu ekonomik kriz sonsuza dek sürmeyecek. Eğer baban birazcık dayanabilirse-"

"Peki ya dayanamazsa, B?"

O anda ona doğru döndüm. Sesimdeki çaresiz, öfkeli tondan nefret ediyordum. Ancak tam olarak hissettiğim şey buydu işte. Ve bunu gizlemek zorunda olmadığımı biliyordum, en azından onun yanındayken.

"O zaman ne olacak?"

"O zaman sıfırdan başlar, *Jamie*." Benimle yüzleşmek için yerinde doğrulup bana döndü. "Sen de öyle yaparsın. Bir yolunu bulursunuz çünkü hayat dediğin şey tam olarak budur. Seni kıyıya taşıyacak o kusursuz dalgayı bulana kadar denize açılmak ve sularla boğuşmaktır."

"Sıfırdan başlayabilir miyim hiç bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bunu düşünmek bile kalbimi incitiyordu.

B tüm dikkatimi üzerine çekmek isteyerek tam önüme oturana kadar kıpırdandı.

Sanki zaten tüm dikkatim onda değilmiş gibi...

Sanki her zaman ona ait olmayacakmış gibi...

"Lisedeyken Noel gecesi sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Çatık kaşlarım yavaşça yumuşadı ve başımı salladım.

"O zaman ne kadar ciddiysem, şimdi çok daha ciddiyim. Henüz üniversite ikinci sınıfta olmana rağmen şimdiden iki staj bitirdin. Üstelik normalde yüksek lisansa kadar dönüp bakmana gerek olmayan mali müşavirlik sınavına hazırlanmaya başladın bile. Derslerde derece yapıyorsun ve şehir merkezindeki o havalı etkinliklerin hepsine katılarak kendine şimdiden çevre ediniyorsun. Başarıyorsun, Jamie. Tıpkı babanın yaptığı gibi kendi hayallerini gerçekleştiriyorsun. Bu ekonomik kriz geçip gidecek ve ne olursa olsun, sen yine üstesinden geleceksin. Çünkü sen böyle birisin."

O konuştukça kalbim daha da yatışıyor, düzgün bir ritme kavuşuyordu.

Bu kız bana nasıl bu kadar inanabiliyordu?

"Haklısın," dedim kararlı bir iç çekişle. "Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin," dedi ellerimi sıkarak.

O sıkışı içimde öyle derin bir yere dokundu ki, oraya ışık bile ulaşamazdı.

"Korkmadığımı söyleyip yalan atacak değilim ama bunu yapabileceğimi söylediğinde sana inanıyorum. Her şeyin düzeleceğini söylediğinde sana güveniyorum."

"Güzel. Çünkü zamanın yüzde doksan yedisinde falan haklıyım."

Ona hafifçe gülümsedim.

"Sanırım bu yaz eve döneceğim, babama işleri yoluna koyması için yardım etmeye çalışacağım."

"Dönmelisin. Senin için harika bir deneyim olur. Hem babanın da seni yanında görmekten çok mutlu olacağını biliyorum."

"Benimle gelir misin?"

Kelimeler daha üzerinde düşünecek fırsat bulamadan ağzımdan çıkmıştı. Bunu gerçekten istiyordum -*Tanrım*, hem de nasıl istiyordum- ama gözlerinin kocaman açılmasından, bunu sesli olarak dile getirerek aptallık ettiğimi hemen anladım.

Ellerini ellerimden çekti ve burnum onun yokluğuyla birlikte sızladı.

"Yaz için ne yapacağımı henüz ben de bilmiyorum. Ama bensiz de gayet iyi idare edersin."

"Son zamanlarda kendini geri çekiyorsun," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve gözlerini kaçırarak ellerine baktı.

"Farkındayım, çekiyorsun. Bana yalan söyleme."

"Sana hiçbir zaman yalan söyleyemedim."

"O zaman bana neler olduğunu anlat."

İç çekti. "Ethan seni bir tehdit olarak görüyor sanırım."

Şaşırmış gibi yapmaya çalıştım ama aslında söyledikleri zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

"Yanlış ifade ettim," diyerek lafını geri aldı. "O sadece... Bilmiyorum. Seninle rekabet etmek zorundaymış gibi hissediyor. Ve ona böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Şu anda sadece onunla olan ilişkime odaklanmam gerekiyor ve o beni sürekli başka bir adamla vakit geçirirken görürken bunu yapamam."

"Ama biz biziz," diyerek ona hatırlattım. "Biz *her zaman* bizdik."

Koyu renk kirpiklerinin ardından bana bakarak, "Öyle miydik gerçekten?" diye üsteledi.

Bu soruyu bu kadar cesurca sorması hâlâ beni şaşırtıyordu.

"Bana kalırsa her zaman biz vardık, bir de hayatımızdaki diğer insanlar."

Yutkundum, yüzünde ay ışığıyla savaşan gölgelerin sınırlarını gözlerimle takip ediyordum.

Haklıydı.

Önce Jenna vardı. Şimdi de Ethan.

Ama artık başkalarının yolumuza çıkmasına izin vermekten yorulmuştum.

"Şu an sadece biz varız," dedim, sesim kısıktı.

"Jamie..."

"Bana asla yalan söyleyemeyeceğini söylemiştin," diye fısıldadım. Kalbim göğsümde hızla çarparken etrafımızdaki hava bile canlanmış gibiydi, sanki yeryüzü de bizimle birlikte o heyecanlı bekleyişle uğuldamaktan kendini alamıyordu.

"Söyleyemem."

"O zaman bana doğruyu söyle, B," dedim ona doğru uzanarak. Bileklerini kavradım, nazik ama kararlı bir şekilde onu kendime doğru çektim. "Baş başa kalmamızdan asıl korkan kişi Ethan mı, yoksa *sen* misin?"

Aralanmış dudaklarına, o kocaman açılmış gözlerine bakarken çenem kasılmış ve gerilmişti...

Cevap ver bana, diye yalvardım bakışlarımla.

"İkimiz de."

Bu itirafı fısıltı gibiydi ama içimde zaten yanmakta olan o ateşi harlamaya yetti.

Dudaklarımı yaladım. "Neden?"

"Çünkü senin yanındayken kendime güvenmiyorum."

Sonunda bunu duyabildiğim, onun da aynı şeyleri hissettiğini bildiğim için gözlerimi sımsıkı yumdum. Burnumdan sert bir nefes verdim, sağ elim onun elini bırakıp kolundan yukarı tırmandı ve boynuna kaydı. Elimi teninde gezdirerek her bir santimini hissettim, nefesim ağır ve sıcaktı.

Gözlerimi yeniden açtığımda onu sanki ilk kez görüyordum.

Ona daha da yaklaştım. B ise arkaya doğru kaçtı. O kalçalarının üzerinde geriye doğru çekildikçe ben de dizlerimin üzerinde onun alanını tamamen istila ettim.

"Şu an seni öpsem bana kızar mıydın?"

"Evet," diye soludu. Yalanı fazlasıyla belliydi.

"O zaman umarım beni daha sonra affedersin."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, dilimin ucuyla onunkine dokunarak edeceği her türlü itirazı daha başlamadan yakaladım. Bu temasla birlikte soluğu kesildi. Bana karşılık vermek için dizlerinin üzerinde doğruldu ve onun bu nefes nefese kalışının içimdeki ilkel bir şeyleri harekete geçirmesiyle inledim.

Ellerim kazağının altına kaydı, belini kavrayıp sanki hayata tutunuyormuş gibi sıkıca tutundum ona. Onu öpersem kızacağını söylemesinin koca bir yalan olduğu düşüncem, parmaklarıyla kapüşonlumun kumaşını çekiştirip beni kendine daha da yaklaştırmaya başladığında doğrulanmış oldu.

Öpücüğü sonlandırdım, dişlerimi ve dilimi boynu boyunca gezdirirken onun tadını almanın hazzını yaşadım. Ellerim tamamen kendi iradeleriyle yukarı tırmandı, başparmaklarım sutyeninin dantelli alt kısmına sürttüğünde B derinden gelen bir sesle nefes aldı.

Sutyeninin kenarlarını takip ederken aletim eşofmanımın altında sabırsız ve aceleci bir istekle kasılıyordu. Bu dokunuşla bana doğru kıvrıldığında yavaş kalabilmek için vücudumdaki her bir dürtüye karşı savaşmak zorunda kaldım.

Dengesi bozulduğu sırada kalçalarından sıkıca kavrayarak onu ters yöne doğru çevirdim. Yüzünün dalgalara dönük olmasını istiyordum. Okyanusun -bizim okyanusumuzun- küçük sörfçü kızımı nasıl kendinden geçirdiğimi en ön sıradan izlemesini istiyordum.

Sırtını bana doğru yasladı, yılanlı bahçede yaptığımız konuşma aklıma gelirken boynunu hafifçe ısırarak öptüm.

"Eksikliğini çektiğin tutku bu muydu? Bu acele, bu sabırsızlık mı?" diye sordum. Ürperdiğini görünce sırıttım ve kulakmemesini ağzımın içine alıp emdim. Başparmaklarımı sutyeninin altına geçirdim. Onu çıkarmanın çok uzun süreceğini, ona dokunmak için zaten yeterince beklediğimi fark etmiştim.

Sutyenini göğüslerinin serbest kalmasına yetecek kadar yukarı sıyırdım. Kusursuz büyüklükteydiler, avuçlarıma sanki hep oraya aitlermiş gibi tam oturuyorlardı.

Meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlayıp hafifçe sıkarak memnuniyetle mırıldandım. B bana doğru kıvrıldı,

kalçası eşofmanımın altındaki sertliğime sürtünerek bir sonraki nefesimi almamı zorlaştırdı.

Onun istediği, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu hatırlayarak, "Çünkü şu an ellerimi üzerinden çekmeyi hayal bile edemiyorum," dedim.

Keşke onun için yıllardır böyle hissettiğimi bilseydi.

Bir elimi saçlarının arasına doladım, dudaklarını kavrayana kadar başını geriye doğru çektim. Ağzından çıkan her bir inlemeyi yutmak, tadına varmak, her anın tadını çıkarmak ve hafızama kazımak istiyordum. Diğer elim onun o pürüzsüz karnından aşağı kaydığında daha da yüksek sesle inledi. Eşofmanının belinden taşan çamaşırının kenarına dokundum, bu dokunuşla irkildiğinde sırıttım.

Elimi daha derine daldırıp sonra tekrar dışarı, göğüslerine doğru çıkardığımda kıvrandı ve inledi. Onu biraz bekletmek istiyordum ama benim kızım da sabırsızlanıyordu.

Elimi yakaladı ve zorla tekrar aşağı indirdi.

Altdudağını ısırıp arzusunu yerine getirirken dudaklarına karşı gülümsedim.

Parmaklarımı uyluklarının arasına kaydırdığım an ikimiz de inledik.

"*Sıktır*," diye soludum, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde aletim sızladı. Parmağımı kıvrımlarının arasında kaydırdım, ortaparmağımı sadece birkaç santim içine bastırdım. Elleri geriye, bana doğru uzandı. Parmağımı çıkarıp bu kez biraz daha derine bastırdığımda tırnaklarını bacaklarıma geçirdi.

Acele etmedim, parmağımı yavaşça her seferinde daha da derine hareket ettirdim. İkinci bir parmak eklediğimde B öpücüğümüzü kesti, inleyerek bana daha da fazla yaslandı.

"Şşt," diye uyardım. Saçını tutan elim bu kez ağzına kapandı. Parmaklarımı ısırdı ve ben onunla uğraşmaya vakit bulamadan,

o elini aşağı kaydırıp eşofmanımın üzerinden aletimi sıkıca kavradı.

Başım geriye doğru düşerken onun küçük eline doğru kendimi bastırarak inledim. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı.*

Üstümdeki tişörtü tek hamlede başımdan sıyırıp atmak için onu bir anlığına bıraktım. B arkasına döndü, beni o halde görünce nefes nefese kaldı ve hemen ardından kendisi de aynı şekilde kıyafetlerinden sıyrıldı. Kıyafetlerimiz altımızdaki battaniyeye düşerken ikimiz de düzensiz ve hızlı nefesler alarak birbirimizi izledik.

İkimiz de tamamen çıplak kaldığımızda göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu. Gözlerimiz vahşi bir arzuyla parlarken birbirimize bakmaya devam ettik. Aletimi gördüğünde dudakları aralandı, onun bu tepkisine arsızca sırıtmamak için kendimi zor tutum.

Gözlerimiz buluştuğu anda bir kez daha birbirimizin kollarında yok olduk.

Onu aşağıya doğru yatırırken ellerini saçlarımın arasına geçirdi. Ben de bacaklarının arasma süzülüp battaniyeyi hissedene kadar elimi arkama doğru uzattım. Kalçalarımızın birleştiği yerin üzerine doğru battaniyeyi çektim, bu hareketle birlikte tenim onun ıslaklığı boyunca sürtünerek kıvrımlarının arasından kaydı ve beni tamamen kendi sıvısıyla sarmaladı.

Tam onun derinliklerine gömülmeye iki saniye kalmışken durumun farkına varıp küfrettim.

Yanımızda prezervatif yoktu.

Bunu önceden düşünemediğim için hayal kırıklığıyla öpücüklerimi yavaşlattım. Ama bunu hiç beklemiyordum. Bunu planlamamıştım.

"Yavaşlamamız lazım," diye fısıldadım.

"Asla."

Dudaklarına karşı sırıttım ama onu yine de daha da ağırdan alarak öptüm. "Yanımda... yok."

Kendimi geriye çektim. Onun altımda bu şekilde uzanışını görünce neredeyse ağlayacaktım, ona bu kadar yakın olup yine de...

"Korunmamız yok."

B'nin gözleri hafifçe büyüdü, gözlerimde bir şeyler aradı ama sonra yutkundu. "Sorun değil."

Kalbim tekledi.

B kalçasını yukarı doğru kaldırdı, topuklarını kalçama bastırarak bizi birbirimize tekrar yaklaştırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve temizim. Ya sen?"

"Ben de." Kelime ağzımdan bir küfürmüş gibi çıktı. Çünkü aramızda tek bir engel bile olmadan onun içine girmek üzere olduğum gerçeği, hayatımın geri kalanında tamamen mahvolacağımı bilmem için yeterliydi.

Alnımı onunkine yasladım, tırnaklarını omuzlarıma geçirişinin tadını çıkardım.

Bunu durdurmalıyım, diye uyardı uzaktan gelen bir ses.

Ama tam o anda B adımı fısıldadı, ellerini boynuma dolayarak dudaklarımı bir kez daha kendininkilere çekti.

"Beni öptüğün için seni affedebilirim," dedi. "Ama tam şu anda durursan seni asla affetmem."

Ve hepsi buraya kadardı.

Bu, tutunduğum son irade kırıntısıydı; inlemeden, onu sertçe öpmeden ve kalçamı esnetip hızlı, istekli ve tek bir hamlede içini tamamen doldurmadan önce gözucuyla gördüğüm son ahlak kırıntısıydı.

İkimizin de açık dudakları birbirine çarparken nefesi kesildi, her bir santimimiz hazla titredi. Bu kez daha yavaşça geri çekildim ve ardından daha da derine bastırdım.

"Tanrım, *B*," diye tısladım. "Bunun nasıl bir his olacağını, seni altıma almayı, beni sarmaladığını hissetmeyi o kadar çok hayal ettim ki... Ama o hayaller gerçeğin yanından bile geçemezmiş. Ben..." Başımı salladım, kelimeler kaybolmuştu; özellikle de bacaklarını etrafıma daha da sıkı doladığında. "Ben bir daha asla-"

"Biliyorum," dedi.

Bu her şeyi değiştiren andı.

Bunu kemiklerimizde, ruhumuzda, terli tenlerimizin birbirine değdiği her temas noktasında hissettik. Buradan geriye dönüş olmayacaktı, yine de bundan *başka* hiçbir seçenek de yoktu zaten.

Onun içinde olmak, eve dönmek gibiydi.

Ama aynı zamanda sarp bir uçurumdan sığ bir gölete atlamak gibiydi.

Sanırım o geceye dair sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğunu daha o an bile biliyordum. Her tadın, her dokunuşun, her öpücüğün ve inlemenin tadını çıkararak ağırdan aldım. Ethan'ın onun içinde bıraktığı tüm boşlukları doldurmak istiyordum. Ona kendimi öyle derin hissettirmek istiyordum ki, okuduğu tüm o aşk romanları benimle yaşadıklarının yanında tamamen anlamını yitirecekti.

Onu kendi damgamla mühürlüyordum ve benim hissettiğim o yakıcı hissi, tenindeki her hücrede hissetmesini istiyordum.

Dudaklarından dökülen yumuşak, tatlı inlemelerle doruğa ulaştı. Elleri battaniyeyi sıkıp altındaki kumları birbirine katarken bu anı zihnime kazıdım. Onun benim dokunuşumla dağılmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemiyordum.

Ve hemen ardından ben de kendimi bıraktım, sarsıcı ve her şeyi tüketen bir histi.

İkimiz de sakinleşirken onu öpmeyi asla bırakmak istemedim. Sonsuza dek o battaniyenin içinde, o kumsalda, o *gecede* öylece uzanıp kalmayı arzuladım.

Artık ona *gerçekten* tüm benliğimle sahip olduğumu biliyordum ama bu, onu kaybedebileceğim anlamına da geliyordu.

Ve bunun hayatta kalamayacağım türden bir kayıp olduğunu çok iyi biliyordum.

BEŞ
Oynadığımız Oyunlar

ERTESİ GECE HAYAL ETTİĞİMDEN O KADAR farklı gelişmişti ki başım dönüyordu.

Cuma günü tam bir karmaşaydı. B'yi bıraktıktan sonra ilk dersime hazırlanmadan önce uyuyacak vaktim bile olmamıştı. Ailemin kontrol edebileceğim şeylere odaklanmam gerektiğine dair sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu. Şu an için bu, derslerimi aksatmamak ve diplomamı alıp mezun olmaktı.

Ne kadar yorgun olursam olayım, dersi asma isteğime direndim. Üzerinde kontrol sahibi olduğum tek şey buysa, bunu hakkıyla yapacaktım.

B'yle geçirdiğim gecenin ardından yurduma döndüğümde telefonumun şarjı çoktan bitmişti. Ben de onu şarja takıp gün boyunca orada bıraktım, ders kitaplarımı ve dizüstü bilgisayarımı aceleyle çantama tıkıştırıp kendimi kapıdan dışarı attım.

Bu küçük kararın her şeyi nasıl da mahvedeceğinden henüz tamamen habersizdim.

Öğleye doğru yurduma dönmüş olacağımı, ilk dersime girip ardından kestirmek için doğruca yatağa gideceğimi sanıyordum. B'ye o zaman mesaj atmayı planlamıştım, hatta ona

sürpriz yapmak için yurduna gitmeyi... Ama dersten hemen sonraki grup projesi toplantısını tamamen unutmuştum.

B'nin bakış açısından o ertesi sabah sanki arkasından iş çeviriyormuşum gibi göründüğünün farkındaydım. Ama B'nin kolumu omzuna atmış halde gördüğü kız, ekonomi dersimden takılmayı sevdiğim Tina'ydı. Tatlı bir kızdı. Başka bir üniversitede sevgilisi vardı, bense utanmaz bir flörtöz olduğum için ona takılmayı seviyordum. O da her zaman bana takılır, saçmalıklarıma ayak uydururdu. O kahve dükkânından çıkarken B'nin gördüğü şey de tam olarak buydu.

Onu hiç görmemiştim bile.

Toplantıdan sonra doğruca yurduma gitmiş ve bitkin bir halde yatağa yüzüstü kapaklanmıştım. Ertesi sabaha kadar da deliksiz uyumuştum.

Sonraki gün B'den gelen cevapsız mesajı gördüm. Sadece "*Selam,*" yazıyordu. Bu mesaj ne kadar basit olursa olsun gülümsememe, dudağımı ısırmama ve bir önceki gece ona her anlamda nasıl sahip olduğumu düşünmeme yetti.

Ama sadece mesaj atmak yetmezdi.

Onu görmem gerekiyordu.

Son kırk sekiz saatin kiriyle birlikte onun tenimin üzerindeki kokusunu da yıkayıp götürdüğüm için kendimden nefret ederek uzun, sıcak bir duş aldım. Beni teselli eden tek düşünce yakında onu yeniden kollarıma alacağımı bilmekti.

Tabii bu tesellinin peşinden hemen vicdan azabı geldi çünkü Ethan'a bizim hakkımızdaki gerçeği anlatmak için bir plan yapmamız gerektiğini biliyordum. Bu haberi ona nasıl verirsek verelim, sonuç hiç de hoş olmayacaktı.

Yine de bize, aramızdaki o bağa inanıyordum ve ne olursa olsun her şeyin üstesinden birlikte geleceğimizi biliyordum.

Bir bardak su almak için mutfağa geçtiğimde Ethan ve kampanya ortağı Shayla bizim yurdun oturma odasına yerleşmiş, Tanrı bilir ne üzerinde çalışıyorlardı. Suyu tek seferde içip bardağı yeniden doldurdum. Ardından sandalyelerden birine oturup hem çalışmalarını izledim hem de Ethan'la laflamaya başladım.

Onunla orada otururken ve o gülümseyip kampanyası hakkında durmadan konuşurken ona vermem gereken haberi düşünmek suçluluk duygusundan içimi yiyip bitiriyordu. Bunu hazmetmek çok zordu. Tam kampüsün diğer ucunda bir işim olduğuna dair bir bahane uydurmuş, B'nin yurduna doğru gitmeye hazırlanıyordum ki B kapıdan içeri girdi.

Ayağıyla kapıyı arkasından kapatıp elindeki iki torbayı havaya kaldırarak, "*Taco* getirdim!" diye duyurdu.

Onu gördüğüm an kalbim durdu, ne kadar dikkatli olmam gerektiğini bilsem de yüzümde beliren gülümseye engel olamadım.

Tabii beni tamamen görmezden gelip doğrudan Ethan'a baktığı anda o gülümseme yüzümden hızla silindi.

"Ciddi olamazsın," dedi Ethan.

B başını salladı, torbaları mutfak tezgâhına bırakmadan önce Shayla'ya el sallayıp selam verdi. "Gayet ciddiyim."

Bana bak, diye zorladım onu içimden.

Ama o gözlerini Ethan'dan ayırmadı.

Ethan oturduğu yerden kalkıp hızla onun yanına gitti. Kollarını ona doladı ve onu uzun, yavaş, tutkulu bir öpücükle karşıladı.

Burun deliklerim genişledi, parmaklarım yumruk halini aldı.

"Evlen benimle," diye mırıldandı Ethan onun dudaklarına karşı.

B kıkırdadı, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi çocuksu bir tavırla onu hafifçe itti.

Orada oturup bunu izlemek, zoraki bir nefes alıp yutkunmak, sırf benim kızımı öptüğü için sandalyemden fırlayıp yumruğumu Ethan'ın burnunun tam ortasına indirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Çünkü B *benimdi.* Ethan bunu bilse de bilmese de.

"Ben şunları hazırlayayım," dedi B *taco* torbalarını işaret ederek. "Siz ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Sadece envanteri gözden geçirip haftaya yapılacakların planını çıkarıyoruz ki, bu akşamki partide şu seçim işini tamamen *unutup* biraz eğlenebilelim."

"İşte bu!" diye bağırdı Shayla.

B gülümsemeye çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı, ardından Ethan'a daha da yaklaştı. "Konuşmak için bir dakikan var mı? Sana... sana bir şey söylemem gerek."

Kalbim durdu.

Siktir.

Düşünceler zihnimden yakalayamayacağım kadar hızlı akıp geçiyordu.

Pişman oldu. Ona her şeyi anlatacak ve affetmesi için yalvaracak. Beni istemiyor. Her şey bitti.

Ama sonra kaşlarımı çattım çünkü bu hiç mantıklı değildi. En azından dün geceden sonra. Yaşanan *her şeyden* sonra...

Ethan endişeyle onu kollarından tuttu. "Her şey yolunda mı, bebeğim?"

"Evet, iyiyim," dedi. "Sadece konuşmamız gereken bir şey var."

"Tamam," dedi ve ardından arkasına, Shayla'ya doğru baktı. "Akşamın ilerleyen saatlerinde konuşsak olur mu? Gerçekten

partiden önce tüm bunları yetiştirmeye çalışıyoruz. Tabii iyi olduğundan eminsen ve biraz bekleyebilecek bir şeyse?"

Telefonumla uğraşıyormuş gibi yapmam, odadan çıkmam ya da orada oturup onlara dik dik bakmaktan başka *herhangi bir şey* yapmam gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum.

"Evet, tabii. Bekleyebilir." Gülümsedi. "Siz işinize dönün. Ben de herkese bir tabak hazırladıktan sonra yardıma gelirim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ethan ve Shayla'nın yanına yerdeki yerine oturmadan önce yanağına bir öpücük daha kondurdu. Tamamen odaklanıp ekrandaki bir şeyi işaret ederek sayılar hakkında konuşmaya başladılar.

Ve sonunda B bana baktı.

Onun yüz ifadesini okumaya çalışırken çenem kasıldı. Sahiplenme duygusu ve tam anlamıyla kavrayamadığım kadar derin bir aşk beni ele geçiriyordu. Üzgündü, en azından bunu anlayabiliyordum. Ama orada başka bir şey daha vardı.

Ben anlamaya fırsat bulamadan bakışlarını benden kaçırdı.

Ethan'ın bu şekilde öğrenmesinin zerre umurumda olmadığını fark ettim, neler döndüğünü bilmem gerekiyordu.

Bir sonraki an sandalyemden kalkmış, mutfakta onun arkasında dikiliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?"

Hafifçe irkildi ama dolaptan tabakları çıkarırken dönüp yüzüme bakmadı.

"*Taco* hazırlıyorum. İster misin?"

"Aptala yatma, hiçbir zaman beceremezdin zaten."

"Sanki beni çok iyi tanıyormuşsun gibi."

Kimin duyacağını umursamayarak, "Evet, tanıyorum," dedim yüksek sesle. *Taco*'ya uzanıp beni görmezden gelmesine izin vermeden bileğini yakaladım.

İkimiz de gözucuyla Ethan ve Shayla'ya baktık ama onlar dizüstü bilgisayarın başında kendi konuşmalarına dalmışlardı.

Bu kez sesimi alçaltarak, "Seni *kahrolası derecede* iyi tanıyorum," dedim tekrar. "Senin neyin var?"

"Yok bir şey."

"B," diye yalvardım ama bileğini kavrayışımdan kurtardı.

"Yok bir şey. İyiyim ben."

"İyisin demek," dedim duygusuz bir sesle.

İç geçirdi, ilk *taco*'nun içine tavukları doldurup tabağa bıraktıktan sonra yüzünü bana döndü.

Cevap verirken bakışları buz gibiydi. "Aynen öyle. Şimdi bunları hazırlamama yardım edecek misin, etmeyecek misin? Etmeyeceksen aradan çekil."

Pekâlâ, artık kafa karışıklığı evresini çoktan geçmiştim.

Öfkeden deliye dönmüştüm.

Ve tam olarak neler olduğunu *kesinlikle* bilmek istiyordum.

Keskin bir kahkaha attım. "Böyle iyi, arada olmak hoşuma gidiyor. Hatta galiba en sevdiğim yer tam olarak orası."

B bana ters ters baktı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum. Bir önceki gece gördüğüm o uysal, sörfçü kızımın şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. "Bir şey mi yaptım?"

"Neden öyle düşündün ki?"

Alayla güldüm, kollarımı göğsümde kavuşturup onun kişisel alanına doğru bir adım attım. "Ah, bilemiyorum... Daha otuz saat önce elimi bacaklarının arasına bastırıyordun, şimdiyse yüzüme bile bakmıyorsun. Belki bu yüzden olabilir mi?"

"Şşt!" diye çıkıştı. Gözleri kocaman açılmış halde Ethan'a baktı ve ardından öfkeli bakışları yeniden beni buldu. "Kes sesini. Bir hataydı."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarparken olduğum yerde sarsıldım.

"Bir hata mı," diye tekrarladım.

"İkimiz de hassastık, duygusal bir andı. Hayatta böyle şeyler olur."

"Hayatta böyle şey-"

Cümleyi bitiremedim bile. Ellerimi havaya kaldırıp saçlarımın arasından geçirerek başımın üzerinde kenetlerken boğazım düğümlendi.

Bu o değil.

Gerçekten böyle düşünmüyor.

Bunun onun ördüğü bir duvar olduğunu bilerek kendimi sakin bir nefes almaya zorladım. Bu duvara tırmanmaya çalışırken dikkatli olmalıydım, aksi takdirde ben daha zirveye ulaşamadan duvarı üç metre daha yükseltebilirdi.

Ellerimi yeniden yanlarıma bıraktım. Kaşlarımı çatarak, "Tanrı aşkına, şu anda ne saçmalıyorsun? Ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordum ona. "Şu haline bir bak, kendini *görüyor* musun? Titriyorsun, B."

Bu sözüm üzerine altdudağı titredi. Ona ulaşmaya, onu yeniden kendi benliğine döndüreceğini bildiğim o bağı bulmaya çalıştım.

Ama benden uzak durmak için arkaya doğru adımladı ve tezgâha çarptı.

"Gayet iyi görüyorum, teşekkürler. Geçen gece yaşananların dün gün ortasında Tina'yla kırıştırmana zerre engel olmadığını görecek kadar iyi görüyorum hem de."

Gözleri gözlerimle buluştuğunda buz gibi bakıyordu, bense kafam karışmış bir halde kalakaldım.

"Ne? *Tina* mı?"

"Sorun değil, Jamie. İkinizi gördüm ama sorun yok. Aramızda yaşananlar... benim için de bir şey ifade etmiyordu zaten."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bir şey ifade etmiyordu.

"Yani sorun yok," diye bitirdi. "Dediğim gibi, hayatta böyle şeyler olur."

B sanki bu konuşma bitmiş gibi tekrar *taco*'ları tabağa dizmeye döndü.

Sanki *biz* bitmişiz gibi.

İçimde bir şey tamamen parçalanmıştı. Sanki paslı bir bıçak alıp kaburgalarımın arasından doğrudan ciğerlerime saplamış, nefesimi kesmiş gibi hissettim.

Acıtmıştı.

Tanrım, bu kelimeleri onun ağzından duymak canımı çok yakmıştı.

Ama aynı zamanda beni inanılmaz derecede öfkelendirmişti de.

Çünkü o an bile onun yalan söylediğini çok iyi biliyordum.

Ona daha da yaklaşırken başımı sallayarak, "Vay canına," diye fısıldadım en sonunda. Kişisel alanını adeta istila ettim ve nefesim kulağına çarptığında nasıl da kaskatı kesildiğini fark ettim. "Ne *gördüğünü* sanıyorsun bilmiyorum ama gerçekten böyle hissediyorsan, kendini daha iyi hissetmek için o hastalıklı küçük zihninde bütün bu saçmalığı uydurmuş olmana sevindim."

Bununla birlikte tezgâhtan destek alıp uzaklaştım ve odama doğru hışımla yürüyüp kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kamp ateşinin yakıldığı yere ulaştığımda hâlâ öfkeden gözüm dönmüş haldeydim. Alkol

vücudumda çoktan derin ve sıcak bir şekilde dolaşmaya başlamıştı. B'nin öğleden sonra yurdumuzdan ayrıldığı andan itibaren içmeye başlamış ve o zamandan beri de durmamıştım.

Yine de B'nin de orada olacağını bildiğim için gidip gitmemek konusunda kararsız kalarak partiye gelmeyi ağırdan almıştım. İster mazoşist deyin bana, ister gelmiş geçmiş en aşk sarhoşu herif... Söylediği o laflardan, takındığı o tavırlardan sonra bile... onu mutlaka görmem gerekiyordu.

İçimdeki hastalıklı bir yan onu tek yakalamayı, bir şekilde benimle konuşmasını sağlamayı umuyordu. Belki de biralar bana, beni bir kez dinlemesinin her şeyi değiştireceğine dair sahte bir güven veriyordu.

Her şeye rağmen partiye sonunda adım attığım anda tüm planlarım uçup gitti.

Çünkü Jenna da oradaydı.

Ve aniden zihnimde yepyeni bir plan şekillendi.

Ateşin diğer tarafındaki banklardan birinde duran B ile onun yanına doğru yaklaşırken Jenna sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakarak, "Yok artık, şansa bak," dedi.

Partinin diğer ucundan B'nin saçlarını fark etmiştim, göğsüm sıkışıyordu ama ona doğru yürümeyi bir an bile bırakmadım. Yanındakinin kim olduğunu yolun yarısına gelene kadar fark etmemiştim bile.

"*Jamie?!*" diye çığlık attı Jenna. Başını iki yana sallayıp gülerek kendini kollarımın arasına bıraktı. Lisedeyken çıktığım kıza hâlâ çok benziyordu ama yine de duruşunda bir farklılık vardı. Bu kadarı bile üniversitenin onu da değiştirdiğini anlamama yetmişti.

B tıpkı günün erken saatlerinde yaptığı gibi beni tamamen görmezden geldi, gözlerini başka bir yere dikip matarasından içkisini yudumladı.

Onu kollarımın arasından bıraktığımda, "*Senin* ne işin var burada?" diye sordu Jenna.

Güldüm. "Nasıl yani? Ben burada okuyorum."

Jenna'nın ağzı açık kaldı ve benden B'ye doğru döndü. "Ne? Aman Tanrım, B! Jamie'nin seninle aynı okulda olduğunu nasıl bana hiç söylemezsin?"

Bu kez ona bakma sırası bendeydi ve *siktir*, baktığım an canım öyle bir yandı ki... Tek bir bakışla bile iyi olmaktan çok uzak olduğunu anlayabiliyordum. Gözleri kan çanağına dönmüş, bakışları donuklaşmıştı. Teniyse bembeyazdı.

Küçük çenesini havaya kaldırdı, her ne oyun oynuyorsa onu sürdürmeye hâlâ kararlıydı.

Gülümsedim. "Demek sana hiç söylemedi, ha?"

B sadece omuz silkti ve dalgın bir tavırla saçlarıyla oynadı. "Sosyal medyada görmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Tabii canım," dedi Jenna kıkırdayarak. "Bu pislik kalbimi kırdıktan sonra beni her yerden sildi."

Jenna'nın dudaklarındaki o muzip gülümsemeyi fark ederek kaşımı kaldırdım. Bu gülüşü daha önce bin kez görmüştüm, avucumun içi gibi biliyordum.

Resmen benimle flört ediyordu.

B'ye bir anlığına bakmam bile bu durumun onu deliye döndürdüğünü anlamama yetti.

Gözlerim Jenna'nın üzerinde gezindi, hâlâ her zamanki gibi muhteşemdi belki ama bunu sadece B'nin damarına basmak için yapıyordum.

Çünkü eğer bu lanet oyunu oynamak istiyorsa, kolay kaybedecek biri olmadığımı çok yakında öğrenecekti.

"Yanlış hatırlamıyorsam, hikâyede kalbi kırılan taraf bendim," diye mırıldandım.

B aniden ayağa kalktı, Jenna daha cevap veremeden koluna girdi. "Biraz etrafı dolaşalım, seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

Ancak Jenna gözlerini benden ayırmadı. "Olur, birazdan dolaşırız. Bence şu anda Jamie'nin bir içkiye ihtiyacı var."

Kadehimin tazelenmesine gerçekten ihtiyacım vardı ama işi daha da ileri götürmek zorunda kalmayalım diye bunu durdurmasını umarak B'ye baktım. Hiçbir şey söylemeyince iç geçirdim ve bir gülümsemeyle yeniden Jenna'ya döndüm.

"Kesinlikle haklısın. Bana eşlik eder misin?" diye sordum kolumu uzatarak.

Jenna tek bir saniye bile düşünmeden B'yi bıraktı, onun yerine kendi kolunu benimkine doladı. "Elbette."

Ve bu, o geceki hastalıklı küçük oyunumuzun sadece başlangıcıydı.

B sonraki yarım saat boyunca gözlerini ben ve Jenna'nın üzerinden bir an olsun ayıramadı. Gerçi yanımıza gelmek için hiçbir hamle de yapmadı. Sadece oturduğu yerden bizi izledi, matarasından öfkeyle içkisini yudumladı ve sanki zerre umurunda değilmiş gibi davranmaya devam etti. Her ne halt karıştırıyorsa bu beni deli ediyordu ama bu oyuna ayak uydurmaktan başka ona ulaşmanın hiçbir yolunu bilmiyordum.

Jenna'yla konuşmak kolaydı, her zaman öyle olmuştu. Zaten bu kadar uzun süre çıkmış olmamızın nedenlerinden biri de buydu. Ben ona Kaliforniya'daki hayatımdan bahsederken o bana New York'taki üniversite hayatının nasıl gittiğini anlattı ve eski günleri hatırlayıp anılarımıza güldük.

Tüm bu süre boyunca B'nin gözlerini üzerimde hissettim, içten içe gelip beni oradan çekip almasını diledim.

Zaman alkolün verdiği sarhoşlukla bir bulanıklık içinde akıp geçti. En sonunda Jenna'yla birlikte Ethan ve Shayla'nın olduğu kamp ateşinin başına gittik.

Tam da B'nin sendeleyerek Ethan'ın kucağına oturduğu ana denk geldik.

Onu izlerken dilim zımpara gibi kurudu. Ethan'ın elini kalçasına koyup onu kendine çekmesini, sanki ona aitmiş gibi bırakmamasını izledim. Teknik olarak, o an için B onundu.

Ama ben gerçeği biliyordum.

B her zaman bana ait olmuştu.

Her zaman da öyle kalacaktı.

"Selam," diye fısıldadı Ethan.

"Selam," diye karşılık verdi B bir gülümsemeyle.

Gözlerimi onlardan ayırıp Jenna'ya odaklandım. Görüş alanımın kenarında B'yi tutmaya devam ederken Ethan onun çenesini kavrayıp öptüğünde dişlerimi sıktım. O sırada Jenna'nın söyledikleri kulağıma *Charlie Brown*'ın öğretmeninin çıkardığı sesler gibi uğultudan ibaret geliyordu.

Jenna'nın ne hakkında konuştuğuna odaklanmaya, Ethan'la B'nin yaptıklarından ve konuştuklarından başka herhangi bir şeye dikkatimi vermeye çalıştım ama nafileydi.

Neyse ki ilk hamleyi B yaptı.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi gruba.

Jenna ellerini birbirine vurdu. "Evet! *Ben Hiç Yapmadım* oynamaya ne dersiniz?"

"Oldukça klasik bir seçim, dostum," dedi B. Bardağını kaldırırken birasının birazını dışarı sıçratmasından sarhoş olduğunu anladım. *Aşırı* sarhoştu.

Gözleri önümüzde tehlikeli bir gecenin olduğuna dair vaatlerle doluydu.

"Oyun oynamak için biraz yaşlı sayılırız, öyle değil mi?" dedim ve B'ye dik dik bakarken bunu birden fazla anlamda kastetmiştim.

Sadece omuz silkti. "Oynamak zorunda değilsin. Tina da şimdi geldi zaten. Neden gidip ona bir içki almıyorsun? Böylece biz çocukları rahat bırakırsın."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Jenna kaşını kaldırarak bana baktı. "Sevgilin mi?"

B bana sanki beni bir tuzağa düşürmüş gibi son derece tatlı, masum bir şekilde gülümsüyordu. Ama bir aptaldı ve ne kadar çocukça olursa olsun, ona bir aptal gibi hissettirmek istiyordum.

"Hayır. B'nin ekonomi dersindeki proje ortağımla ilgili garip bir takıntısı var sanırım, bir türlü konuyu kapatamıyor."

B gözlerini devirdi. "Her neyse. Kal ya da git, umurumda değil. Ethan, ilk sen başla."

O an Ethan'ın da keyfinin yerinde olmadığını anladım, muhtemelen kız arkadaşının tükettiği alkol miktarı yüzündendi. İtibarı ve kampüsteki insanların onu nasıl gördüğü konusunda her zaman endişelenirdi, özellikle de başkanlığa aday olduğu için. "Pekâlâ. Ben hiç tek gecelik ilişki yaşamadım."

Jenna'yla hiç tereddüt etmeden içkilerimizden yudumladık, o sırada bardağımın üzerinden ona göz kırptım. Ama içmeyi bitirdiğimde gözlerim B'yi buldu.

O bardağını kaldırmamıştı.

"Sen içmiyor musun, B?"

"Yok," dedi ve hemen ardından aceleyle konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sıra sende."

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak, "Yani *hiç* tek gecelik ilişkin olmadı, öyle mi?" diye üsteledim. Ona meydan okuyan bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

"Onun ilki bendim," dedi Ethan. Midem bulandı. Ardından onu kendine doğru çekip boynuna bir öpücük kondurduktan sonra, "Ve sonuncusu," dediğinde içim daha da altüst oldu.

B onu hızlıca öptü ama en az benim kadar onun da midesinin bulandığını biliyordum.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Jenna iç çekerek.

"Evet. *Çok tatlı*," dedim duygusuz bir sesle. Ama onları o halde görmek içimde büyüyen o öfkeli yangını daha körüklüyordu. B onun mükemmel olduğunu, hiçbir şeye ve hiç kimseye asla zarar vermeyecek tatlı bir tavşan olduğunu falan sanıyordu.

Onunla ilk tanıştığı zamanlarda, daha tanıştığı kişinin B olduğunu *bilmediğim* dönemlerde onun hakkında nasıl konuştuğunu bilmiyordu.

PSU'daki o ilk parti gecelerinden sonra beni aramış ve yaz için kendine bir *fuck buddy** bulduğunu, kızın bakire olduğunu ve onun masumiyetini bozmak için sabırsızlandığını söylemişti. Bunun hakkında şakalar yapmıştı ve ben de o zamanlar pisliğin teki olduğum için bu şakalara ortak olmuştum.

Çünkü o kızın B olduğunu bilmiyordum.

Ama şimdi her şey değişmişti ve onun yediği haltların hesabını sorma zamanı gelmişti.

Bu lanet oyunlardan artık ölesiye sıkılmıştım.

"Pekâlâ, sıra bende," diye konuşmayı kestim. "Hımm... Ben hiç üçlü yapmadım."

B Jenna'ya gülümsedi. Nedenini, onun tarafından anlatılanları okuyana kadar anlayamamıştım. Ama Ethan'ın içtiğini fark ettiği anda o gülümseme yüzünden silindi.

"Dur, ciddi misin?"

* Romantik bir bağ ya da ilişki olmaksızın yalnızca cinsel birliktelik yaşanan kişi. (ç.n.)

Ethan yüzünü buruşturdu. "Üniversitede ilk senemdi, o zamanlar havalı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir anlamı yoktu."

"Anladım," dedi B. Ve o anı gördüm, Ethan'ın ona yalan söyleyebileceğini, ondan bir şeyler gizleyebileceğini fark ettiği o ilk kırılma anını...

Onun kendi gözünde büyüttüğü o aziz olmadığını fark ettiği anı.

"Kızdın mı?" diye sordu Ethan.

B'nin gözleri benimkileri buldu, ne yapmaya çalıştığımı anladığını belli edercesine bana ters ters baktı.

Bense sadece gülümseyerek karşılık verdim.

"Tabii ki hayır," dedi. "Sonuçta benden önce yaşanmış. Büyütülecek bir şey yok."

Gülümsedi ve içkisinden bir yudum daha alırken Ethan'ın boynunu öpmesine izin verdi.

"Sıra sende," dedi Jenna'ya.

Oyun devam etti ama dürüst olmak gerekirse, B'nin yanına gidip onu Ethan'ın kucağından çekip almamak için kendimi öyle zor tutuyordum ki odağımı tamamen kaybetmiştim. Onu lanet bir mağara adamı gibi omzuma atıp yurduma geri götürmek istiyordum. Bu saçmalığa bir son vermesini ve benimle lanet bir yetişkin gibi konuşmasını talep etmek istiyordum.

Shayla asla plajda seks yapmadığını söylediğinde kendi kendime biraz güldüm. Bunun üzerine B birasından boğulur gibi oldu ve sırf bu durumdan kaçmak için içkisini tazelemeye koşar adım gitti.

Bütün gece boyunca B kendi oyununu oynadı. Ne yaptığını bilmiyormuşum gibi gözümün önünde Ethan'a sürtünüp durdu. Bense sadece Jenna'nın ilgimi üzerinde tutmasına izin verdim. Tek gecelik bir eğlence için aramızdakileri yeniden

canlandırmakla onun kadar ilgiliymişim gibi düşünmesini sağladım. Açıkçası tuvalete gitmem gerektiğini söyleyip partiden tamamen kaçmama yaklaşık beş dakika kalmıştı.

Hem uykusuzluktan hem de bu lanet oyunun getirdiği mutlak saçmalıktan dolayı bitkin hissediyordum.

Ama B'yi bu halde bırakıp gidemezdim. Yeterince içmiş olmasına rağmen hâlâ devam ediyordu. Onun için endişeleniyordum. Onu da partiden çekip çıkarmak istiyordum. Onunla baş başa kalmak istiyordum.

Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Jenna'yı yarı dalgın bir halde dinlerken kamp ateşinin diğer tarafında bir tür kargaşa yaşandığını fark ettim.

Gözlerim B'nin olduğu yere çevrildiğinde tam da onun kolunu Ethan'ın kavrayışından hızla kurtardığı anı yakaladım. Kaşları çatılmıştı, bakışları tehditkârdı.

"Ne o, seçimden önce kusursuz itibarını zedeleyeceğimden mi korkuyorsun?"

Siktir.

Jenna'yla birbirimize baktık ve o tek bir kelime bile etmeden ayağa kalktım. B'yi kendisinden korumak için araya girmem gerektiğini biliyordum.

Ben o tarafa doğru yürürken, "Sanırım az önce beni öpmek senin için yeterince utanç vericiydi. Herhalde kıyafetlerimi çıkarsam utançtan *ölürsün,*" dedi. Ardından altındaki ince askılı bluzu açıkta bırakacak şekilde kazağını sıyırıp çıkardı.

Küfrettim.

Onu yakalamaya çalışarak, "Pekâlâ, yürü. Gidiyoruz," dedi Ethan.

"Sen istiyorsan gidebilirsin. Benim gitmeye niyetim yok."

"Bu bir rica değildi."

"Benimki de tavsiye değildi."

"Lanet olsun, *Brecks!*"

Kulaklarımda yankılanan ve bir isim gibi bile gelmeyen o kelimeyle adımlarım yarıda kesildi, kalbim hızla çarpmaya başladı. B'nin yüzündeki tüm kanın çekildiğini, gözlerinin kocaman açılarak gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm.

Az önce ne yaptığından tamamen habersiz olan Ethan, "O havuza girmeyeceksin," dedi. "Konu kapandı."

B o anda onu öldürmek mi, yoksa herkesin önünde ağlamaya başlamadan önce kaçıp gitmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi baktı.

Ellerimi ona doğru uzatarak, "B..." dedim yumuşak bir sesle. "Hadi gel. Seni yurduna götüreyim."

Bana baktığında sanki bir uyuşukluktan uyanmış gibiydi ama aynı hızla yüzünü buruşturdu.

"Kendim yürüyebilirim," diye bağırdı.

Kazağını ve botlarını hızla yerden aldı, Ethan öylece dikilirken o çoktan otoparka doğru öfkeyle yürümeye başlamıştı.

Ethan'ın onun peşinden gitmesini bekledim, gitmediğindeyse başımı iki yana salladım.

"O ismi kullanmadığını biliyorsun," dedim, sesim niyetlendiğimden daha alçak ve tehditkâr çıkmıştı. "Nedenini de gayet iyi biliyorsun."

Ethan başını salladı. "Onu üzmek istemedim. Hadi ama... sen de gördün. O-"

"Sarhoş. Evet, biliyorum. Bu yüzden ona sahip çıkman gerekirken kalkıp lanet olası bir pislik gibi davranıyorsun."

Ethan gözlerini kıstı. "Dostum, ne oluyor?"

Ama ben çoktan arkamı dönmüş, elinden kaçıracak kadar aptal olduğu o kızın peşinden koşmaya başlamıştım bile.

Otoparkın karanlığı üzerimize çökerken ona yetiştim. B omzunun üzerinden bana, "Git başımdan, Jamie," diye seslendi.

Dişlerimi sıktım.

"Ne oldu? Şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"*Git başımdan* dedim."

Peşinden ayrılmadan, "Hadi ama," diyerek ona meydan okudum. "Bütün gece dikkatimi çekmek için elinden gelen her şeyi yaptın. İşte, başardın. Bütün dikkatim senin üzerinde."

Alayla güldü. "Dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyor olabilirsin, Jamie ama bu gece aklımdaki son şey bile değildin."

"Bırak bu saçmalıkları."

Tam o anda arkasını dönüp yüzüme baktı, öfkeden köpürüyordu. "Beni rahat bırak! Jenna'nın yanına dön de ona *Jamie'nin Meşhur Yatak Odası* turunu yaptır. Kampüsün *en popüler* turistik mekânı olduğunu duydum!"

Ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Artık lanet olası sabrım tamamen tükenmişti.

Yakındaki bir kamyonete sertçe vurarak, "Kahretsin, B!" diye bağırdım. "Benden tam olarak ne istiyorsun? Onca zamandan sonra kendini bana teslim ediyorsun, kahrolası ertesi günde de sanki bir pislikmişim gibi davranıp her şeyin bir hata olduğunu ve senin için hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorsun."

Göğsüm hızla inip kalkıyordu, duygular içimde adeta bir tsunami dalgası gibi kabarıyordu.

"Ama beni en yakın arkadaşınla gördüğünde kıskançlıktan deliye dönüyorsun."

Beni görmesi için çaresizce ona doğru bir adım attım.

"Tina'yla yattığımı mı düşünüyorsun? Yatmadım. Sadece sınıftan bir arkadaşım, hepsi bu kadar. Ya da o gecenin benim

için bir anlamı olmadığını mı sanıyorsun? Vardı! O günden beri düşünebildiğim tek şey o gece yaşadıklarımız," diye itiraf ettim. Sesim boğuklaşmıştı.

Ben daha da yakınına sokulurken B yutkundu, dudakları titriyordu.

"Yoksa Ethan'ın ellerini senin üzerinde görmenin beni *mahvetmediğini* mi düşünüyorsun? Çünkü mahvediyor. Hatta sikeyim, beni *öldürüyor.*"

Nefes nefese başımı iki yana salladım.

"Belki de aramızda geçenlerin gerçek olmadığını düşünüyorsundur? Ama gerçekti." Gözlerim o an dudaklarına kaydı; bana ait olan o dolgun, titreyen dudaklarına. "Ve hâlâ da gerçek."

Onu kamyonete doğru bastırırken ağzından kaçan o şaşkın soluğu sert bir öpücükle yakalayarak dudaklarına kapandım. Sadece bir anlığına boyun eğdi, ardından elleri göğsümü buldu ve beni sertçe itti.

Geriye doğru sendeledim, ikimiz de vahşi birer hayvan gibi hızla inip kalkan göğüslerimizle birbirimize baktık.

Sonra üzerime atıldı.

Dudakları benimkileri buldu, arzulu ve çaresizdi. Onu yukarı doğru kaldırdığımda kazağıma sımsıkı tutundu. Sırtını kamyonete yasladım; boynundan aşağısını öpüyor, köprücükkemiğini emiyor, bir daha asla unutmayı aklından bile geçirmesin diye teninin her bir parçasında iz bırakıyordum. Askılı bluzunun üzerinden göğsünün dolgunluğunu kavradığımda inleyerek dokunuşuma doğru sokuldu ve nefesini dışarı verdi.

"Dur," diye soludu ve ben bu oyuna, şu an bile her şeyin ne kadar ateşli olduğuna inledim. Elim askılı bluzunun altına kaydı ve dilimi ağzının içine kaydırırken B derin derin soluyarak inledi.

Ama sonra beni tekrar geriye doğru itti.

"Dur!"

Yutkundum.

"Bunu yapamayız."

"Neden?" diye nefes nefese sordum.

"B?"

Hızla arkamı döndüğümde kısık ve vahşi gözlerle bize bakan Jenna'yı buldum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Burada ne sikim oluyor?"

Burnumdan uzun bir nefes verip küfretmemeye çalıştım.

"Hadi, Jenna," dedi B. "Gidelim."

Sonra Jenna'nın elini kavrayıp beni orada öylece bıraktı.

Şimdiki bildiklerimi o zaman bilseydim, sonrasında ne olacağını bilseydim onu durdururdum. Jenna'ya siktirip gitmesini söyler ve B'yi *yatağıma* taşırdım. Dünyamız başımıza yıkılmadan önceki o son değerli dakikaların her birini onunla çarşaflarımın arasında geçirirdim.

Ama bilmiyordum.

Onun biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu sanmıştım. Gitmesine izin vererek doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm.

Ertesi sabah hayatın ne kadar acımasız olabileceğini acı bir şekilde öğrendim.

Beni arayan Jenna'ydı.

Burnunu çekip ağlayarak ertesi gün öğleden sonra B'nin babasının başına gelenleri anlatırken tamamen panik halindeydi.

O anlatmaya devam ederken ben çoktan kıyafetlerimi giyiyor, spor ayakkabılarımı ayağıma geçiriyordum.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Jenna. "Bu sabah annesi aradı ve uzun süre yatakta öylece yatıp ağladı. Sonra benden eşyalarını toplamaya başlamamı istedi. O... sörf tahtasını aldı ve tahtayı da almayı kabul eden bir taksi bulana kadar her yeri aradı."

"Onu bulacağım."

Bu bir sözdü. Telefonu kapattım, çoktan *Jeep*'ime doğru koşmaya başlamıştım.

Sahile giden yol boyunca zihnim delicesine dönüp durdu. Son iki günü ve aniden gözüme öyle küçük, öyle önemsiz görünen tüm saçmalıkları düşündüm. Düşünmek bile midemi bulandırmasa, bir gece önce oynadığımız o aptalca oyunlara gülerdim.

Sanırım daha o zaman bile onun benim kalbimi kıracağını biliyordum.

Onu sahilde, sörf yapmaya gittiğimiz ilk yerde ayakta dikilirken gördüğümde içim rahatladı. Fırtına yaklaşırken saçları rüzgârda savruluyordu. Sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırmış, suyun kenarında öylece bekliyordu.

Ne söylemek istediğimden, bunu telafi etmek için ne *diyebileceğimden* pek emin olamayarak yavaşça ona doğru yürüdüm.

Babası ölmüştü.

O gitmişti. Bu her koşulda berbat bir durum olsa da adamın annesine ne yaptığını öğrendiğinden beri ilişkilerinin fena halde boka sarmış olması gerçeği durumu kesinlikle daha da kötüleştiriyordu.

Ona yaklaştığımda bedenim adeta canlanarak ürperdi ve güneş ışığının, kara bir bulutun arkasında kaybolmadan hemen önce onun teninde nasıl parıldadığına hayranlıkla baktım.

"Oraya gidemezsin," dedim.

Arkasında kaldığım açıdan bile altdudağının titrediğini görebiliyordum ama o, burnunu çekerek sörf tahtasını daha da yukarı kaldırdı. "Bir şey olmaz."

"Fırtına yaklaşıyor, hava da iyice karardı."

Cevap vermedi, ben de onu ürkütmemeye dikkat ederek yavaşça yaklaştım ve sörf tahtasının diğer ucundan tuttum. Hafifçe kendime doğru çektim. İlk başta tahtayı daha sıkı kavradı ama sonra omuzları çökerek onu almamı kabul edercesine parmaklarını gevşetti.

Tahtayı kumsalın üzerine yavaşça bıraktım, yaşlarla dolu gözleri dalgaları seyrederken yeniden ona doğru döndüm.

Bir süre orada onunla öylece durduk, rüzgâr saçlarımızı savururken gözlerimiz okyanustaydı. Kalbim sızlıyordu ve bu sızının getirdiği ani bir dürtüyle ona doğru uzandım; çok hafifçe, sadece serçeparmağım onununkine değecek kadar.

Gözlerini kapattı, ardından avucunu benimkinin içine kaydırdığında ikimiz de birbirimize sımsıkı tutunduk.

"Jenna aradı. O... olanları anlattı."

Derin bir gök gürültüsü duyulurken başparmağı benimkini okşadı.

"Konuş benimle," diye yalvardım, sesim alçak ve çaresiz çıkmıştı.

Burun delikleri genişledi, dudakları titriyordu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Mantıklı olmasına gerek yok, sadece konuş. Sadece... içini dök."

Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken dudaklarını birbirine bastırarak tekrar tekrar başını salladı. O yaşların orada olduğunun farkında olup olmadığından bile emin değildim.

Onları silmek için en ufak bir hareket yapmıyor, sadece akıp gitmelerine izin veriyordu.

"Ondan nefret etmem gerekiyor," diye fısıldadı sonunda. "Adımı onun yüzündeki çillerden aldım, benim yüzümdekilerin birebir aynılarından... Ondan nefret etmem gerekiyor. O anneme tecavüz etti," derken hıçkırdı. Bu sözlerle birlikte gözyaşları daha da şiddetlendi.

Elini sıktım.

"Ve benim hiçbir fikrim yoktu. Bana bisiklet sürmeyi öğreten ellerle benim olduğum gece annemi zorla tutan ellerin aynı olduğunu hiç bilmiyordum. İlk dişim düştüğünde bana şefkatle bakan gözlerle canını yakmayı bırakması için yalvaran annemi izleyen gözlerin aynı olduğunu hiç bilmiyordum."

Başını iki yana salladı. Her bir kelimenin onun için ne kadar kahredici ve ne kadar can yakıcı olduğunu biliyordum. Sadece elini tutmaya devam ettim, yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

"Her zaman yanımdaydı. Bana ilk defterimi ve kalemimi alıp yazmamı söyleyen oydu. Çocukluk arkadaşım taşındığında beni alışverişe çıkaran oydu. O her zaman oradaydı." Boş eliyle ağzını kapatıp gözlerini sımsıkı yumdu. "Sonra birden yok oldu. Çünkü onu uzaklaştırdım. Çünkü öyle yapmam gerekiyordu. Liseden mezun olduğum günden beri onunla tek kelime konuşmadım. Aramalarını açmadım. Hayatımda ilk kez ona Noel yemeğine gelmemesini söyledim." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Onunla konuşmadım, Jamie. Ve şimdi... bir daha asla onunla konuşamayacağım."

Onu sarsan hıçkırıklara teslim olduğu anda ona doğru uzandım ve göğsüme bastırıp sarıldım. Yağmurun ilk damlaları bizi bulurken onu sımsıkı tuttum.

Derinden gelen yeni bir gök gürültüsü uğuldarken, "Onu sevmen yanlış değil," dedim.

"Hayır, yanlış," diye nefes nefese fısıldadı. Sonra yaşlarla parlayan gri gözlerini kaldırıp bana baktı. "Tıpkı seni sevmemin de yanlış olduğu gibi."

Burnumdan sertçe nefes verdim. Duygular beni boğarken boynunu avucumun içine alıp yüzünü kendime doğru biraz daha kaldırdım. "Beni seviyor musun?"

Başını salladı, daha fazla gözyaşı dökerken altdudağını ısırdı.

"Bu neden yanlış olsun ki?"

Tişörtüme tutunarak başını iki yana sallarken, "Çünkü..." diye fısıldadı. "Şu an seninle olamam, Jamie. Yarın cenaze için eve dönüyorum ve ben... sana hiçbir şeyin sözünü veremem. Yapamam..."

Sesi kısılarak yok oldu ve yemin ederim ki göğsüm ortadan ikiye ayrıldı çünkü bundan nefret etsem de ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

O anda hayatının bu en karanlık döneminde onu sevmekten başka bir çarem yoktu.

Ve tam orada, o sahilde, bunu asla istediğim şekilde yapamayacağımı anladım.

Beni kendinden uzaklaştırdığını, hissettiklerini anlamlandırana kadar benden, Alder'dan ve her şeyden kaçma ihtiyacı duyduğunu hissedebiliyordum.

Bu beni darmadağın etti.

Ama yine de onunla olduğumu bilmesini istiyordum.

Diğer elimi de kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve gözlerinin içinde bir cevap aradım.

Eğer gidiyorsa gerçeği bilmesine ihtiyacım vardı.

"Peki benim de seni sevmem yanlış mı?"

Ağzından hafif, hıçkırıklı bir ses çıktı ama daha fazla ağlamasına izin vermedim, dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpüşümüzle birlikte üzerime çöken yoğun ağlama isteğine karşı koymaya çalıştım. Bedenimdeki her bir hücre beni yaklaşmakta olan acıya karşı uyarıyordu ama bunu görmezden geldim. Tek istediğim, onunla elimde kalan ne varsa tadını çıkarmaktı.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Başını salladı, onu kendime doğru çekmeme izin verdi ve son bir kez daha kendini bana teslim etti.

O geceyi tamamen onun kendini güvende, sıcak ve sevilmiş hissettiğinden emin olmakla geçirdim. Onu sanki bir daha hiç fırsatım olmayacakmış gibi öptüm ve içten içe, gerçekten de olmayacağını düşünüyordum.

Ertesi gün gitti ve bir daha hiç dönmedi.

Hiç aramadı. Hiç mesaj atmadı.

Ona ulaşmaya çalıştığım her doğum gününde ve babasının ölümünün her yıldönümünde telefonlarımı hiç açmadı.

Hayat acımasız pisliğin teki olduğu için onsuz akıp gitti. Durmasını dilerdim. Lanet olası bir tırın bana çarpıp bu ıstıraba son vermesini dilerdim.

Ama zaman yavaşça uzayıp gitti. Okula devam ettim ama hayatıma birini almayı bıraktım. Basketbol oynadım ama sörf yapmayı bıraktım.

Mezun oldum.

Eve döndüm.

Hayatıma *devam ettim*, en azından yapabildiğim kadarıyla... Onsuz da iyi olacağıma kendimi inandırmıştım.

Ama evrenin bizi yeniden aynı yerde buluşturmaya karar verdiği gün ne kadar saf olduğumu anladım.

ALTI

Bu Gece ve Bir Gün

HAYATTA HER ŞEYİN TAMAMEN YOLUNDA gittiğini hissettiğiniz o anlardan biriydi.

Ofisten sadece birkaç blok ilerideki o küçük bara adım attığım gece, geleceğe dair ihtimallerin verdiği heyecanla adeta havalara uçuyordum. Mali müşavirlik sınavını geçtiğimin haberi henüz gelmiş, babam da şirketinde bana resmen bir pozisyon teklif etmişti. Ortakların yarısı ve yarım düzine kadar muhasebeci daha kutlamak için benimle birlikte dışarı çıkmıştı. Yüzümde kalıcı bir gülümseme, içimdeyse büyük bir şeyin eşiğinde olduğuma dair dinmeyen bir his vardı.

Hayatım boyunca geleceğim için hep o güzel, küçük hayali kurmuştum. Babamla aynı üniversiteye gitmek, mali müşavir unvanımı almak, şirkete girmek, tırnaklarımla kazıyarak yükselmek ve en sonunda ortak olmak istiyordum. Bununla birlikte hayallerimin kadınını bulmak, onunla evlenmek ve evi çocuklarla doldurmak istiyordum.

Bu tam anlamıyla klişe Amerikan rüyasıydı ve büyürken bu yüzden tüm arkadaşlarım benimle çok dalga geçmişti. Hayalimle alay etmek için akıllarına gelen her şeyi söyler, bana ezik ya da pısırık derlerdi. Ama ben hiç vazgeçmedim. Daha küçük

yaşta ne istediğimi biliyordum ve onu elde edene kadar da durmayacaktım.

O gece sınavı geçmek ve resmi iş teklifimi almak... Hayatımda yapmam gereken kocaman bir şeyi tamamlamışım gibi hissettirmişti. Sonraki bölüme adım atmak gibiydi.

Sanki her zaman istediğim gelecek, parmak uçlarımın hemen ucundaydı.

Eğer kulağa hayatıma devam etmiş ve B olmadan kendime yeni bir yol çizmişim gibi geliyorsa bunun nedeni tam olarak bunu yapmış olmamdı.

Beni yanlış anlamayın, o kızın kalbimde her zaman kalıcı bir yeri vardı. Gidişinin ardından geçen bir yılda tam anlamıyla perişan bir haldeydim ve aramızda tek kelime olmadan geçen süre uzadıkça kalbim daha da çok kırılmıştı.

Ama zaman geçtikçe, olabileceklere dair bir umuda tutunarak yaşayamayacağımı anlamaya başladım. İlerlemekten başka çarem yoktu. Bunu o hâlâ kalbime tutunurken yapmak zorunda kalsam bile...

Onu yine de her yıl iki kez arıyordum; bir kez doğum gününde, bir kez de babasının ölüm yıl dönümünde. Hiçbir zaman cevap vermedi ve tüm sosyal medya hesaplarında ortadan kaybolduğu için nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de telefon numarasının hâlâ aynı olduğunu biliyordum, o tatlı sesi her seferinde bana ona ulaştığımı ve sinyal sesinden sonra mesaj bırakmamı söylüyordu.

Üç yıl. Merakla, özlemle geçen, ondan vazgeçtiğim yine de hiçbir zaman gerçekten vazgeçemediğim üç yıl. Cevapsız aramalar ve yanıtsız sesli mesajlarla geçen üç yıl. Temiz geçen üç yıl.

Sonra o bara adım attım.

Ve onu gördüm.

İlk önce saçları dikkatimi çekti çünkü ne zaman B'ninkine *azıcık* bile benzer saçları olan bir kadın görsem gözüm hemen ona kayar, kadın arkasını dönene kadar bakardım. Sonra da onun B olmadığını görüp bir kez daha hayal kırıklığına uğrardım.

Ama bu kez onun başının üzerinden Jenna'yı fark ettim. Jenna'nın ağzı sinek yakalamaya çalışan bir kurbağa gibi açık kalmıştı.

Jenna B'ye fısıldayarak bir şeyler söylediğinde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Sonra B birden arkasını döndü ve gri gözleri beni bir kasırga gibi vurdu.

Tüm gürültü; müzik, kahkahalar, birbirine tokuşturulan kadehlerin sesi... Gözleri benimkilerle buluştuğu anda hepsi silinip gitti. Yanımdaki çocuklar çoktan bara doğru ilerliyor, omzuma vurup beni ne kadar çok sarhoş edeceklerini anlatıyorlardı ama ben sadece orada öylece durdum. Yüzümde bir gülümsemeyle, onu görmenin getirdiği şaşkınlık hissi tüm bedenimi sararken öylece bakakaldım.

Saçları her zamankinden daha uzundu. Gür, kıvırcık bukleleri artık omuzlarından aşağı dökülüyordu. Daha bir adım bile yaklaşmadan sörf yaptığını hemen anladım çünkü teninde o kalıcı yaz ışıltısı vardı, çilleri her zamankinden daha belirgindi. Beni her zaman büyüleyen dudakları o an hafifçe aralanmıştı ve yemin ederim, onları sadece o halde görmek bile kalp atışımı yükseltmeye yetti.

Daha ne olduğunu anlamadan ona doğru hareket etmeye başlamıştım; bacaklarım, ayaklarım ve *kalbim* aramızdaki çekime karşı koyamıyordu.

B'nin aldığı nefesi, o nefesin boğazında nasıl düğümlendiğini ve ben barın içinde ona doğru ilerlerken onun da gözlerini

benden nasıl alamadığını fark ettim. Bar taburesinde bana dönerek vücudunun geri kalanını tamamen görmemi sağladı. Üzerindeki dar askısız büstiyeri, göğüslerini nasıl sardığını, köprücükkemiklerini, boynunu ve fit karnını nasıl gururla ortaya çıkardığını süzdüm. Daha ayağa kalkmasına gerek kalmadan üzerindeki kot pantolonun tenine yapıştığını, dar ve kışkırtıcı olduğunu biliyordum. Ayaklarındaki yüksek, siyah topuklu ayakkabıları gördüğümdeyse derin bir nefes aldım.

Ellerimi cebime soktum, gözlerim onun üzerinde tekrar gezinirken en ufak bir utanç bile duymuyordum. Ona bakmaya doyamıyordum. Değil bir ömür boyu, beni bir dakika daha idare edecek kadar bile ona doymam imkânsızdı.

Acele etmeden bakışlarımı bedeni boyunca yukarı kaydırıp gözleriyle buluşturdum. "Saçını değiştirmişsin," diye mırıldandım sonunda.

"Sen de dövme yaptırmışsın," dedi. Sesi hatırladığımdan bile daha sıcak ve tatlıydı.

Dirseklerime kadar sıvadığım gömleğimin kollarının arasından görünen dövmemin bir kısmına baktım, yüzümde ukala bir gülümseme belirdi ama hemen ardından gözlerim yine onun üzerindeydi.

İkimizin de sadece birbirimizi süzdüğü, gülümsediği ve adeta birbirimizi içine çektiği uzun bir andı.

Sonra başımı iki yana salladım. "O tabureden kalkıp kollarıma gelmen için iki saniyen var. Yoksa seni kendim indiririm."

Yavaşça ayağa kalkarken gülümsemesine engel olamayarak kızardı. Tam tahmin ettiğim gibi kot pantolonu üzerine yapışacak kadar daracıktı ve ayağa kalktığı anda onu kollarıma aldım.

Tatlı kokusu her bir duyumu istila etti. Bedenim o ana kadar kozanın içine hapsolmuş bir tırtıl gibi adeta canlanarak yeniden ürperdi. Kollarımı açıp ona sarıldım. O tanıdık bedeni

kollarımda bir kez daha tutmanın, onun sıcaklığını üzerimde hissetmenin ve sınırları aşmanın hissettirdiği huzurla derin bir iç çektim.

Sonra aniden her şey geri döndü.

Bar müşterilerinin kahkahaları, bangır bangır çalan müzik, etrafımızda çınlayan kadeh sesleri birdenbire çok gürültülü gelmeye başladı. Ama ben, gerçekten orada olduğuna inanamayarak ona sımsıkı tutundum. Kollarımı gevşettiğim anda bir anda yok olup gitmeyeceğinden emin olana kadar onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Selam, Jamie. Ben de seni gördüğüme çok sevindim," dedi Jenna alayla.

İstemeye istemeye B'nin etrafındaki kollarımı gevşettim ama yerine oturmadı. Sadece birasını almak için uzandı ve sanki o da çok uzağa giderse benim yok olmamdan korkuyormuş gibi yanımdan ayrılmadı.

"Selam, Jenna," dedim onu geçiştirerek. İmalı bir şekilde güldü, yeniden B'ye döndüm. "Demek bu gece kutlama var?"

Başında bir mezuniyet kepi vardı. Parmağımla kepin kenarına hafifçe vurup utançla sızlanmasına güldüm.

"Evet. Bütün gece uyumadan çalışıp ders notlarını ezberleme konusunda harika olduğumu söyleyen bir kâğıt parçası aldım işte."

Gülümsedim. "Tebrikler."

"Üstelik yüksek lisansa da kabul edildi," diye ekledi Jenna. "Pittsburgh'de."

"*Pittsburgh* mü?" diye tekrarladım. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsam da kaşlarımın saç çizgime kadar kalkmasını, onu daha yeni bulmuşken tekrar gitmesi düşüncesiyle kalbimin nasıl hızlandığını gizleyemeyeceğimi biliyordum. "Benim sörfçü kızım öyle bir şehirde ne yapacak?" diye sordum.

Bu soru karşısında gözle görülür bir şekilde içi titredi, gözleri büyüdü. Ardından yüzü kızararak bakışlarını elindeki bira şişesinin etiketine indirdi. Şişenin etiketini biraz daha soyarken omuz silkti.

"Peki ya sen?" diye sordu Jenna. "Senin Florida'da ne işin var?"

"Aslında ben de kutlama yapıyorum. Mali müşavirlik sınavını geçtim ve babamdan gelen iş teklifini kabul ettim."

B'nin başı bunu duyunca hızla kalktı, daha konuşmadan gözlerindeki o hissi gördüm. *Gurur ve hayranlık.* Hayatımda içimi gerçekten açtığım birkaç insandan biriydi, bu yüzden bunun benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu nefesini vererek. "Vay canına, bu harika bir haber. Senin adına çok sevindim."

"Teşekkürler."

Gözlerimi ondan alamıyordum. O sırada bu anı ne Jenna'yla ne masadaki diğer kızla ne de bu gece benimle kutlamaya gelen çocuklarla paylaşmak istemediğimi fark ettim.

Evren kulağıma onunla geçireceğim vaktin çok kısa olduğunu ve bunu boşa harcamasam iyi edeceğimi fısıldıyordu.

"Buradan gitmek ister misin?"

B yutkundu, gözleri bir anlığına parladı ama hemen ardından bunu bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Klişelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuz silktim. "Benim için bir istisna yapacağını da biliyorum."

"Öyle mi? Demek biliyorsun?" B dudaklarında muzip bir gülümsemeyle kaşını kaldırdı.

Ellerimi tekrar cebime soktum, kendimden emindim. "Evet, biliyorum."

B bir süre beni izledi, kararsızdı. Altdudağını hafifçe ısırdığında derin bir nefes aldım. O nefesi orada tutmak zorundaydım, yoksa herkesin gözü önünde tam orada ona sahip olacaktım.

"Tanrı aşkına, git," dedi Jenna. "Şu lanet bakışıyla *beni* hamile bırakmadan önce gidin."

B eliyle ağzını kapatarak gülüşünü gizledi, çantasını alıp masadaki diğer arkadaşından özür dilerken yüzümdeki sırıtmayı gizleme gereği duymadım.

Sonra gözleri yeniden beni buldu.

"Yolu göster."

"ScarJo'dan vazgeçtiğine hâlâ inanamıyorum," dedi B kasabada bir süre arabayla dolaştıktan sonra. Oturduğu deri koltuğun üzerinde elini gezdiriyordu.

Eski *Jeep*'imle aynı olmasa da bir şekilde bu yenisini de aynı şekilde hissettirmeyi başarmıştı. *Sanki evimiz gibi.* Topuklularını ayağından çıkarmış, ayaklarını ön panele uzatmıştı. Uzun saçları rüzgârda dalgalanıyor, yüzünde o aynı genç, tasasız gülümseme duruyordu.

Tabii şimdi o gülümsemeye biraz karanlık, biraz hüzün ve her şeyi içine alan olgun bir hava sinmişti. Bu, bir süre hayatı yaşayarak kazanılan türden bir gülümsemeydi. İyi günlerin ne kadar az ve kıymetli olduğunu gerçekten anlayacak kadar zor zamanlardan geçtikten sonra insanın yüzüne yerleşen cinsten... Böylece onların kıymetini bilmeyi öğrenirdin.

Aynı zamanda sonsuza dek sürmeyeceklerini de bilirdiniz.

Güldüm. "Eh, ScarJo yaşlandıkça huysuzlaşmaya başlamıştı. Yaklaşık iki ay öncesine kadar ondan vazgeçmemiştim ama sonunda pes edip yenisini aldım."

"Ah, eminim *çok* zor olmuştur," diye takıldı B.

Yeni arabanın ne kadar güzel olduğuyla ilgili şaka yapıyordu ama nedense bunu söyleme şekli beni savunmaya geçirdi. Sanki o eski *Jeep*'ten vazgeçmenin benim için ne kadar zor olduğunu, içinde yaşanan her şeyi bilerek anlaması gerekirdi.

Burnumu çektim. "Aslında evet, o arabada çok fazla anı vardı. Ondan vazgeçmek istemedim, ta ki mecbur kalana kadar."

Bunu söyleyince sessizleşti ve gecenin tüm neşesi camdan dışarı süzülüp rüzgârla birlikte uçup gitti. Artık havadan sudan konuşmaktan ve sörften bahsetmekten bıkmıştım.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Bir daha hiç dönmedin," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu, ayaklarını ön panelden çekip bacaklarının altına aldı. "Biliyorum."

"Ve aramalarıma da hiç cevap vermedin. Beni hiç geri aramadın. Hiç..."

Dişlerimi sıktım, kendime hâkim olmak için direksiyonu sıkıca kavradım. Bir şeyleri yumruklamamak, ona bağırmamak ve aynı anda onu nefessiz kalana kadar öpmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Biliyorum," diyebildi sadece.

Bir kırmızı ışıkta durduk. B başını arkaya, koltuk başlığına yasladı ve kırmızı ışık tenine yansırken bana bakmak için döndü.

"Söyleyeceğim hiçbir şey sana kendini daha iyi hissettirmeyecek, Jamie. Bahanelerim, seni kendimden uzaklaştırmak için kendimce sebeplerim vardı ama hiçbiri sana yaptığım o boktan şeyi telafi etmeyecek. Gençtim, canım çok yanıyordu ve hayatımın yeni haliyle nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Senden ve Kaliforniya'dan kaçtım çünkü yapılması gereken en doğru şeyin bu olduğunu sanıyordum. Bir yanım bunun daha iyi olduğunu

söylüyor çünkü iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ama öteki yanım... seni öylece bırakıp gittiğim için kendimden nefret ediyor."

Bu sözleri onun dudaklarından duymak; beni bıraktığı gerçeğini duymak, çenemi sıkmama neden oldu. Belki de bunu kendime henüz itiraf edememiştim.

Elini elimin üzerine koyarak, "Babamın ölümü beni değiştirdi, Jamie," diye titrek bir sesle mırıldandı. O sıcaklığı hissedince içime bir nefes çektim. "Ve Ethan'a yaptığım şey... sahip olduğum tüm ahlaki değerlere aykırıydı. Kontrolümü kaybettiğim, onu sevmem gerekirken sana âşık olduğum için kendimden nefret etmiştim. Sadece..."

Gözlerini kapattı. O an hayatının o döneminin ne kadar zor geçmiş olduğunu anladım; sadece babası yüzünden değil, bizim yüzümüzden de. Derin bir nefes verdim, elimi çevirip onunkini kendi avucumun içine aldım.

"Berbat haldeydim," diye fısıldadı bir süre sonra. "Zamana ihtiyacım vardı."

Işık yeşile döndü, gözlerimi yeniden yola çevirdim ama ben vites değiştirirken B elini elimin üzerinde tutmaya devam etti.

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

B bir an daha sessiz kaldı.

"Şimdi... senin *Jeep*'inde oturuyorum ve hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirse de her şey değişti."

Kaşlarımı çatarak başımla onayladım, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Her şey *değişmişti*. Üç yıl, ikimizi de bambaşka insanlara dönüştürmüştü.

Ve yine de...

B devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ve beni öpme arzuna karşı daha ne kadar direneceğini merak ediyorum."

Gözlerim bir anda ona döndü, doğru duyduğumdan emin olamamıştım.

Omuzları çaresizlik ve özlemle çökerken, "Çünkü kırk sekiz saatten az bir süre sonra gidiyorum, Jamie," diye fısıldadı. "Ve o uçağa binmeden önce beni öpmene *ihtiyacım* var."

Bunu hiç beklemiyordum.

Oyunlar oynamadan ya da *söylemediği* şeylerin arkasındaki anlamları bana çözdürmeye çalışmadan, bunu bana direkt söylemesini hiç beklemiyordum.

Beni istiyordu.

Bana *ihtiyacı vardı.*

Kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarparken ani bir dönüş yapıp boynumu kütlettim.

"Seni evime götürüyorum. Şimdi," dedim. "Az önce söylediklerinin tek bir kelimesini bile gerçekten kastetmediysen, geri almak için yaklaşık yedi dakikan var. Ondan sonra tek kelime etmene izin vermeyeceğim. Adımı bile söyleyemeyeceksin çünkü seni konuşamayacak hale gelene kadar bedereceğim."

Bana karşı çıkmasını, bunu yapmamamız gerektiğini söylemesini bekleyerek ona doğru döndüm. Onu sınıyor, ona meydan okuyordum. Karşı çıkması için son bir fırsat veriyordum. Çünkü onu kollarıma almadan önce vereceğim son uyarı buydu.

Ve bu kez, ona sahip olduğumda ruhundan daha büyük bir parçayı koparıp alacaktım. Bu geceden sonra ne olursa olsun, o parçayı asla geri vermeyecektim.

B ise sadece dudaklarını yaladı ve benim sonumu hazırlayan o üç kelimeyi fısıldadı.

"Daha hızlı sür."

Evimin kapısını B'nin arkasından sertçe kapatıp anahtarlarımı bir kenara fırlatırken ve onu hemen kapıya yaslarken kulaklarımda tehlike çanları çalıyordu. Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda bacaklarını belime doladı, yüksek topukluları kalçama gömüldü.

O ilk öpücük, bunca zaman sonra onu yeniden tatmak, tam o anda boşalmama yetecek kadar güçlüydü. Sadece dudaklarının dudaklarımdaki hissi, dili ve dokunuşumla çıkardığı o hafif inilti ruhumu ateşe verdi.

Biri o an beni onun üzerinden çekip alsa, sonrasında yaşayacağım kalp kırıklığını anlatsa bile yine de o kişiyi kenara iter ve ne pahasına olursa olsun ona sahip olurdum.

Geri dönüş yoktu. Ne o an ne de başka bir zaman.

Üzerindeki büstiyeri değersiz bir kumaş parçası gibi tek hamlede sıyırıp çıkardım, altında sutyen olmadığını fark ettiğimde boğazımdan derin bir inilti döküldü. Koyu renk meme uçları sertleşip dikleşmişti. Hemen ardından adımı inleyerek yakarmasaydı, her birini dişlerimin arasına alıp emerdim.

"Jamie," diye yalvardı.

Arabadayken söylediğim şeyde ne kadar ciddi olduğumu hatırlatarak, "Şşt," diye uyardım onu.

Orgazm olup adımı çığlık çığlığa haykıracağı o ana kadar tek bir kelime dahi etmesini istemiyordum.

Onu kucağımda mutfağa taşırken aramızda hafif bir nefret sızıyordu ama bu her şeyi yakıp yıkan tutkulu aşkla arasındaki incecik çizginin hemen ardındaki türden bir nefretti. Bana yaptıkları için, beni öylece bırakıp gittiği için ve bizden çaldığı onca zaman için ondan nefret ediyordum. Ama bir yandan da onu öyle vahşi bir aşkla seviyordum ki bana ne yaparsa yapsın önemi yoktu. Onu yine de isterdim.

Tamamen hastalıklı bir durumdu ama bir o kadar da doğru geliyordu.

Onu mutfak tezgâhının önünde yere bıraktım. Kendi pantolonumun düğmesine ve fermuarına el atıp onları hızla halletmeden önce onun kotunu aşağı doğru çekiştirdim. "Çıkar şunu," diye hırladım. Ardından gözlerim hemen topuklularına kaydı. "Onlar kalsın."

B'nin dudağının kenarı hayranlık dolu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Sanki yokluğunda dönüşmüş olduğum adamı yiyip bitirmek üzereymiş gibiydi. Göğüsleri hafifçe sallanıp her hareketinde meme uçları bana meydan okurken kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmek için ağırdan aldı. Pantolondan kurtulmak için bir anlığına topuklularından sıyrıldı, pantolonu silkeleyip attı ve hemen ardından ayaklarını topuklularının içine geri soktu.

Ve orada öylece durdu. Kusursuz vücudu mutfağımın ışığıyla aydınlanmıştı. Kalçasındaki siyah dantel parçasıyla uzun topuklu ayakkabılarından başka üzerinde hiçbir şey yoktu.

Hemen ardından *boxer*'ımdan da kurtulurken, "Aferin kızıma," diye mırıldandım. Sızlayan ereksiyonumu avucumun içine alıp gözlerimi onun üzerinde gezdirirken, tam o anda kendimi üç kez sıvazlayıp bana sunduğu o güzel manzaranın üzerine boşalabilirdim.

Ancak eli iç çamaşırına doğru uzandığında onunla sadece çok kısıtlı ve değerli bir vaktim olduğu gerçeği kafama dank etti, bunu heba etmeye hiç niyetim yoktu.

"O da kalsın," dedim başımı iki yana sallayarak. "Arkanı dön."

O dönerken ben aletimi sıvazlamaya devam ediyordum. Büyük, derin gözleriyle omzunun üzerinden bana bakıyordu. Boştaki elimle saçlarını yana attım ve onları sıkıca tutarak açıkta kalan boynuna öpücükler kondurdum.

Tanrım, tadı, altımda kıvranışı, nefes nefese kalışı ve kendini bana teslim edişi... Hayatımın en sarhoş edici uyuşturucusuydu, asla kurtulamayacağımı bildiğim bir bağımlılıktı.

Ellerini tutup onu aşağı doğru yönlendirmek için bir anlığına bıraktım, ardından belinden bükerek parmaklarını mutfak adasının diğer ucuna kenetlemesini sağladım. Karşımdaki manzara bir şaheserden farksızdı; sırtı kavislenmiş, omurgası dolgun kalçalarına kadar uzanan kusursuz bir çizgi oluşturuyordu ve kalçaları dışarı doğru çıkmış, beni bekliyordu. Sırtı boyunca aşağıya doğru öpücükler kondurdum ve B'nin nefesi kesilirken o dolgun kalçasını hırlayarak ısırdım.

Sonra doğruldum, elimi kalçasında gezdirdikten sonra tenini titreten hızlı ve hafif bir şaplak indirdim. B şaşırarak irkildi ama ardından onayladığını belli eden tatmin edici bir inilti çıkardı.

Bir elimle kalçasını kavradım, diğer elim *G-string*'inin danteli boyunca kaydı ve parmaklarım ıslanmış kıvrımlarının arasına süzüldü. En az benim kadar uyarılmıştı, iki parmağımı içine soktuğumda verdiği tepkiye bayıldım.

Parmaklarımı geri çekip hemen ardından tekrar içine kaydırırken, "Siktir," diye inledim.

Bu ten sadece bana ait.

Bu sahiplenme hissini tüm bedenimi ele geçiren bir lanet gibi hissettim ve hırlayarak uyluklarının iç kısmına hafifçe vurdum.

"Bacaklarını aç."

İtaat etti ve bacakları ihtiyacım olan erişimi sağlayacak kadar açıldığında dizlerimin üzerine çöktüm. Dilimi onun ıslaklığında gezdirebilmek için iç çamaşırını kenara çektim. Onu istediğim gibi emebilmek için bacaklarını daha da ayırarak dilimi klitorisine kadar gezdirdim. O kadar şiddetle titriyordu ki, düşeceğini sandım ve geri çekilip aynı döngüyü tekrarlamadan

önce kıvrımları boyunca her yerini yalayarak hafifçe kükürdadım.

B ağzımı klitorisinde isteyerek geriye doğru kıvrıldığında ona ihtiyacı olan şeyi verdim. Dilimle onu doruğa ulaştıracağını bildiğim ritimde dairesel hareketler yaptım. Bacakları titriyor, tezgâhı kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesiliyordu.

Ama o boşalamadan önce onu bırakıp ayağa kalktım.

B dönüp bana baktığında gerçekten ağlayacağını sandım ama ben sadece sırıttım ve ağzımı sildim. "Kımıldama."

Pantolonumu yerden kapıp cüzdanımı bulmak için cebini karıştırdım. İçinde her ihtimale karşı sakladığım bir prezervatif vardı, onu çıkardıktan sonra pantolonu tekrar yere bırakıp B'ye döndüm.

Doğrulmaya çalışıyordu ama daha doğrulamadan elimi sırtına bastırıp onu bir kez daha tezgâha yasladım. Ardından hemen arkasına geçtim, aletim kalçalarının arasındaki tatlı noktaya yerleşti.

İkimiz birden inledik.

Prezervatifin paketini yırtıp açtım, aletime geçirirken ucumla onu kışkırttım. Kalçası boyunca aşağı kaydırıp ıslak kıvrımlarının arasına yerleştirdim. İçini doldurmam için yalvararak gerilirken kendimi tam girişine hizaladım.

Ama sadece orada bırakıp hazır bir şekilde beklettim. Eğilip bir yumrukta tutabildiğim kadar saçını avucumun içinde sıkıca kavradım.

Kulakmemesini dişlerimin arasına alıp emerek, "Şu kahrolası saçların..." diye boğuk bir sesle fısıldadım.

Saçlarını çektiğimde nefesi kesildi, sırtı bir yay gibi gerilirken bakışları tepemizdeki ışığa doğru kaydı.

Sonra acımasızca içini doldurdum, kime ait olduğunu asla unutamayacağı kadar derinlerine gömüldüm.

Tamamen içine girdiğimde duraksadım, ikimiz de bu hissin yoğunluğuyla titrerken alnımı sırtına yasladım. "Tanrım, bütün gece ellerimi saçlarına böyle dolamanın hayalini kurdum. Ve şu lanet topuklular..." diye inledim doğrularak. Saçları hâlâ parmaklarıma dolanmış haldeydi, bu yüzden yeniden sertçe içine girdiğimde o da benimle birlikte geriye doğru kıvrıldı.

Onu sanki ondan nefret ediyormuşum, nefret ettiğim her şey oymuş ve onun her bir zerresini yerle bir etmezsem ölecekmişim gibi becerdim. Ellerim sonunda saçlarından kalçalarına indiğinde tempomu artırdım; çığlık atışını, inleyişini ve daha fazlası için yalvarışını izlemeye bayılıyordum.

Benim küçük sörfçü kızım, dalgaları nasıl süreceğini çok iyi biliyordu.

Bir süre sonra yavaşladım. Acele etmek istemiyor, her yeni darbede benim için nasıl esneyip açıldığının tadını çıkarmak istiyordum. Tezgâha iyice yaslanmıştı, klitorisi granite sürtünüyordu. Bacaklarını daha da araladığını ve o tatlı sürtünmeyi daha çok yakalayabilmek için kalçalarını oynattığını hissettim.

Kızım boşalmak istiyordu.

Ama ben hazır değildim.

"Henüz değil," diye uyardım onu. Sonra kendi etrafında döndürdüm ve koridor boyunca yatak odama doğru hızla taşımak için kucağıma aldım. Bunu yaparken öfkeli öpücükler ve birbirine dolanan eller arasında adeta birbirimize karışmıştık. Onu yorganımın üzerine yatırdığımda B hafifçe inledi. Sanki bir saniyeliğine bile ayrı kalmamız onu öldürecekmiş gibiydi.

Geriye, yastıklara doğru çekilirken bakışlarıyla bana meydan okuyordu. Kusursuz vücudunun peşinden gidip bacaklarının arasına yerleştim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Omuzları yatak başlığına çarptı, yeniden içine girmeden önce kendi bacaklarımla onun uyluklarını iki yana ayırdım.

Yatak başlığının da verdiği destekle onu tamamen doldurdum, bu temasın sarsıcılığıyla ikimiz de titredik.

Kendimi onun üzerinde tutmaya çalışırken titreyerek, "Kahretsin, B," diye hırladım. O lanet topuklularını kalçama sapladı, ben de buna karşılık boynunu ısırarak acıyla tısladım. Kalçamı hafifçe, küçük hareketlerle ileri geri oynatarak kasıklarımla klitorisi arasındaki o teması korudum. Bu küçük darbeler tam da ihtiyacı olan şeydi, bunu çok iyi biliyordum.

Öylesine yüksek sesle çığlık atarak boşaldı ki, kendimi lanet olası bir pornoda gibi hissettim. Adım dudaklarından aynı anda hem bir yalvarış hem de bir lanet gibi döküldü.

Dudaklarına doğru hafifçe sırıttım ve bacaklarının arasındaki tempomu biraz daha yavaşlattım. Ardından bacaklarından birini dizinin altından kavrayıp ayak bileği omzuma yaslanana kadar yukarı kaldırdım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan ayak bileğindeki o incecik teni öptüm.

Kahrolası derecede kusursuzdu. Öyle güzel, öyle seksi, öyle bağımlılık yapıcıydı ki... Ve *benimdi.*

Bu pozisyonda onu çok daha derinden hissediyordum, her ileri hareketimde sıcacık teni beni adeta yutup içine çekiyordu. Çelik grisi gözlerini benden bir an olsun ayırmıyor, onunla birlikte teslim olmam, içine dökülmem için bana yalvarıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Boşalırken şiddetle titredim. Bu, dünyada sadece B'nin yaşatabileceği türden bir orgazmdı. Başka kadınların yanında sayısız kez bulduğum içi boş, anlamsız tatminlerden çok uzaktı. Tüm bedenimin sarsılması, zihnimin tamamen uyuşmasıydı. Tırnaklarını ruhuma geçiriyor, üç yıl önce bıraktığı o derin yaranın hemen yanına silinmez bir iz daha kazıyordu.

Dünyada B ile sevişmek gibi bir şey daha yoktu, belki de evren bunun farkındaydı. Belki de zamanlamaya karşı savaştığımız o yıllarda bizi birkaç kereden fazla bir araya getirseydi,

onun nasıl hissettirdiğini öğrendikten sonra bir başkasının ona bakması bile beni kıskançlıktan deliye döndürürdü. Belki de yukarıda bir yerlerde, tıpkı her bağımlılıkta olduğu gibi o sarhoşluğa kendimi bırakmadan önce kendime hâkim olabilecek kadar güçlü olmam gerektiğini bilen güçler iş başındaydı.

B tırnaklarını sırtımda gezdirirken nefes nefese onun üzerine yığıldım. Dokunuşunun etkisiyle ürperdim. Boynunu öptükten sonra dirseklerimle doğrularak onun hemen üzerinde dengemi buldum.

"Vay canına."

Ben burnuna ufak bir öpücük kondururken kıkırdadı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Bundan sonra benim olmak zorundasın," diye soludum ve o an bu gökyüzünün mavi, suyunsa ıslak olduğu gerçeği kadar apaçıktı. Benimdi. *Sonunda* benim olmuştu.

Ama o sırada gülüşü yüzünde soldu.

"Yapamam."

"Sikerler," diye karşı çıktım. Bunun bir oyun olduğunu sanıyordum. Rol yaptığımızı düşünmüştüm. "Yapabilirsin. Benimsin işte."

"Pazar gecesi gidiyorum, Jamie," dedi ve gözlerimin içine bakabilmek için öpüşmelerimize ara verdi.

Gözlerinde gördüğüm ciddi ifadeden nefret ettim.

Kaşlarımı çatarak derin bir nefes verdim. Evren, tam da o gitmek üzereyken bizi birbirimize kavuşturacak kadar zalimdi.

Ama onu henüz bırakamazdım.

"O zaman hafta sonu boyunca benim ol."

B'nin omuzları düştü. "Yapamam. Ailemle planlarım var. Hepsi bu... Sunabileceğim her şey bu kadar."

Sunabileceğim her şey bu kadar.

Dürüst davranıyordu. Sonrasında yaşanacak onca acıdan çok önce, bana tam olarak neyi verip neyi veremeyeceğini açıkça söylüyordu.

Ama bunu kabullenemezdim.

"Peki neden uzak mesafe ilişkisi yürütemiyoruz?"

Bu lafıma gülerken kollarını boynuma doladı. "Çünkü bu kalplerimizin kırılacağını garantilemenin en kesin yolu."

O anda sönüp giden bendim çünkü çoktan kırılmış olduğumu fark etmiştim. Üç yıldır darmadağındım. Beni tam ve bütün hissettiren tek şey oydu.

Yüzümdeki o çökmüş, çaresiz ifadeyi görünce, "Ama artık senden kaçmıyorum, Jamie," dedi.

Az önce kurduğu cümlelerin içinde zerre kadar yalan olmaması için Tanrı'ya yalvararak yüzünü inceledim. "Bu aramalarımı açacağın anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. "Sadece... Buna bir isim koymaya çalışmayalım. Bize."

Öfkeli bir nefes verdim ama gözlerinin derinliklerine baktığımda onu her koşulda, ne şekilde olursa olsun kabul edeceğimi fark ettim. Onu tamamen kendime ait kılamayacak olmak, tenine adımı kazıyamamak ve tepesinde *JAMIE'YE AİT* yazan devasa, yanıp sönen neon bir tabela asamayacak olmak düşüncesi bile beni öfkeden deliye döndürse de kabul ettim. "Pekâlâ," dedim. "Bana iki şey vermene ihtiyacım var."

B tek kaşını kaldırıp bekledi.

Dudaklarımı yaladım. "Bu geceyi ve bir günü."

"Bu geceyi," diye tekrarladı. "Ve bir günü."

Başımı salladım. "İkisine de ihtiyacım var."

Benim için başka bir seçenek yoktu. Öyle ya da böyle benim *olacaktı* ve ben beklemeye razıydım.

Ama onun söz vermesine ihtiyacım vardı.

Gözleri uzunca gözlerimde gezindi, en sonunda başını onaylarcasına sallayarak beni bir kez daha öpmek için kendine çekti. Aramızdaki o temas, onun içindeyken yeniden sertleşmeme neden oldu. Bedenim daha fazlası için sızlıyor, eğer bedeli buysa tüm gece boyunca bu anlaşmayı mühürlemeye hazır bekliyordu.

Nasıl olsa sadece sabaha kadar vaktim vardı.

Geceyi uyuyarak heba etmenin hiçbir anlamı yoktu.

O gece B'yi her şekilde, alabileceğim her yolla tenime kattım. Dilimin üzerinde boşalana kadar onu tattım, o da aynı şekilde beni tattığında kelimenin tam anlamıyla gözlerimden yıldızlar geçti. Duş aldık ve sonra yine seviştik. Bir şeyler atıştırdık ve sonra yine seviştik. Yaklaşık yirmi dakika kadar uyuduk ve sonra yine seviştik.

Her şey tam da olması gerektiği gibi hissettiriyordu.

Gideceğini bilmeme, ilişkimize bir ad koymak istemediğini bilmeme rağmen aptal gibi bu işi hallettiğimize inandım. Ayrı geçirdiğimiz üç uzun yılın üstesinden gelmeyi başarmıştık. O yaralarını sarmış, bense olgunlaşmıştım ve artık birlikte olacaktık.

Onu *kendi* planlarımın içine dahil etmeye o kadar odaklanmıştım ki, *onun* planının ne olduğunu düşünme zahmetine bile girmedim. Ortak bir paydada buluşmayı, onun bir kariyer sahibi olmak isteyişini hiç hesaba katmadım. Oysa benim kızımın nasıl biri olduğunu, ne kadar kararlı olduğunu, her zaman kendi ayakları üzerinde duran ve kendine ait bir hayatın peşinden açlıkla koşan biri olduğunu çok iyi biliyordum.

Beni dünyadaki her şeyden çok isteyeceğini varsaymıştım. Sadece bana sahip olabilmek için kim olduğundan vazgeçeceğini, kendi hedeflerine arkasını dönüp yürüyebileceğini sanmıştım.

Ve bu da hayatımın en büyük hatası oldu.

YEDİ

Bir Meleğin Dokunuşu

GÖRÜNTÜLÜ ARAMA BAĞLANDIĞINDA anahtarlarımı tezgâha bırakıp B'nin dairesinden görünen manzaraya gülümseyerek, "Vay canına," dedim. Pittsburgh tabandan tavana uzanan pencerelerin önünde ucu bucağı görünmeyen bir yıldız denizi gibi seriliyordu. "Bak sen şuna, tam bir büyük şehir kızı olmuşsun."

"Çok güzel, değil mi?"

Güzel bir sörf seansından dolayı kaslarım sızlarken ve tenim hâlâ tuzluyken yatağıma uzandım. B de bana tüm evi gezdirdi. Telefonun ucundan gelen sesini duymak bile göğsümde bir ağırlık yaratıyordu. Ona bir kez sahip olup sonra tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğimi bilmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

Dairemde birlikte geçirdiğimiz o geceden beri her gün, her gece durmaksızın konuşuyorduk ama yine de onun burada, yanımda olmasının yerini tutmuyordu. Rye Yayınevi'ndeki yeni stajından bahsedişine bakılırsa çok mutlu olduğunu görebiliyordum. Onu tanıdığımdan beri yazıyordu ama yazdıklarını birilerine göstermeye hep utanırdı. Yine de donanımlıydı, yetenekliydi. Yayınevinin tepesindeki büyük patronların onun ne

kadar kıymetli biri olduğunu anlamasının çok uzun sürmeyeceğini iyi biliyordum.

Tam da olması gerektiği yerdeydi.

Tabii benim yanımda olmaması dışında.

Ve bu durum nedense bana hiç doğru gelmiyordu.

Bana yatak odasını gösterdikten sonra, "Pekâlâ, bana küveti göstermek için can attığını biliyorum," dedim.

"Tabii ki. En iyisini sona saklamam gerekiyordu." Banyoya doğru yürürken kamerası hafifçe sarsıldı ve hayallerini süsleyen ayaklı küveti gözler önüne serdi. "İşte!"

Abartılı, uzun bir nefes aldıktan sonra hayranlıkla inleyerek ona takıldım.

Suyu açmadan önce kamerayla küveti uçtan uca tarayarak, "*Mükemmel*, değil mi?" diye sordu. "Ayda fazladan verdiğim beş yüz dolara kesinlikle değdi."

"Haklısın. Ben olsam en az bin dolar verirdim."

"Aynı fikirde olmamıza sevindim."

Ekranı izlerken bir elimi başımın altına koyup hafifçe sırıttım. Ama B aynaya doğru döndüğü an nefesim boğazımda tıkandı.

Siktir.

Banyosunda çırılçıplaktı. Saçları bütün gün yukarıda toplanmış gibi hafifçe dalgalanmıştı ve yüzünde hâlâ ofisteki makyajı duruyordu. Saçlarını omuzlarının önüne alarak göğüslerini kapatmıştı, aynaysa tam göbek deliğinin bittiği yerde kesiliyordu. Bu görüntü bacaklarının arasını yeni mi tıraş etmişti, yoksa parmak ucumla izini sürmeye bayılacağım o küçük, ince çizgiyi mi bırakmıştı diye hayal gücümün kontrolden çıkmasına neden oluyordu.

Onu baştan aşağı süzerken, "Tanrım," diye soludum. "Gerçekten de en iyisini en sona saklamışsın."

B saçlarıyla oynayarak kızardı. İpleri elime almamı istiyordu. Her ne kadar uzaktayken elimden ancak bu kadarı gelse de ona istediğini nasıl vereceğimi çok iyi biliyordum.

"Saçlarını arkaya çek," dedim ona.

Saçlarını kavrayıp sırtının arkasına doğru savurdu. Odanın içi buharla kaplanırken meme uçları sertleşmişti.

"İşte şimdi orada olmayı *gerçekten* çok istiyorum."

Bakışlarımla onu yavaşça süzdüm. Aletim sertleşiyor, deniz şortumun altında geriliyordu. Elimi yüzüme sürtüp ardından şortun iplerine asıldım, kalçamdan aşağı sıyrılana kadar çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tatlı bir sesle ama ne yaptığımı *çok iyi* biliyordu.

"Sana kendini iyi hissettireceğim," dedim. "Küvete gir."

O suyun içine süzülürken şortumu bir kenara fırlattım.

"Üzerimde nasıl bir etkin olduğunu görmek ister misin?"

Başını salladı. Ben de kameranın açısını değiştirerek ona karın kaslarımı ve bir elimle kavrayıp sıktığım sertleşmiş aletimi gösterdim. Kendimi okşarken ve ekrandaki gözlerini izlerken bunun benimki yerine onun eli olmasını dileyerek inledim.

Suyun içine daha da gömülerek, "Siktir, Jamie," diye fısıldadı. Ben elimi yeniden aletimin üzerinde gezdirirken o da göğüslerinden birini kavrayıp okşamaya başladı.

"O elin benim elim olduğunu hayal et," diye talimat verdim. "Orada olsaydım sana nasıl dokunacağımı düşün ve kendine öyle dokun."

B altdudağını ısırdı, elini suyun derinliklerine doğru indirirken kameranın da onu takip etmesini sağladı. Suyun ardından net görmek zordu ama elinin bacaklarının arasına süzüldüğünü,

derin bir inlemeyle dokunuşa doğru belini kaldırırken parmaklarının klitorisini okşadığını çok iyi biliyordum.

Kendimi okşarken onun kendisiyle oynamasını izlemek tatlı bir işkenceydi. Acele etmeden, nefes nefese, inleyerek ve terleyerek devam ettik. Sonunda ikimiz de aynı anda boşaldık. B küvetteki suyu boşaltırken ben de temizlendim. Ardından ikimiz de ülkenin iki farklı ucunda, kendi yataklarımıza sokulduk. Ama her nasılsa, sanki hemen yanı başımdaymış gibi hissettiriyordu.

"Benimle ol," diye fısıldadım.

"Zaten seninleyim."

"Hayır, gerçekten benimle ol demek istiyorum. Sevgilim ol."

Yüzündeki huzurlu gülümseme kayboldu, kaşları çatıldı.

"Neden buna bir isim koymak zorundayız? Sadece... bilmiyorum. Biz arkadaşız, Jamie. En yakın arkadaşlarız. Seninle konuşmayı seviyorum, seni özlüyorum ve seni tatmin etmeyi seviyorum."

Yüzü kızardı, bense bizi arkadaş olarak nitelendirme şekline küfretmemek için kendimi zor tuttum.

"Aynen öyle, o yüzden bunu resmiyete dökmek seni neden bu kadar ürkütüyor?"

"Ürkütmüyor," diyerek açıklamaya çalıştı. "Sadece... Jamie, hayatımda ilk kez tamamen kendi başımayım. Bir süre sadece kendim olmaya ihtiyacım var. Son birkaç yılın benim için nasıl geçtiğini biliyorsun."

Bu lafına alaycı bir tavırla gülmemek için kendimle savaşmak zorunda kaldım çünkü *bilmiyordum*. Beni hayatına dahil etmeyi reddetmişti. Beni hayatından öylece söküp atmıştı ve eğer o gece o bara adımımı atmamış olsaydım, beni bir daha hayatına alıp almayacağından bile emin değildim.

"Sadece akışına bırakalım ve nereye varacağını görelim. Şu an ikimizin üzerinde de baskı kurmanın hiçbir anlamı yok."

Göğsümü kavuran sıcaklıkla yutkundum. "Başka erkeklerle takılıyor musun?"

"Ne?" B şaşkınlıkla geri çekilerek başını iki yana salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Burada hiç kimseyi *tanımıyorum* bile."

"Konu bu değil."

"Biliyorum ama sadece söylüyorum."

Dişlerimi sıktım. "Ben başka kızlarla takılsam, senin için sorun olmaz mı?"

Yüzünün rengi soldu. Daha o cevap vermeden, en az benim nefret ettiğim kadar bu düşünceden nefret edeceğini çok iyi biliyordum. "Evet. Yani, sanırım olmaz. Seni anlıyorum. Bazı ihtiyaçların var."

Yalancı.

"Yine söylüyorum, konu bu değil." Elimi saçlarımın arasından geçirerek iç geçirdim. Ona bunu nasıl anlatacağımı, nasıl anlamasını sağlayacağımı bilmiyordum. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üç yıl önce seni kaybettiğimde, kendime bunun bir daha asla gerçekleşmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Seninle olmak benim için çok önemli, B. Ama bana izin vermezsen bunu yapamam."

B bir anlığına sessizliğe büründü.

"Bir yere gittiğim yok," dedi en sonunda yüzünde bir tebessümle. "Ama şu an sana her şeyimi veremem. Buraya çalışmaya, yüksek lisansımı yapmaya ve kendimin hâlâ ulaşılamayan bir yerlerde gezinen o eksik parçalarını bulmaya geldim. Seni istiyorum, gerçekten istiyorum," diye söz verdi. "Sadece yeni çevremi, yeni hayatımı çözmem için bana biraz zaman ver, olur mu?"

Bu lafıyla kalbim paramparça oldu çünkü onu kendim için ne kadar çok istiyorsam, onun da kendi hayallerine kavuşmasını

en az o kadar çok istiyordum. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Sadece o listenin en başında yer almayışımdan nefret ediyordum.

"Neye ihtiyacın varsa, sana onu vereceğim," diye söz verdim.

Ama bu sefer yalan söyleyen bendim.

Yaz adeta amansız bir sıcak dalgası gibi gelip geçti. Bense midemin ta derinliklerinde giderek büyüyen, içimi kemiren bir şey olduğunu hissederek verdiğim söze sadık kalmaya çalıştım.

İyi günlerde, B ile uzaktan birlikte film izliyor ya da bütün gece telefonda konuşuyorduk. Ben de bu bana yetiyormuş gibi davranıyordum. Hatta bir hafta sonu beni ziyarete bile geldi, gerçi o zaman bile onu annesi ve annesinin yeni erkek arkadaşı Wayne ile paylaşmak zorunda kalmıştım. Yine de onunla geçirdiğim her anın üzerine titredim.

Ama bu anlar her seferinde beni daha fazlasını ister halde bıraktı.

Ve çok geçmeden, kötü günler iyileri gölgede bırakmaya başladı.

Buna neden karşı koyduğunu, *bana* neden direndiğini, neden tam da istediğim gibi benim olmadığını bir türlü anlayamıyordum. Gençtim, bencildim ve B'nin Rye Yayınevi'nde elde ettiği bu fırsat için hayatı boyunca ne kadar çok çabaladığını kavrayamıyordum.

Ayrıca onca yaşadıklarından sonra kendi ayakları üzerinde yepyeni bir hayat kurmanın onun için ne kadar önemli olduğunu da anlamıyordum. O şehir, o iş... Bunlar onun için sadece

bir başlangıçtı. Bu, çalkantılı bir çocukluğun ve insanı kahreden bir yas döneminin ardından bağımsızlığına doğru attığı ilk adımdı.

Kendi çocukluğum ve ailem konusunda öylesine ayrıcalıklıydım ki bunu bir türlü göremiyordum.

"Belki de artık ne istediğini açıkça talep etmenin vakti gelmiştir," dedi en küçük kız kardeşim Sylvia bir gece.

Sahilde oturmuş, rüzgârı yüzümüzde hissederken ona içimi döküyordum. Her ne kadar Santana'yla yaşlarımız birbirine daha yakın olsa da Sylvia ile birbirimizi diğer kız kardeşime göre çok daha iyi anlardık. Santana artık New York'ta yaşıyordu ama Sylvia şimdilik evde, annem ve babamla kalıyordu. Bense bencilce bir hisle onun hâlâ yakınımda olmasından son derece memnundum.

"Ettim. Biliyor zaten."

Sylvia başını iki yana salladı. "Ona ne istediğini söyleyip sonra o *hayır* dediğinde bunu kabullenmenden bahsetmiyorum. Demek istediğim, ona şu an sahip olduğunuz şeyden çok daha somut bir şeye ihtiyacın olduğunu ya da çekip gitmen gerektiğini söylemen. Çünkü Jamie, içinde sıkışıp kaldığın şu belirsizlik var ya?" Sylvia yine başını salladı. "Bu durum seni içten içe öldürüyor."

Haklıydı. Yaz boyunca düzenli beslenmek ve bedenime iyi bakmak benim için giderek daha da zor bir hal almıştı. Gereğinden fazla alkol tüketiyor, huzurlu bir uyku uyuyamıyordum.

Bu apayrı bir cehennem azabıydı, yine de B'den uzaklaşma düşüncesi bile mideme saplanan amansız bir sancıyla iki büklüm olmama yetiyordu.

"Peki ya onunla olmayı teklif edersem ve bana yine *hayır* derse?"

Sylvia iç geçirdi. "O zaman onu bırakırsın."

En sonunda B'ye konuşmamız gerektiğini söyleyecek cesareti kendimde bulana kadar bunu günlerce düşündüm. Onun aklında binlerce düşüncenin dönüp durmasına neden olacağını bilerek o mesajı atmaktan nefret etmiştim ama başka çarem yoktu.

Artık rol yapamıyordum.

Bizim hikâyemizi onun bakış açısından okurken zaten öğrendiğiniz üzere, zamanlama bize karşı hiçbir zaman insaflı davranmamıştı. O an hissettiğim ve ondan talep ettiğim her şeyde kendimi sonuna kadar haklı görüyordum. Ama şimdi ne kadar bencilce davrandığımı, gözümün önündekinden ötesini göremediğim için birlikte kurabileceğimiz geleceğin ihtimalini nasıl gözden kaçırdığımı çok daha net görebiliyorum.

B benden zaman ve alandan başka hiçbir şey istemiyordu ama bunu ona vermek bana imkânsız geliyordu.

Beni Rye Yayınevi'nde terfi aldığını öğrendiği gece aradı. Elbette henüz bundan haberim yoktu. Bu yüzden kız kardeşimin sözleri kulaklarımda çınlarken B'ye bana ihtiyacım olan şeyi vermesi için son bir kez daha yalvardım.

"Tamam... sadece orada öylece oturup beni bir dakika dinlemeni istiyorum, olur mu?" dedim ona beni aradığında. Kalbim düzensiz bir ritimle atarken salonun içinde bir ileri bir geri adımlıyordum. "Bizden, geçmişte ne olduğumuzdan ve gelecekte ne olamayacağımızdan korktuğunu biliyorum. İlk defa kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun ve bununla gurur duyuyorsun. Kahretsin, ben de seninle gurur duyuyorum ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben de yanında durabilirim."

"Jamie-"

"Ve uzak mesafenin seni korkuttuğunu biliyorum," diye devam ettim. Beni durdurmasına izin verirsem cesaretimin kırılacağını çok iyi biliyordum. "Ama adını koymamış olsak bile koca bir yazı uzak mesafe ilişkisi yaşayan bir çift *gibi* atlattık."

Sırf bu gerçeğin bile bizi daha güçlü kıldığını bilerek derin bir nefes aldım. Zaten şimdiden o kadar çok şey atlatmıştık ki... Her şeyin üstesinden gelebileceğimize dair en ufak bir şüphem yoktu.

"Bir süredir düşünüyorum," dedim. "Stajın bitmek üzere ve ben de Miami'deki bazı yayınevlerine bakıyorum. Birçoğu işe alım yapıyor. Artık senin de tecrüben var. Derslerin zaten çevrimiçi, B. Eve dönebilirsin, birlikte olabiliriz."

"Jamie, ben-"

Mutfak masasındaki dizüstü bilgisayarıma göz atarak, "Hayır, bitirmeme izin ver," diye yalvardım. Yaşadığım yere en fazla bir saat mesafedeki yayıncılık işlerinin olduğu sekmeler ardı ardına açıktı. O *evet* dediği anda ona göndermek üzere tüm bağlantıların olduğu bir belge hazır bekliyordu. "Bunun çok büyük bir istek olduğunu biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve düzenini bozup benim için buraya geri taşınmanı istemem kelimenin tam anlamıyla bencillik. Bunun farkındayım. Ama geçen sefer arkanı dönüp gittiğinde senden hiçbir şey istemediğimi fark ettim."

Bu cümleyi yüksek sesle dile getirdiğimde beni çok daha derinden sarstı çünkü üç yıllık sessizlik yüzünden ona ne kadar öfkelenmek istesem de aslında onun çekip gitmesine ben izin vermiştim. Ona ihtiyacım olduğunu, tüm bu süreçte onun yanında olmak istediğimi söylememiştim. Belki söyleseydim, her şey çok daha farklı olurdu...

"O yüzden bu kez kartlarımı açık oynuyorum," dedim. "Ne istediğimi bilmeni istiyorum. *Seni istiyorum.* Buraya geri taşınmanı, hatta... kahretsin *yanıma* taşınmanı istiyorum." Delilikle aşk arasında bir şeylerin içimden devasa bir dalga gibi akıp geçtiğini hissederek güldüm.

"Karmaşık olmak zorunda değil. Bunu başarabiliriz, B."

"Ben kalıyorum."

"Jenna da burada. Annen de... ve-"

"Jamie, ben Pittsburgh'de kalıyorum," dedi daha yüksek bir sesle. "Bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Bugün."

Aldığım nefesin tam ortasında öylece kalakaldım. Ciğerlerimi dolduran hava, sanki iğne batırılmış bir helyum balonu misali sönüp gitmeme neden olana dek orada asılı kaldı. Kaşlarımı çattım, onu yanlış duyduğuma inanmak istercesine donup kaldım.

Orada kalıyordu.

Bir iş bulmuştu.

Orada kalıyordu.

"Tamam," diyebildim en sonunda. "Sorun değil. Ayda bir kez görüşürüz, dönüşümlü olarak birbirimizin yanına uçarız ve zamanla bir yolunu buluruz."

B sesi hafifçe titreyerek, "İşler öyle yürümüyor," dedi.

Kalbim sızladı.

"Senin orada babanın şirketi var. Benim de burada bir hayatım."

Beni boğmakla tehdit eden yoğun duygu seline karşı koymaya çalışarak yutkundum. "Bu birlikte bir hayatımız olamayacağı anlamına gelmez."

Keşke o an onu görebilseydim. Keşke orada, onun dairesinde yanında olabilseydim. Ona sarılıp bize inandığımı söylerken gözlerinin içine bakabilseydim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ama aslında tam da o anlama geliyor, Jamie," dedi. "Telefonda söylerken her şey kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama uzak mesafe ilişkisi zordur. Karmaşıktır, yıpratıcıdır ve kariyerlerimizin henüz başında olduğumuz şu dönemde ikimizin de böyle bir şeye ihtiyacı yok. Bizim

için doğru zaman değil... Zaten bizim için hiç doğru zaman olmuyor."

İnkâr hissi beni boğarken başımı defalarca iki yana salladım. Beni nasıl böyle kendinden uzaklaştırabilirdi? Söylediğim her şeyi nasıl böyle görmezden gelebilir, daha denemeden bile uzak mesafe ilişkisinin yürümeyeceği konusunda nasıl bu kadar diretebilirdi?

"Bu adil değil. Anlamıyorsun, B. Hem de hiç. Alder'dan gittiğinde her şeyi arkanda bırakabildin. Gittiğimiz yerleri, beraber biriktirdiğimiz anıları... Ama ben orada yaşamaya devam ettim. Sensiz. Tam *üç yıl* boyunca." Göğsüm hızla inip kalkarken duraksadım. "Sonra seni yeniden bulduğumda her şey doğru gözükmüştü. Zamanlama, ikimizin de ne hissettiği... Bunca yıl neden benden uzak durduğuna dair sonunda senden bir cevap alabilmiştim ve bunu anladım, B. Gerçekten anladım. Babanın ölümü yüzünden paramparçaydın, zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacın vardı. Sana bunu seve seve verdim. Seni bir daha elde edip edemeyeceğimi bile bilmeden, sırf benden neye ihtiyacın olduğunu bildiğim için bunu hiç dert etmedim."

Gözlerim yaşlarla doldu, onu sonsuza dek kaybettiğimi sandığım o anın nasıl hissettirdiğini hatırlayınca burnumdan sertçe nefes verdim.

Bunu bir kez daha kaldırıp kaldıramayacağımı bilmiyordum.

"Ama şimdi de bana aynı şeyi söylüyorsun, *hâlâ doğru zaman değil.* Paramparçayken benimle olamadın, şimdi kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun ama yine benimle olamıyorsun. En kötü halinde de en iyi halinde de yanında olamıyorsam, o zaman ben sana ne zaman kavuşacağım, B? Ne zaman *doğru zaman* gelecek de aramızdaki bu şeye karşı savaşmayı bırakıp beni hayatına alacaksın?"

B bu sözlerim üzerine hıçkırıklara boğuldu. Onu incitmekten nefret ettiğim için bu ses beni neredeyse tamamen yıktı. Ama kahretsin ki, o da *beni* incitiyordu. Ve ben artık buna dayanamıyordum.

"Peki ya o *bir gün*? Ona ne oldu?"

Yutkundum. "İşte şu an o bir güne ihtiyacım var."

"Ben de onu sana veremiyorum... O zaman biz ne olacağız?"

Bunu henüz itiraf etmeye hazır olmadığım için başımı iki yana sallayarak yanağımın içini ısırdım. "Bilmiyorum."

B uzun bir süre sessizliğe gömüldü. Tüm bu gerçekler aramızda patlamaya hazır bir bomba gibi öylece duruyordu.

"Bak, önümde çok büyük bir etkinlik var ve yarın çok uzun bir gün olacak..."

Bu zavallı bahane karşısında gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Her şey buraya kadar, diye düşündüm. *Bu sonumuz.*

"Evet, tamam." Derin bir nefes verdim. Kalbim hızla çarpıyor, son bir kez daha denemem için bana yalvarıyordu. "Ben sadece..."

Ama öylece sustum çünkü daha fazla ne söyleyebilirdim ki?

Onun yerine, "İyi geceler, B," dedim.

Telefonu kapattığında dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

O günden sonra onu bıraktım.

Bunu yapmak beni içten içe mahvediyordu ama bana tutunmayan birine tutunmaya çalışmak daha fazla canımı yakıyordu.

İlk birkaç hafta en kötüsüydü. Ne bir şey yiyebiliyor, ne uyuyabiliyor ne de numarasını açıp öylece ekrana bakmaktan

kendimi alıkoyabiliyordum. Yine de asla irademe yenik düşmedim. Onu hiç aramadım.

Ama beni her şeyden çok yaralayan şey, *onun* da beni hiç aramamış olmasıydı.

İlk üç hafta boyunca pişmanlıklarla boğuştum. Onunla konuşma şeklimden pişmandım. O kadar çabalamışken işe kabul edildiği için onu tebrik etmediğime pişmandım. O konuşmayı telefonda yapmak yerine uçağa atlayıp yanına gitmediğim için pişmandım.

Fakat çok geçmeden bu pişmanlıklar da taşınamayacak kadar ağır bir yük halini aldı. Onları da bıraktım.

Yaklaşık iki ay süren karamsarlığımın ardından Santana, New York'tan geldi ve Sylvia'yla birlikte beni girdiğim kasvetli ruh halinden çekip çıkardılar. Bir hafta boyunca her gün onlarla spor salonuna gitmem için beni zorladılar, beni sörfe götürdüler, yeniden dışarı çıkıp arkadaşlarımla vakit geçirmemi sağladılar. Santana *Empire State*'e geri uçtuğunda sonunda hayata sıfırdan başlayabileceğimi hissetmeye başlamıştım.

İşte tam o anda Angel hayatıma girdi.

Angel Connelly oldukça dişli bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında tıpkı ismi gibi masum olduğunu düşünebilirdiniz. Kısa sarı saçları, parlak mavi gözleriyle minyon biriydi. Ona göz alıcı bir cazibe katan hafif bir güneyli aksanı vardı fakat onu daha yakından tanıdıkça, gerekirse bir *pitbull* gibi savaşacağını anlardınız. İşine, yogaya ve kiliseye -bu sırayla olması şart değildi- tutkuyla bağlıydı. Bir şeyi istediğinde de onu elde edene kadar asla vazgeçmezdi.

Beni istediğini fark etmem çok uzun sürmedi.

Angel babamın ofisinin bulunduğu binada çalışıyordu. Reklamcılık sektöründeydi ve bir akşam iş çıkışı lobiye inen asansörde

tesadüfen birbirimize çarpmıştık. Bu olay haziran ayındaydı. Yani gözümün B'den başkasını *görmediği* o günlerde...

Angel şansını denemek istemişti ama ben hayatımda biri olduğunu söyleyerek onu geri çevirmiştim.

Teknik olarak bu bir yalandı ama durumun çok da uzun süre böyle kalmayacağını varsaymıştım.

Yine de o olaydan sonra Angel ve arkadaşları hafta sonları bir şekilde bizim gittiğimiz barlarda karşıma çıkmaya başladılar. Ben de her seferinde onu biraz daha yakından tanıma fırsatı buluyordum. Cana yakındı, eğlenceliydi, iyi biriydi. Ondan hoşlanmıştım.

B kalbimi kırdığında parçaları toplamak için Angel oradaydı.

Kız kardeşlerim beni o kasvetli ruh halinden çekip çıkardıktan sonra kendime odaklanmaya çalışıyor, spor yapıyor, sörfe gidiyor ve babamı bana şirkette ortaklık teklif etmeye ikna edecek kadar etkilemeye uğraşıyordum. Bir akşam işte geç saatlere kadar kalmıştım. Saat neredeyse dokuza gelirken sonunda asansörle aşağı indiğimde ona rastladım. O da mesaiye kalmıştı.

Bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu.

Tam o saniyede B zihnimi işgal ediyor olsa da, başka bir kadınla vakit geçirme düşüncesiyle midem düğümlense de ve kendimden geriye verecek pek bir şey kalmadığını bilsem de... "Evet," dedim.

O gece onunla ne kadar çok eğlendiğime ben bile şaşırmıştım. Angel tam bir hikâye anlatıcısıydı. Beni neredeyse gecenin ikisine kadar sürekli güldürmeyi ve büyülemeyi başarmıştı. Onu evine kadar bıraktım, yanağına bir öpücük kondurdum ve o da kendi numarasını telefonuma kaydetti.

Ertesi sabah onu arayıp ona gerçek bir randevu teklif ettim.

B'yi bırakmanın bir parçasının da flört dünyasına geri dönmek anlamına geldiğini biliyordum. Yatağımdaki herhangi bir kadın yerine düzenli bir kız arkadaşa sahip olmak anlamında daha önce hiç kimseyle gerçekten flört etmediğim için bu ihtimal beni heyecanlandırıyordu.

Ne de olsa tüm bunlar planımın bir parçasıydı; diploma, iş, eş ve çocuklar. Flört etmeye başlamazsam, bu hayalin ikinci yarısına ulaşmayı nasıl bekleyebilirdim ki?

Angel'la her şey çok kolaydı. Birbirimizin tamamen zıttıydık. Bu da randevu fikirlerinde hiçbir zaman sıkıntı yaşamayacağımız anlamına geliyordu. Ona sörf yapmayı öğretmeye çalıştım ama bu konuda feci şekilde başarısız oldu. Beni götürdüğü sıcak yoga dersindeyse nerede bayılacaktım. Onu yanıma sığınmaya mecbur bırakan korku filmleri izlettim. O da bana gizliden gizliye hoşuma gittiği halde, ucuz ve abartılı buluyormuş gibi davrandığım *realite* şovları izletti.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü ve en sonunda kendimizi tatil sezonunun eşiğinde bulduk. Tam o zamanlar Angel'la ilişkimizin adını resmen koyduk ve Jenna'dan beri ilk kez bir kız arkadaşım oldu.

B hiçbir uyarı vermeden hayatıma aniden geri döndüğünde Güney Florida için son derece sıradan, sıcak bir kasım gecesiydi.

Angel, onun en yakın arkadaşı Claire ve işten birkaç çocukla birlikte küçük, *hipster* tarzı bir bardaydık. İşte geçen uzun bir haftanın ardından kendimizi gecenin akışına bırakmanın tadını çıkarıyorduk. Alkol damarlarımızda tatlı bir titreşimle dolaşırken Angel kucağıma oturmuş, topluma açık bir yer için fazlasıyla uygunsuz sayılabilecek şekilde beni öpüyordu.

Yine de onu durdurmadım.

Bana hissettirdiği duyguyu, beni istediğinden, beni önemsediğinden, sabah gözlerini açtığında aklına gelen ilk ve gece

uykuya dalmadan önceki son şeyin ben olduğumdan asla şüphe etmek zorunda kalmayışımı çok seviyordum. Beni ilgisiyle, sevgisiyle şımartıyordu, bense ılık sütü yalayan bir kedi yavrusu gibi bu ilginin her damlasını kana kana içiyordum.

Onu kollarımın arasına almıştım, barın yakınlarından bir gürültü yükseldiğinde hâlâ öpüşüyorduk. Birbirimizden ayrılıp gürültünün geldiği yöne doğru baktık ve işte tam o anda onu gördüm.

O lanet olası saçları.

İkinci kez bakmama gerek bile yoktu. O olduğunu biliyordum.

"B?" diye seslendim.

Ama o, benim olduğum tarafa tek bir bakış bile atmadan kapıyı itip dışarı çıktı.

Ayağa kalkıp onu kucağımdan indirdiğimde Angel kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Ben... Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var. Hemen döneceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladım hızla. Ardından iç çekip ona doğru döndüm ve yüzünü ellerimin arasma aldım. Ona tatlı bir öpücük verdim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Hemen dönerim."

Angel kaşlarını yeniden çattı ama başıyla onaylayıp gitmeme izin verdi.

Neredeyse koşarak kapıdan çıktım ve B'ye tam annesinin eski arabasına ulaştığı sırada yetiştim. Titreyen elleriyle kilit açma düğmesine basmadan önce anahtarlarla boğuştu. Arabanın ışıkları hafif bir sesle yanıp söndü.

"B?"

Onu gördüğüm anda kalbim duracak gibi oldu, sesimi duyduğunda öylece donup kalmıştı. Derin derin nefes alıyor, omzunun üzerinden bana bakarken kendini gülümsemeye zorluyordu.

"Ah. Selam, Jamie. Şey... evet, ben de tam gidiyordum. O yüzden-"

"Bekle."

Kolumu onun dirseğine dolayarak yüzünü bana dönmesini sağladım ama o bana bakmayı reddetti. Her an ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

Kaşlarımı çattım. "Senin burada ne işin var?"

Gözlerini kapatıp hafifçe başını iki yana salladıktan sonra sonunda bana baktı.

Yüzünde sanki köpeğini öldürmüşüm gibi bir ifade vardı.

"Annemi ziyarete geldim. Sana ne yaptığını sorardım ama kör değilim, gözlerim var. O yüzden..." dedi ve dirseğini tutuşumdan kurtarıp dilini yanağının içine sertçe bastırarak barı işaret etti.

Kalakaldım.

Biriyle olmama bozulacak cüreti gerçekten kendisinde bulabiliyor muydu? Aradan geçen dört aylık iletişimsizlikten sonra mı? Bana söylediği son sözlerden sonra mı?

Kaşlarım daha da çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Kollarını göğsünde kavuşturup bana yaklaşarak, "Ne demek olduğunu *gayet iyi* biliyorsun bence," diye tısladı. "Söylesene, benimle konuşmak istediğin o geceden hemen önce onunla yattın mı? Sonra suçluluk duyup uzak mesafe ilişkisinin baskısı seni tamamen ele geçirmeden önce beni kendine bağlamaya mı çalıştın?"

"*Ne?*" Öfke ve inanmama hissi içimde savaşırken derin bir nefes aldım.

Şimdi hikâyeyi onun gözünden okuduğum için Claire'in Angel'la olan zamanlamamız konusunda ona yalan söylediğini biliyordum. Bu tam da Claire'lik bir hareketti. Ama o anda? Sadece onun delirdiğini düşünmüştüm.

"Ne sikimden bahsediyorsun?"

"Az önce içeride dudaklarını sömüren o ufak tefek sarışından bahsediyorum," diye tükürürcesine konuştu B. "Adı Angel'dı, değil mi?"

Angel'ın adını onun dudaklarından duymak beni şoka uğratmıştı. Hiçbir şey söyleyemedim, öylece kalakaldım.

"Evet, Claire. Onun en yakın arkadaşı. Sizi öpüşürken gördükten sonra bana bütün mevzuyu çok güzel özetledi."

Bu sözler üzerimdeki şoku tamamen sildi, kavgaya hazır halde omuzlarımı dikleştirdim.

Tıpkı onun yaptığı gibi ben de ona yaklaşarak, "Ve?" diye sordum. "Ne yani, kızgın mısın? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Çünkü buna kızmaya hakkın olduğunu nereden çıkardığını gerçekten çok merak ediyorum."

"Sadece doğruyu söyle, tamam mı? Beni aldattın, değil mi? Ben Pittsburgh'deydim, o buradaydı ve onunla olmak daha kolaydı, değil mi?" B başını iki yana salladı. "O zaman neden gelip bana o kadar büyük laflar ettin? Neden bana doğrudan söylemedin?"

"Benim seni *aldat-*"

Cümleyi bitiremedim bile. Karşımda delirmiş biri varmış gibi ona baktım. Hemen ardından içimden bir kahkaha koptu; komik olduğundan değil, duyduklarıma inanamadığımdandı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip başımı iki yana salladım.

"Angel'la ekim ayına kadar görüşmeye bile başlamadık ki bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez. Yaz boyunca bana defalarca kez çıkma teklif etti ve ben senin yüzünden o teklifleri her kahrolası

seferde reddettim. Bunu aldatma sayılacağı için yapmadım çünkü bizim bir çift *olmadığımızı* zaten bana fazlasıyla net bir şekilde göstermiştin. Bunu yaptım çünkü seni seviyordum, B."

Bu itirafla benim kalbimin parçalanması gibi, o da bu sözler karşısında irkildi. Fakat geri çekilmeye çalıştığında sırtı barın tuğla duvarına çarpana kadar üzerine doğru yürümeye, onu iyice köşeye sıkıştırmaya devam ettim.

"Seni kahrolası derecede seviyordum ve sen de beni seviyordun," diye tısladım. O an gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, öfkeden kör olmuştum. Ondan nefret ediyordum ama yine de onu hâlâ seviyordum. Kollarından tutup onu sarsmayı ne kadar istiyorsam, onu o duvara yaslamayı ve benim olduğunu itiraf edene kadar onunla sevişmeyi de o kadar çok arzuluyordum.

Benim bu deliliğimin kaynağı oydu, yine de ne zaman yakınımda olsa onu arzulamaktan kendimi alamıyordum.

"Ama benimle olmayı kabul etmedin. Ne istediğimde ne yalvardığımda ne de bunu başarabileceğimizi sana kanıtladığımda... İstemeyen send-"

Kendimi toparlamaya çalışmak için bakışlarımı yere indirerek başımı iki yana salladım. Kontrolümü kaybediyordum ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Sonunda mutlu olabilmiştim. Sonunda *iyiydim* ve onun beni dört ay önce bıraktığı karanlık yere geri dönmek istemiyordum.

Fakat bakışlarımı aşağı indirdiğimde ayaklarındaki o lanet olası siyah *topuklu ayakkabıları* gördüm ve zihnim, onları en son bedenime doladığı ana geri döndü. O *topukların kalçama battığı, onu sertçe becerdiğim ana.*

Çenem kasıldı. "Topuklu giymişsin."

B'nin bakışlarına kendi tutkulu bakışlarımla karşılık verdim ve yemin ederim ki, ikimiz de kıyafetlerimizi parçalamaya yarım saniyeden daha az bir mesafedeydik. Onu duvara yaslamaya, o

aptal, öfkeli ifadeyi dudaklarından öperek silmeye hazır bir halde biraz daha yaklaştım.

Ama tam o anda B alaycı bir ses çıkardı.

"Sen de ruj sürmüşsün."

Ardından gözlerini kapattı. Sanki aniden, içindeki tüm o tartışma isteği bir anda çekilip alınmış gibiydi.

Duvarın önünden ayrılıp ondan uzaklaşırken göğsümün içinde kalbim sızladı. Ağzımı sildim ve başparmağımda Angel'ın şarap rengi rujunu görünce kendi kendime küfrettim.

Tüm hevesim kırılmış bir halde, "Gerçekten neden buradasın?" diye sordum.

"Seni özledim."

Sözleri boğazıma saplanan buz parçaları gibiydi, birlikte nefesimi de çalıp götürdüler.

Acının karşısında yüzümü buruşturdum, gözlerimi kapatırken burun kemiğimi sıktım.

"Hayır," dedim sert ve yüksek bir sesle. "Hayır, bana bunu söylemeye hakkın yok."

Başımı iki yana salladım ve yeniden acınası bakışlarıyla göz göze geldim. Bedenim, sanki o bir alevmiş ve ben de ona fazla yaklaşıp her an yanabilirmişim gibi ondan uzaklaşmam için çırpınıyordu.

"Ben sonunda mutluyum," dedim hırıltılı bir sesle neredeyse gülerek. "Tamam mı? Buna bir itirazın var mı, B? Lanet olsun, mutlu olmaya iznim var mı?"

B'nin ağzı sanki bu sözler onu şoka uğratmış gibi açık kaldı ama o daha tek kelime bile edemeden ben ondan önce davrandım.

Dört aylık sessizliğin ardından söyleyecek *çok* şeyim vardı.

"Tanrım, sen hayatımda gördüğüm en bencil kadınsın," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Dur tahmin edeyim, beni özledin ve bir uçağa atlayıp geldiğinde burada seni bekliyor olacağımı düşündün, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da üç yıl boyunca tam olarak bunu yapmıştım, o yüzden neden aksini düşünesin ki? Ama bil bakalım ne oldu? Seni bırakmamı o kadar çok istedin ki, bu sefer sözünü dinledim."

Titriyordum -hem de fena halde- ve bunu gizlemeye çalışmanın hiçbir âlemi yoktu. Söylediğim her kelimede tamamen ciddi olsam da yine de önüne bir kadeh votka konulan bir alkol bağımlısından farkım yoktu. Onu reddetmeye çalışmak, tüm ruhumla istediğim tek şey onun içinde kaybolup gitmekken hayır demek, nefes almamaya çalışmak gibi bir şeydi.

"O yüzden hayır, buraya öylece gelip beni özlediğini söyleyemezsin. Buna hakkın-"

"Dur," dedi sesi düğümlenerek. Gözleri dolmuştu. Bir anda duvardan doğrulup yanımdan hızla geçip gitti. "Dur artık, Jamie."

Hemen peşine takıldım.

"Ne oldu, söylediklerim ağır mı geldi?"

Geri dönüp üzerime doğru birkaç adım yürüyerek, "Senden nefret ediyorum!" diye çığlık attı. "İçeri dön. Eminim *Angel* seni bekliyordur!"

"Evet, bekliyor," diye onunla alay ettim. Arkasını dönüp annesinin arabasına doğru hızla yürürken hâlâ peşindeydim. "Ve onu bekletmeye niyetliyim. Hem de bütün gece boyunca. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Artık dayanamayacak hale gelene kadar seni bekletmemi?" Onu hâlâ nasıl etkilediğimi görüyordum ve canının yanmasını istiyordum. Yaşadığım acıyı onun da hissetmesini istiyordum. "Ellerimin altında, dudaklarımın arasında seni *kıvrandırmamı*..."

"Siktir git, Jamie."

Güldüm, o kahkahanın beni gösterdiği kadar çıldırmış hissederek devam ettim. "*Lanet olsun*, beni delirtiyorsun. Kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyorsun."

"İyi ki gidiyorum o zaman," diye tükürürcesine konuştu. Ardından arabaya binip kapıyı hızla çarptı ve motoru çalıştırdı.

Göğsüm hızla inip kalkarak tam camının dışında dikildim.

Buna nasıl cüret ederdi? Sanki ben sadece öylece beklemek zorundaymışım, sanki sadece onun işine geldiğinde bir değerim varmış gibi şimdi çıkıp gelmeye nasıl cüret ederdi.

Ve yine de gitmesini istemiyordum.

"Aynen. İyi ki. Zaten bu senin uzmanlık alanın, değil mi?" diyerek tersledim.

Camın ardından bana bakmak için hızla döndü. Gözleri kocaman açılmıştı, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyordu.

Kal, diye yalvardım içimden.

Karşı koy.

Benim için savaş.

Onu izlerken çenem kasılmıştı, bekliyordum.

Fakat bir an sonra, yüzüne yerleştirdiği tatlı bir gülümsemeyle bana sadece ortaparmağını kaldırdı ve sanki onun için hiçbir önemim yokmuş, sanki harcayacak enerjiye bile değmezmişim gibi gaza basıp hızla uzaklaştı.

Ben de gitmesine izin verdim.

Bara geri dönerken sanki suyun altında yürüyormuş gibi hissediyordum. Angel bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi ama beni hiç sıkıştırmadı. Sadece bana uzun, tatlı bir öpücük verdi. Ardından, "Hadi eve gidelim," dedi elimi tutarak.

Biraz zaman aldı ama en sonunda daha fazla dayanamayıp o geceki davranışlarım için özür dilemek amacıyla B'yi aradım.

Söylediğim her kelimenin arkasında olsam da ona karşı o kadar pislikçe davranmamam gerektiğini biliyordum.

Ama daha da bencili, onun hayatımda olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Aramızda tuhaf bir arkadaşlık türü tutturduk ama çoğunlukla o Pittsburgh'deki hayatını yaşadı, bense Florida'daki hayatımı.

Zaman.

İnsan zamanı nasıl ölçer ki?

O günden sonra zaman adeta parmaklarımın arasından kayıp gitti ve kendimi Angel'ın bana hissettirdiklerinde kaybettim. Seviliyordum, tamamlanmıştım, bütünlenmiştim.

Belki de onun önünde tek dizimin üzerine çöküp benimle evlenmesini istediğim gün hâlâ bir rüyanın içindeydim.

Belki de düğün günümde B'den yanımda olmasını isterken bir sersemlik içindeydim.

Tek bildiğim, Angel yanımdayken yeni bir hayata adım atmaya tamamen hazırken, o yeri her zaman işgal etmiş olan kadını da tam anlamıyla bırakamadığımdı.

Fakat B şehre geri döndüğünde bunu yapmak zorunda olduğumu anladım.

Hem Angel'a sahip olup hem de B'yi elimde tutamazdım. En azından benim istediğim şekilde olmazdı.

Yine de büyük günden önceki hafta bile bunun hayalini kuruyordum.

Ve o hayallerde, gelinlikle koridordan bana doğru yürüyen kişi Angel değildi.

Fırtınalı gri gözler, vahşi ve zapt edilemez bukleler, çiller ve esmer bir ten...

O, B'ydi.

Her zaman da o olacaktı.

SEKİZ
Bekleme Oyunu

HAVALİMANINDA YÜRÜYEN MERDİVENİN tepesinde onu gördüğüm anda ateşle oynadığımı anlamıştım.

Onu en son görüşümün, ona bağırıp benimle yüzleşmesi için meydan okuduğum o anın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bu süre zarfında adeta olgun bir kadına dönüşmüştü. Vücudu daha ince, yüz hatları daha belirgin, boynu daha uzun görünüyordu. Gözlerindeyse biraz daha yaşanmışlık vardı.

Aşağıya doğru inerken gri gözlerini bana çevirdi, bakışlarını bir an bile kaçırmadı. Kalbinin benimki kadar hızlı çarpıp çarpmadığını, aramızda her zaman var olan manyetik çekimi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Merdivenin sonuna ulaştığında gözleri elimdeki kartona takıldı, üzerinde *Yalnızca B* yazan karta. Gülümsedi ama sonra kararsız bir şekilde öylece duraksadı.

Onu evine kabul edercesine kollarımı açtım.

"Gel buraya," dedim.

Omzuna asılı duran el çantasına rağmen kollarıma sığındığı ilk saniye gözlerimi kapattım ve sıcak, huzur veren bir nefes aldım. Düğün yüzünden gerilen tüm sinirlerim, B'yi bunca

zaman sonra ilk kez görecek olmanın verdiği tüm o endişe... Birbirimize kavuştuğumuz o anda hepsi uçup gitti.

Elbette birbirimizden ayrıldığımız anda hepsi geri hücum etti.

B benden çok daha kontrollüydü. Kendisini oteline bırakmam, prova yemeğinden önce birlikte vakit geçirmememiz konusunda ısrar etti. Sonrasında sabah işleri olduğu için arkadaşlarını uyumaya çekildiğinde onunla vakit geçirmek için yalvardım ama o yine de reddetti.

Tabii bu durum kaldığı otelin barına gitmeme engel olmadı.

Onu sandığından çok daha iyi tanıyordum. Kabul etsin ya da etmesin, düğünüm için şehre geri dönmüş olmanın onda belli hisler uyandırdığını da biliyordum. Onunla paylaştığım kısa gizli anların, barda laflayarak geçirdiğimiz zamanın, ertesi sabahki sörfün, *Jeep*'le şehirde attığımız turların tadını çıkardım.

Ama onunla birlikte olmanın verdiği o mutluluğun altında evliliğe gittikçe daha da yaklaştığımı hatırlatan, üzerimden atamadığım bir huzursuzluk vardı.

B olmayan biriyle evlenmeye her an daha da yaklaştığımı...

O yanımdayken hissettiğim duygular ilk başta kafamı karıştırmıştı. Belki de Angel'la ilişkim artık ciddiye bindiği için B ile bir şekilde *gerçek* bir arkadaşlığa adım atabileceğimi sahiden sandığımdandı. Ancak birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek, B'ye duyduğum özlemin hâlâ orada, göğsümün derinliklerinde bir yerlerde durduğunu o kadar iyi anlıyordum ve kendimi o duyguya teslim etme hazzından mahrum bırakmak dayanılmaz derecede acı vericiydi.

İtiraf etmesi ne kadar boktan olsa da Angel'ın bekârlığa veda partisini New Orleans'ta yapmasına sevinmiştim. Düğünümden önceki son günleri B ile geçirebildiğim için memnundum.

Son bir doz.

Onsuz bir hayata adım atmadan önce son bir sarhoşluk.

Düğünden önceki gece sağdıçlarımın hatırımı kırmayıp kaynak sularının olduğu bölgede kamp yapmayı kabul etmeleriyle birlikte durumu sonunda kabullenmeye başlamıştım. Ateşin etrafında B'nin çocuklarla şakalaşmasını izledim, sadece birkaç saat içinde tüm hayatımın nasıl değişeceğini düşündüm ve tuhaf, bir bakıma *üzücü* bir uyanış yaşadım.

Hayatımda hayal ettiğim şekilde yer almayacak olması sorun değil, diye ikna ettim kendimi. *Çünkü o hâlâ benim en iyi arkadaşım ve onu kaybetmeyeceğim. Asla.*

O gece sağdıçlarımın hepsi erkenden pes edip uyumak için çadırlarına çekildiler ve beni de aynısını yapmam konusunda uyardılar. Fakat ben gergindim, sinirlerim altüst olmuştu ve zihnim durmak bilmiyordu. Uyumaya hiç de hazır değildim.

Neyse ki, B benimle oturmaya devam etti.

Ateşin başında oturup hasret gidermek; geçmişten, bugünden ve gelecekten konuşmak çok kolaydı. Okuduğu kitaplar hakkında, birlikte çalıştığı gelecek vadeden yazarlar hakkında dur durak bilmeden konuşmasını dinlemeye bayılıyordum. Bir gün kendisinin de bir yazar olacağı konusunda ona takıldım.

Ve evet, bunun şu an taşıdığı büyük ironinin kesinlikle farkındayım.

En sonunda kendimizi telefonlarımıza gömülmüş, daha gençken sıkça yaptığımız gibi aptalca *YouTube* videoları izlerken bulduk. Birbirimize yeni keşiflerimizi göstermeden önce eski klasiklerden bazılarını izledik ve çok geçmeden, gülmekten gözlerimizden yaşlar gelmeye başladı.

"Al, şunu izle," dedi B telefonunu elime tutuştururken. "Çişimi yapacak bir çalı bulmam lazım."

Güldüm. "İğrençsin."

Alaycı bir reveransla çadırların arkasına doğru sekerek gözden kayboldu, ben de dikkatimi onun telefonuna verdim.

En sevdiğim ünlülerden bazılarının yer aldığı bir dudak senkronizasyonu kapışması videosunu açmıştı. Videoyu izlerken gülüyordum. Ancak tam o sırada gelen cevapsız arama ve sesli mesaj bildirimi videonun duraklamasına neden oldu.

Kaşlarımı çatarak bildirime tıkladım. Arayan Jenna'ydı, sırf onunla dalga geçmek için geri aramayı düşündüm. Mali müşavirlik sınavımı geçtikten sonra barda onunla ve B ile karşılaştığım geceden beri hiç konuşmamıştık.

Kamp alanında şebeke o kadar boktan çekiyordu ki, arama telefona düşmemişti. Sadece sesli mesaj gelmişti.

Geri aramak için başparmağım Jenna'nın isminin üzerinde gezindi ama sonra onu gördüm.

Kendi adımı.

Bir kez değil, iki kez değil... Sesli mesaj geçmişinde satır satır benim adım vardı.

Kalbim durdu, gördüğüm ilk kayda dokunurken kulaklarım çınlamaya başladı.

Selam B, benim. Şey...

Ardından boğuk sesler işitildi ve o anı, sahilde oturmuş sörf tahtam yanımda günbatımını izleyişimi tüm canlılığıyla yeniden hatırladım. Onun da yanımda olmasını ne kadar çok istediğimi anımsadım.

Sadece doğum gününü kutlamak istedim. Bugün yirmi bir yaşına giriyorsun. Önemli bir yaş. Keşke burada olsaydın da seni doğru dürüst bir kutlamaya çıkarabilseydim.

Gülmeye çalıştım ve şu an bile o sahte kahkahanın gözlerimi nasıl yaşarttığını çok net hatırlıyordum.

Lütfen, B. Ara beni. Lütfen.

Sesli mesaj sona ererken boğazım yanıyordu. Kamp ateşine bakıyor, bir yandan da B bana doğru yaklaşırken ayaklarının altında hışırdayan dalların ve yaprakların sesini dinliyordum. Ekranı saklama gereği bile duymadım. O durana kadar bekledim, sonra ayağa kalktım, ona doğru dönerek ekranı görebilmesi için havada tuttum.

"Sesli mesajlarımı sakladın mı?"

B yutkundu, gözleri bir telefona bir de bana kaydı. Hemen ardından cihazı ellerimin arasından kapıp aceleyle cebine tıktı. "Evet."

"Onları dinliyordun, benim Alder'da olduğum o yıllarda."

B sanki yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Evet."

Başımı salladım, yutkundum ve bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım. "Hâlâ dinliyor musun?"

"Bazen," diye itiraf etti.

Bu itiraf göğsüme ağır bir darbe gibi indi.

"Neden?" diye sordum canım yanarak. "Beni arayabilirsin, B. Ne zaman istersen."

Güldü. "Tabii, nişanlının gecenin ikisinde başka bir kadının seni aramasından pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Angel'm adının geçmesi beni sanki sarsarak şimdiki ana geri döndürdü. Duyduklarımı sindirirken derin bir iç çektim ve bakışlarımı onunkilerden ayırdım.

Sesli mesajlarımı saklamıştı.

Hâlâ onları dinliyordu.

O... *Tanrım*, bu ne anlama geliyordu?

Kalbim acıyla parçalanırken bunun hiçbir öneminin olmadığını fark ettim. Çünkü yirmi dört saatten kısa bir süre sonra evleniyordum. Bana değer veren, beni seven ve benimle

tanıştığı ilk andan itibaren bana hep iyi davranmış bir kadınla evleniyordum.

Üstelik B haklıydı. Angel'la evlenmek, B ile olan ilişkimin değişmesi anlamına geliyordu. Değişmemesinin imkânı yoktu.

Bu farkındalıkla omuzlarım çöktü.

"Biraz uyusak iyi olacak," dedim en sonunda.

"Evet," dedi B. Çadırına gitmek üzere yanımdan geçmeye çalışmadan önce saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi geceler."

Fakat yanımdan geçerken omzu koluma sürttü ve ben daha buna karar bile vermeden elim hızla ileri atılıp bileğini kavrayarak onu durdurdu.

Onu kendime doğru çektim.

İlk başta kaskatı kesildi ama yavaşça elleri kollarımdan yukarı doğru tırmandı ve o da bana sarılarak ellerini boynumun arkasında kenetledi.

Burnum sızladı. Gözlerim yandı. Arkamızda ateş çatırdarken o anda hissedilebilecek her türlü acı verici, ham duyguyu iliklerime kadar hissettim.

"İyi geceler," dedim ama onu bırakmadım.

Ellerim bedeninde gezindi. Belini bulup sıkıca kavradığımda boğazımdan yükselen o kısık iniltiye engel olamadım.

Onu hâlâ istiyorum.

Ona hâlâ ihtiyacım var.

Başımı hafifçe eğdim ama bu kadarı bile dudaklarımın onun tuzlu boynuna sürtünmesine yetti. B bu temasla ürperdi ve ben kendimi geri çekmeye çalıştım. Gerçekten *denedim*.

Ama yapamadım.

"Jamie..."

Adım, onun kusursuz dudaklarının arasından döküldüğünde hem bir uyarı hem de durmamam için bir yakarıştı. Belki

alkolün etkisiydi, belki de aramızdaki o karşı konulmaz çekimdi ama dilimi boynunda gezdirdim ve çenesinin kenarını ısırdım.

Sonra... onu öptüm.

Temasımızla birlikte ikimiz de derin bir nefes aldık. O boynuma daha sıkı sarılırken ben de ellerimle kalçalarını iyice kavradım. O beni kendine çekerken ben de onu sıkıca tutuyordum.

Ardından dudaklarından hafif bir inilti döküldü. Sanki durmamız gerektiğini en az benim kadar o da biliyordu ama bunu gerçekten yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Tırnakları sırtımı çiziyor, saçlarımın arasında geziniyor ve durmamam için adeta yalvarıyordu.

Ben de durmadım.

Tam orada, ateşin yanı başında onu becermeme saniyeler kalmıştı ki gözleri aniden kocaman açıldı. Etrafımızdaki sağdıçların kaldığı çadırlara baktığında kendime geldim.

Onu geriye doğru çekerek çadırımın içine götürdüm. Ellerimi vücudundan sadece tişörtümü hızla üzerimden çıkarmak için ayırdım ve ardından onu yavaşça uyku tulumunun içine yatırdım. İkimiz de derin nefesler alıp inliyorduk. Ben bacaklarımı kullanarak onunkileri iki yana açarken zihinlerimiz bulanıktı, ellerimizse kontrolsüzce hareket ediyordu.

Sertleşen aletim şortunun dikiş yerine sürtünüyordu. Elimi uyluğundan aşağı kaydırıp dizinin arkasından kavrayarak bacağını yukarı kaldırdığımda ve ona daha sert bir şekilde kendimi bastırdığımda ikimiz de inledik. Henüz çıplak bile değildik ama orada, tam o anda boşalabileceğimden neredeyse emindim.

B bir senfoni gibi tınlayan bir sesle inledi ve başını geriye bırakarak boynunu açığa çıkardı. Parmaklarımı uyluğunun arkasına kaydırdım, iç çamaşırını bulmadan hemen önce şortunun astarına dokundum. Ne kadar ıslak olduğunu, beni ne kadar

çok istediğini hissettim ve bu durum, bende kalan son irade kırıntısını da tamamen yerle bir etti.

Parmak ucumla kadınlığına hafifçe bastırdım.

Sonra B, ellerini sertçe göğsüme bastırıp sesli bir nefes vererek öpücüğümüzü böldü.

"Bunu durduracak gücüm yok, Jamie," diye fısıldadı.

Ona öylesine açlık duyuyordum ki tek bir kelime daha etmesine fırsat vermedim. Göğsümdeki ellerine doğru yüklendim ve dudaklarını yeniden sahiplendim.

Beni tekrar ittiğinde sırıttım.

Bu oyuna bayılıyordum.

Beni istemiyormuş gibi davran. Benim için sırılsıklam olmamış gibi yap.

Kalçalarımı onunkilere bastırarak onu açlıkla yeniden öptüm ama o öpüşmemizi bir kez daha böldü. "Sen durdurmalısın. Ben... yapamıyorum..."

O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki, zar zor konuşabiliyordu ve bu durum beni sadece daha da kışkırtıyordu. Dudaklarımı yaladım, onu yeniden öpüp susturmaya hazırdım. Tam o sırada sesini tekrar buldu, tek bir kelimeyle beni sarsıp kendime getirdi.

"Evleniyorsun."

Bu beni durdurdu.

Üzerinde öylece duraksadım. Nefes nefeseydim. Az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi gözlerine baktım. Bekledim ve sözünü geri almasını, kollarını yeniden boynuma dolayıp beni kendine çekmesini umdum.

Benimle günah işle, diye yalvardım.

Bunu şimdi durdurma.

"Beni bir kez daha öpersen her şeyi mahvedebilirsin." Göğsü hızla inip kalkıyordu, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. "Beni bir kez daha öpersen... durmana izin vermem."

Başım istemsizce aşağıya doğru eğildi, dudaklarım onunkilere uzandı. Durmak *istemiyordum*. Neyi mahvedeceğim hiç umurumda değildi.

Ta ki dudaklarım B'ninkilerle birleşmeden hemen önce adını koyamadığım bir şey beni durdurana dek... İşte o an bunun tamamen doğru olmadığını fark ettim.

Angel'ın tatlı yüzü puslu zihnimde belirdi. Gökyüzü mavisi gözlerini, göz kamaştırıcı gülümsemesini, onu güldürdüğümde yanaklarının nasıl kızardığını gördüm.

Kalbim parçalandı.

Ne halt ediyorum ben?

İç çektim, B'nin bacağındaki tutuşumu gevşetip üzerinden yuvarlandım.

Ağır ve kesik nefeslerle ikimiz de çadırın tavanına baktık.

Nişanlımı neredeyse aldatıyordum. Neredeyse her şeyi mahvediyordum. Neredeyse...

Çenem kasıldı ve başımı iki yana salladım. Az önce tüm vücudumu esir alan ilkel arzunun yerini şiddetli bir utanç dalgası alıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

B hemen başını iki yana salladı. "Dileme. Bu sadece şehvet, Jamie."

Yalan söylüyordu. Benim iyiliğim için söylemiş olsa da yine de yalandı. Aramızdaki şeyin her zaman şehvetten fazlası olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu aşktı; saf ve tutkulu, bunca zamana ve birbirimize yaşattığımız onca şeye rağmen sarsılmayan bir aşk.

Fakat ben onu ne kadar seviyorsam, Angel'ı da o kadar seviyordum.

Beni seçen Angel'ı...

Benimle birlikte olup sonra da çekip gitmeyecek, aramızda olabilecek tek şeyin geçici bir heves olduğunu söylemeyecek olan Angel'ı...

B hiçbir zaman benim olmayacaktı, en azından benim istediğim şekilde... Bana verebileceği şey bu değildi.

Bu kalbimi kırıyordu. Canımı yakıyordu. Ama gerçek buydu.

B çadırdan kaçmaya hazırlanarak doğruldu ama onu durdurdum.

"Bekle," diye yalvardım. "Kalabilir misin... sadece burada, benimle uzanır mısın?"

Kaşları çatıldı ama başını sallayarak yeniden uzandı ve onu kollarıma alıp sarılmama izin verdi.

Gecenin büyük bir kısmını, onun teninin hissini ve kokusunu hafızama kazıyarak uykusuz geçirdim.

Buraya kadardı.

Bunu tamamen kabullendim. Gece boyunca saçlarına kondurduğum nazik öpücüklerle, yastığımı sırılsıklam eden sessiz gözyaşlarıyla ve göğsümde şiddetle sızlayan kalbimle son vedamı ettim.

Sonra ertesi gün Angel'ın beni aldattığını öğrendim.

Ve bildiğimi sandığım her şey bir anda kül olup gitti.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Öyle sevimli, komik bir aptallık değildi. Üzerinde açıkça *itiniz* yazan bir kapıyı çekip açmaya çalıştığınızda hissedeceğiniz o hafif mahcubiyet gibi de değildi.

Kendimi saf, toy, resmen ayakta uyutulmuş ve her şeye toz pembe gözlüklerle bakan bir aptal gibi hissediyordum.

En azından Angel'ın yaptığı şeyi bana itiraf edecek kadar cesur oluşuna şükrediyordum. Gerçi bana kalırsa bunu yapmasının tek sebebi, en yakın arkadaşı Claire'in eğer kendisi söylemezse bana her şeyi *anlatacağı* konusunda onu uyarmış olmasıydı.

Bahanelerini dinlemek hiç umurumda değildi, hele ki sadakatsizliği için *beni* suçlamaya kalkıştığı o anlarda... B'nin benimle ve diğer sağdıçlarla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını görmüş, sırf kolumu onun omzuna attım diye benim de onunla yattığımı varsaymıştı.

Sanırım Angel aklınca benden önce davranmaya çalışmıştı.

Öyle çocukça, öyle bencilce ve öyle lanet olası derecede akılalmazdı ki onun o zavallı halini, hikâyeyi bana anlatırken hıçkıra hıçkıra ağlayışını her hatırladığımda dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyordu.

Birlikte kurduğumuz hayatı saf bir kıskançlık ve asılsız ithamlar yüzünden çöpe atmıştı.

Şey...

Kısmen asılsız.

Herkesin gördüğü, B ile benimse içten içe *bildiğimiz* o şeyi gördüğü için onu suçlayamazdım. *Yani hayatımıza kim girerse girsin, birbirimize karşı her zaman bir şeyler hissedeceğimiz gerçeğini.*

Dürüst olmak gerekirse, ben de tamamen masum sayılmazdım. B beni durdurmasaydı, Angel'ın yapacağımı sandığı şeyi yapmama yalnızca birkaç saniye kalmıştı.

Bizi durdurmuştu.

Tüm bunları düşünmek yüzümü buruşturmama neden oldu. Bir yudum daha viski alırken midem bulanıyordu. Başım öne düşmüştü, otel barından gelen sesler etrafımda boğuklaşıyordu.

Haberi aldıktan sonra hiç kimsenin etrafında olmaya tahammül edememiştim. En başta da mekândan fırtına gibi çıkışımı gözlerinde binlerce soruyla izleyen B'nin... Ne onun ne de bir başkasının sorularını cevaplamak istemiyordum.

Ben de *Jeep*'ime atlayıp sürdüm.

Güneş batana kadar ve battıktan çok sonrasına kadar şehirde dolaştım. En sonunda B'nin kaldığı *DoubleTree* otelinin otoparkına yanaşarak soluğu barda aldım.

Sonunda beni bulacağını biliyordum, bulduğunda da sadece yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve kendine bir içki söyledi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden sadece öylece yanında oturdum. İçiyor ve kendi kederimin içinde boğuluyordum.

Uzun bir süre sonra, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Boş bardağımı bar tezgâhının üzerinde döndürdüm. "Hayır."

Daha sormadan önce cevabı zaten biliyormuş gibi başını salladı.

Sonra elini çantasına attı ve tıpkı birkaç gece önce benim yaptığım gibi hesaplarımızı ödemek üzere tezgâhın üzerine nakit para bıraktı. Ayağa kalktı. İçkisini bir dikişte bitirdi.

Ardından tezgâha, tam önüme bir otel odası anahtarı bıraktı.

Onun odasının anahtarı.

O tek bir kelime bile etmeden bunu biliyordum, o da zaten bunu bildiğimi varsayarak başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

Anahtara, boş bardağıma ve bar tezgâhının üzerinde düzensiz bir ritim tutan parmaklarıma baktım. İçimden bir ses belki de bir taksi çağırıp eve gitmemi, uyuyup kendime gelmemi, sabah olunca da kafam yerindeyken B'yi arayıp onunla konuşmamı söylüyordu.

Ama içimdeki daha baskın taraf, bu davetle ve o an için kelimeleri bir araya getiremediğimi onun da biliyor olması düşüncesiyle yeniden canlanmıştı.

Her şeye rağmen ona ihtiyacım vardı.

Onun kaldığı kata çıkarken kalbim bir davul gibi gümbürdemeye devam ediyordu. Anahtarı yuvaya soktuğumda hafif bir *tık* sesi duyuldu ve ışık yeşile döndü.

Kapıyı açıp içeriye adım attım ve B'yi banyo aynasının önünde yüzünü henüz yeni yıkamış, elinde bir havluyla dururken buldum.

Anahtarı kapının yanındaki masaya bıraktım ve onun yanına banyoya doğru yürüdüm. Arkasını dönmedi, sadece aynadan gözlerime baktı. Göğsü sanki hiç nefes almıyormuşçasına hareketsizdi.

Hava tıpkı dün geceki ateş gibi canlanıp kıvılcımlarla parlamaya başladı. Etrafı saran sanki hava değil de yoğun, titreşen bir elektrik akımıydı.

İlk başta hissettiğim şey, ona duyduğum o şehvet dolu ihtiyaç değildi. Kendimi içine gömmek ya da adımı söyleyerek inlemesini sağlamak aklımdan geçen ilk şeyler değildi.

Sadece... ona *ihtiyacım* vardı. En yakın arkadaşıma ihtiyacım vardı. Ona sarılmaya ve onun da bana sarılmasına; birinin beni anladığını, birinin o an ne kadar paramparça olduğumu bildiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bunu tek başıma çözmeye çalışırken beni yalnız bırakmayacak birine.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattım, elimi uzatıp parmak uçlarımı dirseklerinden omuzlarına doğru gezdirdim. Parmaklarımı aşağıya kaydırıp kalçalarının üzerinden geçirirken onları sıkıca kavradığımda hafifçe ürperdi.

Alnım omzuna düştü ve o temasla içime yayılan acı yüzünden irkildim. Birbirimize yaşattığımız bunca acıdan sonra ona

sarılmak canımı yakıyordu. Başka bir evrende, B ile olan şansımı sonsuza dek kaybetmiş olarak kin dolu bir kadınla evlenmiş olacağımı bilmek canımı yakıyordu.

Beni hiç düşünmeden, bu kadar kolayca incitebilen birine âşık olmuş olmam ve onun uğruna B'den vazgeçmeye razı olmam canımı yakıyordu.

Çünkü yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Çünkü B'nin beni, benim onu istediğim gibi istemediğini sanmıştım.

Oysa istiyordu. Tam o anda, belki de hayatımızda ilk kez aynı şeyleri hissettiğimizi anladım.

B havluyu bıraktı ve ellerini, belini kavrayan ellerimin üzerine koydu. Onu kendime daha da sıkı çekip sarmaladım. Acının tüm ağırlığını benimle birlikte taşımaya bu denli gönüllü oluşu karşısında iç çektim.

Onu bu şekilde uzun, anlam dolu bir an boyunca tuttum.

Sonra içimde yükselen diğer ihtiyaca teslim oldum.

Dudaklarımı omzunun kıvrımı boyunca gezdirirken kokusu burnuma doldu. Gözlerim aynada onunkilerden ayrılmıyordu. Omzunu hafifçe ısırdım, karşılığında sırtını geriye doğru kavislendirdi ve ellerini arkaya uzattı. Benden daha fazlasını istiyordu, ben de istediğini verdim.

O inleyip başını geriye, göğsüme yaslarken ellerim elbisesinin altına kaydı ve dolgun kalçalarını kavradı. Bize durmamızı söyleyen uyarı çanları ve içimizdeki o temkinli fısıltılar artık yoktu.

O anda sadece biz vardık.

Başka hiç kimsenin bir önemi yoktu.

O gece kendimizi mümkün olan her şekilde birbirimize adadık. Her dokunuşta, her öpücükte, her hamlede teslim olduk.

Artık oyunlar yoktu. Artık numara yapmak yoktu. Artık boşa harcanacak zaman yoktu.

Ertesi sabah, güneş ışığı pencerelerden içeri dolarken bunu yüksek sesle söyledik.

"Benimle ol," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

O da başını sallayarak onayladı, başka bir yol olmadığını biliyordu.

Yine de apaçık gerçeği dile getiren oydu. Bundan sonrasına karar vermeden önce burada halletmem gereken bazı şeyler vardı. Pittsburgh'e mi taşınacaktım, o mu buraya gelecekti, yoksa bambaşka bir yerde mi yaşayacaktık bilmiyordum. Angel'la aramızdaki bu kargaşayı çözmenin birkaç gün mü, yoksa birkaç ay mı süreceğini de bilmiyordum.

Tek bildiğim, bunların hiçbirinin önemli olmadığıydı çünkü günün sonunda B'ye kavuşabilecektim.

Ondan beni beklemesini istemiştim ve o da kabul etmişti. Her şeyi yoluna sokmak için sadece birazcık zamana ihtiyacım vardı.

En azından ben öyle sanıyordum.

Angel'ın yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle aramızda tuttuğu kâğıda bakarken gözlerimi kırpıştırdım.

Sonra onun üzerine atıldım.

Boğazımdan bir kükreme koptu. O irkilip geri çekildi ama neyse ki babam oradaydı ve gerçekten aptalca bir şey yapmamı engelledi.

"Senin *derdin* ne, lanet olası?!"

Angel'ın gözleri yaşlarla doldu ve bu beni daha da öfkelendirdi. "Bebeğim, bir hata yaptım. Ama bunun bir önemi yoktu. Sadece bir gecelikti. Adamın *adını* bile bilmiyorum."

"Sanki bu durumu daha iyi yapıyormuş gibi," diye tükürürcesine konuştum.

İç çekti. "Bir hataydı ama geleceğimize mal olmak zorunda değil. Düğün mekânı ve tüm şirketler bizimle çalışmaya dünden hazır. Düğün için sadece yeni bir tarih seçebiliriz. Şey yapabiliriz-"

"Sen kafayı mı yedin?" diyerek suratına güldüm. "Seninle evlenmiyorum, Angel."

Aramızda duran evlilik cüzdanını başıyla işaret ederek, "Teknik olarak zaten evlendin," diye belirtti.

Babam omzuma dokunup oturmamı söylerken dişlerimi sıktım.

Angel düğünden sonraki pazartesi ailemin evine gelmişti. Aynı pazartesi ben de anneme, babama ve kız kardeşlerime B'yle aramda olanları anlatmaya gitmiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde hepsi çok sevinmişti. Düğün için harcadıkları bunca para yüzünden biraz sinirlenseler de...

Yine de arkamda onların desteği vardı, bununla birlikte gerisinin kolay olacağını biliyordum.

Listemde halledilmesi gereken bir sonraki isim Angel ve ailesiydi ama o benden önce davranmıştı.

Hem de o sabah mahkemeye teslim ettiği, evlilik cüzdanının imzalı ve noter onaylı bir kopyasıyla...

"Hiç umurumda değil," dedim ona. "Gidip iptal ettireceğiz. *Bugün*."

"Buna razı olmayacağım. Hem düğün sabahı o belgeyi kendi isteğinle imzaladığından ne yaptığının farkında olmadığını söylesen bile sana inanacaklarını sanmıyorum."

"Beni *aldattın*, Angel!"

Bu sözler üzerine irkildi ve yutkundu. "Senin sözüne karşı benim sözüm."

Bu sözler babamın kaşlarını çatmasına neden oldu, bu yönümü ondan almıştım. "Şimdi beni iyi dinle, genç hanım. Bu yapılan kesinlikle haddini aşmaktır. Olanlardan sonra sen ve Jamie bariz bir şekilde evlenmediniz. Gidip bu durumu düzeltmemiz gerekiyor."

"*Ben* zaten durumu düzeltiyorum," diye tükürürcesine konuştu. "Oğlunuz benim kocam ve aramızda ne yaşandıysa hepsi geçmişte kaldı." Ardından gözleri benimkilerle buluştu. "Lütfen, Jamie. İşleri yoluna koymak istiyorum. Hep hayalini kurduğumuz o geleceği birlikte yaşayalım istiyorum."

"Ben de senin en yakın uçurumdan aşağı atlamanı istiyorum."

Babam uyarırcasına omzumu tekrar sıktı ama ben dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm.

Angel'ın yüzündeki ifade donuklaştı. "Pekâlâ. Sert oynamak mı istiyorsun? O zaman oynayalım." Oturduğu yerden kalktı, sandalyesi ailemin yemek odasının zemininde gıcırtılı, kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. "Avukatım durumumuzdan çoktan haberdar oldu bile. Tüm nedimelerim mahkemede o gece sarhoş olduğuma, sadece aldattığımı *sandığıma* ve aklım başımda olmadan sana bunu itiraf ettiğime, aslında hepsinin beni eve taşıyıp yatağa yatırdığına dair yemin etmeye dünden hazır. Elinde hiçbir koz yok."

Kaşlarımı çattım. "Claire bunu yapmaz."

Masanın üzerine doğru eğilerek, "Ah, öyle bir yapar ki. Hem de..." dedi Angel. "Düğün gecesi tam olarak nerede olduğunu ve kiminle olduğunu gayet iyi biliyorum."

Bakışlarıyla beni sıkıştırsa da çenemi sıktım ve bunu kabul etmedim.

"Şansıma, o otel lobisindeki barda kameralar var. Bu mesele yüzünden mahkemelik olursak, gerekirse o geceye ait görüntüleri *pekâlâ* temin edebilirim."

"Peki bununla *ne* yapacaksın?"

"Beni aldatanın aslında *sen* olduğunun kanıtını sunacağım."

İçimdeki öfke alevlendi, aynı öfkenin babamın içinde de yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Ya bu meseleyi yetişkinler gibi halledip o yuva yıkan sürtük buraya gelmeden önce olması gerektiği gibi birlikte oluruz..." dedi Angel ayağa kalkarak. "Ya da bir avukat tutup beni istediğin gibi boşarsın. Ama şunu bil ki, elimdeki bu ufacık kanıtla sahip olduğun her şeyin yarısını almaya geleceğim." Sonra gözleri babamınkilerle buluştu. "Şirket de dahil."

Donup kaldım. Babam da donup kaldı. Her şey öylesine hareketsizdi ki...

Damarlarımda buz gibi bir ürperti dolaştı, aklımın ucundan bile geçirmediğim en kötü kâbusum tam gözlerimin önünde gerçeğe dönüşüyordu.

"Bunu düşünmek için kendine birkaç gün ver," dedi sakince. "Ve aklın başına geldiğinde beni ara."

O evden çıkıp giderken babamla ben öylece donmuş bir halde oturuyorduk. Ardından annem, Sylvia ve Santana içeri koştu, bizi o halde görünce yüzleri bembeyaz kesildi.

Şaşkınlıktan sıyrılıp telefonumu almak için elimi cebime attım. B'yi aramalıydım. Onunla konuşmalıydım. Yapmam gereken...

Ben daha kilidini açamadan telefonumu kaparak, "Hayır," dedi babam. "Henüz değil. Jim'le konuşana kadar olmaz."

Jim.

Aile avukatımız.

Dönüp babama baktığımda midem altüst oldu. Yüzünde, tam olarak nasıl ve ne zaman öleceğini az önce kendi gözleriyle görmüş gibi bir ifade vardı.

"Sence gerçekten elinde sağlam bir koz var mı, baba?"

Kaşlarını çattı. Önce anneme baktı, ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi.

Anlamam için cevap vermesine gerek yoktu.

Böylece hayatımın en cehennem gibi iki yılı başlamış oldu. B'ye şüphe uyandırmadan ya da mahkemede aleyhime kullanılabilecek bir şeye dönüşmeden tek bir mektup bile gönderemiyordum. Avukatım beni olumlu düşünmeye sevk etmek, her şeyin bitmesine çok az kaldığına dair sözlerine inanmamı sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Kasabadaki muhtemelen hâlâ varlığını sürdüren tek ankesörlü telefondan B'yi gizlice aradım ama hiçbirine cevap vermedi. Sesli mesaj bırakmak fazla riskliydi, Angel'ın avukatı yeterince ileri giderse B'nin telefon kayıtlarına erişilmesini talep edebilirdi.

Bu davayı tek başına üstlendiğini düşünürsek onun bunu yapacak kadar deli olduğunu biliyordum.

Bu yüzden elimden geldiğince çalışıp zamanın geçmesini bekledim, avukatımın onayını alıp o lanet boşanmayı sonuçlandırmaya odaklandım. Sonra B'yi arayacaktım. Hayır, sadece aramak değil; yanına *uçmak*, onu kollarıma almak ve yaşadığım sürece bir daha asla kollarımın arasından çıkmayacağını bilmek istiyordum.

Zor gecelerde, onun beni bekleyeceğini kendime hatırlatıyordum.

B her zaman sözünün arkasında duran biriydi. Ne olursa olsun -bana kızgın veya aklında sorular olsa da ve hatta sessizliğimle onu incitmiş olsam bile- beni bekleyeceğini biliyordum.

Ne var ki boşanma işlemleri sonunda tamamlandığında posta kutuma bir davetiye ulaştı.

Onun düğün davetiyesi.

DOKUZ

Benden Başkasıyla Evlenmiyorsun

HERKES BENİ DURDURMAYA ÇALIŞTI.

Ailem. Kız kardeşlerim. Ofisteki arkadaşlarım. Kaliforniya'da bir avukat olarak halletmesi gereken çok daha büyük işleri olan *Ethan* bile zaman ayırıp Pittsburgh'e uçup B'nin izini sürmemin ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söylemişti.

Umurumda değildi.

Mantığım devre dışı kalmış, kontrolü duygular ele geçirmişti ve onlar da beni Çelik Şehir'e giden tek yönlü bir uçağa bindirdi.

Gönderdiği davetiyenin üzerine gönderici adresi olarak kendi adresini yazmıştı, bu yüzden bir otele giriş yapıp çantamı bıraktıktan sonra onun yerini bulmak hiç de zor olmadı. Orada bir geceden fazla kalmayı planlamıyordum. B'nin kollarıma koşmasını, düğünün bir şakadan ibaret olduğunu söylemesini ve sonunda benimle *olmasını planlıyordum*.

Evet, kaldığı apartmanı bulmak kolaydı ama onun haberi olmadan yukarı çıkmak... İşte o kısım biraz daha zorlayıcıydı. Şansıma kapıdaki görevliyi onun uzun zamandır kayıp olan üvey erkek kardeşi olduğuma ve ona sürpriz yapmak için

geldiğime dair uydurma bir hikâyeyle kolayca ikna ettim. Bu yalandan sonra hemen yukarı çıkmama izin vererek şans diledi.

Belki de yağmurdan sırılsıklam olduğum için bana acımıştı. Ayrıca titriyordum. Her ne kadar bu daha çok gerginlik ve öfkeden kaynaklanan bir titreme olsa da yine de halime acımıştı.

Onun katına çıkan asansör yolculuğu boyunca o düğün davetiyesini avucumun içinde sımsıkı buruşturarak tuttum. Kulaklarım resmen çınlıyordu. En sonunda kapısmm önünde durduğumda, kapıyı açınca ne söyleyeceğimi düşünmek için tek bir saniye bile duraksamadım.

Kapıya sertçe vurdum. Hemen açılmadığında üç kez daha vurdum.

"Geliyorum, geliyorum!" diye içeriden sinir bozucu bir ses tonuyla seslendiğini duydum.

Aniden kapı hızla açıldı ve işte karşımdaydı. Sörfçü kızımın üzerinde minicik şortu, spor sutyeninin üzerinden beni gördüğü anda uçlarının belirginleştiğini seçebileceğim kadar ince bir bluzla uzun çoraplar vardı.

Saçları tepesinde kıvırcık, dağınık bir topuz yapılmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve apartmanın loş ışığı altında çilleri iyice belirginleşmişti. Şok içinde bana bakakaldı, dolgun dudakları hafif bir *o* şeklini almıştı. Bense göğsüm hızla inip kalkarak sadece ona dik dik bakıyordum. Cevapları alma dürtüsüyle tüm direncimi yitirip onu kendime çekme arzusu arasında paramparça olmuştum.

Onun yüzünü görmek beni hayata döndürdüğü kadar öldürüyordu da. Sadece onu kollarımın arasında istiyordum. Onu yeniden hissetmek istiyordum. Bana her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordum.

Ama elimdeki ıslak davetiye durumun hiç de öyle olmadığını haykırıyordu.

B'nin bakışları avucumun içinde buruşmuş duran davetiyeye kayarken öfkeyle elimi kaldırdım.

Yutkundu. "Jamie..."

"Hayır."

Davetiyeyi avucumun içinde iyice sıkıştırıp buruşuk bir top haline getirdiğimde titredi.

"*Siktir*, hayır."

Beni içeri davet etmesini beklemedim. Onu kenara itip içeri daldım ve odada volta atmaya başladım.

"Tabii, çekinme, buyur içeri geç," dedi düz bir ses tonuyla.

Sırtımı ona dönüp gözlerimi şehre bakan büyük pencereye çevirdim. Bir kez daha her şeyi siktir edip ona doğru koşma, yüzümü boynuna gömme, kollarımı ona dolama dürtüsüyle doldum... Öyle şiddetliydi ki kendimi durdurabilmek için uzun, rahatlatıcı bir nefes almaya zorlamak zorunda kaldım.

En sonunda, sırtım hâlâ ona dönükken davetiyeyi yeniden havaya kaldırdım.

"Lanet olsun, ne demek oluyor bu?"

Sessizlik.

Ve sonra...

"Seni aramayı denedim..."

Sesi kısıktı, ona doğru hızla döndüğümde dudaklarımdan dökülen o kısık gülüşe engel olamadım.

"Ah, demek öyle? Peki tam olarak ne diyecektin bana?" diye üsteledim. "Evlendiğini mi? Yalvarırım bana şaka yaptığını söyle çünkü beni arayıp da bunu haber vermeyeceğini çok iyi biliyorum. Bu davetiyenin gerçek olamayacağını *biliyorum*. Hepsi büyük bir şaka, değil mi?"

Kapısında belirmemin yarattığı şaşkınlık dağıldı ve yerini apaçık bir öfke aldı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

"Pardon?" diyerek alayla güldü. "Hayır, Jamie. Benim düğünüm lanet bir şaka falan değil."

"Yani gerçekten evleniyorsun?"

"Evet!"

Diğer elim hemen davetiyeye doğru atıldı. Onu tekrar tekrar yırtıp parçalara ayırmaya ve kahrolası zeminin üzerinde konfetilere dönüştürmeye hazırdım. Ama kendimi durdurdum, davetiyeyi kendimden uzaklaştırmak için yere fırlatmadan önce dişlerimi sıktım.

Sırılsıklam olmuş saçlarımın arasından ellerimi geçirdim, bir elimi ona doğru uzatmadan önce kafamı iki yana salladım.

"Nasıl? Nasıl, B? Yaşadığımız tüm o şeylerden... biz... bizden sonra..."

"Hiç aramadın!" diye bağırdı ellerini havaya savurarak. Dışarıda yağmur gittikçe daha şiddetlenirken gök gürledi. "Ne yapmamı bekliyordun, Jamie?"

"Beklemeni!" diye feryat ettim. Sesim o ana kadar farkına bile varmadığım çaresizlikle titredi.

Bu gerçek olamaz.

Yutkundum, sesim artık daha yumuşaktı. "Beklemen gerekiyordu."

B'nin savunması yıkıldı, sonra sordu. "İki yıl boyunca mı?"

"Evet!" diye hızlıca cevapladım ona doğru adım atarak.

Benimle aynı hızda geriye kaçtı. Sanki ben zehirmişim, sanki ona dokunursam ölecekmiş gibi davranıyordu.

Bu hali beni olduğum yere sabitledi, manzara karşısında kalbim sızladı.

"İhtiyacım olduğu sürece," diye ekledim.

"Bu haksızlık," dedi gözleri dolarken. "Seni aramayı denedim, etrafındaki herkesi aramayı denedim. Sen hiç aramadın, hiç yazmadın. Beni tamamen görmezden geldin."

"O tarafta olmak biraz boktan hissettiriyormuş, değil mi?"

Suçlayıcı sözlerimle hızla geri çekildi ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları söylememiş olmayı diledim. Fakat Alder'da bana yaptıklarından sonra *görmezden gelinmekten* şikâyet etme cüretini göstermesini kaldıramamıştım.

"O farklıydı..." diye fısıldadı. "Ben sana hiçbir şey için söz vermemiştim."

"O zaman vermemiştin, doğru," dedim gökyüzünde çakan şimşek tüm daireyi aydınlatırken. "Ama daha iki yıldan az bir zaman önce bana söz verdin. Beni bekleyeceğine dair söz verdin."

"Ben onu seviyorum!"

Bu itiraf göğsüme ağır bir darbe indirdi, sanki son hızla gelen bir tren bana çarpmış gibi hissediyordum.

"Seviyorsun demek, ha?" diye mırıldandım başımı sallayarak.

O baş sallayışım kendi içinde tekrar tekrar yankılanıyor gibiydi çünkü kelimeleri zihnimde bir yere oturtamıyordum.

Onu *seviyordu*, öyle mi?

Kimdi bu adam?

Ve *nasıl?* İki yıldan daha kısa bir sürede beni, *bizi* nasıl unutup bir başkasını sevebilirdi?

Düşünürken burun deliklerim genişledi, yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Arkamı dönüp gitmeyi düşünüyordum.

Her şeyin bittiğini, o adama âşık olduğunu ve bu yüzden artık hiçbir şansımın kalmadığını düşündüm.

Gerçi ben de Angel'ı sevmiştim ama bu durum, B'yi daha çok sevdiğim gerçeğini değiştirmemişti.

Etrafıma bakınırken aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. O sırada dairenin etrafına saçılmış, yarı toplanmış kolileri fark ettim.

Yanına taşınıyordu.

B hayatına devam etmişti.

Yine de vazgeçmeye hazır değildim.

Tekrar ona döndüm. "Peki beni seviyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordum ona yaklaşarak.

Kanepenin etrafından dolandı, benimle yer değiştirerek pencerelere yakın olan tarafa geçti. Kendimi avına yaklaşan bir kurt gibi hissediyordum, ona inanmıyordum ve bu blöfünü ortaya çıkaracaktım.

"Beni sevmiyorsun demek."

"Evet."

Daha da yaklaştığımda sırtı pencereye çarptı. Elleri kalçasının hizasında cama bastırılmıştı.

"Beni sevmiyorsun, öyle mi?" diye sordum tekrar. Dudaklarım dudaklarına o kadar yakındı ki eğer gerçekten isteseydim, onun da bunu arzuladığını bana söylemesini beklemek zorunda kalmadan tadına bakabilirdim.

Her zaman bana ait olanı almak için oradaydım ve o da bunu çok iyi biliyordu.

"Beni istemiyorsun, şu an, tam da burada, öyle mi?" diye sordum. Sesim pencereye vuran yağmurun ritmine eşlik ediyordu. Elimi kolundan yukarıya, boynunu kavramak için kaydırdım ve başparmağımı çene hattı boyunca gezdirdim.

Dokunuşumla sarsıldı, göz kapakları titreyerek kapandı ama yine de o kelimeyi söyledi. O aptal kelimeyi.

"Evet."

Saçmalık.

"Söyle," diye direttim ona iyice yaklaşarak. Vücudumu onunkine bastırdığımda ıslak tişörtüm bluzunu ıslattı, bedenim bu temasla birlikte canlanarak arzudan titremeye başlamıştı. "Beni sevmediğini söyle. Beni istemediğini söyle, çekip gideyim."

Gözlerini hafifçe araladı. Bakışlarımda bir şeyler ararken gri irisleri dışarıdaki fırtınalı havayı yansıtıyordu. Hissettiğim öfke ve sahiplenme duygusu biraz olsun dindi; omuzlarım çöktü, onu kavrayan ellerim gevşedi.

Canımı yakacak olsa da söylediklerimde ciddiydim. Beni istemeseydi, artık sevmeseydi çekip giderdim.

Ama seviyordu. Beni seviyor ve istiyordu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca aramızda ne yaşanmış olduğu zerre umurumda değildi. Canını yaktığımı biliyordum. Bu son iki yılın fazlasıyla ıstırap dolu bir cehenneme dönüştüğünü biliyordum. Ama tüm bunların mantıklı bir açıklamasını yapabilirdim. Bunu düzeltebilirdik. Her şeyi çözebilirdik.

Sadece o kelimeleri söylemesine ihtiyacım vardı.

Onun yerine duymayı en son bekleyeceğim şeyi söyledi.

"Seni istemiyorum."

Nefesim boğazımda tıkandı, kaşlarımı çatarak onu doğru duyduğumdan emin değilmişim gibi bakışlarında bir şeyler aradım.

Fakat o çenesi dik ve kararlı bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Bu kelimelerin ağzından çıktığını kulaklarımla duyduktan sonra bile bunu kendime itiraf etmeyi başaramıyordum.

Yine de kalbimin isyan çığlıklarına rağmen kendimi ondan uzaklaştırmayı başardım. Kalbim bana bir kez daha sormam, onu bırakmamam için yalvarıyordu.

Ama elimden başka ne gelirdi ki?

Seni seviyorum. Her zaman seveceğim.

Bunu ona söylemeye ihtiyacım vardı ama ağzımı açtığım anda, bunun hiçbir önemi olmadığını fark ettim.

Zaten biliyordu.

Ve bu yine de hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Çenemi sıktım ve tıpkı söz verdiğim gibi arkamı dönüp çekip gittim.

Dairesinin içinde kapıya doğru attığım adımlar sanki idam mahkûmunun son yürüyüşü gibi hissettiriyordu. Omuzlarım çökmüştü, göğsüm sızlıyordu ve tam olarak idrak edemediğim o kaybın ağırlığıyla başım zonkluyordu. Kavrayamayacağım kadar büyük bir şeydi bu.

Ama her şey buraya kadardı. B evleniyordu.

Ve benimle değil.

Kapı koluna uzandığımda soğukluğunu hissettim, tam o sırada B çığlık atarken gök gürültüsü dairenin içinde gürledi.

"Bekle!"

Duraksadım. Gerçekten doğru mu duymuştum, yoksa bunu o kadar çok istediğim için zihnim bana oyun mu oynuyordu emin değildim.

Başımı yana eğip yavaşça döndüm.

Ve işte o an gördüm.

Yüzünde ergenliğimizden beri gördüğüm o ifade vardı. Beni sevdiğini -sevmemeyi dilediği anlarda bile- ele veren o özlem dolu, yürek burkan hüzünlü bakış.

O da beni istiyordu.

Kontrolüm kuru bir makarna çubuğu gibi kırılıp gitti.

Beş uzun adımda odayı geçtim, attığım her adımla B'nin nefes alış verişi daha da hızlanıyordu. Gözleri gözlerime kenetlenmiş, elleri cama yaslanmış haldeydi. Yanına vardığımda bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama söyleyeceği her neyse onu sert, tutkulu bir öpücükle susturdum.

Şimşek çaktı ve B'nin nefesi ağzımın içinde kesik bir soluğa dönüştü. Hemen ardından başparmağımın ucunu altdudağında gezdirip tadını yeniden almanın hazzını yaşadım.

Dili başparmağımı kovalayıp yaladığında derinden inledim ve dudaklarımızı yeniden birleştirdim.

B'yi pencereye doğru bastırdığımda iki yıllık acı, hasret ve kaygı üzerimden yağmur damlaları gibi süzülüp gitti. Bileklerini kavrayıp başının üzerine sabitledim. Ne yaparsam yapayım ona yeterince yakın olamıyor, aramızdaki teması bir türlü yeterli bulamıyordum.

"Onunla evlenmiyorsun," diye hırladım dudaklarına doğru. B uslu bir kız gibi ellerini başının üzerinde tutarken bluzunun alt kısmından tutup çıkardım. Sonra spor sutyeninden de hızla kurtuldum. Bunca zaman sonra onu bu halde görmenin verdiği his beni yüksek sesle inletmişti. Ellerim yeniden bileklerini buldu, dudaklarımı aşağıya kaydırıp kusursuz meme uçlarından birini emdim.

Bu temasla birlikte vücudu sarsılarak kıvrandı. Dudaklarını tekrar öpmek için doğrulurken sırıttım ve ellerini ters çevirip avuç içlerini cama yasladım.

"Böyle kal," dedim.

Ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarımı şortunun kenarına geçirip ayak bileklerine kadar sıyırırken küçük sörfçü kızım nefes nefese kalmıştı. Gözlerimi üzerinden ayırmadan parmağımı dantelli çamaşırının

altına daldırdım, parmağımı içine kaydırıp ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissettiğimde ikimiz de aynı anda inledik.

Ben ona parmaklarımla zevk verirken B başını geriye, cama yasladı. Ellerimi uyluklarının arkasına dolayıp onu sabit tutarken klitorisine hafif bir öpücük kondurdum.

"Siktir," diye fısıldadığında elimi dizlerinden birinin arkasına geçirmeden önce kadınlığına doğru sırıttım. Dengede durmasını sağlayarak bacağını omzuma doğru çektim, dilimi hassas noktasına dokundurmadan önce açıklığı boyunca gezdirdim.

İki parmağımı içine bastırdım, sevdiğini bildiğim o noktada dilim hızla hareket ederken bacakları şiddetle titredi.

"Ah, *Tanrım*..."

"Hımm," diye mırıldandım. Bu titreşimle birlikte vücudu yeniden titredi. Onu vahşi bir hayvan gibi emip yalıyor, tadını çıkarıyordum. Resmen sanki haftalardır hiçbir şey yememişim de o dört çeşit yemekten oluşan bir ziyafetmiş gibi davranıyordum.

Bedeninden yukarıya doğru tekrar tırmandığımda orgazm olmaya çok yakındı, kadınlığının tadı hâlâ ağzımdayken onu öptüm.

Ellerini tam ona söylediğim yerde tuttuğunu görünce sırıttım. "Ne kadar uslu bir kız."

Ardından geriye doğru çekildim, yavaşça kemerimi çözmeden önce sırılsıklam olan gömleğimi üzerimden sıyırıp attım.

Soyunurken gözlerimi ondan tek bir an bile ayırmıyor, o sıkı vücudunun kutsanmış her bir santimini bakışlarımla baştan aşağı süzüyordum. *Boxer*'ımı indirip sertliğimi açığa çıkardığımda B kontrolünü tamamen kaybetti.

Bana dokunma arzusuyla yanıp tutuşarak kendini camdan öne doğru itti ama bileklerini yeniden yakalayıp onu kendi etrafında döndürdüm.

Göğsünü cama bastırarak tek elimle bileklerini sabit tuttum. Kot pantolonumdan çıkardığım paketli prezervatifi kolunda, kaburgalarında ve sırtının çukurunda gezdirdim. Çıplak sertliğim kalçasının dolgun kıvrımları arasına sürtünürken hafifçe inledi.

"Onun için de böyle inliyor musun?" diye sordum burnumun ucunu ensesine sürterek. "Sana benim gibi dokunuyor mu?"

Kulakmemesini dişlerimin arasına alıp emerken bir elimi vücudunun ön kısmından aşağıya doğru kaydırdım ve benim için titremesini sağlayacak kadar klitorisinin etrafında daireler çizdim.

Siktir.

Daha fazla bekleyebilecek durumda değildim.

Pencerenin önünden çekildim, ellerim yeniden kalçalarına gitmeden önce prezervatifi hızla yırtıp taktım. Benim için belini geriye doğru büktü, ikimiz de nefesimizi tutarken aletimin başını içine kaydırdım.

Yavaş ve istikrarlı bir hamleyle içini doldurdum.

B benim için iyice açılıp esnerken dizleri titreyip kadınlığı zonklarken inledi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım kendimi yeniden içine itmeden önce hafifçe geri çekilerek. Bir sonraki hamlem daha sertti ve artık daha derinlerine ulaşıyordum.

Onu pencereye öyle bir yaslamıştım ki binaya bakan herkes bizi görebilirdi. Koyu renkli meme uçlarının cama bastırılıp yassılaştığını, yanağını ve benim için soluk soluğa kalırken aralık duran ağzını görebilirlerdi. Beni onu arkasından sertçe becerirken, her zaman bana ait olanı geri alırken görebilirlerdi.

Saçlarını avuçlayıp çekmeden önce elimi omurgası boyunca yukarı doğru kaydırdım, hassas tenini öpüp ısırabilmem için boynunu bana doğru yasladı. Düzenli ritmimi korudum, her bir

darbemde zirveye daha çok yaklaşıyordu. O kadar sırılsıklam, o kadar dar ve öylesine *benimdi* ki bu beni çileden çıkarıyordu.

Doruğa yaklaştığımda içinden çıkıp onu kanepeye taşıdım. Minderlerin üzerindeki kolileri yere atmak için bir anlığına onu bıraksam da tam ortaya oturduğumda kalçalarından kavrayarak tekrar kendime doğru çektim.

B tam da istediğimi bildiği gibi üzerime çıktı; kusursuz memeleri tam yüzümün önünde, dizleri uyluklarımın iki yanındayken aletimin üzerine oturdu. İkimiz de küfrettik, tırnaklarını omuzlarıma geçirirken başım arkaya doğru düştü.

Gözlerimi açıp onu gördüğümde yaşadığımız bu anın ne kadar büyük bir anlam taşıdığını fark etmemle şehvetim -yalnızca bir saniyeliğine- kayboldu.

B de bunu hissetti. Hızını azalttı, bir süre boyunca üzerimde yumuşak ve düzenli bir ritimle hareket ederksen tek duyulan şey düzenli nefes alış verişimizdi. Boğazımda bir düğümle, tüm duygularımı apaçık ortaya sererek tuttum onu. Yaşadığım tüm acı ve terk edilmişlik hissi her hareketiyle biraz daha yatışıyordu.

B'nin gözleri hızla doldu, ardından yanağından bir damla yaş süzüldü. O gözyaşını başparmağımla yakaladım. Kaşlarımı çattım ve onu kendime doğru çekmeden önce gözyaşını altdudağında gezdirdim.

Kollarımı beline dolayıp onu sımsıkı sardım. O orgazm dalgalarına teslim olurken dudaklarım dudaklarına arzuyla, güven dolu bir vaatle karşılık veriyordu.

Her şey yolunda. Öpücüğün ona bunu anlatmasını umuyordum. *Artık buradayım. Her şey yolunda.*

Buna inanıyordum. Tüm kalbimle inanıyordum.

Fakat sabahın ışıkları odaya dolduğunda hiçbir şey yolunda değildi.

"Aman Tanrım."

B altımda kıpırdandığında ağır solukları beni uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırdım ama daha ne olduğunu bile idrak edemeden B aynı şeyi tekrar söyledi. Bu seferki daha yüksek sesliydi ve sesindeki korkuyu anlayabiliyordum.

"Aman *Tanrım*."

Kolumu üzerinden hızla itti, çarşafa sarınarak ayağa kalkmaya çalıştı. Çarşaf ayak bileklerine dolanınca yere kapaklandı, dudaklarından tiz bir çığlık döküldüğünde aniden yatakta doğruldum.

"Ne... İyi misin?"

Çarşafı etrafına daha da sıkı sararak dolabına doğru koştu. "Hayır," dedi gardırobun kapısını hızla kapatarak. "Hayır, Jamie. Lanet olsun, iyi falan değilim."

"Ne oluyor?"

Bir saniye sonra dolabı ardına kadar açtı, artık üzerinde bir şort ve tişört vardı.

"Bilmem ki! Yatağımda çıplak bir adam var ve o adam nişanlım değil."

Saatin henüz çok erken olduğunun farkındaydım. Doğru düzgün uyumamıştık, bunun olmasını özellikle *garantilemiştim*. Ve şu anda ne sikimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Elimi sertçe yüzüme sürttüm. "Evlenmiyorsun."

"Ne? Tabii ki evleniyorum," diyerek alaycı bir tavırla dudak büktü.

Kelimeleri başımdan aşağı dökülen bir kova buzlu su etkisi yarattı, gözlerimi aniden açıp bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Ciddi olamazsın."

"Bak, dün gece bir-"

Duraksadı... Yine de o küçük an kalbimin durmasına yetti, hemen ardından büyük bir öfkeyle yeniden çarpmaya başladı.

"Bir ne?" diyerek ona meydan okudum ayağa kalkarken. Çıplak olmam zerre umurumda değildi. Aksine bakışlarını bedenimde gezdirmekten kendini alamayışına, beni istemediğini iddia etmeye çalışırken bile beni nasıl arzuladığını bilmeye bayılıyordum. "Bir *hata* mı?"

Kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturarak geriye çekildi.

"Sakın o kelimeyi ağzına alma, B. Sakın dün gecenin bir hata olduğunu söyleme."

Boğazını temizleyip arkamdaki pencereden dışarıya baktı.

"Ben nişanlıyım," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

İki elimi de saçlarımın arasından geçirirken bir dizi küfür savurarak hırladım. B hemen arkamdan gelirken öfkeden deliye dönmüş bir halde oturma odasına daldım ve yerdeki *boxer*'ımı hızla kaptım. Üzerimden adeta öfke dalgaları yayılıyordu.

"Bunu bana yaptığma inanamıyorum!" diye çığlık attı ben kot pantolonumu giyerken. "Ben mutluydum, iyiydim, seni tamamen bırakmıştım. Sonra sen iki yıl boyunca tek bir kelime bile etmeden aniden burada bitiyorsun ve-"

"Mutlu falan değilsin. *Uyuşmuşsun*. İkisinin arasında fark var."

Ağzı hayretle açık kaldı. "Bana ne olduğumu söyleme, Jamie Shaw! Bir şey söylemeye bu kadar meraklıysan, neden iki yıl boyunca hiç aramadığını söylesene bana? Ha?"

Gözlerimi kapattım, dün gecenin ardından bana böyle bir tepki vermesinin yarattığı şaşkınlık karşısında dilim tutulmuştu. Savaşmaktan çok yorulmuştum. Bu kahrolası oyunların hepsinden yorulmuştum.

"Bu gerçekten önemli mi?" diye sordum hâlâ nemli olan gömleğimi üzerime geçirirken. "Bekleyeceğini söylemiştin, ben de geleceğimi söylemiştim. Neden vazgeçtin? Neden şu an beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil! Bu..." Eliyle ikimizi işaret etti. "Doğru bir şey değil. Biz zehirliyiz, Jamie. Tek yaptığımız birbirimizi incitmek, bizi sevenleri incitmek, kendimizi incitmek."

O kadar şiddetli titriyordu ki bunu sesinde bile duyabiliyordum. Canının bu şekilde yandığını görmek beni kelimenin tam anlamıyla mahvediyordu. Her zaman mahvetmişti.

Derin bir nefes verip ona doğru hamle yaptım, onu kollarıma almaya ve acısını dindirmeye hazırdım. Ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Yapma."

Duraksadım, ardından yutkundum. "Neden hiç aramadığımı bilmek mi istiyorsun?" diye sordum nihayet kısık bir sesle. "Bunun sana kendini daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun? Çünkü hissettirmeyecek."

Cevap vermedi.

İç çektim çünkü gerçeği bilmesinin onun canını daha çok yakacağını biliyordum. Onu ve bizi unuttuğuma, hayatıma devam edip sanki o hiç var olmamış gibi yaşadığıma inanmak istiyordu.

Bu hikâyede kötü adam bendim. Ve böylece arkasında en ufak bir pişmanlık kırıntısı bile bırakmadan yeni biriyle evlenebilirdi.

Ama gerçek?

Gerçek onu öldürürdü.

"B, düğün sabahı evlilik belgesini imzalamıştım. Zaten plan her zaman buydu. Gün başlamadan belgeyi imzalarsak, gün içinde bunu dert etmek zorunda kalmayacaktık. Sonra da onu

güvenli bir yere kaldırıp pazartesi günü adliyeye götürürüz diye düşünmüştük."

Yutkundu. "Tamam..."

"İmzaladım. Onun yaptığı şeyi öğrenmeden önce." Burnumu çektim, gözlerim onun gözleri arasında hızla gidip geliyordu. "Ben gittikten sonra o da imzalamış. Pazartesi günü, ben onunla olan bu pisliği nasıl temizleyeceğimin ve sana olabildiğince hızlı ulaşmanın planlarını yapmaya çalışırken evime geldi ve resmen evli olduğumuzu iddia etti. Adliyeye bensiz gitmiş, B. Yasal olarak evlenmiştik."

Gözlerini kırpıştırdı. "Aman Tanrım."

"Aynen öyle," dedim bir adım yaklaşarak. "İlk başta onu geri kabul etmem, bu işi yürütmemiz için yalvardı ama tabii ki reddettim. Sonra işin içine avukatını soktu, onu seninle aldattığım için her şeyimi alacaklarını söylediler." Güldüm ama sebebi durumun komik olması değildi. Bunu düşünmek bile içimde Angel'ı *gebertme* isteği uyandırıyordu ve kendimi ona bir şey yapmaktan alıkoyabilmek için gülmem gerekiyordu. "Angel'la evlenmem gereken o düğün gecesinde, otelde seninle birlikte olduğumuz anların kamera kayıtları varmış ellerinde."

B'nin rengi sarardı, dengesini sağlayabilmek için ellerini uzatıp kanepenin arkasına tutundu.

"Eğer benden istediği şey sadece arabam ya da o döküntü evim olsaydı umurumda bile olmazdı, B. Ama babam beni resmi olarak ortak yapmıştı. Bu düğün hediyemdi ve o bunu da elimden almak istedi. Her şeyimin yarısını, hatta daha fazlasını istiyordu. O..."

Sesim kısıldı, derin bir nefes alıp devam etmeden önce başımı iki yana salladım.

"Bir avukat tuttum. Senin numaranı engellemek zorunda kaldım, ailem de öyle. Her şey çözülene kadar tek bir telefon,

e-posta ya da *Facebook* mesajı bile beni suçlu durumuna düşürebilirdi. Düğünümüzden önceki gece aldattığını itiraf etmiş olması mahkemenin gözünde hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü öyle ya da böyle evlenmiştik bir kere. Hayatımın en büyük pisliğiydi, her şeyiyle... O iğrenç avukatlarla ve onlardan da iğrenç eski bir eşle uğraşmaktan nefret ettim. *Beklemekten* nefret ettim. Ama beni ayakta tutan tek şey senin de beklediğini bilmekti. Benim için."

B sendeleyerek kanepenin koluna doğru gitti ve bir eliyle ağzını kapatarak oraya oturdu.

"Angel'ın sonunda vazgeçtiği gün," dedim yumuşak bir sesle. "Boşanmamızın kesinleştiğine dair belgeyi aldığım gün var ya? İşte tam o gün senin düğün davetiyeni aldım." Boğazımdan yükselen kahkaha beni neredeyse boğacaktı. "Mide bulandırıcı ironi dedikleri bu olsa gerek."

B uzun bir süre boyunca hiç kıpırdamadan durdu. Sonra sadece kafasını salladı. *Defalarca, defalarca ve defalarca.*

"Beni aramalıydın. Bir şekilde bir yolunu bulmalıydın."

"Aradım! Muhtemelen dünyada hâlâ varlığını sürdüren tek ankesörlü telefondan seni defalarca aradım ama sen hiç açmadın," diye karşılık verdim göğsüm hızla inip kalkarken.

B parmak uçlarını şakaklarına bastırıp masaj yaparken daha da şiddetli titremeye başladı. "Sen benim bekleyeceğimi sandın, bense senin fikrini değiştirdiğini düşündüm."

Ona doğru yeniden hamle yaptığımda beni durduracağını sanmıştım ama durdurmadığında gözlerimin içine bakana kadar dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seninle ilgili fikrimi değiştirmem asla mümkün değil."

Dudakları titrerken sanki ona vurmuşum gibi gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi kendini geriye doğru çekerek. "Hayır, bir yolunu bulmalıydın. Çok kolay pes ettin. Telefonumu açmalıydın ya da avukatının beni aramasını sağlamalıydın. Ne bileyim, Jenna'ya haber vermeliydin, hatta lanet olasıca dumanla bile işaret gönderebilirdin! Bu kadarı çok fazla. Beni yüzüstü bıraktın."

"Şunu yapmayı kes artık! Kendini sabote edip durma, bu işi olması gerekenden daha fazla zorlaştırma," diye yalvardım tükenmiş bir halde. "Belki de haklısın, tamam mı? Belki de sana ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım ama bulmadım çünkü senin bekliyor olman gerekiyordu. Hem artık bunların hiçbirinin bir önemi yok, nedenini bilmek ister misin?" Çenesine dokunarak gözlerini gözlerimle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Çünkü beni hâlâ seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

Kanepeden fırlayarak dokunuşumdan kaçtı, ellerini darmadağın olmuş saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, tam aksine çok önemli. Çünkü ben evleniyorum."

"Hayır, evlenmiyorsun."

"Evet, evleniyorum!"

Çenem kasılmış bir halde ayağa kalktım. "Benden başkasıyla evlenmiyorsun."

Sözlerim onu yalnızca bir anlığına şoka uğrattı, ardından alaycı bir tavırla dudak büktü.

"Bunu yapamazsın. Tam hayatımı sonunda düzene soktuğum bir zamanda buraya öylece elini kolunu sallayarak gelip her şeyi paramparça etmemi isteyemezsin." Gözyaşları gözlerine hücum etti, o kadar hızla süzülüyorlardı ki kirpikleriyle onları yeterince çabuk uzaklaştıramıyordu bile. "Bizim tek yaptığımız can yakmak. Tek yaptığımız yıkıp dökmek... Sonra da birimiz her seferinde o kırık dökük parçaları topluyor, hayatına devam etmeye, unutmaya ya da umutlanmamaya çalışıyor. Bu hastalıklı bir durum. Biz zehirliyiz."

Neredeyse nefes bile alamayacak kadar şiddetli ağlıyordu ve onu teselli etmeye çalıştığımda bir kez daha dokunuşumdan sıyrılıp kaçtı.

"Ve şimdi, dün gece seninle olmak için sahip olduğum her şeyi riske attım çünkü tam anlamıyla sana hayır diyemiyorum. Bunu hiç hak etmeyen, ömrünü benimle geçirmek isteyen, sevdiğim bir adamı aldattım. Sırf seni içimden söküp atamadığım için."

Bana sanki kahrolası bir şeytanmışım gibi bakarak ağladı. Hem de durmaksızın...

"Senin aşkın beni zehirliyor, Jamie!"

Odayı geçerken yüzüm duyguların ağırlığıyla buruştu ve içimden şiddetli bir hıçkırık koptu. Ona sarılmalıydım. Aşkımızın bir zehir değil, aksine bizi kurtaran şey olduğunu ona göstermeliydim.

Başımı iki yana salladım, onu kendime doğru çekip başka bir hıçkırık beni paramparça ederken sımsıkı sardım. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ama beni geriye doğru itti.

"Kes şunu! Dur! *Gitmelisin*, Jamie. Git buradan."

Vahşice nefes alıp veriyordu, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Lütfen.

Lütfen, bunu yapma.

Lütfen, gitmeme izin verme. Beni gitmek zorunda bırakma.

Bana sarıl.

Beni öp.

Benimle kal.

Bu gece kalmamı iste.

Sonsuza dek kalmamı iste.

Tek bir kelime etmesem de ona yalvarıyordum. Dairesinde öylece dururken, damarlarımızda buzlar dolaşırken ve nefeslerimiz ateş saçarken söylemediğim her bir kelimeyi hissetti.

Ama kılını bile kıpırdatmadı.

Yanından geçip giderken kutulardan birine bir yumruk atarak homurdandım. İçi tava ve tencerelerle doluydu. Büyük bir gürültüyle yere devrildi ama umurumda değildi. Kalbim kâğıt inceliğinde, keskin ve pürüzlü parçalara ayrılmış bir halde o daireden, o binadan ve o şehirden fırtına gibi çıkıp gittim.

Ve hepsi bu kadardı.

Gerçekten, hepsi bu kadardı.

Brad'le evlendiği gün kiliseye gizlice girdim ancak sadece ilk beş dakikasına dayanabildim. Ardından çıkıp gittim. Sadece kendi gözlerimle görmem, gerçekten istediğinden, onu sevdiğinden ve bizim gerçekten bittiğimizden emin olmam gerekiyordu.

Onun koridorda Brad'e doğru yürüyüşünü izlemek ihtiyacım olan iç parçalayıcı kanıtın ta kendisiydi.

Bundan sonra onu görmek için yalnızca bir kez daha yanına gittim. Ona yaptığım şey için, o çoktan başka bir adama sözler vermişken düğününden hemen önce onu nasıl sınadığım için özür diledim. Bu adil değildi. Ve o haklıydı.

Ben zehirdim.

Bu yüzden son bir veda hediyesi ve ne zaman bana ihtiyacı olursa *her zaman* onun yanında olacağıma dair bir sözle birlikte alnına bir öpücük kondurdum.

Ve onun gitmesine izin verdim.

Bizim gitmemize izin verdim.

Ta ki kahrolası kitabını bir kitapçının vitrininde gördüğüm o güne kadar.

ON

Gelmiş Geçmiş En Kötü Son

İŞTE HER ŞEY BÖYLE OLDU.

Artık her şeyi biliyorsunuz.

"Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum B'ye. O an içimi kavuran sevgi, merak ve *öfke* karışımına rağmen beni gördüğü an şaşkınlıkla aralanan o dudaklarını öpmekten başka hiçbir şey istemiyordum.

"Jamie," diye fısıldadı. Adımı dudaklarından dökülürken duymak beni neredeyse darmadağın etti. Aklımdaki tüm soruları ve o lanet kitabın ne anlama geldiğini öğrenme arzusunu silip süpürdü. Adımı telaffuz ediş biçimi irademi her zaman sınardı ve o an neredeyse teslim oluyordum. Neredeyse kapıdan içeri dalıp onu duvara yaslayacak, zaten her zaman bana ait olduğunu bildiğim şeye sahip olacaktım.

Ama kendimi toparlayıp derin bir nefes almayı başardım ve son bir haftadır defalarca okuduğum o yıpranmış kitabı havaya kaldırdım.

"Bu ne demek oluyor?"

Gözleri doldu, dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu... yani, birçok anlama geliyor." Sonra kaşlarını çatarak kapıyı daha da araladı. "İçeri gel de anlatayım."

"Şimdi açıkla."

Hafifçe gülümsedi, omuzları gevşedi.

Sonra elini uzatıp kitabı tuttuğum yerden elimi kavradı. O ilk temas, teninin tenimdeki o ilk hissi ürpermeme neden oldu.

"Lütfen," diye yalvardı. "İçeri gel."

Derin bir nefes alıp başımla onayladım ve beni dairesine yönlendirmesine izin verdim. Buraya en son geldiğim zamandan bu yana o kadar çok şey değişmişti ki... Şimdiyse bunları düşünürken bir yandan da daha önce fark edemediğim için kendime kızıyordum. Hâlâ orada duran bütün o kolileri nasıl gözden kaçırmıştım? Çoktan Brad'le aynı eve taşınmış olması gerekirken neden bu dairede yaşadığını sormak nasıl aklıma gelmemişti?

İşaretler çok barizdi ama ben o kadar kahrolmuştum ki, hayatımın üzerine yağan sağanak yağmurun ötesini görememiştim.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu B ve ardından su ısıtıcısını işaret ederek hafifçe güldü. "*İçecek bir şey* derken, çay ya da su? Ne yazık ki daha sert bir şeyim yok."

Onun mutfakta hareket edişini izlerken kalbim düzensizce, güçsüzce çarptı. İçimde sahiplenici bir duygu ağırlaştı. Yine de bir şekilde sadece onu görmek ve sesini duymak -umutsuzca ihtiyaç duyduğum o cevaplar olmadan bile- beni sakinleştirdi.

"Viski yok mu?" diye takıldım.

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir anlığına hüzünle doldu. "Seni en son gördüğümden beri yok."

Takındığım o maske çatladı, elimdeki kitaba uzun bir süre baktıktan sonra başımı iki yana sallayarak kitabı mutfak tezgâhına tok bir sesle bıraktım.

"Bu nedir, B?"

Kendine küçük bir fincan çay doldururken yanağının içini ısırdı. Ardından kalçasını tezgâha yasladı ve ellerini içinden dumanlar tüten kupanın etrafına sardı. "Bu bir özür. Ve bir açıklama. Tam da başlığında yazdığı gibi, bu bir aşk mektubu." Duraksadı. "Bu bizim hikâyemiz."

Bizim hikâyemiz.

Bu sözlerle kalp atışlarımın nasıl hızlandığını hissederken yutkundum.

Kitaba ve ardından yeniden ona bakarak, "Bizim hikâyemiz," diye tekrarladım. "Okuduğum en berbat sona sahip."

B'nin ağzından şaşkın bir kahkaha döküldü. "Şey... Sanırım bunun nedeni, bunun son *olmamasını* umut ediyor olmamdı." Gülümsemesi kayboldu. "Belki birlikte bir sonsöz yazabiliriz diye düşünüyordum."

"*Gel bul beni*," dedim o işkence gibi kitabın sonuna yazılmış son kelimeleri -yüzlerce kez okuyup incelediğim o kelimeleri- tekrarlayarak. "*Bekliyor olacağım.*" Başımı iki yana salladım. "Neden bekledin? Neden sadece gelip beni bulmadın?"

Bu soru onu hareketsiz bırakacak kadar şoka uğrattı; gözleri büyüdü, boğazı derin bir yutkunmayla düğümlendi.

"Beni gerçekten affedip affedemeyeceğine, aramızda yaşananan her şeyin benim tarafımı okuyup tüm bunları neden yaptığıma anlayış gösterip gösteremeyeceğine karar vermek için sana zaman ve alan tanımak istedim. Ben..." Duraksadı. "Kapına dayanıp seni o bildiğim yöntemle *her zaman* birbirimize yaptığımız şekilde baştan çıkarmak istemedim. Bu kez bunun gerçek olduğunu bilmeni istedim. Bu kez aramızda duran hiçbir şeyin

ya da hiç kimsenin olmadığını..." Omuz silkti, kaşları çatıldı. "Kitabın sonunda da söylediğim gibi... senin de beni seçmeni istedim."

Elimi ağzımın üzerinden geçirirken gülerek, "Seni seçmek," diye tekrarladım. Ardından hırıltılı bir ses çıkardım, başımı iki yana sallayarak yeniden ona döndüm. "Lanet olsun, kadın! Ben her zaman seni seçtim. Benim için asla başka bir seçenek *olmadı*. Sen. Sen ve sadece sen. Benim seçimim hep buydu."

B ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu, sanki sözlerim kaburgalarının arasına saplanan bıçaklardı. Yine de gülümsedi. Gözleri yeniden benimkilerle buluşmadan önce kızarmış yanaklarıyla çayına baktı. "Eğer gerçek buysa, o zaman neden beni hâlâ öpmedin?"

Etrafımızdaki hava yılların biriktirdiği tüm o kalp kırıklığı ve öfkeyle uğuldayarak sarsıldı. Aramızda her daim var olan tutku ve aşkla aynı ritimde mırıldanıyordu. Bir yarım onun kanepesini ters çevirmek, duvarına bir yumruk geçirmek ve onu lanet bir bez bebek gibi sarsmak istiyordu.

Ama diğer yarım, yani daha güçlü olan yarım, artık daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Hızla üzerine atılıp onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ben bunu yaparken çayını kenara koyacak vakti bile zor buldu. Ardından hafifçe inledi, vücuduma iyice sokulup kollarımda eridi. Ağladığımı ancak belli belirsiz fark ettim. Bir hıçkırık göğsümü parçalayıp geçerken gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. Onu daha sert öptüm, daha sıkı sarıldım. Ayaklarını yerden kesip yatak odasının olduğunu hatırladığım yöne doğru tökezleyerek geri geri ilerledim.

Onu çarşafların üzerine bıraktığımda dudaklarına doğru boğuk bir sesle, "Seni kötü kadın," dedim. "Seni psikopat, çileden çıkaran, lanet olası *mükemmel* kadın."

B sert ve tutkulu öpücüklerimin arasında hafifçe güldü. Onu yatağa yatırdıktan sonra üzerine tırmanıp yatağa iyice bastırdım.

"Beni seviyor musun, yoksa öldürmek mi istiyorsun anlayamıyorum," diye takıldı.

"İkisi de," diye cevap verdim dürüstçe. Yeniden gülmesine fırsat vermeden onu öptüm, susturmak için kalçamı onunkine bastırdım.

Elleriyle yüzümü kavrayıp beni durdururken, "Özür dilerim," diye fısıldadı B. Gözleri yaşlarla doldu, bakışları benimkiler arasında gidip geldi. "Çok özür dilerim, Jamie."

"Seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf ettim. Sözcükler boğazımda düğümlenip beni boğuyordu.

B sadece gülümsedi. "Aptal çocuk. Şimdiye kadar anlamadın mı? Beni asla kaybedemezsin."

Alnımı onunkine yasladım. "Şu anda bile, sen altımdayken, kollarımdayken... bu gerçekmiş gibi gelmiyor. Sanki bir rüya."

"Ya da bir kâbus, ne de olsa söz konusu olan biziz," diye takıldı.

Ona baktım. "Ciddiyim. Şakayı bir kenara bırak, B... Senin gitmene izin verdim. Gerçekten bittiğini sandım. Sandım ki... Ve sonra senin kitabını gördüm, şimdiyse buradayım ve ben sadece... *siktir*," diye küfrettim başımı iki yana sallayarak. "Seni yeniden kaybedemem. Ben-"

B yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerimin içine bakarak, "Kaybetmeyeceksin," diye söz verdi. "Bu gerçek, Jamie. Artık sadece sen ve ben varız."

"Sonsuza dek."

"Sonsuza dek," diye tekrarladı. Ardından titrek bir nefes vererek dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırdım.

Dikkatle birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken her öpücük bir öncekinden daha yavaş, dudaklarımız birbirine karşı sıcak ve pürüzsüzdü. Tişörtümü başımdan çıkarıp onun ekose pijama şortuyla askılı bluzunu çıkarmasına yardım etmek için dizlerimin üzerinde doğruldum. Kenara atılan her bir kıyafetle birlikte onun bedenine hayranlıkla baktım. Dokuz yıl önce de nasıl göründüğünü hatırlıyordum. Bunca yıl sonra tüm bunlara yeniden hayran kalabildiğim için galaksideki her bir şanslı yıldıza şükrettim.

İkimiz de tamamen soyunduğumuzda bacaklarının arasma girip dudaklarına doğru eğildim. "Evlen benimle," diye fısıldadım.

Beni hissettiğinde, aletimin ıslaklığına doğru kayıp orada durmasıyla nefesi kesildi. "Evet."

"Yarın. Hayır, bugün."

Hafifçe güldü, kalçalarını ayarlayarak beni yalnızca bir santim daha içine aldı. İçine tamamen gömülmeyi ne kadar çok istediğimi bir kenara bırakıp cevabına odaklanabilmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Beni uzun ve arzulu bir şekilde öperek, "Bugün. Yarın. Ve sonraki her gün," diye fısıldadı. Ardından tırnakları sırtımdan aşağıya, kalçalarıma doğru kayarak tenime saplandı. "Şimdi *beni becer*, Jamie Shaw. Sana ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bana yeniden hatırlat."

İnledim, ellerim omuzlarının altına kayıp onu sımsıkı tutarken kasıldım ve onun içini doldurdum. Bu birleşmeyle birlikte göğsünü yukarı doğru esnetip inledi. Ben geri çekilip yeniden içine girip çıkarken bana kendisini daha da çok açtı.

"Daha fazla," diye yalvardı. Tıslayarak yeniden dizlerimin üzerinde doğruldum ve ayak bileklerini omuzlarıma doğru

kaldırdım. Tam da istediği gibi daha da derine ulaşıp kasılarak ellerimi uyluklarına sardım.

Ben tempomu artırırken ellerini çarşaflara geçirdi. Sırtını geriye doğru gerdi, göğüsleri her hareketimde sarsılıyordu.

Saniyeler içinde orgazma ulaştı, ben de peşinden boşaldığımda zerre kadar utanmadım.

Kendimi üzerine bırakarak, "Siktir," diye küfrettim. Bacakları gevşedi ve terli omzumu öpüp parmak uçlarıyla sırtıma çizgiler çizerken hafifçe kıkırdadı.

"Bir daha?" diye sordu.

"Bir daha," diye tekrarladım. Ardından onu öpmeye başladım ve pozisyonumuzu değiştirip ikinci tura geçerken bu kez onun üstte olmasını sağladım.

ON BİR

Sonsuza Dek Mutlu

KİTABINI OKURKEN FARK ETMEDİYSENİZ söyleyeyim, B biraz mazoşisttir.

Ne yaparsa yapsın, düzgün bir sonsöz yazamamasının sebebini buna bağlıyorum. Size sunduğu o küçücük, zar zor bir sayfa tutan ve *sonsöz* diye adlandırdığı o eziyet verici şey resmen zalimceydi. İşte tam da bu yüzden arada neler yaşandığını size anlatmak istedim.

O gün evlenmek istediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Ancak onu bir kez çıplak yakaladıktan sonra B'nin yatağından çıkmam imkânsız hale geldi ve -kelimenin tam anlamıyla- *tüm* günü ve geceyi kaybettiğimiz zamanı telafi ederek geçirdik.

O gece geç saatlerde sonunda uykuya daldığımızda ikimiz de her yerimiz sızlar halde, bitkin ve sonsuz bir tatmin içindeydik. Ertesi sabah şafağın erken saatlerindeki mor ışığında, B'yi sol yüzükparmağının eklemine kondurduğum nazik öpücüklerle uyandırdım.

Göz kapakları titreyerek açıldı.

"Evlen benimle," diye fısıldadım.

Başını sallayarak onayladı ve ardından bir kez daha seviştikten sonra -çünkü aksi imkânsızdı- plan yapmaya başladık.

O gün doğruca adliyeye gitmeye ve o akşam güneş batmadan evlenebilmemiz için üç günlük bekleme süresinden muaf tutulmamızı *talep etmeye* dünden razıydım. Ancak B büyüleyici öpücüklerini kullanarak beni bundan vazgeçirdi, düzgün bir törenle kutlama yapmamız gerektiği konusunda beni ikna etti.

Böylece evlilik izni için başvurduk, o üç günü bekledik ve ardından Kaliforniya'ya giden bir uçağa atladık.

Kaliforniya bizim mekânımızdı. Birlikte genç ve düşüncesiz olduğumuz, -zamanlaması pek doğru olmasa bile- en sonunda teslim olup gerçek duygularımıza boyun eğdiğimiz yerdi. Aynı zamanda birlikte ilk gerçek dalgalarımızda sörf yaptığımız, ne olursa olsun bir şekilde, er ya da geç her zaman birbirimizin yanında olacağımızı anladığımız yerdi.

Düğün akşamı kız kardeşim Sylvia papyonumu düzeltirken ona, "Sence deli miyiz?" diye sordum.

Gülümsedi. "Kesinlikle." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama aynı zamanda birbiriniz için yaratıldığınızı da düşünüyorum."

"Annemle babama söylediğimde hiç şaşırmış bile görünmediler."

"Hiçbirimiz şaşırmadık." Sylvia papyonumla işini bitirdi ve ardından smokinimin yakalarını tuttu. "Sonunda ikinizin bir araya geleceğini hepimiz zaten biliyorduk. Sadece siz aptalların bunu fark etmesini bekliyorduk."

Tören küçük ve samimiydi. Sadece annemle babam, kız kardeşlerim, B'nin annesi ile Wayne ve elbette Jenna vardı.

Batı kıyısında günbatımı zamanıydı. Babam yanımda durduğu yerden omzumu sıvazlarken güneş, suyun üzerinde yavaşça süzülüyordu. Gözlerim ayakkabılarımın etrafındaki kumdaydı, kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Sonra eğilip fısıldadı. "İşte geliyor."

Derin bir nefesle sakinleşip başımı kaldırdım ve oradaydı.

B saçlarını bir hare gibi aydınlatan altın sarısı ışık huzmeleri arasında, kumların üzerinde yalınayak bana doğru yürüyordu.

Önü daha kısa, arkası ise uzun ve dökümlü duran beyaz, dantelli bir elbise giymişti. Elbise o kusursuz bacaklarını gözler önüne seriyor, danteller belini kavrıyor; incecik ip askılarıysa pürüzsüz köprücükkemiklerini, zarif boynunu ve narin kollarını öne çıkarıyordu.

Yanakları kızarıp bana doğru yavaşça yürürken zihnimde çillerinin haritasını çıkardım. Birkaç gün sörf yaptıktan sonra daha belirginleşmişlerdi. Güneşin öptüğü teni sıcak bir bronzluğa bürünmüştü ama gözlerimi alamadığım şey onun gülümsemesiydi.

Hayatının en mutlu günüymüş gibi, tam da *bu anı* bekleyip durmuş ve o güne doğru geri sayım yapmış gibi gülümsüyordu.

Ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Bakışlarım yukarı, yukarı, en yukarı tırmanıp onun gözleriyle buluşana kadar göğsümün ne kadar sıkıştığını, boğazımın nasıl tıkandığını, heyecanımın beni nasıl titrettiğini fark etmemiştim bile.

O metalik, fırtınalı gri gözleriyle...

Bakışlarımız birbirine değdiği anda ardı ardına zihnime hücum eden anıların etkisiyle sarsıldım.

İlk karşılaşmamızı gördüm; düştüğü yerden, tek bir bukle gözlerinin üzerine sarkmış halde bana bakışını. Üniversiteye gitmeden önceki o gece sahildeki yorgun gözlerini gördüm. *Kedi Kafe*'sinde gülüşünü ve bir dalganın kıvrımı içinde sörf yapışını gördüm. Babasını kaybettiğinde ağlayışını, o Pittsburgh'deyken uzaktan birlikte film izlediğimizde kahkahalara boğuluşunu, beni Angel'la ilk kez gördüğünde gözlerindeki o ihaneti ve acıyı gördüm.

Pek çok inanılmaz anı.

Bir o kadar da çok acı verici anı.

Her bir anıyla gözlerim doldu. B ne hissettiğimi anlamış olmalıydı çünkü altdudağı titredi ve sanki yatıştırmak istercesine elini kalbinin üzerine bastırdı.

Belki o da aynı şeyi hissediyordu.

Belki de tam aynı anda, tıpkı benim gibi yaşadığımız tüm bu kalp kırıklıklarının buna değdiğini fark ediyordu.

B yaklaştığı sırada etraftaki sesler yeniden zihnime doldu. Sadece benim değil, derme çatma tören alanımızın etrafında oturan herkesin de ağlamakta olduğunu fark ettim. O sahilde gözü yaşarmamış tek bir kişi bile yoktu. B ellerini tutabileceğim kadar yakınıma gelince *kuralların canı cehenneme,* dedim ve onu tam orada, o saniyede öptüm.

Onu bıraktığımda dudaklarıma doğru gülümseyerek, "Bunu yapmak için törenin sonunu beklemen gerekiyordu sanırım," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım, onu hayatıma getiren galaksideki tüm şanslı yıldızları sayarken başparmağımla çenesini okşadım.

"Yeterince bekledim."

Bir yıl sonra Kaliforniya'daki *Newport Beach* yakınlarında ilk evimizi satın aldık.

Evlendiğimiz andan itibaren her şey bir şekilde kendiliğinden yoluna girdiği için evrenin gençlik ve yirmili yaşlarımızda yeterince cehennemi yaşadığımıza karar verip otuzlarımızda bize biraz nefes alma fırsatı verip vermediğini merak ettim.

B'nin Güney Florida'daki eve dönmesi ya da benim Pittsburgh'e taşınmam konusunda tartışırken kalbimizin derinliklerinde hayatımıza yepyeni bir yerde başlamak istediğimizi biliyorduk. Bizi en çok kendine çeken yer Kaliforniya'ydı.

Dediğim gibi orası bizim yerimizdi.

B her şeye en baştan başlamak zorunda kalacağını düşünerek Los Angeles'ta şubeleri olan yayınevleri aramaya başladı.

Patronu bunu öğrendiğinde aklını kaçırdı.

Meğer B onların güvenini ve saygısını fazlasıyla kazanmıştı... Öyle ki onu kaybetme ihtimali, B'yi ellerinde tutmanın bir yolunu bulmak için kolları sıvamalarına neden olmuştu.

B böylece Rye Yayınevi'nin ilk film hakları temsilcisi oldu ve şirket adına Los Angeles'ın hemen dışında küçük bir şube açtı.

Bana gelirsek... Ben de aynı durumdaydım. Yeni bir muhasebe şirketinde en alttan başlamam, yeniden tırnaklarımla kazıyarak yükselmem gerekeceğini düşünüyordum. Bunu yapmaya tamamen hazırdım.

Ta ki babam, *Huntington Beach*'te satın aldığı küçük bir ofisin anahtarlarını elime tutuşturana kadar.

"Kendi mirasını yaratmanın zamanı geldi," demişti bana ve böylece bir anda şirketimizin ilk genişleme hamlesinin başına geçmiştim.

Nakliye kamyonunu boşaltmaktan bitkin düşmüştüm. Bir iniltiyle kendimi muşamba kaplı zemine bırakırken sırtım sızlıyordu. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yüzümü buruşturdum ve sırtımı duvara yasladım.

B beni gördüğünde kıkırdadı. "İyi misin, ihtiyar?"

Hafifçe gülümsedim, her zamanki havalı edasıyla yanımdan geçip gitmeden önce elimi uzatıp bileğinden yakaladım.

"Gel buraya da sana *ihtiyarı* göstereyim."

Onu kucağıma çekerken kıkırdadı. Kucağıma oturduğunda kolları sanki ait olduğu tek yer orasıymış gibi boynuma sarıldı. Onu uzun bir öpücük için kendime çektim ve ardından etrafımızda üst üste yığılmış kolilerle, yeni evimizin zemininde öylece oturduk.

"Şöyle büyük, *L* tipi bir koltuk alıp şuraya koyabiliriz," dedi B. Koltuğu nereye istediğini işaret edebilmek için kucağımda hafifçe kıpırdandı. "Televizyonu duvara monte ederiz. Kesinlikle bir pikap istiyorum. Onu şu arkadaki küçük köşeye koyabiliriz."

Gülümsedi, düşünceli bir edayla etrafa bakıp çenesine hafifçe vurmasını izledim.

"Sörf tahtalarımızı koymak ve tüm ekipmanlarımızı asmak için garajda biraz yer açabiliriz. Bizim için bir dolap yapabilirsin, değil mi?"

"Sen ne istersen."

Bana muzipçe gülümsedi. "Ne istersem mi? Bu tehlikeli bir cümle."

"Öyle. Ne yazık ki sana hayır demek konusunda tamamen çaresizim."

Bana daha da sokularak, "Hımm," diye mırıldandı. "Öyle mi?"

Cevap olarak burnunu öptüm.

"O zaman üst kattaki büyük pencerenin altına bir sedir yapılmasını istiyorum," dedi. "Ve etrafındaki duvarları hepsini okumaya ömrümün yetmeyeceği kadar çok kitapla doldurmak istiyorum."

Güldüm.

"Ayrıca... bir sallanan sandalye istiyorum."

"Sallanan sandalye, ha?" diye sordum şaşırarak. "Veranda için mi?"

Başını iki yana salladı. Utanarak parmağını gömleğimin önünde aşağı doğru gezdirdi. "Bebek odası için."

Ben kafam karışmış halde kaşlarımı çatarken o kirpiklerinin altından bana doğru kaçamak bir bakış attı.

"Bebek odası mı? Bizim..."

Cümlemi tamamlayamadım. B yutkunurken kalbim hızla çarpıyordu. Gözleri gözlerimi ararken elimi tutup karnının üzerine yerleştirdi.

Sorgulayan bakışlarım onunkiyle buluşmadan önce elimi koyduğum yere doğru bakarak titrek bir nefes verdim. Dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirişini izlerken yutkunamadım, konuşamadım, nefes bile alamadım.

"Hamileyim, Jamie."

Kelimeler aramızda asılı kaldı, doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak tekrar tekrar gözlerimi kırpıştırdım.

Sonrasında kendimi kaybettim.

B'yi göğsüme bastırıp öyle sıkı sarmaladım ki güldü ve nefes alamadığına dair bir şaka yaptı. Ama onu serbest bırakamadım, ağlama isteğimle savaşırken onu daha da sıkı tutmaktan başka bir şey yapamadım.

Hamileydi.

Benim çocuğuma hamileydi.

Bu farkındalık daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, sanki bir melek tarafından dokunulmak ve aynı anda uçurumdan aşağı fırlatılmak gibiydi.

"Korkmuş görünüyorsun," diye şaka yaptı B.

"Korkuyorum."

Güldü. "Ama bir dakika, her zaman istediğin şey bu değil miydi?" Elimi tekrar yakalayıp karnının üzerine yerleştirdi. "Bir eş, bir ev ve şimdi de... o evi çocuklarla doldurmak?"

B ona haklı olduğunu söylememi bekleyerek bana gülümsedi. Belki de karşısında on sekiz yaşındaki halim olsaydı bunu yapardım.

Ama artık gerçeği biliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. Elimi yanağı boyunca kaydırıp saçlarının arasma daldırırken B kaşlarını çattı, başını yana eğdi.

"Hayır mı?"

Başımı iki yana salladım. Dudaklarına uzun, yavaş bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadım. "Benim her zaman istediğim tek şey sendin, B."

SONSÖZ
Yedi Yıl Sonra

GÜNAYDIN, BENİM GÜZEL KARIM. Ve Anneler Günün kutlu olsun.

Bugün tamamen senin günün sevgilim, bu yüzden sana biraz huzur vermek için çocukları aldım ve uzaklara, çok uzaklara gittim. Bunu söylemişken, bugün senden herhangi bir şey istemem gereken en son gün biliyorum -özellikle de gün geçtikçe ajansın yanı sıra bu evdeki her şeyi sen çekip çevirirken- ama sana vereceğim bir görevim var.

Şimdi kitabımı okuma sırası sende.

Tabii ki seninki kadar uzun değil. Kelimelerle aranda bende olmayan büyüleyici bir bağ var. Ayrıca elimde koca bir yayınevi imkânı da yoktu, bu yüzden işyerindeki yazıcımdan çıkan mürekkep çizgilerini veya bu şeyi bir arada tutan berbat haldeki zımbaları dert etmezsin umarım. Ama ben aşk hikâyemizi senin gözünden okuma şansına eriştim.

Şimdi de senin benimkini okumanı istiyorum.

Küvetin yanında bir şişe köpük banyosu var, tercih edersen banyo bombası da mevcut ve en sevdiğin çay da demlenmeye hazır. Öğle yemeğin kapına kadar teslim edilecek ve ben saat üç gibi dönmüş olacağım.

Git sıcak suya gir, kitabını oku ve rahatla.

Bu gece sadece sen, ben, The Piano Guys, bir de sahilde üzerimize örteceğimiz battaniye olacak.

Merak etme, çocuklar Sylvia ile Drew'un yanındalar.

Ve sabaha kadar da onları geri almayacağız... Ne demek istediğimi anlıyorsan.

Bugün seni her zamankinden bile daha çok şımartacağım, benim küçük sörfçü kızım. O vücudunun her bir santimine tapacağım. Ama önce bizim bu çılgın, aptalca, kusursuz hikâyemizin benim tarafımdan nasıl göründüğünü okumanı istiyorum.

Sana nasıl deliler gibi âşık olduğumu ve seni gördüğüm ilk andan beri de öyle kaldığımı anlamanı istiyorum.

Bu arada yanılıyordun.

İlk gördüğüm sendin.☆

Sevgiler,

Viski

